

ספר מורמון

ספר מורמון

מכון מחקר העת העתיקה

ספר מורמון

הספר ראה אור בישראל על ידי מכון מחקר העת העתיקה

© 2024 כל הזכויות שמורות למכון מחקר העת העתיקה

www.InstituteofAncientStudies.co.il

מכון מחקר העת העתיקה פועל ללא תלות בכל כנסייה, דת או כת ואינו מבקש להמיר את הדת של שום אדם ושום עם. מטרתו היא הפצת כתב הקודש של ספר מורמון לעם ולארץ שבהם נולד.

התרגום העברי של ספר מורמון הושלם בשנים 2018–2024 בידי צוות של ארבעה לשונאים ישראלים מקצועיים. מרביתו של החומר לספר מבוסס בעיקר על מהדורת ספר מורמון באנגלית מ-1830, תוך הסתמכות מסוימת על מהדורת 1920.

תִּכּוֹן הַעֲנִינִים

vi	מבוא
1	הקדמה
3	ספר נְפִי א
26	ספר נְפִי ב
53	ספר יַעֲקֹב
62	ספר אֶנוֹשׁ
64	ספר יְרוֹם
65	ספר אוֹמְנִי
66	דְּבָרֵי מוֹרְמוֹן
67	ספר מוֹשִׁיעַ
98	ספר עֲלֵמָא
184	ספר הִילְמֶן
204	ספר נְפִי ג
233	ספר נְפִי ד
235	ספר מוֹרְמוֹן
245	ספר אֶתֶר
261	ספר מוֹרוֹנִי

מבוא

ספר מורמון הוא תעוד של נביאים יהודים שנדדו ליבשת אמריקה בסביבות שנת 600 לפני הספירה והוא היסטוריה מקצרת של צאצאיהם עד לנפילת הציויליזציה שלהם בשנת 421 לספירה. הספר מכיל גם היסטוריה מקצרת של עם שנדד ליבשת אמריקה ממגדל בבל.

ספר מורמון תרגם לאנגלית במשך חדשים בידי יוסף סמית, כאשר היה בן עשרים וארבע. הספר תרגם באמצעות אורים ותמים או אבן חוזה ממצרית מתקנת שהיתה חרוטה על גבי לוחות זהב, וראה אור בפעם הראשונה בשנת 1830 בפלמירה, ניו יורק.

נביאי ספר מורמון ראו את הסוף למן ההתחלה ונבאו את בואו של המשיח שנגלה אליהם לאחר תחיתו מן המתים. נאמנותו של ספר מורמון לכתבי הקדש של היהודים באה לידי ביטוי בהגשמת אלוהים את בריתותיו להשבת בית ישראל.

הַקְדָּמָה

תאור אשר נכתב בידי מורמון על גבי לוחות הלקוחים מלוחות נפי. לפיכך, זהו קצור קורות עם נפי וכן של הקמנים. נכתב בעבור הקמנים אשר הם שריד מבית ישראל; וכן ליהודים ולגויים. נכתב בדרך של צווי וברוח הנבואה וההתגלות. נכתב ונחתם והטמן לשם יהוה כדי שלא יאבד. יצא לאור על ידי מתנת אלהים ובכחו למען באורו. נחתם ביד מורוני והטמן לשם יהוה כדי שיראה אור בעת אשר תישר בעיניו מאת הגויים. באור תאור זה על ידי מתנת אלהים.

נוסף על כך, קצור הלקוח מספר אתר, שהוא תעוד של אנשי ירד אשר היו מפזרים בזמן שיהוה בלבב את שפת בני האדם, כאשר הם בנו מגדל כדי להגיע לשמים. אכן זה נועד להראות לשאריה בית ישראל כמה גדולים הדברים אשר עשה יהוה לאבותיהם; וכדי שיידעו את בריתות יהוה, וכי הם לא מגרשים מפניו לעולם, וכן כדי לשכנע את היהודים ואת הגויים כי ישוע הוא המשיח, האל הנצחי, המתגלה לפני כל העמים. ועתה, אם יש פגמים, מקורם בטעויות אנוש; לפיכך אל תרשיעו את דברי אלהים כדי שתמצאו ללא רבב בכס משפט המשיח.

ספר נפי א

תאור קורות לחי ואשתו שרִיָה, וארבעת בָּנָיו, הנקראים, החל בבכור, לָמֹן, לְמוֹאֵל, שֵׁם וְנָפִי. יהוה מְזַהֵר את לחי לצאת מֶאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, כי הוא מתנבא לָעָם על עוֹנֵם וְהֵם מִבְּקִשִּׁים לֵאמֹר את חֲיִיו. הוא יוצא לְמִסַּע שֶׁל שְׁלֹשָׁה יָמִים בַּמִּדְבָּר עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ. נָפִי לֹקַח את אָחִיו וְחוֹזֵר לְאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם בַּעֲבוּר כְּתָב הַזִּכְרוֹן אֲשֶׁר לַיהוּדִים. תאור סְבָלָם. הֵם לֹקְחִים את בָּנוֹת יִשְׁמַעֵאל לָהֶם לְנָשִׁים. הֵם לֹקְחִים את מִשְׁפַּחְתֵּיהֶם וְיוֹצְאִים לַמִּדְבָּר. תְּלֹאוֹתֵיהֶם וְסִבְלוֹתֵיהֶם בַּמִּדְבָּר. מִהֶלֶךְ מִסְעֵיהֶם. הֵם מְגִיעִים לְמִים הַגְּדוֹלִים. אָחִיו שֶׁל נָפִי מוֹרְדִים בוֹ. הוא מְבַלְבֵּל אוֹתָם, וּבֹנֶה סְפִינָה. הֵם קוֹרְאִים את שֵׁם הַמָּקוֹם רִבְשָׁפֶע. הֵם חוֹצִים את הַמִּים הַגְּדוֹלִים אֶל הָאֶרֶץ הַיַּעֲדָה, וְשָׂאֵר הַקּוֹרוֹת אוֹתָם. זאת לְפִי תאור נָפִי; אוּ בְּמִלִּים אַחֲרוֹת, אֲנִי, נָפִי, כְּתַבְתִּי את כְּתָב הַזִּכְרוֹן הַזֶּה. (בְּעֶרֶךְ 588–600 לְפָנֵי הַסְּפִירָה).

א

- א אֲנִי, נָפִי, נולדתי להורים נכבדים, לְכֹן יִסְדוּ
 למודי על חֶלֶק מֶכֶל חֻכְמַת אָבִי. ואֵף אֲשֶׁר רָעוֹת
 רְבוֹת רָאִיתִי בְּיָמַי, חָנַן אוֹתִי יהוה בְּרַב טוֹבוֹ כֹּל
 יָמַי. אָכֵן, קִנֵּיתִי רַב דַּעַת עַל טוֹב אֱלֹהִים וְסִתְרִיו;
 עַל כֵּן אֶכְתֹּב את כְּתָב זִכְרוֹנֹתַי בְּיָמַי.
 ב אָכֵן, אֶכְתֹּב כְּתָב זִכְרוֹן בְּשִׁפְת אָבִי, אֲשֶׁר חָבְרוּ
 ג בָּהּ חֻכְמַת הַיְּהוּדִים וְשִׁפְת הַמַּעֲרִים. יוֹדַע אֲנִי
 ד כִּי כְּתָב הַזִּכְרוֹן אֲשֶׁר אֲנִי רוֹשֵׁם אֵמֶת הוּא; וּבְמוֹ
 יָדִי כְּתַבְתִּי וְהוּא עַל פִּי יְדִיעַתִּי. וְהִיא בְּרֹאשִׁית
 שְׁנַת אַחַת לְמַלְכוּת צִדְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה, וְאָבִי,
 ח לַחִי, גֵּר בִּירוּשָׁלַם כָּל יָמָיו; וּבַעֲצֵם הַשָּׁנָה הַהִיא
 ט באוּ נְבִיאִים רַבִּים, וְהֵם הִתְנַבְּאוּ בָּעָם כִּי יִשׁוּבוּ
 מִדְּרָם פֶּן תִּחַרֵּב הָעִיר הַגְּדוֹלָה יְרוּשָׁלַם.
 י ובִּיצֵאת אָבִי, לַחִי, הִתְפַּלֵּל הוּא אֶל יהוה, אָכֵן
 יא בְּכָל לְבֹ הָעֲתִיר בַּעַד עָמוֹ; וְהִיא בְּהֻעָתִירוֹ אֶל
 יב יהוה, בָּא עָמוֹד אֵשׁ וְשָׁכַן עַל צוֹר לְפָנָיו; וְהוּא
 יג רָאָה וְשָׁמַע רְבוֹת. וְאַחֲזָהוּ חֵיל וַיִּרְעָדָה עֲזָה
 יד מִפָּנָיו הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה וְאָף שָׁמַע. וְהִיא
 טו בְּשׁוּבוֹ אֶל בֵּיתוֹ אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם, הוּא נָפֵל עַל
 טז מִשְׁתּוֹ, יַעַן כִּי גָבְרוּ עָלָיו רוּחַ יהוה וְהַדְּבָרִים
 טז אֲשֶׁר רָאָה. וּבִגְבַר עָלָיו הָרוּחַ, הוּא נִשָּׂא הֶרְחַק
 טז בְּחֻזּוֹן, וְרָאָה אֶת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחִים וְדָמָה כִּי
 טז רָאָה אֶת אֱלֹהִים, וְהוּא יוֹשֵׁב עַל כִּסְאוֹ, וְסִבְיָבוּ
 טז מִקְהֵלִי מַלְאָכִים אֵין מִסְפָּר מְרַנְּנִים וּמְשַׁבְּחִים
 טז לְאֱלֹהֵיהֶם. וְהִיא כִּי רָאָה בְּרִדָּת אֶחָד מִקְרָב
 טז הַשָּׁמַיִם, וְהִנֵּה זִיוֹ גָּדוֹל מְזַהֵר הַשֶּׁשֶׁם בְּצִהָרִי
 יז הַיּוֹם. וְהוּא רָאָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר נֹסְפִים בָּאִים
- יא אַחֲרָיו, וַיִּזְנוּ עַז מְזַהֵר כּוֹכְבֵי הָרָקִיעַ. וְהֵם יָרְדוּ
 יב וַיִּצְאוּ עַל פָּנֵי הָאֶרֶץ, וּבָא הָרָאשׁוֹן וְעָמַד לְפָנַי
 יג אָבִי וְנָתַן לוֹ סֵפֶר וְצִוָּהוּ לְקֹרֵא. וְהִיא כְּקֹרֵא
 יד הוּא נִמְלֵא רוּחַ יהוה. וְהוּא קֹרֵא בַּסֵּפֶר וְאָמַר:
 טו אוֹי אוֹי לִירוּשָׁלַם, כִּי רָאִיתִי אֶת תּוֹעֲבוֹתֶיךָ! וְכֵן
 טז עוֹד רַבִּים הַדְּבָרִים אֲשֶׁר קֹרֵא אָבִי בַּסֵּפֶר עַל
 טז אוֹדוֹת יְרוּשָׁלַם, אֲשֶׁר הִיא תִּחַרֵּב עַל יוֹשְׁבֶיהָ,
 טז וְאֲשֶׁר רַבִּים יִפְלוּ בְּחָרֵב וְרַבִּים יִגְלוּ בְּבִלָּה. וְהִיא
 טז בְּקֹרֵא אָבִי בַּסֵּפֶר, וּבִרְאוּתוֹ דְּבָרִים רַבִּים גְּדוֹלִים
 טז וְנִפְלְאִים, הוּא צִעַק אֶל יהוה דְּבָרִים רַבִּים, כְּמוֹ
 טז אֵלֶּה: גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים מַעֲשֵׂיךָ, יהוה אֵל שְׂדֵי!
 טז כֵּס מַלְכוּתְךָ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים וּגְבוּרַתְךָ וְטוֹבְךָ
 טז וְרַחֲמֶיךָ עַל כָּל יוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ; וַיַּעַן אֲשֶׁר רַחוּם
 טז אַתָּה, לֹא תִסְבֵּל כִּי יֵאבְדוּ הַבָּאִים אֵלֶיךָ! כְּלָשׁוֹן
 טז הַזֹּאת דָּבַר אָבִי בְּשִׁבְחוֹ אֶת אֱלֹהָיו, כִּי עֲלָצָה
 טז נִפְשׁוֹ, וְכָל לְבֹ נִמְלֵא מִפָּנָיו הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה,
 טז אָכֵן, אֲשֶׁר הִרְאָהוּ יהוה. וְהִנֵּה, אֲנִי, נָפִי, לֹא
 טז אֶסְפֵּר אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כְּתָב אָבִי, כִּי הוּא
 טז כְּתָב דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר רָאִים בְּחֻזּוֹנוֹת וּבִחְלוֹמוֹת;
 טז וְהוּא אֵף כְּתָב דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר הוּא נָבֵא אוֹתָם
 טז וְהַגִּידֵם לְבָנָיו וְאֲנִי לֹא אֶסְפֵּרם כְּתָמָם. אֵף אֲנִי
 טז אֶסְפֵּר אֶת קוֹרוֹתַי בְּיָמַי. הִנֵּנִי חוֹרֵט אֶת קַצּוֹר
 טז כְּתָב הַזִּכְרוֹן אֲשֶׁר לְאָבִי עַל גִּבִּי לִוְחוֹת אֲשֶׁר
 טז עֲשִׂיתִי בְּמוֹ יְדִי. וְאַחַר קִצְרִי אֶת כְּתָב הַזִּכְרוֹן
 טז אֲשֶׁר לְאָבִי, אֶכְתֹּב אֶת קוֹרוֹת חֲיִי. עַל כֵּן חָפֵץ
 טז אֲנִי אֲשֶׁר תִּדְּעוּ, כִּי אַחַר הָרֹאוֹת יהוה נִפְלְאוֹת
 טז כֹּה רְבוֹת לְאָבִי, לַחִי, עַל אוֹדוֹת חֶרֶב יְרוּשָׁלַם,
 טז יָצָא אָבִי אֶל הָעָם וְהִחֵל לְהַנְבִּיא בְּקִרְבָם
 טז וְלְהוֹדִיעֵם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה וְאָף שָׁמַע.

מִשְׁכָּתִּי אֶת לֵב אֲחִי אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ בְּאִמּוֹנָה אֶת
 כב מִצְוֹת אֱלֹהִים. וַיִּרְדּוּ אֶל אֶרֶץ נַחֲלָתָנוּ וְאֶסְפָּנוּ
 כג אֶת זִהְבֵּנוּ וְאֶת כֶּסֶפֵּנוּ וְאֶת יְקֻרֹתֵינוּ. וְאַחֲרֵי
 כד אֲשֶׁר אֶסְפָּנוּ אֶת כָּל אֵלֶּה, עָלִינוּ שְׁנִית אֶל בֵּית
 לָבֶן. וּבָאנוּ אֶל לָבֶן וּבִקְשָׁנוּ מִמֶּנּוּ כִּי יִתֵּן לָנוּ אֶת
 הַכֶּתֶבִּים הַחֲרוּטִים עַל לִוְחוֹת נַחֲשֶׁת הַקָּלֵל
 אֲשֶׁר בַּעֲבוּרָם נָתַן לוֹ אֶת זִהְבֵּנוּ וְאֶת כֶּסֶפֵּנוּ וְכָל
 כה יְקֻרֹתֵינוּ. וְהָיָה כִּרְאוֹת לָבֶן אֶת רְכוּשָׁנוּ כִּי הָיָה
 רֹב וְעֵצוֹם הוּא חָמַד אוֹתוֹ, עַד אֲשֶׁר גִּרְשָׁנוּ
 מִבֵּיתוֹ וְאָף שָׁלַח אֶת עֲבָדָיו לְהַרְגֵנוּ, לְמַעַן יִנְחַל
 כו אֶת רְכוּשָׁנוּ. וּבִרְחֵנוּ מִפָּנֵי עֲבָדֵי לָבֶן, וְהָיָה
 עָלֵינוּ לְהִשָּׁאִיר מֵאֲחֹר אֶת רְכוּשָׁנוּ, וְהוּא כָּפַל
 כז בְּיַד לָבֶן. וּבִרְחֵנוּ הַמִּדְבָּרָה, וְעַבְדֵי לָבֶן לֹא
 כח הִשְׁיִיגוּנוּ. וְהִתְחַבְּאוּ בַּמִּעֵרָת סַלְעַ. וְלָמָּו רָגַז
 עָלַי וְכֹן עַל אָבִי; וְלִמּוֹאֵל, אַחֲרֵי שִׁמְעוֹ לְדַבְרִי
 לָמָּו, כָּעַס אָף הוּא. עַל כֵּן דִּבְרוּ לָמָּו וְלִמּוֹאֵל
 דְּבָרִים קָשִׁים רַבִּים אֵלֵינוּ, אַחֲרֵיהֶם הִצְעִירִים,
 כט וְאָף הִכּוּנוּ בַּשֶּׁבֶט. וְהָיָה בְּהִכּוֹתָם אוֹתָנוּ בַּשֶּׁבֶט,
 וְהִנֵּה בָּא מִלֶּאֶף יְהוָה וְעָמַד לִפְנֵיהֶם וְדָבַר
 אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: לָמָּה תִּפְּנוּ אֶת אַחֲיָכֶם הַקָּטָן
 בַּשֶּׁבֶט? הֲלֹא תִּדְעוּ כִּי בַּחֲרוּ יְהוָה לְהִיּוֹת מוֹשֵׁל
 עֲלֵיכֶם, וְזֹאת מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֵיכֶם? הִנֵּה, עֲלֵה תַּעֲלוּ
 שְׁנִית יְרוּשָׁלַיִם וְנִתֵּן יְהוָה אֶת לָבֶן בְּיָדְכֶם.
 ל וְהָיָה כְּכֹלֹת הַמִּלָּאָה לְדַבֵּר אֵלֵינוּ הוּא הִלָּךְ מִמֶּנּוּ.
 לא וְהָיָה אַחֲרָיו צֵאתוֹ. הִחֲלוּ לָמָּו וְלִמּוֹאֵל לְהִתְלוֹנֵן
 שְׁנִית לֵאמֹר: הַכִּיצַד יִתֵּן יְהוָה אֶת לָבֶן בְּיָדָנוּ?
 הִנֵּה אִישׁ חֶזֶק הוּא וְיֹשֵׁר חֲמֹשִׁים הֵנוּ וְיֹשֵׁל לֹאֵל
 יָדוֹ לְהַרְגַּת חֲמֹשִׁים וּמִדּוּעַ אָף כִּי לֹא אוֹתָנוּ?

ד

א וְדִבְרָתִי אֶל אֲחִי לֵאמֹר: הִבֵּה נַעֲלָה שְׁנִית
 יְרוּשָׁלַיִם וְנִצְרָנוּ בְּאִמּוֹנָה אֶת מִצְוֹת יְהוָה, כִּי
 הִנֵּה אֲדִיר הוּא מִכָּל הָאָרֶץ, וּמִדּוּעַ אָף לֹא מִלָּבֶן
 ב וְחֲמֹשִׁין, וְאָף מִרְבּוֹבוֹתֵינוּ? עַל כֵּן הִבֵּה נַעֲלָה,
 וְחִזְקֵנוּ כְּמֹשֶׁה, כִּי הוּא אָבֹן דִּבֵּר אֶל מִי יָם סוּף
 וְחִצּוֹ הִנֵּה וְהִנֵּה, וְאַבּוֹתֵינוּ עָבְרוּ בּוֹ בַּיַּבֶּשֶׁה מִן
 הַשִּׁבְי, וְצִבְאוֹת פָּרַעַה רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם וְסָבְעוּ
 ג בְּמִי יָם סוּף. הִנֵּה תִּדְעוּ כִּי אֶמֶת הִיא; וְאָף
 יוֹדְעִים אַתֶּם כִּי מִלֶּאֶף דִּבֵּר אֲלֵיכֶם, אֵיכָּה
 תִּהְיֶה סוּף? הִבֵּה נַעֲלָה; בְּיַד יְהוָה לְהַצִּילָנוּ,

תִּלְכוּ, אֶתְּהָ וְאֶחֱיָה, אֶל בֵּית לָבֶן, וְתִבְקְשׁוּ אֶת
 כֶּתֶבִּי הַזְכָּרֹנוֹת וְתִבְיָאוּם הִנֵּה, הַמִּדְבָּרָה.
 ה וְעֵתָהּ, הִנֵּה אַחִיד מִתְלוֹנְנִים בְּאִמְרָם כִּי קִשָּׁה
 הַדִּבֵּר אֲשֶׁר דִּרְשִׁיתִי מֵהֶם; אָף רָאָה כִּי לֹא אָנִי
 דִּרְשִׁיתִי זֹאת מִיָּדָם, כִּי אִם מִצְוֹת יְהוָה הִיא.
 ו עַל כֵּן, לָכֵה, בְּנִי, וְיִהְיֶה יָחִיד, כִּי לֹא הִתְלוֹנְנָה.
 ז וְאָנִי, נָפִי, אֲמַרְתִּי אֶל אָבִי: אֵלֶּף וְעֶשְׂרִית אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה, יַעַן אֲשֶׁר יָדַעְתִּי כִּי לֹא
 יִצְוֶה יְהוָה אֶת בְּנֵי הָאָדָם, בְּלִמְתִּי אִם פְּנֵה לָהֶם
 ח דֶּרֶךְ לְמַעַן יִקְיִמוּ אֶת הַדִּבְרִי אֲשֶׁר צִוָּם. וְהָיָה
 בְּשִׁמְעַי אָבִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא שָׁמַח
 ט מְאֹד, יַעַן אֲשֶׁר יָדַע כִּי בִּרְכֵנִי יְהוָה. וְאָנִי, נָפִי,
 וְאֲחִי יִצְאָנוּ לְמִסְעָנוּ בַּמִּדְבָּר וְאֶהְלִינוּ עִמָּנוּ,
 י לַעֲלוֹת לְאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם. וְהָיָה בַּעֲלוֹתָנוּ אֶל אֶרֶץ
 יא יְרוּשָׁלַם, נִזְעַצְנוּ אִישׁ בְּאָחִיו. וְהִפְלָנוּ גּוֹרְלוֹת,
 לְדַעַת מִי מִמֶּנּוּ יִלָּךְ אֶל בֵּית לָבֶן. וְהַגּוֹרֵל עַל
 לָמָּו. וְלָמָּו הִלָּךְ אֶל בֵּית לָבֶן וְדָבַר עִמּוֹ, וְלָבֶן
 יב יוֹשֵׁב בְּבֵיתוֹ. וְהוּא בִקֵּשׁ מִלָּבֶן אֶת כֶּתֶבִּי
 הַזְכָּרֹנוֹת הַחֲרוּטִים עַל לִוְחוֹת נַחֲשֶׁת הַקָּלֵל,
 יג אֲשֶׁר הָיוּ בָהֶם תּוֹלְדוֹת בֵּית אָבִי. וְלָבֶן רָגַז
 וְגִרְשׁוֹ מִפָּנָיו וְלֹא אָבָה לְתֵתוֹ אֶת הַכֶּתֶבִּים.
 וְאָמַר אֵלָיו לָבֶן: שׂוֹדֵד אַתָּה, הִנֵּנִי קָם לְהַרְגֵךְ.
 יד אָף לָמָּו בָּרַח מִפָּנָיו וְסָפַר לָנוּ אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לוֹ
 לָבֶן. וְאַנְחָנוּ הַתַּעֲצָבָנוּ מְאֹד, וְאֲחִי הָיוּ נִכְוָנִים לְשׁוֹב
 טו אֶל אָבִי הַמִּדְבָּרָה. וְאַמְרָתִי לָהֶם: חֵי יְהוָה וְחֵי
 נַפְשָׁנוּ כִּי לֹא נִרְדָּ אֶל אֲבִינוּ הַמִּדְבָּרָה, עַד אֲשֶׁר
 טז נָקִים אֶת אֲשֶׁר צִוָּנוּ יְהוָה. עַל כֵּן, הִבֵּה נִשְׁמַר
 אֲמוּנִים לְנִצֵּר אֶת מִצְוֹת יְהוָה; לָכֵן נִרְדָּה נָא אֶל
 נַחֲלַת אָבִינוּ, כִּי הִנֵּה הַשָּׂאִיר זֶהָב וְכֶסֶף וְרֹב עֶשֶׂר
 יז וְכָל זֹאת עָשָׂה מִפְּנֵי מִצְוֹת יְהוָה, יַעַן אֲשֶׁר יָדַע
 יח כִּי יְרוּשָׁלַם תִּחַרֵּב מִפְּנֵי רִשְׁעַת אֲנָשֶׁיהָ. כִּי הִנֵּה
 מָאֲסוּ אֶת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים, וְאֵלּוּ יוֹשֵׁב אָבִי בְּאֶרֶץ
 אַחֲרֵי אֲשֶׁר צִוָּה לְבָרֵךְ מִמֶּנָּה, הֵן אֲבָד אָף הוּא.
 יט עַל כֵּן שׁוּמָה הָיָה עָלָיו לָנוֹס מִן הָאָרֶץ. וְהִנֵּה,
 מַחֲכֶמֶת אֱלֹהִים זֹאת אֲשֶׁר נִקְבַּל אֶת כֶּתֶבִּי
 הַזְכָּרֹנוֹת, לְמַעַן נִשְׁמַר לְבָנֵינוּ אֶת שְׁפַת
 כ אַבּוֹתֵינוּ; וְאָף לְמַעַן נִשְׁמַר בַּעֲבוּרָם אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִצְאוּ מִפִּי כָּל הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים,
 אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים וּגְבוּרָתוֹ שָׁמָּה בְּפִיהֶם, מִיָּמִי
 כא רֵאשִׁית הָעוֹלָם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה. בְּדָבָרִים כְּאֵלֶּה

וְקוֹלִי קוֹל לָבָן, אֲשֶׁר יָלַף עִמִּי אֶל הָאוֹצָר.
 אָת לָבָן, דְּמָה בְּלָבוּ כִּי אֲדוֹנָיו לָבָן אֲנִי, כִּי רָאָה אֶת
 הַמְּלָבוּשִׁים וְכֵן אֶת הַחֶרֶב הַחֲגוּרָה עַל מְתָנִי.
 וְהוּא דִּבֶּר עִמִּי עַל אוֹדוֹת זִקְנִי אֲנָשֵׁי יְהוּדָה,
 בִּידְעוּ כִּי אֲדוֹנָיו לָבָן נֹעֵד עִמָּהֶם בְּלִילָה. וְאֲנִי
 דִּבַּרְתִּי אֵלָיו כְּמוֹ הֵייתִי לָבָן. וְאָמַרְתִּי אֵלָיו כִּי
 עָלִי לְשֹׂאת אֶת הַכְּתוּבִים הַחֲרוּשִׁים עַל לוחות
 נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל אֶל אַחִי הַגְּדוֹלִים, אֲשֶׁר הֵם
 מִחוּץ לַחֲוֹמוֹת. וְאַף צִוִּיתִי לִלְכֹּת אַחֲרָי.
 וְהוּא, בְּדַמּוֹתוֹ בִּנְפֹשׁוֹ כִּי דִבַּרְתִּי עַל אוֹדוֹת בְּנֵי
 הַקְּהֵלָה, וְכִי אֲמַנֵּם הֵייתִי לָבָן, אֲשֶׁר הִרְגִּיתִי,
 הֵלֶךְ אַחֲרָי. וּבִלְכָּתִּי אֶל אַחִי אֲשֶׁר הָיוּ מִחוּץ
 לַחֲוֹמוֹת, הוּא דִּבֶּר אֵלַי פְּעָמִים רַבּוֹת עַל אוֹדוֹת
 זִקְנֵי אֲנָשֵׁי יְהוּדָה. וְהָיָה כֹּאֲשֶׁר רָאִנִי לְמָן, הוּא
 נִחְרַד חֲרָדָה גְּדוֹלָה, וְכֵן לְמוֹאֵל וְשֵׁם, וְהֵם נָסוּ
 מִפָּנָי, כִּי דָמוֹ בִּנְפֹשָׁם אֲשֶׁר לָבָן הוּא, וְכִי הוֹרְגֵנִי,
 וּמִבְקֵשׁ הוּא אֵף אֶת נַפְשִׁם. וְקִרְאִיתִי אַחֲרֵיהֶם,
 וְהֵם שָׁמְעוּנִי וְעָמְדוּ מִנּוּס מִפָּנָי. וְהָיָה בְּרָאוּת
 עֲבַד לָבָן אֶת אַחִי, אֲחֻזָּתָהּ רָעָדָה וְהוּא בִקֵּשׁ
 לְנוּס מִפָּנָי וּלְשׁוּב הָעִירָה, אֶל יְרוּשָׁלַם.
 וְאֲנִי, נָפִי, בְּהִיוֹתִי אִישׁ בַּעַל מִדָּה, וּבֹאֲשֶׁר
 חָנָן אוֹתִי יְהוָה בְּכַח רַב, תִּפְשָׁתִי אֶת עֲבַד לָבָן
 וְהַחֲזַקְתִּי בּוֹ לְבָל יָנוּס. וְאָמַרְתִּי אֵלָיו אֲשֶׁר אִם
 יִשְׁמַע לְדַבְּרִי, חֵי יְהוָה וְחֵי נַפְשִׁי, אִם אֶכּוּ יִשְׁמַע
 לְדַבְּרֵינוּ, נָחוּס עַל חַיֵּינוּ. וְדִבַּרְתִּי אֵלָיו בְּשִׁבוּעָה
 כִּי לֹא יִירָא, כִּי חֲפָשִׁי יִהְיֶה כְּמוֹנוֹ, אִם יֵרֵד עִמָּנוּ
 הַמִּדְבָּרָה. וְהוֹסַפְתִּי לְדַבֵּר אֵלָיו לֵאמֹר: הֵן צָנוּנוּ
 יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶת הַדֶּבֶר הַזֶּה וְהֵלֹא נִשְׁמַר
 בְּשִׁקִּידָה אֶת מִצְוֹת יְהוָה? לָבָן, אִם תֵּרֵד
 הַמִּדְבָּרָה, אֶל אֲבִי, וְהָיָה מְקוֹמָךְ עִמָּנוּ.
 וּבִשְׁמַעוֹ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי הִתְאַזָּר
 זֹרֶם עֹז. וְזֹרֶם הוּא שֵׁם עֲבַד לָבָן. וְהוּא אָמַר
 כִּי יֵרֵד הַמִּדְבָּרָה, אֶל אֲבִינוּ. וְאַף נִשְׁבַּע הוּא לָנוּ
 כִּי יֵשֵׁב עִמָּנוּ מִן הַיּוֹם הַהוּא וְהִלָּאָה. וְאֲנַחְנוּ
 חֲפָצֵנוּ כִּי יֵשֵׁב עִמָּנוּ לְבָל יִדְעוּ אֲנָשֵׁי יְהוּדָה כִּי
 בָרַחְנוּ הַמִּדְבָּרָה פֹּה יִרְדְּפוּ אַחֲרֵינוּ וַיִּמִּיתוּנוּ.
 וְכֹאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָנוּ זֹרֶם אֲמוּנִים סָר פָּחַדְנוּ
 מִפָּנָיו. וְלִקְחָנוּ אֶת לוחות נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל
 וְאֶת עֲבַד לָבָן וַיִּצְאָנוּ הַמִּדְבָּרָה, וְנִסְעָנוּ
 אֶל אֶהֱלָא אֲבִינוּ.

כֹּאֲשֶׁר עָשָׂה עִם אֲבוֹתֵינוּ, וּבִידּוֹ לְהַשְׁמִיד
 אֶת לָבָן, כֹּאֲשֶׁר עָשָׂה לַמִּצְרִים. וּכְדַבְּרֵי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, עוֹד אַחִי רוֹגְזִים וְאַף יוֹסִיפוּ
 לְהַתְּלוֹנוּ; אֵף הֵם הִלְכוּ אַחֲרָי עַד בּוֹאֲנוּ אֶל
 קִרְבַּת חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַם. וְהָיָה בְּלִילָה, וְאָמַרְתִּי
 אֵלֵיהֶם לְהִסְתַּר מִחוּץ לַחֲוֹמוֹת. וְאַחֵר הִסְתַּרְם,
 הִתְגַּנְּבִיתִי, אֲנִי, נָפִי, אֶל תּוֹךְ הָעִיר, וְהִלְכָתִי וּפָנִי
 מוּעָדוֹת אֶל בֵּית לָבָן. הוּבִלְתִּי עַל יְדֵי הָרוּחַ
 מִבְּלִי דַעַת אֶת אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה. וְאֶכּוּ, הִלְכָתִי
 קוֹדִימָה; וּבְהִתְקַרְבִּי אֶל בֵּית לָבָן וְהִנֵּה רֵאִיתִי
 אִישׁ נּוֹפֵל לְפָנַי עַל הָאֶרֶץ, כִּי הָיָה שֹׁכֵר מִיָּינוּ.
 וּבִקְרָבִי אֵלָיו רֵאִיתִיו, וְהִנֵּה הוּא לָבָן.
 וְרֵאִיתִי אֶת חֶרְבוֹ וּשְׁלִפְתֵּיהָ מִתְעַרָּה, וְנִצַּב
 הַחֶרֶב הָיָה זָהָב טָהוֹר, מַעֲשֶׂה אֲמִנוֹת, וְלִהְיֶה
 פְּלָדָה יְקָרָה מְאֹד. וְהָרוּחַ דָּחַק בִּי כִּי אֶהְרַג אֶת
 לָבָן. אֵף אֲנִי אָמַרְתִּי בְּלִבִּי: הֵן מַעֲלֹם לֹא שִׁפְכָתִי
 דָּם אָדָם. וְנִסְוֹנוּתִי לְאַחֹר כִּי לֹא חֲפָצְתִּי לְהִרְגוֹ.
 וְאָמַר אֵלַי הָרוּחַ שְׁנִית: הִנֵּה נִתְּנוּ יְהוָה בִּידְךָ.
 וְאֶכּוּ גַם יַדְעִתִּי כִּי בִקֵּשׁ לָבָן אֶת נַפְשִׁי וְלֹא
 שָׁמַע לַמִּצְוֹת יְהוָה וְאַף נָזַל הוּא אֶת רְכוּשׁוֹנוֹ.
 וְהָרוּחַ הוֹסִיף לֵאמֹר אֵלַי: הִרְגָהוּ, כִּי נִתְּנוּ יְהוָה
 בִּידְךָ. הִנֵּה הוֹרֵג יְהוָה אֶת הָרָשָׁעִים, לְהָקִים אֶת
 צְדָקַת דָּרְכּוֹ. כִּי טוֹב אֲבָדוֹן אִישׁ אֶחָד מִהִשָּׁחַת
 עִם שְׁלֵם בְּחֶסֶר אֲמוּנָה. וְאֲנִי, נָפִי, בְּשִׁמְעִי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְכָרַתִּי אֶת דְּבָרֵי יְהוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר
 אֵלַי בַּמִּדְבָּר לֵאמֹר: אִם יִשְׁמַר וְרָעַף אֶת מִצְוֹתַי
 יִצְלִיחוּ בְּאֶרֶץ הַיְעוּדָה. אֵף סִבַּרְתִּי כִּי לֹא יוֹכְלוּ
 לְשַׁמֵּר אֶת מִצְוֹת יְהוָה כְּפִתּוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה,
 בְּלִיתִי אִם תִּהְיֶה הַתּוֹרָה בִּידָם. וְאַף יַדְעִתִּי כִּי
 נִחְרָטָה הַתּוֹרָה עַל גְּבִי לוחות נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל.
 וַיַּדְעִתִּי עוֹד כִּי נִתְּן יְהוָה אֶת לָבָן בִּידִי לְמַעַן
 הַתְּכַלִּית הַזֹּאת, לְמַעַן אֲקַבֵּל אֶת כְּתָבִי הַזֶּכְרוֹן
 עַל פִּי מִצְוֹתָיו. עַל כֵּן שָׁמַעְתִּי לְקוֹל הָרוּחַ
 וְתִפְשָׁתִי אֶת לָבָן בְּשַׁעַר רֹאשׁוֹ, וְכָרַתִּי אֶת
 רֹאשׁוֹ כְּמוֹ חֶרֶב. וְאַחֵר אֲשֶׁר כָּרַתִּי אֶת רֹאשׁוֹ
 בְּחֶרֶבוֹ, לְקַחְתִּי אֶת בְּגָדֵי לָבָן וּלְבָשָׁתִּים; לֹא
 הִסְתַּרְתִּי דִּבֶּר. וְחִנְרָתִי אֶת שְׂרִינּוֹ עַל מְתָנִי.
 וְכַעֲשׂוֹתִי זֹאת, הִלְכָתִי אֶל בֵּית הָאוֹצָר אֲשֶׁר
 לְלָבָן. וּבִלְכָּתִּי אֶל בֵּית הָאוֹצָר רֵאִיתִי אֶת עֲבַד
 לָבָן אֲשֶׁר בִּידָיו מִפְתָּחוֹת הָאוֹצָר וְצִוִּיתִיהוּ,

ה

א וְהָיָה בְּבֹאֲנוּ הַמִּדְבָּרָה אֶל אֲבִינוּ, מִלְּאָה
נִפְשׁוּ גִילָה; וְאִי שְׂמִיחַת אֲמִי, שְׂרִיָּה, גִּדְּלָה
ב מאד, כִּי אֶבֶן הַתְּאֵבֶלָה עָלֵינוּ, יַעַן אֲשֶׁר סָבְרָה
הִיא כִּי מִתְּנוּ בַּמִּדְבָּר. וְהִיא אִי הַתְּלוּנָה עַל אֲבִי
בְּאֻמְרָה אֵלָיו כִּי בַעַל חֲזוֹנוֹת הוּא. וְהִיא אֻמְרָה:
הִנֵּה הוֹלֵכְתָּנוּ מֵאֶרֶץ נִחְלָתָנוּ, וּבְנֵי אֵינָם עוֹד,
ג וְאֲנוּ אֲבִדְנוּ בַּמִּדְבָּר. כְּדִבְרֵים הָאֵלֶּה הַתְּלוּנָה
ד אֲמִי עַל אֲבִי. וְאֲבִי דִבֶּר אֵלָיָה לֵאמֹר: יָדַעְתִּי
אֲשֶׁר בַּעַל חֲזוֹנוֹת אֲנִכִּי. כִּי לֹלִי רֵאִיתִי דִבְרֵי
אֱלֹהִים בְּחֻזּוֹ, לֹא יָדַעְתִּי אֵת טוֹב אֱלֹהִים,
אִי נִשְׁאַרְתִּי לְשֹׁכֵן בִּירוּשָׁלַם לְגֹעַ עִם אֲחִי.
ה אִי הִנֵּה נִחְלָתִי אֶרֶץ יַעֲוֹדָה, וּבֹאֲתָ יָגֵל לִבִּי.
אֶבֶן יָדַעְתִּי כִּי יִצִּיל יְהוָה אֵת בְּנֵי מִיָּדִי לָבוֹן
וְיִשְׁכְּבוּ מִשָּׁה אֲלֵינוּ הַמִּדְבָּרָה. בְּדִבְרֵים כֵּאלֶּה
עַל אוֹדוֹתֵינוּ נָחַם אֲבִי, לָחִי, אֵת אֲמִי שְׂרִיָּה
בַּעַת מִסְעָנוּ בַּמִּדְבָּר וְעֹלֹתָנוּ אֶל אֶרֶץ יְרוּשָׁלַם
לְקַחַת אֵת כְּתָב הַזְכָּרוֹנוֹת אֲשֶׁר לַיהוּדִים.
ז וְכֹאֲשֶׁר שָׁבָנוּ אֶל אֹהֶל אֲבִי, הָיְתָה שְׂמִיחָתָם
ח שְׁלֵמָה וְאֲמִי נִחְמָה. וְאֲמִי דִבְרָה לֵאמֹר: עֲתָה
יָדַעְתִּי אֵל נִכּוֹן כִּי צָוָה יְהוָה אֵת אִישִׁי לְבָרַח
הַמִּדְבָּרָה. אִי יָדַעְתִּי אֵל נִכּוֹן כִּי הִגָּן יְהוָה עַל
בְּנֵי וְהִצִּילָם מִיָּד לָבוֹן וְנָתַן לָהֶם כֹּחַ לְהִקָּים אֵת
ט אֲשֶׁר צָוָם. כְּדִבְרֵים הָאֵלֶּה דִבְרָה אֲמִי. וְהֵם
עָלְצוּ מְאֹד וְהָעֵלּוּ זָבַח וְעוֹלָה לַיהוָה וְהוֹדוּ
י לַאלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר הוֹדוּ לַאלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל, לְקַח אֲבִי, לָחִי, אֵת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹנוֹת
אֲשֶׁר נִחְרְטוּ עַל לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל וְחָקַר
יב בָּהֶם מִרְאשִׁיתָם. וְהוּא רָאָה כִּי יֵשׁ בָּהֶם
חֲמִשָּׁת הַסְּפָרִים אֲשֶׁר לְמֹשֶׁה, הַמִּסְפָּרִים
עַל בְּרִיאַת הָעוֹלָם וְעַל אָדָם וְחֻוָּה אֲשֶׁר הֵם
יג הוֹרִינוּ הָרִאשֹׁנוֹנִים. וְאִי כְּתָב הַזְכָּרוֹנוֹת אֲשֶׁר
לַיהוּדִים, מִרְאשִׁיתָם וְעַד תַּחֲלַת שְׁלֹטוֹן צִדְקִיָּהוּ
יד מֶלֶךְ יְהוּדָה. וְאִי נְבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים,
מִרְאשִׁיתָם וְעַד תַּחֲלַת שְׁלֹטוֹן צִדְקִיָּהוּ; וְכֵן
נְבוֹאוֹת רַבּוֹת, אֲשֶׁר יִצְאוּ מִפִּי יִרְמְיָהוּ.
טו וְאֲבִי, לָחִי, מִצָּא עַל לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל גַּם
אֵת תּוֹלְדוֹת אֲבוֹתָיו. כִּי יָדַע כִּי יִצְאָה חֲלָצִי יוֹסֵף
הוּא; הוּא יוֹסֵף בֶּן יַעֲקֹב אֲשֶׁר נִמְכַּר לְמִצְרַיִם,

אֲשֶׁר הִצִּילָתָהוּ יָד יְהוָה לְמַעַן יִצִּיל אֵת אֲבִיו
טו יַעֲקֹב וְאֵת כָּל בְּנֵי בֵיתוֹ מִגֹּעַ בְּרַעֲב. וְהֵם אִי
הוֹצִאוּ מִן הַשְּׂבִיָּה וּמֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּיַד אֱלֹהִים,
טז אֶבֶן הוּא אֲשֶׁר שָׁמְרָם. כֹּה גִלָּה אֲבִי, לָחִי,
אֵת תּוֹלְדוֹת אֲבוֹתָיו. וְלָבוֹן, אִי הוּא הָיָה יוֹצֵא
חֲלָצִי יוֹסֵף; לָבוֹן שָׁמַר אֵת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹנוֹת, הוּא
יז וְאֲבוֹתָיו. וְהָיָה בְּרִאוֹת אֲבִי אֵת כָּל אֵלֶּה, הוּא
יח נִמְלָא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְהִתְנַבֵּא עַל זֶרְעוֹ; כִּי לוחוֹת
נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל הָאֵלֶּה אֶבֶן יְפֻצּוֹ בְּכָל הָאֻמּוֹת
וְהַמְשַׁפְּחוֹת וְהַלְשׁוֹנוֹת וְהַעֲמִים אֲשֶׁר יִהְיוּ
יט מִזֶּרְעוֹ. עַל כֵּן אָמַר כִּי לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל
הָאֵלֶּה לֹא יֵאבְדוּ לְעוֹלָם וְאִי לֹא יִכָּהוּ בְּרַבּוֹת
הַיָּמִים. וְהוּא נָבֵא דִבְרֵים רַבִּים עַל אוֹדוֹת זֶרְעוֹ.
כ וְהָיָה עַד הַעַת הַהִיא, אֲנִי וְאֲבִי שְׁמֵרְנוּ אֵת
כא הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צָוָנוּ יְהוָה. וְלִקְחָנוּ אֵת כְּתָבֵי
הַזְכָּרוֹנוֹת אֲשֶׁר צָוָנוּ יְהוָה וְחָקְרָנוּ אוֹתָם וְרָאִינוּ
כִּי נִחְמָדִים הֵם וְכִי רַב עֶרְכָּם בְּעֵינֵינוּ, וּבָהֶם
יִכְלְנוּ לְשַׁמֵּר אֵת מִצְוֹת יְהוָה בְּמִסְרָנוּ אוֹתָם
כב לְבָנֵינוּ. עַל כֵּן מִחֻמַּת יְהוָה הָיְתָה זֹאת
אֲשֶׁר נִקְחָם עִמָּנוּ בְּמִסְעָנוּ בַּמִּדְבָּר אֶל
הָאֶרֶץ הַיְעוֹדָה.

ו

א וְאֲנִי, נָפִי, לֹא אֶכְתָּב אֵת תּוֹלְדוֹת אֲבוֹתִי בְּזֶה
אֲשֶׁר רָשַׁמְתִּי, וְלֹא אֶעֱשֶׂה כֵּן אַחֵר כִּי בלוחוֹת
אֲשֶׁר לִי, כִּי כְתוּבִים הֵם בְּסֵפֶר הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר
שָׁמַר אֲבִי. עַל כֵּן לֹא אֶכְתָּבֶם בְּסֵפֶר הַזֶּה.
ב דִּי לִי לומר כִּי מִצְאָצְאִי יוֹסֵף אֲנִיחָנוּ.
ג וְאִין בְּלִבִּי עַל אֲשֶׁר אֵינִי מְרַבֶּה לְסַפֵּר
אֵת כָּל דִּבְרֵי אֲבִי, כִּי אֵין נָתַן לְכְתָבָם עַל
ד גְּבִי הַלוחוֹת הָאֵלֶּה כִּי רְצוֹנִי לְמַלֵּא אֵת פְּנִיָּהֶם
לְכְתִּיבָה עַל אוֹדוֹת דִּבְרֵי אֱלֹהִים. כִּי מִלֵּא כְּפֻתָּהּ
הִיא לְמִשְׁךְ אֵת לֵב בְּנֵי הָאָדָם לְבֹא אֶל אֱלֹהֵי
אֲבֹרָהֶם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב וְלַהֲוִשֵׁעַ.
ה עַל כֵּן לֹא אֶכְתָּב אֵת הַדִּבְרִים אֲשֶׁר יֵשׁ בָּהֶם
חֲפִץ לְבִנֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה, כִּי אִם אֵת אֲשֶׁר חֲפִץ
בָּהֶם אֱלֹהִים וְאֵלֶּה אֲשֶׁר אֵינָם מִבְּנֵי הָעוֹלָם
וְהַזֶּה. עַל כֵּן אֶצְוֶה אֵת זֶרְעִי לְבַל יִמְלְאוּ אֵת
ו הַלוחוֹת הָאֵלֶּה בְּדִבְרֵים מִחֲסְרֵי עֶרֶךְ
לְבִנֵּי הָאָדָם.

עמָהם. ואם נבחר בעיניכם, עלו אל הארץ
 וזכרתם את אשר אנכי אומר לכם: אם תלכו,
 תאבדו אף אתם; הן כֹּף הִצִּיקני רוח יהוה
 לְדַבֵּר. והנה בדברי, אני, נפי, את הדברים
 האלה אל אחי, הם כִּעֲסוּ עָלַי וְשָׁלְחוּ יְדֵיהֶם
 אֵלַי, כִּי רָגְזוּ מְאֹד; וְהֵם אֶסְרוּנִי בַּחֲבָלִים, כִּי
 בִקְשׁוּ אֶת נַפְשִׁי וּלְנַטְשֵׁנִי בַּמִּדְבָּר, טָרַף לַחֲיוֹת
 פָּרָא. וְהִתְפַּלֵּלְתִּי אֶל יְהוָה לֵאמֹר: יְהוָה, עַל פִּי
 אֲמוֹנֵנִתִּי אֲשֶׁר בָּךְ הִיא, אֲנֹא הִצִּילֵנִי מִיַּד אֲחִי.
 תִּגְנִי נָא כַּחַ לְנִתֵּק אֶת הַכְּבָלִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
 אֶסְרֵתִּי בָהֶם. וְהִיא בְּאַמְרֵי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 וְהִנֵּה נִפְּלוּ הַחֲבָלִים אֲשֶׁר עַל יָדַי וְעַל רַגְלִי,
 וְאֲנִי עֲמַדְתִּי לִפְנֵי אֲחִי וּדְבַרְתִּי אֲלֵיהֶם שְׁנֵית.
 וְהֵם רָגְזוּ עָלַי כְּבִרְאשׁוֹנָה וּבִקְשׁוּ לְשַׁלַּח אֶת
 יְדֵיהֶם בִּי, וְהִנֵּה, אַחַת מִבְּנוֹת יִשְׁמַעֲאֵל, וְכֹן
 אִמָּהּ וְאָחִיד מִבְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל, הִתְחַנְּנוּ אֶל אֲחִי
 עַד אֲשֶׁר רָף לְבָבָם וְהֵם חָדְלוּ לְבַקֵּשׁ אֶת נַפְשִׁי.
 וְהֵם נִעְצְבוּ עַל רִשְׁעָתָם, וְהִשְׁתַּחֲווּ לִפְנֵי וּבִקְשׁוּ
 אֶת סְלִיחָתִי עַל הָרָעָה אֲשֶׁר עָשׂוּ לִי. וְאֲנִי
 סָלַחְתִּי לָהֶם כְּתָם לִבִּי עַל כָּל אֲשֶׁר עָשׂוּ
 וְעוֹרֵרְתִּים לְהִתְפַּלֵּל אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם לְמַעַן
 יִסָּלַח לָהֶם; וְכֹן עָשׂוּ. וְהִיא אַחֵר הִתְפַּלֵּלָם אֶל
 יְהוָה הוֹסֵפְנוּ לְנִסֵּעַ אֶל אֹהֶל אֲבִינוּ. אָכֵן, יִרְדּוּ
 אֶל אֹהֶל אֲבִינוּ. ואחר רדתי עם אחי וְכָל בֵּית
 יִשְׁמַעֲאֵל אֶל אֹהֶל אֲבִי, הֵם נָתְנוּ תוֹדוֹת
 לַיהוָה אֱלֹהֵיהֶם וְהִעֲלוּ לוֹ יָבֹחַ וְעוֹלָה.

ח

א וְאֶסְפְּנוּ כָּל מִינֵי זָרְעִים, מִמִּינֵי כָּל הַדְּגָנִים
 וְעוֹד כָּל מִינֵי זָרְעֵי פְרוֹת. וְהִיא בָּעֵת שֶׁבַת אֲבִי
 בַּמִּדְבָּר הוּא דִּבֶּר אֵלֵינוּ לֵאמֹר: הִנֵּה חֲלֹמְתִי
 חָלוּם; אוּ בַּמָּלִים אַחֲרוֹת: חֲזִיתִי חֲזוֹן. וְהִנֵּה
 עָלִי לְבִי בִיהוּה בְּרָאוּתִי אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה מִפְּנֵי
 נִפְי וְשֵׁם; אָכֵן, מִזֶּה אֲשֶׁר רָאִיתִי יֵשׁ לִי עַל מָה
 לְהִנָּח כִּי הֵמָּה, וְכֹן רַבִּים מִזֶּרְעִם, וַיִּשְׁעוּ.
 אִךְ הִנֵּה, לָמָן וּלְמוֹאֵל, יִרְאֵתִי מְאֹד מִפְּנֵיכֶם,
 כִּי הִנֵּה נִדְמָה לִי אֲשֶׁר בַּחֲלוּמִי רָאִיתִי מִדְּבַר
 שְׁמָמָה וַחֲשֻׁכָה. וְהִנֵּה רָאִיתִי אִישׁ לְבוּשׁ שִׁמְלָה
 לְבָנָה, וְהוּא בָּא וְעָמַד לִפְנֵי. וְהוּא דִּבֶּר אֵלַי
 וּבִקְשׁ מִמֶּנִּי לָלֶכֶת אַחֲרָיו. וְהִיא כְּאֲשֶׁר הִלְכָתִי

ז

א וְעַתָּה רְצוֹנִי כִּי תִדְעוּ כִּי בַחֲתוּמוֹ אֲבִי, לָחִי,
 לְהִתְנַבֵּא עַל זָרְעוֹ, הִיא אֵלַי דִּבֶּר יְהוָה שְׁנֵית,
 וְאָמַר כִּי לֹא טוֹב לָכֶתוּ עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ לְבָדֵם
 הַמִּדְבָּרָה, כִּי שׁוּמָה עַל בְּנֵיו לְקַחַת לָהֶם בָּנוֹת
 לְנָשִׁים, לְמַעַן יָקִימוּ זָרַע לַיהוָה בָּאָרֶץ הַיְעוּדָה.
 ב וַיְהוֹה צָוָה אֶת אֲבִי כִּי נָשׁוּב, אָנִי, נָפִי, וְאֲחִי, אֶל
 אָרֶץ יְרוּשָׁלַם וְנָבִיא עָמְנוּ אֶת יִשְׁמַעֲאֵל וּבֵיתוֹ
 ג הַמִּדְבָּרָה. עַל כֵּן נִסְעָנוּ שְׁנֵית הַמִּדְבָּרָה, אָנִי,
 ד נָפִי, עִם אֲחִי, לְעֹלוֹת יְרוּשָׁלַיִם. וְעָלִינוּ אֶל בֵּית
 יִשְׁמַעֲאֵל וּמִצְאָנוּ חֹן בְּעֵינָיו, עַד כִּי דִבַּרְנוּ אֵלָיו
 ה אֶת דְּבָרֵי יְהוָה. וַיְהוֹה הִרְף אֶת לֵב יִשְׁמַעֲאֵל
 וְכֹן אֶת לֵב בְּנֵי בֵיתוֹ, עַד כִּי יִרְדּוּ עָמְנוּ הַמִּדְבָּרָה
 ו אֶל אֹהֶל אֲבִינוּ. וְהִיא בְּנִסְעָנוּ בַּמִּדְבָּר, וְהִנֵּה לָמָן
 וּלְמוֹאֵל וְשְׁנֵית בָּנוֹת יִשְׁמַעֲאֵל וְשְׁנֵי הַבָּנִים אֲשֶׁר
 לְיִשְׁמַעֲאֵל וּבְנֵי מִשְׁפַּחְתָּם מְרֹדוּ בָנוּ, אָכֵן, הֵם
 ז מְרֹדוּ בִּי, נָפִי, וּבָשָׂם וּבְאַבְיָהֶם, יִשְׁמַעֲאֵל,
 ח וּבְאַשְׁתּוֹ וּשְׁלֹשׁ בָּנוֹתָיו הַנוֹסְפוֹת. וְהִיא בַּמִּדְבָּר
 ט בְּנוּ הֵם בִּקְשׁוּ לָשׁוּב אֶל אָרֶץ יְרוּשָׁלַם. וְאֲנִי,
 נָפִי, נִעְצַבְתִּי עַל קִשִׁי לָבָם; עַל כֵּן דְּבַרְתִּי אֲלֵיהֶם,
 אֶל לָמָן וְאֶל לְמוֹאֵל, לֵאמֹר: רְאוּ נָא, הֵנֶכֶם אֲחִי
 י הַבְּכִירִים וְאִיכָה כֹה תִקְשׁוּ לְבַבְכֶם וְעֵינֵיכֶם טָחוּ
 ז מִרְאוֹת, עַד אֲשֶׁר חִיב אָנִי, אֲחִיכֶם הַצָּעִיר, לְדַבֵּר
 ט אֲלֵיכֶם וְלִהְיוֹת לָכֶם לְמוֹפֶת. אִיכָה לֹא שְׁמַעְתֶּם
 י לְדְבָרֵי יְהוָה. אִיכָה שְׁכַחְתֶּם כִּי רָאִיתֶם מִלֵּאָף
 יא יְהוָה. אִיכָה שְׁכַחְתֶּם כִּמְהָ גְדוֹלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה
 אֲשֶׁר עָשָׂה לְמַעַנְנוּ בְּהַצִּילוֹ אוֹתָנוּ מִיַּד לָכֹן וְכֹן
 יב בְּקַבְּלָנוּ אֶת כְּתָב הַזִּכְרוֹן. אִיכָה שְׁכַחְתֶּם כִּי
 בִּיד יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל חֲפָצוֹ לְמַעַן בְּנֵי הָאָדָם,
 אִם אִף מִחֲזִיקִים הֵם בְּאַמּוֹנָה בּוֹ. עַל כֵּן הִבֵּה
 יג נְהִיָה לוֹ שׁוּמְרֵי אֲמוּנִים. וְהִיא אִם נִשְׁמַר לוֹ
 אֲמוּנִים, הָרִי נִקְבַּל אֶת הָאָרֶץ הַיְעוּדָה; וְאַתֶּם
 תִּדְעוּ בְּמִים אֲשֶׁר יָבוֹאוּ כִּי יָקוּם דְּבַר יְהוָה עַל
 חֲרָבָה יְרוּשָׁלַם, כִּי כָּל אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה עַל אוֹדוֹת
 יד חֲרָבָה קוֹם יָקוּם. הן עד מִהֲרָה יִחְדַּל רוּחַ יְהוָה
 לְהִתְאַמֵּץ עִמָּם, כִּי מֵאִסּוּ אֶת הַנְּבִיאִים וְהַשְׁלִיכוּ
 ה אֶת יְרִמְיָהוּ אֶל בֵּית הַכֶּלָּא. וְהֵם בִּקְשׁוּ אֶת נַפְשׁ
 טו אֲבִי, עַד כִּי גִרְשׁוּהוּ מִן הָאָרֶץ. וְעַתָּה הִנֵּנִי אוֹמֵר
 לָכֶם: אִם תִּשְׁוּבוּ יְרוּשָׁלַיִם, תִּאֲבָדוּ אִף אַתֶּם

סביב, וראיתי מעבר לנהר המים בית גדול
 ורחב מדות והוא כנצב באויר, רם ונשא מעל
 פני האדמה. והבית מלא אדם, זקן וצעיר,
 זכר ונקבה, ולבושם הדור מאד; והם כמלעיגים
 בשולחם אצבע אל עבר הבאים והטועמים מן
 הפרי. והיה אחר אשר טעמו מן הפרי הם
 נכלמו, מפני הלועגים להם, והם נפלו אלי
 נתיבים אסורים ואבדו. ואני, נפי, אינני מספר
 את כל דברי אבי. ולמען קצר בכתובה אספר
 כי הוא ראה והנה המוני אדם נוספים נדחפים
 קדימה והם באו ותפשו בקצה מעקה הברזל
 ונדחפו לעשות דרכם קדימה, נאחזים בחזקה
 במעקה הברזל עד אשר הגיעו, ונפלו על פניהם
 וטעמו מפרי העץ. והוא אף ראה המונים
 אחרים מתאמצים בדרכם אל עבר הבית
 הגדול ורחב המדות ההוא. והיה כי רבים
 הטובעים במצולות המים ורבים נעלמו מעיניו
 בנדם בשבילים זרים. רב היה ההמון אשר
 נכנס אל הבית הזה. ואחר אשר נכנסו אליו,
 שלחו לעמתי ולעמתי טועמי הפרי את אצבע
 הלעג, אף אנחנו לא שתנו לבנו להם. אלה
 דברי אבי: כל אשר שות לבו להם כשל ואבד.
 ואבי אמר כי למן ולמואל לא טעמו מן הפרי.
 והיה אחר דבר אבי את כל דברי חלומי או
 חזוני, והם רבים, הוא אמר אלינו כי מפני
 הדברים האלה אשר ראה בחזון, הוא ירא עד
 מאד ללמן ולמואל, מפני דאגתו כי ידחו מלפני
 יהוה. והוא עוררם בכל רגשי אב אוהב, ואמר
 אליהם כי ישמעו לדברו, אולי ירחמם יהוה,
 ולא ישליכם. אכן, הסף הסיף להם אבי.
 ואחר אשר הסיף אליהם ואף נבא להם דברים
 רבים, צנן לשמר את מצוות יהוה, וחדל
 מדבר אליהם.

ט

א את כל הדברים האלה, ראה אבי, ושמעם
 ודברם בשבתו באהל בעמק למואל, וכן עוד
 דברים רבים וגדולים, אשר אין לכתבם על
 גבי הלוחות האלה. ועתה, כדברי על אודות
 הלוחות האלה, הנה הם אינם הלוחות אשר

אחריו, וראיתי כי אני בתוך שממה חשכה
 ח וקודרת. ואחר לכתי שעות רבות בחשכה,
 התפללתי אל יהוה אשר יחמל עלי כרב רחמיו.
 ט והיה אחר אשר התפללתי אל יהוה ראיתי שדה
 י גדול ורחב ידים. וראיתי עץ אשר פריו נחמד
 יא לשמח לבב אנוש. ונגשתי וטעמתי מן הפרי
 הנה והנה מתוק הוא מכל אשר טעמתי מעודי.
 וראיתי כי לבן הפרי הזה מכל לבן אשר ראיתי
 יב מעודי. וכאשר טעמתי ממנו, מלא הפרי את
 נפשי שמחה רבה עד מאד; לכן חפצתי כי אף
 בני משפחתי וטעמו ממנו, בידעי כי נחמד הוא
 יג מכל פרי. והיה בנשאי עיני כה וכה למצא את
 משפחתי, והנה ראיתי נהר מים זורם ליד העץ
 יד אשר מפריו טעמתי. ופניתי לראות מאין יבוא,
 וראיתי את מקור המים במרחק מה ולידו
 עומדים שריה אמכם, ושם נפי, וכמו לא ידעו
 טו אנה ילכו. וקראתי להם ואף אמרתי להם בקול
 גדול כי יבואו אלי וטעמו מן הפרי, אשר היה
 טז נחמד מכל פרי. והם באו אלי וטעמו אף הם
 יז מן הפרי. ואני חפצתי כי אף למן ולמואל יבואו
 וטעמו מן הפרי. על כן נשאתי עיני אל מקור
 יח הנהר, אולי אראם. ואמנם ראיתי אותם, אף
 יט הם לא אבו לבוא אלי ולטעם מן הפרי. וראיתי
 מעקה ברזל והוא נמשך לארץ גדת הנהר,
 כ מוביל אל העץ אשר על ידו עמדת. וכן ראיתי
 שביל ישר וצר, לארץ מעקה הברזל ועד העץ
 אשר על ידו עמדת. והנה השביל נמשך ממקור
 הנהר ועד שדה גדול ורחב ידים, כמו היה זה
 כא עולם. וראיתי המוני אדם עד אין מספר, אשר
 רבים מהם נדחפו קדימה, לעלות על השביל
 כב המוביל אל העץ אשר על ידו עמדת. והם באו
 כג והחלו ללכת בשביל המוביל אל העץ. ועלה
 שם ערפל חשכה, אכן, ערפל חשכה כבד מאד
 עד כי אלה אשר נכנסו לשביל נדחו מדרכם,
 כד תעו ואבדו. וראיתי אחרים נדחפים קדימה,
 והם באו והחזיקו בקצה מעקה הברזל; ונדחפו
 קדימה דרך ערפל החשכה בהצמדם אל מעקה
 הברזל, עד אשר הגיעו אל העץ וטעמו מפריו.
 כה והיה אחר אשר טעמו מפרי העץ, והם הפנו
 כו את מבטם כנלקמים. והפניתי עוד את מבטי

אֲשֶׁר לֹא יִדְעֶתֶם וְהוּא אֲדִיר מִמֶּנִּי, אֲשֶׁר אֵינֶנִּי
שׁוֹה לְהַתִּיר אֶת שְׁרוֹף נַעְלוֹ. וְאֲבִי הִרְבֵּה לְדַבֵּר
עַל הַדְּבָר הַזֶּה. וְאֲבִי אָמַר כִּי יִטְבִּיל בְּבֵית
עֲבָרָא, אֲשֶׁר מַעְבֵּר לִירְדֹן; וְכֵן אָמַר כִּי יִטְבִּיל
בְּמִים; אֲף אֶת הַמְּשִׁיחַ הוּא יִטְבִּיל בְּמִים.
וְאַחֲרָיו אֲשֶׁר יִטְבִּיל אֶת הַמְּשִׁיחַ בְּמִים, יִחְזֶה
וְיַעֲדֵד כִּי הִטְבִּיל אֶת שֵׁה אֱלֹהִים, זֶה אֲשֶׁר יִכְפֹּר
עַל חֲטָאֵי הָעוֹלָם. וְאַחֲרָיו דִּבֶּר אֲבִי אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה, הוּא דִּבֶּר אֶל אֲחִי עַל הַבְּשׂוּרָה אֲשֶׁר
יְשִׁיפוּהָ בְּקֶרֶב הַיְּהוּדִים וְאֲף עַל שְׁקִיעַת הַיְּהוּדִים
בְּחֹסֶר אֱמוּנָה. וְאַחֲרָיו אֲשֶׁר יִהְיֶה אֶת הַמְּשִׁיחַ
אֲשֶׁר יָבֹא, וְאַחֲרָיו אֲשֶׁר יִהְיֶה, יָקוּם מִן הַמֵּתִים
וְיִגְלֶה עֲצָמוֹ לְגוֹיִים עַל יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. רַבּוֹת
דִּבֶּר אֲבִי עַל אֲדוּת הַגּוֹיִים וְכֵן עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל,
כִּי נִמְשָׁל לְעֵץ הַחַיִּית, אֲשֶׁר יִכְרֹתוּ אֶת עֲנָפָיו
וְיִפְזְרוּ עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ. עַל כֵּן, אָמַר כִּי נִהְיֶה
כְּאִישׁ אֶחָד אֶל הָאָרֶץ הַיְּעוּדָה, לְהִקִּים אֶת דִּבְרֵי
יְהוָה כִּי נִתְפָּזַר עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְאַחֲרָיו
יִפְזְרוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְיִקְבְּצוּ שְׁנִית, אוּ בְקִצְרָהּ,
אֲחֵר קִבֵּל הַגּוֹיִים אֶת מְלֶאכֶת הַבְּשׂוּרָה, וְיִרְכְּבוּ
עֲנָפָיו הַסְּבָעִיִּים שֶׁל עֵץ הַחַיִּית וְהֵם שְׂאֵרֵי בֵּית
יִשְׂרָאֵל, אֲכֹן, הֵם יַעֲדוּ אֶת מְשִׁיחַ הָאֶמֶת אֲשֶׁר
הוּא אֲדוֹנֵיהֶם וְגוֹאֲלָם. כְּדִבְרֵים הָאֵלֶּה נִבֵּא אֲבִי
בְּדִבְרָיו אֶל אֲחִי, וְכֵן דִּבְרִים נוסְפִים רַבִּים אֲשֶׁר
אֵינֶנִּי כּוֹתֵב בְּסֵפֶר הַזֶּה, כִּי כְּתַבְתִּי מֵהֶם כָּל
אֲשֶׁר נִרְאָה לִי מִתְּאִים בְּסִפְרֵי הַנוֹסֵף. כָּל
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי, נַעֲשׂוּ בְשִׁבְתְּ
אֲבִי בְּאֵהָל בְּעֶמֶק לְמוֹאֵל. וְהָיָה אַחֲרָיו
שְׁמַעְתִּי, אֲנִי, נְפִי, אֶת כָּל אִמְרוֹת אֲבִי עַל
אֲדוּת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאָה בְּחֻזֹן וְאֶת אֲשֶׁר
דִּבֶּר בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, הוּא הִכָּח אֲשֶׁר קִבֵּל
עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה בְּכֹן אֱלֹהִים, וְכֵן אֱלֹהִים הוּא
הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר יָבֹא, חֲפָצְתִּי אֲף אֲנִי, נְפִי, לְרִאֲוֹת
וְלִשְׁמַע וְאֲף לְדַעַת אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בְּכַח
רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר הוּא מֵתַת אֱלֹהִים לְכָל אֲשֶׁר
יִשְׁקָדוּ לְבַקְשׁוֹ, בִּימֵי קֹדֶם כְּבִימֵים אֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה
לְבְנֵי הָאָנוּשׁ. כִּי אֶחָד הוּא אֶתְמוֹל וְהַיּוֹם וְעַד
עוֹלָם; וּמוֹכֵנָה הַדֶּרֶךְ לְכָל בְּנֵי הָאָדָם מִיִּסּוּד
הָעוֹלָם, אִם יִנָּחְמוּ עַל חֲטָאֵיהֶם וְיִבְאוּ אֵלָיו.
הַמִּתְאַמֵּץ לְבַקֵּשׁ יִמְצָא; וְסִתְרֵי אֱלֹהִים יִגְלוּ לוֹ;

אֲסַפֵּר בָּהֶם אֶת מְלֶאכֶת דְּבָרֵי יְמֵי עַמִּי, כִּי לְלוּחוֹת
אֲשֶׁר בָּהֶם אֲסַפֵּר אֶת דְּבָרֵי יְמֵי עַמִּי בְּמִלָּאָם
קִרְאֵתִי בְּשֵׁם נְפִי. עַל כֵּן הֵם נִקְרָאִים לְלוּחוֹת נְפִי
עַל שְׁמִי. וְהַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה אֲף הֵם נִקְרָאִים לְלוּחוֹת
נְפִי. אֲף צִוֵּנִי יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה
לְתַכְלִית הַמִּיחָדָת, לְמַעַן יִחְרַט כְּתָב זִכְרוֹן עַל
אֲדוּת שְׁרוֹת עַמִּי. עַל הַלּוּחוֹת הָרִאשׁוֹנִים
יִחְרְטוּ דְּבָרֵי יְמֵי שְׁלֹטוֹן הַמְּלָכִים וּמִלְחָמוֹת עַמִּי
וּמִרִיבוֹתֵיהֶם. אֲכֹן, הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה הֵם לְדִבְרֵי
שְׁרוֹת עַמִּי, וְהַלּוּחוֹת הָרִאשׁוֹנִים הֵם לְדִבְרֵי יְמֵי
שְׁלֹטוֹן הַמְּלָכִים וּמִלְחָמוֹת בְּנֵי עַמִּי וּמִרִיבוֹתֵיהֶם.
עַל כֵּן צִוֵּנִי יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה
לְקִים תַּכְלִית בְּחֻכְמָתוֹ, אֲשֶׁר אוֹתָהּ לֹא אֲדַע.
אוֹלָם יוֹדַע יְהוָה אֶת כָּל הַדְּבָרִים מִרְאשִׁיתָם; עַל
כֵּן יִכֹּן דֶּרֶךְ לְמַעַן הִקִּים אֶת כָּל מַעֲשָׂיו
בְּקֶרֶב בְּנֵי אָדָם, כִּי הִנֵּה לוֹ הִכָּח לְהִקִּים אֶת
כָּל דְּבָרָיו, וְכֵן הַדְּבָר. אָמֵן.

ו

וְאֲנִי, נְפִי, אוֹסִיף עֲתָה לְסַפֵּר עַל גְּבִי הַלּוּחוֹת
הָאֵלֶּה אֶת קוּרְוֵתִי וְאֶת שְׁלֹטוֹנִי וְאֶת שְׁרוֹתִי.
וּבְהוֹסִיפִי לְסַפֵּר אֶת קוּרְוֵתִי עָלַי לְסַפֵּר מַעַס
מִדְּבָרֵי אֲבִי וְגַם אֲחִי. וּבְכָללוֹת אֲבִי לְהַגִּיד אֶת
דְּבָרֵי חֲלוּמוֹ וְכֵן לְעוֹרֶר לְשִׁקִּידָה רַבָּה, הוּא
דִּבֶּר אֵלֵיהֶם עַל אֲדוּת הַיְּהוּדִים, אֲשֶׁר אַחֲרָיו
חֲרָבָם, אֲף חֲרָבָן הָעִיר הַגְּדוֹלָה יְרוּשָׁלַם וְגִלּוֹת
רַבִּים מֵהֶם בְּבִלָּה, יִשׁוּבוּ לַעֲתָה אֲשֶׁר תִּישֶׁר בְּעֵינֵי
יְהוָה; אֲכֹן יִשׁוּבוּ מִן הַשְּׁבִיָּה, וְאַחֲרָיו שׁוּבָם יִנְחִלוּ
שְׁנִית אֶת אֶרֶץ יִרְשָׁתָם. וְכַעֲבַר שֵׁשׁ מֵאוֹת
שָׁנָה מֵעַתָּה אֲשֶׁר עָזַב אֲבִי אֶת יְרוּשָׁלַם, יָקִים
יְהוָה אֱלֹהִים נְבִיא מִקֶּרֶב הַיְּהוּדִים, אֲשֶׁר הוּא
מְשִׁיחַ, אוּ בְּשֹׁנוֹן אַחֲרָיו: מוֹשִׁיעַ הָעוֹלָם. וְהוּא
אֲף דִּבֶּר עַל הַנְּבִיאִים, אֲשֶׁר רַבִּים מֵהֶם הָעִידוּ
עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, עַל אֲדוּת הַמְּשִׁיחַ הַזֶּה,
אֲשֶׁר דִּבֶּר עָלָיו וְהוּא גּוֹאֵל הָעוֹלָם. אֲכֹן יִהְיוּ כָּל
בְּנֵי הָאָדָם בְּנֵי כְּלִיּוֹן וְכִשְׁלוֹן, וְכֵן יִשְׁאָרוּ לְעוֹלָם,
בְּלִית אִם סִכְמוֹ עַל הַגּוֹאֵל הַזֶּה. וְהוּא אֲף דִּבֶּר
עַל נְבִיא אֲשֶׁר יָבֹא לְפָנֵי הַמְּשִׁיחַ, לְהַכִּין אֶת
דֶּרֶךְ יְהוָה. וְהוּא יִלְךְ וְיִקְרָא בְּמִדְבָּר: פִּנּוּ דֶּרֶךְ
לְיְהוָה, יִשְׁרוּ מַסְלוֹתָיו, כִּי בְּקֶרֶבְכֶם עוֹמֵד אֶחָד

את עיני להביט אליו ולא ראיתיו כי נעלם
 מפני. ונשאתי את עיני וראיתי את העיר
 הגדולה וירושלם ואף ערים אחרות. וראיתי
 את העיר הצרת ובה ראיתי בתולה והיא יפת
 תאר מאד וצחורה. וראיתי את השמים
 נפתחים, וירד מלאך ועמד לפני ואמר אלי:
 מה רואה אתה, נפי? ואמרתי אליו: בתולה
 יפת תאר מאד ויפת מראה מכל יתר הבתולות.
 והוא אמר אלי: הודעת את מחילת הכבוד אשר
 לאלהים? ואמרתי: ידעתי כי יאהב את בניו,
 ואולם אינני יודע את פשר כל הדברים. והוא
 אמר אלי: הנערה אשר הנך רואה היא אם בן
 אלהים כדרך הכשר. וראיתי אותה נשאת
 ברוח; ואחר הנשאה ברוח למשך זמן, דבר
 המלאך אלי לאמר: הבט נא! והבטתי וראיתי
 שנית את הנערה, והיא נושאת ילד בזרועותיה.
 ואמר אלי המלאך: ראה את שוה אלהים! הוא
 בן אב העולמים! התדע את פשר העץ אשר
 ראה אביך? וענית לו ואמרתי: אכן, זאת היא
 אהבת אלהים, הקורנת אלי לב בני האדם. על
 כן היא נחמדה מכל. והוא דבר אלי לאמר:
 אכן; והיא המשמחת נפש יותר מכל. והיה
 אחר אמרו את הדברים האלה הוא אמר אלי:
 הבט נא! והבטתי וראיתי את בן אלהים מהלך
 בין בני האנוש. וראיתי רבים נופלים לרגליו
 ומשתחיים לו. וראיתי כי מעקה הברזל אשר
 ראה אבי הוא דבר אלהים המוביל אל מעין
 המים החיים או אל עץ החיים; והמים ההם
 נמשלו לאהבת אלהים; וראיתי גם כי עץ
 החיים נמשל לאהבת אלהים. ועוד אמר אלי
 המלאך: הבט נא וראה את מחילת הכבוד אשר
 לאלהים. ונשאתי את עיני וראיתי את גואל
 העולם, אשר עליו דבר אבי, ואף ראיתי את
 הנביא אשר יכין את הדרך לפניו. ושה אלהים
 הלך ונטבל על ידיו. והיה אחר הטבלו, ראיתי
 את השמים נפתחים ורוח הקדש יורדת מן
 השמים ונחה עליו בדמות יונה. וראיתי אותו
 הולך ומשמש את העם בגבורה וברב תפארה;
 וההמונים נאספו לשמעו. וראיתי כי הדיחוהו
 מתוכם. וכן ראיתי שנים עשר אחרים הולכים

בכח רוח הקדש, בימים האלה כבימי קדם,
 ובימי קדם כבימים אשר יבואו. כי מהלך יהוה
 הוא מעגל צח אחד. על כן זכר נא, בן אדם,
 כי על כל מעשיך תובא למשפט. לכן, אם את
 הרע בקשתם לעשות בימי מבחנכם, סמאים
 תמצאו לפני כס המשפט אשר לאלהים. וכל
 דבר שמה לא ישכן עם אלהים; על כן מנדים
 תהיו לעולם. ורוח הקדש יסמכני לדבר את
 הדברים האלה ולא להכחישם.

יא

א והיה בחפצי לדעת את הדברים אשר ראם
 אבי, ואני האמנתי כי יוכל יהוה להודיעני
 אותם; אכן, כאשר ישבתי והגיתי בלבי והנה
 נשאתי רוח יהוה אל הר רם ונשא, אשר לא
 ראיתיו מעולם ולא הצגתי עליו מעודי את כף
 רגלי. ואמר אלי הרוח: הנה, מה חפצך?
 ג ואמרתי: חפצי לראות את אשר ראה אבי.
 ד ואמר אלי הרוח: התאמין כי אביך ראה את
 העץ אשר על אודותיו דבר? ואמרתי: אכן,
 ואתה ידעת כי אאמין לכל דברי אבי. וכדברי
 ו את הדברים האלה, קרא הרוח בקול גדול
 לאמר: הושענא, יהוה אל עליו! אל על כל
 הארץ, אכן, מעל הכל. וברוך אתה נפי כי
 תאמין בן אל עליו; על כן תראה את הדברים
 ז אשר חפצת לראותם. וזה לך האות: אחר
 ראותך את העץ אשר את פריו טעם אביך,
 תראה גם איש יורד מן השמים ותהיה לו עד
 ראיה; ואחר ראותך אותו העד תעיד כי בן
 ח אלהים הוא. ואמר אלי הרוח: הבט נא!
 והבטתי וראיתי עץ; והוא דמה לעץ אשר
 ראה אבי; ויפי תארו אכן עלה על כל יפי;
 ט ולבנתו היתה צחורה כשלג נושב. ובראותי
 את העץ אמרתי אל הרוח: אכן ראיתי את
 י אשר הראיתני, זה העץ היקר מכל. והוא
 יא אמר אלי: מה חפצך? ואמרתי אליו: לדעת
 את פשרו; כי דברתי עמו כדבר אחד האדם
 כי ראיתי אשר דמות אדם לו, ואולם ידעתי
 כי רוח יהוה הוא. והוא דבר עמי כדבר איש
 יב אל רעהו. והוא אמר אלי: הבט נא! ונשאתי

וְרֵאִיתִי בְּרָקִים וְשִׁמְעִי רָעִמִים וְרַעֲשֵׁי אֲדָמָה
 וְכָל מִינֵי קוֹלֹת הַמֶּלֶה; וְרֵאִיתִי אֶת הָאֲדָמָה וְאֶת
 הַסְּלָעִים נִבְקָעִים; וְרֵאִיתִי הָרִים מִתְמוֹטְטִים
 וְנִבְקָעִים, וְרֵאִיתִי אֶת בְּקַעְוֹת הָאָרֶץ נִשְׁבָּרוֹת;
 וְרֵאִיתִי עָרִים רְבוֹת נִבְלָעוֹת; וְרֵאִיתִי רַבִּים שְׂרוּפֵי
 אֵשׁ; וְרֵאִיתִי רַבִּים אֲשֶׁר נָפְלוּ אַרְצָה מִפְּנֵי רַעַשׁ
 הָאָרֶץ. וְהָיָה אַחֵר רְאוּתִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 רָאִיתִי כִּי שָׂרוּ עֶרְפְּלֵי הַחֹשֶׁכָה מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ.
 וְרֵאִיתִי הַמּוֹנִים אֲשֶׁר לֹא נָפְלוּ מִפְּנֵי מִשְׁפָּטִי
 יִהְיוּ הַגְּדוֹלִים וְהַנּוֹרָאִים. וְרֵאִיתִי אֶת הַשָּׁמַיִם
 נִפְתָּחִים וְשֶׁה אֱלֹהִים יוֹרֵד מִן הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בָּא
 מִטָּה וְהִתְגַּלָּה אֵלֵיהֶם. וְרֵאִיתִי עוֹד, וְהִנֵּי מַעֲדִי,
 כִּי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ נָחָה עַל שְׁנַיִם עֹשֵׁר נֹסָפִים וְהֵם
 הִסְמִכוּ מֵאֵת אֱלֹהִים וְנִבְחָרוּ. וְהַמְּלָאךְ דָּבָר
 אֵלֵי לֵאמֹר: רְאֵה אֶת שְׁנַיִם עֹשֵׁר תַּלְמִידֵי הַשָּׁה
 אֲשֶׁר נִבְחָרוּ לְשִׁמְשׁ לִפְנֵי זֶרַעַךְ. וְהוּא אָמַר
 אֵלַי: הַתִּזְכֹּר אֶת שְׁנַיִם עֹשֵׁר שְׁלִיחֵי הַשָּׁה?
 הִנֵּה כִּי הֵם אֲשֶׁר יִשְׁפְּטוּ אֶת שְׁנַיִם עֹשֵׁר שְׁבָטִי
 יִשְׂרָאֵל; עַל כֵּן יִשְׁפְּטוּ הֵם אֶת שְׁנַיִם עֹשֵׁר
 הַשָּׂרָתִים אֲשֶׁר מִזְרַעְךָ, כִּי מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתֶּם.
 וְשְׁנַיִם עֹשֵׁר הַשָּׂרָתִים אֲשֶׁר הִנֵּךְ רֹאשׁ, יִשְׁפְּטוּ
 אֶת זֶרַעְךָ, הִנֵּה הֵם צְדִיקִים לְעוֹלָם; כִּי בַעֲבוּר
 אֱמוּנָתָם בָּשָׂה אֱלֹהִים, הִלְבִּינוּ בְּגִדֵיהֶם בְּדָמוֹ.
 וְאָמַר אֵלֵי הַמְּלָאךְ: הַבֵּט נָא! וְהַבִּטְתִּי וְרֵאִיתִי
 שְׁלֹשָׁה דוֹרוֹת עוֹבְרִים בְּצִדְקָה, וְהָיוּ בְּגִדֵיהֶם
 לְכִנִּים כְּלָבָן שֶׁה אֱלֹהִים. וְאָמַר אֵלֵי הַמְּלָאךְ:
 אֵלֶּה הַלְּבִינוּ בְּדָם הַשָּׁה, בַּעֲבוּר אֱמוּנָתָם בוֹ.
 וְאֲנִי, נָפִי, רָאִיתִי גַם רַבִּים מִבְּנֵי הַדּוֹר הָרַבִּיעִי
 אֲשֶׁר עָבְרוּ בְּצִדְקָה. וְרֵאִיתִי אֶת הַמּוֹנֵי הָאָרֶץ
 נֹאֲסָפִים יַחַד. וְאָמַר אֵלֵי הַמְּלָאךְ: רְאֵה אֶת
 זֶרַעַךְ וְאֶת זֶרַע אַחִיד. וְנִשְׁאֲתִי אֶת עֵינֵי וְרֵאִיתִי
 אֶת עַם זֶרַעִי נֹאֲסָפִים בְּהַמּוֹנֵיהֶם עַל זֶרַע אַחִי;
 וְהֵם נֹאֲסָפוּ לְמַלְחָמָה. וְדָבָר הַמְּלָאךְ אֵלֵי
 לֵאמֹר: רְאֵה אֶת מַעְזָן הַמַּיִם מִסְפָּרָם אֲשֶׁר
 רָאָה אֲבִיד, וְהוּא הִנָּה אֲשֶׁר דָּבָר עָלָיו,
 וּמִצּוּלוֹתָיו הֵן תַּחְתּוֹת שְׂאוֹל. וְעֶרְפְּלֵי הַחֹשֶׁכָה
 הֵם מִדּוּחֵי הַשָּׁטָן הַמְּסַנְנִים עֵינַיִם וּמִקְשִׁים
 אֶת לֵב בְּנֵי הָאָדָם וּמְנַהִיגִים אוֹתָם אֶל מִסְּלוֹת
 רְחִיבוֹת אֲשֶׁר אֲבוֹד יֵאבְדוּ בָּהֶן. וְהַבֵּית הַגְּדוֹל
 וְרַחֵב הַמַּדּוֹת אֲשֶׁר רָאָה אֲבִיד הוּא דְמִיוֹנוֹת

בְּעִקְבוֹתָיו. וְהֵם נִשְׁאוּ בְּרוּחַ הַלֵּאָה מִפְּנֵי, עַד
 כִּי לֹא רָאִיתִים. וְעוֹד דָּבָר אֵלֵי הַמְּלָאךְ לֵאמֹר:
 הַבֵּט נָא! וְהַבִּטְתִּי וְרֵאִיתִי אֶת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחִים
 שְׁנִית וְרֵאִיתִי מַלְאָכִים יוֹרְדִים עַל בְּנֵי הָאָדָם
 וּמִשְׁרָתִים אוֹתָם. וְעוֹד הוּא דָּבָר אֵלֵי לֵאמֹר:
 הַבֵּט נָא! וְהַבִּטְתִּי וְרֵאִיתִי אֶת שֶׁה אֱלֹהִים
 מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָנוּשׁ. וְרֵאִיתִי הַמּוֹנֵי אֲדָם
 מִכִּי חָלִי, הַנּוֹגְעִים בְּכָל מִינֵי נֶגַע וְשָׂדִים וְרוּחוֹת
 סְמָאִים. וְהַמְּלָאךְ דָּבָר אֵלֵי וְהָרָאֵנִי אֶת כָּל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְהֵם נִרְפְּאוּ בְּכַח שֶׁה אֱלֹהִים,
 וְהַשָּׂדִים וְהַרוּחוֹת הַסְמָאִים נִדְּחוּ מֵהֶם. וְעוֹד
 דָּבָר אֵלֵי הַמְּלָאךְ לֵאמֹר: הַבֵּט נָא! וְנִשְׁאֲתִי אֶת
 עֵינֵי וְרֵאִיתִי אֶת שֶׁה אֱלֹהִים נִלְקַח עַל יְדֵי הָעַם.
 אָכוֹ, כֵּן אֵל הַעוֹלָמִים נִשְׁפָּט עַל יְדֵי בְּנֵי תַבָּל;
 וְרֵאִיתִי וְאָעִיד עַל כֵּן. וְאֲנִי, נָפִי, רָאִיתִי כִּי הוֹרֵם
 עַל הַצֶּלֶב וְנִהְרַג עַל חֲטָאֵי הָעוֹלָם. וְאַחֵר אֲשֶׁר
 הִרְג, רָאִיתִי אֶת הַמּוֹנֵי הָאָרֶץ נֹאֲסָפִים לְהִלָּחֵם
 בְּשְׁלִיחֵי הַשָּׁה, כִּי כֵן נִקְרְאוּ שְׁנַיִם הָעֹשֵׁר בְּפִי
 מְלָאךְ יִהְיוּ. וְהַמּוֹנֵי הָאָרֶץ נֹאֲסָפוּ יַחַד. כִּי הָיוּ
 בְּתוֹךְ בֵּית גְּדוֹל וְרַחֵב מְדוֹת כְּבִית אֲשֶׁר רָאָה
 אֲבִי, וְעוֹד דָּבָר אֵלֵי מְלָאךְ יִהְיוּ לֵאמֹר: רְאֵה אֶת
 הָעוֹלָם וְאֵת חֻקְמָתוֹ; אָכוֹ, רְאֵה כִּי בֵּית יִשְׂרָאֵל
 נֹאֲסָפוּ יַחַד לְהִלָּחֵם כְּנֶגֶד שְׁנַיִם עֹשֵׁר שְׁלִיחֵי
 הַשָּׁה. וְרֵאִיתִי וְאָעִיד אֲשֶׁר הַבֵּית הַגְּדוֹל וְרַחֵב
 הַמַּדּוֹת הָיָה בָּאוֹת הָעוֹלָם; וְהוּא נָפַל וּגְדוּלָּה
 מְאֹד הִיָּתָה מִפְּלֹתוֹ. וְעוֹד דָּבָר אֵלֵי מְלָאךְ יִהְיוּ
 לֵאמֹר: כֹּה יִהְיֶה חֲרָבָן כָּל הָאֲמוֹת, וְהַמִּשְׁפָּחוֹת
 וְהַלְּשׁוֹנוֹת וְהָעַמִּים אֲשֶׁר יִלָּחֲמוּ עַל שְׁנַיִם עֹשֵׁר
 שְׁלִיחֵי הַשָּׁה.

יב

וְאָמַר אֵלֵי הַמְּלָאךְ: הַבֵּט וְרָאָה אֶת זֶרַעַךְ וְאֶת
 זֶרַע אַחִיד. וְהַבִּטְתִּי וְרֵאִיתִי אֶת הָאָרֶץ הִיעוּדָה;
 וְרֵאִיתִי הַמּוֹנֵי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר מִסְפָּרָם כְּחוֹל הַיָּם.
 וְרֵאִיתִי הַמּוֹנִים נֹאֲסָפִים לְהִלָּחֵם אִישׁ בְּאַחִיו;
 וְרֵאִיתִי מִלְחָמוֹת וּשְׁמוּעוֹת מִלְחָמָה, וְהִרְג רַב
 בְּחֶרֶב בְּקֶרֶב עַמִּי. וְרֵאִיתִי דוֹרוֹת רַבִּים חוֹלְפִים
 עוֹבְרִים, כְּדֶרֶךְ מִלְחָמוֹת וּמְרִיבוֹת בְּאַרְץ;
 וְרֵאִיתִי עָרִים רְבוֹת עַד כִּי לֹא מִנִּיתִי אוֹתָן.
 וְרֵאִיתִי עֶרְפֶּל חֹשֶׁכָה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הִיעוּדָה

יב אֱלֹהִים עַל זֶרַע אַחִיד! וְנִשְׁאַתִּי אֶת עֵינִי וְרֵאִיתִי
 אִישׁ בֵּין הַגּוֹיִם, אֲשֶׁר הַמִּים הֶרְבִּים הִבְדִּילוּהוּ
 מִזֶּרַע אַחִי; וְרֵאִיתִי כִּי רוּחַ אֱלֹהִים יֵרְדֶה וּפָעֲלָה
 בְּאִישׁ. וְהוּא יֵצֵא וְנָסַע עַל פְּנֵי הַמִּים הֶרְבִּים,
 עַד הִגִּיעוּ אֶל זֶרַע אַחִי אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הַיַּעְוָדָה.
 יג וְרֵאִיתִי אֶת רוּחַ אֱלֹהִים אֲשֶׁר פָּעֲלָה בְּקֶרֶב גּוֹיִם
 אַחֲרִים, וְהֵם יֵצְאוּ מִן הַשְּׂבִיָּה וְהִלְכוּ עַל הַמִּים
 הֶרְבִּים. וְרֵאִיתִי הַמּוֹנֵי גּוֹיִם רַבִּים בְּאֶרֶץ הַיַּעְוָדָה,
 וְרֵאִיתִי אֶת חֲמַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר עַל זֶרַע אַחִי, וְהֵם
 הוֹפְצוּ מִלְכָּנִי הַגּוֹיִם וְנִגְפּוּ. וְרֵאִיתִי אֶת רוּחַ
 אֱלֹהִים אֲשֶׁר נָחָה עַל הַגּוֹיִם וְהִנֵּה הֵם הִצְלִיחוּ
 וְקִבְּלוּ אֶת הָאֶרֶץ לְנַחֲלָה; וְרֵאִיתִי כִּי הָיוּ לְבָנִים
 וְנָאִים לְמִרְאָה וַיְפִי תֹאֵר, כְּדַמוֹת עַמִּי לִפְנֵי
 הַשִּׁמְדָּה. וְאֲנִי, נָפִי, רֵאִיתִי כִּי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר יֵצְאוּ
 מִן הַשְּׂבִיָּה נִכְנְעוּ לִפְנֵי יְהוָה; וְהָיָה כֹּחַ יְהוָה
 עִמָּהֶם. וְרֵאִיתִי כִּי גּוֹי אַרְצוֹת מוֹלֶדֶתָם נֶאֱסָפוּ
 עַל פְּנֵי הַמִּים וְעַל הָאֶרֶץ לְהִלָּחֵם בָּם. וְרֵאִיתִי
 כִּי כֹחַ אֱלֹהִים הָיָה עִמָּם, וְאֵף כִּי חֲמַת אֱלֹהִים
 הָיְתָה עַל כָּל אֲשֶׁר נִקְבְּצוּ לְאַסֹּר מִלְחָמָה עֲלֵיהֶם.
 יד וְאֲנִי, נָפִי, רֵאִיתִי כִּי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִן הַשְּׂבִי
 כ וְצָלוּ בְּכֹחַ אֱלֹהִים מִיַּד כָּל שָׂאֵר הָעַמִּים. וְרֵאִיתִי,
 יא אֲנִי, נָפִי, כִּי הֵם הִצְלִיחוּ בְּאֶרֶץ. וְרֵאִיתִי סֶפֶר
 כא אֲשֶׁר הִחְזִיקוּהוּ בִּינֵיהֶם. וְאָמַר אֵלֵי הַמֶּלֶךְ:
 כב הֲתֵדַע אֶת פֶּשֶׁר הַסֶּפֶר? וְאֶמְרַתִּי אֵלָיו: לֹא
 כג יָדַעְתִּי. וְהוּא אָמַר אֵלַי: הִנֵּה, הוּא יוֹצֵא מִפִּי
 יְהוּדִי. וְאֲנִי, נָפִי, רֵאִיתִי אֶת הַסֶּפֶר. וְהוּא אָמַר
 אֵלַי: הַסֶּפֶר אֲשֶׁר אֵתָּה רוֹאֶה הוּא כְּתָב זָכְרוֹן
 אֲשֶׁר לַיהוּדִים וְבוֹ בְּרִיתוֹת יְהוָה, אֲשֶׁר כָּרַת עִם
 בֵּית יִשְׂרָאֵל וְבוֹ אֵף רַבּוֹת מִנְּבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים
 הַקְּדוּשִׁים. וְהוּא כְּתָב זָכְרוֹן כְּפִי הַחֲרִיטוֹת אֲשֶׁר
 עַל לִוְחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל, אֵף אֵין הֵן כֹּה רַבּוֹת;
 וְאוּלָם יֵשׁ בָּהֶן דְּבָרֵי בְּרִיתוֹת יְהוָה אֲשֶׁר כָּרַת
 עִם בֵּית יִשְׂרָאֵל; עַל כֵּן רַב עֶרְכּוֹ לְגוֹיִם.
 יז וְאָמַר אֵלֵי מֶלֶךְ יְהוָה: הִנֵּה רֵאִיתִי כִּי הַסֶּפֶר
 יצא מִפִּי יְהוּדִי; וּבְצִאתוֹ מִפִּי יְהוּדִי הָיְתָה בּוֹ
 בְּשׂוֹרֶת יְהוָה בְּמִלְאָה, אֲשֶׁר שְׁנַיִם עֶשֶׂר
 הַשְּׂלִיחִים מַעֲדִים עָלָיו. וְהֵם מַעֲדִים עַל פִּי
 כז הָאָמֶת אֲשֶׁר בְּשֵׁה אֱלֹהִים. עַל כֵּן, דְּבָרִים אֵלֶּה
 יוֹצֵאִים בְּטִהְרָתָם מִן הַיְּהוּדִים אֶל הַגּוֹיִם, עַל פִּי
 כח הָאָמֶת אֲשֶׁר בְּאֱלֹהִים. וְאַחֵר צִאתָם בֵּיד שְׁנַיִם

שָׂא וְגִאוֹת בְּנֵי הָאָדָם, וְתִהְיוּ גְדוֹלָה וְנוֹרָאָה
 מִפְּרִידָה אוֹתָם; וְהָיָה דְּבַר הַצֶּדֶק אֲשֶׁר לֹאֵל
 הַנִּצְחִי וְלַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר הוּא שֶׁה אֱלֹהִים, אֲשֶׁר
 רוּחַ הַקֹּדֶשׁ מַעֲדָה עָלָיו מִיָּמֵי רֵאשִׁית הָעוֹלָם
 יט וְעַד הַעַת הַזֹּאת, וּמַעֲתָהּ וְעַד עוֹלָם. וְהָיָה בְּדִבְרֵי
 הַמֶּלֶךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הַבִּטְטִי וְרֵאִיתִי כִּי
 זֶרַע אַחִי אֲכֹן נִלְחָם בְּזֶרַעִי, כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר הַמֶּלֶךְ;
 יז וְרֵאִיתִי כִּי מִפְּנֵי גִאוֹת זֶרַעִי וּמִדּוּחֵי הַשֵּׁטֶן גָּבַר זֶרַע
 כ אַחִי עַל עַם זֶרַעִי. וְהַבִּטְטִי וְרֵאִיתִי אֶת עַם זֶרַע
 אַחִי גּוֹבְרִים עַל זֶרַעִי; וְהֵם פָּשְׁטוּ בְּהַמּוֹנִים עַל
 כא פְּנֵי הָאֶרֶץ. וְרֵאִיתִי אוֹתָם נֶאֱסָפִים בְּהַמּוֹנֵיהֶם;
 וְרֵאִיתִי מִלְחָמוֹת וּשְׂמוּעוֹת מִלְחָמָה אֲשֶׁר בֵּינֵיהֶם.
 וּבְמִלְחָמוֹת וּבְשְׂמוּעוֹת מִלְחָמָה רֵאִיתִי דּוֹרוֹת
 כב רַבִּים חוֹלְפִים עוֹבְרִים. וְאָמַר אֵלֵי הַמֶּלֶךְ:
 כג הִנֵּה, אֵלֶּה יִשְׁקַעוּ בְּחֶסֶר אֲמוֹנָה. וְרֵאִיתִי כִּי אַחֵר
 שְׂקִיעֶתָם בְּחֶסֶר אֲמוֹנָה, הָיוּ לָעַם כְּהָה גָּוֶן, מָאוֹס
 וּמִטְּנָף, שְׂקוּעַ בַּעֲצָלוֹת וּבְכָל מִיָּנִי תוֹעֲבוֹת.

יג

א וְדִבֶּר הַמֶּלֶךְ אֵלַי לֵאמֹר: הַבִּטְטִי נָא! וְהַבִּטְטִי
 ב וְרֵאִיתִי עַמִּים וּמַמְלָכוֹת לָרַב. וְאָמַר אֵלֵי
 הַמֶּלֶךְ: מָה אֵתָּה רוֹאֶה? וְאֶמְרַתִּי: אֲנִי רוֹאֶה
 ג עַמִּים וּמַמְלָכוֹת לָרַב. וְהוּא אָמַר אֵלַי: אֵלֶּה
 ד עַמִּי הַגּוֹיִם וּמַמְלָכוֹתֵיהֶם. וְרֵאִיתִי בֵּין עַמִּי
 ה הַגּוֹיִם יְסוֹד כְּנִסְיָה גְדוֹלָה. וְאָמַר אֵלֵי הַמֶּלֶךְ:
 רֵאֵה יְסוֹד כְּנִסְיָה אֲשֶׁר הִיא נִתְעַבֶּת יוֹתֵר מִכָּל
 שָׂאֵר הַכְּנִסְיּוֹת, אֲשֶׁר הוֹרֵגֶת אֶת קְדוּשֵׁי אֱלֹהִים;
 אֲכֹן, מַעֲנֶה אוֹתָם וְאוֹסֶרֶת אוֹתָם, וְאֵף נוֹתֶנֶת
 ו עליהם עַל בְּרִזָּל וּמוֹלִיכָה אוֹתָם בְּשָׂבִי. וְרֵאִיתִי
 אֶת הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנִּתְעַבֶּת הַזֹּאת; וְרֵאִיתִי
 ז אֶת הַשֵּׁטֶן, אֲשֶׁר הוּא מִיְסָדָה. וְרֵאִיתִי זָהָב
 וְכֶסֶף וּמִשִּׁי וְשֵׁנִי, וְשֵׁשׁ מִשְׁזֹר, וְכָל מִיָּנִי בְּגָדֵי
 ח יְקָרוֹת; וְרֵאִיתִי זֹנוֹת לָרַב. וְדִבֶּר הַמֶּלֶךְ אֵלַי
 לֵאמֹר: רֵאֵה אֶת הַזָּהָב וְהַכֶּסֶף, הַמִּשִּׁי וְהַשֵּׁנִי
 וְהַשֵּׁשׁ הַמִּשְׁזֹר וּבְגָדֵי הַיְּקָרוֹת וְהַזֹּנוֹת! הֵם
 מַשְׂאֵת לֵב הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנִּתְעַבֶּת הַזֹּאת.
 ט וּבַעֲבוּר שָׂבִי הָעוֹלָם הֵם מִשְׁמִידִים אֶת קְדוּשֵׁי
 י אֱלֹהִים וּמוֹלִיכִים אוֹתָם בְּשָׂבִי. וְנִשְׁאַתִּי אֶת
 עֵינֵי וְרֵאִיתִי מִיָּם רַבִּים הַמְּבַדִּילִים אֶת הַגּוֹיִם
 יא מִזֶּרַע אַחִי. וְאָמַר אֵלֵי הַמֶּלֶךְ: רֵאֵה אֶת חֲמַת

רב יהיה כשלון הגויים מפני חלקי בשורת השם
 הברורים והיקרים אשר נעקרו בידי הכנסייה
 הנתעבת ההיא, אשר היא אם הזונות, ביום
 ההוא ארחם את הגויים, נאום השם, עד כי
 בעצם גבורתי אביא אליהם רב בשורתי, אשר
 תהיה ברויה ויקרה, נאום השם. כי כה אמר
 השם: הנני מתגלה לזרעך למען יכתבו דברים
 רבים אשר אשלחם אליהם, אשר הם ברויים
 ויקרים. ואחר אשר ישמד זרעך וישקע בחסר
 אמונה, וכן זרע אחיד, הנה ישמנו הדברים
 האלה ויצאו לאור אל הגויים, במתת השם
 ומכחו. ובהם תכתב בשורתי, נאום השם,
 וצורי וישועתי. וברוכים הם המבקשים ביום
 ההוא ליסד את ציון אשר לי, כי להם תהיה
 מתת רוח הקדש וכחה. והיה אם יתמידו עד
 הקץ, ינשא ביום האחרון, ונושעו במלכות
 עולם אשר לשם: ואשר ישמעיו שלום ויבשרו
 ששון רב, מה נאום יהוה עלי ההרים. וראיתי
 את שארית זרע אחי ואף את ספר שם אלהים,
 אשר יצא מפי יהודי, והוא בא מן הגויים אל
 שארית זרע אחי. והיה אחר בואו אליהם,
 ראיתי ספרים נוספים אשר יצאו בכח השם,
 מאת הגויים אליהם, למען נתנו בלב הגויים
 ובלב שארית זרע אחי ובלב היהודים אשר
 נפוצו על פני כל הארץ, כי כתבי הנביאים
 ושנים עשר שליחי השם אמת הם. ודבר
 המלאך אלי לאמר: כתבי הזכרון האחרונים
 האלה, אשר ראית בקרב הגויים, ואשרו את
 אמתות הכתבים הראשונים, אשר מאת
 שנים עשר שליחי השם, ויודיעו את הדברים
 הברורים והיקרים אשר נעקרו מהם; ויודיעו
 לכל המשפחות והלשונות והעמים כי שם
 אלהים הוא בן אב העולמים ומושיע העולם
 וכי שומה על כל האדם לבוא אליו, פן לא
 יושעו. והם יבואו על פי הדברים אשר יכוננו
 על פי השם; ודברי השם יודעו בכתבי זרעך
 ובכתבי שנים עשר שליחי השם, על כן יכוננו
 שניהם באחד; כי אל אחד ורועה אחד יש על
 כל הארץ. והנה ימים באים והוא יתגלה לכל
 העמים, ליהודים ואף לגויים; ואחר התגלותו

עשר שליחי השם מן היהודים אל הגויים,
 הנך רואה את יסוד הכנסייה הגדולה והנתעבת
 ההיא אשר היא נתעבת מפל שאר הכנסיות.
 כי הנה הם עקרו מן הבשורה אשר לשם חלקים
 רבים אשר הם ברויים ויקרים מאד, וכן עקרו
 דברי בריתות יהוה רבים. וכל זאת עשו למען
 עות את דרכי הישר אשר ליהוה ולמען סגור
 עיני בני אדם והקשות לבם. הנה ראית כי אחר
 צאת הספר מעם הכנסייה הגדולה והנתעבת,
 נעקרו דברים ברויים ויקרים רבים מן הספר,
 אשר הוא ספר שם אלהים. ואחר עקירת
 דברים ברויים ויקרים אלה נפוץ הספר אל כל
 עמי הגויים. ואחר הפצת הספר בין כל עמי
 הגויים, אף מעבר למים הרבים אשר ראית
 אותם עם הגויים אשר יצאו מן השביה, הנך
 רואה, כי מפני עקירת דברים ברויים ויקרים
 רבים מן הספר, אשר היו פשוטים להבנת בני
 אדם כפי הפשטות אשר בשם אלהים, אכן
 מפני הדברים האלה אשר נעקרו מספר בשורת
 שם אלהים, רבים עד מאד הכושלים, עד אשר
 גדול כח השטן לגבר עליהם. ועל אף זאת, הנך
 רואה כי הגויים אשר יצאו מן השביה ואשר
 נשאו בכח אלהים מעל שאר העמים על פני
 הארץ, אשר היא נבחרת על כל שאר הארצות,
 היא הארץ אשר יעדה יהוה אלהים בברית עם
 אביה, להיות ארץ נחלת זרעו; אכן, הנך רואה
 כי לא יניח יהוה אלהים לגויים להכחיד את
 הערבת זרעך אשר בקרב עם אחיד. גם לא
 יניח הוא לגויים להכחיד את זרע אחיד. ואף
 לא יניח יהוה אלהים כי לעולם ישארו הגויים
 בענין הנורא אשר ראית אותם מצויים בו,
 מפני חלקי בשורת השם הברורים והיקרים
 אשר הסתרו בידי הכנסייה הנתעבת ההיא,
 אשר חזית את יסודה. על כן כה יאמר שם
 אלהים: ארחם את הגויים כאשר אפקד את
 שארית בית ישראל במשפט גדול. ודבר מלאך
 יהוה אלי לאמר: כה אמר שם אלהים: אחר
 פקדי את שארית בית ישראל, והשארת אשר
 בה אדבר היא זרע אביה; הנה אחר פקדי אותם
 במשפט והכותי אותם ביד הגויים, ואחר אשר

והאחרת כנסית השטן. על כן, כל אשר אינו
שייך לכנסית שה אלהים שייך לכנסיה הגדולה
ההיא, אשר היא אם התועבות, זזונת כל

יא הארץ. והבטתי וראיתי את זזונת כל הארץ,
והיא ישבה על מים רבים; והיא משלה על כל
הארץ. בין כל האמות והמשפחות והלשונות
יב והעמים. וראיתי את כנסית שה אלהים, ומתי
מעט אנשיה, מפני רשעת ותועבות הזונה
היושבת על מים רבים; ואולם ראיתי כי אנשי
כנסית השוה, והם קדושי אלהים, אף הם היו על
פני כל הארץ; והיתה ממשלתם על פני הארץ
מעטה, מפני רשעת הזונה הגדולה אשר ראיתי.
יג וראיתי כי אם התועבות הגדולה קבצה המוני
אדם על פני כל הארץ מבין כל עמי הגוים,
יד להלחם בשוה אלהים. ואני, נפי, ראיתי את
גבורת שה אלהים נחה על קדושי כנסית השוה
ועל עם ברית יהוה, הפוזרים על פני כל הארץ
והיו חמושים בצדקה ובגבורת אלהים ברב
טו תפארה. וראיתי כי חמת אלהים נתכה על
הכנסיה הגדולה והנתעבת ההיא עד אשר
היו מלחמות ושמועות מלחמה בקרב כל
טז העמים ומשפחות האדמה. ובהחל המלחמות
ושמועות המלחמה בין כל עמי אם התועבות,
דבר המלאך אלי לאמר: הנה חמת אלהים על
אם הזונות, והנה רואה את כל הדברים האלה.
יז ובבוא יום השפף חמת אלהים על אם הזונות,
הכנסיה הגדולה והנתעבת בכל הארץ, אשר
השטן מיסדה, אכן, ביום ההוא תחל פעלת
האב לפנות את הדרך בעבור תקומת הכריתות
אשר פרת עם עמו, בית ישראל. ודבר המלאך
יח אלי ואמר: הבט נא! והבטתי וראיתי איש
יט והוא לובש שלמה לבנה. ואמר אלי המלאך:
כ הנה אחד משנים עשר שליחי השוה. הנה יחזה
ויתב את שאר הדברים האלה ודברים רבים
כב אשר היו. ואף יכתב הוא על אודות קץ העולם.
כג אכן, הדברים אשר יכתב ישרים ונכוחים; והנה
הם נכתבים בספר אשר ראיתי את דבריו
בצאתם מפי היהודי. ובעת אשר יצאו מפי
היהודי, או בעת צאת הספר מפי היהודי, היו
הדברים הכתובים בוררים וטהורים, ויקרים

ליהודים ולגוים, יתגלה הוא לגוים ואף
ליהודים, והאחרונים יהיו ראשונים,
והראשונים יהיו אחרונים.

יד

א והיה אם ישמעו הגוים אל שה אלהים ביום
ההוא, הוא יודע אליהם בדבור ואף בכח, אכן
במעשה, לגלל את אבני הנגף אשר להם.
ב ואם לא יקשו את לבם על שה אלהים, ונמנו
עם זרע אבדי; אכן, הם ימנו עם בית ישראל,
והיו עם ברוך בארץ היעודה עד עולם; לא
יורדו עוד אלי שביה ובית ישראל לא יכלם עוד.
ג והבור הגדול אשר חפרה להם הכנסיה הגדולה
והנתעבת, אשר נוסדה בידי השטן ובניו למען
הוריד את נפשות בני האדם שאולה, אכן, אמר
שה אלהים, הבור הגדול אשר חפרה למחות
את בני האדם, הסתם סתם בידי חופריה,
עד השמים; אולם נפשם לא תשמד, כי אם
ד בהשלקתה אל שאול אשר ללא קץ. כי הנה,
זאת על פי שבית השטן, ואף על פי צדקת
אלהים, על כל אשר ירשיעו ויתעיבו לפניו.
ה ודבר המלאך אלי, נפי, לאמר: אתה ראית כי
בהנחם הגוים על רעתם ייטב להם; גם ידעת
על אודות בריתות יהוה לבית ישראל, ואף
שמעת כי אשר לא ינחם מרעתו, אבוד יאבד.
ו והיה אם יקשו הגוים את לבם כנגד שה אלהים,
ז אוי להם. כי הנה באה העת, אמר שה אלהים,
ועשיתי מעשה גדול ונפלא בקרב בני האדם;
מעשה אשר יקום עדי עד, באפן האחד או
האחר, אם למשוך לבם לשלום ולחיי עולם
ואם לשלחם אל קשי לבם ועורו דעתם, אשר
יובילום אלי שביה ואף כליון, בחמר וברוח,
על פי שבית השטן, אשר על אודותיו דברתי.
ח והיה בדבר המלאך את הדברים האלה הוא
אמר אלי: התזכר את בריתות אב המרומים
אשר פרת עם בית ישראל? ואמרתי: אכן.
ט והוא אמר אלי: ראה את הכנסיה הגדולה
והנתעבת, אשר היא אם התועבות, אשר
י השטן מיסדה. והוא אמר: רק שתי כנסיות
לבדן יש, האחת היא כנסית שה אלהים

את מצוות יהוה? איכה תאבדו מפני קשי
 לבבכם? האינכם זוכרים את אשר דבר
 יהוה? אם לא תקשו את לבבכם, ותבקשו
 ממני באמונה, בהאמינכם כי ינתן לכם, כאשר
 תשמרו בשקיפה את מצוותי, אכן יודעו לכם
 הדברים האלה. הנני אומר לכם, כי בית
 ישראל נמשל לעץ הזית על ידי רוח יהוה אשר
 היה באבינו; והנה, הלא מבית ישראל נקטפנו?
 האין אנחנו ענף מבית ישראל? אכן, הדבר
 אשר מתכונן אליו אבינו, על אודות הרקבת
 הענפים הטבעיים על ידי מלא הגויים הוא,
 כי באחרית הימים, כאשר ישקע זרענו בחסר
 אמונה, אכן, במשך שנים ודורות רבים אחר
 אשר יגלה המשיח לבני האדם בגוף, תבוא
 מלא בשורת המשיח אל הגויים ומן הגויים אל
 שארית זרענו. וביום ההוא ידעו שארית זרענו
 כי מבית ישראל הם, וכי הם עם ברית יהוה;
 וידעו ויכירו על אודות אבות אבותיהם, וכן
 ידעו את בשורת גואלם אשר בה הוא שרת את
 אבותיהם; על כן יתודעו אל גואלם ואל עקרי
 תורתו למען ידעו איך לבוא אליו ולהישע.
 הלא יעלצו ביום ההוא וישבחו לאלהי
 העולמים, צורם וישועתם? הלא יקבלו ביום
 ההוא כח ומזיקה מגוף האמת? הלא יבואו אל
 צאן האמת אשר לאלהים? הנני אומר לכם:
 המה עוד יזכרו בתוך בית ישראל, וירכבו אל
 עץ הזית הנאמן בהיותם ענף טבעי. הו דעת
 אבינו; ודעתו היא כי לא יקום הדבר עד אשר
 יפוצו בידי הגויים; וכי יקום הדבר על ידי
 הגויים, למען יראה יהוה את גבורתו לגויים,
 על פי מאסוהו היהודים, אשר הם בית ישראל.
 על כן לא דבר אבינו על אודות זרענו לבדם,
 כי אכן על אודות בית ישראל כולו, מורה על
 הברית אשר תקום באחרית הימים, הברית
 אשר כרת יהוה לאברהם אבינו, לאמר: בן צעק
 יברכו כל משפחות האדמה. ואני, נפי, הרביתי
 דבר אליהם על הדברים האלה. אכן, דברתי
 אליהם על אודות השבת היהודים באחרית
 הימים. ושבנתי באזניהם את דברי ישעיהו,
 אשר דבר על השבת היהודים, או שיבת בית

מאד, וקלי הבנה לכל אדם. והדברים אשר
 יכתב שליח השוה הזה הנם דברים רבים אשר
 ראיתי; והנה, את שארם ראה תראה. אך את
 אשר תראה אחרי כן, לא תכתב, כי מנה יהוה
 אלהים את שליח שוה אלהים לכתבם. וכן
 לאחרים אשר היו הראה יהוה את כל הדברים;
 והם כתובים; אמנם חתומים הם למען יצאו לאור
 בטהרם אל בית ישראל, על פי האמת אשר
 בשוה, בעת אשר תישר בעיני יהוה. ואני, נפי,
 שמעתי והנני מעיד כי שם שליח השוה הוא
 יוחנן, כדבר המלאך. ואני, נפי, בהיותי מצוה
 שלא לכתב את שאר הדברים אשר ראיתי
 ושמעתי, מוצא ספקי בדברים אשר כתבתם;
 ואכתב אם מקצת מן הדברים אשר ראיתי.
 והנני מעיד כי ראיתי את הדברים אשר ראה
 אבי, ומלאך יהוה אכן הודיעם אותי. ועתה
 השלמתי דבר על אשר ראיתי בעת הנשאי ברוח;
 ואם אכן לא נכתבו כל הדברים אשר ראיתי,
 אלה אשר כתבתם, אמת ונכון הם. אמן.

טו

ואני, נפי, אחר הנשאי ברוח ואחר ראיתי
 את כל הדברים האלה, שבתי אל אהל אבי.
 וראיתי את אחי והם מריבים זה עם זה על
 אודות דברי אבי אליהם. אכן, הוא דבר אליהם
 גדולות ורבות, אשר קשות היו מהבן, בלתי אם
 ידרש איש את יהוה, ומפני קשי לבם לא פנו
 אל יהוה כאשר היה עליהם לעשות. ואני, נפי,
 נעצבתי מפני קשי לבם ומפני הדברים אשר
 ראיתי; כי ידעתי אשר קום יקומו, מפני רשעת
 בני האדם הגדולה. והקרעתי מפני יסורי, כי
 חשבתים לגדולים מכל היסורים, מפני חרבן
 עמי, אשר את מפלתם ראיתי. והיה כאשר
 קבלתי כח, דברתי אל אחי, ובקשתי לדעת
 מהם את שרש מריבותיהם. והם אמרו: הנה,
 לא נוכל להבין את דברי אבינו אשר דבר על
 אודות הענפים הטבעיים אשר לעץ הזית וכן על
 הגויים. ואמרתי אליהם: הדרשתם את יהוה?
 והם אמרו אלי: לא דרשנו, כי לא הודיענו יהוה
 כדבר הזה. ואמרתי אליהם: איכה לא שמרתם

אֲלֵיכֶם כִּי מַלְכוּת אֱלֹהִים אֵינָה מְסֻנָּפֶת וְלֹא
יֻכַּל לְבֹאֵא שֵׁם כָּל דְּבַר טָמֵא. לָכֵן חֵיב כִּי יִוֹכַן
מְקוֹם טָנֶפֶת לְאַשֶׁר הוּא מְסֻנָּף. וְאִכְּוֹן יֵשׁ מְקוֹם
מִיּוֹכָן, שְׂאוֹל הָאֵימָה אֲשֶׁר עָלֶיהָ דְּבַרְתִּי וְהַשְׁטָן
הַכִּינָהּ. לָכֵן הַמַּצֵּב הַסּוֹפִי אֲשֶׁר לִנְפֹשׁ בְּנֵי אָדָם
הֵנוּ יְשִׁיבָה בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים, אוֹ נִדְּוִי מִפְּנֵי
הַמַּשְׁפָּט אֲשֶׁר עָלָיו דְּבַרְתִּי. לָכֵן דְּחוּיִים
הַרְשָׁעִים מִן הַצְדִּיקִים וְכֵן מַעַץ הַחַיִּים, אֲשֶׁר
פָּרִיו יָקָר וְנִחְמָד מִכָּל שְׂאֵר הַפְּרוֹת וְהוּא אֲכֹן
הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר בְּמַתָּנוֹת אֱלֹהִים. כֹּה דְּבַרְתִּי
אֶל אַחִי. אָמֵן.

טז

א וְהִיָּה בְּכַלּוּתִי, נָפִי, לְדַבֵּר אֶל אַחִי, הֵם אָמְרוּ
אֵלַי: הִנֵּה קִרְאַת אֲלֵינוּ דְּבָרִים קָשִׁים, יוֹתֵר
ב מֵאֲשֶׁר נוֹכַח לְשִׁאתָ. וְאִמְרָתִי אֲלֵיהֶם: אֲכֹן
יִדְעֵתִי אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי קְשׁוֹת עַל הַרְשָׁעִים, כְּפִי
הָאָמֶת; וְאֵת הַצְדִּיקִים הַצְדִּיקָתִי, וְאִף הַעֲדוּתִי
כִּי בַיּוֹם הַהוּא יִשְׁפָּטוּ; אִף קֶשֶׁה הָאָמֶת בְּאַנְזִי
ג הָאֲשָׁמִים, כִּי תִגְזֹרֵם בְּתוֹךְ. וְלוֹ צְדִיקִים הָיִיתֶם,
אֲחִי, הַחֲפָצִים לְשִׁמֵּעַ אֶל הָאָמֶת וְלִשְׁתִּי לֵב
אֲלֵיהֶם, לְמַעַן תִּהְלְכוּ וְקוֹפִים לִפְנֵי אֱלֹהִים, אֲזִי
לֹא הִתְלוֹנְנֶתֶם עַל הָאָמֶת וְלֹא אִמְרָתֶם: דְּבַרְתִּי
ד עָלֵינוּ קְשׁוֹת. וְאֵנִי, נָפִי, הַפְּצָרְתִּי בְּאַחִי בְּרַב
ה שְׂקִידָה לְשִׁמֵּר אֶת מִצְוֹת יְהוָה. וְאִחִי נִכְנָעוּ
לִפְנֵי יְהוָה, וְאֵנִי שְׂמַחְתִּי וְצִפִּיתִי כִּי יִלְכוּ
ו בְּנִתְיָבוֹת צֶדֶק. כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נֹאמְרוּ
וְנַעֲשׂוּ בְּשִׁבְתָּ אֲבִי בְּאֵהָל בַּעֲמֶק אֲשֶׁר קָרָא
ז שְׁמוֹ לְמוֹאֵל. וְאֵנִי, נָפִי, לְקַחְתִּי אֶחָת מִבְּנוֹת
יִשְׁמַעְאֵל לִי לְאִשָּׁה, וְגַם אַחִי לְקַחוּ מִבְּנוֹת
ח יִשְׁמַעְאֵל לָהֶם לְנָשִׁים; וְזוֹרֵם לְקַח אֶת בֵּת
יִשְׁמַעְאֵל הַבְּכִירָה לֹא לְאִשָּׁה. וְכֹךְ מִלֵּא אֲבִי
ט אֶת כָּל מִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר צִוָּה לוֹ; וְאִף אֲנִי, נָפִי,
הַתְּבַרְכְּתִי עַד מֵאֵד מֵאֵת יְהוָה. וְקוֹל יְהוָה דְּבַר
י אֶל אֲבִי בְּלִילָה, וְצִוָּהוּ לְנִסְעַ הַמַּדְבָּרָה לְמִחְרָת.
וְהִיָּה בְּקוֹם אֲבִי בְּבִקְרָ וּבְקִרְבּוֹ אֶל פֶּתַח הָאֵהָל,
הוּא רָאָה, לְרַב הַשְׂתוּמָמוֹתוֹ, כְּדוֹר עֵגֶל עַל
הָאֲדָמָה וְהוּא מְלַאכֶת מַחֲשָׁבָת, נִחֲשֶׁת קָלִל
טוּבָה. וּבִתּוֹךְ הַכְּדוֹר שְׁתֵּי מַחוּגוֹת, וְהָאֶחָת
מִזְרָה אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר בָּהּ עָלִינוּ לְנִסְעַ בַּמַּדְבָּר.

יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר אַחֵר הַשְׁבָּתָם לֹא יִכְלְמוּ עוֹד
וְשׁוּב לֹא יִפּוּצוּ. וְהַרְבִּיתִי לְדַבֵּר אֶל אַחִי, עַד
כא אֲשֶׁר רָגַעוּ וְנִכְנָעוּ לִפְנֵי יְהוָה. וְהֵם דְּבָרוּ אֵלַי
כב שְׁנִית לְאִמְרוֹ: מַה פֶּשֶׁר הַדְּבַר אֲשֶׁר רָאָה אֲבִינוּ
כג בְּחִלוֹם? מַה פֶּשֶׁר הָעֵץ אֲשֶׁר רָאָה? וְאִמְרָתִי
כד אֲלֵיהֶם: הוּא דְמוּת עֵץ הַחַיִּים. וְהֵם אָמְרוּ אֵלַי:
מַה פֶּשֶׁר מַעֲקָה הַבְּרָזֵל, אֲשֶׁר רָאָה אֲבִינוּ,
הַמוֹלִיד אֶל הָעֵץ? וְאִמְרָתִי אֲלֵיהֶם כִּי פֶשֶׁר
הוּא דְבַר אֱלֹהִים; וְכָל אֲשֶׁר יִקְשִׁיב לְדַבֵּר אֱלֹהִים
וְיִאֲחַז בּוֹ בְּחִזָּקָה לֹא יֵאָבֵד לְעוֹלָם; אִף לֹא יוֹכְלוּ
מִדּוּחֵי הַשְׁטָן וְחֲצִי אֲשׁוֹ לְגִבּוֹר עָלָיו, לְסַנּוֹרוּ
כה וּלְהוֹבִילוֹ לְאֲבִדוֹן. וְאֵנִי, נָפִי, הוֹכַחְתִּים כִּי יִשׁוּ
אֲנִי אֶל דְּבַר יְהוָה, אֲכֹן, הַפְּצָרְתִּי בָהֶם בְּכָל
תַּעֲצוּמוֹת נִפְשִׁי, וּבְכָל מַאֲדִי, לְמַעַן יִשְׁמְעוּ
לְדַבֵּר אֱלֹהִים וְיִזְכְּרוּ לְשִׁמֵּר אֶת מִצְוֹתָיו תָּמִיד
כו בְּכָל דְּבַר. וְהֵם אָמְרוּ אֵלַי: מַה פֶּשֶׁר נָהַר הַמַּיִם
כז אֲשֶׁר רָאָה אֲבִינוּ? וְאִמְרָתִי לָהֶם כִּי הַמַּיִם אֲשֶׁר
רָאָה אֲבִי, טָנֶפֶת הֵם; וְכֹה עֵסְקָה דַּעַת אֲבִי
בְּדְבָרִים אַחֲרִים, עַד אֲשֶׁר לֹא רָאָה אֶת טָנֶפֶת
כח הַמַּיִם. וְאִמְרָתִי אֲלֵיהֶם כִּי הִיָּתָה זֹאת תְּהוֹם
נוֹרָאָה אֲשֶׁר הִפְרִידָה בֵּין הַרְשָׁעִים וּבֵין עֵץ
כט הַחַיִּים וְקִדְּוֵשֵׁי אֱלֹהִים. וְאִמְרָתִי אֲלֵיהֶם כִּי זֹאת
דְמוּת שְׂאוֹל הָאֵימָה אֲשֶׁר הִכְנָה לְרָשָׁעִים, כְּדָבַר
ל הַמִּלְאָף אֵלַי. וְאִמְרָתִי אֲלֵיהֶם כִּי אֲבִינוּ אֲכֹן
רָאָה כִּי מַשְׁפַּט אֱלֹהִים הַבְּדִיל אֶת הַרְשָׁעִים מִן
הַצְדִּיקִים; וְהִנֵּה אֲשֶׁר שֵׁם הָיָה כְּנֶגֶה שְׁלֵהֶבֶת
לא בּוֹעֵרֶת הָעוֹלָה אֶל אֱלֹהִים לְעוֹלָם וָעֶד. וְהֵם
אָמְרוּ אֵלַי: הָאֵם פֶּשֶׁר הַדְּבַר לְיִסּוּרֵי הַגּוֹף בִּימֵי
מִבְּחָן, אוֹ הָאֵם לְמַצֵּב הַנֶּפֶשׁ הַסּוֹפִי אַחֵר מוֹת
הַגּוֹף הַזְּמָנִי, אוֹ הָאֵם מוֹרָה לְדְבָרִים זְמָנִים?
לב וְאִמְרָתִי אֲלֵיהֶם כִּי אֵלֶּה דְמוּת גַּם הַדְּבָרִים
הַזְּמָנִים וְגַם הָרוּחַ, כִּי בּוֹא יְבֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר
יִשְׁפָּטוּ עַל מַעֲשֵׂיהֶם, אֲכֹן, עַל מַעֲשֵׂי גּוֹפֶם
לג הַזְּמָנִי בִּימֵי מִבְּחָן. לָכֵן, אִם יָמוּתוּ בְּרִשְׁעָתָם
הֵם אֲכֹן יִדְּחוּ בְּאֲשֶׁר לְדְבָרֵי הָרוּחַ, אֲשֶׁר הֵם
דְּבָרֵי צֶדֶק. עַל כֵּן יְבֹאוּ לַעֲמֹד לִפְנֵי אֱלֹהִים
לְהַשְׁפֵּט עַל מַעֲשֵׂיהֶם; וְאִם מַעֲשֵׂיהֶם טָנֶפֶת,
אִף הֵם מְסֻנָּפִים יְהִיוּ, וְאִם הֵם מְסֻנָּפִים אֵין הֵם
יְכוֹלִים לְשִׁבְתָּ בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים; אִם לֹא כֵן,
לד תִּהְיֶה מַלְכוּת אֱלֹהִים מְסֻנָּפֶת. וְאֵנִי אוֹמֵר

וְהָיָה כְּרֹאוֹת אָבִי אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כְּתוּבִים
עַל פְּנֵי הַכְּדוּר הוּא יִרְאֵה וְנִחַדְד מֵאֵל, וְכֵן אֲחִי
וּבְנֵי יִשְׁמַעֲאֵל וְנִשְׁתַּחֲוּיָנִי. וְאֲנִי, נְפִי, רִאֲיִיתִי אֶת
הַמַּחְוִים אֲשֶׁר בְּתוֹךְ הַכְּדוּר וְהִיטָה פְּעֻלָּתָם עַל
פִּי הָאֲמוּנָה וְהַחֲרִיצוֹת וְשִׁימַת הַלֵּב אֲשֶׁר נָתַנּוּ
בָּהֶם. וְאִף כְּתִיבָה חֲדָשָׁה נִכְתְּבָה עָלֵיהֶם, קִלְהָ
לְקוֹרָא, אֲשֶׁר הוֹדִיעַתָּנוּ עַל אוֹדוֹת דְּרָכֵי יְהוָה;
וְהִכְתַּב הַתְּחִלָּה פַּעַם בַּפֶּעַם, עַל פִּי הָאֲמוּנָה
וְהַחֲרִיצוֹת אֲשֶׁר נָתַנּוּ בּוֹ. וְכָךְ נִזְכָּרִים אֲנַחְנוּ
לְדַעַת כִּי בְּקִטְנוֹת עוֹשֶׂה יְהוָה גְּדוּלוֹת. וְאֲנִי,
נְפִי, עָלִיתִי עַל פִּסְגַּת הָהָר, עַל פִּי הַהוֹרָאוֹת
אֲשֶׁר נָתַנּוּ עַל פְּנֵי הַכְּדוּר. וְצִדְתִּי חִיּוֹת שָׂדֶה,
מֵאֲכַל לְמִשְׁפְּחוֹתֵינוּ. וְשִׁבְתִּי אֶל אֹהֲלֵינוּ וּבְנֵי
הַחִיּוֹת אֲשֶׁר צִדְתִּי; וּמֵה גְדוּלָּה הִיטָה שְׁמֹחַתָם
בְּרֹאוֹתָם כִּי הִבֵּאתִי צִיד, וְהֵם נִכְנְעוּ לִפְנֵי יְהוָה
וְנָתַנּוּ לוֹ תוֹדוֹת. וְשִׁבְנוּ לְנִסְעַ בְּדֶרֶךְ קְרוֹבָה
לְאֲשֶׁר הִלְכְנוּ בְּרֵאשׁוֹנָה; וְאַחֵר נִסְעֵנוּ יָמִים
רַבִּים נָטִינוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ שְׁנִית לְנוּחַ יָמִים אַחֲדִים.
וְיִשְׁמַעֲאֵל מִתּוֹ וְנִקְבֵּר בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמוֹ
נַחֹם. וּבִגְבוּת יִשְׁמַעֲאֵל הִרְבוּ לְקוֹנוֹ עַל מוֹת
אֲבִיהֶן וְעַל תְּלֹאוֹתֵיהֶן בַּמִּדְבָּר. וְהוּא הִתְלוֹנֵנוּ עַל
אָבִי כִי הוֹצִיאָנוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם לְאִמּוֹר: אֲבִינוּ מֵת,
וְאֲנַחְנוּ הִרְבִּינוּ לְגִיד בַּמִּדְבָּר וְאִף סָבְלָנוּ סָבֵל רַב,
רָעַב, צָמָא וִיגִיעָה; וְאַחֵר הִתְלֹאוֹת הָאֵלֶּה הוּא נִגְנַע
בָּרַעַב בַּמִּדְבָּר. כֹּה הִתְלוֹנֵנוּ עַל אָבִי וְעָלִי; וְהוּא
בִּקְשׁוֹ לָשׁוּב אֶל יְרוּשָׁלַם. וְאָמַר לָמֶן אֵל לְמוֹאֵל
וְאֵל בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל: הִבֵּה נִהְרָג אֶת אֲבִינוּ וְאֶת אֲחִינוּ
נְפִי, אֲשֶׁר שֵׁת עֲצָמוֹ לְהִיּוֹת לָנוּ, אֲחִיו הַבְּכִירִים,
מוֹשֵׁל וּמוֹרָה. הִנֵּה, הוּא אוֹמֵר כִּי דִבֵּר אֵלָיו יְהוָה,
וְאִף כִּי מֵלָאָכִים שָׁרְתוּהוּ. אִף יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי
מִכְזָּב הוּא; הוּא אוֹמֵר לָנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וּמִרְבָּה לַעֲשׂוֹת אֶת תַּחֲבוּלוֹתָיו לְמַעַן שִׁקֵּר אֶת
עֵינֵינוּ, בְּחֻשְׁבוֹ, אוֹלִי, כִּי יוֹכֵל לְהוֹבִילָנוּ אֶל מִדְבָּר
נֶכֶד; וְאַחֵר אֲשֶׁר הוֹבִילָנוּ הֶרְחַק, חֻשָּׁב הוּא
לַעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ מִלֵּךְ וְשִׁלִּישׁ עֲלֵינוּ, לְמַעַן יַעֲשֶׂה
בָּנוּ כְּחֻפְצוֹ וְכֻרְצוֹנוֹ. כֹּה הִעִיר אֲחִי לָמֶן אֶת לִבִּי
לְכַעַס. וְהָיָה יְהוָה עִמָּנוּ, אִף קוֹלוֹ הִרְבָּה עָלֵיהֶם
דְּבָרִים, וְהוֹכִיחָם מֵאֵד; וְאַחֵר הוֹכִיחָם קוֹל יְהוָה,
הַסִּירוֹ כַּעֲסָם וְנִחַמוֹ עַל חֲטָאֵיהֶם, עַד כִּי שֵׁב
יְהוָה לְבָרְכֵנוּ בְּמִזְוֹן, וְלֹא אֲבָדְנוּ.

וְאִסְפָנוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צָרִיכִים הָיוּ
לְשֵׁאת אֶל הַמִּדְבָּר, וְכָל שְׂאֵר צִדְתָנוּ אֲשֶׁר נָתַן
לָנוּ יְהוָה, וְלִקְחָנוּ כָּל מִינֵי זֶרַע לְשֵׁאת הַמִּדְבָּרָה.
וְנִשְׁאֲנוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ וְנִסְעָנוּ הַמִּדְבָּרָה, מֵעֵבֶר נִהַר
לָמֶן. וְנִסְעָנוּ מִהַלֵּךְ אֲרֻבָּעָה יָמִים לְפָאֲתֵי דְרוֹם,
דְּרוֹם־מִזְרָח, וְנָטִינוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ שְׁנִית וְקִרְאָנוּ
אֶת שֵׁם הַמָּקוֹם שֹׁזֵר. וְלִקְחָנוּ אֶת קִשְׁתוֹתֵינוּ
וְחֻצֵינוּ וְהִלְכְנוּ אֶל הַמִּדְבָּר לְצוּד צִידָה
לְמִשְׁפְּחוֹתֵינוּ; וְאַחֲרֵי כֵן, שִׁבְנוּ אֵלֵיהֶן אֶל
שֹׁזֵר בַּמִּדְבָּר. וְנִסְעָנוּ שְׁנִית בַּמִּדְבָּר בַּכוּון הַהוּא,
נִשְׁמָרִים אֶל הַפּוֹרִים אֲשֶׁר לְאֹזוּרֵי הַמִּדְבָּר
הַגּוֹבֵלִים בֵּים סוּף. וְהָיָה מִסְעָנוּ מִהַלֵּךְ יָמִים
רַבִּים וְצִדְנוּ בְּדֶרֶךְ צִיד בְּקִשְׁתוֹת וּבְחֻצִים
וּבְאֲבָנִים וּבְקִלְעִים אֲשֶׁר לָנוּ. וְנִסְעָנוּ בַּכוּון
אֲשֶׁר הוֹרָה הַכְּדוּר, וְהוּא הוֹבִילָנוּ אֶל הַפּוֹרִים
בְּאֹזוּרֵי הַמִּדְבָּר. וְאַחֵר נִסְעָנוּ מִהַלֵּךְ יָמִים רַבִּים,
נָטִינוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ לְעֵת קֶצֶרָה, לְנוּחַ לָנוּ שְׁנִית
וְלִהְבִּיא צִיד לְמִשְׁפְּחוֹתֵינוּ. וְהָיָה בְּיָצְאִי,
נְפִי, לְצוּד צִיד, וְהִנֵּה שְׁבָרְתִּי אֶת קִשְׁתִּי, אֲשֶׁר
הִיטָה עֲשׂוּיָהּ מִפְּלֶדָה טוֹבָה. וְאַחֵר שְׁבָרִי אֶת
קִשְׁתִּי וְהִנֵּה רָגְזוּ עָלַי אֲחִי עַל אֲשֶׁר אֲבָדָה קִשְׁתִּי,
כִּי לֹא הִבֵּאתִי צִיד. וְשִׁבְנוּ אֶל מִשְׁפְּחוֹתֵינוּ רִיקָם,
וְהִנֵּה אֲנִישֵׁינוּ יָגַעִים מֵאֵד מִן הַמִּסָּע וְרַב סָבָלָם
מִחֻסָּר הַמִּזְוֹן. וְלָמֶן וּלְמוֹאֵל וּבְנֵי יִשְׁמַעֲאֵל
הִתְלוֹנֵנוּ רַבּוֹת עַל תְּלֹאוֹתֵיהֶם וְסִבְלוֹתֵיהֶם
בַּמִּדְבָּר, וְאִף אָבִי הִחַל לְהִתְלוֹנֵן עַל יְהוָה אֱלֹהָיו.
אָכֵן, הִכַּל נַעֲצָבוּ מֵאֵד עַד כִּי הִתְלוֹנֵנוּ עַל יְהוָה.
וּבִסְבָּלִי עִם אֲחִי עַל הַשְׁחַת קִשְׁתִּי, וּבִרְפוּת
קִשְׁתוֹתֵיהֶם, רַבּוּ תְּלֹאוֹתֵינוּ, עַד כִּי לֹא יָכְלָנוּ
לְהִבִּיא צִיד. וְאֲנִי, נְפִי, הִרְבִּיתִי לְדַבֵּר אֶל אֲחִי,
כִּי הִקְשׁוּ שְׁנִית אֶת לִבָּם, עַד כִּי הִתְלוֹנֵנוּ עַל
יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. וְאֲנִי, נְפִי, עֲשִׂיתִי קִשֶׁת מַעֲזָן,
וְחֻץ מִמֶּקַּל יִשָּׁר; וְחַמְשָׁתִּי אֶת עֲצָמֵי בְּקִשֶׁת
וְחֻץ, קִלְעַ וְאֲבָנִים. וְאַמְרָתִי אֶל אָבִי: אָנָּה אֵלֶךְ
לְהִבִּיא צִיד? וְאָבִי שָׁאֵל אֶת יְהוָה, כִּי הֵם נִכְנְעוּ
מִפְּנֵי דְבָרִי, יַעַן אֲשֶׁר דְּבָרִים רַבִּים אֲמַרְתִּי
אֵלֵיהֶם בְּתַעֲצוּמוֹת נִפְשִׁי. וְהָיָה קוֹל יְהוָה אֶל
אָבִי; וְהוּא הִתְיַסֵּר עַד מֵאֵד עַל תְּלֹנְתוֹ עַל יְהוָה,
עַד כִּי שָׁקַע בְּמַעֲמָקֵי דָאָבָה. וְאַמֵּר אֵלָיו קוֹל
יְהוָה: הִבֵּט אֶל הַכְּדוּר וְרֹאֵה אֶת אֲשֶׁר כְּתוּב.

יז

אם תשמרו את מצוותי, אוליכם אל הארץ
היעודה, וידעתם כי אני הוא אשר מוליכם.
ויהוה הוסיף לאמר: אחר בואכם אל הארץ
היעודה, ידוע תדעו כי אני יהוה אלהים, וכי אני
יהוה, הצלתיכם מאבדון כאשר הוצאתי אתכם
מארץ ירושלים. על כן אני, נפי, התאמצתי
לשמר את מצוות יהוה, והפצתי באחי
לשמירת אמונים ולשקידה. ועשיתי כלים
מעפרות הברזל אשר התכתי מן הסלע.
ובראות אחי כי באתי לבנות ספינה, יחלו
להתלונן עלי לאמר: אחינו סכל; מדמה הוא
בנפשו כי יעלה בידו לבנות ספינה; אכן, מדמה
הוא כי יוכל לחצות את המים האדירים האלה.
כה התאוננו עלי אחי, וחפצו לחדל מעבודה,
כי לא האמינו כי אוכל לבנות ספינה, ואף
לא האמינו כי יהוה הורה לי זאת. ואני, נפי,
דאבתי מאד על קשי לבם; ובראותם את דאבון
לבי הם עלצו בלבם, עד כי ששו עלי לאמר:
ידענו אשר לא תוכל לבנות ספינה, כי ידענו
אשר אין לך שקול הדעת; ולכן, אין בידך לבצע
עבודה כה גדולה. והנה כאבינו, הולך אחר
מחשבות סכלות לבו; הוא הובילנו מארץ
ירושלים, ואנחנו נדדנו במדבר בשנים הרבות
האלה; ונשינו עמלו בהריונו, וילדו ילדים
במדבר, וסבלו כל רע, וזלת המנות; וטוב היה
מותן טרם צאתן מירושלים מסבל התלאות
האלה. הנה, סבלנו במדבר בשנים הרבות
האלה תחת אשר יכלנו להנות מרכושנו וארץ
נחלתנו, ואף להיות מאשרים. ידענו כי העם
אשר בארץ ירושלים צדיק היה; כי שמרו את
חקי יהוה ומשפטיו, ואת כל מצוותיו, על פי
תורת משה; ובזה ידענו כי עם צדיק הוא.
ואבינו שפט אותם והובילנו משם כי שמענו
לדבריו; והנה אחינו כמוהו. כזאת התלוננו אחי
ורגנו עלינו. ואני, נפי, דברתי אליהם לאמר:
התאמינו כי אבותינו, בני ישראל, היו יוצאים
מידי המצרים לולא שמעו לדברי יהוה?
האמנם תחשבו כי הם היו מוצאים מעבדות,
אלו לא צוה יהוה את משה לנהגם מבית
עבדים? הן ידעתם כי בני ישראל היו בבית

א ונסענו שנית במדבר; ומן העת ההיא נסענו
לפאתי מזרח. ונסענו והלכנו במדבר בתלאה
ב רבה; ונשינו הולידו ילדים במדבר. וברכת
יהוה רבתה עלינו, עד כי באכלנו בשר נא
במדבר, שפע חלב נשינו למען ילדיהו, והוה היו
חזקות אף כנגרים והו סבלו את מסעיהו בלי
תלנה. וכן רואים אנחנו כי יש לשמר את
מצוות אלהים. ואם ישמרו בני האדם את
מצוותיו, יכללם אלהים ויאזרם חיל ויכין
צרכם להקים את הדבר אשר צוים; על כן, הכין
צרכנו בימי מגורינו במדבר. ושכנו שם שנים
רבות, אכן, שמונה שנים במדבר. ובאנו אל
הארץ אשר קראנו את שמה רב-שפע מפני
פרותיה הרבים ודבשה; וכל זאת הכין יהוה
למען לא נאבד. וראינו את הים, אשר את שמו
קראנו איריאנטוס ופשו מים רבים. ונשינו
את אהלינו בקרבת חוף הים; ואף כי סבלנו
תלאות גדולות וקשיים רבים עד אשר לא נוכל
לכתב את כלם, עלצנו מאד בבואנו אל חוף
הים; וקראנו את שם המקום רב-שפע, מפני
פרותיו הרבים. ואחר היותי, נפי, בארץ
רב-שפע ימים רבים, היה אלי קול יהוה לאמר:
קום, לך אל ההר וקמתי ועליתי על ההר
והראתי אל יהוה. ודבר יהוה אלי לאמר: בנה
ספינה על פי התבנית אשר אראך, למען אוליך
את עמך אל מעבר המים האלה. ואמרתי:
יהוה, אנה אלך למצא עפרות ברזל למלאכת
התכה בעבור כלים לבנות ספינה על פי
התבנית אשר הראיתני. ויהוה הורני אנה
אלך למצא עפרות ברזל לעשות כלים.
ואני, נפי, עשיתי מפוח מעורות חיות לפחת
בו אש; וככלותי לעשות את המפוח אשר בו
אפח אש, הפיתי אכן באבן להבעיר אש.
כי עד העת ההיא לא נתננו יהוה להרבות
בערת אש במסענו במדבר, כי אמר: אמתיק
את מאכלכם למען לא תבשלוהו. ואנכי אף
איהיה מאורכם במדבר; ואם תשמרו את
מצוותי אכן אפנה את דרככם לפניכם. והיה

מא עבדים; אף ידעתם כי משאם היה כבד
 מנשא; על כן ידעתם כי צאתם מעבדות היתה
 כו לטובתם. הן ידעתם כי יהיה צוה את משה
 לעשות את המעשה הגדול הזה; אף ידעתם כי
 בדברו נבקעו מי ים סוף הנה והנה, ובני ישראל
 כז הלכו ביבשה. ואולם ידעתם כי המצרים, אשר
 כח היו צבאות פרעה, טבעו בים סוף. וידעתם גם
 כט כי המן היה מאכלם במדבר. ואף ידעתם כי
 משה בדברו, כפי גבורת אלהים אשר היתה בו,
 הגה בסלע ויצאו מים למען ישברו בני ישראל
 ל את צמאם. ועל אף כי הוליתם יהוה אלהיכם,
 גואלם, ההולך לפניכם ונהגם יומם והאיר להם
 לילה ועשה להם את הכל לספק את המועיל
 לאדם, הם הקשו את לבם ועורו את עיניהם,
 מד וחרפו את משה ואת אלהי האמת, אל חי.
 לא וכפי דברו הוא השמידם, וכפי דברו הוא נהגם,
 וכפי דברו עשה הכל למענם; לא נעשה דבר כי
 לב אם בדברו. ואחר חצותם את נהר הירדן הוא
 חזקם למען יגרשו את בני הארץ ויפוצו אותם
 לב עדי השמידם. והנה, התחשבו כי בני הארץ
 הזאת, אשר היו בארץ העודה ואשר אבותינו
 גרשום ממנה, היו צדיקים? הנני אומר לכם:
 לד לא! התחשבו כי אבותינו היו מבקרים מהם,
 לה אלו היו הם עם צדיק? אמר לכם: לא! כל
 הבשר אחד בעיני יהוה; הישר ימצא חן בעיני
 אלהים. אף הנה העם הזה מאס בכל דבר
 אלהים ועוונם שלם; חמת אלהים היתה עליהם
 במלאה; יהוה ארר את הארץ עליהם וברכה
 למען אבותינו; אכן, הוא אררה עליהם עד
 מח השמידם, וברכה למען אבותינו, בעבור יתגברו
 לו עליה. הנה, יהוה ברא את הארץ לשבת בה,
 לו ואת בניו ברא להתנחל בה. והוא מקים עם
 לח צדיק, ומשמיד את עמי הרשעים. והוא מוליד
 את הצדיקים אל ארצות חמדה, ואת הרשעים
 הוא משמיד, ואת ארצם הוא מארר עליהם
 לט למענם. הוא מושל בגבתי מרומים, כי הם
 מ כסאו והארץ הדום רגליו. והוא אוהב את
 אשר יקבלוהו להיות אלהים. הנה, הוא אהב
 את אבותינו וזכר עמם ברית, אכן, עם אברהם,
 יצחק ויעקב; והוא זכר את הבריתות אשר

כרת, והוציאם מארץ מצרים. והוא ישרם
 במדבר בשבטו, כי הקשו את לבם, כמוכם,
 ויהוה ישרם על עוונם. והוא שלח בהם נחשי
 שרף מעופפים; ואחר אשר נשכוס, הוא הכין
 דרך לרפאם; ואשר היה להם לעשות היה
 להביט; אף מפני פשטות הדרך, או קלותה,
 רבו המתים. והם הקשו את לבם כפעם בפעם,
 וחרפו את משה ואף את אלהים; ואולם ידעתם
 כי הוא הובילם בכחו, אשר אין שוה לו, אל
 מא הארץ העודה. והנה, אחר כל הדברים האלה,
 הגיע היום אשר הם הרשיעו כמעט במלאם,
 ולא אדע את הדרך אלא כי כעת הזאת הם על
 סף הכליון; כי ידעתי אשר בוא יבוא יום כליונם,
 מד זולת מעשים, אשר ילכו לשביה. על כן צוה
 יהוה את אבי לצאת המדברה; ואנשי יהודה
 בקשו את נפשן, ואף אתם אמרתם להרגו.
 לכן, רוצחים אתם בלבבכם, והנכם כמוהם.
 מה מהירים אתם לעול, ואטיים לזכר את יהוה
 אלהיכם. ראיתם מלאך, והוא דבר אליכם;
 אף שמעתם את קולו כפעם בפעם; והוא דבר
 אליכם בקול דממה דקה, אף הייתם אטומי
 רגש ולא יכלתם להרגיש את דבריו; על כן
 דבר אליכם כדבר קול הרעם, אשר החריד את
 מד האדמה כמו עמד לבקעה. ואתם ידעתם כי
 יוכל בכם דברו האדיר לגרם לארץ לחלוף;
 וידעתם כי יוכל בדברו לישר את העקב
 והמישור ישבר. על כן, איכה תקשו ללבבכם
 כל כך? הנה נקעה נפשי ממצוקה מפניכם,
 ולבי דואב; יראתי פן תשלוכו לעולם. הנה,
 מלאתי רוח עד אשר אין כח בגוי. וכדברי את
 הדברים האלה, הם רגזו עלי וחפצו להשליכני
 אל מצולות הים; ובבואם לשלח בי את ידם
 דברתי אליהם לאמר: בשם אל שדי, הנני אוסר
 עליכם לגעת בי, כי מלאתי גבורת אלהים, עד
 כלות בשרי, ואשר ישלח ידו אלי כקנה יבש
 יבל והיה כאין לפני גבורת אלהים, כי הוא יבחו.
 ואני, נפי, אמרתי אליהם כי יחדלו להתלונן על
 אביהם, וכי לא ימנעו מעבד עמי, כי אלהים
 צוני לבנות ספינה. ואמרתי אליהם: אלו צוני
 אלהים לעשות את כל הדברים, יכלתי

^א נְשׁוּתֵינוּ וְיִלְדֵינוּ. וְאָבִי הוֹלִיד שְׁנֵי בָנִים בַּמִּדְבָּר;
^ב שֵׁם הָרִאשׁוֹן יַעֲקֹב וְהַצֶּעִיר יוֹסֵף. וְאַחֵר רָדַת
 כָּלָנוּ אֶל הַסְּפִינָה, וְעַמְּנוּ צִידְתָנוּ וְחַפְצֵינוּ, כְּאִשֶּׁר
 צִוֵּינוּ. יֵצְאוּ לֵים וְנִשְׁאַנוּ הָרוּחַ אֶל הָאָרֶץ
^ט הַיְעוּדָה. וְאַחֵר אֲשֶׁר נִשְׁאַנוּ הָרוּחַ יָמִים רַבִּים,
 וְהִנֵּה אַחִי וּבְנֵי יִשְׁמַעֵאל וְכֹן נְשׁוּתֵיהֶם הִחֲלוּ
 לַעֲלֹז, עַד כִּי פָרְצוּ בַּמְּחֹלוֹת וּבַשִּׁירִים וּבַדְּבָרִי
 נְבִלּוֹת וְשִׁכְחוּ בְכַח מִי הוּבְאוּ שָׁמָּה; אָכֵן, הֵם
^י הִתְנַשְּׂאוּ בַּנְּבִלּוֹת רַבָּה. וְאַנִּי, נָפִי, יִרְאֵתִי מְאֹד
 פֶּן יִחְרָה בְּנוֹ אִף יִהְיֶה וְיִכְנַע עַל עֲוֹנוֹנִי, וְנִבְלַע
 בַּמְּצֹלוֹת הֵם; עַל כֵּן, אָנִי, נָפִי, הִחֲלוֹתִי לְדַבֵּר
 עִמָּם בַּדְּבָרִים נְכוּחִים; אִף הֵם רָגְזוּ עָלַי לֵאמֹר:
 לֹא נִחְפֹּץ אֲשֶׁר אֲחִינוּ הַצֶּעִיר יִשְׁלַט בָּנוּ.
^{יא} וְלָמֶן וּלְמֹאֵל תִּפְשׁוּנִי וְאֶסְרוּנִי בַּחֲבָלִים וְנִהְגוּ
 בִּי קִשּׁוֹת מְאֹד; וִיהוּה נִשָּׂא זֹאת לְמַעַן יִרְאֶה אֶת
 כְּחוֹ, לְמַלֵּא אֶת דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר עַל הַרְשָׁעִים.
^{יב} וּבְאַסְרָם אוֹתִי עַד אֲשֶׁר לֹא יִכְלַתִּי לָנוּעַ, וְהִנֵּה
^{יג} הַמַּכְנֵן אֲשֶׁר הִכִּין יִהְיֶה חָדֵל לַפֶּעַל. עַל כֵּן, הֵם
 לֹא יָדְעוּ לָאֵן יִנְהֲגוּ אֶת הַסְּפִינָה, עַד אֲשֶׁר קָמָה
 סַעְרָה גְּדוֹלָה, אָכֵן, סוֹפָה עָזָה וְאִמְיָה, וְאֶנְחֲנוּ
 נִשְׁאַנוּ לְאַחֹר עַל פְּנֵי הַמַּיִם בַּמָּשָׁף שְׁלֹשָׁה
 יָמִים; וְהֵם יִרְאוּ מְאֹד פֶּן יִטְבְּעוּ בָּיָם, וְאוֹלָם הֵם
 לֹא הִתִּירוּנִי. וּבַיּוֹם הָרִבְעִי לְהִנְשָׁאנוּ לְאַחֹר
 הַתְּחִזְקָה הַסּוֹפָה עַד מְאֹד. וְהָיָה כִּי כְּמַעַט
 נִבְלַעְנוּ בַּמְּצֹלוֹת הֵם. אָכֵן, אַחֵר אֲשֶׁר נִשְׁאַנוּ
 לְאַחֹר עַל פְּנֵי הַמַּיִם בַּמָּשָׁף אַרְבָּעָה יָמִים,
 הִבִּינוּ אַחִי כִּי מִשְׁפָּטִי יִהְיֶה עֲלֵיהֶם וְכִי יֵאבְדוּ
 אִם לֹא יִשׁוּבוּ מֵעוֹנוֹם. וְהֵם בָּאוּ אֵלַי וְהִתִּירוּ אֶת
 הַחֲבָלִים אֲשֶׁר עַל יָדִי, וְהִנֵּה הֵן צָבוּ עַד מְאֹד, וְכֹן
^{טז} צָבוּ מְאֹד קִרְסָלִי וְרַב הָיָה הַכָּאֵב. וְאוֹלָם פָּנִיתִי
 אֶל אֱלֹהֵי הַהִלָּתִיו כָּל הַיּוֹם, וְלֹא הִתְלוֹנְנֵתִי עַל
^{יז} יִהוּה מִפְּנֵי תִלְאוֹתַי. וְאָבִי, לַחִי, דִּבֶּר אֵלֵיהֶם
 דְּבָרִים רַבִּים וְכֹן אֶל בְּנֵי יִשְׁמַעֵאל, אִף הֵם נִשְׁפּוּ
 אִיוִּמִּים רַבִּים עַל כָּל אֲשֶׁר דִּבֶּר בַּעֲבוּרִי; וְהוֹרִי
 הָיוּ אֲזַי בָּאִים בְּיָמַי, וְנִפְּלוּ לְמִשְׁכַּב חֲלִים מִפְּנֵי
 צֵעַר לִבָּם אֲשֶׁר הִשְׁבִּיעוּם בְּנִיָּהֶם. וּמִפְּנֵי יְגוֹנָם
 וְצַעֲרָם הָרַב, וְעוֹוֹן אַחִי, הֵם כְּמַעַט נִשְׁאוּ מִן
 הָעוֹלָם הַזֶּה, לְהִנָּחֵם לֹאֱלֹהֵיהֶם; אָכֵן, כְּמַעַט
 יִרְדֶּה שִׁבְתָּם לִשְׁכֹּן עִפְרָיִם; אִף כְּמַעַט הִשְׁלַכּוּ
^{יח} בִּיגוֹנָם אֶת תּוֹךְ קִבְרִי מִיָּם. וְיַעֲקֹב וְיוֹסֵף, אֲשֶׁר

לַעֲשׂוֹתָם. אִם יִצְוֵנִי לִמֹּר לְמִים הָאֵלֶּה, הָיוּ
 עִפְרָיִם, אָכֵן יִהְיוּ עִפְרָיִם; וְאִם אִמַּר אֶת הַדְּבָרִי הַזֶּה
^{נא} יָקוּם. וְאָכֵן, אִם לִיהוּה כַּח כֹּה רַב וְהוּא עֲשָׂה
 נִפְלְאוֹת כֹּה רַבּוֹת בֵּין בְּנֵי הָאָדָם, כִּי־צַד אֵין בִּידוֹ
^{נב} לְהוֹרוֹתֵנִי לְבָנוֹת סְפִינָה? וְאַנִּי, נָפִי, הָרִבְתִּי
 לְדַבֵּר אֶל אַחִי, עַד אֲשֶׁר בּוֹשׁוּ וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְפַּחֵם
 עִמָּי; אִף לֹא הִעֲזוּ לְשַׁלַּח יָדָם בִּי, וְלֹא לָגַעַת בִּי
 בְּאַצְבָּעַם יָמִים רַבִּים. וְזֹאת לֹא הִעֲזוּ פֶן יִבְּלוּ
 לְפָנַי, כֹּה אֲדִירָה הֵיְתָה רוּחַ אֱלֹהִים, וְכִף גְּבִירָה
^{נג} עֲלֵיהֶם. וְאִמַּר אֵלַי יִהוּה: נָטָה יָדְךָ שְׁנִית אֶל
 אַחִיד וְלֹא יִבְּלוּ לְפָנֶיךָ אִף אֲנִי אֶהְמָם נְאוּם יִהוּה,
 וְזֹאת אֶעֱשֶׂה לְמַעַן יָדְעוּ כִּי אָנִי יִהְיֶה אֱלֹהֵיהֶם.
^{נד} וְאַנִּי נָטִיתִי אֶת יָדִי אֶל אַחִי וְלֹא בָּלוּ לְפָנַי, אִף
^{נה} טִלְטַלְטַל יִהְיֶה כְּאִשֶּׁר דִּבֶּר. וְהֵם אָמְרוּ: עֲתָה
 יָדְעָנוּ אֶל נִכּוֹן כִּי יִהְיֶה עִמָּךְ כִּי יָדְעָנוּ כִּי כַּח יִהְיֶה
 הוּא אֲשֶׁר טִלְטַלְטַלְנוּ. וְהֵם נִפְּלוּ לְפָנַי וְאָמְרוּ לְעַבְדִּנִי,
 אִף אָנִי לֹא הִנַּחְתִּים זֹאת, וְאֶמְרָתִי: אַחִיכֶם אָנִי,
 אַחִיכֶם הַקָּטָן; לָכֵן עָבְדוּ אֶת יִהוּה אֱלֹהֵיכֶם,
 וְכִבְדּוּ אֶת אֲבִיכֶם וְאֶת אִמָּכֶם לְמַעַן יִאֲרִיכוּן
 יְמֵיכֶם בְּאָרֶץ אֲשֶׁר יִהְיֶה אֱלֹהֵיכֶם נוֹתֵן לָכֶם.

יח

^א וְאַחִי עָבְדוּ אֶת יִהוּה וְהִלְכוּ עִמָּי, וְעָשִׂינוּ קִרְשִׁים
 מְלֹאכֶת מַחֲשָׁבֶת. וִיהוּה הָרָאנִי כְּפַעַם כְּפַעַם אֶת
^ב הָאָפֹן אֲשֶׁר אָכִין אֶת קִרְשֵׁי הַסְּפִינָה. וְאַנִּי, נָפִי,
 לֹא עָשִׂיתִי אֶת הַקִּרְשִׁים כְּדֶרֶךְ חֻכְמַת בְּנֵי הָאָדָם,
 וְאִף אֶת הַסְּפִינָה לֹא בִנִיתִי כְּדֶרֶךְ אֲנָשִׁים, כִּי בִנִיתִי
 אוֹתָהּ בְּאָפֹן אֲשֶׁר הָרָאנִי יִהוּה; עַל כֵּן לֹא הֵיְתָה
^ג זֹאת מְלֹאכָה כְּדֶרֶךְ הָאֲנָשִׁים. וְאַנִּי, נָפִי, הִלְכֵתִי
 לַעֲתִים קְרוֹבוֹת אֶל הָהָר, וְהִתְפַּלֵּלְתִּי אֶל יִהוּה
 פְּעָמִים רַבּוֹת; עַל כֵּן הָרָאנִי יִהוּה גְּדוֹלוֹת.
^ד וְהָיָה כְּכֹלוֹתִי לַעֲשׂוֹת אֶת הַסְּפִינָה, כְּדַבֵּר יִהוּה,
 רָאוּ אַחִי כִּי טוֹבָה הִיא, מַעֲשֵׂה אֱמֻנָה טוֹב מְאֹד;
^ה עַל כֵּן נִכְנַעוּ שְׁנִית לְפָנַי יִהוּה. וְהָיָה קוֹל יִהוּה
 אֶל אָבִי לֵאמֹר כִּי יָקוּם וְיִרְדֶּה אֶל הַסְּפִינָה.
^ו וְלִמְחִרָתָּהּ, אַחֵר אֲשֶׁר הִכְנוֹנוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים,
 פְּרוֹת וּבָשָׂר לָרֵב מִן הַמִּדְבָּר, וּדְבַשׁ בְּשִׁפְעַת וְצִידָהּ
 כְּאִשֶּׁר צִוֵּנוּ יִהוּה, יִרְדְּנוּ אֶל הַסְּפִינָה, וְכָל מִשְׁאָנוּ
 עִמָּנוּ וְכֹן וְרֵעֵינוּ וְכָל חֶפֶץ אֲשֶׁר הִבֵּאנוּ עִמָּנוּ, כָּל
 אֶחָד כְּפִי שְׁנוּתָיו; אָכֵן יִרְדְּנוּ כָּלָנוּ אֶל הַסְּפִינָה עִם

הָאָרֶץ וְכֵן בַּעֲבוּר תַּכְלִיּוֹת אַחֲרוֹת אֲשֶׁר תַּכְלִיטֶן
 יְדוּעָה לַיהוָה. ^דעַל כֵּן, אֲנִי, נְפִי, רָשָׁמְתִי עַל גְּבִי
 הַלּוּחוֹת הָאֲחֵרִים כְּתָב וְכָרוֹן הַמִּסְפָּר אוֹ מִסְפָּר
 בְּתַאֲוֹר רַב יוֹתֵר, עַל מַלְחָמוֹת עִמִּי, מְרִיבוֹתֵיהֶם
 וְהַשְׁחָתָתָם. זֹאת עָשִׂיתִי וְצִוִּיתִי עַל עַמִּי אֶת
 אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ אַחֵר לְכֵתִי; וְכִי יַעֲבִירוּ אֶת הַלּוּחוֹת
 הָאֵלֶּה מִדּוֹר לְדוֹר, אוֹ מִנְּבִיא אֶל נְבִיא, עַד אֲשֶׁר
 יֵצֵאוּ יְהוָה שְׁנִית. ^הוְדַבְרִי מִלְּאֻכָּת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה
 עוֹד יִסְפְּרוּ; וְהִנֵּה אוֹסִיף לְסַפֵּר כְּפִי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי;
 וְזֹאת אֶעֱשֶׂה לְמַעַן לְשַׁמְרוּ לִידְעִיתָ עַמִּי הַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר לָהֶם קִדְשָׁת יִתֵּר. אוֹלָם, לֹא אֶכְתֵּב דִּבָּר
 עַל לּוּחוֹת בְּלִיתִי אִם חֲשַׁבְתִּי קְדוֹשׁ, וְאִם אֶטְעֶה,
 הֲלֹא גַם אֲנִשִּׁי קִדְם טָעוּ? אֵךְ לֹא אֶצְטַדֵּק בְּתִיתִי
 דְּפִי בְּזוּלָתִי, כִּי אִם מִפְּנֵי חֲלָשְׁתִּי, אֲשֶׁר הִיא
 מֵאֵת רַפְיוֹן הַבָּשָׂר. ^וכִּי אֶת אֲשֶׁר נִחְשָׁב בְּעֵינֵי
 מִקְצֵת הָאֲנָשִׁים יִקָּר, בְּאֲשֶׁר לִגּוֹף כְּבֹאֲשֶׁר
 לְנֶפֶשׁ, אַחֲרִים חוֹשְׁבִים לְרִיק וְרוֹמְסִים אוֹתוֹ
 תַּחַת רִגְלֵיהֶם; אֲכֹן, אֵךְ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עֲצָמוֹ
 רוֹמְסִים הֵם תַּחַת רִגְלֵיהֶם. אֵךְ אֶדְבֵּר בְּלִשׁוֹן
 אַחֵר: הֵם חוֹשְׁבִים אוֹתוֹ לְרִיק וְאֵינֶם שׁוֹמְעִים
 בְּקוֹל עֲצָתוֹ. הִנֵּה הוּא בָּא, כְּדַבֵּר הַמְּלֶאכֶה, שֶׁשׁ
 מֵאוֹת שָׁנָה מִיּוֹם צִאֵת אֲבִי מִירוּשָׁלַם. וְכֵן
 תִּבֵּל, מִפְּנֵי עוֹנוֹם יִשְׁפֹּטוּהוּ כְּדַבָּר רִיק. עַל כֵּן
 יִצְלִיפוּ בּוֹ וְהוּא יִסְבֵּל זֹאת; יִכּוּהוּ וְהוּא יִסְבֵּל
 זֹאת; אֲכֹן, יִירָקוּ עָלָיו וְהוּא יִסְבֵּל זֹאת, מִפְּנֵי
 חֶסֶדוֹ וְאֶרֶךְ אָפָיו לִבְנֵי הָאָנוּשׁ. וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
 אֲשֶׁר הוֹצִיאֵם מִמִּצְרַיִם, מִבֵּית עֲבָדִים, וְאֲשֶׁר
 שָׁמְרָם בַּמִּדְבָּר, אֱלֹהֵי אֲבָרְהָם וְיִצְחָק, וְאֱלֹהֵי
 יַעֲקֹב, יִמְסַר עֲצָמוֹ, כְּדַבֵּר הַמְּלֶאכֶה, כְּכֹן אֲדָם
 לִידֵי אֲנָשִׁי רָשָׁע, בַּעֲבוּר יִתְנַשֵּׂא, כְּדַבֵּר יִינוֹק,
 וּבַעֲבוּר יִצְלָב, כְּדַבֵּר נְאוֹם, וּבַעֲבוּר יִקָּבֵר בְּקִבְרָה
 חֲצוּב, כְּדַבְרֵי זָנוּס אֲשֶׁר דָּבַר עַל אוֹדוֹת שְׁלֹשֶׁת
 יָמֵי הַחֲשֻׁכָה, אֲשֶׁר יִהְיוּ לְאוֹת כִּי מָת, הַנֶּתֶן
 לְיוֹשְׁבֵי אֲרָץ הַיָּם, וּבִיּוֹתֵר לְאֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
 הַמָּה. ^זכִּי כֹה אָמַר הַנְּבִיא: בְּיוֹם הַהוּא פְּקוּד
 יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהִים אֶת כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל:
 לְקַצֵּתָם בְּקוֹלוֹ, מִפְּנֵי צִדְקָתָם, לְשִׁמְחָתָם
 הַרְבֵּה וְלִישׁוּעָתָם, וְלִאֲחֵרִים בְּקוֹלוֹת רָעַם וּבְרָק
 גְּבוּרָתוֹ, בְּסַעֲרָה וּבְאֵשׁ, בְּעָשָׁן וּבְעָרָפֶל חֲשֻׁכָה,
 וּבִפְתִּיחַת פִּי הָאֲדָמָה וּבַעֲקִירַת הָרִים.

הָיוּ קְטָנִים וְנִצְרָכִים לְטָפוֹל רַב, סָבְלוּ מִפְּנֵי
 תַּלְאוּת אֲמָם; וְאֲשִׁיתִי, בְּדַמְעָה וּבְתַפְלָתָהּ,
 וְאֵךְ יִלְדִי, לֹא רָכְנוּ אֶת לֵב אֲחִי לְהַתִּירָנִי. וְלֹא
 הָרָו דִּבָּר אֶת לִבִּי, אֶלָּא גְבוּרַת יְהוָה הַמְאִימָה
 עָלֵיהֶם לְהַכְחִידָם; עַל כֵּן, בְּרֹאוֹתָם כִּי עָמְדוּ
 לְהַבְלֵעַ בְּמִצּוֹלוֹת הַיָּם, נִחַמּוּ הֵם עַל אֲשֶׁר עָשׂוּ
 וְהַתִּירוֹנִי. וְאַחֵר אֲשֶׁר הַתִּירוֹנִי, לְקַחְתִּי אֶת
 הַמִּכְנוֹ, וְהִנֵּה הוּא פָּעַל כְּאֲשֶׁר חָפַצְתִּי. וְאֲנִי
 הַתְּפַלֵּלְתִּי אֶל יְהוָה; וּכְכִלוֹתִי לְהַתְּפַלֵּל שָׁכְכוּ
 הַרוּחוֹת, וְהַסַּעֲרָה חָדְלָה, וְהִיתָה שְׁלוֹהָ רַבָּה.
 וְאֲנִי, נְפִי, נִהְגִּיתִי אֶת הַסְּפִינָה, וְנִסְעֵנוּ שְׁנִית אֶל
 הָאָרֶץ הַיְעוּדָה. וְהִיָּה אַחֵר נִסְעֵנוּ יָמִים רַבִּים,
 הִנַּעֲנוּ אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה, וּבַעֲלוֹתֵנוּ עַל הַיַּבְשָׁה
 נִסִּינוּ אֶת אֱהֲלֵינוּ וְקִרְאֵנוּ אֶת שְׁמָה הָאָרֶץ
 הַיְעוּדָה. וְהַחֲלוֹנוּ לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה וְלִזְרַע
 זֵרַע; וְזָרַעְנוּ אֶת כָּל זְרַעֵנוּ אֲשֶׁר הִבְאֵנוּ מֵאֶרֶץ
 יְרוּשָׁלַם. וְהֵם עָמְחוּ מְאֹד, וְהִינֵנוּ מְבָרְכִים
 בְּשִׁפְעָה. וְהִיָּה בְּנִסְעֵנוּ בְּיַעְרוֹת הָאָרֶץ הַיְעוּדָה,
 מְצָאנוּ כָּל מִין בְּהֵמָה, פָּרָה וְשׁוֹר, חֲמוֹר וְסוֹס,
 עֶז וְיַעַל, וְכָל חַיַּת בַּר לְמִינָהּ אֲשֶׁר לְתוֹעֵלַת הָאָדָם.
 וּמְצָאנוּ עֲפֻרוֹת מִכָּל מִין, זָהָב וְכֶסֶף וְנַחֲשֹׁת.

יט

וְצִוִּיתִי יְהוָה, וְעָשִׂיתִי לּוּחוֹת מַעוּפֶרֶת זָהָב לְחֶרֶט
 עַל גְּבִיָּהֶם אֶת כְּתָבִי וְזִכְרוֹנוֹת עִמִּי. וְחֲרַטְתִּי עַל
 הַלּוּחוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי אֶת דְּבָרֵי זִכְרוֹנוֹת אֲבִי
 וְאֶת דְּבָרֵי מִסְעֵנוּ בַּמִּדְבָּר וְאֶת נְבוּאוֹת אֲבִי;
 וְאֵךְ רַבּוֹת מִנְּבוּאוֹתֵי חֲרַטְתִּי עַל גְּבִיָּהֶם.
^בוְכַעֲשׂוֹתִי אוֹתָם לֹא יִדְעִתִּי כִּי יִצְוִנִי יְהוָה
 לַעֲשׂוֹת אֵךְ אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה; עַל כֵּן חֲרוּטִים
 דְּבָרֵי זִכְרוֹנוֹת אֲבִי וְתוֹלְדוֹת אֲבוֹתָי וְרַב דְּבָרֵי
 כָּל מִסְעֵנוּ בַּמִּדְבָּר עַל הַלּוּחוֹת הָרִאשׁוֹנִים אֲשֶׁר
 עָלִיהֶם דִּבַּרְתִּי. עַל כֵּן, הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ לִפְנֵי
 עֲשׂוֹתִי אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה הִזְכְּרוּ, לְמַעֲשֶׂה,
 בְּתַאֲוֹר רַב יוֹתֵר עַל הַלּוּחוֹת הָרִאשׁוֹנִים.
 וְאַחֵר עָשׂוֹתִי אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה כְּמִצְוָה, אֲנִי,
 נְפִי, צִוִּיתִי לְכָתֵב עַל גְּבִי הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה אֶת
 הַחֲלָקִים הַגְּבוּרִים וְהַיְקָרִים יוֹתֵר אֲשֶׁר לְשֵׁרוֹת
 עַמִּי וְלְדַבְרֵי נְבוּאָה; וְאֵךְ כִּי אֲשַׁמֵּר אֶת הַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ בַּעֲבוּר יְלָמָדָם עַמִּי אֲשֶׁר יִנְחַל אֶת

בית ישראל המה, ענף כרות; שמעו את דברי הנביא אשר נכתבו אל כל בית ישראל, ועשו אותם משל לכם, למען תהיה לכם תקוה בלאַחֲכֶם אשר מהם נגדעתם; כי בדרך זו כתב הנביא:

ב

א שמעו זאת, בית יעקב, הנקראים בשם ישראל וממי יהודה יצאו; הנשבעים בשם יהוה ובאלהי ישראל יזכירו, לא באמת ולא בצדקה. כי מעיר הקדש נקראו ועל אלהי ישראל נסמכו: יהוה צבאות שמו. הראשונות מאז הנדתי ומפי יצאו ואשמיעם; פתאם עשיתי ותבאנה. מדעתי כי קשה אתה; וגיד ברזל ערפך ומצחך נחושה. ואגיד לך מאז, בטרם תבוא השמעתיה, פן תאמר: עזבני עשם ופסלי ונסכי צום. שמעת חוה כלה; ואתם הלוא תגידו? השמעתיה חדשות מעתה, ונצרות, ולא ידעתם. עתה נבראו, ולא מאז ולפני יום, ולא שמעתם פן תאמר: הנה ידעתי. גם לא שמעת, גם לא ידעת, גם מאז לא פתחה אָנֹכָה, כי ידעתי בגוד תבגוד ופשע מבטן קרא לך. למען שמי אאריז אפי, ותהלתִי אחטם לך לבלתי הכריתך. הנה צרפתיה, בחרתיך בכור עני ולא בכסף. למעני, למעני אעשה, כי איך יחל וכבודי לאחור לא אתן. שמע אלי, יעקב, וישראל מקראי: אני הוא, אני ראשון, אף אני אחרון. אף ידי יסדה ארץ וימיני טפחה שמים; קרא אני אליהם, ונעמדו יחדו. הקבצו כלכם ושמעו; מי בהם הגיד את אלה? יהוה אֵהְבוּ; אֲכֹן, יַעֲשֶׂה חֲפָצוֹ בְּבָבֶל וְרָעוּ כְּשָׂדִים. אני, אני דברתי, אף קראתי; הבאתיו והצליח דרכו. קרבו אלי, שמעו זאת, לא בסתר דברתי; מראש, מעת היותה שם אני; ועתה, אֲדַנִּי יהוה שְׁלַחְנִי וְרוּחוֹ. כֹּה אָמַר יְהוָה גֹּאֲלֶךָ, קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל: אֲנִי, יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, מִלְמַדְךָ לְהוֹעִיל, מְדַרְכֶּךָ בְּדֶרֶךְ תִּלְךָ. לֹא הִקְשַׁבְתָּ לְמַצוֹתַי, וְהָיָה כְּנֶהֱרָ שְׁלוֹמֶךָ וְצַדִּיקְתָּ כְּגִלִּי הָיָה. וְהָיָה כְּחוֹל יַרְעֶךָ, וְצִאֲצָאִי מֵעֵיף כְּמַעֲתִיו; לֹא יִכְרַת וְלֹא יִשְׁמַד שְׁמוֹ מִלְּפָנַי. צֹאוּ מִבְּבֶל, בְּרָחוּ מִכְשָׁדִים, בְּקוֹל רִנָּה הִגִּדוּ הַשְּׁמִיעוּ

יב כל אלה בוא יבואו, נאום הנביא זנוס. וסלעי הארץ בקוע יבקעו; ומפני נאקת האדמה, רבים ממלכי איי הים יפעלו ברוח אלהים ויקראו: אלהי השבע סובל. ואשר לאלה אשר בירושלם, כה אמר הנביא: יענום כל העמים על אשר יעלבו את אלהי ישראל, וישו את לבם, וימאסו באותות ובמופתים, ובגבורת אלהי ישראל ותפארתו. ויען אשר ישו את לבם ויבזו את קדוש ישראל, נאום הנביא, ותעו בבשר ולאבדו, והיו לשריקה ולשנינה, ולשנואים בקרב כל העמים. וכה אמר הנביא: ואולם, בבוא היום אשר יחדלו לפנות ערך לקדוש ישראל, יזכר הוא את הבריתות אשר כרת עם אבותיהם. אז יזכר את איי הים; ויקבץ את כל עם בית ישראל, נאום יהוה, מארבע פנפות הארץ, כדבר הנביא זנוס. וכל הארץ תראה את ישועת יהוה, אמר הנביא; וכל אמה ומשפחה, לשון ועם יברכו. ואני נפי, כתבתי את הדברים האלה לעמי, בעבור אמשך לבם לזכר את יהוה גואלם. על כן אדבר אל כל בית ישראל, אם יקבלו את הדברים האלה. כי הנה פועלת בי הרוח עד חלי, בעבור היושבים בירושלם, עד כי כל מפרקי איברי רפים; כי לולא היה יהוה רחום להראותני על אודותיהם, כפי אשר הראה לנביאים אשר לפני, אבדתי אף אני. הן הראה יהוה לנביאים אשר לפני את כל הדברים על אודותיהם; וכן הראה לרבים על אודותינו; על כן, חייב כי יודעים אנחנו על אודותיהם כי כתובים הם על לוחות נחשת הקלל. ואני נפי, למדתי את אחי את הדברים האלה; אכן קראתי באזניהם דברים רבים החרוטים על לוחות נחשת הקלל, למען ידעו על מעשי יהוה בארצות אחרות, בין העמים אשר מקדם. וקראתי באזניהם דברים רבים אשר כתובים בספרי תורת משה; אף למען אמשך לבם היטב להאמין ביהוה גואלם, קראתי באזניהם את אשר כתב הנביא ישעיהו; כי את כל הכתובים המשלתי לנו בעבור יועילונו וילמדונו. לכן דברתי אליהם לאמר: שמעו את דברי הנביא, אתם אשר שארית

יהוה, כי כלם כְּעֵדִי תִלְבְּשִׁי וְתִקְשְׁרִים כִּפְלָה.
 כ ב כי חֲרַבְתִּיךָ וְשִׁמְמַתִּיךָ וְאַרְצָךָ הִרְסַתָּךְ, כִּי עָתָה
 כ תִּצְרִי מִיּוֹשֵׁב וְרִחְקוֹ מִבְּלָעֶיךָ. עוֹד יֵאמְרוּ בְּאֶזְנֶיךָ
 כ בִּנְי שְׂפָלִיךָ: צֹר לִי הַמָּקוֹם, גִּשָּׁה לִי וְאִשְׁכָּה.
 כ א וְאִמְרַת בְּלִבְבְּךָ: מִי יֵלֵד לִי אֶת אֵלֶּה וְאֲנִי שְׂכוּלָה
 וְגִלְמוּדָה, גִּלָּה וְסוּרָה? וְאֵלֶּה מִי גִדְּלָה? הֵן אֲנִי
 כ ב נִשְׁאַרְתִּי לְבָדִי; אֵלֶּה אֵיפֹה הֵם? כֹּה אָמַר אֲדֹנָי
 יהוה: הִנֵּה אֲשָׂא אֶל גּוֹיִם יָדִי וְאֶל עַמִּים אֲרִים
 נְסִי; וְהִבֵּיאוּ בְּנוֹךְ בְּחוּצָן וּבְנֵתֶיךָ עַל כֶּתֶף
 כ ב תִּנְשָׂאנָה. וְהִיוּ מַלְכִּים אִמְנוּךָ וְשִׁוְרֹתֶיךָ
 מִיִּנְיֻקְתֶּיךָ; אִפִּים אֲרָץ יִשְׁתַּחֲווּ לָךְ וְעַפְרָה רִגְלֶיךָ
 יִלְחֲכוּ; וְיָדַעְתָּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֲשֶׁר לֹא יִבְשׁוּ קִנִּי.
 כ ד הִזְקַח מִגְבוּר מַלְקוּת, וְאִם שָׁבִי צָדִיק יִמְלֹט?
 כ ב כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: גַּם שָׁבִי גְבוּר יִקַּח, וּמַלְקוּת
 עָרִיץ יִמְלֹט; וְאֶת יְרִיבֶיךָ אֲנֹכִי אָרִיב, וְאֶת בְּנוֹךְ
 אֲנֹכִי אוֹשִׁיעַ. וְהֶאֱכַלְתִּי אֶת מוֹנִיךָ אֶת בִּשְׂרָם,
 וְכַעֲסִים דָּמָם יִשְׁכְּרוּ; וְיָדְעוּ כָּל בָּשָׂר כִּי אֲנִי
 יהוה מוֹשִׁיעַךָ וְגֹאֲלֶךָ, אֲבִיר יַעֲקֹב.

כב

כ א וְאַחֵר אֲשֶׁר קָרָאתִי, אֲנִי, נְפִי, אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה הַחֲרוּטִים עַל גְּבִי לוחות נחשת הקלל,
 כ ב באו אלי אחי ואמרו: מה פִּנֵּת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 אֲשֶׁר קָרָאתָ? הֲאִם נְבִיִּים כְּדַבְּרֵי רוּחַ, אֲשֶׁר
 כ יָקוּמוּ עַל פִּי הָרוּחַ, וְלֹא עַל פִּי הַבֶּשֶׂר? וְאֲנִי,
 נְפִי, אִמְרַתִּי אֵלֵיהֶם: אֵלֶּה הַתְּגִלּוֹת לְנִבְיָא בְּקוֹל
 הָרוּחַ, כִּי עַל יְדֵי הָרוּחַ נִודָּעִים לְנִבְיָאִים כָּל
 הַדְּבָרִים הַבָּאִים עַל בְּנֵי הָאָדָם עַל פִּי הַבֶּשֶׂר.
 כ א לָכֵן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר קָרָאתִי עֲלֵיהֶם נִוָּגְעִים הֵן
 לְדְבָרִים זְמַנִּיִּים וְהֵן לְדְבָרֵי הָרוּחַ; וְנִרְאָה כִּי יְבוֹא
 יוֹם, וְנִפְּוֹץ יִהְיֶה בֵּית יִשְׂרָאֵל עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ
 כ ד וּבֵין כָּל הָעַמִּים. וְהִנֵּה, רַבִּים הֵם אֲשֶׁר כָּבַר
 נִמְחָה וְזָכָרָם מִקֶּרֶב אֲנִשֵּׁי יְרוּשָׁלַם, אֲכֹן, רַב בְּנֵי
 הַשְּׂבָטִים גָּלוּ מִן הָאָרֶץ, וְהֵם פְּזוּרִים פֹּה וָשָׁם עַל
 כ ב פְּנֵי אֵי הַיָּם; וְהִיכֹן הֵם אִישׁ מִקֶּרְבָּנוּ לֹא יָדַע,
 ח זולת כִּי גָלוּ. וּמֵאֵז גָּלוּ, הִגְדוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
 בְּנוֹבָאוֹת עֲלֵיהֶם, וְכֵן עַל כָּל אֲשֶׁר מַעֲתָה יִפְצוּ
 וְיִכְלְמוּ מִפְּנֵי קְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל; כִּי עָלְיוּ יִקְשׁוּ אֶת
 לָבָם; עַל כֵּן יִפְזְרוּ בֵּין כָּל הָעַמִּים, וְכָל הָאָדָם
 כ י שִׁנְאוּם. אֵף אַחֵר הָיוּת הַגּוֹיִים אֲמִנִּיהֶם, בְּנִשְׂאָ

זאת, הוֹצִיאֹהָ עַד קֶצֶה הָאָרֶץ; אָמְרוּ: גֹּאֲלָה
 כ א יהוה עֲבָדוֹ יַעֲקֹב. וְלֹא צָמְאוּ: בְּחֻרְבוֹת הוֹלִיכֶם.
 כ ב מִיָּם מִצּוֹר הִזִּיל לָמוֹ; וּבִקְעָה צוֹר וַיִּזְבוּ מַיִם.
 כ ב אֵין שְׁלוֹם, אָמַר יְהוָה לְרָשָׁעִים.

כא

כ א וְשׁוּב: הֲאִזְנִינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל כָּל הַנִּגְדָּעִים וְהַנִּגְדָּחִים
 עַל רָשָׁעִת רוּעֵי עַמִּי; כָּל־כֵּם הַנִּגְדָּעִים וְהַמִּפְזָרִים
 בְּנֶכֶר אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲתֶם: שְׁמְעוּ אִיִּם אֵלִי
 כ ב וְהִקְשִׁיבוּ לְאִמִּים מִרְחֹק; יְהוָה מִבֶּטֶן קֶרְאִנִי,
 מִמַּעַי אֲמִי הִזְכִּיר שְׁמִי. וַיִּשָּׁם פִּי כְּחֶרֶב חֲדָה,
 כ ב צִבְצַל יָדוֹ הִחְבִּיאֲנִי; וַיִּשְׁמִנֵי לֶחֶץ בְּרוּר, בְּאִשְׁפָּתוֹ
 ג הִסְתִּירֵנִי. וַיֹּאמֶר לִי, עֲבָדִי אֲתָה, יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 ד בָּךְ אֲתַפְּאֵר. וְאֲנִי אִמְרַתִּי: לְרִיךְ יִגַּעְתִּי, לְתוֹהוֹ
 וְהִבֵּל כָּחִי כְּלִיתִי; אֲכֹן מִשְׁפָּטִי אֶת יְהוָה וּפְעֻלָּתִי
 ח אֶת אֵלֶּהִי. וְעָתָה אָמַר יְהוָה, יוֹצְרִי מִבֶּטֶן לְעַבְדִּי
 לֹן, לְשׁוֹבֵב יַעֲקֹב אֵלָיו וְיִשְׂרָאֵל לֹן יֵאֱסֹף; וְאֶכְבֵּד
 ו בְּעֵינֵי יְהוָה, וְאֵלֶּהִי הִיָּה עִדִּי. וַיֹּאמֶר: נִקַּל מִהֵיֹתָךְ
 לִי עַבְדִּי, לְהָקִים אֶת שְׂבָטִי יַעֲקֹב, וְנִצְוִי יִשְׂרָאֵל
 לְהִשָּׁב; וְנִתְתִּיךָ לְאוֹר גּוֹיִם לְהַיּוֹת יִשׁוּעָתִי עַד
 ד קֶצֶה הָאָרֶץ. כֹּה אָמַר יְהוָה: גֹּאֲלִי יִשְׂרָאֵל
 קְדוֹשׁ, לְבֹדָה נֶפֶשׁ, לְמַתְעֵב גּוֹי, לְעַבְדִּי מִשְׁלִים:
 מַלְכִּים יִרְאוּ וְקָמוּ, שָׂרִים וַיִּשְׁתַּחֲווּ לְמַעַן יְהוָה
 ח אֲשֶׁר נֶאֱמָן, קְדֹשׁ יִשְׂרָאֵל וַיִּכְחַרְךָ. כֹּה אָמַר
 יְהוָה: בָּעֵת רִצּוֹן עֲנִיתִיךָ וּבְיוֹם יִשׁוּעָה עֲזָרְתִּיךָ;
 וְאֶצְרָה, וְאֶתְנַהֵל לְבָרִית עִם לְהָקִים אֲרָץ, לְהַנְחִיל
 ט נְחֻלוֹת שְׁמִמוֹת. לֵאמֹר לְאִסּוּרִים: צֹאוּ; לְאֲשֶׁר
 בַּחֲשָׁךְ: הִגְלוּ; עַל דְּרָכִים יִרְעוּ וּבְכָל שְׁפָיִים
 י מְרַעֲתֶם. לֹא יִרְעֻבוּ וְלֹא יִצְמְאוּ וְלֹא יִפֹּס שָׁרֵב
 וְשִׁמְשֵׁשׁ; כִּי מִרְחֹמָם יִנְהַגֵּם וְעַל מַבּוּעֵי מַיִם
 יִנְהַלֵּם. וְשִׁמְתִּי כָּל הָרִי לְדֶרֶךְ, וּמִסְלַתִּי יִרְמֹן.
 כ ב הִנֵּה אֵלֶּה, מִרְחֹק יְבוֹאוּ; וְהִנֵּה אֵלֶּה מִצָּפוֹן
 ג וּמֵיָם, וְאֵלֶּה מֵאֲרָץ סִינִי. רְנוּ שְׁמִים וְגִלִּי
 אֲרָץ, וּפְצְחוּ הָרִים רִנָּה; כִּי נַחֵם יְהוָה עַמּוֹ וְעַנְיֵיו
 ד יִרְחֵם. וְתֹאמַר צִיּוֹן עֲזָבִנִי יְהוָה, וְאֲדֹנִי שָׁכַחֲנִי.
 ט וְהִתְשַׁכַּח אִשָּׁה עוֹלָה מִרְחֹם בֶּן בִּטְנָה? גַּם אֵלֶּה
 ט ב תִּשְׁכַּחנָה, וְאֲנֹכִי לֹא אֶשְׁכַּח. הֵן עַל כָּפִים
 ז חִקְתִּיךָ; חוֹמַתֶיךָ נִגְדִי תָמִיד. מִהֵרָה בְּנִיךָ;
 ח מִהֲרִסֶיךָ וּמִחֲרִיבֶיךָ מִמָּה יֵצֵא. שְׂאִי סִבִּיב
 י ח עֵינֶיךָ וּרְאִי: כָּל־כֵּם נִקְבְּצוּ בְּאוֹ לָךְ; חֵי אֲנִי, נָאִם

י' השמדת הצדיקים ביד הרשעים. על כן בכחו יחיה את הצדיק, גם אם נחרצה שפרכת מלא חמתו; הנה ינצרו אנשי צדק, ואויביהם יעלו באש; לכן אל לצדיק לירא; כי כה אמר הנביא: יח אף אם באש תהיה זאת, המה ינצלו. אכן, אחי אני אומר לכם כי עד מהרה יבואו הדברים האלה; אף יבואו דם ואש ותימרות עשן; ונחרץ בואם על פני הארץ הזאת; ויהיה זאת על בני האדם על פי הבשר אם יקשו את לבם על קדוש ישראל. הנה, לא יאבד הצדיק; כי בוא תבוא העת אשר כל הצובא על ציון יפרת. יחכ וכן יכין יהוה את הדרך לעמו, למלא את דברי משה אשר דבר לאמר: נביא כמוני יקים לך יהוה אלהיך; אליו תשמעו ככל הדברים אשר ידבר אליכם. והיה כל אשר לא ישמע אל הנביא ההוא, ונכרת מעמו. והנה אני, נפי, מודיעכם כי הנביא אשר עליו דבר משה, קדוש ישראל הוא, ולכן יוציא משפט בצדקה. יחכ אכן, אל לצדיקים לירא, כי הם אשר לא יכלמו. אף לא כן מלכות השטן, היא אשר תבנה בקרב בני האדם, ותוסד בקרב אלה אשר בבשר. יחכ כי במהרה תבוא העת אשר כל הכנסיות הנבנות למען בצע, וכל אשר נבנות להשיג שלטון על הבשר, והנבנות למען מצא חן בעיני בני העולם, וכל אשר תשוקתם תאונת הבשר וחפצי העולם ועשות כל מיני עוון; ובקצרה: כל השיכים למלכות השטן, עליהם לירא ולרעד ולחרד; הם אשר יורדו עד עפר ויכלו פקש; יחכ וזאת כדברי הנביא. ומהרה תבוא העת אשר יובלו הצדיקים כעגלי מרבק, וקדוש ישראל ימלך בשקרה ובעז, ובגבורה וברב תפארה. יחכ והוא יקבץ את בניו מארבע כנפות הארץ; והוא ימנה את צאנו והם יודעים אותו; והיה עדר אחד ורועה אחד; והוא ירעה את צאנו, ובו ימצאו מרעה. ומפני צדקת עמו לא יהיה לשטן שלטון; על כן לא יצא חפשי הוא במשך שנים רבות; כי אין הוא שולט על לב האנשים השוכנים בצדקה, ומולך קדוש ישראל. יחכ ואני, נפי, אומר לכם כי כל הדברים האלה, אכן, בבשר יבואו. והיה אם ינחמו על חטאם,

יהוה ידו על הגוים, ובהרימם לנס, ואחר נשאם את בניהם בחצון ובנותיהם על כתר, הנה, הדברים אשר מדבר בהם דברים זמניים הם, כי כך הן בריתות יהוה עם אבותינו; וכונתן אלינו בימים לבוא, וכן אל כל אחינו אשר מבית ישראל המה. יחכ וכונת הדברים היא כי באים ימים ואחר אשר כל בית ישראל יגלה ויפלים, יקים יהוה אלהים עם גדול בין הגוים; אכן, על פני הארץ הזאת, ועל ידיהם יפוז ורענו. יחכ ואחר אשר יפוז ורענו, יוסיף יהוה אלהים לעשות מעשה נפלא בין הגוים, אשר רב יהיה ערכו לזרענו; לכן, נמשל הדבר לכלכלת בית ישראל בידי הגוים והנשאם בידיהם ועל כתפיהם. יחכ ואף רב יהיה ערכו לגוים; ולא רק לגוים, כי אם לכל בית ישראל, להודעת דברי בריתות אב המרומים אשר כרת עם אברהם. יחכ לאמר: בורעך תתברכנה כל משפחות האדמה. ורצוני, אחי, אשר תדעו כי לא תברכנה כל משפחות האדמה, בלתי אם חשוף יהוה את זרעו לעיני העמים. יחכ לכן יוסיף יהוה אלהים לחשוף את זרעו לעיני כל העמים, למען הקים את בריתותיו בהביאו את בשורתו אל אשר מבני ישראל המה. על כן הוא ישיבם מגלותם, ויבצם לארצות נחלתם, ויוציאם מחשוף ואפלה; וידעו כי יהוה הוא מושיעם וגואלם, יחכ אביר ישראל. ודם הכנסיה הגדולה והנתעבת ההיא, אשר היא זונת כל הארץ, ישוב על ראשם; כי ילחמו איש ברעהו, ותפל החרב אשר בידיהם על ראשיהם, ושכרו מדמם. יחכ אכן, כל עם אשר יקום להלחם בכם, בית ישראל, יסב וילחם איש ברעהו; ונפלו בבור אשר פרו ללכד את עם יהוה. וכל הצובאים על ציון ישמדו; ונפלה לעפר הזונה הגדולה, היא הכנסיה הגדולה והנתעבת אשר הטתה את דרכי יהוה הישרות, וגדולה תהיה מפלתה. יחכ כי כה אמר הנביא: במהרה באה העת אשר יאבד כח השטן לשלט בלב בני האדם; כי קרוב היום אשר כל גאה ומרשיע פקש יהיה, ובא יומם להשרף. יחכ כי קרבה עת השפך מלא חמת אלהים על בני האדם; כי לא יתיר אלהים

אָמַת הִם; וַיַּעֲדוּ כִּי עַל הָאָדָם לִשְׁמֹעַ אֶל
מִצְוֹת אֱלֹהִים. עַל כֵּן, אֵל נָא תִּחְשְׁבוּ כִּי אָדָּם
אֲנִי וְאָבִי הַעֲיִדוּנוּ עֲלֵיהֶם וְלִמְדָנוּם. הִנֵּה, אִם
תִּשְׁמָעוּ לְמִצְוֹתַי וְתִתְמַיְדוּ עַד הַקֵּץ, תִּשְׁעוּ
בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן. כֵּן הַדְּבַר. אָמֵן.

יִשְׁכְּנוּ כָּל הָאֻמּוֹת, הַמִּשְׁפָּחוֹת, הַלְשׁוֹנוֹת
וְהַעַמִּים לְבִטָּח, עִם קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. וְעַתָּה,
אֲנִי, נְפִי, כִּלְיִי דְבָרִי, וְאִין אֶת נְפִשִּׁי לְדַבֵּר עוֹד
עֲלֵיהֶם. הִנֵּה, אֲחִי, רְצוֹנִי כִּי תִחְשְׁבוּ אֲשֶׁר
הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים עַל לִוְחוֹת נְחֹשֶׁת הַקָּלָל

סֵפֶר נְפִי ב

סֵפֶר קוֹרוֹת מוֹת לְחִי. אֲחִי נְפִי מוֹרְדִים בּוֹ. יְהוָה מְזַהֵר אֶת נְפִי כִּי עָלָיו לְצֵאת לַעֲרוֹת. מִסְּעִיו בְּעֵרוֹת וַיִּתֵּר
קוֹרוֹתָיו. (בְּעֶרְךָ 588–545 לִפְנֵי הַסְפִּירָה.)

הִנֵּה עַמִּים רַבִּים הָיוּ עוֹלִים עַל הָאֶרֶץ עַד כִּי
לֹא הָיָה בָּהּ מְקוֹם לִנְחָלָה. וְהִנֵּה דָבַר יְהוָה הָיָה
אֵלַי, לְחִי, וְאָמַר כִּי אִם יִשְׁמְרוּ אֵלֶּה אֲשֶׁר יוֹצִיא
יְהוָה אֱלֹהִים מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם אֶת מִצְוֹתָיו, תִּצְלַח
דְּרָכָם עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ הַזֹּאת, וְיִשְׁמְרוּ מִפְּגִיעַת כָּל
שָׂאֵר הָעַמִּים, לְמַעַן יִירָשׁוּ אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת
לְנִחְלָתָם. וְהָיָה אִם יִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי,
מְבָרְכִים יִהְיוּ עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ הַזֹּאת, וְאִישׁ לֹא
יִפְרִיעַם וְלֹא יִקַּח מֵיָדָם אֶת אֶרֶץ נִחְלָתָם; וְהִם
יִשְׁכְּנוּ לְבִטָּח עַד עוֹלָם. אַךְ הִנֵּה, יְבוֹא יוֹם וְהִם
יִשְׁקָעוּ בַּחֶסֶר אֲמוֹנָה, אַחֵר אֲשֶׁר בָּרַכָה אוֹתָם
יְיָ יְהוָה בָּרַכָה כֹּה רַבָּה, אַחֵר יִדְעֶם עַל בְּרִיאַת
הָאֶרֶץ וְעַל כָּל הָאָדָם וְעַל מַעֲשֵׂי יְהוָה הַגְּדוֹלִים
וְהַנִּפְלְאִים מִיָּמֵי רֵאשִׁית הָעוֹלָם; אַחֵר אֲשֶׁר נָתַן
בְּיָדֵיהֶם לַעֲשׂוֹת הַכָּל בְּכַח אֲמוֹנָה; אַחֵר אֲשֶׁר
בְּיָדֵיהֶם כָּל הַמִּצְוֹת מֵרֵאשִׁיתָם, וְאַחֵר אֲשֶׁר
הוֹבֵאֻ בְּטוֹבוֹ אִין קֵץ אֶל הָאֶרֶץ הַיְעוּדָה הַיְקָרָה
הַזֹּאת, הִנֵּה, אֲנִי אוֹמֵר, אִם יְבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ
יִמָּאֲסוּ בְּקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, מִשִּׁיחַ הָאָמַת, הוּא
גּוֹאֲלָם וְאַלְהֵיהֶם, מִשְׁפַּט הַשּׁוֹפֵט בְּצֶדֶק יְחוּל
עֲלֵיהֶם. אָכֵן, הוּא יִבְרֵא עֲלֵיהֶם עַמִּים אֲחֵרִים
וַיִּתֵּן לָהֶם כֹּחַ וַיִּקַּח מֵהֶם אֶת אֲדָמוֹת נִחְלוֹתֵיהֶם,
לְהַפְּיֵצָם וּלְנַגֵּפָם. וְהִנֵּה, בַּחֲלֹף דּוֹר אַחֵר דּוֹר,
תִּהְיֶה בָהֶם שְׁפִיכַת דָּמִים, וּגְדוֹלוֹת וּפְקָדוֹם.
עַל כֵּן, בְּנִי, חֲפֵץ אֲנִי כִּי תִזְכְּרוּ, אָכֵן, רְצוֹנִי כִּי
תִשְׁמָעוּ לְדְבָרִי. מִי יִתֵּן וְתִתְעוֹרְרוּ; עוֹרוּ
מִתְרַדְמָה עֲמָקָה, אָכֵן מִתְרַדְמַת שְׂאוֹל,
וְהַתְנַעֲרוּ מִן הָאֲזִקִּים הַנוֹרָאִים אֲשֶׁר בָּהֶם

א

וְהָיָה בְּכִלּוֹתַי אֲנִי, נְפִי, לְלַמֵּד אֶת אֲחִי, דְּבַר
אָבִינוּ, לְחִי, דְּבָרִים רַבִּים אֲלֵיהֶם, וְהִנֵּה בְּאֲזִינֵיהֶם
מִה גְדוֹלִים מַעֲשֵׂי יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה לְמַעַנָם
בְּהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם. וְהוּא דְבַר אֲלֵיהֶם
עַל מִרְדָּם עַל פְּנֵי הַמַּיִם, וְעַל רַחֲמֵי אֱלֹהִים
כְּאֲשֶׁר חָס עַל חַיֵּיהֶם וְלֹא בָלַעֲם הַיָּם.
וְהוּא דְבַר אֲלֵיהֶם עַל הָאֶרֶץ הַיְעוּדָה, אֲשֶׁר
נִחְלוֹתָ, כְּמֵה רַחוּם הָיָה יְהוָה בְּהַזְהִירוֹ אוֹתָנוּ
לְנוֹס מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם. וְהוּא אָמַר: חֲזִיתִי חֲזוֹן
וּמִמֶּנּוּ יִדְעִיתִי כִּי יְרוּשָׁלַם נִחְרָבָה; וְאֵלֹו נִשְׁאַרְנוּ
בִּירוּשָׁלַם, אֲבָדְנוּ אָף אֲנַחְנוּ. וְהוּא אָמַר: אָף כִּי
סָבְלָנוּ תִּלְאָה, נִחְלָנוּ אֶרֶץ יְעוּדָה, אֶרֶץ נִבְחָרַת
מִכָּל הָאֲרָצוֹת; אֶרֶץ אֲשֶׁר כָּרַת יְהוָה אֱלֹהִים
בְּרִית עִמִּי לְהַיּוֹתָהּ אֶרֶץ נִחְלָתָ זִרְעִי. יְהוָה
כָּרַת עִמִּי בְּרִית לָתֵת אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת לִי
וּלְיוֹצְאֵי חֲלָצִי עַד עוֹלָם, וְכֵן לְכָל אֲשֶׁר תּוֹצִיאֵם
יְיָ יְהוָה מֵאֲרָצוֹת נֹסְפוֹת. וְהִנֵּה אֲנִי, לְחִי,
מִנְבֵּא כְּפִי פְעַלְתָּ הָרוּחַ אֲשֶׁר בִּי, כִּי לֹא יְבוֹא
אִישׁ אֶל הָאֶרֶץ הַזֹּאת, בְּלִתִּי הִבִּיאַתּוֹ יְיָ יְהוָה.
לָכֵן הָאֶרֶץ הַזֹּאת קִדֵּשׁ לְאֲשֶׁר יִבְיֵאִם. וְהָיָה אִם
יַעֲבֹדוּהָ עַל פִּי מִצְוֹתַי אֲשֶׁר צִוֵּיתִי, תִּהְיֶה זֹאת
אֶרֶץ חֲרוֹת לָהֶם; לָכֵן לֹא יִרְדּוּ לְשָׁבִי לְעוֹלָם;
וְאִם כֵּן, מִפְּנֵי עוֹנָם תִּבּוֹא, כִּי אִם יִרְבֶּה עוֹנָם,
אֲרוּרָה תִּהְיֶה הָאֶרֶץ בְּעֵבֹרָם, אַךְ לְצַדִּיקִים
תִּהְיֶה בְּרוּכָה עַד עוֹלָם. וְהִנֵּה, מִחֲכָמָה נִשְׁמְרָה
עֲדוֹן הָאֶרֶץ הַזֹּאת מִיַּדֵּיעַת עַמִּים אֲחֵרִים, כִּי

נִאֲסָרְתֶּם, הָאֲזָקִים הָאוֹסְרִים אֶת בְּנֵי הָאָדָם, עַד
אֲשֶׁר יוֹרְדוּ שָׁבִי אֶל תְּהוֹם הַסֶּבֶל וְעֲנֹת הַתְּמִיד.
עוֹרוּ! קוּמוּ מִעַפְרָן וְשִׁמְעוּ דְּבָרֵי אֲבִי רֹעֵד, אֲשֶׁר
עַד מִהֵרָה תִּנְיְחוּ אֶת אֵיבָרָיו בְּקֶבֶר קִרְדּוֹמָם,
אֲשֶׁר כָּל בָּאִיו לֹא יִשׁוּבוּ; בְּעוֹד יָמִים אַחָדִים
אֵלַי בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ. אִךְ הִנֵּה גָּאֵל יִהְיֶה אֶת
נַפְשִׁי מִשָּׂאוֹל; חַיֹּתִי בַּתְּפָאֲרָתוֹ וְהִנֵּנִי חֲבוּק
לְעַד בְּזוֹרוּעוֹת אֶהְבֵּתוֹ. וְחַפְצִי כִּי תִזְכְּרוּ לְשִׁמּוֹר
אֶת חֻקֵּי יְהוָה וּמִשְׁפָּטָיו; הֵן זֹאת הִיְתָה עֲרֹגַת
נַפְשִׁי מִקֶּדֶם. לַעֲתִים דָּאֵב לִבִּי, כִּי יֵרָאֵתִי פָּן יָקוּם
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמֵלֶאךָ חֲמָתוֹ עֲלֵיכֶם עַל קִשִּׁי
לְבַבְכֶּם, לְהִכָּרִית וּלְהַשְׁמִיד אֶתְכֶם לְעַד. אֲנִי,
כִּי תָבוֹא עֲלֵיכֶם קָלְלָה לְדוֹרוֹת רַבִּים; וַיִּפְקְדְכֶם
חֶרֶב וָרָעָב, וְתִהְיוּ שְׁנוּאִים וּמוֹבִלִים כְּרִצּוֹן
הַשָּׁשָׁן וְכִשְׁבִּיּוֹ. אָנָּה, בְּנִי, אֵל נָא יְבוֹאוּכֶם
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; כִּי אִם תִּהְיוּ עִם סִגְלָה נִבְחָר
לִיהוּת. אִךְ הִנֵּה, רִצּוֹנוֹ יַעֲשֶׂה, כִּי דִרְכּוֹ צֶדֶק
לְעוֹלָם. אָכֵן הוּא אָמַר: אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת
מִצְוֹתַי, תִּצְלִיחוּ בְּאָרֶץ; אִךְ אִם לֹא תִשְׁמְרוּ
אֶת מִצְוֹתַי, תִּפְאֲרֹתַי מִלִּפְנֵי. וְעַתָּה, לְמַעַן תִּגַּל
נַפְשִׁי בָכֶם, וּלְמַעַן יִפְרֹד לִבִּי מִן הָעוֹלָם הַזֶּה
בְּשִׁמְחָה עֲלֵיכֶם, לְכָל אֶרֶץ לִקְבָרֵי בָצֵעַ וּבִיגּוֹן,
קוּמוּ מִעַפְרָן, בְּנִי, וְהִיוּ לְגִבְרִים, וְהִיוּ לְבָכִים
וּנִפְשָׁכֶם כְּנוֹנִים כְּאַחֵד, מְאַחֲדִים בְּכָל, לְכָל
תִּרְדּוֹ לְשָׁבִי; לְכָל תִּפְאֲרָתוֹ בְּמֵאֲרָה מִמְּאִירָה,
וּלְכָל תְּבִיאָתוֹ עֲלֵיכֶם חֲמַת אֱלֹהֵי צֶדֶק, עַד
אֲבַדְנֶכֶם, אָכֵן, אֲבַדְנָה נֶפֶשׁ וְגוֹף לְעַד. עוֹרוּ,
בְּנִי, חֲגִרוּ נֶשֶׁק צֶדֶק; הִתְנַעְרוּ מִן הָאֲזָקִים
אֲשֶׁר בָּהֶם נִאֲסָרְתֶּם; צֵאוּ מִן הָאֶפְלָה, קוּמוּ
מִעַפְרָן. אֵל תִּמְרְדוּ עוֹד בְּאַחִיכֶם, אֲשֶׁר חֲזוֹנוֹתָיו
מִפְּאֲרִים הִיוּ, וְאֲשֶׁר שָׁמַר אֶת הַמִּצְוֹת מִיּוֹם
עֲזָבוֹנוֹ אֶת יְרוּשָׁלַם, וְהָיָה כְּלִי בְּיַד אֱלֹהִים
לְהִבְיֵאוֹ אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה; כִּי לֹלֵא הוּא,
בְּרָעַב גּוֹעֵנוּ בַּמִּדְבָּר. עַל אֵף זֹאת, בְּקִשְׁתֶּם אֶת
נַפְשׁוֹ לְקַחְתָּהּ; אָכֵן, מִפְּנִיכֶם נִשָּׂא יְגוֹן רַב.
הִנֵּנִי יָרָא עַד מָאֵד מִפְּנִיכֶם, אֲשֶׁר יוֹסִיף הוּא
לְסִבָּל. הִנֵּה אֲשַׁמְתֶּם בּוֹ כִּי מִבְּקֵשׁ הוּא תִקְוָה
וּשְׁרָרָה עֲלֵיכֶם; וְאֲנִי יָדַעְתִּי כִּי לֹא עָשָׂה כֵן, כִּי
אִם בְּקֵשׁ אֶת תִּפְאֲרַת אֱלֹהִים וְאֶת שְׁלוֹמְכֶם
וּסוֹבְתְכֶם לְעַד. וְהִתְלוֹנְנֶתֶם עַל כִּי נִהַג בָּכֶם

נְכוֹחוֹת; אֲמַרְתֶּם כִּי פֶעַל בְּתַקִּיפוֹת וְאֵף רָגַז
עֲלֵיכֶם. אִךְ רְאוּ כִּי תַקִּיפוֹתוֹ הִיְתָה תַקִּיפוֹת כֵּן
דְּבַר אֱלֹהִים אֲשֶׁר הָיָה בּוֹ, וְאֲשֶׁר אֲמַרְתֶּם עַל
רָגֹז, הָאֲמַת הִיְתָה זֹאת, עַל פִּי אֲמַתֵּת אֱלֹהִים,
וְלֹא יָכוֹל הָיָה אַחִיכֶם לַעֲצֹר מִהִשְׁמִיעְכֶם בְּאֶמֶץ
עַל אֹדוֹת עוֹנוֹתֵיכֶם. אִךְ שׁוּמָה הִיא כִּי כֵן
אֱלֹהִים עֲמוֹ וּבְצוּנוֹתוֹ אֶתְכֶם עֲלֵיכֶם לְהַשְׁמַע. כִּי,
הִנֵּה, לֹא הָיָה זֶה הוּא, כִּי אִם רוּחַ יְהוָה אֲשֶׁר בּוֹ,
וְהוּא אֲשֶׁר פָּתַח אֶת פִּי לְדַבֵּר וְלֹא יָכוֹל הָיָה
הוּא לַעֲצֹר. וְעַתָּה, בְּנִי לָמֵן, וְכֵן לְמוֹאֵל וְשֵׁם,
וְאֵף בְּנִי אֲשֶׁר אֲתֶם בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל, הִנֵּה כִּי אִם
תִּשְׁמְעוּ בְּקוֹל נָפִי, לֹא תִאֲבָדוּ. וְאִם תִּשְׁמְעוּ לוֹ
אֲנִיחַ לָכֶם בְּרָכָה, וְהִיא רֹאשׁ בְּרָכָתִי. אִךְ אִם
לֹא תִשְׁמְעוּ לוֹ, אֲסִיר אֶת בְּרָכָתִי הָרִאשׁוֹנָה,
אֶת עֶצֶם בְּרָכָתִי, וְעֲלִיו הִיא תְּנוּחָה. וְעַתָּה, זוֹרֵם,
אֲלִיד דְּבָרִי: הִנֵּה עֶבֶד לָכֵן אֲתָהּ, וְעַל אֵף זֹאת
יִצְאֶת מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם; וַיֹּדַע אֲנִי כִּי יָדִיד נֶאֱמַן
אֲתָהּ לְבְנִי נָפִי עַד עוֹלָם. עַל כֵּן, מִפְּנֵי הַיּוֹתֵף
נֶאֱמַן, יִבְרַךְ זֶרַעַךְ עִם זֶרַעוֹ, וַיִּשְׁכַּן בְּהַצֻּלָּה
לְאֶרֶץ יָמִים עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת. וְדָבָר, זוֹלַת
עוֹנָם, לֹא יִצִּיק וּפְרִיעַם מִלְּהַצִּיחַ עַל פְּנֵי
הָאָרֶץ הַזֹּאת עַד עוֹלָם. אָכֵן, אִם תִּשְׁמַר אֶת
מִצְוֹת יְהוָה יִקְדִּישׁ הוּא אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת
לְבִטְחוֹן זֶרַעַךְ עִם זֶרַע בְּנִי.

ב

א וְעַתָּה, יַעֲקֹב, אֲלִיד אֲדָבָר: בְּכוֹר אֲתָהּ לְבְנִי
הַנוֹלָדִים בִּימֵי מִצְוֹתַי בַּמִּדְבָּר. הִנֵּה סִבְלָתְךָ
יִסּוּרִים וְרַב צַעַר בִּילְדוּתְךָ, מִפְּנֵי גִסּוֹת אַחִיךָ.
וְאוֹלָם, יַעֲקֹב, בְּכוֹר הַנוֹלָדִים לִי בַּמִּדְבָּר, אֲתָהּ
יָדַעְתָּ אֶת גְּדֻלַּת אֱלֹהִים; וְהוּא יִקְדִּישׁ אֶת
סִבְלוֹתֶיךָ לְמַעַן רוּחְתְּךָ. עַל כֵּן תִּתְבָּרַךְ נַפְשְׁךָ
וְתִשְׁכַּן לְבִטָּח עִם אַחִיךָ נָפִי; יָמֶיךָ יַעֲבֹרוּ עֲלֶיךָ
בְּעִבּוֹדֵת אֱלֹהִים. וַיִּדְעֵתִי כִּי נִגְאֵלְתָּ, מִפְּנֵי צֶדֶקְתָּ
גּוֹאֲלֶךָ; עַל אֲשֶׁר רָאִיתִי כִּי יְבוֹא בְּמִלַּת הַיָּמִים
לְהִבְיֵאוֹ יְשׁוּעָה לְבְנֵי הָאָדָם. וְאֲתָהּ רָאִיתִי אֶת
תִּפְאֲרָתוֹ בְּנִעוּרֶיךָ; לָכֵן בְּרוּךְ אֲתָהּ כְּפִי אֵלֹהִים
אֲשֶׁר יִשְׁרָתֶם בְּגוֹפּוֹ. כִּי הָרוּחַ אֶחָד הוּא,
אֲתָמוֹל, הַיּוֹם וְעַד עוֹלָם, וּמוֹכֵנָה הַדֶּרֶךְ מֵאֵד
נִפְלִית הָאָדָם, וְהַיְשׁוּעָה חָנָם הִיא. וּבְנֵי הָאָדָם

אֱלֹהִים, אֲנַחְנוּ אֵינֵנוּ וְכֵן אֵין אֶרֶץ; יַעַן אֲשֶׁר
 לֹא יִכּוֹלָה הִיתָה לְהִיּוֹת בְּרִיאַת דְּבָרִים, וְלֹא
 פְּעֻלָּה וְלֹא הַפְּעָלוֹת וְהַכְרַח הָיָה אֲשֶׁר הַכֹּל
 יִעָדֵר. וְהִנֵּה, בְּנִי, מְדַבֵּר אֵנִי אֲלֵיכֶם לְמַעַן
 הוֹעִילְכֶם וּלְמַדְכֶם; אָכֵן יֵשׁ אֱלֹהִים וְהוּא בָּרָא
 הַכֹּל, אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ וְאֵת כָּל אֲשֶׁר בָּם,
 דְּבָרִים לַפְּעֻלָּה וְלַהַפְּעָלוֹת. וּלְמַעַן בַּעֲצֵת אֵת
 תַּכְלִיתוֹתֵי הַנִּצְחִיּוֹת בְּאַחֲרִית הָאָדָם, אַחֵר אֲשֶׁר
 בָּרָא אֵת הוֹרֵנוּ הָרִאשׁוֹנִים, אֵת חֵית הַשָּׂדֶה
 וְאֵת עוֹף הַשָּׁמַיִם, וּבִקְצֶרְהָ אֵת כָּל אֲשֶׁר נִבְרָא,
 הִכְרַח אֲשֶׁר הָיָה נֶגֶד; אִף הַפְּרִי הָאָסוּר כִּנְגֵד עֵץ
 הַחַיִּים; הָאֶחָד מֵתוֹק וְהָאֲחֵר מֵר. לָכֵן נִתַּן יְהוָה
 אֱלֹהִים לְאָדָם לַפְּעֹל בְּרִשּׁוֹת עֲצָמוֹ; אִף לֹא יִכּוֹל
 הָאָדָם לַפְּעֹל בְּרִשּׁוֹת עֲצָמוֹ, בְּלֹתִי אִם פִּתְחוּ זֶה,
 אוֹ אַחֵר. וְאֵנִי, לְחִי, כִּפִּי אֲשֶׁר קָרָאתִי בְּכַתּוּבִים,
 חֵיב לְשַׁעַר כִּי מִלֵּאֲדָּה אֱלֹהִים, כְּפָתוּב, נָפַל
 מִשָּׁמַיִם וְנִהְפָּךְ שָׁטָן. כִּי בִקֵּשׁ אֵת הָרַע בְּעֵינֵי
 אֱלֹהִים. וַיַּעַן אֲשֶׁר נָפַל מִשָּׁמַיִם וְהָיָה אֱמֶלֶל
 לְעַד, בִּקֵּשׁ אִף לְאֱמֶלֶל אֵת כָּלֵל הָאָדָם. לָכֵן דִּבֶּר
 אֵל חוּהָ, וְהוּא הִנָּחֵשׁ הִזְקָן אֲשֶׁר הוּא הַשָּׁטָן,
 אָבִי כָּל בָּזָב, וְכֵה אָמַר: טַעְמִי מִן הַפְּרִי הָאָסוּר
 וְלֹא מוֹת תָּמָתוֹן, וְהִייתֶם כְּאֱלֹהִים, יָדַעַתְּ טוֹב
 וָרָע. וְאַחֵר אֲשֶׁר טַעְמָהוּ אָדָם וְחוּהָ מִן הַפְּרִי
 הָאָסוּר גָּרְשׁוּ מִגֵּן עַד לְעֵבֶד אֵת הָאָדָמָה.
 וְהֵם הוֹלִידוּ צָאצָאִים; אֵת מִשְׁפַּחַת כָּל הָאָדָמָה.
 וְאֱלֹהִים הָאֶרֶץ כִּחְפָצוֹ אֵת יָמֵי בְנֵי הָאָדָם, לְמַעַן
 יִנָּחֲמוּ מִחֲטָא בְּעוֹדָם בְּבִשָּׁר; עַל כֵּן הִפְכוּ יְמֵיהֶם
 לַעֲת מִבְּחֹן וְהִזְכִּירוּ עַל פִּי מִצְוֹת יְהוָה לְבִנֵּי הָאָדָם.
 כִּי הוּא צוּהָ עַל כָּלֵם לְהִנָּחֵם מִחֲטָא, וְהִרְאָה
 לָהֶם כִּי אֲבָדוּ מִפְּנֵי עֲבֵרַת הוֹרִיָּהֶם. וְהִנֵּה, לוֹלֵא
 פִּשְׁעֵי אָדָם, לֹא נָפַל, כִּי נִשְׁאָר הָיָה בְּגוֹ עַדוֹ. וְכָל
 הַבְּרִיאָה הִיתָה נֹתֶרֶת כְּאֲשֶׁר נִבְרָאָה; וְכֹךְ הָיָה
 לְעוֹלָם, עַד אֵין קֵץ. וְלֹא הָיוּ נוֹלָדִים יְלָדִים; וְכֵה
 הָיוּ נִשְׁאָרִים זָכִים, בְּלֹא שְׁמִיחָה, כִּי לֹא הָיוּ
 יוֹדְעִים יְגוֹן; וְלֹא עוֹשִׂים טוֹב, כִּי לֹא הָיוּ יוֹדְעִים
 מִהוּ חֲטָא. אִךְ הִנֵּה, הַכֹּל נַעֲשֶׂה בְּחִכְמַת הַיּוֹדֵעַ
 כָּל אָדָם נָפַל לְמַעַן הִיּוֹת בְּנֵי הָאָדָם; וּבְנֵי
 הָאָדָם הֵם לְמַעַן תִּהְיֶה לָהֶם שְׁמִיחָה. וְהַמְשִׁיחַ
 יָבֹא בְּמִלְאֵת הַיָּמִים, לְגַאֵל אֵת בְּנֵי הָאָדָם מִן
 הַנִּפְּלָה. וַיַּעַן אֲשֶׁר גְּאוּלִּים הֵם מִן הַנִּפְּלָה,

מִקְבָּלִים תּוֹרָה דִּיָּה, לְדַעַת טוֹב וָרָע. וְחֹק נִתַּן
 לָהֶם; אִךְ בַּחֲק לֹא יִצְדָּק אֲנוּשׁ; לֹאמֹר, עַל פִּי
 הַחֹק נִכְרְתִים בְּנֵי הָאָדָם. אָכֵן, עַל פִּי חֹק הַחֲמֹר
 דִּינָם לְהַכְרִית, וְעַל פִּי חֹק הָרוּחַ דִּינָם לְאַבֵּד מִן
 הַטוֹב וְלַהֲתַאֲמֶלֶל לְעוֹלָם. עַל כֵּן בָּאָה הַגְּאֻלָּה
 מֵאֵת מְשִׁיחַ הַקֹּדֶשׁ וְעַל יְדֵיו; כִּי מִלֵּא חֲסֵד
 וְאַמֶּת הוּא. הִנֵּה הוּא מְקַרֵּב עֲצָמוֹ קֶרְבָּן עַל
 חֲטָא, לְמַלֵּא אֵת תַּכְלִית הַחֹק וְזֹאת בַּעֲבוּר כָּל
 אֲשֶׁר לָהֶם לֵב שָׁבוּר וְרוּחַ נִכְאָה; וְזוֹלַת אֱלֹהִים,
 לֹא יִכּוֹלָה תַּכְלִית הַחֹק לְהַמְלִיא. לָכֵן, מִה רַב
 עָרֹךְ הוֹדַעַת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְיוֹשְׁבֵי תִבְלִי; לְמַעַן
 יִדְעוּ כִּי לֹא יִשְׁכֹּן כָּל בִּשָּׁר לִפְנֵי אֱלֹהִים, בְּלֹתִי
 עַל יְדֵי הַסְּגֻלוֹת וְהַרְחָמִים וְהַחֲסֵד אֲשֶׁר לְמְשִׁיחַ
 הַקֹּדֶשׁ, הַמְקַרֵּב אֵת נַפְשׁוֹ בְּבִשָּׁר וְלוֹקַח אוֹתָהּ
 שְׁנִית בְּכַח הָרוּחַ, לְהַבִּיא אֵת תַּחֲתִית הַמֵּתִים,
 וְהוּא רֹאשׁוֹן הַקָּמִים לְתַחֲיָה. עַל כֵּן רֹאשִׁית
 תְּבוּאָה הוּא לֹאֲלֹהִים, בְּהִיּוֹתוֹ מְלִיץ יֵשׁ לְכָל
 בְּנֵי הָאָדָם; וְהַמְאֲמִינִים בּוֹ יִשְׁעוּ. וַיַּעַן אֲשֶׁר
 הוּא מְלִיץ יֵשׁ לְכָל, יָבֹאוּ כָּלֵל הָאָדָם אֶל
 אֱלֹהִים; אָכֵן, יַעֲמִדוּ הַכֹּל לִפְנֵי הַשֹּׁפֵט עַל
 יְדֵיו כִּפִּי הָאֱמֶת וְהַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בּוֹ. לָכֵן תַּכְלִית
 הַחֹק אֲשֶׁר נִתַּן הָאֵל הַקֹּדֶשׁ, וְהִיא הַפְּגִיעָה עַל פִּי
 הָעֵנֶשׁ אֲשֶׁר נִקְבַּע, הוּא הַהִפְּךָ מִן הָאֲשֶׁר אֲשֶׁר
 נִקְבַּע לְמַלֵּא אֵת תַּכְלִית הַכְּפָרָה, כִּי הִכְרַח אֲשֶׁר
 יֵשׁ נֶגֶד כָּלֵל הַדְּבָרִים; אֲשֶׁר אִם לֹא כֵן, בְּכוֹר
 הַנוֹלָדִים לִי בַּמִּדְבָּר, לֹא הָיוּ מִתְּבַעֲעִים לֹא צִדֵּק
 וְלֹא רִשְׁעָה, גַּם לֹא קִדְשָׁה וְלֹא יְגוֹן, אִף לֹא טוֹב
 וְלֹא רָע; אִם כֵּן, הָיוּ כָּל הַדְּבָרִים חֵיבִים לְהִיּוֹת
 תִּרְכַּבְתָּ אַחַת; לָכֵן, אֵלֹהִים הָיָה גּוֹף אֶחָד, הִכְרַח
 הָיָה לוֹ לְהוֹתֵר כְּמַת, בְּלֹא חַיִּים וּבְלֹא מוֹת, בְּלֹא
 הַשְׁחָתָה וּבְלֹא חֲסֹר הַשְׁחָתָה, אִף בְּלִי אֲשֶׁר וּבְלִי
 יְגוֹן, וּבְלִי תַּחֲוָשָׁה וּבְלִי קְהוֹת חוּשִׁים; עַל כֵּן,
 הִכְרַח הָיָה כִּי נִבְרָא לְדָבָר רִיק, לְלֹא כּוֹנֵה
 בְּבְרִיאָתוֹ; וְהִכְרַח אֲשֶׁר דָּבָר זֶה יִשְׁחִית אֵת
 חִכְמַת אֱלֹהִים וְאֵת תַּכְלִיתוֹתֵי הַנִּצְחִיּוֹת וְאֵת
 גְּבוּרַת אֱלֹהִים וְאֵת רַחֲמָיו וְצִדִּקוֹ. וְאִם תֹּאמַר
 כִּי אֵין חֹק, אִף תֹּאמַר כִּי אֵין חֲטָא. וְאִם תֹּאמַר
 כִּי אֵין חֲטָא, אִף תֹּאמַר כִּי אֵין צִדֵּק. וְאִם אֵין
 צִדֵּק אֵין אֲשֶׁר, וְאִם אֵין צִדֵּק וְאֲשֶׁר, אֵין עֲנֵשׁ
 וְיְגוֹן. וְאִם אֵלֶּה אֵינֶם, אֵין אֱלֹהִים. וְאִם אֵין

חלציה, וגדול יהיה כבודו בין צאצאיה. ואצוהו
לעשות מעשה למען יוצאי חלציה, אחיו, אשר
רב יהיה ערפו להם, והוא להודיעם את דברי
הברית אשר כרתי עם אבותי. ואצוהו
לחדל מכל מעשה, וזאת אשר אצוהו. ואגדילהו
בשמי, כי את מלאכתי יעשה. גדול יהיה
כמעשה, אשר אמרתי כי אקיימהו לכם, להציל
את עמי, בית ישראל. ואת משה אקים להציל
את עמך מארץ מצרים. אך חוזה אקים
מחלציה; ואתן לו כח להביא את דברי לזרע
חלציה, ולא למען הביא את דברי בלבד, כי אם
להוכיחם אשר דברי אמת הוא, אשר כבר יצא
ביניהם, נאום יהוה. על כן, יוצא חלציה יכתב,
ויצא חלציה יהודה יכתב; והדברים אשר יכתבו
יצמחו יחדו לכלם תורות קצב ולשכר מריבות,
ולשים שלום בין יוצאי חלציה, ולהודיעם
באחרית הימים על אודות אבותיהם ועל דברי
בריתותי אשר כרתי, נאום יהוה. ומרפיון הוא
יתחזק ביום ההוא, נאום יהוה, אשר תחל
מלאכתי בכל עמי, למען תשוב לאיתנה, בית
ישראל! וזה דבר נבואת יוסף לאמר: אכן, יברך
יהוה את החוזה ההוא, והמבקשים להשמידו
יכלמו; כי הקם יקום דבר יהוה אלי על אודות
יוצא חלציה. הנה בטחתי כי יקום הדבר הזה.
ושם החוזה יקרא בשמי, ויהיה כשם אביו;
והוא ידמה לי; כי את אשר יוציא יהוה בידו
ובכחו יביא את עמי אל ישועתם. אכן, זאת
נבואת יוסף לאמר: בטוח אני בדבר הזה,
כבטחתי בדבר יהוה על משה; כי כה אמר יהוה
אלי: אנצור את זרעך עד עולם. ואמר יהוה:
אנכי אקים את משה; ואתן לו עז במשה, ואתן
לו בינה לכתב. אך לא אתיר את לשונו להרבות
דבור, כי לא אעשנו גבור לשון. אך את תורת
אכתב לו כמו אצבעי, ודובר אתן למענו.
ויהוה הוסיף לאמר אלי: ואנכי אקים בעבור
יוצאי חלציה, ואתן לו דובר; ואשימו לכתב את
כתבי יוצא חלציה, בעבור יוצאי חלציה;
והשמיע הדובר, יוצא חלציה, את הכתוב.
והדברים אשר יכתב הם המועילים בהקמת
אשר יצאו אל יוצאי חלציה. ודמה כי קראו

הם נעשו חפשיים עד עולם, בדעתם טוב ורע;
לפעל ברשות עצמם ולא להיות נפעלים, וזאת
על ידי ענש החק ביום הגדול והאחרון על פי
מצות אלהים. על כן בני האדם חפשיים
בבשר; וכל אשר צריך לאדם, נתן לו. והם
חפשיים לבחור בחפש וחי עולם על ידי המתנה
הגדול אשר לכלל האדם, או לבחור שביה ומות
כפי שביה השטן ונחשו; כי מבקש הוא לעשות
את כלל האדם אמללים כמותו. ועתה, בני,
רצוני כי תביטו אל המתנה הגדול ותקשיבו
למצותיו הגדולות; ותהיו נאמנים לדבריו,
ותבחרו בחיי עולם, כחפץ רוח קדשו. ואל
תבחרו במוות נצחי, כפי יצר הבשר והרע אשר
בו, המחזק את רוח השטן לקחת שבי, להורידכם
שאולה, למען ישלט בכם במלכותו. הנה דברתי
דברים מעשים אלה, בני, אל כלכם, באחרית
ימי מבחני; בחרתי בחלק הטוב, כדבר הנביא.
וכל תכליתי היא שלום נפשותיכם לעד. אמן.

ג

א ועתה, יוסף, בן זקוני, אליך אדבר. נולדת
במדבר תלאותי; אכן בעת מלאה סאת יגוני
ילדה אותך אמה. קדוש נא יהוה את הארץ
הזאת אף לה; מיטב הארץ היא לנחלתך
ולנחלת זרעך עם אחיך, לבטחה עד עולם, אם
אף תשמרו את מצוות קדוש ישראל. אכן,
יוסף, בן זקוני, אשר הוצאתיך ממדבר תלאותי,
יברך יהוה לעולם, כי לא יאבד זרעך עד
כלותם. כי יוצא חלציה אתה, ואני צאצא יוסף,
אשר הובא למצרים בשבי. וגדולים דברי
הברית אשר כרת יהוה ליוסף. ויוסף אכן
חזה את יומנו. ויהוה אמר לו כי מחלציו יקים
צמח צדיק לבית ישראל; לא המשיח, כי אם
ענף אשר יגדע; אף הוא יזכר בדברי בריתות
יהוה, כי המשיח יתגלה להם באחרית הימים,
ברוח גבורה, להוציאם מחשך לאור; אכן,
מאפלת סתרים ומשביה לחרות. כי אמת
העיד יוסף באמרו: חוזה יקים יהוה אלהי, והוא
יהיה חוזה נבחר ליוצאי חלציה. אכן אמר יוסף:
כה אמר לי יהוה: חוזה נבחר אקים מיוצאי

ו יוצאי חלציהם אליהם מן העפר, כי ידעתי את
 אמונתם. אכן, קראו הם מן העפר אל אחיהם
 להנחם מחטא, אף פעבר דורות רבים עליהם;
 וזעקתם תצא על פי פשטות דבריהם. ומפני
 אמונתם יצאו דבריהם מפי אל אחיהם, יוצאי
 חלציהם; ובאמונתם הפכתי את רפיון דבריהם
 לחזק, למען זכרי את בריתי אשר כרתי
 לאבותי. והנה, בני יוסף, כדברים האלה
 נבא אבי מקדם. לכן, ברוך אתה מפני הברית
 הזאת; ולא יאבדו צאצאיה, כי ישמעו לדברי
 הספר. ויקום איש חיל ביניהם, אשר ירבה
 לעשות טוב, בדבר שפתיים ובמעשה; כלי ביד
 אלהים, באמונה יתרה, לעשות פלאים כבירים
 ואת המעשה הגדול בעיני אלהים, לכונו השקפה
 גדולה לבית ישראל ולזרע אחיה. ברוך אתה,
 יוסף. קטן אתה, לכן שמע בקול אחיך נפי,
 ועשה לו כאשר דברתי. זכר את דברי
 אביו הגווע. אמן.

ד

א ועתה, אני, נפי, אדבר על אודות הנבואות
 אשר עליהן דבר אבי, בדבר יוסף אשר נלקח
 מצרימה. כי יוסף אכן נבא על כל זרעו.
 והנבואות אשר כתב, אין רבות אשר גדולות
 מהן. והוא נבא עלינו, ועל דורותינו אשר לבוא,
 וכתובים המה על גבי לוחות נחשת הקלל.
 והנה ככלות אבי לדבר על נבואות יוסף, הוא
 קרא לבני למן ולבנותיו ואמר להם: בני ובנותי,
 אשר בני בכורי ובנותי אתם, אחפץ כי תאזינו
 לדברי. כי זה אמר יהוה אלהים: אם תשמרו
 את מצוותי, תעשו חיל בארץ, ואם לא תשמרו
 את מצוותי, תפרתו מלפני. אכן, בני ובנותי,
 לא תוכל נפשי לרדת אל קברי בלי תת לכם
 ברכה; ידעתי כי אם תגדלו בדרך הנכונה, לא
 תסורו ממנה. והנה אם תבוא עליכם קללה,
 הנה ברכתי נתונה לכם, וקללתכם תוסר מכם
 ותבוא על ראש הוריתכם. לכן, מפני ברכתי לא
 יתנכם יהוה אלהים כי תאבדו; אף הוא ירחם
 אתכם ואת זרעכם עד עולם. והנה ככלות אבי
 לדבר אל בני למן ואל בנותיו, הוא צוה להביא

ט לפניו את בני למואל ואת בנותיו. והוא דבר
 אליהם לאמר: בני ובנותי, אשר בני ובנות בני
 השני, הנה אברכתם בברכה אשר ברכתי את
 בני למן ובנותיו; על כן לא תשמדו עד כלותכם,
 כי ברוך יהיה זרעכם באחרית הימים. והנה
 ככלות אבי לדבר אליהם, הוא דבר אל בני
 ישמעאל, אכן, לכל בני ביתו. וככלותו לדבר
 אליהם, הוא דבר אל שם לאמר: ברוך אתה
 וברוך זרעך, כי תירש את הארץ כאחיה נפי;
 וזרעך ימנה עם זרעו, והיית כאחיה, וזרעך
 כזרעו; וברוך תהיה כל ימיו. והנה אחר דבר
 אבי, לחי, אל כל בני ביתו, על פי רגשי לבו
 וברוח יהוה אשר בו, הוא בא בימים. והוא מת
 ונקבר. והנה אף ימים אחדים מיום מות אבי,
 רגזו עלי למן ולמואל ובני ישמעאל מפני
 תוכחות יהוה. כי אני, נפי, אלצתי לדבר
 אליהם על פי דברי יהוה; והרבותי דבר אליהם
 כאשר עשה אבי לפני מותו; רבים מן הדברים
 האלה כתובים על לוחותי הנוספים; כי על
 גביהם רשומים רב דברי ימינו. ועל גבי

טו הלוחות האלה אכתב את דברי נפשי, וכן כתבי
 מקרא רבים אשר חרטים על לוחות נחשת
 הקלל; כי כתבי המקרא הם ענג נפשי ובהם
 הוזה לבי, ואני אכתבם ללמד את בני ולהועילם.
 הנה מתענגת נפשי בדברי יהוה, ולבי הוזה תמיד
 בדברים אשר ראיתי ושמעתי. אולם, אף כי
 העתיר עלי יהוה את רב טובו, בהראותו לי את
 מעשיו הגדולים והנפלאים, יקרא לבי בקול:
 הוי, אמלל אשר כמוני! לבי דואב מפני בשרי;
 נפשי עצובה מפני עוונותי. הנני מכתר מפני
 הפתוים והחטאים הצרים עלי על נקלה.
 ברצותי לשמח נאנך לבי מפני חטאי, אולם
 ידעתי מי הוא מבטחי. אלהים משענתי. הוא
 נהלני בתלאותי במדבר, והוא שמרני על פני
 מימי תהום הגדולה. הוא מלאני באהבתו עד
 כלות בשרי. הוא הכלים את אויבי, עד אשר
 רעדו מפני. הוא שמע צעקתי יומם, והודיעני
 בחזונות לילה. יומם התאמצתי להעתיק לפני
 תפלה עזה; קולי בפרוס השמעת, ומלאכים
 ירדו ושרתוני. ועל כנפי רוחו נשא גופי על

כי לנו, האחים הבכירים, השלטון על העם
 הזה. ואני לא כתבתי על גבי הלוחות האלה
 את כל דברי תלונתם עלי. די באמרי כי בקשו
 את נפשי. ויהוה הזהירני כי אפרד מהם ואברח
 אל היערות עם כל אשר יחפצו לבוא עמי.
 ולקחתי, אני, נפי, את משפחתי ואת זורם
 ומשפחתו ואת שם, אחי הגדול ומשפחתו,
 ואת יעקב ויוסף, אחי הצעירים, ואת אחיותי,
 וכל אשר חפץ ללכת עמי. וכל ההולכים עמי
 האמינו לאזהרות אלהים והתגליותיו; על כן
 שמעו לדברי. ולקחנו את אהלינו ואת כל
 אשר יכלנו לשאת, ונסענו ביער ימים רבים;
 ואחר נסענו ימים רבים נסיונו את אהלינו.
 ובני עמי חפצו כי נקרא את שם המקום ההוא
 נפי, ולכן קראנו את שמו נפי. וכל אשר היו
 עמי קבלו עליהם להקרא בשם עם נפי.
 ושמרנו את משפטי יהוה וחקיו ומצוותיו בכל
 דבר, על פי תורת משה. ויהוה היה עמנו,
 ורבתה הצלחתנו עד מאד; כי זרענו זרע,
 וקצרנו שפע, וגדלנו עדרי צאן ובקר וכל מיני
 בהמה. ואני, נפי, הבאתי עמי את הכתבים
 החרוטים על לוחות נחשת הקלל וכן את
 הפדור, או המכון, אשר הכינה יד יהוה בעבור
 אבי, כפתוב. והחלונו להצליח מאד ולרבות
 בארץ. ואני, נפי, לקחתי את חרב לכן ועשיתי
 חרבות רבות כמותי, פן יעלו עלינו להשמידנו
 האנשים אשר נקראו עתה בשם למנים; כי
 ידעתי את שנאתם אלי ואל צאצאי, ואל אשר
 נקראו עמי. ואני למדתי את עמי לבנות בתיים
 ולעשות כל מלאכת עץ וברזל, נחשת ונחשת
 קלל, ופלדה וזהב וכסף ועפרות קורות, אשר
 היו בשפע רב. ואני, נפי, בניתי מקדש ותבניתו
 כתבנית ההיכל אשר לשלמה, וזולת בניתו
 בחפצי יקרות רבים, כי אלה לא נמצאו בארץ,
 והיא. לכן לא נתן לבנותו כהיכל אשר לשלמה,
 אך תבנית בניתו כמותו ומלאכתו מלאכת
 מחשבת. ואני, נפי, סבתי בעמי, אשר יהיו
 שוקדים על עבודתם ועמלו במלאכת כפים.
 והיה חפצם כי אהיה מלכם; אך אני, נפי, רציתי
 כי לא יהיה להם מלך; אולם עשיתי למענם כפי

הרים רמים מאד, ועיני ראו גדולות, אף גדולות
 מהשגת אדם; על כן צויתי כי לא אכתבן. ואם
 גדולת כאלה אכן ראיתי, אם יהוה, במחילת
 כבודו לבני האדם יפקדם ברחמי כה רבים,
 מדוע יבך לבי ונפשי ותמהמה בעמק הבכא,
 ובשורי יכלה וכחי ירפה מפני תלאותי?
 ומדוע אכנע לחטא, מפני בשורי? מדוע אתן
 יד לפתויים לתת מקום בלבי למרשע ההוא
 לאבד את שלומי ולצרר את נפשי? מדוע
 אכעס מפני אויבי? עורי נפשי! אל תוסיפי
 שקע בחטא. גילה, לבי, ואל תוסף תת מקום
 לאויב נפשי. אל תרצו עוד מפני אויבי. אל נא
 תרפה כחי מפני תלאותי. עלן, לבי, וקרא אל
 יהוה לאמר: אהללך, יהוה, לעולם; נפשי תגל
 בך, אלהי וצור ישועתי. אנא, יהוה, גאל את
 נפשי! פדני מיד אויבי! שלח בי חיל בבוא עלי
 מראה חטא! לו יגעלו תמיד שערי שאול לפני,
 כי לבי נשבר ורוחי נכאה! יהוה, אל נא תנעל
 שערי צדקתך בפני, למען אלך בעמק שפלה
 ולא אסור מדרך מישרים! אנא, יהוה, עטפני
 במעיל צדקתך! שיקמה לי, יהוה, דרך להמלט
 מאויבי! הישירה נתיבי לפני! אל נא תתן אבן
 נגף על דרכי, פנה נא את דרכי לפני ואל
 תגדרנה, אף חסם את דרכי אויבי. יהוה, בך
 בטחתי ובה אבטח לעולם. לא אשים מבטחי
 בזרוע בשר, כי ידעתי אשר ארור הבוטח בזרוע
 בשר. אכן ארור הוא אשר יבטח באדם ושם
 את הבשר זרועו. אכן, ידעתי כי הענק יעניק
 אלהים לאשר יבקש. אכן, יתן לי אלהי, אם לא
 בעולה אבקש; על כן אשא קולי אליה, אקרא
 אליה, אלהי, צור צדקתי. קולי יעלה אליך תמיד,
 צורי ואלהי, אלהי עד. אמן.

ה

א ואני, נפי, הרביתי לקרא אל יהוה אלהי מפני
 כעס אחי. אף כעסם גבר עלי, עד אשר בקשו
 א את נפשי. והם התלוננו עלי לאמר: אחינו
 הצעיר יחשב למשל בנו, ונסיונות רבים היו לנו
 מפניו; לכן הבה נהרגהו ולא נוסיון להתענות
 מפני דבריו. הן אין חפצנו לתתו שליט עלינו;

אֱלֹהִים וְהִסְמַכְתִּי עַל פִּי סֵדֶר קִדְשׁוֹ, וְאֲשֶׁר
 קִדְשָׁתִי בְּיַד אַחִי נָפִי, אֲלוֹ תִבְטִיטוּ כְּמִלְךָ אוֹ
 כְּמִנִּי, וְעָלְיוֹ תִשְׁעֲנוּ לְבָטִיט; הִנֵּה יִדְעֲתֶם כִּי
 דְּבָרָתִי אֲלֵיכֶם דְּבָרִים רַבִּים מְאֹד. וְאוֹלָם אֲדַבֵּר
 אֲלֵיכֶם עוֹד, כִּי רָצוֹנִי בְּשָׁלוֹם נִפְשָׁכֶם; אָכֵן
 גְּדוֹלָה דְּאֶגְתִּי לָכֶם, וְאַתֶּם יִדְעֲתֶם כִּי כֵן תְּמִיד.
 הֲלֹא הִפְצַרְתִּי בָכֶם בְּרַב שְׂקִידָה, וְאַף לְמַדְתִּיכֶם
 אֶת דְּבָרֵי אֲבִי, וְדְבָרָתִי אֲלֵיכֶם עַל אוֹדוֹת כָּל
 הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים מִימֵי בְרִיאַת הָעוֹלָם. וְהִנֵּי
 מְדַבֵּר אֲלֵיכֶם עַל דְּבָרִים אֲשֶׁר קִנְיִים עָתָה וְעַל
 אֲשֶׁר יָבוֹאוּ; לָכֵן אֶקְרָא לִפְנֵיכֶם אֶת דְּבָרֵי
 יִשְׁעִיהוּ, וְהֵם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר חִפֵּץ אַחִי כִּי אֲדַבֵּר
 בְּאָזְנֵיכֶם. וּמְדַבֵּר אֲנִי אֲלֵיכֶם לְמַעַנְכֶם, בְּעִבּוֹר
 תִּלְמָדוֹ וּתְפָאָרוֹ אֶת שֵׁם אֱלֹהֵיכֶם. וְהַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר אֶקְרָא, הֵם דְּבָרֵי יִשְׁעִיהוּ עַל כָּל בֵּית
 יִשְׂרָאֵל; לָכֵן, נִתְּנִים הֵם לְהוֹיֹת נִמְשָׁלִים אֲלֵיכֶם,
 כִּי מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתֶּם. אָכֵן, דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר
 דִּבֶּר יִשְׁעִיהוּ נִתְּנִים לְהַתְמַשֵּׁל אֲלֵיכֶם אֲשֶׁר
 מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אַתֶּם. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים: כֹּה אָמַר
 אֲדֹנֵי יְהוָה: הִנֵּה אֲשָׂא אֶל גּוֹיִם יָדַי, וְאֶל עַמִּים
 אֲרִים נְסִי; וְהִבִּיאוּ בְּנֵיךָ בְּחִצֶּן, וּבִנְתִיךָ עַל כְּתֵף
 תִּנְשָׂאנָה. וְהָיוּ מְלָכִים אֲמִנֵּךְ וְשָׂרֵי תְּהִים
 מִיִּנְיַתְךָ; אֲפִים אֲרָץ יִשְׁתַּחֲווּ לָךְ, וְעַפְרָיִם וְרָגִלִּיד
 יִלְחָכוּ; וְיִדְעֲתָ כִּי אֲנִי יְהוָה אֲשֶׁר לֹא יִבָּשׁוּ קוֹי.
 וְעָתָה, אֲנִי, יַעֲקֹב, אֲדַבֵּר מֵעַתָּה עַל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה. כִּי הִנֵּה הִרְאֵנִי יְהוָה כִּי הוֹשִׁיבִים
 בִּירוּשָׁלַם, אֲשֶׁר בָּאנוּ מִמִּנְהָ, הוֹמָתוֹ וְהִגְלוֹ.
 אוֹלָם הִרְאֵנִי יְהוָה כִּי עוֹד יִשׁוּבוּ שְׁמָה וְכֵן הִרְאֵנִי
 כִּי יְהוָה אֱלֹהִים, קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, יִתְגַּלֵּה אֲלֵיהֶם
 בְּבִשְׁרִי; וְאַחֵר הַתְּגַלּוּתוֹ, הֵם יִצְלִיפוּ בּוֹ וְיִצְלְבוּ
 אוֹתוֹ, וְזֹאת עַל פִּי דְבָרֵי הַמִּלְאָךְ אֲשֶׁר דִּבֶּר עָמִי
 וְאַחֵר אֲשֶׁר יִכְבִּידוּ אֶת לָבָם וְיִקְשׁוּ אֶת עַרְפָּם
 עַל קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, יָבוֹאוּ עָלֵיהֶם מִשְׁפָּטֵי קְדוֹשׁ
 יִשְׂרָאֵל; וְיָבוֹא הַיּוֹם בּוֹ יִכּוּ וְיִנְגְּעוּ. וְאַחֵר אֲשֶׁר
 יִפְצוּ הִנֵּה וְהִנֵּה, כִּי כֹה אָמַר הַמִּלְאָךְ, וְרַבִּים
 יִנְגְּעוּ בְּבִשְׁרִי, אֲךָ מִפְּנֵי תַּפְלוּת שׁוֹמְרֵי הָאֲמוּנִים
 לֹא יֵאבְדוּ; וְאַף כִּי יִהְיוּ פְּזוּרִים, וּמְכִים, וְשִׁנּוּאִים
 יִרְחַמֵּם יְהוָה; וְכֹאֲשֶׁר יָבוֹאוּ אֶל דַּעַת גּוֹאֲלָם,
 יִקְבְּצוּ שְׁנֵית אֵל אֲרָצוֹת נִחְלָתָם. וּבְרוּכִים יִהְיוּ
 הַגּוֹיִים, אֵלֶּה אֲשֶׁר עָלֵיהֶם כְּתָב הַנְּבִיא; כִּי אִם

יט כָּחִי. וְהִנֵּה קָם דְּבַר יְהוָה אֶל אַחִי, אֲשֶׁר דִּבֶּר עַל
 אוֹדוֹתֵיהֶם, כִּי אֶהְיֶה מוֹשְׁלָם וּמוֹרָם. עַל כֵּן הִיִּיתִי
 לָהֶם מוֹשֵׁל וּמוֹרָה, עַל פִּי מִצְוֹת יְהוָה, עַד אֲשֶׁר
 כ בִּקְשׁוּ אֶת נַפְשִׁי. וְהִנֵּה קָם דְּבַר יְהוָה אֲשֶׁר דִּבֶּר
 אֵלַי לֵאמֹר: אִם לֹא יִשְׁמְעוּ לְדְבָרִיךָ, יִכְרַתוּ מִלִּפְנֵי
 כא יְהוָה. וְאָכֵן הֵם נִכְרַתוּ מִלִּפְנֵי. וְיְהוָה הִסֵּב עָלֵיהֶם
 אֶת הַקֶּלֶל; אָכֵן, מֵאֲרָה קָשָׁה, מִפְּנֵי עֲוֹנָם,
 כִּי הִקְשׁוּ עָלָיו אֶת לָבָם עַד אֲשֶׁר דָּמָה לְחִלְמִישׁ.
 וּבְהוֹיֹתָם לְבָנִים וּמִרְאָם נֶאֱוָה וְעַנְג עַד מְאֹד,
 וּלְמַעַן לֹא יִפְתּוּ אֶת עַמִּי, הַעֲטָה יְהוָה אֱלֹהִים
 כב עָלֵיהֶם עוֹר בְּהָה. וְכֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: הִנֵּנִי
 שֹׂם אוֹתָם מֵאֲסִים לְעַמּוֹ בְּלִיתִי אִם יִנְחָמוּ וְיִשׁוּבוּ
 כג מִעֲוֹנוֹתֵיהֶם. וְאֲרוּר יִהְיֶה זֶרַע הָאִישׁ הַמִּתְעַרֵּב
 בְּזִרְעָם; מִקֶּלֶל יִהְיֶה בְּעַצֵּם הַקֶּלֶל הַזֶּה. כֹּה
 כד דִּבֶּר יְהוָה וְכֵן יַעֲשֶׂה. וּמִפְּנֵי קִלְקָלָתָם, אֲשֶׁר עָלֵיהֶם,
 הָיוּ לָעַם עֲצֵל, מְלֹא תַּחְבּוּלוֹת וְעִרְמָה; מִבְּקָשִׁים
 כה בִּיעַר חַיּוֹת טָרֶף. וְאָמַר יְהוָה אֱלֹהִים אֵלַי: הֵם
 יִהְיוּ שׁוֹט לְזִרְעֶךָ לְעוֹרֶרְם לְזַכֵּר אוֹתִי, וְהָיָה אִם
 לֹא יִזְכְּרוּנִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ לְדְבָרִי, יִצְלִיפוּ בָהֶם עַד
 כו כְּלוֹתָם. וְאֲנִי, נָפִי, קִדְשָׁתִי אֶת יַעֲקֹב וְאֶת יוֹסֵף
 כז לְהוֹיֹת כְּהִנָּם וּמוֹרִים בְּאֶרֶץ עָמִי. וְהָיָה כִּי חִיִּינוּ
 כח חַיֵּי אֲשֶׁר. וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה חָלְפוּ מִיּוֹם צֵאתָנוּ
 כט מִירוּשָׁלַם. וְשִׁמְרָתִי, אֲנִי, נָפִי, עַד הַזְּמַן הַזֶּה,
 אֶת זְכֵרֹנוֹת עָמִי אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי עַל הַלוּחוֹת אֲשֶׁר
 ל עָשִׂיתִי. וְאָמַר יְהוָה אֱלֹהִים אֵלַי: עֲשֵׂה לָךְ לוחֹת
 נּוֹסְפִים; וְעָלֵיהֶם תַּחֲרֹט דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר הֵם
 לא טוֹבִים בְּעֵינִי, לְמַעַן הוֹעִילוּ לְעַמְּךָ. וְאֲנִי, נָפִי,
 בְּשִׁמְעִי לְמִצְוֹת יְהוָה, עָשִׂיתִי אֶת הַלוּחוֹת
 הָאֵלֶּה, וְחִרְטִיתִי עָלֵיהֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
 לב וְאֲנִי חִרְטִיתִי דְּבָרִים אֲשֶׁר נְעִימִים הֵם לְאֱלֹהִים.
 וְאִם יִנְעֲמוּ לְעַמִּי דְּבָרֵי אֱלֹהִים, יִנְעֲמוּ לָהֶם אֲף
 לג כְּתָבִי הַחֲרוּטִים עַל גְּבֵי הַלוּחוֹת הָאֵלֶּה. וְהָיָה
 אִם יִחַפְצוּ בְנֵי עָמִי לְדַעַת אֶת תּוֹלְדוֹתָם בְּתַאֲרוֹ
 רַב יוֹתֵר, יִבְקְשׁוּן הִמָּה בְּלוּחוֹתֵי הָאֲחֵרִים.
 לד דִּי בְּאִמְרֵי כִּי אֲרַבְּעִים שָׁנָה חָלְפוּ, וְכִבְרִי הָיוּ
 לָנוּ מִלְּחָמוֹת וּמִרְיֹבוֹת עִם אֲחֵינוּ.

1

א דְּבָרֵי יַעֲקֹב, אַחִי נָפִי, אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל עַם נָפִי:
 ב אַחִי הָאֶהֱוָבִים, אֲנִי, יַעֲקֹב, אֲשֶׁר נִקְרָאתִי מֵעַם

ט משפטי? וגש אלי. הן אדני יהוה יעזר לי. מי
הוא ירשיעני? הן כלם כפגד יכלו. עש יאכלם.
י מי בכם ירא יהוה, שמע בקול עבדו אשר הלך
חשכים ואין נגה לו? יבטח בשם יהוה, וישען
יא באלהיו. הן כלכם קדחי אש, מאורי זיקות; לכו
באור אשכם, ובזיקות בערתם. מידי היתה זאת
לכם, למעצבה תשקבון.

ח

א שמעו אלי רדפי צדק, מבקשי יהוה; הביטו אל
ב צור חצבתם, ואל מקבת בור נקרתם. הביטו
אל אברהם אביכם, ואל שרה תחוללכם: כי
ג אחד קראתיו, ואברהם ואברהם. כי נחם יהוה
ציון, נחם כל חרבתי; וישם מדברה כעדן,
וערבתה כגן יהוה; ששון ושמחה ימצא בה,
ד תודה וקול זמרה. הקשיבו אלי עמי, ולאומי
אלי האזינו: כי תורה מאתי תצא, ומשפטי
ה לאור עמים ארגיע. קרוב צדקי יצא ישיע, וזרעי
עמים ישפטו; אלי איים יקוו, ואל זרעי ייחלון.
ו שאו לשמים עיניכם, והביטו אל הארץ מתחת;
כי שמים כעשן נמלחו, והארץ כפגד תבלה,
וישביה כמו כן ימותו. וישועתי לעולם תהיה,
ז וצדקתי לא תחת. שמעו אלי ידעי צדק, עם
תורת בלבם: אל תיראו חרפת אנוש, ומגדפתם
ח אל תחתו. כי כפגד יאכלם עש וכצמר יאכלם
ס; וצדקתי לעולם תהיה, וישועתי לדור
ט דורים. עורי עורי לבשי עז, זרוע יהוה, עורי
כימי קדם דרות עולמים; הלוא אתה היא
י המחצבת רהב, מחוללת תנין? הלוא אתה היא
המחרכת ים, מי תהום רבה; השמה מעמקי ים,
יא דרך לעבר גאולים? ופדני יהוה ישבון, ובאו
ציון ברנה, ושמחת עולם על ראשם; ששון
יב ושמחה ישיגון, נסו יגון ואנחה. אנכי, אנכי
הוא מנחמכם, מי את ותיראי; מאנוש ממות,
יג ומבן אדם חציר ינתן; ותשכח יהוה עשו, נוטה
שמים ויסד ארץ; ותפחד תמיד כל היום מפני
יד חמת המציק, כאשר כונן להשחית? ואיה חמת
המציק? מהר צעה להפתח; ולא ימות לשחת,
טד ולא יחסר לחמו. ואנכי יהוה אלהיך רגע הים,
טו ויהמו גליו; יהוה צבאות שמו. ואשם דברי

ינחמו על חטאיהם ולא ילחמו בציון ולא
יתחברו עם הכנסייה הגדולה והנתעבת ההיא,
הם וישעו; כי יקים יהוה אלהים את בריתותיו
אשר כרת עם בניו; הן לתכלית הזאת כתב
יג הנביא את הדברים האלה. על כן, ילחכו
הלוחמים בציון ובעם ברית יהוה את עפר
רגליהם, ועם יהוה לא יבוש. כי עם יהוה הם
אלה המקוים לו; כי עוד מקוים המה לבוא
יד המשיח. והנה, כפי דברי הנביא, יוסיף המשיח
שנית לקנותם ולהשיבם; על כן יודע הוא
לפניהם בגבורה וברב תפארה, להשימם את
אויביהם, ביום אשר הם יאמינו בו, ולא ישמיד
טו הוא אף אחד אשר יאמין בו. ואשר אינם
מאמינים בו, ישמדו, באש ובסופה, ברעשי
אדמה ובשפיכת דמים, בדבר וברעב. וידעו כי
טז יהוה הוא האלהים, קדוש ישראל. כי היקח
יז מגבור מלקוח; ואם שבי צדיק ימלט? כי כה
אמר יהוה: גם שבי גבור יקח ומלקוח עריץ
ימלט; את יריבו אנכי אריב ואת בניו אנכי
יח אושיע. והאכלתי את מוניו את בשרם,
וכעסים דמם ישפרון; וידעו כל בשר כי אני
יהוה מושיעך וגאלך, אביר יעקב.

ט

א כה אמר יהוה: אי זה ספר בריתות אמכם אשר
שלחתיה, או מי מנושי אשר מכרתי אתכם לו?
הן בעונתיכם נמכרתם ובפשעיכם שלחה
ב אמכם. מדוע באתי ואין איש, קראתי ואין
עונה? הקצור קצרה ידי מפדות, ואם אין בי כח
להציל? הן בגערתי אחריב ים, אשים נהרות
מדבר, תבאש דגתם מאין מים ותמת בצמא.
ג אלביש שמים קדרות; ושק אשים כסותם.
ד אדני יהוה נתן לי לשון למודים, לדעת לעות
את דבר יעיר בבקר בבקר יעיר לי און
ה לשמע כלמודים. אדני יהוה פתח לי און, ואנכי
ו לא מריתי: אחור לא נסוגתי. גוי נתתי למכים
ולחיי למרטים; פני לא הסתרתי מפלמות ורק.
ז ואדני יהוה יעזר לי, על כן לא נכלמתי; על כן
ח שמת פני כחלמיש, ואדע כי לא אבוש. קרוב
מצדיקי. מי יריב אתי? נעמדה יחד; מי בעל

אֲשֶׁר לְבוֹרָא הַגָּדוֹל, הִכְרַח כִּי יִהְיֶה כַח תַּחֲתִּיה; וְהַתַּחֲתִּיה תִּבּוֹא אֶל הָאָדָם עֶקֶב נְפִילָתוֹ; וְהַנְפִּילָה בָּאָה עֶקֶב עֲבָרָתוֹ; וּמִפְנֵי נְפִילָתוֹ, נִכְרַת הָאָדָם מִלִּפְנֵי יְהוָה. לָכֵן הִכְרַח כִּי תִהְיֶה כְּפָרָה מִחֻלָּטָה, כִּי בְלֹא כְּפָרָה מִחֻלָּטָה, לֹא תוּכַל הִשְׁחָתָה הַזֹּאת לְהַפֵּךְ לְבִלְתִּי הִשְׁחָתָה. עַל כֵּן חֵיב הָיָה הַדִּין הָרִאשׁוֹן, אֲשֶׁר נִתְחַר עַל הָאָדָם, לְהַמְשִׁיךְ עַד אֵין קֵץ. וְאֵלּוּ הָיָה כֵּן, הָיָה הַבְּשָׁר שׁוֹכֵב לְהִרְקֵב וּלְהִתְפַּוֵּר אֶל אִמָּא אֲדָמָה, וְלֹא הָיָה קֵם עוֹד. הֵנָּה חֻכְמַת אֱלֹהִים וְרַחֲמֵי וְחֶסֶד! כִּי לִזְלִי קֵם הַבְּשָׁר שֵׁנִית הָיוּ נִשְׁמוֹתֵינוּ נִכְנָעוֹת לְמַלְאָךְ אֲשֶׁר נָפַל מִלִּפְנֵי הָאֵל הַנְּצִיחִי וְנַעֲשֶׂה שָׁטָן, וְלֹא הָיוּ קְמוֹת עוֹד. וְהָיוּ אֲנִי נִשְׁמוֹתֵינוּ נַעֲשׂוֹת כְּמוֹהוּ; וְהָיוּ נַעֲשִׂים שְׂדִים, מְלֹאכֵי שָׁטָן, לְהִרְחִיקֵנוּ מִלִּפְנֵי אֱלֹהֵינוּ, לְהַשְׁאִיר עִם אָבִי הַנֶּזֶב, בְּמִצּוּקָה כְּמוֹהוּ; אֲכֹן, הוּא הַיְצוֹר אֲשֶׁר הַעֲרִים עַל הוֹרֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים, הַלּוֹבֵשׁ דְּמוֹת מְלֹאךְ אֹר וּמַעֲוֹרֵר בְּבִנֵי אָדָם אֲגֻדּוֹת סֵתֵר לְרִצּוֹ, וְלַעֲשׂוֹת כָּל מַעֲשֵׂי סֵתֵר אֲפִלִּים. מָה רַב טוֹב אֱלֹהֵינוּ, הַמְכִּין לָנוּ דֶּרֶךְ לְהַמְלִיט מֵאֲחִיזוֹת יָד הַמִּפְלָצֶת הָאֵימָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִיא מֵת וּשְׂאוֹל, אֲשֶׁר קָרָאתִים מוֹת הַגּוֹף וּמוֹת הַנֶּשְׁמָה. וּמִפְנֵי דֶּרֶךְ הַגָּאֻלָּה אֲשֶׁר לְאֵלֵינוּ, קָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, הַמֵּת הָיָה אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי עָלָיו, אֲשֶׁר הוּא חֲמִיר, יִפְטֹר אֶת מִתִּי; וְהַמֵּת הָיָה הוּא הַקֶּבֶר. וְהַמֵּת אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי עָלָיו, אֲשֶׁר הוּא הַמֵּת הַרוּחָנִי, אֵף הוּא יִפְטֹר אֶת מִתִּי; וְהַמֵּת הַרוּחָנִי הָיָה הוּא שְׂאוֹל; לָכֵן הַמֵּת וּשְׂאוֹל יִפְטֹרוּ אֶת מִתִּיהֶם, וּשְׂאוֹל תִּפְטֹר אֶת נִשְׁמוֹתֶיהָ הַשְּׁבוּיוֹת, וְהַקֶּבֶר יִפְטֹר אֶת גּוֹיּוֹתָיו הַשְּׁבוּיוֹת, וְגוֹפֵי בְנֵי הָאָדָם וְנִשְׁמוֹתֵיהֶם יִשׁוּבוּ גוֹף אֶל נִשְׁמָה; וְזֹאת בְּכַח הַתַּחֲתִּיה אֲשֶׁר לְקָדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל. מָה גְדוֹלָה תִּכְנִית אֱלֹהֵינוּ! כִּי זֹאת וְעוֹד, גֵּן עֵדֶן אֲשֶׁר לְאֵלֵהִים יִפְטֹר אֶת נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים, וְהַקֶּבֶר יִפְטֹר אֶת גּוֹיֵת הַצַּדִּיקִים; וְהַנֶּשְׁמָה וְהַגּוֹף יִשׁוּבוּ זֶה אֶל זֶה, וְכָל הָאָדָם יַעֲשֶׂה בִלְתִּי נִשְׁחָתִים וּבְנֵי אֲלֻמּוֹת; וְנִהְיֶה נִפְשׁוֹת חַיּוֹת בַּעֲלוֹת וְיִדְעָה שְׁלָמָה הַדּוֹמָה לִידְעָתָנוּ בַּעֲת הַיּוֹתָנוּ בְּבִשָּׁר, אֲלֵא כִּי תִהְיֶה אֲנִי יִדְעָתָנוּ שְׁלָמָה. עַל כֵּן נִדַּע וְיִדְעָה שְׁלָמָה אֶת כָּל

בְּפִיָּה, וּבְצֵל יָדִי כְּסִיתִיה; לְנִטֵּעַ שְׁמִים וְלִיסֵד אֶרֶץ, וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן: עֲמִי אָתָּה. הַתַּעֲוֹרֵר הַתַּעֲוֹרֵרִי, קוֹמִי יְרוּשָׁלַם אֲשֶׁר שְׁתִּית מִיַּד יְהוָה אֶת כּוֹס חֲמָתוֹ; אֶת קְבַעַת כּוֹס הַתִּרְעָלָה שְׁתִּית מִצִּית. אֵין מִנְהַל לָהּ, מִכָּל בְּנִים יְלָדָה; וְאֵין מִחֻזִּיק בִּידָהּ, מִכָּל בְּנִים גְּדֻלָּה. שְׁתִּים הִנֵּה קָרָאתִיה, מִי יִנּוֹד לָךְ? הַשֵּׁד וְהַשְּׂכֵר וְהָרַעֲב וְהַחֲרֵב, מִי אֲנַחֲמָךְ? בְּנִיךְ עֲלָפוּ שְׂכָבּוֹ, בְּרֹאשׁ כָּל חִיצוֹת כְּתוּא מִכְמָר; הַמְּלָאִים חֲמַת יְהוָה, גִּעַרְתָּ אֵלֶיהֶן. לָכֵן שְׁמַעִי נָא זֹאת, עֲנִיָּה; וּשְׁכַרְתָּ וְלֹא מִיּוֹן. כֹּה אָמַר אֲדֹנֵיךְ יְהוָה: וְאֵלֶיהֶן יָרִיב עִמּוֹ. הִנֵּה לְקַחְתִּי מִיָּדְךָ אֶת כּוֹס הַתִּרְעָלָה, אֶת קְבַעַת כּוֹס חֲמָתִי לֹא תוֹסִיפִי לְשִׁתּוֹתָה עוֹד. וְשִׁמְתִּיה בְּיַד מוֹגֵיךְ אֲשֶׁר אָמְרוּ לְנַפְשִׁךְ שְׁחִי וְנַעֲבֹרָה; וְתַשְׁמִי כְּאֶרֶץ גּוֹף, וְכַחוּץ לַעֲבָרִים. עוֹרֵר עוֹרִי, לְבָשִׁי עֲזוֹ, צִיּוֹן: לְבָשִׁי בְּגָדֵי תִפְאַרְתְּךָ, יְרוּשָׁלַם עִיר הַקֹּדֶשׁ, כִּי לֹא יוֹסִיף בָּךְ עוֹד עָרֵל וְטָמֵא. הַתַּנְעִרִי מִעֵפֶר, קוֹמִי שְׂבִי, יְרוּשָׁלַם; הַתַּפְתִּחִי מוֹסְרֵי צֹאנֶיךָ, שְׂבִיָּה בַת צִיּוֹן.

ט

א וְעַתָּה, אַחִי הָאֱהוּבִים, קָרָאתִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְמַעַן תִּדְעוּ עַל אִדּוֹת דְּבָרֵי בְרִיתוֹת יְהוָה, אֲשֶׁר כָּרַת עִם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל הַיְּהוּדִים, בְּפִי נְבִיאָיו הַקְּדוֹשִׁים, מִרְאשִׁית וְעַד עַתָּה, וּמְדוּר לְדוֹר עַד עַתָּה שׁוֹבֵם אֶל כְּנִסְיַת הָאֱמֻת וְצֹאן אֱלֹהִים; אֲנִי יִקְבְּצוּ אֶל אֲרֻצּוֹת נִחַלְתָם, אֵף יִכְוֹנוּ בְּכָל אֲרֻצּוֹת יְעוֹדֵם. הִנֵּה, אַחִי הָאֱהוּבִים, אֲדַבֵּר אֶת דְּבָרֵי אֵלֶּה אֲלֵיכֶם לְמַעַן תִּגִּילוּ וְתִרְיִמוּ אֶת רֹאשְׁכֶם לְעוֹלָם עַל הַבְּרָכוֹת אֲשֶׁר יַעֲנִיק יְהוָה לְבִנְיָכֶם. בְּאֲשֶׁר יִדְעַתִּי כִּי רַבִּים מִכֶּם הִרְבּוּ בְּקֹשׁ דַּעַת אֶת אֲשֶׁר לְבוֹא, וְיִדְעַתִּי כִּי יִדְעִים אֶתֶם אֲשֶׁר יִכְלָה בְּשִׁרְנוּ וְיָמוֹת; וְאוֹלָם בְּגוֹפְנוּ נִרְאָה אֶת אֱלֹהִים. יִדְעַתִּי כִּי יִדְעִים אֶתֶם אֲשֶׁר הוּא יִתְגַּלֵּה בְּגוֹף לְיוֹשְׁבִים בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר מִמֶּנָּה בָּאנוּ; כִּי יִהְיֶה חַיּוֹתוֹ בְּתוֹכָם לְהוֹעִיל; כִּי רָאִיו לְבוֹרָא הַגָּדוֹל לְהִתְרִיעַ עֲצוֹמוֹ לְהוֹיֵת נִכְנָע לְאָדָם בְּבִשָּׁר, וְלָמוֹת בַּעֲבוּר כָּל בְּנֵי הָאָנוּשׁ לְמַעַן יִכְנָעוּ לוֹ כָּלֵם. וְעַתָּה אֲשֶׁר נִגְזַר הַמִּקְוֶה עַל כָּל הָאָנוּשׁ, לְקַיֵּם אֶת תִּכְנִיתוֹ רַבַּת הַחֲמָלָה

עליהם מפני הכפרה; כי בלחו הם נושעים.
 כי הכפרה ממלאת את תביעות משפטו אל כל
 אשר לא נתן להם חק, להצילם מיד המפלצת
 האימה ההיא: מות ושואל, השטן ומקנה האש
 והגפרית, אשר היא יסורי אין קץ; והם מושבים
 אל האלהים, קדוש ישראל, אשר נתן בהם רוח
 חיים. אך הוא לאשר נתן לו חק, ואשר לו כל
 מצוות אלהים כפי אשר לנו, והוא עובר עליהן
 ומכלה לריק את ימי מבחנו, כי נורא מצבו!
 אהה, תחבולות המרשע ההוא! אהה, הבל
 וחלשות האדם ואולתו! בקנותם דעת מדמים
 כי חכמים הם, בעוד אינם שומעים לעצת
 אלהים, כי אם משליכים אותה, בחשבם אשר
 מעצמם יודעים הם; על כן חכמתם היא אולת
 ואין בה להועילם; הם יאבדו. אך טוב לאדם
 אשר ילמד, אם אך ישמע לעצת אלהים.
 הוא לעשירים, אשר הם עשירים באשר לדברי
 העולם הזה. כי מפני עשרם יבזו לעניים וירדפו
 את העניים ולבם לאוצרותיהם; על כן אוצרים
 הוא אלהיהם; והנה יאבד אף אוצרים עמם.
 הוא לחרשים אשר לא ישמעו, כי הם יאבדו.
 הוא לעורים אשר לא יראו, כי הם יאבדו.
 הוא לערלי לב, כי תכם ידיעת עוונותיהם
 ביום האחרון. הוא לשקרן, כי ישלך שאולה.
 הוא לרוצח, ההורג בודון, כי מות ימות.
 הוא לזונים, כי הם יורדו שאולה.
 הוא לעובדי אלילים, כי שטן כל השטנים
 חפץ בהם. ובקצרה: הוא לכל המתים בחטאיהם;
 כי ישבו אל אלהים, ויראו את פניו, ויעמדו
 בחטאיהם. אחי האהובים, זכרו את אימת
 העברה על האל הקדוש, ואת אימת הכניעה
 למשיכת הערום ההוא. זכרו כי התמסרות
 לבשר היא מות והתמסרות לרוח היא חיי
 עולם. אחי האהובים, הטו און לדברי. זכרו את
 גדלת קדוש ישראל, אל נא תאמרו כי דברתי
 עליכם קשות; כי אם כה תאמרו, מגדפים אתם
 את האמת, כי את דברי יוצרכם דברתי. ידעתי
 אשר דברי אמת קשים הם על כל טמאה; אף
 הצדיקים לא יראו מהם, כי את האמת אוהבים
 הם ולא ירעדו. אחי האהובים, בואו אל יהוה

אשמתנו וטמאתנו וערותנו; והצדיקים ידעו
 ידיעה שלמה את תענוגם ואת צדקתם בהיותם
 לובשים טהה, מעיל צדקה. ובעת עבר כל
 האדם מן המיתה הראשונה הזאת אל החיים,
 ובהעשותם כן בני אלמות, הם יופיעו לפני כס
 המשפט אשר לקדוש ישראל; אז יעשה המשפט,
 ואז יהיה עליהם להשפט על פי משפט הקדש
 אשר לאלהים. ואמנם, חי יהוה, כי כן דבר יהוה
 אלהים, וזאת מלתו הנצחית, אשר לא תחלו;
 כי אשר הם צדיקים, יעמדו בצדקתם; ואשר הם
 טמאים, יעמדו בטמאתם; כי הטמאים הם השטן
 ומלאכיו; והם יעברו אל אש תמיד הערוכה
 להם; ויסוריהם יהיו כמקנה אש וגפרית, אשר
 להבתו עולה לעדי עד בלא קץ. מה גדול אלהינו,
 ומה גדול משפטו! כי הוא מקים את כל דבריו
 אשר יצאו מפיו, וחקיו קום יקומו. אף הצדיקים,
 קדושי קדוש ישראל, אשר האמינו בקדוש
 ישראל, אשר נשאו את צלבי העולם ובזו
 לחרפתם, המה יירשו את מלכות אלהים
 הערוכה להם מיסוד העולם, ותהיה שמחתם
 שלמה עד עולם. מה גדולים רחמי אלהינו,
 קדוש ישראל! כי הוא מציל את קדושי מן
 המפלצת האימה: השטן, ומות ושואל, ומקנה
 האש ההוא וגפרית, אשר היא יסורי אין קץ.
 מה רבה קדשת אלהינו! כי הוא יודע כל
 הדברים, ואין דבר נעלם מידיעתו. והוא בא
 אל העולם להציל את כל האדם, אם ישמעו
 בקולו; והוא יסבל את מכאובי כל האדם,
 אכן מכאובי כל חי: איש, אשה, וילד, אשר
 למשפחת אדם. ויסבל הוא זאת בעבור תחול
 התחיה על כל האדם, למען יוכלו הכל לעמד
 לפניו ביום המשפט הגדול. והוא מצוה את כל
 האדם להנחם מחטא, ולהטבל בשמו, באמונה
 שלמה בקדוש ישראל, ולא, לא יושעו במלכות
 אלהים. ואם לא ינחמו מחטא, ולא יאמינו
 ויטבלו בשמו, ולא יתמידו עד הקץ, ארורים
 יהיו; כי כה דבר יהוה אלהים, קדוש ישראל.
 על כן נתן יהוה חק, ובאשר אין חק, אין ענישה;
 ובאשר אין ענישה, אין הרשעה; ובאשר אין
 הרשעה, יש לרחמי קדוש ישראל תביעת זכות

לְשִׁבְעָה. שִׁמְעוּ שְׁמוֹעַ אֵלִי וְזָכְרוּ אֶת דְּבָרִי
 אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי; בּוֹאוּ אֶל קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל, וְאִכְלוּ
 לְשִׁבְעָה בָּאֶשֶׁר לֹא יִכְלֶה וְלֹא יִשְׁחַת, וְתִתְעַנֵּג
 בְּדֶשֶׁן נִפְשֵׁכֶם. רְאוּ, אֲחִי הָאֱהוּבִים, זָכְרוּ אֶת
 דְּבָרֵי אֱלֹהֵיכֶם; הִתְפַּלְלוּ תְּמִיד אֵלָיו יוֹמָם,
 וּבְלֵילָה הַיּוֹם לְשֵׁם קְדֹשׁוֹ; שִׁמְחוּ אֶת לִבְכֶּם.
 רְאוּ מֵה גְדוֹלִים דְּבָרֵי בְרִיתוֹת יְהוָה וּמֵה גְדוֹלִים
 מַעֲשֵׂי מְחִילַת כְּבוֹדוֹ לְבְנֵי הָאָנוּשׁ; וּמִפְּנֵי גְדֻלָּתוֹ,
 וְחִסְדּוֹ וְרַחֲמָיו, אֲמַר לָנוּ כִּי לֹא יִכְלֶה זֶרְעֵנוּ כָּלֹ,
 כְּדֶרֶךְ הַבְּשָׂר, כִּי אִם הוּא יִנְצֵרָם; וּבְדִירוֹת אֲשֶׁר
 יְבֹאוּ יִהְיוּ הֵם צֶמַח צְדָקָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל. וְעַתָּה,
 אֲחִי, חַפְצִי כִּי אוֹסִיף דַּבֵּר אֵלֵיכֶם; אֲךָ לְמַחֲרָת
 אֶגִּידְכֶם אֶת יֵתֵר דְּבָרִי. אָמֵן.

י

וְעַתָּה, אֲנִי יַעֲקֹב, אוֹסִיף לְדַבֵּר אֵלֵיכֶם, אֲחִי
 הָאֱהוּבִים, עַל אוֹדוֹת צֶמַח הַצְדָּקָה אֲשֶׁר הִזְכַּרְתִּי.
 כִּי דְבָרֵי בְרִית יְהוָה אֲשֶׁר נָתַנוּ לָנוּ, יְבֹאוּ עָלֵינוּ
 בְּעוֹדֵנוּ בַּבְּשָׂר; וְהִרְאָה לִי כִּי רַבִּים מִבְּנֵינוּ יֵאָבְדוּ,
 כְּדֶרֶךְ הַבְּשָׂר, מִפְּנֵי חֹסֶר אֱמוּנָתָם; וְאוֹלָם, יִפְּמְרוּ
 רַחֲמֵי אֱלֹהִים עַל רַבִּים; וּבְנֵינוּ יָשׁוּבוּ לְמַעַן הַעֲנֹק
 לָהֶם יְדִיעַת אֱמֶת עַל גּוֹאֲלָם. עַל כֵּן, כִּפִּי אֲשֶׁר
 אֲמַרְתִּי לָכֶם, הִכְרַח כִּי יְבֹאוּ מְשִׁיחַ, כִּי כֹף יִקְרָא
 שְׁמוֹ, כְּדַבֵּר הַמֶּלֶךְ אֵלֵי לֵילָה, אָכֵן, יְבֹאוּ בְּקֶרֶב
 הַיְּהוּדִים, בְּקֶרֶב גְּדוֹלֵי הָרְשָׁעִים אֲשֶׁר בָּעוֹלָם;
 וְהֵם יִצְלָבוּהוּ, כִּי כֹף רְאוּי לֹאֲלֹהֵינוּ, וְאֵין עוֹד
 אִמָּה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּצְלַב אֶת אֱלֹהֶיהָ.
 כִּי לֹא נַעֲשׂוּ הַפְּלָאִים הָאֲדִירִים בְּקֶרֶב עַמִּים
 אֲחֵרִים, כִּי אֲזַנְחוּמוּ אֲנִשְׁיָהֶם עַל מַעֲשֵׂיהֶם
 וְהִכִּירוּ כִּי הוּא אֱלֹהֵיהֶם. אֲךָ מִפְּנֵי תַּחְבּוּלוֹת
 כְּמָרִים וְעוֹנוֹת יִקְשׁוּ אֵלָה אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם אֶת
 עָרְפָם עָלָיו, לְמַעַן יִצְלַב. לָכֵן, מִפְּנֵי עוֹנוֹם,
 יְבֹאוּ עָלֵיהֶם הָרָס וְרַעַב וְדָבָר וְדָמִים; וְאֲשֶׁר לֹא
 יֵאָבְדוּ, יִפְּצוּ בְּקֶרֶב כָּל הָעַמִּים. כִּי כֹה אֲמַר
 יְהוָה אֱלֹהִים: בְּבֹאוֹ הַיּוֹם אֲשֶׁר יֵאָמְנוּ בִּי, כִּי
 אֲנִי הַמְּשִׁיחַ, אֲזִי אָקִים בְּרִיתִי עִם אֲבוֹתֵיהֶם
 לְהִשְׁיבָם בְּעוֹדָם בַּבְּשָׂר עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, אֶל
 אֲרָצוֹת נַחֲלָתָם. וְנִקְבְּצוּ מִרַחֲבֵי פְּזוּרָתָם, מֵאִי
 הָיִם וּמֵאֲרָבֶעַ כְּנָפּוֹת הָאָרֶץ; וְהַגּוֹיִם יִגְדְּלוּ בְּעֵינֵי,
 נֹאֵם אֱלֹהִים, בָּאֶשֶׁר יִשְׁאוּם אֶל אֲרָצוֹת

הַקְדוֹשׁ. וְזָכְרוּ כִּי אֲרַחֲתוּי צְדָק. אָכֵן, הִדְרֹךְ
 לְאֶדָם צָרָה, אֲךָ מִשְׁתַּרְעַת הִיא בְּמִסְלָה יִשְׂרָה
 לְפָנָיו, וְשׁוֹמֵר הַשֶּׁעַר הוּא קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל; וְאֵין
 הוּא מַעֲבִיד שֵׁם מִשְׁרֵת; וְאֵין כָּל דֶּרֶךְ לְבֹאוֹ
 שְׁמָה, כִּי אִם בַּשֶּׁעַר; וְאֵין לְרֵמוֹתוֹ, כִּי יְהוָה
 אֱלֹהִים שְׁמוֹ. וְלָכֵל הַדּוֹפֵק עַל הַשֶּׁעַר הוּא
 יִפְתָּח; וְהַחֲכָמִים וְהַמְלָמְדִים וְהַעֲשִׂירִים, אֲשֶׁר
 הֵם נְפֻחִים בְּגִאָּה מִפְּנֵי לְמוֹדָם וְחִכְמָתָם
 וְעֲשָׂרָם אוֹתָם הוּא יִבְּזֶה, וּבִלְתִּי אִם יִשְׁלִיכוּ
 אֶת אֱלֹהֵם, וְיִכִּירוּ כִּי נֹאֲלִים הֵם לְפָנֵי אֱלֹהִים,
 וְיִשְׁפִּילוּ לְמַעֲמָקֵי עֲנָוָה, לָהֶם לֹא יִפְתָּח. אֲךָ דְּבָרֵי
 הַפְּקָחִים וְהַנְּבוֹנִים יִסְתְּרוּ מֵהֶם לְעוֹלָם, אָכֵן,
 הַשְׁמָחָה הַמּוֹכֵנָה לְקְדוֹשׁ. אֲחִי הָאֱהוּבִים, זָכְרוּ
 אֶת דְּבָרֵי הַנְּנִי פּוֹשֵׁט אֶת שְׁמִלְתִּי וּמוֹנֵעַ אוֹתָהּ
 לְפָנֵיכֶם; אֲנִי מִבְּקֵשׁ מֶלֶךְ יִשׁוּעָתִי כִּי יֵבִיט עָלִי
 בְּעֵינָיו הַבּוֹחֶנֶת; וְתִדְעוּ בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן, בְּהִשְׁפָּט
 כָּל הָאָדָם עַל מַעֲשֵׂיהֶם, אֲשֶׁר אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִיָּה
 עַד כִּי נַעֲרַתִּי מִנְּפִשִׁי אֶת עוֹנוֹתֵיכֶם, וְכִי הַנְּנִי
 עוֹמֵד לְפָנָיו בִּיפְעָה, נָקִי מִדְּמָכֶם. אֲחִי הָאֱהוּבִים,
 סוּרוּ מִחֻטְאֵיכֶם; נַעֲרוּ אֶת זְכוֹי הַחֶפֶץ לְכַבֵּל
 אֲתֶכֶם בְּחֻזָּקָה; בּוֹאוּ אֶל הָאֵל אֲשֶׁר צוּר
 יִשׁוּעַתְכֶם. הִכִּינוּ אֶת נִפְשְׁכֶם לַיּוֹם הַנִּכְבָּד, יוֹם
 הַדִּין אֲשֶׁר בּוֹ יִשְׁפֹּט הַצַּדִּיק בְּצֶדֶק, לְבַל תִּרְתְּעוּ
 בַּפֶּחַד אִים, וּלְבַל תִּזְכְּרוּ אֶת אֲשִׁמְתְּכֶם הַנּוֹרָאָה
 בְּשִׁלְמוֹתָהּ, וְתִאָּלְצוּ לְקָרָא: קְדוֹשׁ, קְדוֹשׁ מִשְׁפָּטָהּ,
 יְהוָה, אֵל שְׂדֵי יְדַעְתִּי אֲשִׁמְתִּי; עֲבַרְתִּי אֶת חֻקָּהּ;
 וּפִשְׁעִי, מִמֶּנִּי הֵם; וְהִשְׁטֹן נָחֲלָנִי וְאֲנִי טָרִף
 לְמִצּוֹקָתָהּ הַנּוֹרָאָה. רְאוּ, אֲחִי, הָאֵם הִכְרַח כִּי
 אַעֲרֹכְכֶם לְאַמְתָּה הַנּוֹרָאָה אֲשֶׁר לְדְבָרִים הָאֵלֶּה?
 הֲאֵעֲנֶה אֶת נִפְשְׁכֶם אִם טָהוֹר לְבָבְכֶם? הֵהִייתִי
 יִשָּׁר עִמָּכֶם, עַל פִּי יִשָּׁר הָאֲמַת, אֵלֹו נָקִיִּים
 מִחֻטָּא הֵייתֶם? אֵלֹו קְדוֹשִׁים אַתֶּם, הִיָּה דְבָרִי
 אֵלֵיכֶם בְּדְבָרֵי קְדֹשׁ; אֲךָ יַעַן אֲשֶׁר אֵינְכֶם
 קְדוֹשִׁים, וְהַנֶּכֶם רּוֹאִים אוֹתִי כְּרָאוֹת מוֹרָה,
 הִכְרַח הוּא אֲשֶׁר אֲלַמְּדְכֶם אֶת תּוֹצֵאת הַחֻטָּא.
 מִנְּפִשִׁי תִתְעַב חֻטָּא וּבִצְדָקָה יִתְעַנֵּג לְבִי; אֶהְלֵלָה
 אֶת שֵׁם אֱלֹהֵי קְדֹשִׁי. בּוֹאוּ, אֲחִי, כָּל צֶמַח לָכוּ
 לְמִים; וְאֲשֶׁר אֵין לוֹ כֶּסֶף, לָכוּ שִׁבְרוּ וְאָכְלוּ;
 וּלְכוּ שִׁבְרוּ בְּלוֹא כֶּסֶף וּבְלֹא מַחִיר יִזוּ וְחָלַב.
 לָמָּה תִשְׁקְלוּ כֶּסֶף בְּלוֹא לָחֶם וְיִגְעִיכֶם בְּלֹא

כי חפשיים אתם לפעל ברשות עצמכם, לכוֹר
 בדרך מות נצחי או בדרך חיי עולם. על כן,
 אחי האהובים, השו רצונכם לאשר חפץ אלהים
 ואל תטו לאשר חפץ השטן ולתאוות הבשר;
 וזכרו, אחר התרצותכם לפני אלהים, כי רק
 בחסדו אתם נושעים. לכן, יהי רצון מלפני
 אלהים להקימכם מן המתים בכל התחיה,
 אף להקימכם ממות נצחי בכל הכפירה, למען
 תתקבלו במלכות אלהים הנצחית, בעבור
 תהלוהו בחסד קדשו. אמן.

יא

דברים רבים נוספים דבר יעקב אל עמי בעת
 ההיא, אף אני הבאתי אל הכתב רק את
 הדברים האלה, כי די לי באשר כתבתי. ועתה,
 אני, נפי, אכתב עוד מדברי ישעיהו; כי חפצה
 נפשי בדבריו. ואני אמשיל את דבריו לעמי
 ואשלחם אל כל בני, כי הוא אכן ראה את
 גואלי, כפי אשר ראיתי אנכי. ואחי יעקב
 ראהו אף הוא, כפי אשר ראיתי אני; לכן
 אשלח את דבריהם אל בני למען הוכיח להם
 כי דברי אמת הם. ועל פי דבר שלשה, אמר
 אלהים, אכונן את דברי. ואולם שולח אלהים
 עדים נוספים ואת אמת כל דבריו הוא מוכיח.
 הנה נפשי מתענגת להוכיח לעמי את אמת בוא
 המשיח; כי לתכלית הזאת נתנה תורת משה;
 וכל הדברים אשר נתנו מאלהים לאדם מעת
 ראשית העולם המה כדגמתי. והנה התענגה
 נפשי בביתות יהוה אשר פרת עם אבותינו;
 אכן, נפשי מתענגת בחסדו ובצדקו, ובגבורתו
 וברחמיו, בתכניתו הגדולה והנצחית אשר
 בישועה ממות. ונפשי מתענגת להוכיח לעמי
 כי בלא ביאת המשיח סוף כל האדם אבדון.
 כי אם אין משיח, אין אלהים; ואם אין אלהים,
 אין אנחנו קיימים, כי לא יכולה היתה להיות
 בריאה. אף יש אלהים והוא המשיח, והוא בא
 במלאת עתו. ועתה אכתב מדברי ישעיהו,
 למען ירוממו את לבם אלה מעמי אשר יראו
 וישמחו בעבור כל האדם. הנה הדברים, ויכולים
 אתם להמשיכם להם ולכל בני האדם.

נחלתם. והיו מלכי הגויים אמניהם, ושרותיהם
 מיניקותיהם; על כן, גדולים דברי יהוה לגויים,
 כי הוא דבר ומי יתופח? וכה אמר אלהים:
 הארץ הזאת ארץ נחלתכם תהיה והגויים
 יתברכו בארץ. ותהיה הארץ הזאת ארץ דרור
 לגויים; ולא יהיו בה מלכים, אשר יקומו על
 הגויים. ואנכי אבצר את הארץ הזאת על כל
 שאר האמות. וכל הנלחם בציון יאבד, נאום
 אלהים. כי המקום עלי מלך יאבד, כי אנכי,
 יהוה, מלך השמים, אהיה מלכם; ולשומעים
 בקולי אהיה מאור עד עולם. הן בעבור הקם
 את בריתותי אשר כרתי לבני האדם, להקים
 להם בעודם בשר, השחת אשחית את מעשי
 האפל והרצח והתועבות אשר במסתרים.
 על כן הנלחם על ציון, יהודי וגוי, עבד וחפשי,
 איש ואשה אבדו יאבדו; כי הם אלה אשר זונת
 כל הארץ, כי כל אשר אינו למעני, נגדי הוא,
 נאום אלהינו. כי אקים את דברי אשר דברתי
 לבני האדם, אשר אעש להם בעודם בבשר.
 לכן, אחי האהובים, כה אמר אלהינו: אנכי
 אענה את זרעך ביד הגויים; אולם ארכך את
 לבב הגויים, למען יהיו להם כאב; ויהיו הגויים
 מברכים וימנו בתוך בית ישראל. ואנכי אקדיש
 את הארץ הזאת לזרעכם ולאשר ימנו בתוך
 זרעך לארץ נחלתם, עד עולם; כי ארץ נבחרת
 היא מכל הארצות, אמר אלי אלהים, על כן
 חפצי כי יעבדוני כל יושביה, נאום אלהים.
 ועתה, אחי האהובים, יען אשר נתן לנו אלהינו
 הרחום ידיעה כה רבה על אודות הדברים
 האלה, הבה נזכרהו ונסיר חטאינו, ואל נא
 נוריד ראשינו, כי אין אנחנו מנדים; אמן גלינו
 מארץ נחלתנו; אף הובלנו אל ארץ טובה יותר,
 כי יהוה עשה את הים לארץ לנו, ועל אחד
 מאיי הים אנחנו יושבים. וגדולים דברי יהוה
 על יושבי אי הים; על כן, וכי על איים מדבר,
 הקרח אשר יש איים נוספים על זה, ואף בהם
 יושבים אחינו. כי הגלה יהוה אלהים מבית
 ישראל כפעם בפעם, כחפצו וכרצונו. והנה
 יהוה פוקד את כל אשר נקטפו, על כן פוקד
 הוא אף אותנו. לכן, שמחו את לבכם וזכרו

יב

א הדבר אשר חזה ישעיהו בן אמוץ על יהודה
 ב וירושלם. והיה באחרית הימים, נכון יהיה
 ג הר בית יהוה בראש ההרים ונשא מגבעות;
 ונהרו אליו כל הגוים. והלכו עמים רבים
 ד ואמרו: לכו ונעלה אל הר יהוה אל בית אלהי
 ונעקב, וירנו מדרכיו, ונלכה בארחותיו; כי מציון
 ה תצא תורה ודבר יהוה מירושלם. ושפט בין
 ו הגוים והוכיח לעמים רבים; וכתתו חרבותם
 ז לאתים וחניתותיהם למזמרות, לא ישא גוי
 ח אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה. בית
 ט יעקב לכו ונלכה באור יהוה. כי נטשתה
 י עמך בית יעקב כי מלאו מקדם, ועננים
 יא כפולשתים; ובילדי נכרים ישפיקו. ותמלא
 יב ארצו כסף וזהב, ואין קצה לאצרתיו; ותמלא
 יג ארצו סוסים, ואין קצה למרכבתיו. ותמלא
 יד ארצו אלילים; למעשה ידיו שתתוו, לאשר
 טו עשו אצבעותיו. וישח אדם וישפל איש; ואל
 י ו תשא להם. בוא בצור והטמן בעפר מפני
 יא פחד יהוה; ומהדר גאנו. עיני גבהות אדם
 יב שפל, ושח רום אנשים; ונשגב יהוה לבדו
 יג ביום ההוא. כי יום ליהוה צבאות על כל
 יד גאה ורם; ועל כל נשא ושפל. ועל כל ארזי
 טו הלבנון הרמים והנשאים; ועל כל אלוני
 יז הבשן. ועל כל ההרים הרמים; ועל כל
 טז הגבעות הנשאות. ועל כל מגדל גבה;
 יז ועל כל חומה בצורה. ועל כל אגודות
 יח תרשים; ועל כל שכיות החמדה.
 יט ושח גבהות האדם, ושפל רום אנשים;
 יח ונשגב יהוה לבדו ביום ההוא. והאלילים
 יט כליל יחלף. ובאזו במערות צרים, ובמחלות
 כ עפר, מפני פחד יהוה ומהדר גאנו, בקומו
 כ לערץ הארץ. ביום ההוא ישליך האדם את
 כג אלילי כספו ואת אלילי זהבו אשר עשו לו;
 כד להשתחות, לחפר פרות ולעטלפים,
 כה לבוא בנקרות הצרים ובסעפי הסלעים,
 כז מפני פחד יהוה, ומהדר גאנו, בקומו לערץ
 כח הארץ. חדלו לכם מן האדם, אשר נשמה
 כו באפו, כי במה נחשב הוא?

יג

א כי הנה האדון יהוה צבאות, מסיר מירושלם
 ב ומיהודה משען ומשענה; כל משען לחם וכל
 ג משען מים. גבור ואיש מלחמה; שופט ונביא,
 ד וקסם וזקן. שר חמשים ונשוא פנים; ויועץ
 ה וחכם חרשים, ונבון לחש. ונתתי נערים
 ו שריהם; ותעלולים ימשלו בם. ונגש העם,
 ז איש באיש ואיש ברעהו; ירהבו הנער בזקן
 ח והנקלה בנכבד. כי יתפש איש באחיו; בית
 ט אביו שמלה לכה, קצין תהיה לנו; והמכשלה
 י הזאת תחת ידך. ישא ביום ההוא לאמר: לא
 יא אהיה חבש, ובביתי אין לחם ואין שמלה; לא
 יב תשימני קצין עם. כי כשלה ירושלם ויהודה
 יג נפל: כי לשונם ומעלליהם אל יהוה למרות
 ט ד עני כבודו. הכרת פניהם ענתה בם וחטאתם
 טו כסדם, הגידו לא כחד; הוי לנפשם כי מלו
 י להם רעה. אמרו צדיק כי טוב; כי פרי
 יא מעלליהם יאכלו. הוי לרשע רע; כי גמול
 יב ידיו יעשה לו. עמי נגשיו מעולל ונשים משלו
 יג בו; עמי מאשריה מתעים ודרך ארחותיו
 יד בלעו. נצב לריב יהוה, ועמד לדיון עמים.
 טו יהוה במשפט יבוא עם זקני עמו ושריו; ואתם
 טז בערתם הפך, גזלת העני בבתיכם. מה לכם
 יז תדכאו עמי ופני עניים תטחנו, נאם אדני יהוה
 יח צבאות? ויאמר יהוה: יען כי גבהו בנות ציון,
 יט ותלכנה נטויות גרון ומשקרות עינים; הלוך
 כ וטפף תלכנה וברגליהם תעפסנה. ושפח
 כא אדני קדקד בנות ציון; ויהוה פתהו יערה.
 כב ביום ההוא יסיר אדני את תפארת העבדים
 כג והשביסים והשהרנים. הנטפות והשירות
 כד והרעלות. הפארים והצעדות והקשרים,
 כה ובתי הנפש והלחשים. השבעות ונומי
 כז האף. המחלצות והמעטפות והמטפחות
 כח והחריטים. והגלינים והסדינים והצניפות
 כט והרדידים. והיה תחת בשם מק יהיה, ותחת
 ל גורר נקפה, ותחת מעשה מקשה קרחה,
 לו ותחת פתיגיל מחגרת שק כי תחת יפי.
 כז מתוך בחרב יפלו; וגבורתך במלחמה.
 כח ואנו ואבלו פתחתה; ונקתה לארץ תשב.

י^ד מתי רעב, והמונו צחה צמא. לכן הרחיבה
שאל נפשה ופגרה פיה לבלי חק; וירד הדרה,
טו והמונה ושאוונה ועלז בה. וישח אדם וישפל
טז איש, ועיני גבהים תשפלנה. ויגבה יהוה
צבאות במשפט, והאל הקדוש נקדש בצדקה.
יז ורעו כבשים כדברם, וחרבות מחים גרים יאכלו.
יח הוי, משכי העון בחבלי השוא, וכעבות העגלה
יט חטאה. האמרים ימהר יחישא מעשהו למען
נראה; ותקרב ותבואה עצת קדוש ישראל
כ ונדעה. הוי האמרים לרע טוב ולשוב רע: שמים
חשך לאור ואור לחשך, שמים מר למתוק
כא ומתוק למר. הוי, חכמים בעיניהם; ונגד פניהם
כב נבנים. הוי, גבורים לשתות יין; ואנשי חיל
כג למסד שר. מצדיקי רשע עקב שחד; וצדקת
כד צדיקים יסירו ממנו. לכן כאל כל קש לשון אש
והשש להבה ירפה, שרשם כמק יהיה ופרחם
כה כאבק יעלה; כי מאסו את תורת יהוה צבאות
ואת אמרת קדוש ישראל נאצו. על כן חרה
אף יהוה בעמו ויט ידו עלי ויבהו, וירגזו ההרים,
ותהי נבלתם כסוחה בקרב חוצות; בכל זאת
כו לא שב אפן, ועוד ידו נטויה. ונשא נס לגוים
מרחוק, ושרק לו מקצה הארץ; והנה מהרה קל
כז יבוא. אין עוף ואין כושל בו, לא ינום ולא ישן;
ולא נפתח אזור חלציו, ולא נתק שרוף נעליו.
כח אשר חציו שנונים וכל קשתותיו דרכות; פרסות
כט סוסיו בצר נחשבו, וגלגליו כסופה. שאגה לו
פלביא; ישאג כפפירים וינהם ויאחזו טרף,
ל ויפליט ואין מצייל. וינהם עליו ביום ההוא
כנהמת ים; ונבט לארץ, והנה חשף צר
ואור חשף בעריפה.

טז

א בשנת מות המלך עזיהו, ואראה את אדני ישב
על כסא רם ונשא, ושוליו מלאים את ההיכל.
ב שרפים עמדים ממעל לו, שש כנפים שש כנפים
למאחד; בשתים יכסה פניו, ובשתים יכסה רגליו;
ג ובשתים יעופי. וקרא זה אל זה ואמר: קדוש
קדוש קדוש יהוה צבאות, מלא כל הארץ
ד כבודו. וינעו אמות הספים מקול הקורא;
ה והבית ימלא עשן. ואמר: אוי לי כי נדמיתי,

יד

א והחזיקו שבע נשים באיש אחד, ביום ההוא
לאמר: לחמנו נאכל ושמלתנו נלבש; רק יקרא
ב שמך עלינו; אסף חרפתנו. ביום ההוא יהיה
צמח יהוה לצבי ולקבד; ופרי הארץ לגאון
ג ולתפארת לפליטת ישראל. והיה הנשאר
בציון, והנוותר בירושלם קדוש יאמר לו: כל
ד הכתוב לחיים בירושלם. אם רחץ אדני את
צאת בנות ציון; ואת דמי ירושלם ידית
ה מקרבה, ברוח משפט וברוח בער. וברא
יהוה על כל מכוון הר ציון ועל מקראה, ענן
יומם ועשן ונגה אש להבה לילה; כי על כל
ו כבוד חפה. וסכה תהיה לצל יומם מחרב;
ולמחסה ולמסתור, מזרם וממטר.

טז

א אשריה נא לידידי, שירת דודי לכרמו: כרם
ב היה לידידי בקרן בו שמן. ויעזקהו ויסקלהו,
ויטעהו שרק, ויכן מגדל בתוכו וגם יקב חצב
ג בו; ויקו לעשות ענבים ויעש באשים. ועתה,
יושב ירושלם ואיש יהודה שפטו נא, ביני ובין
ד כרמי. מה לעשות עוד לכרמי ולא עשיתי בו?
מדוע קייתי לעשות ענבים ויעש באשים?
ה ועתה אודיעה נא אתכם את אשר אני עשה
לכרמי: הסר משוכתו והיה לבער, פרץ גדרו
והיה למרמס. ואשיתוהו בתה; לא יזמר ולא
יעדר, ועלה שמיר ושיית; ועל העבים אצוה
ז מהמסיר עליו מטר. כי כרם יהוה צבאות
בית ישראל, ואיש יהודה נטע שעשועיו; ויקו
למשפט והנה משפח, לצדקה והנה צעקה.
ח הוי, מגיעי בית בבית, שדה בשדה יקריבו עד
אפס מקום; והושבתם לבדכם בקרב הארץ.
ט באזני יהוה צבאות, אם לא בתים רבים, לשמה
י יהיו גדלים וטובים מאין יושב. כי עשרת צמדי
כרם יעשו בת אחת; וזרע חמר יעשה איפה.
יא הוי, משפיימי בבקר, שרר ירדפו; מאחרי בנשף
יב יין ידליקם. והיה כנור ונבל, תוף וחליל ויין
משתייהם; ואת פועל יהוה לא יביטו, ומעשה
יג ידיו לא ראו. לכן גלה עמי מבלי דעת; וכבודו

אָנֶסָה אֶת יְהוָה. וַיֹּאמֶר: שְׁמְעוּ נָא, בֵּית דָּוִד;
הַמַּעַט מִכֶּם הִלָּאוֹת אֲנֹשִׁים כִּי תִלְאוּ גַם אֶת
אֱלֹהֵי? לָכֵן יִתֵּן אֲדֹנִי הוּא לָכֵם אוֹת; הִנֵּה
הָעֹלָמָה הָרָה וְיִלְדֶּת בֶּן; וְקִרְאֵת שְׁמוֹ עֲמֻנוּ אֶל.
חֲמָאָה וּדְבַשׁ יֵאָכֵל לְדַעְתּוֹ מֵאוֹס בָּרֶעַ, וּבְחֹר
בְּטוֹב. כִּי בְטָרִם יֵדַע הַנַּעַר מֵאֵס בָּרֶעַ וּבְחֹר
בְּטוֹב, תַּעֲזוֹב הָאֲדָמָה אֲשֶׁר אִתָּהּ קֵץ, מִפְּנֵי שְׁנֵי
מַלְכֶיהָ. יָבִיא יְהוָה עָלֶיךָ וְעַל עַמּוֹךְ וְעַל בֵּית
אֲבִיךָ יָמִים אֲשֶׁר לֹא בָּאוּ, לְמִיּוֹם סוּר אֲפָרִים
מֵעַל יְהוּדָה, אֶת מֶלֶךְ אֲשׁוּר. וְהָיָה בְּיוֹם הַהוּא
יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה לְבָבוֹב אֲשֶׁר בִּקְצֵה יֵאֲרִי מִצָּרִים,
וְלִדְבוּרָה אֲשֶׁר בְּאַרְצֵי אֲשׁוּר. וּבָאוּ וְנָחוּ כָּל־
בְּנֵי־הַבְּתוּלוֹת וּבְנִקְיֵי הַסְּלָעִים, וּבְכָל
הַנַּעֲצוּצִים, וּבְכָל הַנְּהַלְלִים. בְּיוֹם הַהוּא יִנָּלֵחַ
אֲדֹנִי בַת־עַר הַשְּׂכִירָה בְּעִבְרֵי נֶהָר בְּמֶלֶךְ אֲשׁוּר
אֶת הָרֹאשׁ וְשֹׁעַר הָרְגָלִים, וְגַם אֶת הַזָּקֵן
תִּסָּפֶה. וְהָיָה בְּיוֹם הַהוּא יִחְיֶה אִישׁ עֹגְלַת בָּקָר
וּשְׁתֵּי צֹאן. וְהָיָה מֵרֵב עֲשׂוֹת חֶלֶב יֵאָכֵל חֲמָאָה;

כִּי חֲמָאָה וּדְבַשׁ יֵאָכֵל, כָּל הַנוֹתֵר בְּקֶרֶב
הָאֲרָץ. וְהָיָה בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה כָּל מְקוֹם אֲשֶׁר
יִהְיֶה שֵׁם אָלֶיךָ גִּפּוֹן בְּאֶלֶךְ כֶּסֶף, לְשֹׁמֵר וּלְשִׁית
יִהְיֶה. בַּחֲצִים וּבְקִשְׁתֵּי יָבוֹא שְׁמָהּ, כִּי שְׁמִיר
וְשִׁית תִּהְיֶה כָּל הָאֲרָץ. וְכָל הַהָרִים אֲשֶׁר
בְּמַעְדֵּר יַעֲדֵרוּן לֹא תָבוֹא שְׁמָהּ, יִרְאֵת שְׁמִיר
וְשִׁית; וְהָיָה לְמִשְׁלַח שׁוֹר וּלְמִרְמָס שֶׁהָ.

יח

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי: קַח לָךְ גְּלִילִין גְּדוֹל וּכְתֹב
ב עָלָיו בְּחָרָט אֲנוּשׁ, לְמַהֵר שְׁלַל חֵשׁ בּוֹ. וְאַעֲבִידָהּ
ג לִי עֲדִים נְאֻמָּנִים, אֶת אוּרִיָּה הַכֹּהֵן, וְאֶת זִכְרִיָּהוּ
ד בֶּן־זִכְרִיָּהוּ. וְאֶקְרַב אֶל הַנְּבִיאָהּ, וּתְהִי וּתְלַד
ה בֶּן; וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי: קִרְאָה שְׁמוֹ מִהֵרָ שְׁלַל חֵשׁ
ו בּוֹ. כִּי בְטָרִם יֵדַע הַנַּעַר קִרְאָה אֲבִי וְאִמִּי, יִשָּׂא
ז אֶת חֵיל דְּמִשְׁקָהּ וְאֶת שְׁלַל שְׁמֵרוֹן לִפְנֵי מֶלֶךְ
ח אֲשׁוּר. וַיִּסָּף יְהוָה דְּבַר אֵלַי עוֹד לֵאמֹר:
ט יֵשֶׁן כִּי מֵאֵס הָעָם הַזֶּה אֶת מִי הַשְּׁלַח הַהֲלֹכִים
י לְאֵט, וּמִשׁוֹשׁ אֶת רִצְיוֹ וְכֹן רְמִלְהוּ; וְלָכֵן הִנֵּה
יא אֲדֹנִי מַעֲלָה עֲלֵיהֶם אֶת מִי הַנְּהָר הַעֲצוּמִים
יב וְהַרְבִּים, אֶת מֶלֶךְ אֲשׁוּר, וְאֶת כָּל כְּבוֹדוֹ; וְעַל־
כֵּן כָּל אֲפִיקָיו וְהִלָּךְ עַל כָּל גְּדוּתָיו. וְחָלַף

כִּי אִישׁ טָמֵא שְׁפָתַיִם אֲנֹכִי וּבְתוֹךְ עִם טָמֵא
שְׁפָתַיִם אֲנֹכִי יוֹשֵׁב; כִּי אֶת הַמֶּלֶךְ יִהְיֶה צְבָאוֹת
א רָאוּ עֵינַי. וַיַּעַף אֵלַי אֶחָד מִן הַשְּׂרָפִים וַיִּבְדֹּ
ב רִצְפָּה; בְּמִלְחָמִים לָקַח מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ. וַיַּנֵּעַ עַל
ג כִּי וַיֹּאמֶר: הִנֵּה נִגַּע זֶה עַל שְׁפָתַי; וְסָר עוֹנֶה,
ד וְחִטְאָתְךָ תִּכְפֹּר. וְאֲשַׁמְעֶנּוּ אֶת קוֹל אֲדֹנִי אֹמֵר:
ה אֶת מִי אֲשַׁלַּח וּמִי יִלָּךְ לָנוּ? וַאֲמַר: הַנְּנִי שְׁלַחְנִי.
ו וַיֹּאמֶר: לָךְ וְאִמְרַת לָעָם הַזֶּה; שְׁמְעוּ שְׁמוּעַ וְאַל
ז תְּבִינוּ, וְרָאוּ רָאוּ וְאַל תַּדַּעוּ. הַשְׁמִן לֵב הָעָם
ח הַזֶּה, וְאֲזִינוּ הַכְּבֹד; וְעֵינָיו הִשַּׁע כֹּן יִרְאֶה בְּעֵינָיו
ט וּבְאֲזָנוֹ יִשְׁמַע; וּלְבָבוֹ יִבִּין וְשֵׁב וְרָפָא לוֹ. וַאֲמַר:
י עַד מָתִי, אֲדֹנִי? וַיֹּאמֶר: עַד אֲשֶׁר אִם שָׂאוּ עָרִים
יא מֵאִין יוֹשֵׁב, וּבָתִּים מֵאִין אָדָם, וְהָאֲדָמָה תִּשָּׂאָה
יב שְׁמָמָה. וְרוּחַ יְהוָה אֶת הָאָדָם, וְרִפְּהָ הַעֲזוּבָה
יג בְּקֶרֶב הָאֲרָץ. וְעוֹד בָּהּ עֲשִׂרְיָה, וְשִׁבָּהּ וְהִיתָה
יד לְבָעֵר; כָּאֵלֶּה וְכֵאלוֹן אֲשֶׁר בְּשִׁלְכַת מִצְבַּת בָּם,
טו וְרַע קֹדֶשׁ מִצְבָּתָהּ.

יז

א וְהָיָה בִּימֵי אַחָז בֶּן יוֹתָם בֶּן עֲזַרְיָה מֶלֶךְ יְהוּדָה,
ב עָלָה רִצְיוֹ מֶלֶךְ אֲרָם וּפָקַח בֶּן רְמִלְהוּ מֶלֶךְ
ג יִשְׂרָאֵל יְרוּשָׁלַם, לְמִלְחָמָה עֲלֵיהָ, וְלֹא יָכֹל
ד לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ. וַיַּגֵּד לְבֵית דָּוִד לֵאמֹר: נָחָה אֲרָם
ה עַל אֲפָרַיִם; וַיַּנֵּעַ לְבָבוֹ וּלְבָב עַמּוֹ, כְּנוֹעַ עֲצֵי יַעַר
ו מִפְּנֵי רוּחַ. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל יִשְׁעִיָּהוּ: צֵא נָא
ז לְקִרְאֵת אַחָז, אֶתָּה וְשָׂאֵר יוֹשֵׁב בְּנֶה, אֶל קֶצֶה
ח תַּעֲלֵת הַבְּרִכָּה הָעֲלִיוֹנָה, אֶל מִסְלַת שְׂדֵה כּוֹכָב.
ט וְאִמְרַת אֵלָיו: הִשְׁמַר וְהִשְׁקֵט, אַל תִּירָא, וּלְבָבְךָ
י אַל יִרֶה, מִשְׁנֵי זִנְבוֹת הָאוֹדִים הַעֲשִׂנִים הָאֵלֶּה,
יא בַּחֲרִי אֲףִי רִצְיוֹ וְאֲרָם, וּכֹן רְמִלְהוּ. יֵשֶׁן כִּי יַעַץ
יב עָלֶיךָ אֲרָם רָעָה, אֲפָרַיִם וְכֹן רְמִלְהוּ לֵאמֹר:
יג נַעֲלָה בִּיהוּדָה וְנִקְיָצָנָה, וְנִבְקַעְנָה אֵלֵינוּ; וְנִמְלִיךְ
יד מֶלֶךְ בְּתוֹכָהּ, אֶת בֶּן טִבְאֵל. כֹּה אָמַר אֲדֹנִי
טו יְהוָה: לֹא תִקּוֹם וְלֹא תִהְיֶה. כִּי רֹאשׁ אֲרָם
טז דְּמִשְׁקִי, וְרֹאשׁ דְּמִשְׁקִי רִצְיוֹ; וּבַעֲדוֹד שְׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה
יז שָׁנָה יַחַת אֲפָרַיִם מַעַם. וְרֹאשׁ אֲפָרַיִם שְׁמֵרוֹן,
יח וְרֹאשׁ שְׁמֵרוֹן בֶּן רְמִלְהוּ; אִם לֹא תִתְּנֵנוּ כִּי לֹא
יט תִּתְּנֵנוּ. וַיִּסָּף יְהוָה דְּבַר אֶל אַחָז לֵאמֹר:
יא שְׂאֵל לָךְ אוֹת מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ; הָעַמֶּק שְׂאֵלָה
יב אוֹ הַגְּבִיָּה לְמַעַלָּה. וַיֹּאמֶר אַחָז: לֹא אֲשַׁאֵל וְלֹא

ולסעדה במשפט ובצדקה, מעתה ועד עולם.
 ח קנאת יהוה צבאות תעשה זאת. דבר שלח
 ט אדני בעקב ונפל בישראל. וידעו העם כלו,
 אפרים ויושב שמרון, בגאון ובגדל לבב לאמר:
 י לבנים נפלו וגזית נבנה; שקמים גדעו וארזים
 יא נחליף. וישגב יהוה את צרי רצין עליו, ואת
 יב איביו יסכסוף. ארם מקדם ופלשתים מאחור;
 יג ויאכלו את ישראל בכל פה. בכל זאת לא שב
 יד אפן, ועוד ידו נטויה. והעם לא שב עד המכהו;
 יד ואת יהוה צבאות לא דרשו. ויכרת יהוה
 מישראל, ראש וזנב כפה ואגמון יום אחד.
 טו זקן ונשוא פנים הוא הראש; ונביא מורה שקר
 טז הוא הזנב. ויהיו מאשרי העם הזה מתעים,
 יז ומאשריו מבלעים. על כן על בחוריו לא ישמח
 אדני, ואת יתמיו ואת אלמנותיו לא ירחם כי
 כלו חנוף ומרע, וכל פה דבר נבלה; בכל זאת
 לא שב אפן, ועוד ידו נטויה. כי בערה פאש
 רשעה, שמיר ושיית תאכל; ותצת בסבכי היער,
 יט ויתאבכו גאות עשן. בעברת יהוה צבאות
 נעתם ארץ; ויהי העם כמאכלת אש; איש אל
 כ אחיו לא יחמלו. ויגזר על זמין ורעב; ויאכל
 על שמאול ולא שבעו; איש בשר זרעו יאכלו.
 כא מנשה את אפרים ואפרים את מנשה, יחדו
 המה על יהודה; בכל זאת לא שב אפן,
 ועוד ידו נטויה.

כ

א הוי החקקים חקקי און, ומכתבים עמל פתבו.
 ב להטות מדין דלים, ולגזל משפט עניי עמי;
 ג להיות אלמנות שוללם, ואת יתומים יבזו.
 ד ומה תעשו ליום פקדה, ולשואה ממרחק תבוא;
 ה על מי תנוסו לעזרה? ואנה תעזבו כבודכם?
 ו בלתי כרע תחת אסיר, ותחת הרוגים יפלו; בכל
 ז זאת לא שב אפן, ועוד ידו נטויה. הוי אשור,
 ח שבט אפי; ומטה הוא בידים זעמי. בגוי חנוף
 ט אשליחנו, ועל עם עברתי אצוננו לשלל שלל וקבו
 י בז, ולשמו מרמס כחמר חוצות. והוא לא כן
 יא ידמה, ולקבו לא כן יחשב; כי להשמיד בלבבו
 יב ולהכרית גוים לא מעט. כי יאמר: הלא שרי
 יג יחדו מלכים? הלא ככרכמיש כלנו? אם לא

ביהודה שטף ועבר, עד צנאר יגיע; והיה מטות
 ט כנפיו מלא רחב ארצה עמנו אל. רעו עמים
 וחתו, והאזינו כל מרחקי ארץ; התאזרו וחתו,
 י התאזרו וחתו. עצו עצה ותפר; דברו דבר ולא
 יא יקום כי עמנו אל. כי כה אמר יהוה אלי:
 יב כחזקת היד; ויסרני מלכת בדרך העם הזה
 יג לאמר: לא תאמרו קשר לכל אשר יאמר העם
 יד הזה קשר; ואת מוראו לא תיראו ולא תעריצו.
 יג את יהוה צבאות אתו תקדישו, והוא מוראכם
 יד והוא מערצכם. והיה למקדש ולאבן נגף,
 טו ולצור מכשול לשני בתי ישראל, לפח ולמוקש
 טו ליושב ירושלם. וכשלו בם רבים; ונפלו ונשברו,
 טז ונוקשו ונלכדו. צור תעודה, חתום תורה בלמדי.
 יז וחקיתי ליהוה המסתיר פניו מבית יעקב; וקניתי
 יח לו. הנה אנכי והנלדים אשר נתן לי יהוה
 לאתות ולמופתים בישראל מעם יהוה צבאות,
 יט השכן בהר ציון. וכי יאמרו אליכם: דרשו אל
 האבות ואל הידענים, המצפצים והמהגים:
 כ הלא עם אל אלהיו ידרש בעד החיים אל המתים?
 כ לתורה ולתעודה; אם לא יאמרו בדרך הזה, אשר
 כא אין לו שחר. ועבר בה נקשה ורעב; והיה כי
 ירעב והתקצר, וקלל במלכו ובאלהיו ופנה
 כב למעלה. ואל ארץ יבטי; והנה צרה וחסכה
 מעור צוקה, ואפלה מגדח.

יט

א כי לא מועף לאשר מוצק לה; כעת הראשון
 ב הקל ארצה ובלון וארצה נפתלי, והאחרון
 ג הכביד דרך הים עבר הירדן גליל הגוים.
 ד העם ההלכים בחשף ראו אור גדול; ישרי
 ה בארץ צלמות, אור נה עליהם. הרבית הגוי,
 ו לו הגדלת השמחה; שמחו לפניך כשמחת
 ז בקציר באשר יגילו בחלקם שולל. כי את על
 ח סבלו ואת מטה שכמו שבט; הנגש בו החתת
 ט כיום מדין. כי כל סאון סאן ברעש, ושמלה
 י מגוללה בדם; והיתה לשרפה מאכלת אש.
 יא כי ילד ילד לנו; בן נתן לנו ותהי המשרה על
 יב שכמו; ויקרא שמו פלא יועץ, אל גבור, אבי
 יג עד, שר שלום. למרבה המשרה ולשלום אין
 יד קץ; על פסא דוד ועל ממלכתו להכין אתה

מִסָּעָף פֶּאֶרֶה בְּמַעֲרָצָה; וְרַמִּי הַקּוֹמָה גְּדוּעִים,
וְהַגְּבֹהִים יִשְׁפֹּלוּ. וְנִקְףָּ סִבְכֵי הַיַּעַר בַּבְּרָזָל,
וְהַלְבָּנוֹן בְּאֲדִיר יָפוֹל.

כא

א וַיֵּצֵא חֹטֵר מִגֹּזַע יִשְׁי, וַיַּצֵּר מִשְׁרָשָׁיו יַפְרָה.
ב וַנְּחֶה עָלָיו רוּחַ יְהוָה, רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה, רוּחַ
ג עֶצֶה וּגְבוּרָה, רוּחַ דַּעַת וַיֵּרְאֵתָ יְהוָה. וַהֲרִיחוּ
ד בִּירְאֵת יְהוָה; וְלֹא לְמַרְאֶה עֵינָיו לִשְׁפֹּט, וְלֹא
ה לְמִשְׁמַע אָזְנוֹ יוֹכִיחַ. וְשִׁפְט בְּצֹדֵק דְּלִים,
וְהוֹכִיחַ בְּמִישׁוֹר לַעֲנוֹי אֶרֶץ; וְהִכָּה אֶרֶץ בְּשֶׁבֶט
וּפִי, וּבְרוּחַ שְׁפָתָיו יָמִית רָשָׁע. וְהָיָה צֹדֵק אֲזוּר
וּמִתְּנִי, וְהֶאֱמֹנָה אֲזוּר חֲלָצִי. וְגַר זָאֵב עִם
ז כֶּכֶשׁ, וְנֹמֵר עִם גְּדֵי יִרְבֵּץ; וְעָגַל וּכְפִיר וּמְרִיא
ח יַחְדָּו, וְנֹעַר כְּטָן נֶהֱג בָּם. וַיַּפְרָה דֹּב תַרְעִינָה,
ט יַחְדָּו יִרְבְּצוּ יַלְדֵיהֶן; וְאַרְיֵה כְּבָקָר יֹאכֵל תְּבוֹן.
י וְשִׁעֲשַׁע יוֹנֵק עַל חֵר פֶּתֹן, וְעַל מְאוֹרֵת צִפְעוֹנִי
יֵגְמוֹל יָדוֹ הַדָּה. לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכָל הָר
יֵקֶדֶשׁ, כִּי מְלֹאָה הָאֶרֶץ דַּעַה אֶת יְהוָה, כַּמִּים
יֵלֵם מְכַסִּים. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא שָׂרֵשׁ יִשְׁי אֲשֶׁר
יא עִמָּד לֵים עַמִּים, אֲלֵיו גּוֹיִם יִדְרֹשׁוּ, וְהָיְתָה
יב מִנְחָתוֹ כְּבוֹד. וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יוֹסִיף אֲדָנִי
יג שְׁנִית יָדוֹ, לְקִנּוּת אֶת שָׂאֵר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשְׂאֵר
יד מֵאֲשׁוֹר וּמִמְצָרִים וּמִפְתָּרוֹס וּמִכּוֹש וּמִעֵילָם
יז וּמִשְׁנַעַר וּמִחֲמַת וּמֵאֵי הַיָּם. וְנִשְׂא נֶס לְגוֹיִם,
יח וְאֶסֶף נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל; וְנִפְצוֹת יְהוּדָה יִקְבֹּץ מֵאֶרֶץ
יט כְּנָפּוֹת הָאֶרֶץ. וְסִרָה קִנְיַת אֶפְרַיִם, וְצִרְיֵי יְהוּדָה
יכ יִכְרְתוּ; אֶפְרַיִם לֹא יִקְנֹא אֶת יְהוּדָה, וְיְהוּדָה לֹא
יד יַצֵּר אֶת אֶפְרַיִם. וְעָפּוֹ בְּכַתֵּף פְּלִשְׁתִּים יָמָה;
טו יַחְדָּו יִבְּזוּ אֶת בְּנֵי קֵדָם; אֲדוֹם וּמוֹאֵב מְשֻׁלּוֹחַ
טז קֵדָם, וּבְנֵי עַמּוֹן מְשֻׁמְעָתָם. וְהַחֲרִים יְהוָה אֶת
יז לְשׁוֹן יָם מִצְרַיִם; וְהִנִּיף יָדוֹ עַל הַנְּהָר בְּעֵיִם רוּחוֹ,
יח וְהִכָּהוּ לְשִׁבְעָה נְחָלִים, וְהִדְרִיף בְּנִעְלָם. וְהָיְתָה
יט מְסֻלָּה לְשָׂאֵר עַמּוֹ אֲשֶׁר יִשְׂאֵר מֵאֲשׁוֹר, כֹּאֲשֶׁר
הָיְתָה לְיִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם עֲלֹתוֹ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם.

כב

א וְאֶמְרָתָ בַּיּוֹם הַהוּא: אוֹדֶה יְהוָה כִּי אֲנִפְתָּ בִּי,
ב יִשֹּׁב אִפְּךָ וּתְנַחֲמֵנִי. הִנֵּה, אֵל יְשׁוּעָתִי אֲבִטַח
ג וְלֹא אֶפְחָד; כִּי עֲזָר וְחִמְרַת יְהוָה יְהוָה, וְיִהְיֶה לִּי

א כֹּאֲרֹפֶד חֲמַת, אִם לֹא כְדַמְשֶׁק שְׁמֶרוֹן?
י כֹּאֲשֶׁר מִצָּעָה יָדִי לְמַמְלַחַת הָאֵלִיל, וּפְסִילֵיהֶם
יא מִירוּשָׁלַם וּמִשְׁמֶרוֹן. הֲלֹא כֹאֲשֶׁר עֲשִׂיתִי
יב לְשְׁמֶרוֹן וְלֹאֲלִילִיָּה, כֹּן אֶעֱשֶׂה לִירוּשָׁלַם
יג וְלַעֲצָבִיָּה? וְהָיָה כִּי יִבְעַע אֲדָנִי אֶת כָּל מַעֲשָׂהוּ
יד בְּהָר צִיּוֹן, וּבִירוּשָׁלַם אֶפְקֹד עַל פְּרִי גִדְל לִבָּב
יז מֶלֶךְ אֲשׁוֹר וְעַל תַּפְאֶרֶת רוּם עֵינָיו. כִּי אֶמַר:
יח בְּכַח יָדִי עֲשִׂיתִי וּבְחֲכָמָתִי כִּי נִבְנוֹתִי; וְאֶסִּיר
יט גְּבוּלוֹת עַמִּים וְעַתּוֹדֵתֵיהֶם שׁוֹשְׁתִי, וְאוֹרִיד
כא כֹּאֲבִיר יוֹשְׁבִים. וְתַמְצָא כַּפֶּן יָדִי לְחִיל הָעַמִּים;
כב וְכֹאֲסֹף בִּיצִים עֲזוּבוֹת כָּל הָאֶרֶץ אֲנִי אֶסְפָּתִי;
כג וְלֹא הָיָה לִיד כֶּנֶף, וּפִצָּה פֶּה וּמִצָּפָצֵף. הִיתְפַּאֵר
כד הַגִּרְוֹן עַל הַחֲצֹב בּוֹ? אִם יִתְגַּדֵּל הַמִּשְׁוֹר עַל מְנִיפּוֹ?
כה כִּהְנִיף שֶׁבֶט אֶת מְרִמּוֹ, כִּהְרִים מָטָה לֹא עָץ?
כו לָכֵן יִשְׁלַח הָאֲדוֹן יְהוָה צְבָאוֹת בְּמִשְׁמַנּוֹ רוּזוֹ,
כז וְתַחַת כְּבוֹד יִקְד יִקְד כִּיקוֹד אֲשׁ. וְהָיָה אוֹר
כח יִשְׂרָאֵל לְאֵשׁ, וּקְדוּשׁוֹ לְלִהָבָה; וּבַעֲרָה וְאָכְלָה
כט שִׁיתוֹ וּשְׁמִירוֹ בַּיּוֹם אֶחָד. וּכְבוֹד יַעֲרֹ וְכֶרְמִלוֹ
סא מִנְפֶּשׁ וְעַד בֶּשֶׂר יִכְלָה, וְהָיָה כְּמַסַּס נֶסֶס. וְשָׂאֵר
סב עֵץ יַעֲרֹ מִסָּפֵר יִהְיֶה, וְנֹעַר יִכְתֹּבֵם. וְהָיָה בַּיּוֹם
סג הַהוּא לֹא יוֹסִיף עוֹד שָׂאֵר יִשְׂרָאֵל וּפְלִיטַת בֵּית
סד יַעֲקֹב לְהִשָּׁעַן עַל מִכָּה; וְנִשָּׁעַן עַל יְהוָה קְדוֹשׁ
סה יִשְׂרָאֵל בְּאֶמְתּוֹ. שָׂאֵר יִשׁוּב; שָׂאֵר יַעֲקֹב אֵל אֵל
סז גְּבוּרָה. כִּי אִם יִהְיֶה עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל כְּחוֹל הַיָּם שָׂאֵר
סח יִשׁוּב בּוֹ; כְּלִיּוֹן חֲרוֹץ, שׁוֹטֵף צֹדֵקָה. כִּי כָלָה
סט וְנִחְרָצָה אֲדָנִי יְהוָה צְבָאוֹת, עֲשֶׂה בְּקֶרֶב כָּל
כא הָאֶרֶץ. לָכֵן, כֹּה אֶמַר אֲדָנִי יְהוָה צְבָאוֹת: אֵל
כב תִּירָא עַמִּי יִשְׁב צִיּוֹן מֵאֲשׁוֹר; בְּשֶׁבֶט יִפְכָּה,
כג וּמִשְׁתַּהוּ יִשָּׂא עָלָיו בְּדֶרֶךְ מִצְרַיִם. כִּי עוֹד מַעֲט
כד מִזֶּעַר וְכָלָה זַעַם, וְאִפִּי עַל תַּבְלִיתָם. וְעוֹרֵר
כה עָלָיו יְהוָה צְבָאוֹת שׁוֹט כְּמַפֶּת מִדָּן בְּצוֹר עוֹרֵב,
כז וּמִשְׁתַּהוּ עַל הָיָם; וְנִשְׂאֹו בְּדֶרֶךְ מִצְרַיִם. וְהָיָה
כח בַּיּוֹם הַהוּא יִסּוֹר סִבְלוֹ מֵעַל שִׁכְמָהּ, וְעָלָו מֵעַל
כט צִוְּאָרָה; וְחָבַל עַל מַפְנֵי שָׁמֶן. כֹּאֲשֶׁר עַל עֵיִת עֶבֶר
לכ בְּמִגְרוֹן; לְמַכְמֵשׁ יִפְקִיד כָּלִיו. עֲבְרוּ מַעְבְּרָה
לד גָּבַע; מְלוֹן לָנוּ; חֲרָדָה הֶרְמָה, גָּבַעַת שְׂאוֹל
לה נִסָּה. צִהְלִי קוֹלְךָ, בַּת גִּלְיָם, הַקְשִׁיבִי לִישָׁה
לו עֲנִיָּה עֲנֹתוֹת. נִדְּדָה מִדְּמִנָּה; וְשָׁבִי הַגְּבִים
לז הַעֲיֹז. עוֹד הַיּוֹם נִבְּב לַעֲמֹד; יִנָּפֵף יָדוֹ הָר בַּת
לח צִיּוֹן, גָּבַעַת יְרוּשָׁלַם. הִנֵּה הָאֲדוֹן יְהוָה צְבָאוֹת,

כב שם בנות יענה, ושעירים ירקדו שם. וענה
איים באלמנותיו ותנים בהיכלי ענן; וקרוב
לבוא עתה, וימיה לא ימשכו.

כד

א כי ירחם יהוה את יעקב, ובחר עוד בישראל,
והניחם על אדמתם; ונלוה הגר עליהם, ונספחו
ב על בית יעקב. ולקחום עמים, והביאום אל
מקומם; והתנחלו בית ישראל על אדמת יהוה
לעבדים ולשפחות; והיו שבים לשביהם ורדו
ג בנגשיהם. והיה ביום הניח יהוה לך, מעצבך
ומרגוף ומן העבדה הקשה אשר עבד בך,
ד ונשאת המושל הזה על מלך בבל, ואמרת: איה
ה שבת נגש שבתה מדהבה! שבר יהוה משה
ו רשעים, שבט משלים. מכה עמים בעברה,
ו מפת בלתי סרה; רדה באף גוים, מדרך בלי
ז חשף. נחה שקטה כל הארץ; פצחו רנה.
ח גם ברושים שמחו לך, ארזי לבנון; מאז שכבת
ט לא יעלה הכרת עלינו. שאול מתחת רגזה לך
לקראת בואך; עזר לך רפאים כל עתודי
י ארץ, הקים מפסאותם כל מלכי גוים. כלם
יענו ויאמרו אליך: גם אתה חלית כמונו; אלינו
יא נמשלת. הורד שאול גאונה, המית נבליך;
יב תחתיך יצע רמה, ומכסיד תולעה. איה נפלת
משמים, הילל בן שחרו נגדעת לארץ, חולש
יג על גוים! ואתה אמרת בלבבך: השמים אעלה,
ממעל לכוכבי אל, ארים פסאי; ואשב בהר
יד מועד, בירפתי צפון. אעלה על במתי עב;
טו אדמה לעליון. אף אל שאול תורד, אל ירפתי
טז בור. ראיה אליך ישגחו, אליך יתבוננו; הזה
יז האיש מרגזי הארץ, מרעיש ממלכות? שם
תבל כמדבר, ועריו הרס; אסיריו לא פתח ביתה.
יח כל מלכי גוים, כלם, שקבו בכבוד, איש בביתו.
יט ואתה השלכת מקברה, כנצר נתעב, לבש
הרגים, מטעני חרב; יורדי אל אבני בור, כפגר
כ מובס. לא תחד אתם בקבורה כי ארצך שחת,
עמו הרגת; לא יקרא לעולם זרע מרעים.
כא הכינו לבניו מטבח בעון אבותם, בל יקמו וירשו
כב ארץ, ומלאו פני תבל ערים. וקמתי עליהם,
נאם יהוה צבאות; והכרתי לבבל שם ושאר,

ג לישועה. ושאבתם מים בששון ממעיני
ד הישועה. ואמרתם ביום ההוא: הודו ליהוה,
קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילתיו, הזכירו
ה כי נשגב שמו. זמרו יהוה כי גאות עשה;
ו מודעת זאת בכל הארץ. צהלי רגזי, ישבת
ציון, כי גדול בקרבך קדוש ישראל.

כג

א משא בבל אשר חזה ישעיהו בן אמוץ.
ב על הר נשפה שאו נס, הרימו קול להם, הניפו
ג יד, ויבאו פתחי נדיבים. אני צייתי למקדשי; גם
ד קראתי גבורי לאפי, עליזי גאותי. קול המון
בהרים, דמות עם רב; קול שאון ממלכות גוים,
נאספים יהוה צבאות, מפקד צבא מלחמה.
ה באים מארץ מרחק, מקצה השמים; יהוה וכלי
ו זעמו לחבל כל הארץ. הילילו, כי קרוב יום
ז יהוה; כשד משידי יבוא. על בן כל ידים תרפינה;
ח וכל לבב אנוש ימס. ובהלו, צירים וחבלים
יאחזו; פילודה יחילו, איש אל רעהו יתמהו,
ט פני להבים פניהם. הנה יום יהוה בא, אכזרי
ועברה וחרון אף לשום הארץ לשמה, וחטאיה
י ישמיד ממנה. כי כוכבי השמים וכסיליהם, לא
יהלו אורם; חשך השמש בצאתו, וירח לא יגיה
יא אורו. ופקדתי על תבל רעה, ועל רשעים עונם;
והשבתי גאון ודים, וגאות ערצים אשפיל.
יב אוקיר אנוש מפז; ואדם מכתם אופיר.
יג על בן שמים ארגזו, ותרעש הארץ ממקומה
יד בעברת יהוה צבאות, וביום חרון אפו. והיה
כצבי מדח, וכצאן ואין מקבץ; איש אל עמו
טו יפנו, ואיש אל ארצו ינוסו. כל הנמצא ידקר;
טז וכל הנספה יפול בחרב. ועלליהם ירשו
לעיניהם; ישסו בתיהם, ונשיהם תשכבנה.
יז הנני מעיר עליהם את מדי אשר כסף לא
יח יחשבו, וזהב לא יחפצו בו. וקשתות נערים
תרששנה; ופרי בטן לא ירחמו, על בנים לא
יט תחוס עינם. והיתה בבל צבי ממלכות, תפארת
גאון כפזים, כמהפכת אלהים את סדם ואת
כ עמרה. לא תשב לצנח, ולא תשכן עד דור
ודור; ולא יהל שם ערבי, ורעים לא ירצו שם.
כא וירצו שם ציים, ומלאו בתיהם אחים; ושכנו

הדברים אשר נאמרו אל היהודים, כמוהם
 עצמם, זולת אם למדו על פי ארח היהודים.
 ואולם, אני, נפי, לא למדתי את בני על פי ארח
 היהודים; אף אנכי גרתי בירושלם והנני יודע
 את חבלי הארץ אשר סביבה; אף הזכרתי לבני
 על אודות משפטי אלהים אשר חלו בקרב
 היהודים, ככל אשר דבר ישעיהו, ואני לא
 אכתבם. והנני מוסיף בנבואתי, כפי פשוטות
 דברי, אשר ידעתי כי אין אדם יכול לטעות בה;
 אף בעת אשר יתקמו דברי נבואת ישעיהו,
 ידעו האנשים ידיעה שלמה אשר נבואותיו
 מתקיימות בעת ההיא. על כן יש להן ערך לבני
 האדם; ואשר יחשבו אשר אין להן ערך, אליהם
 מכונן אני את דברי, ואיחד אותם לעמי, בידי
 כי רב יהיה להם ערך נבואותיו באחרית הימים,
 כי בעת ההיא יבינו; על כן לטובתם כתבתי
 אותן. ובאשר אבד דור אחד בקרב היהודים
 מפני עוון, כן הם אבדו מדור לדור כפי
 עוונותיהם; ומעולם לא אבד אף אחד מהם,
 מבלי אשר הודיעם על כך נביאי יהוה.
 על כן הודיעם על החרבן אשר בוא יבוא
 עליהם מיד אחר צאת אבי מירושלם, אף הם
 הקשו את לבם; וכדבר נבואתי הם נשמדו,
 זולת המגלים בבבלה. ועתה הנני מדבר זאת
 מפני הרוח אשר בי ואף כי הגלו, הם ישובו
 שנית וינחלו את ארץ ירושלם; אכן, הם ישובו
 אל ארץ נחלתם. ואולם תהינה להם מלחמות
 ושמעות מלחמה; ובבוא היום אשר יתגלה
 להם בבשר הבן הילוד היחיד אשר לאב, והוא
 אבי שמעון וארץ, הנה אז ימאסו בו, מפני
 עוונותיהם וקשי לבם וערפם. והם אכן
 יצלבוהו; ואחר אשר יניחוהו בקבר במשך
 שלשה ימים הוא יקום מן המתים, ומרפא
 בכנפיו; וכל המאמינים בשמו במלכות אלהים
 יושעו. על כן מתענגת נפשי לנבא על אודותיו,
 כי חזיתי את יומו, ולבי ירומם את שם קדשו.
 והנה, אחר עלות המשיח מן המתים ואחר
 התגלותו לעמו, לכל אלה אשר יאמינו בשמו,
 תחבר ירושלם שנית, כי הוי לנלחמים באלהים
 ובאנשי כנסייתו. על כן יפוצו היהודים בכל

וגין ונכד, נאם יהוה. ושמתי למורש קפד
 ואגמי מים; וטאטאטיה במטאטא השמד, נאם
 יהוה צבאות. נשבע יהוה צבאות, לאמר: אם
 לא כאשר דמיתי, כן יהיה; וכאשר יעצתי היא
 תקום. לשבר אשור בארצי ועל הרי אבוסנו;
 וסר מעליהם עלו, וסבלו מעל שכמו יסור.
 זאת העצה היעוצה על כל הארץ; וזאת היד
 הנטויה על כל הגוים. כי יהוה צבאות יעץ,
 ומי יפר? וידו הנטויה, ומי ישיבנה? בשנת
 מות המלך אחז היה המשא הזה. אל תשמחי
 פלשת כלך, כי נשבר שבט מפק; כי משרש
 נחש יצא צפע, ופריו שרף מעופף. ורעו בכורי
 דלים, ואביונים לכתח ירצו; והמתי ברעב
 שרשף, ושאריה ירהג. הילילי שער, ויעקי
 עיר, נמוג פלשת כלך; כי מצפון עשן בא
 ואין בודד במועדיו. ומה יענה מלאכי גוי?
 כי יהוה יסד ציון, ובה יחסו עניי עמו.

כה

ועתה, אני, נפי, אדבר מעט על הדברים אשר
 כתבתי, אשר יצאו מפי ישעיהו. הן ישעיהו דבר
 דברים רבים אשר רבים מעמי קשו להבינם כי
 אינם מפירים את ארח הנבואה בקרב היהודים.
 כי אני, נפי, לא למדתי אותם דברים רבים על
 אודות ארח היהודים; כי פעלותיהם פעלות
 חשף היו, ומעשיהם מעשי תועבה. על כן
 כותב אני לעמי, לכל אשר יקבלו בעתיד לבוא
 את כתבי אלה, למען ידעו את משפטי אלהים,
 אשר יבואו על כל העמים, על פי דברו אשר דבר
 לכן, שמעו, עמי, אשר מבית ישראל אתם,
 והאזינו לדברי; יען אשר דברי ישעיהו אינם
 ברורים לכם, אף הנם ברורים לכל אשר מלא
 רוח נבואה. ואני אנבא לכם נבואה על פי הרוח
 אשר בי; אכן, אנבא על פי הפשוטות אשר עמי
 מעת יצאתי מירושלם עם אבי; כי הנה נפשי
 חפצה להגיד דברים ברורים אל עמי, למען
 ילמדו. אכן, מתענגת נפשי בדברי ישעיהו,
 כי יצאתי מירושלם ועיני ראו את דברי
 היהודים, ויודע אני כי היהודים מבינים את
 דברי הנביאים, ואין עם אחר המבין את

העמים; אכן, אף בכל תחרב, ולכן עמים
 אחרים יפצו את היהודים. אכן אחר תפוצתם
 ואחר אשר יצליף בהם יהוה אלהים ביד עמים
 אחרים במשך דורות רבים, אכן, מדור לדור,
 עד אשר ישתכנעו להאמין במשיח בן אלהים,
 ובכפרה, אשר היא מחלטת, לכל בני האדם;
 וביום אשר יאמינו בו ועבדו את האב בשמו,
 בלב טהור ובנקיון פנים, ולא יצפו עוד לבוא
 משיח אחר, אזי תבוא העת אשר יהיו נכונים
 להאמין בדברים האלה. ויוסיף יהוה שנית את
 ידו להשיב את עמו ממפלתם וכשלונם, אף
 יוסיף להפליא את בני אדם הפלא ופלא. לכן
 יביא יהוה את דבריו אליהם, ודבריו ישפטום
 ביום האחרון, כי נתנם בעבור ימשיך לבם בדבר
 משיח האמת, אשר מאסוהו; ולמען משיך לבם
 לחדל מצפות עוד לבוא משיח, כי אין צפוי
 לבוא אף אחד, וזלת משיח שקר אשר ירמה
 את האנשים; כי על משיח אחד בלבד דברו
 הנביאים, וזה המשיח אשר ימאסו בו היהודים.
 כי על פי דברי הנביאים, יבוא המשיח לאחר
 שש מאות שנה מיום צאת אבי מירושלם, ועל
 פי דברי הנביאים, וכן על פי דבר מלאך אלהים,
 יקרא שמו ישוע המשיח, בן אלהים. והנה, אחי,
 דברתי ברורות למען לא תטעו. חי יהוה אלהים
 אשר העלה את ישראל מארץ מצרים, ונתן
 למשה כח לרפא את העמים אחר אשר נשכחו
 נחשי הארס, אם אף ישאו עיניהם אל הנחש
 אשר העלה לפניהם, ואשר נתן למשה כח
 להכות בסלע ויצאו מים, הנה אני אומר לכם,
 כי כאשר הדברים האלה נכונים, חי יהוה
 אלהים, לא נתן שם אחר תחת השמים, כי אם
 שם ישוע המשיח, אשר עליו דברתי, אשר על
 ידיו יוכל האדם להושע. לכן אמר יהוה אלהים
 אלי כי הדברים אשר אכתב ישמרו וינצרו,
 וימסרו לזרע, מדור לדור, לקיים את דבר
 הברית ליוסף, אשר זרעו לא יאבד לעולם,
 ככל אשר תעמד הארץ. על כן יצאו הדברים
 האלה מדור לדור, ככל אשר תעמד הארץ; והם
 ימסרו כחפץ אלהים וכרצונו; והעמים אשר
 יחזיקו בהם, ישפטו בהם על פי הדברים

הכתובים. כי שוקדים אנחנו לכתב, למשך את
 לב בנינו ואת אחינו להאמין במשיח ולהתרחצות
 לפני אלהים; כי יודעים אנחנו כי בחסדו אנחנו
 נושעים, אחר כל אשר בידינו לעשות. ואף כי
 מאמינים אנחנו במשיח, אנחנו שומרים את
 תורת משה ומצפים בדבקות למשיח, עד אשר
 יתקיימו דברי התורה. כי לתכלית הזאת נתנה
 התורה; על כן מתה התורה בעינינו, ואנחנו
 התחינו במשיח מפני אמונתנו; אף שומרים
 אנחנו את התורה בעבור המצוות. אכן, אנחנו
 מדברים במשיח, ששים במשיח, מטיפים על
 אודות המשיח, מנבאים על המשיח וכותבים
 על פי נבואותינו, למען ידעו בנינו להיכן יבקשו
 למחל על חטאתיהם. על כן אנחנו מדברים
 על אודות התורה, למען יכירו בנינו את היות
 התורה מתה; והם, בידעם כי התורה מתה,
 יצפו אל החיים אשר במשיח, וידעו מדוע נתנה
 התורה; ואחר אשר התקיימה התורה במשיח,
 אל להם להקשות את לבם עליו בעת אשר
 צריכה התורה לחלו. ועתה, בני עמי, הנכם
 עם קשה ערף; על כן דברתי אליכם ברורות,
 למען לא תכשלו בהבנה. והדברים אשר דברתי
 יעמדו כעדות עליכם; כי הנם מספיקים ללמד
 כל אדם את הדרך הישרה והיא להאמין
 במשיח ולא לכחש בו; כי אם תכחשו בו,
 תכחשו אף את הנביאים והתורה. והנה אני
 אומר לכם כי הדרך הישרה היא להאמין
 במשיח ולא לכחש בו. והמשיח הוא קדוש
 ישראל; על כן עליכם להשתחוות לפניו ולעבדו
 בכל מאדכם, ובכל לבבכם ובכל כחכם, אכן
 לעבדו בכל נפשכם; ואם בן תעשו, השלף לא
 תשלוכו. וכל עוד יועיל הדבר, עליכם לקיים את
 פקדות אלהים ואת חקותי עד אשר תתקיים
 התורה אשר נתנה למשה.

כו

ואחר תקומת המשיח מן המתים, הוא יתגלה
 לפניכם, בני ואחי האהובים; והדברים אשר
 ידבר אליכם יהיו התורה אשר תשמרו לעשות.
 והנני אומר לכם כי ראיתי דורות רבים חולפים

ועֹבְרִים, וּמִלְחָמוֹת גְּדוֹלוֹת וּמִרִיבוֹת תְּהִינָה
 בְּקֶרֶב בְּנֵי עַמִּי. וּבָבֹא הַמְּשִׁיחַ, יִנְתְּנוּ אוֹתוֹת
 לְעַמִּי עַל לִדְתּוֹ וְעַל מוֹתוֹ וְעַל תַּחֲרִיטוֹ; אֵף גְּדוֹל
 וְנוֹרָא יִהְיֶה הַיּוֹם הַהוּא לְרָשָׁעִים, כִּי אָבוֹד
 יֵאָבְדוּ; וְכִלְיוֹנָם יָבוֹא עַל אֲשֶׁר גָּרְשׁוּ אֶת
 הַנְּבִיאִים וְאֶת הַקְּדוֹשִׁים וְעַל אֲשֶׁר רָגְמוּם
 וְהָרְגוּם; אָכֵן תַּעֲלֶה זַעֲקָתְךָ דָּם הַקְּדוֹשִׁים
 אֶל אֱלֹהִים מִן הָאֲדָמָה וְתַעֲדֵד עֲלֵיהֶם. עַל כֵּן,
 כָּל גֹּאֵה וְעוֹשֶׂה רָשָׁעָה, יִשְׁרָפֶם כָּלִיל הַיּוֹם הַבֹּא,
 כִּי פֶקֶשׁ יִהְיֶה, נָאוֹם יְהוָה צְבָאוֹת. וּבִלְעוּ מַעֲמָקֵי
 הָאֲדָמָה אֶת הוֹרְגֵי הַנְּבִיאִים וְהַקְּדוֹשִׁים, נָאוֹם
 יְהוָה צְבָאוֹת; וְכִסּוּם הַהָרִים, וּנְשָׂאוֹם סוּפוֹת,
 וְהַתְּמוּטָטוּ עֲלֵיהֶם בְּתִים, וְכַתְּבוּ אוֹתָם לַפְּתִיתִים,
 וּסְתִנּוּם לְאַבְקָה. וּפְקֻדוֹם קוֹלוֹת רַעַם וּבְרָקִים
 וְרַעֲשֵׁי אֲדָמָה וְכָל מִינֵי הָרָם, כִּי אֵשׁ חֲרוֹן אֵף
 יְהוָה דִּלְקָה בָּהֶם, וְהָיָה פֶקֶשׁ, וְכָלָה אוֹתָם הַיּוֹם
 הַבֹּא, נָאוֹם יְהוָה צְבָאוֹת. הוּא, מְכַאֲבִי וּמַצּוֹקֵת
 נַפְשִׁי עַל אֲבָדוֹן בְּנֵי עַמִּי וְעַל הָרָגָם! כִּי אֲנִי, נָפִי,
 בְּעֵינֵי רֵאִיתִי זֹאת, וּמִרְאָהָ כִּמְעֻט כָּלָה אוֹתִי
 מִלִּפְנֵי יְהוָה, אֵף עָלִי לְזַעַק לֹאֲלֹהִי: דְּרָכֶיךָ דְרָכִי
 צִדֵּק. אֵף הַצִּדִּיקִים הַשּׁוֹמְעִים לְדְבַרֵּי הַנְּבִיאִים,
 וְאֵינֶם מְכַחֲדִים אוֹתָם, כִּי אִם מַצְפִּים בַּדְּבָקוֹת
 לְבֹא הַמְּשִׁיחַ וְלֹאֲוֹתוֹת הַנִּתְּנִים, עַל אֵף כָּל
 הַרְדִּיפוֹת, הֵמָּה לֹא יֵאָבְדוּ. כִּי בֶן הַצִּדֵּק יוֹפִיעַ
 לָהֶם; הוּא יִרְפָּאֵם וְשָׁלוֹם יִהְיֶה לָהֶם עִמּוֹ, עַד
 חֲלָף שְׁלֹשָׁה דּוֹרוֹת וְכֵן רַבִּים מִבְּנֵי הַדּוֹר הַרְבִּיעִי
 עֲבֹר בַּצִּדָּקָה. וְכַעֲבֹר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, יָבוֹא
 כִּלְיוֹן מְהִיר עַל עַמִּי; כִּי עַל אֵף מְכַאֲבִי נַפְשִׁי,
 חֲזִיתִי בְּזֹאת; עַל כֵּן יַדְעִיתִי אֲשֶׁר בּוֹא יָבוֹא
 כִּלְיוֹנָם; וְכִי חֲנָם יִמְכְּרוּ עַצְמָם, כִּי בַּמַּחֲרִיר
 גִּאּוֹתָם וְאוֹלָתָם יִקְצְרוּ כִלְיוֹן; כִּי מִפְּנֵי כִנְיַעְתָּם
 לִשְׁטָן וּבַחֲרִיתָם מַעֲשֵׂי חָשׁוּךְ עַל פְּנֵי אוֹר, יִרֹד
 יִרְדּוּ אֲלֵי שַׁחַת. כִּי לֹא לְעוֹלָם יִדּוֹן רוּחַ יְהוָה עִם
 הָאָדָם. וּבַחֲדָל רוּחוֹ לְהִתְאַמֵּץ עִם הָאָדָם, חִישׁ
 יָבוֹא אֵז הַכִּלְיוֹן; עַל זֹאת תִּמְרֵנִי נַפְשִׁי. וּבְאֲשֶׁר
 דְּבַרְתִּי עַל מְשִׁיכַת לֵב הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר יִשׁוּעַ הוּא
 אָכֵן הַמְּשִׁיחַ, שׁוֹמֵה הֵיא כִּי אֵף לֵב הַגּוֹיִם נִמְשָׁךְ
 לְדַעַת כִּי יִשׁוּעַ הוּא הַמְּשִׁיחַ, אֱלֹהֵי הָעוֹלָמִים.
 וְכִי הוּא יִדְעַת לְכָל הַמַּאֲמִינִים בּוֹ, בְּכַח רוּחַ
 הַקֹּדֶשׁ, לְכָל אָמָה וּמִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם,

בַּעֲשׂוֹתוֹ פְּלָאוֹת גְּדוֹלוֹת, אוֹתוֹת וּנְפִלְאוֹת
 בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם, כְּפִי אֲמוֹנָתָם. וְהִנֵּה אֲנִי
 לָכֶם עַל אַחֲרִית הַיָּמִים, עַל אוֹדוֹת הָעַתָּה אֲשֶׁר
 יָבִיא אֱלֹהִים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עַל בְּנֵי הָאָדָם.
 וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר יִשְׁקַעוּ זְרַעִי וְזֶרַע אַחִי בַּחֲסֹר אֲמוֹנָה,
 וְיִנְגַּפּוּ לִפְנֵי הַגּוֹיִם, אָכֵן, אַחֲרֵי אֲשֶׁר יִחַנֶּה יְהוָה
 אֱלֹהִים כְּדוֹר וְיַצּוֹר עֲלֵיהֶם מַצֵּב וְיִקִּים עֲלֵיהֶם
 מַצּוֹרוֹת, וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר יִשְׁפְּלוּ לְעֶפֶר עַד כְּלוֹתָם,
 אֵף עַל פִּי כֵן יִכְתְּבוּ אִמְרוֹת הַצִּדִּיקִים, וְתִשְׁמַעְנָה
 תְּפִלוֹת הַנְּאֻמָּנִים, וְכָל אֲשֶׁר שָׁקַעוּ בַּחֲסֹר אֲמוֹנָה
 שָׂכוֹחַ לֹא יִשְׁכָּחוּ. כִּי יִדְּבֹרוּ אֲלֵיהֶם הַנִּשְׁמָדִים
 מִן הָאֲדָמָה, וּמִתַּחֲתֵית עֶפֶר תִּשָּׁח אִמְרָתָם,
 וְיִהְיֶה כְּאוֹב מִכָּר קוֹלָם, כִּי יְהוָה אֱלֹהִים יִתֵּן לוֹ
 כֹּחַ לִלְחֹשׁ עַל אוֹדוֹתֵיהֶם, כִּי אִם יָבוֹא מִתּוֹךְ
 הָאֲדָמָה; וְדַבְּרוּם יִלְחֹשׁ מִן הָעֶפֶר. כִּי כֹה אָמַר
 יְהוָה אֱלֹהִים: הֵמָּה יִכְתְּבוּ אֶת אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
 בְּקֶרְבָּם, וְיִכְתְּבוּ דְבָרֵיהֶם וְיַחֲתִמוּ בִּסְפֵר וּלֹא
 יִהְיוּ לְשׁוֹקְעִים בַּחֲסֹר אֲמוֹנָה, כִּי מִבְּקָשִׁים הֵם
 לְשַׁחַת אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהִים. וְכִי חִישׁ יִשְׁמְדוּ
 הַנִּשְׁמָדִים; וְהָיָה הַמוֹן עֲרִיצֵיהֶם כְּמִיץ עוֹבֵר,
 כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים: וְהָיָה לְפִתְעָה פְּתָאֵם.
 וְהַשּׁוֹקְעִים בַּחֲסֹר אֲמוֹנָה יִנְגַּפּוּ בִּיד הַגּוֹיִם.
 אֵף הַגּוֹיִם מִתְּנַשְּׂאִים בְּגִבְהוֹת עֵינֵיהֶם, וְיִפְשְׁלוּ
 עַל פִּי גְדוֹל מְכַשׁוֹלָם, וּבְאֲשֶׁר בָּנוּ כְּנַסִּיּוֹת לָרֹב,
 הֵם מוֹרִידִים אֶת גְּבוּרַת אֱלֹהִים וְאֶת נְפִלְאוֹתָיו
 וּמַטִּיפִים לְעַצְמָם אֶת חֲכָמָתָם וְאֶת לִמּוּדָם,
 לִמְעַן בָּצַע וּלְשַׁחֵן פְּנֵי עֲנִיִּים. אָכֵן רַבּוֹת
 הַכְּנַסִּיּוֹת אֲשֶׁר נִבְנוֹת אֲשֶׁר הֵן מְקוֹר קִנְיָה
 וּמִרִיבָה וְרָשָׁעָה. אֵף יֵשׁ בָּהֶן אֲגִדּוֹת סֶטֶר,
 כְּבִימִי קָדֵם, כְּמִסְתָּרֵי הַשֵּׁטָן, כִּי הוּא יְסוֹד כָּל
 אֵלֶּה; אָכֵן, יְסוֹד הָרָצָח וּמַעֲשֵׂי הַחֹשֶׁךְ; וְהוּא
 מוֹבִילָם בְּצוּאָרָם בַּחֲבֵל פְּשָׁתִים, עַד אוֹסְרוֹ
 אוֹתָם בַּעֲבוּתָיו לְעוֹלָם. וְהֵנִי אוֹמֵר לָכֶם,
 אַחִי הָאֱהוּבִים, כִּי יְהוָה אֱלֹהִים אֵינוֹ פּוֹעֵל
 בַּמַּחְשָׁכִים. וְהוּא לֹא יַעֲשֶׂה דְבָר, בְּלִתִּי אִם
 יוֹעִיל לְעוֹלָם; כִּי הוּא אוֹהֵב אֶת הָעוֹלָם, עַד כִּי
 מוֹסְרוֹ אֶת חַיָּיו בַּעֲבוּר יִמְשֹׁךְ אֵלָיו אֶת כָּל בְּנֵי
 הָאָדָם. לָכֵן אֵינֶנּוּ אוֹסֵר עַל אִישׁ לִקְחַת חֵלֶק
 בִּישׁוּעָתוֹ. הִיקָרָא הוּא לֹאִישׁ לֵאמֹר: סוֹר מִמֶּנִּי?
 הִנֵּה אָמַר לָכֶם: לֹא; כִּי כֹה יֹאמַר: בּוֹאוּ אֵלַי,

בְּחִלּוֹם חֲזוֹן לַיְלָה, כָּל הַגּוֹיִים הַצּוֹבְאִים עַל צִיּוֹן
וְהַמְצִיקִים לָהּ; וְהִיָּה לָהֶם כְּאִשֶּׁר יִחְלֹם הָרָעֵב.
וְהִנֵּה אוֹכֵל וְהַקִּיץ וְרִיקָה נִפְשׁוּ; וְכַאֲשֶׁר יִחְלֹם
הַצָּמֵא, וְהִנֵּה שׁוֹתֶה וְהַקִּיץ וְהִנֵּה עֵיט, וְנִפְשׁוּ
שׁוֹקֵקָה; כֵּן יִהְיֶה הַמּוֹן כָּל הַגּוֹיִם הַצּוֹבְאִים
עַל הָר צִיּוֹן. כִּי הִנֵּה, כָּלְכֶם הַעוֹשִׂים עוֹל,
הַתְּמַהֲמָהוּ וְהַתְּמָהוּ, הַשֹּׁתֵעֵשְׂעוּ וְשִׁעוּ; שִׁכְרוּ
וְלֹא יִין, נָעוּ וְלֹא שָׁכְרוּ. כִּי נִסְף עֲלֵיכֶם יְהוָה
רוּחַ תִּרְדָּמָה, כִּי עֲצַמְתֶּם אֶת עֵינֵיכֶם וּמֵאֲסַתֶּם
בְּנִבְיָאִים, וְאֵת רְאִשֵׁיכֶם וְהַחוּזִים כֶּסֶה מִפְּנֵי
עוֹוֹנֵכֶם. וְהִבֵּיא יְהוָה אֱלֹהִים אֲלֵיכֶם דְּבָרֵי סֵפֶר,
וְהֵם דְּבָרֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר נָמוּ שִׁנְתֶּם. וְהִנֵּה, חֲתוּם
יְהִיָּה הַסֵּפֶר; וְבוֹ דְּבָרֵי חֲזוֹת מֵאֵת אֱלֹהִים,
מִרְאשִׁית הָעוֹלָם וְעַד אַחֲרֵיתוֹ. עַל כֵּן, מִפְּנֵי
הַדְּבָרִים הַחֲתוּמִּים, לֹא יֵצְאוּ לְאוֹר הַדְּבָרִים
הַחֲתוּמִּים בַּעַת הַרְשָׁעָה וְתוֹעֲבוֹת בְּנֵי תִבְלִי;
אֲכֹן, נִצּוֹר מֵהֶם יְהִיָּה הַסֵּפֶר. וְאוֹלָם יִנְתֵּן הַסֵּפֶר
לְאִישׁ וְהוּא יִתֵּן אֶת דְּבָרֵי הַכְּתוּב בּוֹ, אֲשֶׁר הֵם
דְּבָרֵי יְשִׁנֵּי עֶפֶר, אֲכֹן הוּא יִתְּנֵם לְאַחֵר. אֲךָ אֶת
הַדְּבָרִים הַחֲתוּמִּים לֹא יִמְסֹר וְאֵף אֶת הַסֵּפֶר
לֹא יִתֵּן; כִּי חֲתוּם יְהִיָּה בְּכֹחַ אֱלֹהִים, וְדְבָרֵי חֲזוֹת
אֲשֶׁר נִחְתָּמִים, נִצּוֹרִים יִהְיוּ בַּסֵּפֶר עַד לַעַת אֲשֶׁר
תִּישֹׁר בְּעֵינֵי יְהוָה, בּוֹה יֵצְאוּ לְאוֹר; וְהִנֵּה מִגְּלִים
הֵם אֶת הַכֹּל, מִסִּדּוּר הָעוֹלָם וְעַד אַחֲרֵיתוֹ. בּוֹא
יְבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר יִקְרָאוּ דְּבָרֵי הַסֵּפֶר הַחֲתוּמִּים
מֵעַל גִּגּוֹת הַבָּתִּים; בְּכֹחַ הַמְּשִׁיחַ יִקְרָאוּ; וְכֹל
הַדְּבָרִים יִתְּגַלּוּ לְבְנֵי הָאָדָם, אֶת אֲשֶׁר מֵעוֹלָם
הָיָה בְּקִרְבָּם וְאֵת אֲשֶׁר יְהִיָּה עַד קֵץ הָעוֹלָם.
לְכֹן, בְּיוֹם יִנְתֵּן הַסֵּפֶר לְאִישׁ אֲשֶׁר הִזְכֵּרְתִּי, יִסְתֵּר
הַסֵּפֶר מֵעֵינֵי יוֹשְׁבֵי תִבְלִי, לְמַעַן לֹא תִרְאֶהוּ עֵין
אִישׁ, וְזוֹלַת שְׁלֵשָׁה עֲדִים אֲשֶׁר יִחְזוּ בּוֹ, בְּכֹחַ
אֱלֹהִים; וְזוֹלַת הָאִישׁ אֲשֶׁר יִנְתֵּן הַסֵּפֶר לְיָדוֹ; וְהֵם
יַעֲדוּ עַל אִמְתָּת הַסֵּפֶר וְעַל הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים בּוֹ.
וְלֹא יְהִיָּה אִישׁ אַחֵר אֲשֶׁר יִרְאֶה אֶת הַסֵּפֶר, וְזוֹלַת
מִתִּי מַעֲט, כִּרְצוֹן אֱלֹהִים, בַּעֲבוּר יַעֲדוּ עַל דְּבָרוֹ
לְבְנֵי הָאָדָם; כִּי אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים כִּי דְבָרֵי
הַנֶּאֱמָרִים יִדְּבְרוּ כְּאִלּוּ מֵאֵת הַמִּתִּים. עַל כֵּן,
יִוְסִיף יְהוָה אֱלֹהִים לְהוֹצִיא אֶת דְּבָרֵי הַסֵּפֶר
לְאוֹר, וְהוּא יִכּוֹן אֶת דְּבָרוֹ בְּפִי עֲדִים, כְּמִסְפֵּר
אֲשֶׁר יִיטֵב בְּעֵינָיו; וְהוּא לְאִשֶּׁר יִמָּאֵס אֶת דְּבָרֵי

כָּל קְצוֹת הָאָרֶץ, שִׁכְרוּ חֵלֶב וּדְבַשׁ, בְּלֹא כֶסֶף
וּבְלֹא מַחִיר. הַצָּהָה הוּא אִישׁ לַעֲזוֹב אֶת בְּתִי
הַכְּנֻסָּת, אוֹ לַצָּאֵת מִבְּתִי הַתְּפִלָּה? הִנֵּה אָמַר
לָכֶם: לֹא. הַצָּהָה הוּא אִישׁ לְהִמָּנַע מִקַּחַת חֵלֶק
בִּישׁוּעָתוֹ? הִנֵּה אָמַר לָכֶם: לֹא; כִּי נָתַן אֶת
יְשׁוּעָתוֹ חֲנֹם לְכָל בְּנֵי הָאָדָם; וְהוּא צָהָה עַל עַמּוֹ
לְמַשֹּׁךְ אֶת לֵב כָּל בְּנֵי הָאָדָם לְהִנָּחֵם מִחֻטָּא.
הַצָּהָה יְהוָה עַל אִישׁ שֶׁלֹּא לְקַחַת חֵלֶק בְּטוֹבוֹ?
הִנֵּה אָמַר לָכֶם: לֹא; כִּי לְכָל אָדָם זְכוּת שְׁוֹה
לְזוֹלָתוֹ, וְאֵין אִסּוּר עַל אִישׁ. אֲךָ מִצָּהָה הוּא
לְאַסֹּר עַל תְּרַמְיּוֹת כְּמָרִים; אֲשֶׁר הֵן הַטְּפוֹת
אֲנָשִׁים הַמִּתְנַשְּׂאִים לְאוֹר עוֹלָם, לְמַעַן בַּצֵּעַ
וּתְהִלַּת בְּנֵי תִבְלִי, וְאֵת טוֹבוֹת צִיּוֹן לֹא בִקְשׁוּ.
הִנֵּה יְהוָה אוֹסֵר זֹאת; לְכֹן צָהָה יְהוָה אֱלֹהִים עַל
כָּל בְּנֵי הָאָדָם לְשִׁמּוֹר חֻסֵּד; וְהַחֲסֵד הוּא אֲהֶבָה.
וְאִם אֵין בָּהֶם חֻסֵּד אֵין הֵם מְאוּמָה. עַל כֵּן, אִלּוּ
הָיָה בָהֶם חֻסֵּד, לֹא הָיוּ מִנִּיחִים לְאַבְדֹן הָעוֹבֵד
בְּצִיּוֹן. אֲךָ הָעוֹבֵד בְּצִיּוֹן יַעֲבֹד לְשֵׁם צִיּוֹן; כִּי אִם
תְּמוֹרַת כֶּסֶף יַעֲבֹד, אָבוֹד יֵאבֹד. וְעוֹד צָהָה יְהוָה
אֱלֹהִים כִּי אִישׁ לֹא יִרְצֹחַ וְלֹא יִשְׁקֹר וְלֹא יִגְנֹב,
וְכִי לֹא יִשָּׂא אֶת שֵׁם אֱלֹהֵיו לְשׁוֹא; וְלֹא יִקְנֵא,
וְלֹא יִשְׁתֵּי אֵיבָה; וְכִי לֹא יִרִיב אִישׁ עִם רֵעֵהוּ,
וְלֹא יִזְנֶה; וְלֹא יַעֲשֶׂה כָּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה;
כִּי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂם, אָבוֹד יֵאבֹד. כִּי אֵף אֶחָד מִן
הָעוֹנֹנוֹת הָאֵלֶּה אֵינֶנּוּ מֵאֵת יְהוָה; כִּי הוּא עוֹשֶׂה
אֶת הַטּוֹב לְבְנֵי הָאָדָם; וְהוּא לֹא יַעֲשֶׂה דְּבָר,
כִּי אִם יְהִיָּה יִשָּׁר לָהֶם. וְהוּא קוֹרֵא לָהֶם כָּלֵם
לְבוֹא אֲלֵיו וּלְקַחַת חֵלֶק בְּטוֹבוֹ; וְאֵין הוּא מְשִׁיב
רִיקִם אֵף אֶחָד מִן הַבָּאִים אֵלָיו, שֹׁחַר כָּלְכֹן, עֶבֶד
כְּחַפְּשִׁי, זָכָר כְּנֻקָּה; וְהוּא זוֹכֵר אֶת הַכּוֹפְרִים;
הַכֹּל שׁוֹיִם לִפְנֵי אֱלֹהִים, יְהוּדִי וְנֹכְרִי.

כז

כִּי הִנֵּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, יָמֵי הַגּוֹיִים, יְהִיָּה כָּל
עַמֵּי הַגּוֹיִים, וְכֹן יִהְיוּדִים, אֱלֹהִים אֲשֶׁר יְבוֹאוּ אֶל
הָאָרֶץ הַזֹּאת וְאֵלֶּה אֲשֶׁר יְהִי בְּאַרְצוֹת אַחֲרוֹת,
אֵף בְּכָל אַרְצוֹת הָעוֹלָם, הִנֵּה כָּלֵם יְהִי שְׂכוּרִים
בְּמַעֲוֹן וְכֹל מִיָּנִי תוֹעֲבוֹת. וּבְבוֹא הַיּוֹם הַהוּא,
מֵעַם יְהוָה יִצְבְּאוּ יִפְקְדוּ, בְּרַעַם וּבְרַעַשׁ וּקוֹל
גָּדוֹל; סוּפָה וְסִעָרָה וְלֶהֱבֹא אֶשׁ אוֹכֵלָה. וְהִי

ל תִּרְאֶינָה. וַיִּסְפוּ עֲנוּיִם בִּיהוּה שְׁמִיחָה; וְאֲבִיּוֹנֵי
אָדָם בְּקֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל יִגְלוּ. חִי יְהוּה כִּי יֵרָאוּ כִּי
אָפֶס עָרִיז וְכָלָה לִּי; וְנִכְרְתוּ כָּל שְׂקָדֵי אָנוּ.
זב מַחֲסִיאי אָדָם בְּדָבָר וְלִמּוּכִים בְּשַׁעַר יִקְשׁוּ; וַיִּטּוּ
גל בַּתְּהוּ צִדִּיק. לָכֵן, כֹּה אָמַר יְהוּה אֵל בֵּית יַעֲקֹב,
אֲשֶׁר פָּדָה אֶת אֲבֹרָהֶם: לֹא עָתָה יָבוֹשׁ יַעֲקֹב,
דל וְלֹא עָתָה פָּנָיו יִחְוָרוּ. כִּי בְרָאתוֹ יִלְדִּיו מַעֲשֵׂה
יְדֵי בְּקִרְבּוֹ יִקְדִּישׁוּ שְׁמִי; וְהַקְדִּישׁוּ אֶת קֹדֶשׁ
הל יַעֲקֹב וְאֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יַעֲרִיצוּ. וַיִּדְעוּ תַעֲי
רוּחַ בִּינָה; וְרוּגְגִים לְמִדּוֹ לָקַח.

כח

א וְעָתָה, אַחִי, דְּבַרְתִּי אֵלֵיכֶם כְּפִי אֲשֶׁר הִצִּיקְתָּנִי
הָרוּחַ; עַל כֵּן אֲדַע אֲשֶׁר בּוֹא יְבֹאוּ הַדְּבָרִים
ב האֱלֹהִים. אָכֵן, עָרֹךְ רַב יִהְיֶה לִבְנֵי הָאָדָם בְּדָבָרִים
אֲשֶׁר יִכְתְּבוּ בַּסֵּפֶר, וּבַפֶּרֶט לְזִרְעֵנוּ, אֲשֶׁר הֵם
ג שְׂאֵרֵית בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּבַיּוֹם הַהוּא תִּבְנֶינָה
כְּנִסִּיּוֹת, אֲדָּה לֹא לְשֵׁם יְהוּה, וְכֹה תֹאמַר הָאֲחֵת
לְרַעוּתָהּ: הִנֵּה, אָנִי, אָנִי לִיהוּה; וְתֹאמַרְנָה
זולָתוֹתֶיהֶן אַף הֵן: אָנִי, אָנִי לִיהוּה; וְכֹה יֹאמַר כָּל
ד הַמְּקִימִים כְּנִסִּיּוֹת וְלֹא לְשֵׁם יְהוּה. וְתִרְבְּנָה אִשָּׁה
בְּאֲחוּתָהּ; וְכִמְרִיהֶן יִתְכַּחֲשׁוּ אִישׁ עִם אַחִיו וְלִמְדוֹ
בְּלִמּוּדָם וְיִתְפַּכְּשׁוּ לְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר מִמֶּנָּה נִיב
ה שְׁפָתֵינוּ. וְהֵם שׁוֹלְלִים אֶת כַּח אֱלֹהִים, קֹדֶשׁ
יִשְׂרָאֵל; וְכֹה יֹאמְרוּ אֵל הָעָם: שְׁמַעוּנוּ וְהִאֲזִינוּ
ז לְמִצְוֹתֵינוּ; כִּי אֵין הַיּוֹם אֱלֹהִים, כִּי בִצַּע הָאֲדוֹן
וְהַגּוֹאֵל אֶת מַעֲשָׂהוּ, וְנָתַן אֶת כָּחוֹ לְאָדָם. הִנֵּה,
י שְׁמַעוּ אֵל מִצְוֹתֵי; וְאִם יֹאמְרוּ כִּי יֵשׁ פֶּלֶא מֵאֵת
יְהוּה, אֵל תִּאֲמִינוּ; כִּי הַיּוֹם הוּא אֵינֶנּוּ אֱלֹהֵי
ז פְּלִאוֹת; הוּא בִצַּע אֶת מַעֲשָׂהוּ. וְרַבִּים יֹאמְרוּ:
אֲכֹל וְשָׂתוּ וְעָלוּ, כִּי מִחֵר נָמוֹת, וְטוֹב יִהְיֶה לָנוּ.
ח וְאִךְ רַבִּים יֹאמְרוּ: אֲכֹל וְשָׂתוּ וְעָלוּ, אֲדָּה יֵרָא אֶת
אֱלֹהִים; מִזְכָּה הוּא אֶת הָעוֹבֵר עֲבַרְתָּ חֲטָא קֶשֶׁן;
אָכֵן, שְׁקִרוּ מַעַט; נִצְלוּ אִישׁ בְּדָבָר הַנֶּעֱתָק מִפִּי;
כרו שַׁחַת לְרַעְכֶם, אֵין רַע בְּזֹאת; אָכֵן, עָשׂוּ אֶת
כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי מִחֵר נָמוֹת; וְהָיָה אִם אָמְנָם
יגְאֹשֻׁם, יִכְנֻ אֱלֹהִים מְלָקוֹת מַעַט וּבְאַחֲרִית נִגְשַׁע
ט בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים. וְרַבִּים יִהְיוּ הַמְּלַמְּדִים בְּדֶרֶךְ
זֹאת, שֶׁקֶר וְשׁוֹא וְתוֹרוֹת סִכְלוֹת; וְיִתְנַפְּחוּ בְּגִאוֹת
לָבָם וַיִּבְקֹשׁוּ לְהַעֲמִיק הַסֵּתִיר אֶת עֲצָתָם מִיְהוּה;

טו אֱלֹהִים! וְהָיָה כִּי יֹאמַר יְהוּה אֱלֹהִים לְאֲשֶׁר יִנָּתֶן
לא הַסֵּפֶר לִידּוֹ; קַח אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר אֵינָם
חֲתוּמִים, וְתִמְסְרֵם לְאַחַר, לְמַעַן יֵרָאֶה אוֹתָם אֵל
יֹדֵעַ סֵפֶר לֹאמֹר: קָרָא נָא זֶה. וְאָמַר הַמְּלַמֵּד:
הבֹּא נָא הִנֵּה אֶת הַסֵּפֶר וְאֶקְרָא אֶת הַדְּבָרִים.
טז וַיֹּאמְרוּ כֵּן הַמְּלַמְּדִים לְמַעַן תִּפְאַרְתֶּם בְּקִרְבֵּי בְנֵי
תִּבְל וְלִמְעַן בִּצַּע, וְלֹא לְמַעַן תִּפְאַרְתֶּם אֱלֹהִים.
יז וְאָמַר הָאִישׁ: לֹא אוּכַל הֵבִיא אֶת הַסֵּפֶר, כִּי
יח חָתוּם הוּא. וְאָמַר הַמְּלַמֵּד: לֹא אוּכַל לְקַרְאָהוּ.
יט עַל כֵּן, יִתֵּן יְהוּה אֱלֹהִים שְׁנִית אֶת הַסֵּפֶר וּדְבָרָיו
לִידֵי אֲשֶׁר לֹא יָדַע סֵפֶר; וְאָמַר הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא
כ לָמַד: לֹא יָדַעְתִּי סֵפֶר. וַיֹּאמַר יְהוּה אֱלֹהִים
אֵלָיו: לֹא יִקְרָאוּם יוֹדְעֵי סֵפֶר, כִּי מֵאֲסוּם, וּבִידֵי
לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר לִי; לָכֵן תִּקְרָא אֹתָהּ
כא אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲתָן לָךְ. אֵל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֵל
הַדְּבָרִים הַחֲתוּמִים, אֲשֶׁר אֲנִי אוֹצִיאֵם לְאוֹר
בַּעַת אֲשֶׁר תִּישַׁר בְּעֵינִי; וְהִרְאִיתִי לִבְנֵי הָאָדָם
כב כִּי בִידֵי לְבַצַּע אֶת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר לִי. לָכֵן, אַחֲרֵי
קִרְאָה אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוִּיתִךָ, וְאַחֲרֵי קִבְּלָהּ
אֶת הָעֵדִים אֲשֶׁר הִגַּדְתִּי לָךְ עַל אוֹדוֹתֵיהֶם, אָזִי
תִּחְתֶּם אֹתָהּ אֶת הַסֵּפֶר שְׁנִית וְתִסְתִּירָהּ לִי
לְמַעַן אֲשַׁמֹּר אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר לֹא קִרְאתָ, עַד
אֲשֶׁר אֶרְאֶה בְּחֻקְמִי לְגִלוֹת אֶת כָּל הַדְּבָרִים
כג לִבְנֵי הָאָדָם. כִּי אֵין אֱלֹהִים, וְאֲנִי אֱלֹהֵי פְּלִאוֹת;
וְאֵין אֶרְאֶה לְכָל בֶּן תִּבְל כִּי אֶחָד אֲנִי אֶתְמוּל,
הַיּוֹם וְלָעוֹלָם; לֹא אַעֲשֶׂה דָבָר בְּקִרְבֵּי בְנֵי אָדָם כִּי
כד אִם כְּפִי אֲמוֹנָתָם. וַיֹּסִיף יְהוּה וַיֹּאמַר אֵל אֲשֶׁר
כה יִקְרָא אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִנָּתֶנוּ לִידּוֹ: יַעַן כִּי נִגַּשׁ
הָעָם הַזֶּה, בְּפִי וּבִשְׁפָתָיו כְּבִדּוֹנִי, וְלִבּוֹ רַחֵק
מִמֶּנִּי, וְתִהְיֶה יִרְאָתָם אֹתִי מִצְוֹת אֲנָשִׁים מְלַמֶּדָה,
כו לָכֵן, הִנֵּנִי יוֹסֵף לְהַפְלִיא אֶת הָעָם הַזֶּה הַפֶּלֶא
וּפְלִא; וְאֲבַדָּה חֻקְמִת חֻקְמִיו וּבִינַת נִבְנוֹ
כז תִּסְתַּתֵּר. הוּא, הַמַּעֲמִיקִים מִיְהוּה לְסִתֵּר עֲצָה;
וְהָיָה בְּמַחֲשָׁף מַעֲשֵׂיהֶם, וַיֹּאמְרוּ: מִי רָאָנוּ וּמִי
יָדַעְנוּ? הַפְּכֶם אִם כֹּחֵמֶר הַיֵּצֵר יִחֲשֹׁב. כִּי יֹאמַר
מַעֲשֵׂה לַעֲשׂוֹה לֹא עָשִׂנִי, וַיֵּצֵר אֲמַר לִיצְרוֹ לֹא
כח הֵבִינִי? וְכֹה אָמַר יְהוּה צְבָאוֹת: אֶרְאֶה לִבְנֵי
הָאָדָם כִּי עוֹד מַעַט מִזֶּעַר, וְשֹׁב לְבָנוֹן לְכַרְמֶל;
כט וְהַכְרַמֶּל לִיעֵר יִחֲשֹׁב. וְשָׁמַעוּ בַיּוֹם הַהוּא
הַחֲרָשִׁים דְּבָרֵי סֵפֶר; וּמֵאֲפֹל וּמַחֲשָׁף עֵינֵי עוֹרִים

אֶל הַמָּקוֹם הַמּוֹכֵן לָהֶם, מִקּוֹה אֵשׁ וְנִגְפְרִית,
אֲשֶׁר הוּא עֲנִי אֵין קֵץ. עַל כֵּן, הוּא לְשָׁלוֹ
בְּצִיּוֹן! הוּא לְקוֹרָא: הַכֹּל שְׁלוֹם!
הוּא לְמַאֲזִין אֶל מַצּוֹת אֲנָשִׁים וְשׁוֹלֵל אֶת
כַּח אֱלֹהִים וּמַתַּת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ! הוּא לְאוֹמֵר:
קִבְּלֵנוּ וְאִינְנוּ צָרִיקִים עוֹד! אָכֵן, הוּא לְכֹל
הַרְעָדִים וְהַזְעָמִים מִפְּנֵי אֲמַת אֱלֹהִים; כִּי
הַבְּנוּי עַל סֵלַע יִקְבֹּל זֹאת בְּשִׁמְחָה; אִף הַבְּנוּי
עַל יְסוֹד חוֹל יִרְעַד פֶּן יִפֹּל. הוּא לְאֲשֶׁר יֹאמֵר:
קִבְּלֵנוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, וְאִינְנוּ צָרִיקִים עוֹד אֶת
דְּבַר אֱלֹהִים, כִּי דִינֵנו! כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים:
אֲתֵן לְבָנֵי הָאָדָם קוֹ לֶקֶו, צוֹ לָצוֹ, זַעִיר שָׁם, זַעִיר
שָׁם; וּבְרוּכִים הַשּׁוֹמְעִים אֶל מַצּוֹתַי וּמִשְׁמֵי אֶזְנֵי
לְעֻצָּתִי, כִּי הֵם יִלְמְדוּ חֻכְמָה; כִּי לְאֲשֶׁר יִקְבֹּל
אֲתֵן עוֹד; וּמִן הָאוֹמְרִים: דִּינֵנו, יִלְקַח אִף אֶת
אֲשֶׁר לָהֶם. אֲרוּר הַבּוֹטֵחַ בְּאָדָם, וְשָׁם אֶת
הַבֶּשֶׂר זֹרְעוֹ, וְיִשְׁמַע אֶל מַצּוֹת אֲנָשִׁים,
בְּלִתִּי אִם נִתְּנוּ מַצּוֹתֵיהֶם מִכַּח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
הוּא לְגוֹיִים, אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי צִבְאוֹת! אִף כִּי
אֲשַׁלַּח זֹרְעֵי אֲלֵיהֶם יוֹם לְיוֹמוֹ, הֵם יִתְפַּחְשׁוּ
לִי; אוֹלָם, אִם יִנְחָמוּ מִחֻטָּא וַיְבֹאוּ אֵלַי, רַחֵם
אֶרְחָם עֲלֵיהֶם, נְאוּם יְהוָה אֱלֹהִים; כִּי זֹרְעֵי
שְׁלוּחָה כֹּל הַיּוֹם, אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי צִבְאוֹת.

כט

בַּיּוֹם הַהוּא רַבִּים יִהְיוּ אֲשֶׁר אוֹסִיף לַעֲשׂוֹת
מַעֲשֵׂה פֶלֶא בִּינְיָהֶם, לְמַעַן אֲזַכֵּר אֶת בְּרִיתוֹתַי
אֲשֶׁר כָּרַתִּי עִם בְּנֵי הָאָדָם, לְהוֹסִיף שְׁנֵית יָדִי
לְהַשִּׁיב אֶת עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה;
וּלְמַעַן אֲזַכֵּר אֶת דְּבָרֵי בְרִיתִי אֵלֶיךָ, נְפִי, וְכֵן אֶל
אֲבִיךָ, לִפְקֹד אֶת זֶרְעֶכֶם; וּבַעֲבוּר יִצְאוּ דְבָרֵי
זֶרְעֶכֶם מִפִּי אֶל זֶרְעֶכֶם; וּדְבָרֵי יִשְׂרָאֵל אֶל קִצּוֹת
הָאֶרֶץ, נִס לְעַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה;
וַיַּעַן כִּי יִשְׁקְרוּ דְבָרֵי, יֹאמְרוּ רַבִּים מִן הַגּוֹיִים:
סֶפֶר מִקְרָא! סֶפֶר מִקְרָא! יֵשׁ לָנוּ סֶפֶר מִקְרָא
וְאֵין סֶפֶר מִקְרָא נּוֹסֵף עָלָיו. אִף כֹּה אָמַר יְהוָה
אֱלֹהִים: הוּא, סִכְלִים, יִהְיֶה לָהֶם סֶפֶר מִקְרָא;
וְהוּא יֵצֵא מֵאֵת הַיְּהוּדִים, עִם בְּרִיתִי מִקְדָּם.
וְאִיזוֹ תוֹדָה נִתְּנוּ לַיְּהוּדִים עַל סֶפֶר הַמִּקְרָא אֲשֶׁר
קִבְּלוּהוּ מִיָּדָם? וּמָה כְּוִנַּת הַגּוֹיִים? הַזּוֹכְרִים הֵם

י וּבְמַחֲשׁוֹף יִהְיוּ מַעֲשֵׂיהֶם. וְדָם הַקְּדוּשִׁים יִצְעַק
יב עֲלֵיהֶם מִן הָאָדָמָה. אָכֵן, הֵם כָּלָם סָרוּ מִן הַדֶּרֶךְ;
יג הַשְּׁחַת נִשְׁחַתוּ. מִפְּנֵי גֵאוּתָם, וּמִפְּנֵי מוֹרֵי שִׁקָּר
יז וְתוֹרוֹת כָּזָב נִשְׁחַתוּ כְּנִסְיוֹתֵיהֶם, וּמוֹרְמוֹת הֵן,
יח וּנְפֻחוֹת הֵן בְּגִאוּתָן. גּוֹזְלִים הֵם אֶת הָעֲנִי מִפְּנֵי
כא פָּאָר מִקְדָּשֵׁיהֶם; גּוֹזְלִים הֵם אֶת הָעֲנִי מִפְּנֵי פָּאָר
כב לְבוּשָׁם; וְרוֹדְפִים הֵם אֶת הָעֲנִי וְאֶת רַף הַלֵּבָב,
יד כִּי בָרַב גֵּאוּתָם הִתְנַפְּחוּ; וּמִקְשִׁים הֵם עֶרְף
כט וְנוֹשָׂאִים רֹאשׁ; וּמִפְּנֵי גֵאוּתָם וְרִשְׁעָתָם
ותועבותיהם וְזִנְיוֹתֵיהֶם תָּעוּ כָּלָם, זוֹלַת מַעֲשִׂים
ל אשר הם הַעֲנִיִּים הַנּוֹחִים אַחֲרֵי הַמָּשִׁיחַ; אִף
מְנַהֲגִים הֵם עַד אֲשֶׁר טוֹעִים פְּעָמִים רַבּוֹת, כִּי
טו לְמוֹדֵם מַצּוֹת אֲנָשִׁים. הוּא, חֻכְמִים, מְלַמְּדִים
וְעוֹשִׂירִים, הַנּוֹפְחִים בְּגֵאוּתָם לָבֶם, וְכָל הַמַּשְׁטִיפִים
תוֹרוֹת כָּזָב וְכָל הַזּוֹנִים וְהַמְסַלְפִים אֶת דֶּרֶךְ יְהוָה
הַיִּשְׁרָה; הוּא, הוּא, הוּא לָהֶם, נְאוּם יְהוָה, אֵל שֹׁדֵי,
טז כִּי יִשְׁלַח שְׁאוּלוֹ! הוּא לְמַשִּׁים בְּתַהוֹ צִדִּיק, מְגִדְּפִי
הטוב האומרים אשר אין עָרָךְ לוֹ! כִּי בּוֹא יְבֹא
זכ הַיּוֹם אֲשֶׁר יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהִים מִהֲרָה אֶת כָּל
יֹשְׁבֵי תִבְלִי; וּבַיּוֹם אֲשֶׁר מְלָאָה תַּהֲוִיָּה סֵאת
יז עוֹנֵם אֲבוֹד יֹאבֹדוּ. אִף אִם יִשׁוּבוּ יֹשְׁבֵי תִבְלִי
מִרִשְׁעָתָם וּמִתּוֹעֲבוֹתֵיהֶם, לֹא יִשְׁמְדוּ, נְאוּם
יח יְהוָה צִבְאוֹת. אוֹלָם הַכְּנִסְיָה הַגְּדוֹלָה וְהַנִּתְעַבָּת,
זוֹנֶת כָּל הָאֶרֶץ, נְפֹל תִּפֹּל אֶל הָעֶפֶר, וּגְדוֹלָה
יט תַּהֲוִי מִפְּלִתָּהּ. כִּי רַעוּד תִּרְעַד מַלְכוּת הַשָּׁטָן
וְאֶת שִׁיכֵיָּה יֵשׁ לְעוֹרֵר לְהַנְחִם מִחֻטָּא פֶּן יֵאָחֲזוּם
הַשָּׁטָן בְּזָקֵי הַנֶּחֱצָח אֲשֶׁר לוֹ; וְיִתְעוֹרְרוּ הֵם אֶל
כ פֶּעַם וַיֹּאבֹדוּ. כִּי בַיּוֹם הַהוּא יַעֲלֶה הַשָּׁטָן חֲמָה
כא בְּלֵב בְּנֵי הָאָדָם, וְיַעֲוֹרֵר זַעֲמָם עַל אֲשֶׁר טוֹב
הוּא. וְאַחֲרֵים, אוֹתָם יִרְגִיעַ וְיִשְׁכַּכֶם אֶל בִּטְחָה
בְּבִשּׁוֹ, עַד אֲשֶׁר יֹאמְרוּ: הַכֹּל שְׁלוֹם בְּצִיּוֹן; אָכֵן,
ציון מִצְלַחַת, הַכֹּל טוֹב. כֹּךְ יוֹלִיד הַשָּׁטָן אֶת
נִפְשָׁם שׁוֹלֵל וַיּוֹבִילֵם בָּרַב הַשְּׁנָחַתוֹ אֵלֵי שְׁחַת.
כב וְאַחֲרֵים, אֲלֵיהֶם יְדַבֵּר חֻלְקוֹת בְּאִמְרוֹ לָהֶם
אֲשֶׁר אֵין שְׁאוּל; וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם: אִינְנִי שָׁטָן,
כג כִּי אֵין כָּל שָׁטָן; כֹּךְ יִלְחַשׁ בְּאִזְנֵיהֶם, עַד אֲשֶׁר
יֵאָחֲזוּם בְּזָקֵי הַנּוֹרָאִים, אֲשֶׁר מִהֶם אֵין תְּקוּמָה.
כד אָכֵן, יֵאָחֲזוּם מוֹת וְשְׁאוּל; וּמוֹת, וְשְׁאוּל, וְהַשָּׁטָן
וְכָל אֲשֶׁר נִתְּפֵשׁ בִּידָם, עֲמוּד יַעֲמֻדוּ לִפְנֵי כֹס
אֱלֹהִים לְהַשְׁפֵּט עַל פִּי מַעֲשֵׂיהֶם; וּמַשֵּׁם יִלְכוּ

ישראל המה, יקבצו אל ביתם, אל ארצות נחלתם; ואף דברי יאסף לאחד. ואנכי אראה לנחלקמים על דברי ועל עמי, אשר מבית ישראל המה, כי אני אלהים ואני ברת ברת עם אברהם לזכר את זרעו לעולם.

ל

ועתה, אחי האהובים, אדבר נא אליכם; כי אני, נפי, לא אניח לכם כי תחשבו אשר רבה צדקתכם מאשר תהיה צדקת הגויים. כי הנה, אם לא תשמרו את מצוות אלהים, ואבדתם כלכם כמותם; ויפני הדברים אשר נאמר, אל נא תחשבו כי יאבדו הגויים כליל. כי הנה אומר אני אליכם כי כל אשר ינחמו מחטא מן הגויים, עם ברית יהוה המה; וכל אשר לא ינחמו מחטא מן היהודים, השלך ישלכו; כי לא ירת האב ברית, כי אם עם המנחמים מחטא ומאמינים בבנו, אשר הוא קדוש ישראל. ועתה אנבא עוד מקצת דברים על היהודים ועל הגויים. כי היה אחר צאת הספר הנזכר לאור, אכן, אחר הכתבו לגויים והחתמו שנית לשם יהוה, רבים יהיו המאמינים בדברים הכתובים; והם יוציאו אל שארית זרענו. אז תדע שארית זרענו על אודותינו, מה הביאנו לצאת מירושלם, וכי זרענו הוא צאצאי היהודים. ותכרו בקרבם בשורת ישוע המשיח, וכך ישובו אל ידיעת אבותיהם ואל ידיעת ישוע המשיח אשר היתה בקרב אבותיהם. אז יגילו, כי ידעו אשר הברכה הזאת מיד אלהים היא; וכסות החשכה תחל להשטט מעיניהם; ולא יעברו עליהם דורות רבים עד אשר יהיו עם טהור ונעים. ואף היהודים הנפוצים יחלו להאמין במשיח, והם יחלו להקבץ יחד על פני הארץ; וככל אשר נאמינו במשיח יהיו לעם נעים. ותבוא העת אשר יבצע יהוה אלהים את מעשהו בין כל האמות, והמשפחות, והשלשונות והעמים, להביא את השבת עמו על פני הארץ. ושפט יהוה אלהים בצדק דלים, והוכיח במישור לעגו ארץ; והכה ארץ בשבט פיו, וברוח שפתיו ימית רשע. כי במהרה יבוא היום אשר יפריד יהוה

את ינעי היהודים, את עמלם ואת מכאובם וישיקידתם למעני בהביאם ישועה לגויים? הוי, אתם הגויים, הזכרתם את היהודים, עם בריתי מקדם? לא! ואתם קללתם אותם בשנאתכם ולא בקשיתם להשיבם. אף אנכי אשיב את כל אלה על ראשכם; כי אני, יהוה, לא שכחתי את עמי. סכל אתה האומר: ספר מקרא, יש לנו ספר מקרא ואין צורך לנו בספר מקרא נוסף. הקבלתם ספר מקרא ולא מידי היהודים? הלא תדעו כי רב מספר האמות מאחת? הלא תדעו כי אני, יהוה אלהיכם, יצרתי את כל האדם וכי אפזר את יושבי ארץ? וכי שלטוני בשמים ממעל ובארץ מתחת? ואני מוציא את דברי אל בני האדם, אף על כל אמות הארץ. על מה התלוננתם, על אשר תקבלו עוד מדברי? הלא תדעו כי עדות שתי אמות היא עדות לכם כי אני אלהים, כי אזכר אמה אחת כזכר את משנה? על כן דברי אל אמה אחת הם כדברי אל זולתה. ובהלך שתי האמות יחדיו, כן תלך עדותן יחדיו. וזאת עושה אני למען הוכח לרבים, כי אחד אנכי אתמול והיום ולעולם, וכי אוציא את דברי כפי רצוני. ונען אשר דברתי דבר אחד, אל לכם לחשב כי אין בי לדבר שנית; כי טרם כלתה מלאכתך, ולא תשלם היא עד קץ האדם, ואף לא מאז ועד עולם. ונען אשר בידכם ספר מקרא, אל לכם לחשב כי יש בו כל דברי, וכי לא אצוה להוסיף כתיבה. כי הנני מצוה את כל האדם, במזרח ובמערב, בצפון ובדרום ובאיי הים, לכתב את הדברים אשר אדבר אליהם; כי על פי הספרים אשר יכתבו, אשפט את העולם, כל איש כמעשיו, על פי הכתוב. כי הנה אדבר אל היהודים והם יכתבו זאת; וכן אדבר אל הנפיים והם יכתבו זאת; וכן אדבר אל שאר שבטי בית ישראל אשר הגליתי, והם יכתבו זאת; ואף אדבר אל כל אמות הארץ, והן יכתבו זאת. ויבוא היום, ויהיו דברי הנפיים בידי היהודים, ויהיו דברי היהודים בידי הנפיים; ויהיו דברי שבטי ישראל האבודים בידי הנפיים והיהודים; ויהיו דברי הנפיים והיהודים בידי שבטי ישראל האבודים. ועמי, אשר מבית

הוא לבני האנוש כי הוא מכניע עצמו בבשר
 לפני האב, ומעיד לפניו כי יכנע לו בשמרו את
 מצוותיו. על כן, אחר הטבלו במים, ירדה עליו
 רוח הקדש בדמות יונה. ועוד, בתתו מופת
 לפני בני האנוש, מראה זה להם את הדרך
 הישרה ואת השער הצר אשר בו יבואו. והוא
 אמר אל בני האנוש: לכו אחרי! על כן, אחי
 האהובים, הנוכל ללכת אחרי בלתי אשר נרצה
 לשמור את מצוות האב? ואמר האב: הנחמו
 מחטא, הנחמו ושובו והטבלו בשם בני אהובי.
 והיה אף קול הבן אלי לאמר: הנטבל בשמי, יתן
 לו האב את רוח הקדש כפי תתו לי, לכן לכו אחרי
 ועשיתם את הדברים אשר תראו כי עשיתם
 אני. על כן, אחי האהובים, ידעתי אשר אם
 תלכו אחר הבן, בכל תכלית לבבכם, בלא חנף
 ובלא קנא לפני אלהים, בכונת אמת, מנחמים
 מחטא, בעדות לפני האב אשר חפצים אתם
 לשאת את שם המשיח על ידי טבילה, לרדת
 אחר אדונכם ומושיעכם אל המים על פי דברו,
 אזי תקבלו את רוח הקדש; אזי תבוא טבילת
 האש ורוח הקדש; אזי תוכלו לדבר בלשון
 מלאכים ולקרא תהלות אל קדוש ישראל.
 אף הנה, אחי האהובים, כה היה אלי קול הבן
 לאמר: אחר אשר נחמתם מחטאיכם, ואחר
 אשר העדתם לפני האב כי חפצכם לשמור את
 מצוותי בטבילה במים, ואחר קבלכם את
 הטבילה באש וברוח הקדש ויכולים אתם דבר
 בלשון חדשה, לשון המלאכים, אם אחר אלה
 תכחשו בי, הנה טוב היה לכם לו לא ידעתם
 אותי. ושמעתי קול מהאב לאמר: אכן, דברי
 אהובי אמת ונאמן; המתמיד עד הקץ, הוא
 יושע. והנה, אחי האהובים, ידעתי מן הדברים
 האלה כי אדם לא יושע בלתי אם יתמיד עד
 הקץ, וידבק במופת בן אלהי. על כן, עשו נא
 את הדברים אשר אמרתי לכם כפי אשר ראיתי
 כי עשם אדונכם וגואלכם; כי בעבור זאת
 הראו הם לי, למען תדעו את השער אשר בו
 תבואו, והוא הנחמה מחטא והטבילה במים;
 אזי תבוא מחילת חטאיכם באש וברוח הקדש.
 אזי תהיו בשביל הישר והצר המוביל אל חיי

אלהים הפרד וחלק בין העמים; את הרשעים
 ישמיד ועל עמו יחוס, אף אם ישמיד את
 הרשעים באש. והיה צדק אזור מתניו,
 והאמונה אזור חלציו. וגר זאב עם כבש,
 וקמר עם גדי ירבע; ועגל וכפיר יחדו,
 ונער קטן נהג בס. ופרה ודב תרעינה, יחדו
 ירצצו ילדיהו; ואריה כפקר יאכל תבן.
 וישעשע יונק על חר פתן, ועל מאורת צפעוני
 גמול ידו הדה. לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר
 קדשי; כי מלאה הארץ דעה את יהוה, כמים
 לים מכסים. אז יודעו דברי כל העמים; אכן,
 כל הדברים יודעו לבני האדם. כי אין סוד בלתי
 אם נגלה; אין מעשה מחשן בלתי אם יוצא
 לאור ואין דבר חתום על פני הארץ, בלתי אם
 יפתח. על כן, כל הדברים אשר נגלו לבני
 האדם יתגלו ביום ההוא; ולשטן לא יהיה עוד
 שלטון על לב בני האדם עת ארפה. ועתה, אחי
 האהובים, אכלה את דברי.

לא

ועתה, אני, נפי, אכלה לנבא אליכם, אחי
 האהובים. ולא אוכל לכתב כי אם דברים
 אחדים, אשר ידעתי כי בוא יבואו; אף מדברי
 אחי, יעקב, לא אוכל לכתב כי אם מעט מהם.
 לכן די לי בדברים אשר כתבתי, ורק דברים
 אחדים עלי להגיד על תורת המשיח; על כן
 אדבר אליכם בפשטות, כפי פשטות נבואתי.
 כי נפשי מתענגת בפשטות; כי באפן הזה פועל
 יהוה אלהים בקרב בני האדם. אכן יהוה אלהים
 נותן אור לבינה; והוא מדבר אל בני האדם כפי
 לשונם אל בינתם. הנה רצוני כי תזכרו אשר
 אני דברתי אליכם על אודות הנביא ההוא אשר
 הראני יהוה, אשר יטביל את שם אלהים, אשר
 ימחה את חטאי העולם. ואכן, אם יהיה על שם
 אלהים, אשר קדוש הוא, להטבל במים כדי
 לקים את כל הצדקה, אף רב מונים צריכים
 אנחנו, אשר איננו קדושים, להטבל במים!
 והנה אשאלכם, אחי האהובים: במה קים שם
 אלהים את כל הצדקה בהטבלו במים? הלא
 תדעו כי קדוש הוא? ואף אשר קדוש, מראה

בבשור. ואחר התגלותו אליכם בבשור, תשמרו לעשות את הדברים אשר יאמר לכם. ועתה אני, נפי, לא אוכל להוסיף אמר פי הרוח תעצר ניב שפתי, ואני נותר להתאבל על חסר האמונה והרשעה והבורות וקשי הערף אשר לבני האנוש; כי הם לא יחפשו דעת ולא יבינו דעת רבה כאשר זו תנתן להם מפרשות, ככל אשר יוכל דבר להיות ברור. והנה, אחי האהובים, אני רואה כי עודכם מהרהרים בלבבכם; ודאב לבי כי יש עלי לדבר על הדבר הזה; כי אם תשמעו לרוח המלמדת לאדם להתפלל, תדעו אשר עליכם להתפלל; כי הרוח הרעה אינה מלמדת את האדם להתפלל, כי אם להחל מתפלה. אף הנני אומר לכם אשר עליכם להתפלל תמיד ללא הפוגה; וכי לא תעשו דבר לשם יהוה, בלתי אם התפללתם תחלה אל האב בשם המשיח, כי יקדש לכם את אשר תעשו, בעבור יהיה מעשכם לטובת נפשכם.

לג

ועתה, אני, נפי, אינני יכול לכתב את כל הדברים אשר נלמדו בקרב עמי; אף חזקי אינו בכתביה, כהיותי מיטיב דבר; כי בדבר איש בכח רוח הקדש נושאת רוח הקדש את דברו אל לבב בני האדם. אף הנה רבים המקשים את לבם על רוח הקדש, עד אשר אין מקום לה בקרבם; על כן, משליכים הם דברים רבים אשר כתובים בהחשיכם דברי ריק. אף אני, נפי, כתבתי את אשר כתבתי ומחשיב אני את הכתוב כבעל ערך רב ובעקר לעמי; כי מתפלל אני עליהם תמיד יומם, ומפניהם ימסו עיני את כרי לילה; וקראתי אל אלהי באמונה וידעתי כי ישמע שועתי. וידעתי כי יקדש יהוה אלהים את תפילתי לטובת עמי; והדברים אשר כתבתי בפריוני, יגברו להם, כי ימשכו הם את לבם לעשות טוב; מודיעים הם אותם על אודות אבותיהם; ומדברים הם בישוע ומושכים לבם להאמין בו ולהתמיד עד הקץ, אשר הוא חיי עולם. קשים על חסא הדברים אשר כתבתי,

עולם. אכן, נכנסתם בשער; עשיתם כפי מצוות האב והבן; קבלתם את רוח הקדש, המעידה על האב והבן וזאת ימים דבר הברית אשר אמר יהוה, כי אם תכנסו בדרך, קבל תקבלוהו. ועתה, אחי האהובים, אחר אשר הגעתם אל השביל הישר והצר הזה, אשאלכם: האם עשיתם הכל? הנני אומר לכם: לא; כי לא הגעתם עד הנה, כי אם על פי דבר המשיח, באמונה בלתי מערערת בו, סומכים בכל על סגולתיו אשר כחו רב לו להושיע. לכן, עליכם ללכת קדימה בדבקות במשיח, בהיותכם חדורי תקוה מזהירה שלמה, ואהבה לאלהים ולכל אדם. אכן, אם תתקדמו, שבעים נפש בדבר המשיח, והתמדתם עד הקץ, הנה כה אמר האב: יהיו לכם חיי עולם. ועתה, אחי האהובים, זאת הדרך; ואין דרך אחרת ואין נתן שם אחר תחת השמים, אשר בו יוכל אדם להושע במלכות אלהים. אכן זאת תורת המשיח, תורת האמת האחת אשר לאב והבן ורוח הקדש, אשר הם אלהים אחד בלי קץ. אמן.

לב

ועתה, אחי האהובים, סבורני כי מהרהרים אתם בדבר אשר עליכם לעשות אחר פניסתכם בדרך. אף מדוע תהגו בלבבכם בדרך הזה? האינכם זוכרים את אשר אמרתי אליכם, כי אחר קבלכם את רוח הקדש, תוכלו לדבר בלשון המלאכים? ואכן, איך תוכלו לדבר בלשון המלאכים בלא רוח הקדש? מלאכים מדברים בכח רוח הקדש, על כן הם מדברים את דברי המשיח. לכן, אמרתי לכם, השביעו נפש בדברי המשיח, כי המה יאמרו לכם את כל הדברים אשר עליכם לעשות. ועתה, אחר דברי את הדברים האלה, אם לא תוכלו הבינם, אין זאת כי אם לא בקשתם ולא הקשתם; על כן לא תובאו אל האור ואבוד תאבדו במחשך. אף הנה, אוסיף ואמר לכם, כי אם תכנסו בדרך ותקבלו את רוח הקדש, תראה היא לכם את כל אשר עליכם לעשות. הנה, זאת תורת המשיח, ולא תנתן תורה נוספת עד אשר יתגלה הוא לפניכם

יא אַת הַטוֹב. וְאִם אֵין אֱלֹה דְּבָרֵי הַמְּשִׁיחַ, שְׁפִטוּ אַתֶּם, כִּי יִרְאֶה הַמְּשִׁיחַ לָכֶם, בְּגִבּוּרָה וּבְתַפְאָרָה רַבָּה בְּיוֹם הָאַחֲרִית, כִּי דְּבָרָיו הֵמָּה; אַכּוֹ, כְּאִשֶּׁר אַתֶּם וְאֵנִי נַעֲמַד פְּנִים אֶל פְּנִים, לִפְנֵי כֹס מִשְׁפָּט, אֲזִי תִדְעוּ כִּי צוּנִי לִכְתֹּב אֶת הַדְּבָרִים יב הָאֵלֶּה עַל אִף רַפְיוֹנִי. וְאֵנִי אֶתְחַנֵּן אֶל הָאֵב בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ כִּי רַבִּים מֵאַתָּנוּ, אִם לֹא הַכֹּל, יוֹשְׁעוּ בְּמַלְכוּתוֹ בְּיוֹם הַגְּדוֹל וְהָאַחֲרוֹן. וְעַתָּה, יג אַחֵי הָאֱהוּבִים, כֹּל אִשֶּׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵמָּה, וְכָלֶכֶם, קִצְוֵי אֶרֶץ. הִנְנִי מַדְבֵּר אֲלֵיכֶם בְּקוֹל הַקּוֹרָא מִן הָעֵפֶר: שְׁלוֹם עַד בּוֹא הַיּוֹם הַגְּדוֹל. יד וְאַתֶּם, אִשֶּׁר לֹא תֵאָבֹו לְטַעַם מִטוֹב אֱלֹהִים וְלֹא תִכְבְּדוּ אֶת דְּבָרֵי הַיְּהוּדִים, וְאִף אֶת דְּבָרֵי, וְאַתֶּם הַדְּבָרִים אִשֶּׁר יֵצְאוּ מִפִּי שֶׁהָאֱלֹהִים, לָכֶם הִנְנִי אוֹמֵר שְׁלוֹם עַד עוֹלָם, כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה טו יֹאשִׁימוּכֶם בְּיוֹם הָאַחֲרוֹן. כִּי אֶת אִשֶּׁר אַתֶּם בְּאֶרֶץ, יוֹבֵא הוּא עֲלֵיכֶם לִפְנֵי כֹס הַמִּשְׁפָּט; כִּי כֹן צוּנִי יִהְיֶה וְעָלִי לְשִׁמְעַ בְּקוֹלוֹ. אָמֵן.

כִּפִּי פִשְׁטוֹת הָאֲמַת; עַל כֵּן לֹא יִכְעַס אִישׁ עָלֵיהֶם, בְּלִתִּי אִם תִּהְיֶה בְּקִרְבּוֹ רוּחַ הַשְּׁטָן. אֲפֹאֵר בְּפִשְׁטוֹת; אֲפֹאֵר בְּאֲמַת; אֲפֹאֵר בְּיִשׁוּעַ אִשֶּׁר לִי, כִּי פִדָּה הוּא אֶת נַפְשִׁי מִשְׁאֹל. יֵשׁ עִמִּי חֶסֶד לְעַמִּי וְאֶמּוּנָה רַבָּה בַּמְּשִׁיחַ אִשֶּׁר אֲפַגֵּשׁ נְפִשׁוֹת רַבּוֹת וְכּוֹת לֹלֵא דְּפִי אֲצֵל כֹּס מִשְׁפָּט. יֵשׁ עִמִּי חֶסֶד לְיְהוּדִים; אַכּוֹ, אֲדַבֵּר עַל הַיְּהוּדִים אִשֶּׁר מֵהֶם יֵצְאָתִי. יֵשׁ עִמִּי אִף חֶסֶד לְגוֹיִים; אִף אֵין עִמִּי כֹל תְּקוּהָ עָלֵיהֶם, בְּלִתִּי אִם יִתְרַצוּ לַמְּשִׁיחַ וְיִבּוֹאוּ דְרָךְ הַשְּׁעַר הַצֵּר, וְיִלְכוּ בְּשִׁבִּיל הַיֶּשֶׁר הַמּוֹבִיל אֶל הַחַיִּים וְיִמְשִׁיכוּ דְרָכָם בְּשִׁבִּיל עַד קֵץ יוֹם הַמִּבְּחָן. וְעַתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, וְאִף יְהוּדִים, וְכָל קְצוֹת הָאֶרֶץ, שְׁמַעוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהִאֲמִינוּ בַּמְּשִׁיחַ; וְאִם לֹא תִאֲמִינוּ בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִאֲמִינוּ בַּמְּשִׁיחַ; וְאִם תִּאֲמִינוּ בַּמְּשִׁיחַ, אַכּוֹ תִאֲמִינוּ בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי הֵם דְּבָרֵי הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא אִשֶּׁר נִתֵּן לִי אוֹתָם; וּמִלְמַדִּים הֵם אֶת כָּל הָאָדָם כִּי עָלֵיהֶם לַעֲשׂוֹת

סֵפֶר יַעֲקֹב

דְּבָרֵי יַעֲקֹב, אָחִי נָפִי. דְּבָרֵי הַשְּׁפָטוֹ אֶל אָחִיו. הוּא מוֹכִיחַ אִישׁ הַמִּבְקֵשׁ לְהַדִּיחַ אֶת תּוֹרַת הַמְּשִׁיחַ. דְּבָרִים מְעַטִּים עַל אוֹדוֹת יְמֵי עַם נָפִי. (בְּעֶרֶךְ 421–544 לִפְנֵי הַסְפִּירָה.)

ה לְשֵׁם הַמְּשִׁיחַ וְלִמְעַן בְּנֵי עַמָּנוּ. כִּי מִפְּנֵי אֶמּוּנָה וְחִרְדָּה גְּדוֹלָה, גָּלָה לָנוּ בְּאֲמַת עַל אוֹדוֹת בְּנֵי עַמָּנוּ, וְאַתֶּם תִּשְׁתַּדְּדוּ לְבֹא עָלֵיהֶם. אִף הַתְּגַלִּיּוֹת רַבּוֹת וְרוּחַ נְבוּאָה רַבָּה הָיוּ לָנוּ; לָכֵן יִדְעֻנוּ עַל הַמְּשִׁיחַ וְעַל מַלְכוּתוֹ אִשֶּׁר תְּבֹא. עַל כֵּן שְׁקַדְנוּ עִמָּל בְּקִרְבִּי בְּנֵי עַמָּנוּ, לְשִׁכְנַעֵם לְבֹא אֶל הַמְּשִׁיחַ וְלְטַעַם מִטוֹב אֱלֹהִים, לְמַעַן יִבּוֹאוּ אֶל מְנוּחָתוֹ, פֶּן יִשְׁבַּע בְּכָל אִפֹּן בְּחִמָּתוֹ שֶׁלֹּא לְתַתֵּם לְבֹא שְׁמָהּ, כְּמִרְיָבָה בִּימֵי מִסָּה, בְּהִיּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבָּר. מִי יִתֵּן וְיִכּוֹלִים הִינְנִי, לְשֵׁם אֱלֹהִים, לְשִׁכְנַע אֶת כָּל הָאֲנָשִׁים לְחַדֵּל מִמְּרָדָם בְּאֱלֹהִים וּמִהַכְּעִסוֹ, אֲלֵא יִאֲמִינוּ כָּל בְּנֵי הָאָדָם בַּמְּשִׁיחַ וְיִתְבּוֹנְנוּ אֶל מוֹתוֹ, וְיִשְׁאוּ אֶת צִלְבּוֹ וְאַתֶּם כָּלִמַּת הָעוֹלָם; עַל כֵּן, אָנִי, יַעֲקֹב, מִקְבֵּל עָלִי ט לְמַלֵּא אֶת מִצְוַת אָחִי, נָפִי. וְנָפִי בֹא בִּימֵים,

א

א וְהָיָה כִּי חִלְפוּ חַמְשִׁים וְחִמָּשׁ שָׁנִים מֵעַתַּת צִאֲתָ לְחֵי מִירוּשָׁלַם; וְנָפִי צוּנִי, אוֹתִי, יַעֲקֹב, עַל אוֹדוֹת הַלּוּחוֹת הַקְּטָנִים, אִשֶּׁר עָלֵיהֶם נְחִרְטִים הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְהוּא צוּנִי, אוֹתִי, יַעֲקֹב, לִכְתֹּב עַל גְּבִי הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה מֵעַתַּת מִן הַדְּבָרִים אִשֶּׁר מִצְאָתִים יִקְרִים בְּיוֹתֵר; וְהוּא צוּנִי אִשֶּׁר לֹא אֲנִי, כִּי אִם קְלוֹת, בַּדְּבָרִים הַיְּמִים אִשֶּׁר לָעַם הַזֶּה, אִשֶּׁר נִקְרָא שְׁמוֹ עַם נָפִי. וְהוּא אָמַר כִּי דְּבָרֵי יְמֵי עַמּוֹ יִחְרְטוּ עַל גְּבִי לִזְכוּתָיו הַנוֹסְפִים וְכִי אֲשִׁמֵּר נָא אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה וְאֶמְסַר אוֹתָם לְזִרְעִי, מִדּוֹר לְדוֹר. וְאִם תִּהְיֶה הַשְּׁפָטָה דְּבָרֵי קֹדֶשׁ, אוֹ הַתְּגַלִּיּוֹת גְּדוֹלָה, אוֹ נְבוּאָה, חֲרוּט אַחֲרִיט אֶת עִקְרָם עַל גְּבִי הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה וְתִאֲרָתִי אוֹתָם כָּכָל הָאֲפִשָּׁר,

וְרָאָה אֲשֶׁר קָרְבוּ יָמָיו לְמוֹת; וְהוּא מִשַּׁח אִישׁ
 לְהִיּוֹת מֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל עַל עַמּוֹ אַחֲרָיו, כְּמִשְׁפֹּט
 שְׁלֹטוֹן הַמְּלָכִים. וְנָפִי אֶהוּב הָיָה עַל הָעָם עַד
 מָאֹד, וְהוּא הָיָה מְגֻנֵּם הַגָּדוֹל, בְּנִשְׁאֹו אֶת חֶרֶב
 לְבֹן לְהַגְנָתָם וּבַעֲמָלוֹ כָּל יָמָיו לְטוֹבָתָם. עַל כֵּן
 חִפְצָא הָעָם לְשִׁמּוֹר אֶת שְׁמוֹ לְזַכְרוֹן. וְכָל אֲשֶׁר
 נוֹשֵׂא אֶת מִשְׁרָתוֹ לְמִשְׁלֵי אַחֲרָיו נִקְרָא בְּפִי
 הָעָם, נָפִי הַשְּׁנִי, נָפִי הַשְּׁלִישִׁי וְכֵן הֵיחָד,
 כְּמִשְׁפֹּט שְׁלֹטוֹן הַמְּלָכִים; כִּךְ קִרְאָם הָעָם,
 יְהִיָּה שְׁמָם אֲשֶׁר יְהִיָּה. וְהָיָה כִּי מֵת נָפִי.
 וְהָעָם אֲשֶׁר לֹא הָיוּ לְמָנִים, הָיוּ נָפִיִּים; וְאוֹלָם
 נִקְרָאוּ הֵם אַנְשֵׁי נָפִי, אַנְשֵׁי יַעֲקֹב, אַנְשֵׁי יוֹסֵף,
 אַנְשֵׁי זֹרֵם, אַנְשֵׁי לָמֶן, אַנְשֵׁי לְמוֹאֵל וְאַנְשֵׁי
 יִשְׁמַעֲלֵל. וְאַנְי, יַעֲקֹב, לֹא אֲבָדִיל בְּיַדְהֶם
 בְּשִׁמּוֹת הָאֵלֹה בְּכַתְבִּי, כִּי אֲכַנֶּה כָּלמָנִים אֶת
 אֲשֶׁר יִבְקָשׁוּ לְהַשְׁמִיד אֶת עַם נָפִי, וְאֵת יְדִידֵי
 נָפִי אֲכַנֶּה נָפִיִּים, אוֹ עַם נָפִי, כְּמִשְׁפֹּט שְׁלֹטוֹן
 הַמְּלָכִים. וְהָיָה בְּיָמֵי הַמֶּלֶךְ הַשְּׁנִי, הַחֲלוֹ בְּנִי
 עַם נָפִי לְהַקְשׁוֹת אֶת לְבָבָם וּלְהַתְעַנֵּג מַעַס
 בְּמַעֲשֵׂי רָשָׁע, וּבְכָדוֹד בְּיָמֵי קֹדֶם, וּכְשִׁלְמָה בְּנוֹ,
 בְּחִפְצָם לְקַחֵת לָהֶם נָשִׁים וּפִילָגָשִׁים רַבּוֹת.
 וְהֵם הַחֲלוּ לְבַקֵּשׁ רַב זָהָב וְכֶסֶף וְהַתְנַשְּׂאוּ
 בְּגָאוּה. עַל כֵּן, אֲנִי, יַעֲקֹב, אֲמַרְתִּי לָהֶם אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּפִי אֲשֶׁר לְמַדְתִּים בְּבֵית
 הַמִּקְדָּשׁ, אַחֵר אֲשֶׁר קִבַּלְתִּי אֶת דְּבַר שְׁלִיחוֹתִי
 מִיָּהוּה. כִּי אֲנִי, יַעֲקֹב, וְאַחִי יוֹסֵף, קִדְּשֵׁנוּ בְּיָדִי
 נָפִי לְהִיּוֹת כְּהֻנִּים וּמוֹרִים לְבְנֵי הָעָם הַזֶּה.
 וְרוֹמַמְנוּ אֶת מִשְׁמֶרֶתְנוּ לְשֵׁם יְהוָה, בְּקַחְתָּנוּ
 עָלֵינוּ אֶת הַחוּבָה, לְהַסֵּב אֶת חֲסָאֵי הָעָם עַל
 רֹאשֵׁנוּ אֵלּוּ לֹא לְמַדְנוּ אוֹתָם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
 בְּרַב שְׁקִידָתָנוּ; לָכֵן, בְּרַב עֲמָלָנוּ, לֹא יָבִיתִם
 דָּמָם אֶת לְבוּשֵׁנוּ; וְאַלְמָלָא זֹאת, הָיָה דָּמָם
 מִכְתִּים אֶת לְבוּשֵׁנוּ וְלֹא הָיִינוּ נִמְצָאִים
 לֵלֵא דְפִי בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן.

ב

א דְּבָרֵי יַעֲקֹב, אַחִי נָפִי, אֲשֶׁר דְּבַר אֵל עַם נָפִי אַחֵר
 ב מוֹת נָפִי: הִנֵּה, אַחִי הָאֶהוּבִים, אֲנִי, יַעֲקֹב, כְּפִי
 הַחוּבָה הַרְבֵּצָת עָלִי לְפָנֵי אֱלֹהִים, לְרוֹמֵם אֶת
 מִשְׁמֶרֶתִי בְּלֵב עַר, וּלְרַחֵק אֶת חֲסָאִים מִבְּגָדִי,

אחת, וְכָל פִּילָנֶשׁ לֹא תִהְיֶה לוֹ. כִּי אֲנִי, יְהוָה
אֱלֹהִים, חִפֵּץ בְּצִנְיָנוּת הַנָּשִׁים; וְזִנוּת תוֹעֵבָה
הִיא לִפְנֵי, נָאוֹם יְהוָה צְבָאוֹת. לָכֵן יִשְׁמַר הָעָם
הַזֶּה אֶת מִצְוֹתַי, וְלֹא, אֲרוּרָה תִּהְיֶה הָאָרֶץ
בְּעִבּוּרָם, נָאוֹם יְהוָה צְבָאוֹת. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה
צְבָאוֹת: אִם בְּרִצּוֹנִי לִגְדֹל לִי זֶרַע, אֲצַנֶּה אֶת
עַמִּי; וְלֹא, עֲלֵיהֶם לִשְׁמֹעַ אֶל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
כִּי אֲנִי, יְהוָה, רָאִיתִי אֶת יְגוֹן בְּנוֹת עַמִּי, וְשִׁמְעֵתִי
אֶת אֲנָחְתָן בָּאָרֶץ: יְרוּשָׁלַם וּבְכָל אֲרָצוֹת עַמִּי,
מִפְּנֵי רִשְׁעַת בְּעֲלֵיהֶן וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם. וְכֹה אָמַר
יְהוָה צְבָאוֹת: לֹא אֶתֵּן כִּי תַעֲלִינָה אֵלַי זַעֲקוֹת
בְּנוֹת הָעָם הַזֶּה, הַנָּאוֹת, עַל אֲנָשֵׁי עַמִּי, אֲשֶׁר
הוֹצֵאתִיו מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, נָאוֹם יְהוָה צְבָאוֹת.
כִּי לֹא יִגְלוּ אֶת בְּנוֹת עַמִּי מִפְּנֵי עֲדֻנְתָן, בְּלֹתִי אִם
אֶפְקְדֵם קָלָה נִמְרָצָת, עַד אֲבָדֶן; כִּי לֹא יִזְנוּ
כְּאֲשֶׁר לִפְנֵים, נָאוֹם יְהוָה צְבָאוֹת. וְעַתָּה, אֲחִי,
אַתָּם יִדְעֻתֶם כִּי נִתְּנוּ הַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה לְאַבְיָנוּ,
לְחִי, עַל כֵּן יִדְעֻתֶם אוֹתוֹ תְּמוֹל שְׁלֹשָׁם; אֲכֹן,
אֲשֶׁם כְּבֹד רַבִּץ עֲלֵיכֶם, כִּי עֲשִׂיתֶם אֶת אֲשֶׁר
הָיָה לָכֶם לְרוֹחַ מִמָּוֶה. הִנֵּה הִגְדַּלְתֶּם עוֹוֹן מִן
הַלְּמָנִים, אֲחֵינוּ. שִׁבְרַתֶּם לֵב נְשִׁיכֶם הַעֲנֹגוֹת
וְאֲבַדְתֶּם אֶת אֲמוֹן בְּנֵיכֶם, כִּי דִגְמָה רָעָה
הָיִיתֶם לָהֶם, וְאִנְקוֹת לָבָם עוֹלוֹת אֶל אֱלֹהִים
לְהַעֲדִיד עֲלֵיכֶם. וּמִפְּנֵי דִבְרֵי אֱלֹהִים הַנִּכּוֹחִים,
הַבָּאִים עֲלֵיכֶם, מֵתוּ לְבָבוֹת רַבִּים, מִדְּקָרִים
פִּצְעִים עֲמָקִים.

ג

וְאֲנִי, יַעֲקֹב, חִפֵּץ לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם, טְהוֹרֵי הַלֵּב.
הַבִּיטוּ בְּדַעַת אֵיתָנָה אֶל אֱלֹהִים וְהִתְפַּלְלוּ אֵלָיו
בְּאֲמוּנָה יִתְרָה, וְהוּא יִנְחָמְכֶם בְּצָר לָכֶם, וְיָרִיב
רִיבְכֶם, וְיֹרִיד מִשְׁפָּטוֹ עַל רֹאשׁ מִבְקָשֵׁי כְּלוֹיֹנְכֶם.
ב שְׂאוּ רֹאשְׁכֶם, כָּל טְהוֹרֵי הַלֵּב, וּקְבְּלוּ אֶת דְּבַר
אֱלֹהִים הָרָצוּי, וְהִשְׁבִּיעוּ נֶפֶשׁ בְּאַהֲבָתוֹ, יַעַן אֲשֶׁר
יְכוֹלִים אַתֶּם, תְּמִיד, אִם אַף דַּעַתְכֶם אֵיתָנָה הִיא.
ג אַף אוֹי, אוֹי לָכֶם, אֲשֶׁר אֵינְכֶם טְהוֹרֵי לֵב, כִּי
אִם טְמָאִים הַיּוֹם לִפְנֵי אֱלֹהִים; אִם לֹא תִנְחָמוּ
מִחֻטְאֵיכֶם, אֲרוּרָה תִּהְיֶה הָאָרֶץ בְּעִבּוּרָכֶם.
וְהַלְּמָנִים, אֲשֶׁר אֵינֶם טְמָאִים כְּמוֹתְכֶם, אַף
מְקַלְלִים הֵם קָלָה נִמְרָצָת, יְכוּכֶם עַד אֲבָדֶן.

לְבוֹשְׁכֶם, וְרוֹדְפִים אַתֶּם אֶת אֲחֵיכֶם, בְּחֻשְׁבְּכֶם
י ד אֲשֶׁר טוֹבִים אַתֶּם מֵאֵלֶּה. וְעַתָּה, אֲחִי, הַחוֹשְׁבִים
אַתֶּם כִּי יִצְדִּיק אֶתְכֶם אֱלֹהִים בְּדַבֵּר הַזֶּה? הֲנִנִי
כ ט אֹמֵר לָכֶם: לֹא, כִּי אִם יִגָּנֶה אַתְּכֶם; וְאִם תוֹסִיפוּ
ל עֲשׂוֹת בְּדִבְרֵים הָאֵלֶּה, עַד מִהֲרָה יָבוֹאוּ עֲלֵיכֶם
טו שְׁפָטָיו. מִי יִתֵּן וְיִרְאֶכֶם אֲשֶׁר יָכוֹל הוּא לְדַקֵּר
בְּכֶם, וּבִמְבַט עֵינָיו לִמְחוץ אַתְּכֶם אֶל הָעֶפְרָא!
טז מִי יִתֵּן וְיִנְקֶכֶם מִן הָעוֹוֹן הַזֶּה וְהִתוֹעֲבָה. וּמִי יִתֵּן
וְשִׁמְעֵתֶם אֶל מִצְוֹתָיו וְלֹא תִכְחַד גְּאוֹת לְבָבְכֶם
יז הַזֹּאת אֶת נִפְשְׁכֶם! חֲשְׁבוּ עַל אֲחֵיכֶם כְּמוֹכֶם,
וְהָיוּ מִיַּדְעִים עִם כָּל אֶחָד וְנִדְבִיבִים בְּקִנְיָנְכֶם,
יח לְמַעַן יַעֲשִׂירוּ הֵם כְּמוֹכֶם. וְטָרֶם בְּקֻשְׁכֶם עֹשֶׂה,
יט בְּקֻשׁוֹ אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים. וְאַחֵר אֲשֶׁר תִּשְׁיָגוּ
תִקְוָה בְּמִשִּׁיחַ, תִּשְׁיָגוּ עֹשֶׂה, אִם תִּבְקָשׁוּהוּ; וְאֲנִי
כ תִּבְקָשׁוּהוּ בְּכּוֹנֵנַת עֲשׂוֹת טוֹב, לְהַלְבִּישׁ עִירְמִים
וְלְהַאֲכִיל רַעֲבִים, וְלִקְרֹא דְרוֹר לְאִסְרִים וְלְהַגִּישׁ
כ סַעַד לְחוֹלִים וְלְסוֹבְלִים. וְהִנֵּה, אֲחִי, דְּבַרְתִּי
אֲלֵיכֶם עַל גְּאוֹתְכֶם: וְאֵלֶּה מִכֶּם אֲשֶׁר צִרְרַתֶם
אֶת שְׂכֻנְכֶם, וְרִדְפַתֶם אוֹתוֹ, מִפְּנֵי גְאוֹת לְבָבְכֶם
לח מִפְּנֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הִעֲנִיק לָכֶם אֱלֹהִים, מִה
כא תֹּאמְרוּ עַל כֵּךְ? הֲאֵינְכֶם סוֹבְרִים כִּי בּוֹרֵא כָּל
בְּשָׂר יִתְעַב מַעֲשִׂים אֲשֶׁר כָּאֵלֶּה? כִּי כָּל אָדָם
יָקָר בְּעֵינָיו כְּזוֹלָתוֹ, וְכָל הַבֶּשֶׂר יִסּוּדוֹ בַּעֲפָר; אֶת
כב כָּל הוּא בָּרֵא לְתַכְלִית הָאֲחֻת, לְמַעַן יִשְׁמְרוּ
אֶת מִצְוֹתָיו וְיִפְאָרוּהוּ עַד עוֹלָם. וְעַתָּה אֲכַלֶּה
דְּבָרֵי אֲלֵיכֶם עַל הַגְּאוֹן; וְאִם לֹא הָיָה עָלַי לְדַבֵּר
אֲלֵיכֶם עַל פִּשְׁעֵי גְדוֹל יוֹתֵר, שֶׁשׁ הָיָה לִבִּי
כג מִפְּנֵיכֶם עַד מָאֹד. אַף כְּבֹד דְּבַר אֱלֹהִים עָלַי
מִפְּנֵי פִשְׁעֵיכֶם הַגְּדוֹלִים. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: גְּבִרוּ
עוֹנוֹת הָעָם הַזֶּה וְאִין הֵם מְבִינִים בְּכַתְבִּי הַקָּדֵשׁ
כִּי מִשְׁאֵת נֶפֶשׁ הִיא לְזִכּוֹת עֲצָמָם מִעֲבֻרוֹת
זִנוּת, מִפְּנֵי הַפְּתוּב עַל אֹדוֹת דָּוִד וּשְׁלֹמֹה בְּנֹו.
כד אֲכֹן, דָּוִד וּשְׁלֹמֹה הִרְבוּ לִשְׂאֵת נָשִׁים וּפִילָנֶשִׁים
לְרַב, וְהַדְּבַר הָיָה נִתְעַב לִפְנֵי, נָאוֹם יְהוָה.
כה לָכֵן, כֹּה אָמַר יְהוָה, אֲנִכִּי הוֹצֵאתִי אֶת הָעָם
הַזֶּה מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם בְּכַח זְרוּעִי, לְמַעַן אֲגַדֵּל לִי
כו צֶמַח צְדָקָה מִפְּרִי חֲלָצִי יוֹסֵף. לָכֵן, אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהִים, לֹא אֶתֵּן כִּי יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה כְּאֲשֶׁר עָשׂוּ
כז לִפְנֵים. עַל כֵּן, שְׁמַעוּנִי, אֲחִי, וְהִיאֲזִינוּ לְדַבֵּר
יְהוָה: אִישׁ מִקְרֻבְכֶם לֹא יִשָּׂא אִשָּׁה, כִּי אִם

בשם לוחות יעקב ונעשו הם ביד נפי. ואני
מכלה לומר דברים אלה.

ד

ואני יעקב, שרתי רבות את עמי בדברי, א
ולא אוכל לכתב כי אם מעט מדברי מפני קשי
חריטת דברינו על גבי לוחות, אך וידעים אנחנו
כי אשר נכתב על הלוחות אכן ישאר. וכל אשר ב
נכתב, והוא לא נחרט על גבי לוחות, אכן יכלה
ויאבד; אך נתן לנו לכתב דברים מעטים על
לוחות, אשר יתנו לבנינו וכן לאחינו האהובים
ידעה מעטה על אודותינו, או על אודות
אבותיהם. הנה, בדבר הזה ישמח לבנו; א
ושוקדים אנחנו בעמלנו לחרט את הדברים
האלה על לוחות, מקוים כי יקבלום אחינו
האהובים וילדינו בתודת לבב ויביטו בהם למען
ילמדו מהם בשמחה, ולא בצער או בבוז על
אודות אבותיהם הראשונים. כי בכונה זאת ד
כתבנו את הדברים האלה, למען ידעו הם אשר
ידענו אנחנו על המשיח והיתה לנו תקנה
בתפארתו מאות שנים רבות לפני בואו; ולא
רק לנו היתה תקנה בתפארתו, כי אם לכל
הנביאים הקדושים אשר קדמונו. הן אלה ה
האמינו במשיח ועבדו את האב בשמו, ואף
אנחנו עובדים את האב בשמו. ובכונה הזאת
שומרים אנחנו את תורת משה כי מובילה היא
את נפשנו אליו; ומפני שמירתנו מקדשת היא
לנו לצדקה, כפי אשר נחשב לאברהם במדבר
בהשמעו למצוות אלהים להקריב את בנו
יצחק, אשר דומה הוא לאלהים ובנו היולד
היחיד. על כן מחפשים אנחנו בדברי הנביאים
ולנו רב התגליות ורוח הנבואה; ובהיות לנו כל
העדיות האלה, מוצאים אנחנו תקנה ואמנותנו
נהיית בלתי מערערת. עד כי אכן נוכל לצוות
בשם ישוע וישמעו לנו אף העצים, ההרים וגלי
הים. אף עם זאת, מראה לנו יהוה אלהים את
חלשתנו למען נדע כי על ידי חסדו ומחילת
כבודו הגדולה לבני האדם, יש לנו כח לעשות
את הדברים האלה. הנה, גדולים ונפלאים ח
מעשי יהוה. עד כמה נסתר חקר מעמקי

ועד מהרה תבוא העת אשר בה, אם לא
תשובו מרעתכם, ינחלו הלמנים את ארץ
ירשתכם ויהוה אלהים יוציא את הצדיקים
מקרבכם. הן אחיכם הלמנים, אשר תשנאום
מפני טמאתם והקללה אשר באה על עורם,
צדיקים מכם; כי לא שכו את מצות יהוה
אשר צוה את אבותינו לשאת אף אשה אחת
ולהנע מפילגשים ומזנות. והם שומרים
לקיים את המצוה הזאת, לכן, מפני שומרים
את המצוה, לא ישמידם יהוה אלהים, כי אם
ירחמם, ויום יבוא אשר יהיו עם מברך. הן
בעליהן אוהבים את נשותיהם, ונשותיהם
אוהבות את בעליהן; והבעלים והנשים אוהבים
את ילדיהם, וחסר אמונתם ונאאתם אליכם
היא מפני עוון אבותיהם; לכן, כמה טובים
אתם מהם, בעיני בוראכם הגדול? אכן, אחי,
אם לא תנחמו מחטאיכם, ירא אני פן יהיה עור
הלמנים בהיר מעורכם בעת אשר תובאו עמם
לפני פס אלהים. על כן, הנני מצוכם בדבר
אלהים, אשר לא תחרפום עוד על דבר עורם
הכהה ואשר לא תגדפום על דבר טמאתם;
אף את טמאתכם תזכרו, וזכרו כי טמאתם באה
מפני אבותיהם. לכן, זכרו את ילדיכם, כמה
העצבתם את לבם בלקח אשר להתנהגותכם
לפניהם; אף זכרו כי מפני טמאתכם עשויים
אתם להביא כליון על ילדיכם, וחטאיכם יערמו
על ראשכם ביום האחרון. אכן, אחי, שמעו
אל דברי: עוררו נא את כחות נפשכם; התנערו
למען תעזרו מתנומת המות; התירו עצמכם
ממכאובי שאול, למען לא תעשו מלאכים
לשטן, ולא תשלוכו אל מקוה האש והנפירת
אשר הוא המות השני. ואני, יעקב, דברתי
עוד רבות אל בני עם נפי והזהרתים מפני זנונים
ומה וכל מיני חטא בהידי להם מה נוראות
תוצאותיהם. ואף חלק אחד ממאה מקורות
העם הזה, אשר החל עתה להתעצם במנינו,
לא יוכל להכתב על גבי הלוחות האלה, אולם
רבות מקורותיהם, וכן דברי מלחמותיהם,
מריבותיהם ושלטון מלכיהם, כתובים על
הלוחות הגדולים. הלוחות האלה נקראים

והאחרונה והיסוד הבטוח היחיד, אשר עלי
י יוכלו היהודים לבנות. ועתה, אהובי, איך יתכן
אשר אלה, אחר מאסם את היסוד הבטוח,
י יוכלו באיזו עת לבנות עלי, למען יהיה להם
לראש פנה? ראו, אחי האהובים, אגלה לכם
את דבר המסתור הזה, אם לא אטלטל, בכל
אפן שהוא, מעז מבטחי ברוח הקדש ואמעד
מפני עצם דאגתי לכם.

ה

הנה, אחי, הלא תזכרו כי קראתם את דברי
הנביא זנוס אשר דבר על בית ישראל לאמר:
ב שמעו, בית ישראל, והאזינו לדברי, ואני נביא
ג ליהוה. כי כה אמר: הנני ממשיך אתכם, בית
ישראל, לעץ זית משבח אשר לקחו איש וגדלו
ד בכרמו; והוא גדל ואף הזקין והחל לנבל. וכל
בעל הכרם וראה כי פשה הרקב בעץ; והוא
אמר: אומרנו ואעדר סביבותי ואדשנו; אולי
ה ישא דליות יניקות ולא יאבד. והוא זמרו ועדר
י סביבותי, ודשנו כאשר דבר. והיה אחר ימים
רבים, החל העץ לשלח אט-אט דליות יניקות,
אף הנה החל צמרת העץ לנבל. וראה בעל
הכרם, ואמר אל עבדו: צר לי אשר יאבד לי
העץ הזה; לכן, לך וכתר זמורות מעץ זית הגדל
פרא והביאו אלי; ואנחנו נכרת את הענפים
הראשיים אשר החלו לנבל ונשליכם באש והיו
ח לבער. ואמר בעל הכרם: הנני מסיר רבות מן
הדליות היניקות האלה והרפבתין בכל אשר
אחפץ; ואחת היא לי אם אכן יאבד שרש העץ
הזה, אם אף את פריו אוכל לשמר לי. לכן אקח
את הדליות היניקות האלה וארפיבן בכל אשר
ח אחפץ. קח אתה את זמורות זית הבר והרפבת
ס אותן תחתיהן; ואני אשליף באש את הענפים
אשר פרתו לבערם, פו יהיו למפגע באדמת
י כרמי. ועשה עבד בעל הכרם כדבר אדוניו,
והרפיב את זמורות זית הבר על העץ. ובעל
י הכרם צוה לעדר סביבות העץ, לומר אותו
ולדשנו, ואמר אל עבדו: צר לי כי יאבד לי העץ
הזה; לכן, בעבור אולי אציל את שרשיו לבל
יאבדו, למען אשמרם לי, הן עשיתי זאת.

מסתוריו. אין איש יכול לחקר את כל דרכיו;
ולא ידע איש את דרכיו, בלתי אם יגלה לו; לכן,
ס אחי, אל תבוזו לגלויי אלהים. הן בכל דבר
בא אדם על פני האדמה, והאדמה נבראה בכת
דברו. לכן, אם יכול היה אלהים לדבר והעולם
נהיה, ולדבר ונברא האדם, מדוע אפוא לא
י יוכל לצוות על האדמה או על יציר כפיו אשר
על פניה, כפי חפצו ורצונו? על כן, אחי, אל
י תבקשו יעץ ליהוה, כי אם בקשו עצה מדוי. הן
יודעים אתם כי הוא יועץ לכל בראיו בחכמה
י ובצדק וברחמים גדולים. על כן, אחים אהובים,
התראו לפני אלהים על ידי כפרת המשיח, בנו
הילוד היחיד, ותזכו בתחייה, כפי כח התחייה
אשר במשיח, והראו כפרי הבכורים אשר
למשיח המובא לאלהים, ובהיות לכם בו תקנות
י פאר טובה, אף טרם יתגלה בפשר. ועתה,
אהובים, אל תשתוקמו על אשר אומר אני לכם
דברים אלה; אכן, מדוע לא נדבר על כפרת
המשיח, להשיג ידיעה משלמת בו, כהשיג את
י ידיעת התחייה והעולם הבא? הנה, אחי,
כל המתנבא, ינבא נא לפי הבנת בני האדם;
כי רוח הקדש תדבר את האמת ולא תשקר.
לכן מדברת היא על דברים כפי היותם באמת
ועל דברים כפי אשר יהיו באמת; ודברים אלה
מתגלים לנו ברוחות, למען ושועת נפשנו. והנה
לא אנחנו לבדנו עדים לדברים האלה, כי אכן
י דברים אלהים אל נביאים אשר מקדם. אף
היהודים עם קשה ערף היו ובזו את הדברים
הברורים, והרגו את הנביאים ובקשו דברים
אשר קצרה בינתם מהשיג. על כן, מפני ערונום,
אשר בא להם מהביטם מעבר למשקח, נפול
י פלו. כי הסיר אלהים את פשטותו מהם ושלח
אלהים דברים רבים אשר אין יכולים הם להבין,
כי כן חפצו. ונען אשר חפצו כן, עשה אלהים
י כדבר הזה, למען יכשלו. והנה אני, יעקב,
מובל על ידי הרוח להנבא; כי מבין אני את אפן
פעלת רוח הקדש אשר בי, כי מפני כשלונם
ימאסו היהודים את האבן אשר יכולים לבנות
עליה, להיות להם יסוד איתן. והנה, על פי
י כתבי הקדש, תהיה האבן הזאת הגדולה

חלקת האדמה הזאת היתה דלה מן הראשונה.
 אף ראה את העץ; עת ארפה טפחתי אותו
 ועשה פרי רב. לכן, אסוף את פריו והניחיהו עד
 בוא המועד, בעבור אשמרהו לי. ובעל הכרם
 הוסיף לומר אל עבדו: הבט נא וראה כנה
 נוספת, אשר גם אותה נטעתי; הנה אף אותה
 טפחתי ועשתה פריה. והוא אמר אל העבד:
 הבט נא וראה אותה, האחרונה. הנה, נטעתי
 בחלקת אדמה טובה, וטפחתי אותה זה עת
 ארפה, ונתנה רק מחצית העץ פרי משבח,
 ומחציתו האחרת עשתה פרי בר; הן טפחתי
 את העץ הנה כטפחי את שאר העצים. ואמר
 בעל הכרם אל עבדו: לך וכרת את ענפיו אשר
 לא עשו פרי טוב והשלכתם באש. אולם אמר
 לו העבד: הבה נזמר נא את העץ, אף נעדר
 סביבותיו ונטפח אותו עוד מעט, אוילי יתן פרי
 טוב למען תקבצו לך עד בוא המועד. והיה כי
 עשו כן, בעל הכרם ועבדו, וטפחו את כל פרי
 הכרם. והיה אחר עבר עת ארפה, אמר בעל
 הכרם אל עבדו: הבה נרדה אל הכרם להוסיף
 לעמל בו. כי הנה, קרבה העת והקץ חש לבוא;
 על כן, עלי לקבץ לי פרי עד בוא המועד. ובעל
 הכרם ועבדו ירדו אל הכרם; והם באו אל העץ
 אשר ענפיו המשבחים נכרתו וזמורות הבר
 הרקבו עלי; והנה כל מיני פרי מכבידים על
 העץ. ובעל הכרם טעם מן הפרי, כל מין כפי
 זנו, ואמר: עת ארפה טפחנו את העץ הנה
 וקבצתי לי פרי רב עד בוא המועד. והנה, זאת
 הפעם עשה העץ פרי רב אף אין בו אף אחד
 אשר טוב הוא. הנה, יש בו כל מיני באושים,
 ואין בו כל יתרון לי, על אף כל עמלנו; ועתה צר
 לי כי יאבד לי העץ הנה. ואמר בעל הכרם אל
 עבדו: מה נעשה לעץ בעבור אקבץ לי שנית
 מפריו הטוב? ואמר העבד אל אדוניו: יען
 אשר הרפכת את זמורות זית הבר, נזנו שרשי
 העץ מן הענפים המרפכים, וחיים המה, לא אבדו;
 אכן רואה אתה כי שרשי העץ עודם טובים.
 ואמר בעל הכרם אל עבדו: אין לי כל תועלת
 בעץ, ולא יועילוני שרשיו כל ימי עשות העץ
 באושים. אולם ידעתי אשר שרשי העץ טובים

על כן, לך לדרקה, ונצרת את העץ, וטפחתי
 כדברי. ואת הנטישות האלה אניח בחלקת
 פרמי התחתונה; באשר אחפץ, אחת היא לך;
 זאת אעשה בעבור אשמר לי את ענפי העץ
 המשבחים, ולמען אקבץ לי מפריו עד בוא
 המועד; כי צר לי אשר יאבד לי העץ הנה ופריו.
 ובעל הכרם הלך לדרכו והטמין את נטישות
 עץ הזית המשבח בחלקות הכרם התחתונות,
 במקום זה ובמקום אחר כחפצו וכרצונו. והיה
 לאחר עבר עת ארפה, ואמר בעל הכרם אל
 עבדו: הבה נרדה אל הכרם לעבד בו. וירד בעל
 הכרם, וכן עבדו, אל הכרם לעמל. ואמר העבד
 אל אדוניו: הבט נא: ראה את העץ! ובעל הכרם
 הביט וראה את העץ אשר עליו הרקבו וזמורות
 זית הבר, והנה צמח העץ והחל לעשות פרי.
 והוא ראה כי טוב, ופריו כפרי המשבח. והוא
 אמר אל עבדו: הנה, וזמורות עץ הבר אחזו בלח
 שרש העץ, והשרש חזקן עד מאד, ומפני רב
 כח השרש, הבשילו וזמורות הבר פרי משבח.
 הן לו לא הרפכנו את הענפים האלה, אבוד
 אבד העץ. ועתה אקבץ לי פרי רב אשר עשה
 העץ ואצפינו לי עד בוא המועד. ואמר בעל
 הכרם אל עבדו: הבה נלכה אל חלקת הכרם
 התחתונה ונראה אם עשו ענפי העץ המשבחים
 פרי לרב אף המה, וקבצתי לי את פרים עד בוא
 המועד. והם הלכו אל המקום אשר טמן בו
 בעל הכרם את נטישות העץ המשבח. והוא
 אמר אל העבד: ראה את אלה! והוא ראה את
 העץ הראשון והנה עשה פרי רב; והוא ראה כי
 טוב. והוא אמר אל העבד: אסוף מפרי העץ
 והניחיהו עד בוא מועד, בעבור אשמרהו לי, כי
 עת ארפה טפחתי אותו, ועשה פרי רב. ואמר
 העבד אל אדוניו: מדוע באת הנה לטעת את
 העץ הנה, אכן הפנה הזאת? הן היתה זו הדלה
 בכל חלקות פרמה. ואמר אליו בעל הכרם: אל
 תיעצני! ידעתי אשר היתה זאת חלקת אדמה
 דלה; לכן אמרתי לך כי טפחתי אותה עת
 ארפה, והנף רואה כי הרפתה לעשות פרי.
 ואמר בעל הכרם אל עבדו: הבט נא, הנה
 נטעתי עוד כנה מן העץ; ואתה ידעת אשר

אֶל הָאֵשׁ לְבָעֶרָהּ. מִי הוּא אֲשֶׁר שָׁחַת אֶת
כֶּרְמִי? וְאָמַר הַעֲבָד אֶל אֲדֹנָיו: הֲאֵין מִפְּנֵי גְבוּהוֹת
כֶּרְמִךָ בָּאָה זֹאת? הֲלֹא גָבְרוּ עָנְפָיו עַל שְׂרָשֵׁיהֶם
אֲשֶׁר טֹבִים הֵם. וַיַּעַן אֲשֶׁר גָּבְרוּ עַל שְׂרָשֵׁיהֶם,
הִנֵּה צִמְחוּ מִמֶּה מֵאֲשֶׁר כָּח הַשְּׂרָשִׁים וּלְקַחוּ כָּח
לָמוֹ. הִנְנִי אוֹמֵר: הֲאֵין זֹאת סִבַּת הַשְּׁחָתָה עֲצִי
כֶּרְמִךָ? וְאָמַר בַּעַל הַכֶּרֶם אֶל עַבְדּוֹ: הֲבֵה נִרְדָּה
וְנִכְרְתָה אֶת עֲצֵי הַכֶּרֶם וְנִשְׁלִיכֶם אֶל הָאֵשׁ, לְבַל
יְהִי לְמַפְגֵּעַ בְּאֲדַמַּת כֶּרְמִי, כִּי עֲשִׂיתִי הַכֹּל. מָה
יִכְלָתִי לַעֲשׂוֹת עוֹד לְכֶרְמִי? אִךְ הִנֵּה, אָמַר הַעֲבָד
אֶל בַּעַל הַכֶּרֶם: חֹסֶה נָא עַל הַכֶּרֶם עוֹד מַעֲט.
וְאָמַר הָאֲדֹן: אָכֵן, אֲנִכִּי אַחוּס עַל כֶּרְמִי עוֹד
מַעֲט, כִּי יֵצֵר לִי בְּאֲבָד לִי עֲצִיו. לָכֵן, הֲבֵה
נִקְחָה מִן הַכִּפּוֹת אֲשֶׁר נִטְעַתִּין בְּחִלְקוֹת כֶּרְמִי
הַתַּחְתּוֹנוֹת וְנִרְכִּיבֵן עַל הָעֵץ אֲשֶׁר לָקָחוּ מִמֶּנּוּ;
וְנִכְרְתָה מִן הָעֵץ אֶת עָנְפָיו אֲשֶׁר פָּרִים מֵרַמְלָה
וְנִרְכִּיב תַּחְתֵּיהֶם אֶת הָעֲנָפִים הַמִּשְׁבָּחִים. וְאֲנִי
אֶעֱשֶׂה זֹאת פֶּן יֵאבֵד הָעֵץ; אוֹלִי אֲשֹׁמֵר לִי אֶת
שְׂרָשָׁיו לְתַכְלִית אֲשֶׁר לִי. וְהִנֵּה שְׂרָשֵׁי כִפּוֹת
הָעֵץ הַמִּשְׁבָּחוֹת, אֲשֶׁר נִטְעַתִּין בְּאֲשֶׁר חִפְצָתִי,
עוֹדִים חַיִּים. לָכֵן, בְּעֵבֹר אֲשֹׁמֵר אִף אוֹתָם
לְתַכְלִית אֲשֶׁר לִי, אֶקַּח מִעֲנָפֵי הָעֵץ הַזֶּה וְאִרְכִּיב
עֲלֵיהֶם. אָכֵן, אִרְכִּיב עַל הַכִּפּוֹת הָהֵן מִעֲנָפֵי עֵץ
מוֹצָאָן, בְּעֵבֹר אֲשֹׁמֵר לִי אִף אֶת שְׂרָשֵׁיהֶן; וְהִיָּה
אִם יִחָזְקוּ דִּים, אוֹלִי יַעֲשׂוּ לִי פְרִי טוֹב וְעוֹד
אֶקַּח לִי תַפְאֶרֶת בְּפִרִי כֶרְמִי. וְהֵם לָקָחוּ מִעֲנָפֵי
הָעֵץ הַמִּשְׁבָּח, אֲשֶׁר הִפּוּ לַעֲץ בֵּר, וְהִרְכִּיבוּם
עַל הָעֲצִים הַמִּשְׁבָּחִים, אֲשֶׁר הִפְכוּ אִף הֵם גְּדוֹלֵי
בֵּר. וְהֵם לָקָחוּ מִעֲנָפֵי הָעֲצִים הַמִּשְׁבָּחִים, אֲשֶׁר
הִפְכוּ גְדוֹלֵי בֵּר, וְהִרְכִּיבוּם עַל עֵץ מוֹצָאָם.
וְאָמַר בַּעַל הַכֶּרֶם אֶל עַבְדּוֹ: אֵל תִּכְרַת אֶת
עָנְפֵי הַבֵּר מִן הָעֲצִים, כִּי אִם אֶת הַמְּרִים בִּיּוֹתֵר,
וְהִרְכַּבְתָּ תַּחְתֵּיהֶם כַּאֲשֶׁר אָמַרְתִּי. וְאִנְחֵנוּ נֹסִיף
לְטַפֵּחַ בְּעֲצֵי הַכֶּרֶם, וְנִזְמֹר אֶת עָנְפֵיהֶם, וְנִכְרַת
אֶת עָנְפֵי הָעֲצִים אֲשֶׁר נָבְלוּ וְאֲשֶׁר קָרְבָה עַתָּה
כְּלִיוֹנָם, וְנִשְׁלִיכֶם אֶל הָאֵשׁ. וְזֹאת אֲנִי אֶעֱשֶׂה
בְּעֵבֹר יִתְחַזְּקוּ שְׂרָשֵׁי הָעֲצִים, עַל כִּי טֹבִים
הֵמָּה; וַיַּעַן אֲשֶׁר הִחְלֹפוּ עָנְפֵיהֶם, אוֹלִי יִגְבְּרוּ
הַטֹּבִים עַל הָרָעִים. וַיַּעַן אֲשֶׁר אֲשֹׁמֵר אֶת
הַכִּפּוֹת הַמִּשְׁבָּחוֹת וְאֶת שְׂרָשֵׁיהֶן וּמִפְּנֵי הַשִּׁיבּוֹן

וְנִצְרָתִים לְתַכְלִיתִי; וַיַּעַן אֲשֶׁר כָּחַס רַב, הִמָּה
לֹא עָשׂוּ עַד כֹּה פְרִי טוֹב מִזְמֹרוֹת הַבֵּר. אִךְ עַתָּה,
הִנֵּה צִמְחוּ זְמֹרוֹת הַבֵּר וּפָשְׁטוּ עַל שְׂרָשֵׁי הָעֵץ
לְהִכְרִיעֵם; וַיַּעַן אֲשֶׁר פָּשְׁטוּ זְמֹרוֹת הַבֵּר עַל
שְׂרָשֵׁיהֶם, וַעֲשׂוּ בְאוֹשִׁים לָרֵב, וַיַּעַן אֲשֶׁר הִרְבָּה
הָעֵץ לַעֲשׂוֹת בְּאוֹשִׁים, הִנֵּה רוֹאֶה כִּי הִחֵל
לְכַלּוֹת; עַד מִהֲרָה יִנְבֵּל וְתִגְעֶי עַתּוֹ לִהְיוֹת מִשְׁלֹף
לֹא אֶל הָאֵשׁ, בְּלִיתִי אִם נַעֲשֶׂה דְבַר לְשִׁמְרוֹ. וְאָמַר
בַּעַל הַכֶּרֶם אֶל עַבְדּוֹ: הֲבֵה נִרְדָּה אֶל חִלְקוֹת
הַכֶּרֶם הַתַּחְתּוֹנוֹת וְנִרְאֶה אִם עָשׂוּ גַם הַכִּפּוֹת
הַמִּשְׁבָּחוֹת בְּאוֹשִׁים. וְהֵם יִרְדּוּ אֶל חִלְקוֹת
הַכֶּרֶם הַתַּחְתּוֹנוֹת, וְרָאוּ אֲשֶׁר פְּרִי הַכִּפּוֹת
הַמִּשְׁבָּחוֹת נִשְׁחַת גַּם הוּא. אָכֵן, פְּרִי הִרְאִישׁוּנָה
וְהַשְׁנִיָּה וְאִף הָאֲחֵרוֹנָה; כֹּלָם נִשְׁחָתוּ. וּפְרִי הַבֵּר
אֲשֶׁר לְכִנָּה הָאֲחֵרוֹנָה, אִף הוּא גָבַר עַל חֲצִי
הָעֵץ אֲשֶׁר עָשָׂה פְרִי טוֹב, עַד כִּי נָבַל וּמָת.
וּבַעַל הַכֶּרֶם בָּכָה וְאָמַר אֶל עַבְדּוֹ: מָה יִכְלָתִי
לַעֲשׂוֹת עוֹד לְכֶרְמִי? אֲמַנֵם יִדְעֵתִי אֲשֶׁר כָּל
תְּנוּבוֹת כֶּרְמִי, זֹולַת אֵלֶּה, נִשְׁחָתָה, וְהִנֵּה אֵלֶּה
אֲשֶׁר עָשׂוּ פַעַם פְּרִי טוֹב, הַשְּׁחִיתוּ אִף הֵן; וְעַתָּה,
כֹּל עֲצֵי כֶרְמִי לֹא יִצְלָחוּ לְהוֹעִיל, כִּי אִם לְגַדֵּעַם
וּלְהַשְׁלִיכֶם אֶל הָאֵשׁ. וְהִנֵּה הָעֵץ הָאֲחֵרוֹן אֲשֶׁר
נָבַל עָנְפוֹ, אוֹתוֹ נִטְעַתִי בְּחִלְקַת אֲדָמָה טוֹבָה;
אָכֵן, חִלְקָתוֹ נִבְחָרַת הִיָּתָה לִי מִכָּל חִלְקוֹת
אֲדַמַּת כֶּרְמִי. וְאַתָּה רֵאִיתִי כִּי אִף כִּרְתִּי אֶת
אֲשֶׁר הִיָּה לְמַפְגֵּעַ בְּחִלְקַת הָאֲדָמָה הַזֹּאת,
בְּעֵבֹר אֲטַע תַּחְתֵּיו אֶת הָעֵץ הַזֶּה. וְאַתָּה רֵאִיתִי
כִּי מִחֲצִית הָעֵץ הַזֹּאת נִתְּנָה פְרִי טוֹב וּמִחֲצִיתוֹ
הָאֲחֵרָה עָשְׂתָה פְרִי בֵּר; וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא קִטְפַתִּי
אֶת עָנְפָיו וְלֹא הִשְׁלַכְתִּים אֶל הָאֵשׁ, גָּבְרוּ אֵלֶּה
עַל הָעֵנָף הַטוֹב וְנָבַל הוּא. וְעַתָּה, עַל אִף כֹּל
אֲשֶׁר טַפְחָנוּ בְּכֶרְמִי, הַשְּׁחִיתוּ עֲצִיו וְלֹא עָשׂוּ
פְרִי טוֹב, וְאֲנִי קוִיֵּיתִי לְשִׁמְרָם, לְקַבֵּץ לִי פְרִים
עַד בּוֹא הַמוֹעֵד. וְהִנֵּה נִהְיָ כְזִית הַבֵּר וְאֵין בָּהֶם
לְהוֹעִיל, כִּי אִם לְגַדֵּעַם וּלְהַשְׁלִיכֶם אֶל הָאֵשׁ. צַר
לִי כִּי יֵאבְדוּ לִי. מָה יִכְלָתִי לַעֲשׂוֹת עוֹד בְּכֶרְמִי?
הִרְפָּתָה יָדִי מִשְׁפַּח אוֹתוֹ? לֹא כֵן; כִּי טַפְחָתִי
וְגַם עֲדָרָתִי סָבִיבוֹתַי וְאֲזַמְרָהוּ, וְאִף זִבְלָתִי,
וְכַמַּעֲט כָל הַיּוֹם נָטִיתִי יָדִי; וְהִקֵּץ קָרֵב וּבָא. צַר
לִי כִּי עָלִי לְכַרַת אֶת כָּל עֲצֵי כֶרְמִי וּלְהַשְׁלִיכֶם

אֲשֶׁר אֶטְפַּח אֶת כְּרָמִי; כִּי אֲכֹן קְרוֹב הַקֶּץ
וְהַמוֹעֵד בְּמַהֲרָה יָבוֹא; וְהִיָּה אִם תֵּאֱמָצוּ כְּחֶכֶם
בַּעֲבוּדָה עָמִי, וּשְׂמַחְתֶּם בְּפָרִי אֲשֶׁר אֶאֱסֹף לִי
לְמוֹעֵד אֲשֶׁר חֹשׁ הוּא לָבוֹא. וְהַעֲבָדִים הֵלְכוּ
וְאִמְצוּ אֶת כְּחֹם בַּעֲבוּדָה; וְאִף בַּעַל הַכֶּרֶם עָמַל
עִמָּם; וְהֵם עָשׂוּ כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּים. וְהַכֶּרֶם שָׁב
וְנָתַן אֶת פְּרִיֹו הַמִּשְׁבָּח. וְהַעֲנָפִים הַמִּשְׁבָּחִים
הַחֲלוּ לְצִמְחָה וּלְשִׁשְׁגָה עַד מְאֹד; וְהַחֲלָה כְּרִיתַת
זְמֹרוֹת הֵבֵר וְהִשְׁלִכְתָּן; וְכֵן נִשְׁמְרוּ הַשָּׂרֵשׁ
וְהַצִּמְרֵת שָׁוִים, בְּהִתְאֵם לְכֹחֶם. וְהַעֲבָדִים
שָׁקְדוּ בַּעֲמָלָם, כְּכֹל אֲשֶׁר צִוִּים בַּעַל הַכֶּרֶם, עַד
אֲשֶׁר הִשְׁלֹכוּ הַחוּצָה מִן הַכֶּרֶם הָעֲנָפִים הָרַעִים;
וְהָאֲדוֹן שָׁמַר לוֹ אֶת הָעֵצִים לְמַעַן יִשׁוּבוּ לַעֲשׂוֹת
אֶת הַפְּרִי הַמִּשְׁבָּח; וְהַעֲצִים נַעֲשׂוּ כְּאֵלֵי גוֹף
אֶחָד; וּפְרוֹתֵיהֶם הָיוּ שָׁוִים; וּבַעַל הַכֶּרֶם שָׁמַר לוֹ
אֶת הַפְּרִי הַמִּשְׁבָּח, אֲשֶׁר הוּא יָקָר לוֹ עַד מְאֹד
מֵרֵאשִׁיתוֹ. וְהִיָּה כְּרָאוֹת בַּעַל הַכֶּרֶם כִּי פְרִי
טוֹב וְכֶרֶםוֹ חָדַל לִשְׁחַת, וְהוּא קָרָא אֶל עַבְדָּיו
וְאָמַר אֲלֵיהֶם: הִנֵּה, זֹאת הַפֶּעַם הָאֲחֵרָוְנָה אֲשֶׁר
טַפְּחֵנוּ אֶת כְּרָמִי, וְרוֹאִים אַתֶּם כִּי כָפִי חֲפָצִי
עָשִׂיתִי בְּשִׁמְרִי אֶת הַפְּרִי הַמִּשְׁבָּח, וְכִי טוֹב הוּא
כְּפִי שֶׁהָיָה בְּרֵאשׁוֹנָה. בְּרוּכִים אַתֶּם, כִּי אַחֵר
שָׁקִידְתֶּם בַּעֲמָל עָמִי בְּכֶרֶם, וּשְׂמִירְתֶּם אֶת
מִצְוֹתַי, וְאַחֵר הִבֵּיאְכֶם אֵלַי שְׁנִית אֶת הַפְּרִי
הַמִּשְׁבָּח, עַד כִּי אֵין כְּרָמִי מִשְׁחַת עוֹד, וְהָרַע
מִשְׁלָךְ מִמֶּנּוּ הַחוּצָה, הִיָּה תְהִיָּה לָכֶם שְׂמִיחָה
עֲמִדִי, בַּעֲבוּר פְּרִי כְרָמִי. כִּי עַתָּה אֶרְכֶּה אֶקְבֹּץ
לִי מִפְּרִי כְרָמִי עַד בּוֹא הַמוֹעֵד, אֲשֶׁר קָרֵב וּבָא;
וְזֹאת הַפֶּעַם הָאֲחֵרָוְנָה אֲשֶׁר טַפְּחִיתִי וְזִמְרִיתִי אֶת
כְּרָמִי וְעִדְרִיתִי אֶת סְבִיבוֹתָיו וְחִבְלָתָיו. לָכֵן אֶקְבֹּץ
לִי מִן הַפְּרִי לְאֶרֶץ יְמִים, כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי. וּבְבוֹא
הָעֵת אֲשֶׁר יִשׁוּב כְּרָמִי לַעֲשׂוֹת פְּרִי רַע, אֲזִי
אֲצַוָּה לְאֶסֹּף אֶת הַפְּרִי הַטוֹב וְהָרַע; אֶת הַפְּרִי
הַטוֹב שָׁמֹר אֲשָׁמַר לִי, וְאֶת הָרַע אֲשַׁלֵּךְ הַחוּצָה
אֶל מְקוֹמוֹ. אֲזִי יָבוֹא הַמוֹעֵד וְיִגִּיעַ הַקֶּץ, וְאֲצַוָּה
אֲשֶׁר יְהִיָּה כְּרָמִי לְבַעֲרָה בְּאֵשׁ.

1

וְעַתָּה, אַחִי, הֵן אֲמַרְתִּי לָכֶם כִּי אֶתְנַבֵּא, וְהִנֵּה
זֹאת נְבוּאָתִי: הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּר הַנְּבִיא זְנוּס עַל

בְּהִרְכִּיבִי אוֹתָם עַל עֵץ מוֹצָאָן, לְשֹׁמֵר אֶת
שָׂרְשָׁיו, אוֹלֵי יַעֲשׂוּ עֲצֵי כְרָמִי שְׁנִית פְּרִי טוֹב,
וְאֲנִי אֲשַׁמַּח שְׁנִית בְּפָרִי כְרָמִי, וְאֲשִׁישׁ מִשׁוֹשׁ;
עַל כִּי שְׂמִרְתִּי אֶת שָׂרְשֵׁי הַפְּרִי הָרֵאשׁוֹן
וְהָעֲנָפִי. לָכֵן, לֹךְ אַתָּה וְקִרְאֵת לְעַבְדִּים, לְמַעַן
נִשְׁקָד לַעֲמָל בְּכֶרֶם בְּכֹל מְאֹדְנוּ לַפְּנוֹת אֶת
הַדֶּרֶךְ, בַּעֲבוּר אוֹצִיא שְׁנִית אֶת הַפְּרִי הַמִּשְׁבָּח,
אֲשֶׁר הוּא הַטוֹב וְהִיָּקָר מִכָּל פְּרִי. עַל כֵּן, הִבֵּה
נִלְכָה וְנַעֲמַל, זֹאת הַפֶּעַם הָאֲחֵרָוְנָה, בְּכֹל מְאֹדְנוּ,
כִּי קָרֵב הַקֶּץ וּבָא, וְזֹאת הַפֶּעַם הָאֲחֵרָוְנָה אֲשֶׁר
אֲזַמֵּר אֶת כְּרָמִי. הִרְכַּב נָא אֶת הָעֲנָפִים,
וְהִתְחַלֵּת בְּאֲחֵרֹנִים לְמַעַן יְהִיו רֵאשׁוֹנִים,
וּלְמַעַן יְהִיו הָרֵאשׁוֹנִים אֲחֵרֹנִים. עַד כֵּן נָא
סְבִיבוֹת הָעֵצִים, הִזְקוּ כְּפָעִיר, רֵאשׁוֹנִים
כְּאֲחֵרֹנִים וְאֲחֵרֹנִים כְּרֵאשׁוֹנִים, לְמַעַן יִשׁוּבוּ
כָּלֶם וְיִתְפַּלְכְּלוּ בַּפֶּעַם הָאֲחֵרָוְנָה. עַל כֵּן, עַד
סְבִיבוֹתָם, זְמַרְם וְשׁוּבוּ לְזַבְּלָם, בַּפֶּעַם הָאֲחֵרָוְנָה,
כִּי הַקֶּץ קָרֵב וּבָא. וְהִיָּה אִם יִצְמַחוּ הִרְכָּבִים
הָאֲחֵרֹנִים הָאֵלֶּה, וְיַעֲשׂוּ פְרִי מִשְׁבָּח, הֵכֵן
תִּכְוִין אֶת דֶּרֶכָם לְמַעַן יִגְדְּלוּ. וּבַהֲחֹלֶם לְגִדּוֹל,
וְהִסְרָת אֶת הָעֲנָפִים הָעוֹשִׂים פְּרִי מֵר, כְּפִי כַחַ
הַטּוֹבִים וְגִדְלָם; אֲכֹן, אֵל תִּסִּיר אֶת הָרַעִים
בְּאַחַת, פֶּן יְהִיו הַשָּׂרֵשִׁים חֲזָקִים מִרְכִּבֵּיהֶם,
וְהַמִּרְכָּבִים יִכְּלוּ וַיֵּאבְדוּ לִי עֲצֵי כְרָמִי. כִּי יֵצֵר לִי
בְּאֵבֶד לִי עֲצֵי כְרָמִי; לָכֵן, הִסִּירָה נָא אֶת הָעֲנָפִים
הָרַעִים בְּהִתְאֵם לְגִדְלֵת הַטּוֹבִים, לְמַעַן יְהִיו
שָׁוִים הַשָּׂרֵשׁ וְהַצִּמְרֵת זֶה לְזֶה בְּכֹחֶם, עַד אֲשֶׁר
יִגְבְּרוּ הַטּוֹבִים עַל הָרַעִים; וְהָרַעִים יִגְדְּעוּ וְאֵל
הָאֵשׁ יִשְׁלָכוּ, לְבָל יְהִיו לְמַפְגֵּעַ בְּאֲדַמַּת כְּרָמִי;
כֵּן אֲטַטֵּא אֶת הָרַעִים הַחוּצָה מִכְּרָמִי. אֲכֹן,
אֶת פְּנוֹת הָעֵץ הַמִּשְׁבָּח אֶרְכִּיב שְׁנִית עַל הָעֵץ
הַמִּשְׁבָּח; וְאֵת עֲנָפֵי הָעֵץ הַמִּשְׁבָּח אֶרְכִּיב עַל
הַפְּנוֹת הַמִּשְׁבָּחֹת, כֵּן שׁוֹב הַבָּאִתִּים יִחָדוּ,
לְמַעַן יַעֲשׂוּ פְרִי מִשְׁבָּח וְהִיו לְאֶחָד. וְהָעֲנָפִים
הָרַעִים יִשְׁלָכוּ הַחוּצָה מִכָּל אֲדַמַּת כְּרָמִי; כִּי רַק
בַּפֶּעַם הַזֹּאת אֲזַמֵּר אֶת כְּרָמִי. וּבַעַל הַכֶּרֶם שָׁלַח
אֶת עַבְדּוֹ; וְהַעֲבָד הֵלךְ וַעֲשָׂה כְּמִצְוֹת אֲדוֹנָיו,
וְהִבִּיא עֲבָדִים נוֹסְפִים; וְהָיו אֵלֶּה מַעֲשִׂים.
וְאָמַר אֲלֵיהֶם בַּעַל הַכֶּרֶם: לָכֵן וַעֲמַלְתֶּם בְּכֶרֶם
בְּכָל מְאֹדְכֶם. כִּי הִנֵּה, זֹאת הַפֶּעַם הָאֲחֵרָוְנָה

אֲשֶׁר לֹא־לֵהִימ, הַמִּכָּה אֶת הָרָשָׁעִים בַּפֶּחַד
אִים וּבְמוֹרָא. אָמֵן.

ז

א וְהָיָה כְּעֶבֶר שְׁנַיִם מִסְפָּר, קָם אִישׁ בְּקֶרֶב עַם
ב נְפִי, וְשִׁמּוֹ נִקְרָא שָׁרָם. וְהוּא הִחֵל לְהִטִּיף בְּקֶרֶב
הָעָם וְהִשְׁמִיעָם כִּי לֹא יִהְיֶה מְשִׁיחַ. וְהִרְבָּה הוּא
לְהִטִּיף אֶל הָעָם חִלּוֹת, לְמַעַן יֵדִיחַ אֶת תּוֹרַת
ג הַמְּשִׁיחַ. וְהוּא שָׁקַד בַּעֲמָלוֹ לְמַשֹּׁךְ אֶת לֵב הָעָם,
עַד אֲשֶׁר עָלָה בִּידּוֹ לְמַשֹּׁךְ לֵב רַבִּים. וַעֲנַן אֲשֶׁר
יָדַע כִּי אֲנִי, יַעֲקֹב, הָאֲמַנְתִּי בַּמְּשִׁיחַ הָעִתִּיד
ד לְבֹא, הִרְבָּה לְבַקֵּשׁ עֵת לְבֹא אֵלַי. וְהוּא הָיָה
מְלַמֵּד, וַיְדַע הֵיטֵב אֶת שְׁפַת הָעָם; עַל כֵּן יָכוֹל
הָיָה לְהַרְבּוֹת חִלּוֹת לְשׁוֹן וּלְפַעַל בְּכַח הַדְּבָרָה,
ה כְּפִי בַּח הַשְׁטָן. וְהוּא קָנָה לְהַדִּיחַנִי מִן הָאֲמִנָּה,
עַל אִף הַהִתְנַלְּלוֹת הַרְבּוֹת וְהַדְּבָרִים הַרְבִּים אֲשֶׁר
רָאִיתִי עַל אוֹדוֹת דְּבָרִים אֵלֶּה; כִּי אֲמַנֵּם רָאִיתִי
מִלְּאֲכִים וְהֵם אֲכֹן שְׁרֵתוֹנִי. אִף שָׁמַעְתִּי, כַּפַּעַם
בַּפַּעַם, אֶת קוֹל יְהוָה מְדַבֵּר אֵלַי מִלִּים בְּרוֹרוֹת;
וְכֵן לֹא נִתֵּן הָיָה לְהַדִּיחַנִי. וְהָיָה כִּי הוּא בָּא
אֵלַי, וַדְּבַר אֵלַי בְּזֶה הָאָפֶן, לֵאמֹר: אַחִי יַעֲקֹב,
בְּקִשְׁתִּי הִרְבָּה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ כִּי שָׁמַעְתִּי, וְאִף יָדוּעַ
לִי, אֲשֶׁר מְרַבָּה אֶתְּהָ לְלַכֵּת בְּקֶרֶב הָעָם וּלְהִטִּיף
עַל הַדְּבָר אֲשֶׁר אַתֶּם קוֹרְאִים הַבְּשׂוּרָה, אוֹ
ז תּוֹרַת הַמְּשִׁיחַ. וְאַתָּה הוֹבַלְתָּ רַבִּים מִן הָעָם
הַזֶּה לַעֲשׂוֹת אֶת דְּרֹךְ אֱלֹהִים הַיְשָׁרָה, וּלְחַדֵּל
מִשְׁמִירַת תּוֹרַת מֹשֶׁה, אֲשֶׁר הִיא דְּרֹךְ הַיְשָׁרָה,
וּלְהַחֲלִיף אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה בַּעֲבֻדוֹת מִי אֲשֶׁר
לְדְבָרֶיךָ יָבֹא בְּעוֹד מֵאוֹת שָׁנִים רַבּוֹת. וְעַתָּה,
אֲנִי, שָׁרָם, אוֹמֵר לָךְ אֲשֶׁר זֶה גִּדּוּף, כִּי אֵין אִישׁ
יֹדֵעַ דְּבָרִים כָּאֵלֶּה וְלֹא יוֹכֵל אָדָם לְסַפֵּר עַל
ח הַבָּאוֹת. כֹּךְ רַב עָמִי שָׁרָם. אִךְ הִנֵּה שָׁפַף יְהוָה
אֱלֹהִים אֶל נַפְשִׁי אֶת רוּחוֹ עַד כִּי הִכְלַמְתִּיו בְּכָל
ט דְּבָרָיו. וְאַמְרָתִי אֵלָיו: הִתְכַּחֵשׁ בַּמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר
יָבֹא? וְהוּא אָמַר: אִם אֲכֹן יִהְיֶה מְשִׁיחַ, לֹא
אֲכַחֵשׁ בּוֹ, אֲבָל אֲנִי יֹדֵעַ כִּי אֵין מְשִׁיחַ, וְאִף לֹא
יִהְיֶה, וְלֹא יִהְיֶה לְעוֹלָם. וְאַמְרָתִי אֵלָיו: הִתְאַמֵּן
יֹא בְּכַתְבִּי הַקֹּדֶשׁ? וְהוּא אָמַר: אֲכֹן. וְאַמְרָתִי אֵלָיו:
אִם כֵּן אֲפֹא אֵינִךְ מִבְּיָנִים, כִּי אֵלֶּה מַעֲשִׂים
נֶאֱמָנָה עַל הַמְּשִׁיחַ, הִנֵּה אוֹמֵר לָךְ אֲשֶׁר אִף

בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר בִּהֶם הַמְּשִׁלָּם לַעֲזִיזִית
ב מְשַׁבַּח, קוֹם יָקוּמוּ. וְהַיּוֹם אֲשֶׁר יוֹסִיף יְהוָה
שְׁנִית יָדוֹ לְקִנּוּת אֶת עַמּוֹ לְהַשִּׁיבָם, הוּא, אֲכֹן,
הַפַּעַם הָאֶחָדוֹנָה אֲשֶׁר יֵצְאוּ עַבְדֵי יְהוָה בְּכַחוֹ
לְטַפֵּל בְּכַרְמוֹ וּלְזַמֹּר אוֹתוֹ; וְאַחֵר זֹאת, בְּמַהֲרָה
ג יָבֹא הַקֵּץ. וּמָה בְּרוּכִים הֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר שָׁקְדוּ
לַעֲמֵל בַּפֶּרֶס, וּמָה אַרְוִירִים אֵלֶּה אֲשֶׁר יִשְׁלָכוּ
הַחוּצָה אֶל מְקוֹמָם; וְהָעוֹלָם יִשְׁרָף בָּאֵשׁ.
ד מָה רַבִּים רַחֲמֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, כִּי זֹכֵר הוּא אֶת
בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׂרָשִׁים וְעַנְפִּים, וְהוּא כָל הַיּוֹם
שׁוֹלַח אֶת יְדָיו אֵלֵיהֶם; וְהֵם עִם קִשָּׁה עֶרְף
וְסוֹרָרִים; אִךְ כֹּל אֲשֶׁר לֹא יִקְשָׁה אֶת לְבוֹ, יִוָּשַׁע
ה בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים. עַל כֵּן, אַחִי הָאֲהוּבִים, הִנֵּה
מַפְצִיר בָּכֶם בְּדְבָרִים מַפְכָּחִים, לְהַנָּחֵם מִחֲטָא
וּלְבֹא אֶל אֱלֹהִים בְּלֵב שָׁלֵם, וּלְדַבֵּק בּוֹ כְּפִי
הַדְּבָקוֹ בָּכֶם. וּבְעוֹד זְרוּעַ רַחֲמָיו שְׁלוּחָה אֵלֵיכֶם
וְ בָאוֹר הַיּוֹם, אֵל תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶּם. אֲכֹן, הַיּוֹם, אִם
ו תִּשְׁמַעוּ בְּקוֹלוֹ, אֵל תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶּם; כִּי לְמָה
ז תִּמְוֹתוֹ? הִנֵּה, אַחֵר אֲשֶׁר כָּלְפַל אֶתְכֶם דְּבַר
אֱלֹהִים הַטּוֹב כָּל הַיּוֹם, הַתְּשָׂאוֹ פְּרִי רַע לְהַגְדֵּעַ
ח וּלְהִיטֵי מְשָׁלְכִים בָּאֵשׁ? הִתְמַאֲסוּ אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה? הַתְּשִׁיבוּ פְּנִיכֶם מִדְּבָרֵי הַנְּבִיאִים?
הַתְּדַחוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ עַל אוֹדוֹת
הַמְּשִׁיחַ, אַחֵר אֲשֶׁר כֹּה רַבִּים דְּבָרוּ עָלָיו?
הַתְּשַׁלְּלוּ אֶת בְּשׂוֹרְתוֹ הַטּוֹבָה שֶׁל הַמְּשִׁיחַ, וְאַתָּה
כֹּחַ אֱלֹהִים, וְאַתָּה מֵתַת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ? הַתְּכַבּוּ אֶת
רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְתִשְׁמְצוּ לְלַעַג אֶת תְּכִנַּת הַגָּאֹלָה
ט הַגְּדוֹלָה, אֲשֶׁר נַעֲרָכָה בַּעֲבוּרְכֶם? הֲלֹא תִדְעוּ
אֲשֶׁר בַּעֲשׂוֹתְכֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה יִבְיֹאכֶם כֹּחַ
הַגָּאֹלָה וְהַתְּחִיָּה, אֲשֶׁר בַּמְּשִׁיחַ, לַעֲמֹד בְּבוֹשָׁה
וּבִאֲשָׁמָה נוֹרָאָה לְפָנֵי כֹס הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר
י לֹא־לֵהִימ? וְעַל פִּי כֹחַ מִשְׁפָּט, כִּי לֹא יוֹפֵר
צִדִּיקוֹ, שׂוּמָה עָלֵיכֶם לְרִדֵּת אֶל מִקְוֵה הָאֵשׁ
וְהַנִּפְרִית, אֲשֶׁר שְׁלֹהֲבָתוֹ לֹא תִכְבָּה, וְעִשְׁנוֹ
יֹא עוֹלָה לַעֲד, וְהוּא יְסוּרֵי אֵין קֵץ. אָנָּה, אַחִי
יֹא הָאֲהוּבִים, הִנָּחֲמוּ מִחֲטָא וְהִנָּסוּ בִּשְׁעַר
הַצָּר, וּלְכוּ בַּמִּשְׁעוֹל הַצָּר עַד אֲשֶׁר תִּקְבְּלוּ
יֹא חַיֵּי עוֹלָם. אָנָּה, הַשְׁכִּילוּ: מָה אוֹסִיף דְּבַר?
יֹא וּכְכֻלּוֹתֵי אֶת דְּבָרִי, הִנֵּה מְבַרֵּךְ אֶתְכֶם לְשִׁלוֹם,
עַד אֲשֶׁר אֲפַגְשְׁכֶם לְפָנֵי כֹס מִשְׁפָּטוֹ הַנִּרְצָה

א והשיב את נשמתו. והנה כאשר שמע ההמון
 את הדברים האלה מפיו, בעמדו להשיב את
 נשמתו, השתוממו מאד, עד כי ירד עליהם כח
 אלהים, וגבר עליהם, והם נפלו ארצה. והדבר
 הזה לרצון היה לי, כי אני, יעקב, בקשתי אותו
 מאת אבי אשר בשמים; כי הוא שמע צעקתי
 וענה לתפילתי. והשלוש ואהבת אלהים שבו
 אל העם; והם התבוננו בכתבי הקדש ולא
 האזינו עוד לדברי הרשע ההוא. ותחבולות רבות
 נמצאו למען תפן את דעת הלמנים ולהשיכם
 אל האמת; אך הכל לשוא היה כי הם ששו אלי
 קרב ושפיכת דמים, ושנאת עולם שנאו אותנו,
 אחיהם. והם בקשו תמיד להשמידנו בכח נשקם.
 על כן התבצרו הנפיים עליהם בכלי נשקם ובכל
 כחם, בבטחם באלהים, צור ישועתם; לכן כבשו
 את אויביהם, עד היום הזה. ואני, יעקב, קריתי
 לשיבה. ויען אשר כתובים דברי ימי העם הזה
 על הלוחות הנוספים אשר לפני, הנני חותם את
 כתב הזכרון הזה בהגידי כי כתבתי כפי מיטב
 ידיעתי, וכי חלף הזמן עמנו וגם חיינו חלפו
 עלינו כבחלום, בהיותנו עם בודד ושוקט,
 נודדים, מדחים מירושלם, לידי עת צרה,
 במדבר, שנואי אחינו אשר הסבו מלחמות
 וריב; על כן עברו עלינו ימינו ביגון. ואני, יעקב,
 ראיתי אשר קרב ובא יום רדתי אלי קבר; על כן
 אמרתי לבני אנוש: קח נא את הלוחות האלה.
 ואמרתי לו את אשר צוני אחי נפי, והוא אמר
 כי ישמע אל מצותי. ואני שם קץ לכתביתי על
 הלוחות האלה, וכתבי מעשים; ואת הקורא
 אברך לשלום; הן תקותי אשר רבים מאחי
 יקראו את דברי היו שלום, אחים!

א אחד מן הנביאים לא כתב ולא נבא, כי אם
 יב דבר על אודות המשיח הזה. ואין זאת הכל,
 אכן נגלה לי הדבר, כי ראיתיו וגם שמעתי;
 ואף נודע לי בכח רוח הקדש; על כן יודע אני
 אשר אם לא תעשה כפרה, אבוד יאבד כל
 יג האדם. והוא אמר אלי: הראני אות מאת כח
 רוח הקדש הזה, אשר כה רבה ידיעתך עליו.
 יד ואמרתי אליו: מה אני אשר אנסה את אלהים
 למען יראף אות בדבר אשר הנך יודע כי אמת
 הוא? על אף זאת נבר תתנכר, כי מאת השטן
 הנך. ואולם לא כרצוני יעשה; אך אם יכח
 אלהים, יהיה זה אות לך אשר לו הכח, בשמים
 ובארץ, ואף כי בוא יבוא המשיח. אנא, יהוה,
 יט יעשה נא רצונך ולא רצוני. ובאמרי, יעקב,
 את הדברים האלה, בא עליו כח יהוה, עד כי
 כז נפל ארצה. ואחר הדברים האלה הוא התפלל
 יט ימים רבים. ויום בא והוא דבר אל העם לאמר:
 האספו מחר, כי עת מותי באה; על כן חפצתי
 יז לדבר אל העם לפני מותי. והיה למחרת,
 ונאסף המון העם; והוא דבר אליהם מפרשות
 וכחש בדברים אשר הורה אותם; והוא התודה
 על המשיח וכח רוח הקדש ושרות המלאכים.
 יח והוא דבר אליהם ברורות, על כי מכח השטן
 רמה. והוא דבר על שאל ועל חיי עולם ועל
 יט ענש נצחי. והוא אמר: יראתי פן חטאתי חטא
 בל יסלח, כי כזבתי לאלהים; כי כחשתי במשיח
 ואמרתי כי האמנתי בכתבי הקדש; ואלה אכן
 מעידים עליו. ויען אשר כזבתי כן לאלהים,
 גדולה יראתי פן נורא יהיה משפטי; אף הנני
 כ מתודה לפני אלהים. וככלותו לומר את
 הדברים האלה, לא יכול היה לדבר עוד,

ספר אנוש

אנוש מתפלל וְשומע לקול יהוה. הוא שש בשל האפשרות למצא מנוחה עם גואלו. (בערך 420 לפני הספירה.)

א ואני אספר לכם על מאבקי לפני אלהים,
 ב בטרם נמחלו לי חטאי. והיה כי יצאתי לצוד
 חיות ביערות; והדברים אשר שמעתי מפי אבי

א אני, אנוש, יען אשר ידעתי כי אבי היה איש
 צדיק, על כי למדני בשפתו ובתורת יהוה
 ותוכחתו, לכן אברך על כן את שם אלהי.

אָל אֱלֹהִים כִּי יִשְׁמֹר אֶת הַכְּתָבִים; וְהוּא כָּרַת
 לִי בְרִית אֲשֶׁר יוֹצִיאֵם לְאוֹר לִידֵי הַלְּמָנִים בַּעַת
 י אֲשֶׁר תִּישָׁר בְּעֵינָיו. וְאֲנִי, אָנוּשׁ, יָדַעְתִּי כִּי כֵן
 יח יִהְיֶה, כְּדָבָר בְּרִיתוֹ; וְלָכֵן תִּנּוּחַ נַפְשִׁי. וְאָמַר
 יְהוָה אֱלֹהֵי: גַּם אֲבוֹתַיִךְ דָּרָשׁוּ זֹאת מִמֶּנִּי; וְהַדָּבָר
 יעֲשֶׂה לָּהֶם כְּפִי אֲמוּנָתָם; כִּי אֲמוּנָתָם הִיְתָה
 יט כְּאֲמוּנַתְךָ. וְאֲנִי, אָנוּשׁ, הִלַּכְתִּי בִקְרֵב עִם נָפִי,
 וְנִבֵּאתִי עַל הַבָּאוֹת וְהַעֲדַתִּי עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 כ שְׁמַעְתִּי וְרָאִיתִי. וְהִנֵּנִי מַעֲיֵד כִּי בָנִי עִם נָפִי
 שָׁקְדוֹ לְהַשִּׁיב אֶת הַלְּמָנִים אֶל אֲמוּנַת הָאֱמֶת
 אֲשֶׁר בְּאֱלֹהִים. אֲדָּה לִשְׁאוֹא הִיָּה עֲמַלְנוּ. שְׁנֵאתָם
 הִיְתָה חֲרוּצָה, וְהֵם הִלְכוּ אַחֵר יִצְרָם הָרַע וְהָיוּ
 לַעַם פָּרָא וְאֶכְזָר, צָמְאֵי דָם, עוֹבְדֵי פְסִילִים
 וּטְמֵאִים; מִשְׁבִּיעִים נַפְשָׁם בְּבִשָׁר חַיּוֹת טָרֶף,
 שׁוֹכְנִים בְּאֵהָלִים וְנוֹדִידִים בִּיעֲרוֹת, וְלִמְתַּנִּיָּהֶם
 חֲגוּרֵי עוֹרוֹת וְרֹאשֵׁיהֶם מְגֻלָּחִים; כְּשֶׁר מַעֲשֶׂה
 הִיָּה לָהֶם בְּקִשְׁת׃ וּבַפְּגִיז וּבַגְּרָזָן. רְבִים מֵהֶם
 אָכְלוּ אֲדָּה בִּשָׁר נָא, וְתָמִיד הָיוּ מִבְּקָשִׁים
 כא לְהַשְׁמִידֵנּוּ. וְעַם נָפִי הָיוּ עוֹבְדֵי אֲדָמָה וְגִדְלוּ כָּל
 מִינֵי דָגָן וּפְרִי, וְעֲדָרֵי בָקָר וְכָל מִינֵי צֶאֱן, וְעֹזִים
 כב וְיַעֲלִים וְכֵן סוֹסִים לָרֶב. וְהָיוּ בִקְרֵבנוּ נְבִיאִים
 רְבִים מְאֹד, וְהָעָם הָיוּ קָשִׁי עֲרָף, וְקָשִׁי הַבְּנָה.
 כג וְלֹא נָתַן הִיָּה לַעֲשׂוֹת דָּבָר, בְּלִתִּי אִם בְּדָבוּר
 קֶשֶׁה מְאֹד, וְדַבְרֵי הַסָּפֶה וְהַתִּנְבְּאוֹת עַל
 מִלְחָמוֹת, וְעַל מְרִיבוֹת וְעַל חֲרָבָן, וְהַזְכָּרָה
 מִתְּמַדָּת עַל הַמּוֹת וְעַל אֲרֹךְ חַיֵּי עוֹלָם, וּמִשְׁפָּטֵי
 אֱלֹהִים וְכַחוֹ, וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לְמַעַן עוֹרְרָם
 תָּמִיד וּלְשִׁמְרָם בִּירְאֵת יְהוָה. הִנֵּנִי אוֹמֵר כִּי
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּלִבִּי, אֲכֹן דְּבָרִים בְּרוּרִים
 וּמִפְּרָשִׁים מְאֹד, יְכַלּוּ לְשֹׁמֵר עֲלֵיהֶם מִדְּרַת
 מִהֲרָה אֱלֹהֵי אֲבֹדוֹן. וְכִדְרָךְ הַזֹּאת פּוֹתֵב אֲנִי עַל
 כד אוֹדוּתֵיהֶם. וּבִימֵי חַיֵּי רִאִיתִי מִלְחָמוֹת בֵּין
 כה הַנְּפִיִּים וְהַלְּמָנִים. וְהָיָה כִּי יִקְנַתִּי; וּמִיּוֹם צֵאת
 אֲבִינִי, לְחֵי, מִירוּשָׁלַם חִלְפוּ מֵאָה וְשִׁבְעִים
 כו וְתִשַׁע שָׁנִים. וְאֲנִי רִאִיתִי אֲשֶׁר קָרֹב לְבוֹא
 יוֹם רִדְתִּי אֵלֶי קֶבֶר, כִּי כֹה פָעַל עָלַי כֹּחַ אֱלֹהִים
 בַּעֲבוּר אֲסִיף וְאֶנְבֵּא אֶל הָעָם הַזֶּה, לְהַשְׁמִיעַ אֶת
 דְּבַר אֱלֹהִים עַל פִּי הָאֱמֶת אֲשֶׁר בְּמִשְׁחִי. כָּל יָמֵי
 כז הַשְׁמַעְתִּיו, וְשִׁמְחַתִּי בּוֹ מִכָּל אֲשֶׁר בְּעוֹלָם. קָרֹב
 לְכַתִּי אֶל מְקוֹם מְנוּחָתִי, אֲשֶׁר הוּא עִם גּוֹאֲלִי;

לַעֲתִים קְרוּבוֹת עַל אֹדוֹת חַיֵּי עוֹלָם וְעַל
 שְׁמִחַת הַקְּדוֹשִׁים שֶׁקָּעוּ עִמָּךְ אֶל תּוֹךְ לִבִּי.
 ד וְנִפְשִׁי רַעֲבָה; וְאֲנִי כְרַעְתִּי בְּרֹךְ לִפְנֵי יוֹצְרִי,
 וְקִרְאתִי אֵלָיו בַּתְּפִלָּה עַד וְתַחֲנוּנִים לְמַעַן נַפְשִׁי;
 אֲכֹן, כָּל הַיּוֹם שׁוֹעֲתִי אֵלָיו. וּבִבּוֹא הַלֵּילָה עוֹד
 ה נִשְׁאֵתִי קוֹלִי עַד הַגִּיעוֹ הַשְּׁמִימָה. וְקוֹל בָּאֲנִי
 לֵאמֹר: אָנוּשׁ, נִמְחַלּוּ לָךְ חֲטָאִיד וְאַתָּה תִּבְרָךְ.
 ו וְאֲנִי, אָנוּשׁ, יָדַעְתִּי אֲשֶׁר לֹא יִכָּזֵב אֱלֹהִים; עַל
 ז כֵּן נִמְחַתָּה אֲשַׁמְתִּי. וְאֲנִי אֲמַרְתִּי: יְהוָה, אֵיךְ
 ח נִעֲשֶׂתָה זֹאת? וְהוּא אָמַר אֱלֹהֵי: בַּעֲבוּר אֲמוּנָתְךָ
 בְּמִשְׁחִי, אוֹתוֹ לֹא שְׁמַעְתָּ, אֲף לֹא רָאִיתָ מַעֲוֹדָךְ.
 וְעוֹד תִּתְלַפֶּנָּה שָׁנִים רַבּוֹת עַד אֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה בְּגוֹף;
 ט לָכֵן לָךְ לָךְ; אֲמוּנָתְךָ עֲשֶׂתָה אוֹתְךָ שָׁלֵם. וְכִשְׁמַעִי
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הַתְעוּרָרָה בִּי תִשׁוּקָה בְּדָבָר
 טו טוֹבוֹת אֲחִי הַנְּפִיִּים; עַל כֵּן שִׁפְכְתִּי אֶת כָּל נַפְשִׁי
 י אֶל אֱלֹהִים לְמַעַנְם. וּבַעֲוִדִי מִתְאַמֵּץ כָּךְ בְּרוּחִי,
 וְהִנֵּה קוֹל יְהוָה דְּבַר שְׁנִית אֶל לִבִּי, לֵאמֹר: אֲנִי
 אֶפְקֹד אֶת אֲחִידְךָ כְּפִי שֶׁקִּידְתָּם לְשֹׁמֵר אֶת מִצְוֹתַי.
 נִתְתִּי לָהֶם אֶת הָאֲרֶץ הַזֹּאת, וְהִיא אֲרֶץ קֹדֶשׁ;
 אֲרֹר לֹא אֲאָר אוֹתָהּ, כִּי אִם מִפְּנֵי עוֹוֹן; וְאֲנִי
 אֶפְקֹד אֶת אֲחִידְךָ כְּאֲשֶׁר אֲמַרְתִּי; וְאַתָּה פִּשְׁעֵיהֶם
 יא אוֹרִיד בִּיגוֹן עַל רֹאשָׁם. וְכִשְׁמַעִי, אָנוּשׁ, אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, נִעֲשֶׂתָה אֲמוּנָתִי בִיהוּה בְּלִתִּי
 מַשְׁעֲרַת; וְאֲנִי הִתְפַּלֵּלְתִּי אֵלָיו וְהַתְאַמַּצְתִּי רַבּוֹת
 יב וְאַרְכוֹת לְמַעַן אֲחִי הַלְּמָנִים. וְאַחֵר אֲשֶׁר שָׁקְדְתִּי
 רַבּוֹת בַּתְּפִלָּה וּבַעֲמֵל, אָמַר אֱלֹהֵי יְהוָה: הִנֵּנִי נוֹתֵן
 יג לָךְ כְּחֶפְצְךָ בַּעֲבוּר אֲמוּנָתְךָ. וְהָיָה הִיָּה חֶפְצִי מִמֶּנּוּ:
 אֲשֶׁר אִם אֲמַנֵם יִכְלּוּ עִמִּי, הַנְּפִיִּים, אֶל פֶּשַׁע
 וּבְאִפֹּן שֶׁהוּא יִשְׁמְדוּ, וְהַלְּמָנִים לֹא יִשְׁמְדוּ, יִשְׁמֹר
 יְהוָה אֱלֹהִים אֶת כְּתָב זְכוֹנוֹ עִמִּי, הַנְּפִיִּים; אֲף
 אִם בְּכַח זְרוֹעַ קֹדֶשׁוֹ, בַּעֲבוּר יֵצֵא לְאוֹר בְּיוֹם
 יבּוֹא, וְיִלָּךְ לִידֵי הַלְּמָנִים, וְאוֹלֵי יִבּוֹאוּ הֵם אֶל
 יד הַיְּשׁוּעָה. כִּי בִימֵינוּ, כָּל מֵאֲמַצֵּינוּ לְהַשִּׁיבָם אֶל
 אֲמוּנַת אֱמֶת, לִשְׁאוֹא הָיוּ; וּבִכְתָּמָם נִשְׁבָּעוּ, אֲשֶׁר
 אֵלֵינוּ נָתַן הַדָּבָר לְהַעֲשׂוֹת, יִשְׁחִיתוּ אֶת כְּתָבֵינוּ,
 טו וְאוֹתָנוּ, וְאַתָּה כָּל מִסּוּרוֹת אֲבוֹתֵינוּ. וְיַעַן אֲשֶׁר
 יָדַעְתִּי כִּי יְהוָה אֱלֹהִים יְכוֹל לְשֹׁמֵר אֶת כְּתָבֵינוּ,
 קִרְאתִי אֵלָיו חֲזוֹר וְקִרְאוּ, כִּי אָמַר אֱלֹהֵי: כָּל אֲשֶׁר
 תִּבְקֶשׁ בְּאֲמוּנָה, בְּהֶאֱמִינְךָ כִּי תִקְבֵּל בְּשֵׁם
 טז הַמִּשְׁחִי, קִבֵּל תִּקְבַּלְנוּ. וְאֲנִי הָאֲמַנְתִּי, וְקִרְאתִי

פָּנִיו בְּעֵנֶג לְבִי, וְהוּא יֹאמַר אֵלַי: בּוֹאָה אֵלַי, אֶתָּה
הַמְּבַרֵךְ; מְקוֹם מוֹכֵן לָךְ בְּמִשְׁכְּנוֹת אֲבִי. אָמֵן.

כִּי יִדְעָתִי אֲשֶׁר בּוֹ מְנוּחָתִי. וְאֲנִי אֲשַׁמַּח לְקִרְאָתָהּ
יוֹם חֶלְף מוֹתִי בְּאַלְמָנוֹת, וְאֶעֱמֹד לִפְנֵיו; אִזּוּ אֶחְזָקָה

סֵפֶר יְרוֹם

עַם נָפִי שׁוֹמֵר אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה. הֵם מַצְלִיחִים בְּאַרְץ. נְבִיאֵיהֶם, כְּהֻנָּיהֶם וּמוֹרֵיהֶם מְלַמְּדִים אוֹתָם לְעֻפּוֹת
לְבָאָה הַמְּשִׁיחִית. (בְּעֶרְךָ 361–399 לִפְנֵי הַסְפִּירָה.)

וּבְכֶסֶף וּבְחֶפְצֵי יְקָרוֹת, וּבְמַעֲשֵׂה מַחֲשָׁבֶת
מְלֹאכֶת חֲרָשֵׁי עֵץ, בְּבָתִּים וּבְמִכְנוֹת, וְכֵן
בְּבִרְזֵל וּנְחָשֶׁת, וּנְחָשֶׁת קָלָל וּפְלָדָה, וְעִשְׂיָנו
מִיַּי בָּלִים לְעֻבּוֹדַת הָאֲדָמָה, לְסוּגֵיהֶם הַשּׁוֹנִים,
וְכָלִי מְלַחֲמָה. וְנִשְׁקָנוּ הֵיחָךְ חֵץ חֵד רֹאשׁ וְאַשְׁפֶּת
חֲצִים, וְשָׁלַח וְחִנִּית וְכָל הַכְּנוֹת הַמְּלַחֲמָה.
וְיַעַן אֲשֶׁר הֵייוּ נְכוֹנִים לְעַמּוֹד אֶל מוֹל הַלְּמָנִים,
לֹא עָלָה בְּיָדָם לִגְבֹר עֲלֵינוּ. וְאִכּוֹן הַתְּקִים דָּבָר
יְהוּה אֶל אֲבוֹתֵינוּ לֵאמֹר: אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת
מִצְוֹתַי, תִּצְלִיחוּ בְּאַרְץ. וְנִבְיָאֵי יְהוּה הִזְהִירוּ
אֶת עַם נָפִי עַל פִּי דְבַר אֱלֹהִים, אֲשֶׁר אִם לֹא
יִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, וְיִפְּלוּ אֶל פֶּשַׁע, אִכּוֹן אֲבוֹד
יִאֲבֹדוּ מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ. עַל כֵּן שָׁקְדוּ הַנְּבִיאִים
וְהַכְּהֻנִּים וְהַמּוֹרִים בְּעַמְלָם לְעוֹרֵר אֶת הָעָם,
בְּכָל אֶרֶץ אַפֶּס, לְעַמּוֹד עַל מִשְׁמֶרֶם. וּלְמַדּוּ הֵם
אוֹתָם אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה וְהַכְּנָה אֲשֶׁר בְּנִתְּנִיתָהּ;
וְהֵם שָׁכְנְעוּ אֶת הָעָם לְהִבִּיט קְדִימָה אֶל
הַמְּשִׁיחִי, וְלִהְיוֹת בּוֹ אֲשֶׁר יְבֹא. כְּאֵלּוֹ כֶּבֶד
בָּא. בְּדֶרֶךְ זֹאת לְמַדּוֹם. וּבְעֻשׂוֹתָם כֵּן, הִצִּילוֹם
מִכְּלִיָּה מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ; כִּי בְּדָבָר יְהוּה דִּקְרוּ
אֶת לֵב הָעָם, וְעוֹרְרוּם תְּמִיד לְהִנָּחֵם מִחֻטָּא.
וְחִלְפוּ מֵאֵתִים וּשְׁלִשִׁים וּשְׁמוֹנֶה שָׁנִים,
בְּמִלְחָמוֹת וּבְמִרְיָבוֹת וּבְמִחְלּוֹקוֹת אֲשֶׁר אָרְכוּ
יָמִים רַבִּים בְּקִשּׁוֹף הָעֵת הַהִיא. וְאֲנִי, יְרוֹם,
לֹא אוֹסִיף לְכַתֵּב, כִּי קִטְנִים הַלּוּחוֹת. אֲךָ הִנֵּה,
אֲחִי, תּוֹכְלוּ לִפְנוֹת אֶל לּוּחוֹת נָפִי הַנוֹסְפִים,
אֲשֶׁר בָּהֶם חֲרוּטִים כְּתָבִי זָכוֹן מְלַחְמוֹתֵינוּ,
כְּפִי כְּתִיבַת הַמְּלָכִים, אוֹ אֲשֶׁר צִוִּי הֵם לְכַתְּבָם.
וְהִנֵּי מוֹסֵר אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה לְיָדִי בְּנִי אוֹמֵנִי,
לְמַעַן יִשְׁמְרוּ כְּמִצְוֹת אֲבוֹתַי.

אֲנִי, יְרוֹם, כּוֹתֵב דְּבָרִים מַעֲשִׂים, עַל פִּי מִצְוֹת
אֲבִי, אֲנוּשׁ, לְמַעַן יִשְׁמְרוּ דְבָרֵי תּוֹלְדוֹתֵינוּ.
ב וְיַעַן אֲשֶׁר הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה קִטְנִים, וְיַעַן אֲשֶׁר
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נִכְתָּבִים בְּכּוֹנָה לְהִיטִיב לְאַחֵינוּ
הַלְּמָנִים, עַל כֵּן הִכְרַח הוּא כִּי אֶכְתֵּב מַעֲט;
וְאוּלָם לֹא אֶכְתֵּב אֶת דְּבָרֵי נְבוּאָתִי, אֲךָ לֹא אֶת
חֻיּוֹנוֹתַי. כִּי מָה אוּכַל לְהוֹסִיף עַל אֲשֶׁר כָּתְבוּ
אֲבוֹתַי? הֲלֹא גָלוּ הֵם אֶת תְּכֵנִית הַיְשׁוּעָה? הִנֵּנִי
ג אוֹמֵר לָכֵם: אִכּוֹן, וְדִי לִי בְּזֹאת. הִנֵּה, הִכְרַח
הוּא לְפַעֵל רֹב פְּעֻלָּה בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה, מִפְּנֵי
קִשִּׁי לָבָם וְכִבְדֹּ אֲזָנָם, וְעוֹרוֹן שְׂכָלָם וְקִשִּׁי עֶרְפָם.
וְאוּלָם מִרְבָּה אֱלֹהִים לְרַחֲמָם עַד מָאֵד וְעוֹד לֹא
ד מַחֲה אוֹתָם מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ. אֲךָ לְרַבִּים אֲשֶׁר
בְּקֶרְבָנוּ חֻיּוֹנוֹת רַבִּים, כִּי לֹא הִכַּל קִשִּׁי עֶרְף.
וְכָל אֲשֶׁר אֵינָם קִשִּׁי עֶרְף וְאֲשֶׁר לָהֶם אֲמוּנָה,
הִמָּה בָּאִים בְּסוֹד רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, הַמִּתְנַגֵּל לְבְנֵי
הָאָדָם כְּפִי אֲמוּנָתָם. וְהִנֵּה מֵאֵתִים שָׁנָה חִלְפוּ
וְעַם נָפִי הִתְעַצֵּם מָאֵד בְּאַרְץ. וְהֵם הִשִּׁיתוּ לָבָם
לְשֹׁמֵר אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה וְאֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, קֹדֶשׁ
לִיהוּה. וְהֵם לֹא חִלְּלוּ וְלֹא גָדְפוּ אֶת הַקֹּדֶשׁ;
וְחֲמוּרִים מָאֵד הָיוּ חֲקֵי הָאָרֶץ. וְהַנְּפִיִּים, וְאֲךָ
הַלְּמָנִים, נִפְּצוּ בְּרַחְבֵּי הָאָרֶץ. וְהַלְּמָנִים רַבּוּ
מִהַנְּפִיִּים עֲשֻׁרֹת מוֹנִים; וְהֵם אֶהְבּוּ רֹצַח וְשָׁתוּ
דִם חַיּוֹת. וְהֵם קָמוּ עֲלֵינוּ, הַנְּפִיִּים, פְּעֻמִּים
רְבוֹת לְהִלָּחֵם בָּנוּ; אֲךָ מְלָכֵינוּ וּמִנְהִיגֵינוּ אֲנָשִׁי
חִיל הָיוּ בְּאֲמוּנַת יְהוּה, וְלָמְדוּ הֵם אֶת הָעָם אֶת
דְּרָכֵי יְהוּה; עַל כֵּן עָמְדָנוּ בְּפְנֵי הַלְּמָנִים, וְגִרְשָׁנוּ
אוֹתָם מֵאֲדָמוֹתֵינוּ, וְנִגְשָׁנוּ לְבַעֵר אֶת עֲרֵינוּ וְאֶת
ח כָּל מְקוֹמוֹת נִתְלַתְנָנוּ. וְהִרְבִּינוּ מָאֵד בְּאַרְץ
וּנְפּוּצוֹנוּ עַל פְּנִיָּה, וְהִתְעַשְׁרָנוּ עַד מָאֵד בְּזֶהָב

ספר אומני

נביאי העם שומרים את הכתבים. המלך מושיע מגלה אנשי זרעמלה שבאו מירושלם בימי המלך צדקיהו. הוא מתמנה למלך עליהם. בנתיב, בנו של מושיע, יורש ממנו את המלוכה. (בערך 323–130 לפני הספירה).

יב קץ לדברי. אני עמלקי בן אבינדוס, אדבר אליכם מעט על מושיע, אשר המלך על ארץ זרעמלה; כי הזהירו יהוה אשר יברח מארץ נפי, ואשר יברחו עמו המדברה כל השומעים בקול יהוה. ומושיע עשה כמצות יהוה, וכל השומעים בקול יהוה יצאו מן הארץ אל היערות; דברי הספה ונבואה לרב הנהיגום, ודבר אלהים הזהירים כל העת; וזרוע עזו הובילה אותם דרך היערות, עד אשר ירדו אל הארץ אשר שמה נקרא ארץ זרעמלה. והם גלו שם עם, אשר שמו נקרא עם זרעמלה. ובקרב אנשי זרעמלה היתה שמחה רבה; וגם זרעמלה שמח עד מאד כי יהוה שלח את אנשי מושיע עם לוחות נחשת הקלל, אשר בהם היה כתב זכרון היהודים. ולמושיע נגלה כי עם זרעמלה יצאו מירושלם בעת אשר הגלה צדקיהו, מלך יהודה, בבבלה. והם נסעו במדבר, ויד יהוה העבירה אותם בתוך המים הרבים אל הארץ אשר בה גלה אותם מושיע; ומאז הם שכנו שם. ובעת אשר גלה אותם מושיע, מספרם היה רב מאד. ואולם, רבות היו מלחמותיהם, ומריבותיהם היו גדולות והם לעתים נפלו בחרב; אף שפעתם נשחתה והם לא הביאו עמם כתבי זכרונות; והם כחשו בבוראם, ומושיע ואנשיו לא יכלו להבינם. אף מושיע הורה ללמדם את שפתו. והיה אחר אשר למדו את שפת מושיע, נתן זרעמלה, על פי זכרונם, את דורות אבותיו; והדברים כתובים, אף לא בלוחות אלה. ואנשי זרעמלה ואנשי מושיע התאחדו. ומושיע התמנה למלכם. ובימי מושיע הובאה אליו אבן גדולה, אשר עליה חריטות; והוא פענח את החריטות על ידי מתת אלהים וכו'. וספר שם על איש אשר שמו קוריאנטומר, ועל הרג

א אני, אומני, אשר אבי, ירום, צוני לכתב מעט על הלוחות האלה לשמר את דברי תולדותינו. ב הנני חפץ כי תדעו אשר רבות נלחמתי בימי בחרב לשמר את עמי, הנפיים, מנפל ביד אויביהם, הקמנים. ואשר לי, הנני איש און ולא שמרתי את חקות יהוה ומצוותיו, כאשר היה עלי לעשות. מאתים ושבעים ושיש שנים חלפן, והיו לנו עתות שלום רבות, וכן עתות רבות של מלחמה כבדה ושפיכת דם. ובקצרה: מאתים ושמונים ושתים שנים חלפן, ואני שמרתי את הלוחות האלה כמצות אבותי; ומסרתים לבני אמרן. ובזאת אשים קץ לדברי. אני, אמרון, אכתב דבר-מה, אשר מעט הוא, בספר אבי. ה וחלפו שלש מאות ועשרים שנה, והרשעים ביותר בקרב הנפיים נשמדו. כי יהוה, אחר אשר הוציאם מארץ ירושלם ושמרם ונצחם מנפל ביד אויביהם, לא התיר את הפרת דברו אשר דבר אל אבותינו, לאמר: אם לא תשמרו את מצוותי, לא תצליחו בארץ. על כן פקדם יהוה במשפט גדול; ואולם, חס על הצדיקים לבל יאבדו, והצילם מידי אויביהם. ואני מסרתי את הלוחות לאחי חמיש. אני, חמיש, כותב את הדברים המעטים הבאים, בספר אחד עם אחי; כי ראיתי את אחרית דבריו הכתובים בעצם יד; והוא כתבם ביום אשר מסרם לי. ובאפן הזה אנחנו שומרים את הכתבים כמצות אבותינו. וזה קץ דברי. אני אבינדוס בן חמיש. מלחמות ומריבות לרב ראיתי בין בני עמי, הנפיים, ובין הקמנים; ואני, בחרבי הרגתי רבים מן הקמנים בהגני על אחי. וכתבי הזכרונות אשר לעם הזה חרוטים על גבי לוחות אשר למלכים, לפי דורותיהם; לא אדע על דברי חזות, ואף לא על נבואה, זולת אשר נכתב; לכן מספיק הוא אשר נכתב. ובזאת אשים

כי אין דבר טוב בלתי אם בא הוא מאת יהוה.
 ואשר רע, בא הוא מאת השטן. הנה, אחי
 האהובים, חפצי כי תבואו אל המשיח, אשר
 הוא קדוש ישראל, ותקחו חלק בישועתו ובכח
 נאלתו. אכן, בואו אליו והקריבו את כל נפשכם
 קרבן לו, והמשיכו בצום ובתפלה והתמידו עד
 הקץ. חי יהוה כי אכן תושעו. והנה אספר
 מעט על כמה אנשים אשר עלו אל היערות,
 בדרךם לשוב אל ארץ נפי; כי רב היה מספר
 החפצים להתנחל בארץ ירשתם. לכן עלו הם
 אל היערות; ומנהיגם היה איש חיל וגבור,
 וקשה ערף, והוא הסב ריב ביניהם עד כי יהרגו
 כלם ביער, וזולת חמשים איש, ואלה שבו אל
 ארץ זרעמלה. ואף הם לקחו עמם אנשים
 נוספים ומספרם גדול, והם שבו ונסעו ביער.
 ולי, עמלקי, היה אח אשר הלך אף הוא עמם,
 ומאז לא נודע לי דבר על אודותיהם. והנה
 קרבה עמי לשכב בקברי; והלוחות האלה
 מלאים; ואני שם קץ לדברי.

עמו. ואנשי זרעמלה גלו את קוריאנטומר,
 והוא גר עמם תשעה ירחים. ועוד ספר שם
 מעט על אודות אבותיו. ואבותיו אשר מקדם
 יצאו מהמגדל, בעת אשר בלל יהוה את שפת
 העמים; ויהוה הרצה את נחת דינו החמור
 עליהם כפי צדק משפטו; ועצמותיהם פזורות
 בארץ אשר לפאת צפון. ואני, עמלקי, נולדתי
 בימי מושיע; אף ראיתי את מותו; ובנימין בנו
 משל תחתיו. ובימי המלך בנימין, ראיתי
 מלחמה כבדה ושפיכת דמים רבה בין הנפיים
 ובין הלמנים. אך הנפיים השיגו יתרון רב על
 אויביהם, עד כי גרשם המלך בנימין מארץ
 זרעמלה. ואני זקנתי; ויען אשר אין לי זרע,
 ואשר אדע כי המלך בנימין איש צדיק לפני
 יהוה, הנני מוסר לו את הלוחות האלה. ואני
 מפציר בכל בני האדם לבוא אל אלהים, קדוש
 ישראל, ולהאמין בנבואה ובדברי חזות ובשרות
 מלאכים, ובממת הדבור בלשונות ובממת
 תרגום הלשונות ובכל דבר אשר טוב הוא;

דברי מורמון

מורמון מקצר את תולדות עמו על גבי לוחות מורמון. הוא כולל בקצור את לוחות נפי. (בערך 385 לספירה.)

הנה אני, מורמון, עומד למסר את כתב הזכרון
 אשר כתבתי, לידי בני מורוני; עד הייתי לחרבן
 כמעט כל עמי, הנפיים. ועתה, מאות שנים
 רבות אחר בוא המשיח הנני מוסר את הכתבים
 האלה לידי בני; וסבור אני כי הוא יחזה בחרבן
 עמי כתמו. יהי רצון מלפני אלהים כי יותר
 בארץ החיים אחריהם, למען יוכל לכתב מעט
 על אודותיהם וכן על המשיח. אוילי ויעילם זה
 באחד הימים. ואני אדבר מעט על אשר
 כתבתי; כי אחר הכינותי קצור מן הכתוב על
 לוחות נפי, עד עת שלטון המלך הזה, בנימין,
 עליו דבר עמלקי, חקרתי בכתבי הזכרונות
 אשר נמסרו לידי, ומצאתי את הלוחות האלה,
 אשר יש בהם את הספור הקטן הזה על
 הנביאים, מימי יעקב ועד שלטון המלך הזה,

יג לו כְּמָה מְרִיבוֹת בֵּין בְּנֵי עַמּוֹ. וְהָיָה גַם כִּי
חִילוֹת הַלְמָנִים יֵרְדוּ מֵאֶרֶץ נָפִי לְהִלָּחֵם בְּעַמּוֹ.
אִף הִנֵּה אֶסֶף הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין אֶת צְבָאוֹתָיו וְעַמְד
נִגְדָם; וְלָחֶם הוּא בָכֹח זְרוּעוֹ, וְחֶרֶב לָבָן בְּיָדוֹ.
וְהֵם נִלְחָמוּ בְּעוֹ יְהוָה בְּאוֹיְבֵיהֶם, עַד אֲשֶׁר הָרְגוּ
אֲלָפִים רַבִּים מִן הַלְמָנִים. וְהֵם נִלְחָמוּ בַלְמָנִים
טו עַד אֲשֶׁר גָּרְשׁוּם מִכָּל אֲרָצוֹת נִחְלָתָם. וְקָמוּ
אִז מְשִׁיחֵי שָׁקֶר, אִף נִסְכְּר פִּיהֶם וְהֵם נִעְנְשׁוּ
טז כְּפִשְׁעֵיהֶם. וּבָקוּם בְּעַם נְבִיאֵי הַשָּׁקֶר וּמְסִיפֵי
קֶזֶב וּמוֹרֵי מֶרְמָה, וְהֵם נִעְנְשׁוּ כָלִם כְּפִשְׁעֵיהֶם;
וּבִבּוֹא אִז מְרִיבוֹת וּמַחְלֻקוֹת רַבּוֹת אֲשֶׁר הִסְבּוּ
פְּלוּגִים אֶל הַלְמָנִים, נִעְזֹר הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין בְּנִבְיָאִים
יז הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ בְּקֶרֶב עַמּוֹ. כִּי הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין
אִישׁ קְדוֹשׁ הָיָה, אֲשֶׁר מָשַׁל בְּעַמּוֹ בְּצֶדֶק; וְאִף
הָיוּ בְּאֶרֶץ קְדוֹשִׁים רַבִּים אֲשֶׁר דִּבְּרוּ בְּעוֹ וּבִתְקַף
אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, וּדְבָרֵיהֶם קָשִׁים, כִּי קָשָׁה עֵרְף
יח הָיָה הָעָם. עַל כֵּן, בְּעֶזְרַת אֱלֹהִים, וּבַעֲמַל כָּל כֹּחַ
גּוֹפּוֹ וּכְשָׁרוֹן כָּל נַפְשׁוֹ, הִצְלִיחַ הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין, עִם
הַנְּבִיאִים, לְהָשִׁיב אֶת הַשָּׁלוֹם בְּאֶרֶץ עַל כְּנוֹ.

אֲשֶׁר בִּי הֵן אֵינֶנִּי יוֹדֵעַ הַכֹּל, אִף יְהוָה יוֹדֵעַ אֶת
כָּל אֲשֶׁר יְבוֹא; לָכֵן, הוּא פּוֹעֵל בְּקֶרְבִּי בְּעִבּוֹר
ח אֲעֻשֶׂה כְּחִפְצִי. תִּפְלְתִי הִיא אֶל אֱלֹהִים עִבּוֹר
אֲחִי, לְמַעַן יֵשׁוּבוּ לְדַעַת אֶת אֱלֹהִים, אָכֵן, אֶת
יז גְּאֻלַּת הַמְּשִׁיחַ, לְמַעַן יֵשׁוּבוּ שְׁנֵית לֵהִיּוֹת עִם עַנְג.
ט וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרְמוֹן, אוֹסִיף לְהַשְׁלִים אֶת כְּתָב
הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לִי, אֲשֶׁר אֶת דְּבָרָיו אֶקַּח מִלּוּחוֹת
נָפִי; וְאֲנִי עוֹשֶׂה זֹאת עַל פִּי דַעַתִּי וּבִינְתִי אֲשֶׁר
י נָתַן לִי אֱלֹהִים. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר מִסֵּר עֲמַלְקִי
אֶת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה לְיָדִי הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין, לְקַחֵם
בְּנִימִין וְהַנִּיחֵם עִם שְׂאֵר הַלּוּחוֹת, אֲשֶׁר בָּהֶם
כְּתָבִי וְזִכְרוֹנֹת אֲשֶׁר נִמְסְרוּ מִיַּד הַמַּלְכִּים, מִדּוֹר
יח לְדוֹר עַד יָמֵי הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין. וְהֵם נִמְסְרוּ מִיַּדִּי
הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין, מִדּוֹר לְדוֹר, עַד אֲשֶׁר הִגִּיעוּ לְיָדִי.
וְאֲנִי, מוֹרְמוֹן, מִתְפַּלֵּל אֶל אֱלֹהִים כִּי יִשְׁמְרוּ מַעֲתָה
וְאֵילָף. וְיֹדַע אֲנִי כִּי יִשְׁמְרוּ, וְעַן אֲשֶׁר כְּתוּבִים
עַל גְּבִיהֶם גְּדוּלוֹת, אֲשֶׁר עַל פִּיהֶן יִשְׁפְּטוּ עַמִּי
וְאֲחֵיהֶם בְּיוֹם הַגְּדוֹל וְהָאֲחֵרוֹן, כְּדִבַּר אֱלֹהִים
יב הַכְּתוּב. וְעַתָּה, בְּאֲשֶׁר לְמֶלֶךְ בְּנִימִין, הִנֵּה הָיוּ

סֵפֶר מוֹשִׁיעַ

הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין מְלַמֵּד אֶת עַמּוֹ. הֵם מְקַבְּלִים מַחִילָה עַל חַטָּאתֵיהֶם. מוֹשִׁיעַ בְּנוֹ מוֹלֵךְ תַּחֲתָיו. (בְּעֶרְךָ 121–130
לְפָנֵי הַסְּפִירָה.) נִכְלָל בְּפָרָקִים א–ח.

בְּבוֹרוֹת, גַּם בַּעַת הַזֹּאת, מִבְּלִי הָבִן אֶת נִסְתָּרוֹת
ד אֱלֹהִים. כִּי בְלֹא עֶזְרַת הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה, לֹא יָכוֹל
הָיָה אֲבִינִי, לְחִי, לְזַכֵּר אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וּלְלַמֵּד אֶת בְּנֵיו. וְעַן אֲשֶׁר לָמַד אֶת שְׁפַת
הַמַּצְרִים יָכוֹל הָיָה לְקַרֵּא אֶת הַחֲרִישוֹת הָאֵלֶּה
וּלְלַמֵּד אֶת בְּנֵיו, וְכָךְ יָכֹלוּ הֵם לְלַמֵּד אֶת
בְּנֵיהֶם, וּבָקָה קִימוֹ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, עַד הַיּוֹם
הַזֶּה. הִנֵּי אוֹמֵר לָכֵם, בְּנִי, כִּי לֹא הַדְּבָרִים
ה אֵלֶּה, אֲשֶׁר יָד אֱלֹהִים שִׁמְרָתָם וּנְצָרָתָם,
בְּעִבּוֹר נוֹכַח לְקַרֵּא אֶת נִסְתָּרוֹתָיו וְלְהִבִּין אוֹתָן,
וּלְמַעַן תַּהֲיִינָה מִצְוֹתָיו לְנֶגֶד עֵינֵינוּ תָּמִיד, הָיוּ
גַּם אֲבוֹתֵינוּ שׁוֹקְעִים בַּחֲסֵר אֲמוּנָה, וְהָיִינוּ
דוֹמִים לְאֲחֵינוּ הַלְמָנִים, אֲשֶׁר אֵינֶם יוֹדְעִים
מֵאוּמָה עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אִף אֵינֶם

א

א וְהִנֵּה חִדַּל מְדוֹן בְּכָל אֶרֶץ זֹרַעַתְמָלָה, בְּקֶרֶב
כָּל הָעָם אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ בְּנִימִין; וְהָיְתָה שְׁלֹוָה בְּכָל
ב שְׂאֵרֵית יָמֵי הַמֶּלֶךְ. וְהָיוּ לְבִנְיָמִין שְׁלֹשָׁה בָּנִים;
וְהוּא קָרָא אֶת שְׁמוֹתָם: מוֹשִׁיעַ, הִילּוּרוֹם
וְהִילְמֹן. וְהוּא הוֹרָה לְלַמֵּד אֶת כָּל שְׁפַת
אֲבוֹתָיו, לְמַעַן יִהְיוּ אֲנָשֵׁי בִינָה, וּבְעִבּוֹר יִדְעוּ
אֶת דְּבָרֵי הַנְּבוּאוֹת אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּי אֲבוֹתָם, אֲשֶׁר
ג נִמְסְרוּ לָהֶם מִיַּד יְהוָה. אִף הוּא לָמַד אוֹתָם אֶת
דְּבָרֵי הַזְכָּרוֹנוֹת הַחֲרוּטִים עַל גְּבִי לּוּחוֹת נִחְשָׁת
הַקָּלָל, וְאָמַר אֲלֵיהֶם: בְּנִי, חֲפָצִי כִּי תִזְכְּרוּ, כִּי
לֹא הַלּוּחוֹת הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר כְּתוּבִים בָּהֶם
הַזְכָּרוֹנוֹת וְהַמִּצְוֹת הָאֵלֶּה, הָיִינוּ סוֹבְלִים

הַכְדוּר, אוּ הַמּוֹרָה, אֲשֶׁר הוֹבִיל אֶת אֲבוֹתֵינוּ
בַּמִּדְבָּר, וְאֲשֶׁר הִכִּינָה יָד יְהוָה לְמַעַן יוֹבִילֵם, כֹּל
אֶחָד כְּפִי מְסִירוֹתוֹ וּשְׂקִידָתוֹ לִיהוָה. עַל כֵּן,
כָּאֲשֶׁר לֹא הָיוּ נֶאֱמָנִים לוֹ, לֹא הָאִירָה לָהֶם
הַהֲצִלָּה פָּנִים, וְהֵם לֹא הִתְקַדְּמוּ בַּמִּסְעָר; אֲףִי
נִסּוּגוֹ אַחֲזוּר וְעוֹרְרוּ אֶת חֶמֶת אֱלֹהִים עֲלֵיהֶם;
לָכֵן הָכּוּ בִּרְעָב וּבְמַכּוֹת נִמְרָצוֹת, לְמַעַן יַעֲזִרוּ
לְזָכֹר אֶת חוֹבָתָם. וְאַכֹּן קָם מוֹשִׁיעַ וַעֲשֵׂה כָּל
אֲשֶׁר צִוָּהוּ אֲבִיו, וְהוּא הוֹדִיעַ לְכָל הָעָם הַיּוֹשֵׁב
בְּאֶרֶץ יִרְעָחֲמֶלָה כִּי יֵאָסְפוּ יַחַד, לַעֲלוֹת אֶל
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְשִׁמְעַת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִדְבֹּר
אֲלֵיהֶם אֲבִיו.

ב

וְהָיָה כַּעֲשׂוֹת מוֹשִׁיעַ כַּמְצוֹת אֲבִיו וּכְקִרְאוֹ בְּכָל
הָאֶרֶץ, נֶאֱסַף הָעָם מִכָּל רַחֲבֵי הָאֶרֶץ לַעֲלוֹת אֶל
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְשִׁמְעַת אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִדְבֹּר
אֲלֵיהֶם הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין. אֲזַי בָּא עִם רַב, כֹּה עֲצוּם
עַד כִּי לֹא נִמְנָה מִסַּפְרָם; כִּי רַבּוּ מְאֹד וְנִעְצְמוּ
בְּקֶרֶב הָאֶרֶץ. וְהֵם אִף הִבִּיאוּ מִבְּכוֹרוֹת צִאֲנָם,
לְהַקְרִיב קֶרֶבָן וְעוֹלָה עַל פִּי תוֹרַת מֹשֶׁה; וְכֹן
לָתֵת תּוֹדָה לִיהוָה אֱלֹהֵיהֶם, אֲשֶׁר הוֹצִיאָם
מֵאֶרֶץ יִרְשׁוֹלָם, וְאֲשֶׁר הִצִּילָם מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם
וּמִנָּה אֲנָשִׁי צָדֵק לְהוֹיֹת מוֹרִיהֶם וְכֹן אִישׁ צָדִיק
לְהוֹיֹת מִלְכָּם, אֲשֶׁר כּוֹנֵן שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ
יִרְעָחֲמֶלָה, וְאֲשֶׁר לְמַדָּם לִשְׁמֹר אֶת מִצְוֹת
אֱלֹהִים לְמַעַן יִשְׁמְחוּ וְיִמְלְאוּ אֶהְבָּה לְאֱלֹהִים
וְלִכָּל הָאָדָם. וּבְבוֹאָם אֶל הַמִּקְדָּשׁ הֵם הָטוּ אֶת
אֶהְלֵיהֶם סָבִיב, כֹּל אִישׁ לְמִשְׁפַּחְתּוֹ, עִם אִשְׁתּוֹ,
בָּנָיו וּבָנוֹתָיו, וּבָנֵיהֶם וּבָנוֹתֵיהֶם, לְמַגְדוֹל וְעַד
קֶטֶן; כֹּל מִשְׁפָּחָה נִפְרֶדֶת מִרְעוּתָהּ. וְהֵם הָטוּ
אֶת אֶהְלֵיהֶם סָבִיב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, כֹּל אִישׁ וּפְתַח
אֶהְלוֹ פָּנָה אֶל הַהִיכָל, לְמַעַן יוֹכְלוּ הָאֲנָשִׁים
לְשִׁבֹּת בְּאֶהְלֵיהֶם בְּשִׁמְעָם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
יִדְבֹּר אֲלֵיהֶם הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין. אֲףִי כֹה רַב הָיָה
הַקְּהָל עַד כִּי לֹא יָכּוּל הָיָה הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין לְלַמֵּד
אֶת כָּלֵם בְּיָד כְּתָלִי הַמִּקְדָּשׁ; לָכֵן הוּא הוֹרָה
לְהַקִּים מִגְדָּל, לְמַעַן יוֹכְלוּ עַמּוֹ לְשִׁמְעַת אֶת
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יִדְבֹּר אֲלֵיהֶם. וְאוּלַם בְּדַבְּרוֹ מִן
הַמִּגְדָּל, לֹא יָכּוּלוּ כָּל הָעָם לְשִׁמְעַת אֶת דְּבָרָיו

מֵאֲמִינִים בָּהֶם כָּאֲשֶׁר יִלְמְדוּם, מִפְּנֵי מִסּוֹרוֹת
אֲבוֹתָם אֲשֶׁר אֵינָם נִכּוֹנוֹת. אַכֹּן, בְּנֵי חִפְצָתִי כִי
תִזְכְּרוּ כִי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אָמַת הֵם, וְכֹן כִּי כְּתָבִי
הַזִּכְרוֹן הָאֵלֶּה, אָמַת הֵם. וְהִנֵּה, גַּם לוֹחוֹת נָפִי,
אֲשֶׁר בָּהֶם זְכוֹנוֹת אֲבוֹתֵינוּ וְאִמְרוּתֵיהֶם מֵעַתָּה
צֵאתָם מִירוּשָׁלַם וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, אָמַת הֵם;
וְאַנְחָנוּ יְכוּלִים לְהַפִּיר בְּאַמְתָּם, כִּי הֵנָּה לְנִגְד
עֵינֵינוּ. וְעַתָּה, בְּנֵי רְצוֹנִי כִי תִזְכְּרוּ לְחַקֵּרֵם
בְּשִׁקְיָדָה, לְמַעַן יוֹעִילוּ לָכֵם; אֲףִי חִפֵּץ אֲנִי כִי
תִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, לְמַעַן תִּצְלִיחוּ
בְּאֶרֶץ, כְּדַבֵּר בְּרִית יְהוָה אֶל אֲבוֹתֵינוּ. וְדַבְּרִים
נוֹסְפִים רַבִּים לְמַד הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין אֶת בָּנָיו, וְאֵין
הֵם כְּתוּבִים בְּסֵפֶר הַזֶּה. וְהָיָה כְּכֹלּוֹתוֹ לְלַמֵּד
אֶת בָּנָיו, וְכֹן הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין, וְהוּא רָאָה כִּי קְרוֹב
יוֹם לְכַתּוֹ בְּדֶרֶךְ כָּל הָאֶרֶץ. עַל כֵּן, רָאָה כִּי
יִיטִיב עֲשׂוֹת בְּהַעֲבִירוֹ אֶת הַמְּלוּכָה אֶל אֶחָד
מִבָּנָיו. לָכֵן הוּא בִקֵּשׁ כִּי יוֹבֵא מוֹשִׁיעַ לְפָנָיו;
וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלָיו לֵאמֹר: בְּנֵי רְצוֹנִי
כִּי תוֹדִיעַ בְּכָל הָאֶרֶץ הַזֹּאת, בְּקֶרֶב כָּל הָעָם
הַזֶּה, עִם יִרְעָחֲמֶלָה וְעִם מוֹשִׁיעַ הַשׁוֹכֵנִים
בְּאֶרֶץ, לְהֵאָסֵף יַחַד, כִּי לְמַחֲרַת אוֹדִיעַ לַעֲמִי,
בְּמוֹ פִי, כִּי אֶתָּה מֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל עַל הָעָם הַזֶּה,
אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ. וְאַנְכִי אֲףִי אֶתָּן לָעָם
הַזֶּה שֵׁם, אֲשֶׁר עַל יָדָיו יִבְדְּלוּ מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר
הוֹצִיאָם יְהוָה אֱלֹהִים מֵאֶרֶץ יִרְשׁוֹלָם; וְהִנֵּנִי
עוֹשֶׂה זֹאת כִּי הָיוּ הֵם עִם שׂוֹקֵד עַל שְׁמִירַת
מִצְוֹת יְהוָה. וְאַנִּי אֶתָּן לָהֶם שֵׁם אֲשֶׁר לֹא
יִמָּחֶה עַד עוֹלָם, בְּלִית אִם מִפְּנֵי פֶשַׁע. וְעוֹד
אָמַר אֵלָיו, כִּי אִם יִפְשַׁע הָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר יְהוָה
נָטָה לוֹ חֶסֶד כֹּה רַב, וְהָיָה עִם רִשְׁעָה וְנֶאֱוָף,
יִשְׁלַחֵם יְהוָה וְהָיוּ חֲלָשִׁים בְּאֶהְיָהֶם; וְהוּא לֹא
יוֹסִיף לְשִׁמְרָם בְּכַחוֹ הַעֲלִיּוֹן וְהַנִּפְלָא, כָּאֲשֶׁר
שָׁמַר אֶת אֲבוֹתֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה. הִנֵּנִי אוֹמֵר
לָךְ כִּי לֹאֵל שְׁלַח יְהוָה אֶת זְרוֹעוֹ לְנִצֹּר אֶת
אֲבוֹתֵינוּ, אֲזַי נִפְלוּ לִיַּד הַלְּמָנִים וְהָיוּ קֶרֶבָנוֹת
לְשִׁנְאָתָם. וְהָיָה כְּכֹלּוֹת הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין אֶת
הַנְּאוּם הַזֶּה לְבָנוֹ, הוּא פָקֵדוּ לְקַבֵּל לִידָיו אֶת כָּל
עֵנִי הַמִּמְלָכָה. וְהוּא אֲףִי פָקֵד אוֹתוֹ עוֹד עַל
כְּתָבִי הַזְכְּרוֹנוֹת הַחֲרוּטִים עַל גְּבִי לוֹחוֹת נְחֹשֶׁת
הַקָּלֵל, וְכֹן עַל לוֹחוֹת נָפִי; וְאֲףִי עַל חֶרֶב לָבָן וְעַל

עֲמַל לְשִׁרְתְּכֶם, הָאֵין עֲלֵיכֶם לַעֲמַל לְשִׁרְתִּי אִישׁ
 אֶת רָעָהוּ? וְאָף זֹאת: אִם אֲנִי, אֲשֶׁר תִּקְרְאוּנִי
 מִלִּפְנֵיכֶם, אֲשֶׁר הִעֲבִיר אֶת יָמָיו בְּשִׁרְוֹתְכֶם,
 וּבְזֹאת פָּעַל בְּשִׁרְוֹת לֵאלֹהִים, רָאוּי לְתוֹדָה
 מֵאַתְּכֶם, עַד כְּמָה עֲלֵיכֶם לְהוֹדוֹת לְמִלְכְּכֶם
 אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם! הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, אַחִי, כִּי אֵלֹ
 נִתַּתֶּם אֶת תּוֹדַתְכֶם וּשְׁבַחְכֶם, כְּפִי כָל כַּחוֹת
 בְּנַפְשְׁכֶם, לֵאלֹהִים, בּוֹרְאֵכֶם, אֲשֶׁר שְׁמַרְכֶם
 וּנְצִרְכֶם, וְשִׁמְחַכֶם, וְהַעֲנִיק לָכֶם חַיֵּי שְׁלוֹם אִישׁ
 עִם רָעָהוּ, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אֵלֹ שִׁרְתֶּם אֶת
 אֲשֶׁר בָּרָא אֶתְכֶם בְּתַחֲלָה, הַמְּשִׁמֵּר אֶתְכֶם
 מִיּוֹם לַיּוֹם בְּנִפְחוֹ בְּאַפְכֶם נְשִׁמַת חַיִּים, בַּעֲבוּר
 תַּחֲיוֹ וְתוֹנְעוֹ וְתַעֲשׂוֹ כַּחפְצְכֶם, וְהַתּוֹמָךְ בְּכֶם
 מִרְּגַע לְרְגַע, הִנְנִי אוֹמֵר: אָף אֵלֹ שִׁרְתֶּם אוֹתוֹ
 בְּכָל נַפְשְׁכֶם, אָף כֹּךְ לֹא הֵייתֶם לוֹ עֲבָדִים נוֹשְׂאֵי
 רוּחַ. הֵן כָּל אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ מִכֶּם אֱלֹהִים הוּא
 לְשִׁמּוֹר אֶת מַצּוּוֹתָיו; וְאָמַר הוּא לָכֶם כִּי אִם
 תִּשְׁמְרוּ אֶת מַצּוּוֹתָיו תַּעֲשׂוּ חַיִּים בְּאֶרֶץ וְלַעֲלוֹלָם
 לֹא יִמֵּר דְּבַרְתּוֹ. עַל כֵּן, אִם אַכֹּן תִּשְׁמְרוּ אֶת
 מַצּוּוֹתָיו, הוּא יִבְרַךְ אֶתְכֶם וְיַצְלִיחְכֶם. הִנֵּה,
 רֵאשִׁית, הוּא בְּרָאֲכֶם וְהַעֲנִיק לָכֶם אֶת חַיֵּיכֶם
 אֲשֶׁר עַל כֹּךְ הִנֵּכֶם בְּעָלֵי חֹבֹב. וְשֵׁנִית, הוּא
 דּוֹרֵשׁ כִּי תַעֲשׂוּ כְּאֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם; וּבַעֲשׂוֹתְכֶם
 כֵּן, בְּמַהֲרָה יִבְרַךְ אֶתְכֶם, וּבְכֹךְ גָּמַל לָכֶם. אִךְ
 אַתֶּם עוֹדֵכֶם חֲבִים לוֹ, כַּעֲתָ וּבַעֲתִיד, לַעֲלוֹלָמִי
 עוֹלָמִים; לָכֵן, מַה לָּכֶם לְהִתְפָּאֵר? וְעַתָּה
 אֲשַׁאלְכֶם: הֲתוֹכְלוּ לוֹמַר דְּבַר בְּשִׁבְחְכֶם? וְאֲנִי
 אַעֲנֶכֶם: לֹא! אָף לֹא תוֹכְלוּ לוֹמַר כִּי כַּעֲפֹר
 הָאֶרֶץ אַתֶּם; הֵן מַעֲפֵר הָאֶרֶץ נוֹצְרֶת; וְאֵין הוּא
 כִּי אִם לְאֲשֶׁר יִצְרָכֶם. וְאָף אֲנִי, אֲשֶׁר תִּקְרְאוּנִי
 מִלִּפְנֵיכֶם, אֵינִי טוֹב מִכֶּם; כִּי גַם אֲנִי מִן הָעֶפֶר
 וְהַנֶּכֶם רוֹאִים כִּי זָקֵן אֲנִי וְעוֹמֵד לְהִשָּׁיב אֶת הַגּוֹף
 בֶּן הַתְּמוּתָה לְאִמּוֹ, הָאֲדָמָה. עַל כֵּן, כְּפִי אֲמַרִי
 לָכֶם כִּי שִׁרְתִּי אֶתְכֶם, בְּהִתְהַלְכִי לִפְנֵי אֱלֹהִים
 וּמִצְפּוֹנֵי טְהוֹרָה, הִנֵּה גַם הַיּוֹם הוֹרִיתִי כִּי תִתְכַּנְּסוּ
 יַחְדָּו, לְמַעַן אֲמַצֵּא לָלֵא אֲשֶׁמָּה וְלֹא יַחֲוִל דְּמַכֶּם
 עַל רֵאשִׁי בַּעֲמָדִי לְהַשְׁפִּיט לִפְנֵי אֱלֹהִים עַל אֲשֶׁר
 צוּנִי בַּעֲבוּרְכֶם. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם אֲשֶׁר צִוִּיתִי כִּי
 תִתְכַּנְּסוּ לְמַעַן אֲפַטֵּר אֶת בְּגָדֵי מַדְמַכֶּם בַּעֲת
 הַזֹּאת, בַּעֲמָדִי לְרִדֹת אֵלֵי קִבְרִי, בַּעֲבוּר אֶרֶץ

מִפְּנֵי גִדְלֵי הַהֶמוֹן. עַל כֵּן הוּא הוֹרָה לְכַתֵּב אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר וְלִשְׁלַח אֶת הַכֶּתוּב בֵּין אֵלֶּה
 אֲשֶׁר לֹא הִגִּיעַם קוֹלוֹ, לְמַעַן יִקְבְּלוּ אֹף הֵם אֶת
 דְּבָרָיו. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר, וְגַם הוֹרָה
 לְכַתֵּב, לֵאמֹר: אַחִי, כָּלְכֶם אֲשֶׁר נִאֲסַפְתֶּם
 יַחַד, הַשּׁוֹמְעִים אֶת דְּבָרֵי אֲשֶׁר אֲדַבֵּר בְּאָזְנֵיכֶם
 הַיּוֹם. לֹא צִוִּיתִיכֶם לָבוֹא הִנֵּה לְהַקֵּל בַּדְּבָרִים
 אֲשֶׁר אֲדַבֵּר, כִּי אִם בַּעֲבוּר תִּקְשִׁיבוּ לִי וְתִפְקְחוּ
 אָזְנֵיכֶם לְשִׁמְעוֹ וּלְכַבֵּם לְהִבִּין, וְכִי תִכְיֶנוּ דַּעַתְכֶם
 בַּעֲבוּר יִתְגַּלוּ נִסְתָּרוֹת אֱלֹהִים לְמַרְאֵה עֵינֵיכֶם.
 אִךְ לֹא צִוִּיתִיכֶם לָבוֹא הִנֵּה לִירֵא מִפְּנֵי, אוֹ
 בַּעֲבוּר תְּדַמּוּ בְּנַפְשְׁכֶם כִּי יִתְרוֹן לִי עַל כֵּן
 תִּמּוּתָה. כִּי כְמוֹנִי כְמוֹכֶם, נִתּוֹן לְכָל מִינֵי
 חֲלָשׁוֹת הַגּוֹף וְהָרוּחַ; וְאוֹלָם נִבְחַרְתִּי עַל יָדִי
 הָעַם הַזֶּה, וְאֲבִי קִדְּשָׁנִי, וְיָד יְהוָה הִנִּיחַתִּנִּי לְהִיּוֹת
 מוֹשִׁל וּמַלְךְ עַל הָעַם הַזֶּה; כַּחוֹ הָעֲלִיּוֹן שְׁמַרְנִי
 וּנְצִרְנִי לְשִׁרְתְּכֶם בְּכָל מֵאֲדִי וּבְכָל נַפְשִׁי וּבְכָל
 כְּחִי אֲשֶׁר נָתַן לִי יְהוָה. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי
 בְּהִנֵּחַ לִי יְהוָה לְהַעֲבִיר אֶת יָמֵי בְּשִׁרְוֹתְכֶם עַד
 הַיּוֹם הַזֶּה, לֹא בִקְשִׁיתִי מִכֶּם זָהָב וְכֶסֶף, אַכֹּן לֹא
 כָּל עֲשֶׂר; אִךְ לֹא הִנַּחְתִּי כִּי תִפְלְאוּ בַּבּוֹר, אוֹ כִּי
 יַעֲשֶׂה לְעַבְדִּי אִישׁ אֶת רָעָהוּ, וְכִי תִרְצָחוּ, וְתִשְׁדָּדוּ,
 וְתִגְבּוּ וְתִנְאָפוּ. גַּם לֹא הִנַּחְתִּי כִּי תִבּוֹאוּ לִידִי
 כָּל רִשְׁעָה, כִּי אִם לְמַדְתִּיכֶם כִּי שׁוֹמֵה עֲלֵיכֶם
 לְשִׁמּוֹר אֶת מַצּוּוֹת יְהוָה בְּכָל אֲשֶׁר צִוָּה אֶתְכֶם.
 אִךְ אֲנֹכִי, עֲמַלְתִּי בְּמוֹ יָדִי לְשִׁרְתְּכֶם, לְמַעַן לֹא
 תִכְרַעוּ תַּחַת כְּבֹד מַסִּים וּבַעֲבוּר לֹא יָבוֹא עֲלֵיכֶם
 אֶת אֲשֶׁר תִּקְשׂוּ לְשִׁאֲתוֹ; וּלְכָל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 עָלִיהֶם דִּבַּרְתִּי, הִנֵּכֶם עֲדִים הַיּוֹם. וְאוֹלָם, אַחִי,
 לֹא לְהִתְפָּאֵר עֲשִׂיתִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אִךְ
 אֵינִי מַסְפֵּר אוֹתָם לְמַעַן הַאֲשִׁימְכֶם; אִךְ הִנְנִי
 מַסְפֵּר לָכֶם לְמַעַן תִּדְּעוּ כִּי יוֹכֵל אֲנִי לַעֲנוֹת
 הַיּוֹם לִפְנֵי אֱלֹהִים כִּי מִצְפּוֹנֵי טְהוֹרָה, אַכֹּן, זֶה
 דְּבָרִי אֵלֵיכֶם: יַעַן אֲשֶׁר אֲמַרְתִּי לָכֶם כִּי יָמֵי עֲבָרוּ
 עָלֵי בְּשִׁרְוֹתְכֶם, אֵינִי רוֹצֵה לְהִתְפָּאֵר, כִּי
 בְּשִׁרְוֹת אֱלֹהִים בְּלָבָד פָּעַלְתִּי. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְמַעַן תִּלְמְדוּ חֻקָּמָה; בַּעֲבוּר
 תִּדְּעוּ כִּי בְּשִׁרְתְּכֶם אֶת חֲבֵרֵיכֶם, אִךְ בְּשִׁרְוֹת
 אֱלֹהֵיכֶם אַתֶּם פּוֹעֲלִים. הִנֵּה, קִרְאתֶם אוֹתִי
 מִלִּפְנֵיכֶם; וְאִם אֲנִי, אֲשֶׁר קוֹרְאִים אֶתְּכֶם מִלִּפְנֵיכֶם,

בְּשִׁלּוּם, וְרוּחִי בַת הָאֱלֹמֹת תִּדְבֹּק בְּמִקְהֵלוֹת
 כט מְרוֹם לְשִׁיר תְּהַלּוֹת לְאַלְהֵי צֶדֶק. וְעוֹד אֲנִי
 אֹמֵר לָכֵם: צִוִּיתִי עַל הַתְּאֻסָּפוֹתֵכֶם לְהַגִּידְכֶם כִּי
 ל אֵינִי יָכוֹל עוֹד לִהְיוֹת מוֹרְכֶם וּמִלְכֶכֶם. אֲףי כַּעַת,
 כָּל גּוֹפִי מִרְעִיד מְאֹד, בְּנִסּוֹתַי לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם; אֲףי
 טס יִהְיֶה אֱלֹהִים תּוֹמְכֵנִי וְהוּא הַנִּיחֵנִי לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם
 וְצוּנִי לְהַגִּידְכֶם הַיּוֹם כִּי בִנִי מוֹשִׁיעַ הוּא מִלֶּךְ
 לא וּמוֹשֵׁל עָלֵיכֶם. וְעַתָּה, אַחִי, רְצוּנִי כִּי תַעֲשֶׂה
 כְּאֲשֶׁר עֲשִׂיתָם עַד כּוֹה. כִּפִּי אֲשֶׁר שְׁמַרְתָּם
 אֶת מִצְוֹתַי, וְכֵן אֶת מִצְוֹת אָבִי, וְהִצַּלְתָּם
 וְנִשְׁמַרְתָּם מִנֶּפֶל בְּיַד אֹיְבֵיכֶם, כֹּן יִהְיֶה
 מא בְּשִׁמְרָכֶם אֶת מִצְוֹת בְּנִי, אוֹ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים
 אֲשֶׁר יִנְתְּנוּ לָכֶם מִפִּי בְנִי, אֲזִי תִצְלִיחוּ בְּאֶרֶץ וְלֹא
 לב יִהְיֶה לְאֹיְבֵיכֶם כֹּחַ לִגְבֹּר עָלֵיכֶם. אֲףי, עַמִּי,
 הִזְהָרוּ כֹּן יָקוּמוּ מְרִיבוֹת בֵּינֵיכֶם וְתִטּוּ לְהִשְׁמַע
 לג לְרוּחַ הָרַע, אֲשֶׁר אָבִי מוֹשִׁיעַ דִּבֶּר עָלַי. כִּי הִנֵּה,
 נִחְרָצָה צָרָה לְאֲשֶׁר יִטֶּה לְשִׁמְעַע לְרוּחַ הַהוּא; כִּי
 אִם יִטֶּה לְשִׁמְעַע לוֹ, וְיוֹסִיף יָמוֹת בְּעוֹדוֹ אוֹחֹז
 בַּחֲסָאִיו, מֵאֲרַת חֶרֶם לְנַפְשׁוֹ וְשִׁתָּה; כִּי שָׁכַר
 פָּשְׁעוֹ הוּא עֹנֵשׁ נֶצַח, יַעַן אֲשֶׁר עָבַר עַל חֻקַּי
 טד אֱלֹהִים לְמִרוֹת יִדְעֵתוּ. הִנֵּנִי אֹמֵר לָכֶם כִּי אֵין
 אֶחָד בָּכֶם, זֹלַת יִלְדֵיכֶם הַקְּטָנִים, אֲשֶׁר לֹא לָמַד
 עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאֲשֶׁר לֹא יָדַע כִּי
 חֲבִים אַתֶּם חֹב עוֹלָם לְאֹבֵיכֶם אֲשֶׁר בְּשָׂמִים
 לְהַשִּׁיבוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר לָכֶם וְאֲשֶׁר הִנָּכֶם; וְאֲףי
 לְמִדְתָּם עַל כְּתָבִי הַזֶּכֶר הַמְכִּילִים אֶת דְּבָרֵי
 טז הַנְּבוּאָה אֲשֶׁר דִּבְּרוּ הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים, עַד יוֹם
 צֵאת אֲבִינִי, לְחִי, מִירוּשָׁלַם; וְכֵן כָּל אֲשֶׁר דִּבְּרוּ
 אֲבוֹתֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה. הִנֵּה, אֲףי הֵם דִּבְּרוּ אֶת
 אֲשֶׁר צָוִּיתִי יְהוָה; לָכֵן דִּבְּרִי צֶדֶק וְאַמֶּת הֵם.
 לו וְהִנֵּנִי אֹמֵר לָכֶם, אַחִי, כִּי אַחֵר אֲשֶׁר יִדְעֵתֶם
 וּלְמִדְתָּם אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אִם תִּפְשְׁעוּ
 וְתִלְכוּ לְהַפֵּךְ מֵאֲשֶׁר נִאֲמַר, אִם תִּסּוּגוּ מֵעַם רוּחַ
 יְהוָה עַד כִּי לֹא תִשָּׁכַח בָּכֶם לְהַנְהִיגְכֶם בְּנִתִּיבוֹת
 לז חֻקֵּיהֶם, וְתִתְּנֶם בְּרָכָה וְהִצַּלְתָּם וְשִׁלּוּם, אֲנִי
 אֹמֵר לָכֶם, כִּי הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כֵן, מוֹרֵד הוּא
 בְּגִלְיָ בְּאַלְהֵים; נוֹטֶה הוּא לְשִׁמְעַע לְרוּחַ הָרַע,
 וְנִהְפֶּה אוֹיֵב לְכָל צֶדֶק; עַל כֵּן, אֵין לִיהוָה מְקוֹם
 לח בְּקִרְבּוֹ, כִּי לֹא יִשָּׁכַח יְהוָה בְּהִיכְלֵי טְמָאָה. לָכֵן,
 אִם לֹא יִשׁוּב הָאִישׁ הַהוּא מִרְעֵתוֹ, וְאֵף יָמוֹת

ג

א וְשׁוּב, אַחִי, הָאֲזִינוּ, כִּי יֵשׁ לִי עוֹד לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם;
 הִנֵּה, יֵשׁ לִי דְבַר-רַחֲמֵה לְסַפֵּר לָכֶם עַל הָעֵתִיד
 ב לְבוֹא. וְאֲשֶׁר אֶסְפֹּר לָכֶם, נֹדַע לִי מֵאֶת מִלְאָךְ
 אֱלֹהִים. וְהוּא אָמַר אֵלַי: עוֹרָה נָא! וְאֲנִי
 ג הִתְעוֹרַרְתִּי, וְהִנֵּה הוּא עוֹמֵד לִפְנֵי. וְהוּא אָמַר
 אֵלַי: עוֹרָה וְשִׁמְעַע אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲנִיד לָךְ.
 הִנֵּה בָאתִי לְהוֹדִיעַךְ בְּשׁוֹרַת שִׁשּׁוֹן וְרַב שְׂמִיחָה.
 ד כִּי יִהְיֶה שְׁמַע אֶת תְּפִלּוֹתֶיךָ וְשִׁפְט בְּצִדְקָתְךָ,
 וְהוּא שָׁלַח אוֹתִי לְהוֹדִיעַךְ כִּי יֵשׁ לָךְ לְשִׁמְחָה; וְכִי
 תּוֹכֵל לְהוֹדִיעַ לְעַמְּךָ, בְּעֶבְרִי: יִתְמַלְאוּ שְׂמִיחָה אֲףי
 ה הֵם. כִּי הִנֵּה בָּאָה הָעֵת, וְלֹא רְחוּקָה הִיא, אֲשֶׁר
 יִהְיֶה אֵל שְׂדֵי, הַמּוֹלֵךְ אֲשֶׁר הִיָּה וְאֲשֶׁר הוּוָה
 מַעוֹלָם וְלַעוֹלָמִים עוֹלָמִים, יִרְדַּ מְשָׁמִים אֵל בְּנֵי
 הָאָנוּשׁ, וְיִשָּׁכַח בְּמִשְׁכַּן חֹמֶר וְיִלָּךְ בֵּינֵיהֶם, וְיַעֲשֶׂה
 נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת, כְּרַפִּי חוֹלִים וְהִקְמַת מֵתִים,
 וּמִיָּדוֹ פְּסָחִים יִהְלְכוּ, וְעוֹרִים יִרְאוּ, וְחֲרָשִׁים
 ו יִשְׁמְעוּ, וְכָל מִינֵי תַחְלוּאִים יִרְפְּאוּ. וְהוּא יִגְרֹשׁ
 שָׂדִים, אוֹ רוּחוֹת רָעוֹת, הַשּׁוֹכְנִים בְּלֵב בְּנֵי
 ז הָאָדָם. וְהִנֵּה, הוּא יִסְבֵּל פְּתוּיִים וּמִכְאוּבֵי גוֹף,
 רָעַב, צָמָא וְיִגִּיעָה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר יוֹכֵל אָדָם לְסַבֵּל
 מִבְּלִי לָמוֹת; כִּי הִנֵּה נֹגֵד הָדָם מִכָּל נִקְבּוּבִית;

יט אֶל שְׂדֵי, וְעַל יָדָיו. כִּי הָאָדָם הִטְבְּעִי הוּא אוֹיֵב
לְאֱלֹהִים וְכֵן הָיָה מִיּוֹם נִפְלִית אָדָם הָרָאשׁוֹן, וְכֵן
יְהִי לַעֲדֵי עַד, בְּלִתִּי אִם יַעֲנֶה לְמַשִּׁיכַת רוּחַ
הַקֹּדֶשׁ וְיִסִּיר אֶת הָאָדָם הִטְבְּעִי וְיַעֲשֶׂה קְדוֹשׁ
עַל יְדֵי כְּפֻרַת אֲדוֹן הַמַּשִּׁיחַ, אֲשֶׁר הוּא יְהוָה,
וְיַעֲשֶׂה כִּילָד, נִכְנַע, עָנּוּ, שָׁפֵל רוּחַ, סְבָלָן, מְלֹא
אַהֲבָה, נִכּוֹן לְהַפְנֵעַ לְכָל אֲשֶׁר יִרְאֶה יְהוָה
כ מִתְּאִים לְהַטִּיל בּוֹ, כְּהַפְנֵעַ בֶּן לְאָבִיו. וְעוֹד אָמַר
לֵךְ כִּי יוֹם יָבוֹא וְיִדְעֶתָ הַמוֹשִׁיעַ תַּפּוּץ בְּכָל
אָמָה, מִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם. וְהִנֵּה, בָּבוֹא הַיּוֹם
הַהוּא, לֹא יִמָּצֵא אִישׁ נָקִי מֵאָשֶׁם לִפְנֵי אֱלֹהִים,
וּזְלַת יְלָדִים קְטַנִּים, בְּלִתִּי אִם יִנָּחֵם מִחֲטָא
וְיִאֲמִין בְּשֵׁם יְהוָה אֱלֹהִים, אֶל שְׂדֵי. וְאֵף עֲתָה,
בְּלִמְדָּךְ אֶת עַמְּךָ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוָּךְ יְהוָה
אֱלֹהִים, אֵין הֵם נָקִיִּים בְּעֵינֵי אֱלֹהִים, בְּלִתִּי אִם
עַל פִּי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֵלֶיךָ. הִנֵּה דִבַּרְתִּי
אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר צִוִּי יְהוָה אֱלֹהִים לְהַגִּידָם.
וְכֹה אָמַר יְהוָה: עֲמֹד וְעִמְדוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
כְּעִדּוֹת בְּרוּרָה עַל הָעָם הַזֶּה בְּיוֹם הַדִּין; כִּי עַל
פִּיהֶם יִשְׁפֹּטוּ, אִישׁ כְּמַעֲשָׂיו, אִם טוֹבִים וְאִם
רָעִים. וְאִם רָעִים יִהְיוּ, יִפְקְדוּ לְרָאוֹת אֶת מִרְאֵה
אֲשָׁמָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם הַנּוֹרָא, וְהוּא יִרְתִּיעֵם
מִלִּפְנֵי יְהוָה אֵל עֲגוֹת וְיִסּוּרֵי אֵין קֶץ אֲשֶׁר מֵהֶם
אֵין חֲזָרָה; כִּי הִנֵּה שְׁתּוֹ מֵאֲרַת חֶרֶם אֵל תּוֹךְ
נִפְשָׁם. אָכֵן, הֵם שְׁתּוֹ מִכּוֹס חֲמַת אֱלֹהִים, אֲשֶׁר
לֹא יָכַל הַדִּין לִמְנַע מֵהֶם כִּפִּי אֲשֶׁר לֹא יָכַל לִמְנַע
מִן הָאָדָם אֶת נִפְלִיתוֹ מִפְּנֵי טַעְמוֹ מִן הַפְּרִי הָאֲסוּר;
עַל כֵּן, לְעוֹלָם לֹא תִהְיֶה עֲלֵיהֶם תְּבִיעֵת זְכוּת
לְרַחֲמִים. וְיִסּוּרֵיהֶם כְּמִקְוֵה אֵשׁ וּגְפִרִית, אֲשֶׁר
שִׁלְּהֶבְתּוֹ לֹא תִכְבֶּה וְעֵשְׁנוֹ עוֹלָה לַעֲדֵי עַד. כֹּה
צִוִּי יְהוָה לְדַבֵּר. אָמֵן.

ד

א וְהִיָּה כְּכֹלּוֹת הַמִּלָּךְ בְּנִימִין לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר הִבִּיא אֵלָיו מִלֵּאָף יְהוָה, הוּא נִשְׂא אֶת
עֵינָיו אֶל הַקְּמוֹן אֲשֶׁר סָבִיב וְהִנֵּה הֵם נוֹפְלִים
אַרְצָה כִּי נָפַל עֲלֵיהֶם פֶּחַד יְהוָה. וְהֵם הַבִּיטוּ
אֶל מִצְבֶּם בַּבֶּשֶׁר וְחָשְׁבוּ עֲצָמָם פְּחוֹת מַעֲפָר
הָאָרֶץ. וְהֵם צִעְקוּ כָּלם בְּקוֹל אֶחָד: הוֹ רַחֵם נָא
וְזָקֵף לְזִכְוֹנֵנוּ אֶת דָּם הַכְּפָרָה אֲשֶׁר לְמַשִּׁיחַ

כֹּה גְדוֹלָה תִּהְיֶה מִצּוּקָתוֹ מִפְּנֵי רִשְׁעַת עַמּוֹ
ח וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם. וְשִׁמוֹ יִקְרָא יְשׁוּעַ הַמַּשִּׁיחַ,
בֶּן אֱלֹהִים, אָבִי שְׁמַיִם וָאָרֶץ, בּוֹרֵא הַכֹּל
ט מִבְּרָאשִׁית, וְשֵׁם אָמּוֹ יִקְרָא מְרִים. וְהִנֵּה, הוּא
בָּא אֶל אֲשֶׁר לוֹ, לְמַעַן תָּבוֹא הַיְשׁוּעָה אֶל בְּנֵי
הָאָדָם עַל יְדֵי הָאֲמוּנָה בְּשִׁמּוֹ. וְאֵף אַחֵר כָּל
זֹאת, יִחְשְׁבוּהוּ אָדָם וְיֹאמְרוּ כִּי יֵשׁ בּוֹ שֵׁד וְיִכְוָהוּ
י בְּשׁוֹטִים וְיִצְלָבוּהוּ. וּבְיוֹם הַשְּׁלִישִׁי יָקוּם מִן
הַמֵּתִים; וְהוּא יַעֲמֹד לְשַׁפֵּט אֶת הָעוֹלָם; וְהִנֵּה
כא כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נַעֲשִׂים לְמַעַן יָבוֹא עַל בְּנֵי
הָאָדָם מִשְׁפַּט צֶדֶק. וְאֵף דָּמוֹ מִכְּפָר עַל עֲוֹנוֹת
אֵלֶּה אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּעֶבְרַת אָדָם הָרָאשׁוֹן, אֲשֶׁר
כב מִתּוֹ מִבְּלִי יָדִיעַת רִצּוֹן אֱלֹהִים לְגִבְיָהֶם, אוֹ אֵלֶּה
יב אֲשֶׁר חֲטָאוּ בְּשִׁנְגָּה. אֵף אוֹי, אוֹי לְאֲשֶׁר יוֹדַע כִּי
מִוֹרֵד הוּא בְּאֱלֹהִים! כִּי אֵין הַיְשׁוּעָה בָּאָה לְאֲשֶׁר
כג כְּמוֹהוּ, בְּלִתִּי אִם יִנָּחֵם מִחֲטָא וְיִאֲמִין בְּאֲדוֹן
יג יְשׁוּעַ הַמַּשִּׁיחַ. וְיְהוָה אֱלֹהִים שִׁלַּח אֶת נְבִיאָיו
הַקְּדוֹשִׁים בְּקֶרֶב כָּל בְּנֵי הָאָדָם לְהוֹדִיעַ אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְכָל מִשְׁפָּחָה, אָמָה וְלָשׁוֹן,
בְּעִבּוֹר יוֹכֵל כָּל הַמֵּאֲמִין אֲשֶׁר יָבוֹא הַמַּשִּׁיחַ
לְקַבֵּל מַחִילָה עַל חֲטָאָיו וְלִשְׁמַח שְׂמִיחָה רַבָּה
יד מְאֹד, כְּאֵלוֹ בָּא הוּא כְּכָר בְּקֶרֶבָם. וְאוֹלָם רָאָה
יְהוָה אֱלֹהִים כִּי עַם קָשָׁה עָרַף עִמּוֹ וְהוּא מְנָה
טו לָהֶם תּוֹרָה, הִיא תּוֹרַת מֹשֶׁה. וְהוּא הָרָאָה לָהֶם
אוֹתוֹת וּנְפִלְאוֹת, מוֹפְתִים וְתַבְנִיּוֹת הַנוֹגְעִים
לְבֹאוֹ; וְגַם הִנְבִּיאִים הַקְּדוֹשִׁים דִּבְרוּ אֵלֵיהֶם עַל
אוֹדוֹת בּוֹאוֹ; אֵף הֵם הִקְשׁוּ אֶת לִבָּם וְלֹא הִבִּינוּ
כִּי אֵין מוֹעִילָה תּוֹרַת מֹשֶׁה דְּבָרָה, כִּי אִם עַל יְדֵי
טז כְּפֻרַת דָּמוֹ. אֵף אֵלוֹ יָכָלוּ יְלָדִים קְטַנִּים לְחַטָּא,
לֹא הָיוּ נוֹשָׁעִים; אֵף אֲנִי אוֹמֵר לָךְ כִּי בְּרוּכִים
הֵם; כִּי מִפְּנֵי אָדָם הָרָאשׁוֹן, עַל יְדֵי הִטְבָּע,
יז יָפְלוּ, וְדָם הַמַּשִּׁיחַ יִכְפֹּר עַל חֲטָאֵיהֶם. וְעוֹד אָנִי
אוֹמֵר לָךְ, כִּי לֹא יִנָּתֵן שֵׁם אַחֵר וְלֹא דֶרֶךְ אַחֶרֶת
וְלֹא כְּלִים אֲשֶׁר בָּהֶם תָּבוֹא הַיְשׁוּעָה לְבְנֵי
הָאָדָם, כִּי אִם בְּשֵׁם הַמַּשִּׁיחַ, יְהוָה אֶל שְׂדֵי, וְעַל
יח יְדֵיו בְּלִבָּד. כִּי הִנֵּה הוּא שׁוֹפֵט, וּמִשְׁפָּטוֹ צֶדֶק;
וְהָעוֹלָל אֲשֶׁר מֵת בִּינְקוּתוֹ, לֹא יֵאבֹד, אֵף אֲנָשִׁים
שׁוֹתִים מֵאֲרַת חֶרֶם לְנִפְשָׁם, בְּלִתִּי אִם יִשְׁפִּילוּ
וְיִהְיוּ כִּילָדִים קְטַנִּים, וְיִאֲמִינוּ כִּי הַיְשׁוּעָה הִיָּתָה
וְהוֹנָה וְתִהְיֶה בְּדָם הַכְּפָרָה אֲשֶׁר לְמַשִּׁיחַ, יְהוָה

בַּעֲבוּר יִמְחֹלוּ חֲטָאֵינוּ וְלִבְנוּ יִטְהַר; אֲנַחְנוּ
מֵאֲמִינִים בִּישׁוּעַ הַמְּשִׁית, בֶּן אֱלֹהִים, בּוֹרֵא
שָׁמַיִם וָאָרֶץ וְאֵת הַכֹּל, וְאֲשֶׁר יֵרֵד אֶל קֶרֶב בְּנֵי
הָאָנוּשׁ. וּכְדִבְרֶם אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בָּא
עָלֵיהֶם רוּחַ יְהוָה וְהֵם מָלְאוּ שְׂמֵחָה, כִּי קָבְלוּ
מַחִילָה עַל חֲטָאֵיהֶם וּמִצָּפוֹנָם שָׁלוֹ, מִפְּנֵי
אֲמוּנָתָם הַרְבֵּה בִישׁוּעַ הַמְּשִׁית, אֲשֶׁר יָבוֹא,
כְּפִי אֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהִים הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין. וְהַמֶּלֶךְ
בְּנִימִין פָּתַח אֶת פִּי שְׁנִית, וְדִבֶּר אֱלֹהִים לֵאמֹר:
יְדִידִי וְאֲחִי, מִשְׁפַּחְתִּי וְעַמִּי, הִנְנִי מִבְּקֵשׁ כִּי שׁוּב
תִּשְׁמְרוּ לְבָבְכֶם, לְמַעַן תִּשְׁמְעוּ וְתִבְנִי וְתִשְׁאֲרִית
דְּבָרֵי אֲשֶׁר אֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם. כִּי הִנֵּה, אִם עֹרֶרָה
אֶתְכֶם הַיּוֹם דַּעַת טוֹב אֱלֹהִים, לְחוּשׁ אֶת
אִפְסוּתְכֶם וְאֵת חֹסֶר עֲרֻכְכֶם וּנְפִילַתְכֶם,
הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, אִם הִשְׁגַּתֶּם בְּדַעְתְּכֶם אֶת טוֹב
אֱלֹהִים וְאֵת כְּחוֹ הָעָלְיוֹן, וְאֵת חֲכָמְתוֹ, אֶת אֶרֶץ
רוּחוֹ וְאֵת כָּח סִבְלוֹ אֶל בְּנֵי הָאָדָם, וְאֵף אֶת
הַכִּפְּרָה הַמוֹכֵנָה מִסִּיד הָעוֹלָם, לְמַעַן יוֹשַׁע כָּל
אֲשֶׁר יִשִּׁים אֶת מִבְּטָחוֹ בִּיהוָה, וְאֲשֶׁר יִשְׁקֹד עַל
שְׁמִירַת מִצְוֹתָיו, וְיִתְמַיֵּד בְּאֲמוּנָתוֹ עַד קֵץ יָמֵי
חַיָּיו, כְּלוּמָר, הִיא חַיִּי הַגּוֹף אֲשֶׁר הוּא בֶן תְּמוּתָה,
הִנְנִי אוֹמֵר כִּי זֶה הָאִישׁ אֲשֶׁר יוֹשַׁע עַל יְדֵי הַכִּפְּרָה
הַמוֹכֵנָה מִסִּיד הָעוֹלָם לְמַעַן כָּל בְּנֵי הָאָדָם, אֲשֶׁר
חַיִּי מִמִּי נְפִילַת אָדָם הָרָאוּשׁוֹן, וְאֲשֶׁר חַיִּים עָתָה,
וְאֲשֶׁר יַחֲיוּ בְּעֵתִיד, עַד קֵץ הָעוֹלָם. זֶה הָאָפֶן
אֲשֶׁר עַל יְדֵיו תִּבּוֹא הַיְּשׁוּעָה, וְאֵין יִשׁוּעָה אַחֶרֶת
בְּלִתִּי זֹאת אֲשֶׁר עָלֶיהָ מְדַבֵּר; אֵף אֵין כָּל תַּנְאִים
אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם יוֹשַׁע אִישׁ, זֹולַת הַתַּנְאִים אֲשֶׁר
הִזְכַּרְתִּי בַּדְּבָרִי. הָאֲמִינוּ בְּאֱלֹהִים; הָאֲמִינוּ כִּי
הוּא קִיָּם וְכִי הוּא בָּרָא אֶת הַכֹּל, בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ.
הָאֲמִינוּ כִּי לוֹ כָּל הַחֲכָמָה וְכָל הַכֹּחַ, בְּשָׁמַיִם
וּבָאָרֶץ. הָאֲמִינוּ כִּי אֵין הָאָדָם מִבֵּין אֶת כָּל אֲשֶׁר
מִבֵּין יְהוָה. וְעוֹד, הָאֲמִינוּ כִּי עָלֵיכֶם לְהִנָּחֵם
מִחֲטָאֵיכֶם וּלְנִטֵּשׁ אוֹתָם, וְלִהְיוֹת לְפָנֵי אֱלֹהִים,
וּלְבַקֵּשׁ בָּתֵּם לֵב כִּי יִסְלַח לָכֶם; וְאִם תֵּאֲמִינוּ
בְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, שִׁיתוּ לְבָבְכֶם לַעֲשׂוֹתָם.
וְעוֹד אֹמֵר לָכֶם, כְּאֲשֶׁר אֲמַרְתִּי לְפָנֶיךָ, כִּי אִם
הִשְׁגַּתֶּם בְּדַעְתְּכֶם אֶת תַּפְאֲרַת אֱלֹהִים, וְיַדְעַתֶּם
אֶת טוֹבוֹ וְשַׂמְתֶּם מֵאֲהַבְתּוֹ, וְקִבַּלְתֶּם מַחִילָה
עַל חֲטָאֵיכֶם, אֲשֶׁר מִבִּיאָה שְׂמֵחָה רַבָּה מְאֹד

בַּנְּפִשְׁכֶּם, בֶּן אֵף חֲפָצִי כִּי תִזְכְּרוּ, וְתִשְׁמְרוּ
בְּזִכְרוֹנְכֶם תְּמִיד, אֶת גְּדֻלַּת אֱלֹהִים וְאֵת
אִפְסוּתְכֶם, אֶת טוֹבוֹ וְאֵת אֶרֶץ רוּחוֹ כְּלָפִיכֶם,
בְּרִיּוֹת בְּלִתִּי רִאיוֹת, וְתִכְנְעוּ בְּמַעֲמֵקֵי עֵנוֹה
בְּקִרְאָכֶם בְּשֵׁם יְהוָה יוֹמָם, וּבְעֶמְדָּכֶם אֵיתָנִים
בְּאֲמוּנָה בְּאֲשֶׁר עֲתִיד לָבוֹא, עַל פִּי דִבֶּר
הַמֶּלֶךְ. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי אִם תַּעֲשׂוּ זֹאת,
לְעוֹלָם תִּשְׁמְחוּ וְתִמְלְאוּ אֶהֱבַת אֱלֹהִים, וְתִדְבְּקוּ
תְּמִיד בְּמַחִילַת חֲטָאֵיכֶם; וְתִגְדְּלוּ בִּידְעַת
הַתַּפְאֲרָה אֲשֶׁר לְבוֹרְאָכֶם, בִּידְעָהּ אֲשֶׁר הוּא
צָדֵק וְאֲמֵת. וְלֹא תִשְׁתִּי וְדַעְתְּכֶם לְהִרְעִי אִישׁ
לְרַעְהוֹ, כִּי אִם לְחַיּוֹת בְּשָׁלוֹם וְלִתֵּת לְכָל אִישׁ
כְּפִי הָרָאוּי לוֹ. וְלֹא תִנְיָחוּ לְבַבְכֶם לְלֶכֶת רַעֲבִים
אוֹ עִירְמִים; אֵף לֹא תִנְיָחוּם לְעֹבֵר עַל חֻקֵּי אֱלֹהִים
וְלִהְיוֹת לְרִיב אִישׁ בְּאֲחֵיו, וּלְשַׁרֵּת אֶת הַשָּׁטָן,
בְּעַל הַחֲטָא, הוּא הָרוּחַ הָרַע, אוֹיֵב כָּל הַצְּדָקָה,
אֲשֶׁר אֲבוֹתֵינוּ דִּבְרוּ עָלָיו. אֵף תִּלְמָדוּם לְלֶכֶת
בְּדַרְכֵי אֲמֵת וּפְכָחוּת; תִּלְמָדוּם לְאַהֲבָה וּלְשַׁרֵּת
אִישׁ אֶת רַעְהוֹ. אֵף אֶתֶם תִּתְמְכוּ בְּאַלְהָה
הַצְּרִיכִים אֶת תְּמִיכַתְכֶם וְתִגְשׂוּ מִקְנֵיכֶם לְאֲשֶׁר
הוּא נֶצֶר; לֹא תִנְיָחוּ לְאֲבִיוֹן לְשַׁטֵּחַ אֶת בִּקְשָׁתוֹ
לְפָנֶיכֶם לְרִיק וּלְשִׁלְחוֹ לְכָלְיוֹן. וְאוֹלֵי תֵאֲמָר: הֵן
הָאִישׁ הַבִּיא עַל עַצְמוֹ אֶת עָנּוּ, לָכֵן אֲשִׁיב יְדֵי
מִתַּת לוֹ מִלְחָמִי וּמִחֲלֵק לוֹ מִקְנֵי לְמַנְעוֹ מִסָּבֵל,
כִּי בְּצָדֵק נִעְנֶשׁ. וְאֵנִי אוֹמֵר לָהּ, בֶּן אָדָם, כִּי
הַעוֹשָׂה כֵּן, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה עָלָיו לְהִנָּחֵם
מֵאֲשֶׁר עָשָׂה; וְאִם לֹא יִנָּחֵם, יֵאָבֵד לְעוֹד, וְאֵין לוֹ
חֵלֶק בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים. הֲכִי אֵין פִּלְגוֹ אֲבִיוֹנִים?
הֲאֵין פִּלְגוֹ נִסְמָכִים עַל אוֹתוֹ הַקֵּץ, הוּא אֱלֹהִים,
אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ כָּל קִיָּנוֹ, הַמְּזוֹן וְהַלְבוּשׁ, הַזֶּהָב
וְהַכֶּסֶף וְכָל עֲשָׂרָנוּ לְמִינֵהוּ? הִנֵּה, אֵף עָתָה,
קִרְאתֶם בְּשִׁמוֹ וּבִקְשַׁתֶּם מַחִילָה עַל חֲטָאֵיכֶם.
הֲאִם הִנִּיחְכֶם לְבַקֵּשׁ לְשׂוֹא? לֹא; כִּי הוּא שָׁפָף
אֶת רוּחוֹ עָלֵיכֶם, לְמַלֵּא אֶת לְבָבְכֶם שְׂמֵחָה עַד
אֲשֶׁר חִדַּלְתֶּם מִדְּבַר, כִּי לֹא נוֹתֵר דְּבַר בְּפִיכֶם
בְּעֶצְמַת שְׂמֵחַתְכֶם הַגְּדוֹלָה. וְהִנֵּה, אִם אֱלֹהִים
אֲשֶׁר בְּרָאָכֶם, אֲשֶׁר עָלָיו אֶתֶם נִסְמָכִים לְחַיִּיכֶם
וּלְכָל אֲשֶׁר הִנָּחֵם וְלָכֶם, מַעֲנִיק לָכֶם אֶת כָּל
מִבְּקִשְׁכֶּם הַצּוֹדֵק, בְּאֲמוּנָתְכֶם בּוֹ, וּבְהָאֲמִינְכֶם
כִּי תַעֲנוּ, אֲזִי, עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה חִיָּבִים אֶתֶם

חַיִּיכֶם, אֲבוֹד תֵּאבְדוּ. וְעַתָּה, בְּנֵי אָדָם, זָכְרוּ
לִבְל תֵּאבְדוּ.

ה

א וּכְכֹלֹת הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין לְהַגִּיד זֹאת אֶל עַמּוֹ,
הוּא שָׁלַח אֲלֵיהֶם שְׁלִיחִים, כִּי רָצָה לְהוֹדֵעַ אִם
ב מֵאֲמִינִים הֵם בַּדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֲלֵיהֶם. וְהֵם
קָרְאוּ כָּלֶם פֶּה אֶחָד: אָכֵן, מֵאֲמִינִים אָנַחְנוּ בְּכָל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּרְתָּ אֵלֵינוּ; אַף גִּידַע כִּי נֶאֱמַנִים
וְאִמַּת הֵם, יַעַן אֲשֶׁר רוּחַ יְהוָה, אֵל שְׂדֵי, עָשָׂה
בָּנוּ וּבִלְבָנוּ שְׁנוֹי כְּבִיר, עַד כִּי לֹא חִפְצִים אָנַחְנוּ
ג עוֹד לְהִרְעֵ, כִּי אִם לְהִיטִיב עֲשׂוֹת תַּמִּיד. וְאִף
לָנוּ, עֲצָמָנוּ, עַל יְדֵי טוֹב אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא קִץ,
וְעַל יְדֵי הַתְּגַלּוּת רוּחוֹ, יֵשׁ מִרְאֹת גְּדוּלִים עַל
אֲשֶׁר עָתִיד לָבוֹא; וְאֵלֹו הִיָּה זֶה לְהוֹעִיל, וְכִלְנוּ
ד לִנְבֹא עַל הַכֹּל. וְאֵין זֹאת כִּי אִם אֲמוּנָתָנוּ
בַּדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלֵינוּ מִלְכָּנוּ, אֲשֶׁר הִבִּיאַתָּנוּ
אֶל הַדַּעַת הַגְּדוּלָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר בָּהּ אָנַחְנוּ שְׂמִחִים
ה שְׂמִיחָה יִתְּרָה כָּל כּוֹ. וּרְצוֹנָנוּ לָבוֹא בְּבְרִית עִם
אֱלֹהֵינוּ, לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנוֹ וּלְהַשְׁמִיעַ לְמִצְוֹתָיו
בְּכָל דְּבָר אֲשֶׁר יִצְוֵנוּ, כָּל שְׂאִרֵּית יְמֵי חַיֵּינוּ, לְמַעַן
לֹא נִבְיֵא עֲלֵינוּ יְסוּרֵי אֵין קִץ, כְּדִבֶּר הַמֶּלֶךְ, אֱלֹהֵי
ו לִבְל נִשְׁתָּה מִכּוֹס חֶמֶת אֱלֹהִים. וְהִנֵּה, אֱלֹהֵי
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר חִפֵּץ מֵהֶם הַמֶּלֶךְ בְּנִימִין. עַל כֵּן
אָמַר לָהֶם: הִנֵּה דִבַּרְתֶּם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר חִפְצָתִי,
ז וְהַבְרִית אֲשֶׁר כְּרַתֶּם, בְּרִית צֶדֶק הִיא. וַיַּעַן אֲשֶׁר
כְּרַתֶּם אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת, תִּקְרְאוּ בְּשֵׁם יְלָדֵי
הַמְּשִׁיחַ, בְּנֵי וּבְנוֹתָיו; כִּי הִנֵּה הַיּוֹם הוּא יְלָדְכֶם
בְּרוּחַ, כִּי אָמַרְתֶּם: לָבִנוּ הִשְׁתַּנָּה עַל יְדֵי הָאֲמוּנָה
בְּשִׁמּוֹ. לָכֵן מִמֶּנּוּ נוֹלַדְתֶּם, וְנַעֲשִׂיתֶם בְּנֵי וּבְנוֹתָיו.
ח וְתַחַת הָרֹאשׁ הַזֶּה אַתֶּם מִשְׁתַּחֲרָרִים, וְאֵין רֹאשׁ
אַחֵר אֲשֶׁר עַל יְדֵיו אַתֶּם יְכוּלִים לְהִשְׁתַּחֲרָר;
לֹא נָתַן שֵׁם אַחֵר אֲשֶׁר עַל יְדֵיו תָּבוֹא הִישְׁעָה.
עַל כֵּן, רְצוֹנִי כִּי תִשְׁאוּ עֲלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ,
כָּלְכֶם אֲשֶׁר בָּאתֶם בְּבְרִית עִם אֱלֹהִים, לְהַשְׁמִיעַ
ס לּוֹ עַד קִץ יְמֵי חַיִּיכֶם. וְהִיָּה כִּי כָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
זֹאת, יִמְצָא לִימֵי אֱלֹהִים, כִּי הוּא יֵדַע אֶת הַשֵּׁם
אֲשֶׁר הוּא נִקְרָא בוֹ; כִּי בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ יִקְרָא.
י וְהִיָּה כִּי כָל אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא עֲלָיו אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ
יִקְרָאוּהוּ בְּשֵׁם אַחֵר; לָכֵן, הוּא יִמְצָא עֲצָמוֹ

כב לְחַלֵּק מִקְנֵינְכֶם זֶה לָזֶה. וְאִם תִּשְׁפּוּטוּ
וְתִרְשִׁיעוּ אֶת הָאִישׁ הַמְּבַקֵּשׁ אֶתְכֶם לְתַתּוֹ
מִקְנֵינְכֶם לְמַעַן לֹא יֵאבֹד, עַל אַחַת כְּמֵה וְכְמֵה
תִּצְדֹק הִרְשָׁעְתֶּם בְּמִשְׁפָּט בַּעֲבוּר מִנִּיעַת
קִנְיָנְכֶם, אֲשֶׁר אֵינוֹ שִׁדּוֹ לָכֶם, כִּי אִם לְאֵלֹהִים,
אֲשֶׁר לוֹ שִׁיכִים גַּם חַיִּיכֶם; וְאַתֶּם אִף אֵינְכֶם
מְבַקְשִׁים וְאֵינְכֶם נִחְמָים עַל הַדְּבָר אֲשֶׁר
עָשִׂיתֶם. כג אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: אוֹי לָאִישׁ הַהוּא,
כג כִּי קִנְיָנוּ יֵאבֹד עַמּוֹ; וְאֲנִי אוֹמֵר אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֶל הַעֲשִׂירִים, בְּאֲשֶׁר לְחִפְצֵי הָעוֹלָם
יד הַזֶּה. וְעוֹד, אָמַר אֶל הָעֲנִיִּים: אַתֶּם אֲשֶׁר אֵין
לָכֶם, וְנוֹתֵר עֲלֵיכֶם לְהַתְּקִים יוֹסִיּוֹם; כְּלוּמָר,
אֶל כָּלְכֶם, הַמְּסֻרָּבִים לְאֶבְיוֹן, יַעַן אֲשֶׁר אֵין
בְּיָדְכֶם דְּבָר. רְצוֹנִי כִּי כֹה תֹאמְרוּ בְּלִבְכֶם: אֵינְנִי
נוֹתֵן, כִּי אֵין לִי דְבָר, אִף אֵלֹו הִיָּה בְּיָדִי, נוֹתֵן
כה הִיָּיתִי. אִם תֹּאמְרוּ זֹאת בְּלִבְכֶם, אֵין בָּכֶם
אֲשֶׁם, וְאִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵן, אֲשָׁמִים אַתֶּם;
וְאֲשַׁמְכֶם נָכוֹן, כִּי מִמַּדְתֶּם אֶת אֲשֶׁר לֹא קִבַּלְתֶּם.
כו וְעַתָּה, לְמַעַן הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵיכֶם,
לְמַעַן תִּדְּבְּקוּ מִיּוֹם לַיּוֹם בְּמַחֲלַת חֲטָאֵיכֶם, לְמַעַן
תּוֹכְלוּ לְלַכֵּת לִפְנֵי אֱלֹהִים בְּלֹא אֲשָׁם, רְצוֹנִי כִּי
תַחֲלִקוּ מִקְנֵינְכֶם לְעֲנִיִּים, כָּל אֶחָד כְּפִי יָכֹלְתוּ,
כג כְּגוֹן הַשְׁבִּיעַת רַעֲבִים, הַלְּבַשַׁת עִירְמִים, בְּקוֹר
חוֹלִים וְשִׁרְוֹת לְרוּחָתֶם, בְּרוּחַ וּבַחֲמֶר, כְּפִי
צִרְכֵּיהֶם. כד הַשְׁמֵרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה בְּחִכְמָה וּבִסְדֵּר; הֵן אֵין נִדְרָשׁ מֵאִישׁ
לְרוּץ מִהֵר מִכְּפִי כַּחַז, וְאוֹלָם רָאוּי לְאָדָם לְהִיּוֹת
חָרוּץ, כִּי בְּכָף יִשְׁגִּי רוּחַ. עַל כֵּן, כָּל הַדְּבָרִים
צִרְכֵּים לְהַתְּנִיחַל כְּסִדְרָם. וּרְצוֹנִי כִּי תִזְכְּרוּ,
כד כִּי הַשּׁוֹאֵל בָּכֶם דְּבָר מִשְׁכָּנוֹ, יֵשִׁיב אֶת אֲשֶׁר
שָׂאֵל בְּאֲשֶׁר הִסְכִּים. וְאִם לֹא יַעֲשֶׂה כֵן, חֲטָא
כט הוּא חוֹטֵא וְאוֹלֵי אִף אֶת שְׁכָנוֹ יַחֲטִיא. וּכְכֹלֹתִי
אֶת דְּבָרֵי אָמַר כִּי אֵינְנִי יְכוּל לְהַגִּידְכֶם אֶת כָּל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר בְּהֶם תַּחֲטְאוּ, כִּי שׁוֹנִים הַדְּרָכִים
וְנִבְדָּל הָאֶפֶן, וְכֹה רַבִּים הֵם עַד כִּי לֹא אוּכַל
לְמַנוֹתֶם. ה אִף זֹאת אוּכַל לְהַגִּידְכֶם: אִם לֹא
תִשְׁגִּיחוּ עַל נַפְשְׁכֶם וְעַל מַחֲשַׁבוֹתֵיכֶם וְעַל
דְּבָרֵיכֶם וְעַל מַעֲשֵׂיכֶם, וְלֹא תִשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת
אֱלֹהִים, וְלֹא תִמְשִׁיכוּ לְהַחֲזִיק בְּאֲמוּנַתְכֶם
בְּאֲשֶׁר שְׁמַעְתֶּם עַל בּוֹא אֲדוֹנָנוּ עַד סוֹף יְמֵי

ח'י שלש שנים ומת. והמלך מושיע הלך בדרך
יהוה, ושמר את משפטי ואת חקיו ומצוותיו,
ועשה ככל אשר צוהו יהוה. והמלך מושיע
הורה לעמו לעבד את האדמה. ואף הוא עצמו
עבד את האדמה למען לא יפל למשא על עמו
ולמען עשות כמעשה אביו בכל דבר. ולא היה
כל ריב בקרב עמו שלש שנים.

ז

והיה אחר אשר ארכו ימי השלום למלך מושיע
שלש שנים, הוא חפץ לדעת על אודות האנשים
אשר עלו לארץ לחיינפי או לעיר לחיינפי לגור
שם, כי לא שמעו אנשיו דבר עליהם מעת
עזבתם את ארץ ירעהמלה; ולכן הלוא את
מושיע בהפצרותיהם. והמלך מושיע התיר
לששה עשר מגבוריהם לעלות אל ארץ לחיי-
נפי לחקר על אודות חבריהם. ולמחרת היום
הם התחילו לעלות במסעם ובהם איש גבור וכן
חיל ושמו עמון, הוא צאצא לירעהמלה; והוא
היה להם למנהיג. והם לא ידעו את מסלול
מסעם ביער אשר יעלו בו אל ארץ לחיינפי;
על כן נדדו ימים רבים ביער; אך בעים יום היו
נדודיהם. והיה אחר ארבעים ימי נדודים, הם
באו אל גבעה אשר היא מצפון לארץ שילום,
והם הטו שם את אהליהם. ועמון לקח שלשה
מעמיתיו ושמותיהם עמלקי, חלם וחם, והם
ירדו אל ארץ נפי. והיה בבואם הם פגשו במלך
העם השוכן בארץ נפי ובארץ שילום: והקיפום
שומרי המלך ולקחום ואסרום ונתנום אל בית
הסהר. ואחר היותם בבית הסהר יומים, הם
הובאו לפני המלך שנית וכבליהם הוסרו;
ובעודם עומדים לפני המלך התר להם,
אף צוה עליהם, להשיב על השאלות אשר
ישאלם. והוא אמר אליהם: הנני למחי בן נח,
והוא בן צניה, אשר עלה מארץ ירעהמלה
לרשת את הארץ הזאת, ארץ אבותיהם, ואשר
המלך על פי דבר העם. ועתה, רצוני לדעת
מדוע הרהבתם עז בנפשכם לקרב אל חומות
העיר, בעת היותי, אני, עם שומרי מחוץ לשער?
ואני הנחתי כי תחיו למען אחקר את דבר

לשמאל אלהים. רצוני גם כי תזכרו כי זה
השם, אשר אמרתי כי אתננו לכם, לא ימחה
לעולם בלתי אם על ידי עברה; על כן, תנו
לבכם לרחוק מפשע, למען לא ימחה השם
מלבכם. ואני אומר לכם: רצוני כי תזכרו
לשאת את כתבת השם בלבכם תמיד, ולא
תמצאו לשמאל אלהים, כי תשמעו ותדעו את
הקול אשר יקראכם, ואף את השם אשר
יקראכם בו. כי אף ידע איש את אדוניו אשר
לא עבדו, והוא זר לו ורחוק ממחשבות לבו
ועצתו? ועוד, היקח איש חמור שכנו לטפל
בו? אני אומר לכם: לא, אף לא יניח כי ירעה
בתוך עדרו; הן שלח ושלחנו וגרש יגרשנו. אני
אומר לכם: כך יהיה בקרבכם, אם לא תדעו את
השם אשר יקראוכם בו. על כן, רצוני כי תהיו
יציבים ואיתנים, מרבים תמיד במעשים טובים,
בעבור יתן בכם המשיח, יהוה אל שדי, את
חומתו, למען תובאו השמימה, להיות לכם
ישועת עולם וחי נצח על פי החכמה והגבורה,
והדיו והרחמים אשר לבווא הכל, בשמים
ובארץ, אשר הוא אלהי מרומים. אמן.

ח

והיה בכלותו לדבר אל העם, ראה המלך בנימין
כי טוב יהיה לפקד את שמות כל הבאים בברית
עם אלהים לשמר את מצוותיו. והיה כי לא
נעדרה מהם אף נפש אחת; אכן, הכל באו
בברית אלהים, וזולת ילדים קטנים, לקבל
עליהם את שם המשיח. והיה כי אחר אשר
כלה המלך בנימין לעשות את כל הדברים
האלה, ואחר קדשו את בנו מושיע להיות
מושל ומלך על עמו, ואחר מסרו לו את כל
פקדות הממלכה, ואחר אשר מנה גם כהנים
ללמד את העם, למען ושמעו האנשים את
מצוות אלהים וידעו, ולמען עוררם לזכר את
השבועה אשר נשבעו, הוא שלח את הקהל,
והם שבו, איש ומשפחתו, לביתם. ומושיע
מלך תחת אביו. בן שלשים שנה היה במלכו,
וראשית מלכותו כארבע מאות ושבעים ושש
שנים מיום צאת לחי מירושלם. והמלך בנימין

השעבוד. ועדים כלכם היום כי צניף, אשר
המלך על העם הזה, בלהיטות יתר לרשת את
ארץ אבותיו, רמה על ידי ערמת המלך למן
ותחבולותיו. ובעשותו ברית עם המלך צניף,
מסר לידיו את קניני חלק הארץ, את העיר
לחיינפי, ואת העיר שילום ואת מגרשיהם אשר
סביב; ואת כל זאת עשה אך למען הכניע את
העם הזה לשעבודו. והננו מעלים היום מס
למלך הלמנים בשעור מחצית מיבולנו, מן
התירס והשעורה וכל דגננו למינהו, ומחצית
שגר עדרי צאננו ובקרנו; אכן מחצית כל אשר
לנו נושה מלך הלמנים מאתנו, ולא, את חיינו
קח. האין זה כבד מנשא? האין צרתנו הזאת
גדולה? אכן, ראו נא, מה גדולה סבתנו להתאבל.
אכן, אני אומר לכם כמה רבות סבותינו להתאבל;
כי הנה מה רבים מאחינו הומתו ודמם נשפך
לשווא, והכל מפני עוון. כי אלולא פשעו העם
הזה, לא היה מניח יהוה לרעה הגדולה הזאת
לבוא עליהם. אך הם לא שמעו לדבריו, ונתגזלו
שם מריבות ביניהם; כה רבות הן עד כי שפכו
איש את דם אחיו. והם המיתו נביא יהוה,
איש אלהים נבחר, אשר הגידם על רשעתם
ותועבותיהם והרבה לנבא על אשר תבואנה,
אכן, על בוא המשיח. ויען אשר אמר להם כי
המשיח הוא אלהים, אבי כל הדברים; וכי הוא
קח לו את דמות האדם, ותהיה זו הדמות אשר
על פיה נברא האדם בראשית; ובמלים אחרות:
הוא אמר כי האדם נברא על פי צלם אלהים,
וכי אלהים ירד אל בני האדם, וישית עליו בשר
ודם, ויתהלך על פני הארץ; ויען אשר אמר
זאת, המיתוהו, ועשו עוד מעשים רבים נוספים
אשר הביאו את חמת אלהים עליהם. על כן, מי
יתמה על שעבודם ועל אשר הם מקים בצרות
ובמכאוב. כי כה אמר יהוה: לא אעזר לעמי
ביום פשעם, כי אגדר את דרכם לבל יצליחו,
והיו מעשיהם מכשול לפניהם. ועוד אמר: אם
טמאה יזרעו עמי, מוז בסופה יקצרו ופעלתה
תרעלה היא. ועוד אמר: אם טמאה יזרעו עמי,
רוח קדים יקצרו, אשר תבואתה כליון מהיר.
הנה קם דבר יהוה ומכות יסורים באו עליכם.

בואכם, ולולא זאת הייתי מצוה על שומרי
להמיתכם. עתה, מתר לכם לדבר. וכראות
עמוז כי התר לו לדבר, הוא צעד קדימה
והשתחוה לפני המלך; ובקומו אמר: אדוני
המלך, הנני מודה מאד היום לפני אלהים כי
עודני חי והרשות נתונה לי לדבר; ואני אתאמץ
לדבר בבטחון. בטוח אני כי אלו הפרת אותי,
לא הנחתני להקבל בפבלים האלה. הנני עמוז,
צאצא לזרעחמלה; באתי מארץ זרעחמלה
לשאל על אודות חברינו, אשר צניף העלה מן
הארץ ההיא. וכשמע למחי את דברי עמוז,
הוא שמח מאד, ואמר: עתה ידוע ידעתי כי
חברי אשר היו בארץ זרעחמלה עודם חיים.
ועתה אשמחה, ומחר אשמח אף את עמי.
כי הננו משעבדים ללמנים ומעלים אנחנו מס
להם, אשר הוא כבד מנשא. ועתה, יצילנו
חברינו מן השעבוד מידי הלמנים, ואנחנו נהיה
עבדיהם, כי טוב היותנו עבדי הנפיים מהעלות
מס למלך הלמנים. והמלך למחי צוה את
שומריו לבל יוסיפו לכבל את עמוז ואת עמיתיו,
והורה להם ללכת אל הגבעה אשר מצפון
לשילום ולהביא את אחיהם אל העיר, בעבור
יאכלו וישתו וינוחו מעמל מסעם, כי רבות
סבלו האנשים, רעב וצמא ויגיעה. ולמחרת
היום שלח המלך למחי הודעה בכל עמו,
להתאסף יחדו אל בית המקדש לשמע את
הדברים אשר ידבר אליהם. והיה כפאשר
התאספו, דבר אליהם המלך כדברים האלה:
עמי, שאו ראש והנחמו, כי הנה קרבה העת,
לא רחוק היום אשר לא נהיה עוד נכנעים
לאויבינו, אחר אשר לשוא היו מאבקינו הרבים.
אך יודע אני כי עוד עתיד לבוא מאבק מקריע.
על כן, שאו ראש וגילו, ושימו את מבטחכם
באלהים, אלהי אברהם ויזחק ויעקב, האלהים
אשר הוציא את בני ישראל מארץ מצרים
והולכם ביבשה בתוך ים סוף והאכילם מן,
לבל יאבדו במדבר; ועוד רבות עשה בעבורם.
ואכן, הוא האלהים אשר הוציא את אבותינו
מארץ ירושלם, ושמר את עמו ונצחם עד היום;
הן מפני עוונותינו ותועבותינו הכניסנו אל

הלווחות או את החריטות אשר על גביהם. לכן
 יב שאלתי: התוכל לתרגם? ואוסיף ואשאל:
 התדע איש אשר יוכל לתרגם? כי חפץ אני
 בתרגום הרשומות האלה ללשונו; אולי יודע
 לנו מהם על שריד מן העם הנשמד אשר ממנו
 באו הלווחות האלה; או, אולי, ילמדונו על העם
 הזה אשר נשמד; ואני חפץ לדעת מה הביא
 יג לכליונם. ואמר אליו עמון: אדוני המלך, אכן
 אוכל להגידך מי האיש אשר יכול לתרגם את
 הכתבים, כי יש לו באשר יכול להביט ולתרגם
 את כל הרשומות הקדומות, וזאת מתת
 יד אלהים. והדברים אשר בידו נקראים מבארים,
 ואין איש יכול להביט בהם, בלתי אם צוה, פן
 יביט באשר אסור לו ואבוד יאבד. והאיש אשר
 יד מצוה להביט בהם, חוזה נקרא. הנה כי מלך
 העם אשר בארץ זרעמלה הוא האיש המצוה
 לעשות את המעשים האלה, ולו מתת אלהים
 המרוקמה הזאת. והמלך אמר כי חוזה גדול
 טו מנביא. ועמון אמר כי חוזה הוא מגלה
 נסתרות ואף הוא נביא, ואין אדם יכול לקבל
 טז מתת גדולה מזאת, בלתי אם יהיה לו כח
 אלהים, אשר הוא מעבר ליכלת האדם; ואולם
 יתכן כי יהיה לאיש כח רב, אשר נתן מאת
 יז אלהים. וחווה יכול לדעת דברים אשר היו
 בעבר וכן דברים אשר יבואו בעתיד; ועל ידי
 החוזה נגלים כל הדברים, או, ביתר דיוק,
 נסתרות הופכות נגלות, ודברי סתרים יוצאים
 לאור. ודברים אשר אינם ידועים, נודעים על
 ידיהם; וכן דברים יעשו נודעים על ידיהם, אשר
 יח בלעדיהם לא יוכלו להודע. כה הכין אלהים
 דרך למען יוכל האדם, על ידי אמונתו, לעשות
 נפלאות; וכה הוא נעשה למועיל ומיטיב לשאר
 יט בני האדם. וככלות עמון לדבר את הדברים
 האלה, שמח המלך עד מאד והוא הודה
 לאלהים לאמר: אכן דבר סתר גדול רשום
 בלווחות האלה, והמבארים אכן הוכנו לתכלית
 כ גלוי כל נסתרות כאלה לבני האדם. מה נפלאים
 מעשי יהוה, ומה רבה סבלנותו אל עמו; אכן,
 מה עזרת ואטומה הבנת בני האדם, כי אינם
 מבקשים חכמה, ואינם חפצים כי תמשל בהם!

לב אף אם תשובו אל יהוה בכל פונת לבבכם,
 ותשימו בו את מבטחכם, ותעבדוהו בכל
 שקידת דעתכם, אכן אם תעשו כן, הוא
 ינאלכם מן השעבוד, כחפצו וכרצונו.

ח

א וככלות המלך למחי לדבר אל עמו, כי רבות
 דבר אליהם ורק מעט מדבריו כתבתי בספר
 הזה, הוא ספר להם את כל הדברים על אודות
 ב אחיהם אשר בארץ זרעמלה. והוא הורה
 לעמון לעמד לפני הקהל ולספר באזניהם את
 כל הקורות את אחיהם מיום עלות צניף מן
 הארץ, עד אשר הוא עצמו יצא לעלות ממנה.
 ג ועמון אף הגה באזניהם את דברי המלך בנגמין
 האחרונים אשר למדם, והוא בארם לאנשי
 המלך למחי, למען יבינו את כל הדברים אשר
 ד דבר. והיה אחר עשותו את כל זאת, שלח
 ה המלך למחי את הקהל איש לביתו. והוא הורה
 להביא לפני עמון את הלווחות אשר כתובים
 בהם זכרונות עמו מיום עזבם את ארץ
 זרעמלה, למען יקרא בהם. וככלות עמון
 י לקרא את הכתוב, שאלו המלך אם יכול הוא
 לתרגם לשונות, ועמון השיבו כי אינו
 י יכול. ואמר אליו המלך: בהתעצב לבי על
 סבלות עמי פקדתי כי יערכו אנרעים ושלשה
 מאנשי מסע ביערות למצא את ארץ
 זרעמלה, לבקש מאחינו להצילנו מן
 ח השעבוד. והם תעו ביערות ימים רבים, ואף כי
 התאמצו, לא מצאו את ארץ זרעמלה ושבו
 אל הארץ הזאת. ובמסעם בארץ עתירת מקני
 מים הם גלו ארץ אשר פסוה עצמות אדם
 ובהמה, ואשר מלאוה חרבות כל מיני בנינים,
 י ואף ארץ אשר תושביה היו רבים כצבאות
 ש ישראל. ולעדות על אמתת דבריהם, הם
 הביאו עמיהם עשרים וארבעה לוחות זהב
 י טהור, אשר הם מלאים חריטות. והנה, הם אף
 הביאו מגני חוזה רבי מדות, עשויים נחשת
 יא ונחשת קלל, והם שלמים וטובים. והם הביאו
 חרבות, אשר נצביהן נשחתו ולהביהן אכלו
 בחלדה; ואין איש בארץ המבין את שפת

כא אָכּוּ. הֵם כַּעֲדָר פָּרָא הַבוֹרֵחַ מִן הָרוּעָה וְנִפְּזוּ;
תִּגְרָשׁם חִיתוֹ יַעַר וְתִטְרָפָם.

כתיב צניף. ספור עמו מעת עזבם את ארץ
זרעמלה עד אשר שחררו מדי הלמנים (בערך
200-120 לפני הספירה). נכלל בפרקים ט-כב.

ט

א אֲנִי צִנִּיף לְמַדְתִּי בְּכָל לָשׁוֹן הַנִּפְּזִים, וְאֶף הַכְּרָתִי
אֶת אֶרֶץ נָפִי, אֲשֶׁר הִיא אֶרֶץ יִרְשֵׁת אֲבוֹתֵינוּ
הָרֵאשׁוֹנָה. וְאֲנִי נִשְׁלַחְתִּי לְרֹגֶל בְּקֶרֶב הַלְּמָנִים,
לְצַפּוֹת בְּחִילוֹתֵיהֶם, לְמַעַן יוֹכַל צְבָאֵנוּ לְהִתְנַפֵּל
עֲלֵיהֶם וּלְהַשְׁמִידָם. אֲךָ בְּרֹאוֹתִי אֶת הַטּוֹב אֲשֶׁר
בָּהֶם, חֲפִצְתִּי כִּי לֹא יִשְׁמְדוּ. לָכֵן הִתּוֹפַחְתִּי עִם
בְּחֵרֵי בִיעֵרוֹת, יַעַן אֲשֶׁר רָצִיתִי כִּי יִכְרַת מוֹשְׁלָנוּ
בְּרִית עִמָּהֶם; אִינֹכֶם מוֹשְׁלָנוּ, בְּהִיּוֹתוֹ אִישׁ קָשָׁה
וְצִמָּא דָם צוּה לְהִרְגִּנִּי; אֲךָ אֲנִי נִצַּלְתִּי מִפְּנֵי
שְׁפִיכוֹת דָּמִים גְּדוֹלָה; אֲבוֹת נִלְחָמוּ בְּאֲבוֹת
וְאֲחִים בְּאֲחֵיהֶם, עַד כִּי הִשְׁמַד מִרְבִּית מִנֵּן
צְבָאֵנוּ בִּיעֵרוֹת, וְאֶנְחֵנוּ, הַנִּשְׁאָרִים בַּחַיִּים, שִׁבְנוּ
אֶל אֶרֶץ זֶרַעְמָלָה לְסַפֵּר אֶת הַסִּפּוּר לְנִשְׁיָהֶם
וּלְיִלְדֵיהֶם. אֲךָ אֲנִי, בְּהִיּוֹתִי לְהוֹט לְרִשֵּׁת אֶת
אֶרֶץ אֲבוֹתֵינוּ, קִבַּצְתִּי אֶת כָּל אֲשֶׁר חִפְצוֹ לַעֲלוֹת
אֵלַיָּה וּלְנַחֲלָהּ, וְהַחֲלוֹנוּ שְׁנִית בְּמִסְעֵנוּ בִּיעֵרוֹת
לַעֲלוֹת אֶרְצָה; אֲךָ הִכִּינוּ בָּרָעַב וּבִישׁוּרִים קָשִׁים
כִּי נִלְאַינוּ לְזָכֵר אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ. וְאִינֹכֶם
יָמִי נְדוּדִים רַבִּים בִּיעֵרוֹת, נָטִינוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ
בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ נִהְרְגוּ אַחֵינוּ, וְהוּא לִיד אֶרֶץ
אֲבוֹתֵינוּ. וְאֲנִי הִלַּכְתִּי שְׁנִית, וְעַמִּי אֲרַבְּעָה
מֵאֲנָשִׁי, אֵל הָעִיר, אֵל בֵּית הַמֶּלֶךְ, לְדַעַת אֶת לֵב
הַמֶּלֶךְ, וְאִם אוֹכַל לְבוֹא עִם אֲנָשִׁי וּלְנַחֵל אֶת
הָאֶרֶץ בְּשָׁלוֹם. וְנִכְנַסְתִּי אֵל בֵּית הַמֶּלֶךְ, וְהוּא
כָּרַת עִמִּי בְּרִית לְתֵתָן לִי, אֶת אֶרֶץ לַחֲיִינָפִי וְאֶת
אֶרֶץ שִׁילּוֹם, לְנַחֲלָה. וְהוּא אֶף צוּה אֶת עַמּוֹ
לְצֹאֵת מִן הָאֶרֶץ, וְאֲנִי וְאֲנָשִׁי בָּאוּ אֶל הָאֶרֶץ
לְנַחֵל אוֹתָהּ. וְאֶנְחֵנוּ הַחֲלוֹנוּ לְבָנוֹת בְּנֵינִים,
וּלְתַנּוֹן אֶת חוֹמוֹת הָעִיר, אָכֵן, חוֹמוֹת הָעִיר
לַחֲיִינָפִי וְהָעִיר שִׁילּוֹם. וְאֶנְחֵנוּ הַחֲלוֹנוּ לַעֲבֹד
אֶת הָאֲדָמָה בְּכָל מִינֵי זְרָעִים, זֶרַע תִּירָס, וְחֹטָה
וּשְׁעוֹרָה, וְנָאֵס וְשֹׂאֵם, וְזֶרַע כָּל פְּרִי לְמִינָהּ.

אָז הַחֲלוֹנוּ לְרִבּוֹת בְּאֶרֶץ וּלְהַצִּילֵם בָּהּ.
י כֹּה, בְּעֶרְמַת הַמֶּלֶךְ לָמֹן וּתְחַבּוּלָתוֹ, לְמַעַן
שָׁעֲבָדוּ אֶת עַמִּי, הוּא וְתָר עַל הָאֶרֶץ לְתַתָּהּ
יֵא לְנַחֲלָה. וְהִיָּה כַּעֲבָר שְׁתֵּים עָשָׂרָה שָׁנָה
מִיּוֹם יִשְׁבְּנוּ בְּאֶרֶץ, הַחֵל הַמֶּלֶךְ לָמֹן לַחֲשֹׁשׁ כִּן
יִתְחַזֵּק עַמִּי בְּאֶרֶץ, וְלֹא יוֹכַל עַמּוֹ לְגַבֵּר עָלָיו
יב וּלְשַׁעֲבָדוֹ. וְהַלְּמָנִים הָיוּ עִם עֶצֶל וְעוֹבֵד
פְּסִילִים; לָכֵן חִפְצוֹ לְשַׁעֲבָדָנוּ, לְמַעַן יִזְלָלוּ בְּעַמְלָה
יְדֵינוּ, לְמַעַן יַעֲשׂוּ לָהֶם סַעֲדוֹת מִעֲדָרֵי שְׂדוֹתֵינוּ.
יג עַל כֵּן הַחֵל הַמֶּלֶךְ לָמֹן לְהִסִּית אֶת עַמּוֹ לְרִיב עִם
יד עַמִּי; לָכֵן פָּשְׁטוּ בְּאֶרֶץ מְלַחְמוֹת וּמִדָּנִים. כִּי
בְּשִׁנַּת שָׁלֹשׁ עָשָׂרָה לְמַלְכוּתִי בְּאֶרֶץ נָפִי, הִרְחַק
בְּדָרוֹם אֶרֶץ שִׁילּוֹם, בַּעַת אֲשֶׁר הִשְׁקוּ עַמִּי אֶת
עֲדָרֵיהֶם וְרָעוּם, וּבַעַת עֲבָדָם אֶת אֲדוֹמִתֵּיהֶם,
נָפַל עֲלֵיהֶם חֵיל גְּדוֹל מִן הַלְּמָנִים, וְהַחֵל לְהַרְגֵּם
אוֹתָם וּלְגַזֵּל אֶת עֲדָרֵיהֶם וְאֶת דָּגַן שְׂדוֹתֵיהֶם.
טו וּבְנֵי עַמִּי, כָּל אֲשֶׁר לֹא הִשְׁיִיגוּם הַלְּמָנִים, נִמְלָטוּ
אֶל הָעִיר נָפִי, וְהֵם קָרְאוּ אֵלַי לְהִגֹּן עֲלֵיהֶם.
טז וְאֲנִי חֲמַשְׁתִּי אוֹתָם בְּקִשְׁתוֹת וּבְחַצִּים, בְּחֶרֶב
וּבַפְּגִיזוֹת, וּבְאֵלוֹת וּבְמִרְמָמוֹת וּבְאֲבָנֵי קֶלַע,
וּבְכָל סוּג נֶשֶׁק אֲשֶׁר יִכְלָנוּ לְהַמְצִיא; וְאֲנִי יִצְאָתִי
יז עִם אֲנָשִׁי לְקֶרֶב עַל הַלְּמָנִים. וְיִצְאָנוּ לְקֶרֶב עַל
הַלְּמָנִים לְבוֹשִׁים עַז יְהוּדָה, כִּי אֲנִי וְאֲנָשִׁי צִעֲקָנוּ
צִעָקָה גְּדוֹלָה לִיהוָה לְהַצִּילָנוּ מִיַּד אוֹיְבֵינוּ, כִּי
יח הִתְעוֹרְרָנוּ לְזָכֵר הַצִּלָּתוֹ אֶת אֲבוֹתֵינוּ. וְאֱלֹהִים
שָׁמַע אֶת צִעֲקוֹתֵינוּ וְאֵל תְּפִלוֹתֵינוּ שָׁעָה; וְיִצְאָנוּ
בְּגִבּוֹרָתוֹ, וְנִפְלָנוּ עַל הַלְּמָנִים; שְׁלִשֵׁת אֲלָפִים
וְאַרְבָּעִים וּשְׁלֹשָׁה מֵהֶם הִרְגָנוּ בְּיוֹם אֶחָד
וּבְלֵילָה. אָכֵן, הִרְגָנוּ בָּהֶם עַד אֲשֶׁר גִּרְשָׁנוּם
טט מֵאֶרְצָנוּ. וְאֲנִי, בְּמוֹ יָדִי, עֲזָרְתִּי לְקַבֵּר אֶת
מַתֵּיהֶם. וְהִנֵּה, לָרֶב יְגוֹנָנוּ וּמִסְפָּדָנוּ, מֵאֲתָם
וּשְׁבָעִים וְתִשְׁעָה מֵאֲחֵינוּ נִהְרְגוּ.

י

א וּשְׁבָנוּ לְכוֹנוֹן אֶת הַמַּמְלָכָה, וְהַחֲלוֹנוּ שְׁנִית
לְנַחֵל אֶת הָאֶרֶץ בְּשָׁלוֹם. וְאֲנִי הוֹרִיתִי כִּי יַעֲשֶׂה
לָנוּ נֶשֶׁק לְמַלְחָמָה מִכָּל מִין, לְמַעַן יִהְיֶה לִּי נֶשֶׁק
בְּעָבוֹר עַמִּי לַעַת אֲשֶׁר יָקוּמוּ הַלְּמָנִים שְׁנִית
ב לְמַלְחָמָה עַל עַמִּי. וְאֲנֹכִי הַצַּבְתִּי שׁוּמְרִים
מְסַבִּים הָאֶרֶץ, לְכָל יִפְתָּעוֹנוּ הַלְּמָנִים שְׁנִית

הם רגזו עליו בהגיעם אל הארץ היעודה,
ואמרו כי לקח מידיהם את השלטון על העם,
והם בקשו את נפשו. ועוד הם רגזו עליו, כי
יצא אל היער, כמצות יהוה, ולקח את כתבי
הזכרונות, החרוטים על לוחות נחשת קלל,
ואמרו כי גזל אותם. וכה למדו את בנייהם
לשנא את בני נפי, לרצחם, לשדוד ולגזל אותם,
ולעשות כל אשר לאל ידם להשמידם; לכן יש
בלבם שנאת עולם לבני נפי. וזאת הסבה אשר
המלך למן, בערמתו ובנכליו ובדברי חלקות,
רמני להעלות את עמי לארץ הזאת, להשמידם.
אכן, בשנים הרבות האלה סבלנו סבל בארץ
הזאת. ואני צניף, אחר ספרי לעמי את כל
הדברים האלה על אודות הלמנים, עוררתים
לצאת לקרב בגבורתם, ולשים את מבטחם
ביהוה. לכן נלחמנו בהם פנים אל פנים.
ואנחנו גרשנו אותם שנית מארצנו. והרגנו
בהם הרג רב, עד כי לא מנינו אותם. ושכנו
אל ארצנו, ועמי שבו לרעות את עדריהם
ולעבד את אדמתם. והנה אני, בזקנתי,
העברתי את המלוכה אל אחד מבני ולכן לא
אדבר עוד. יברך נא יהוה את עמי. אמן.

יא

וצניף העביר את המלוכה לנח, אחד מבניו;
ונח מלך תחתיו; והוא לא הלך בדרך אביו.
אכן, הוא לא שמר את מצוות אלהים כי
הלך אחר משאלות לבו. והוא הרבה נשים
ופילגשים. והוא החטיא את עמו להתעב
עלילה לפני יהוה. אכן, הם הלכו בנתיבי זנות
ובכל דרכי רשע. והוא הטיל עליהם מס אשר
הוא חמישית מערף כל רכושם, חמישית
מזהבם וכסףם, חמישית מן הזיר, מן הנחשת,
מנחשת הקלל ומן הברזל אשר להם, וחמישית
מעגלי המרבה, וכן חמישית מכל דגנם. וכל
זאת לקח לכלכל את עצמו ואת נשיו ואת
פילגשיו ואף את כהניו, ואת נשיהם
ופילגשיהם; כך שנה המלך את עניני
המלוכה. כי הסיר ממשמרתם את כל
הכהנים אשר קדש אביו, והוא קדש אחרים

בהתנפלים עלינו וישמידנו; כך שמרתי את עמי
ואת עדרי ומנעתיים מנפל לידי אויבינו. והיתה
ארץ אבותינו לירשה לנו עת ארכה, עשרים
ושנים שנה. ואני הוריתי כי הגברים יעבדו
את האדמה ויגדלו כל מיני דגן וכל פרי למינהו.
ולנשים הוריתי לסוות ולעמל ולעבד, ולעשות
כל מיני אריגי פשתן הדורים ובדים מכל סוג
להלביש את מערמינו; כך הצלחנו בארץ,
ושררה בה שלוח ארכה, עשרים ושנים שנה.
והמלך למן מת, ובנו מלך תחתיו. והוא החל
להסית את עמו למרד בעמי; לכן התכוננו
הלמנים למלחמה, ולקום לקרב על עמי.
אף אני שלחתי מרגלים מסביב לארץ שמלון,
לגלות את הכנותיהם ולהשמר מפניהם, לבל
יתנפלו על עמי וישמידנו. והם עלו עלינו
בצפון ארץ שילום בחילותיהם הרבים, מזינים
בקשת וחץ, חרב ופגיון, אבני קלע ומרגמות.
והם מגלחי ראש לקרחה, וחגורים חגורות עור
על מתניהם. ואני הוריתי להחביא את נשי עמי
וילדינו ביער; ואף הוריתי כי כל הזקנים, וכן
הנערים, אשר כח בהם לשאת נשק, יתקבצו
לצאת למלחמה על הלמנים; והצבתי אותם
במערכותיהם, כל גבר כפי שנותיו. ועלינו
לקרב על הלמנים; וגם אני, אף כי זקן הייתי,
עליתי להלחם בהם; אכן, עלינו לקרב לבושים
בעז יהוה. והלמנים לא ידעו דבר על יהוה ועל
עז יהוה; על כן נשענו על כחם בלבד. אולם הם
היו עם חזק, כפי מדת כח גברים. והם היו עם
פראים, עזי פנים וצמאי דם, מחזיקים במסרת
אבותיהם, והיא האמונה כי גרשו מארץ
ירושלם מפני עוונות אבותיהם, וכי אחיהם
הרעו להם במדבר, ואף הרעו להם בעת עברם
את הים. והם אף האמינו כי אחיהם הרעו להם
בימיהם בארץ ירשתם הראשונה, אחר חצותם
את הים; וכל זאת על כי שמר נפי את מצוות
יהוה בנאמנות רבה מהם. לכן מצא חן בעיני
יהוה, אשר שמע את תפלותיו ונעה לו, והיה
נפי מנהיג מסעם במדבר. ואחיו רגזו עליו, יען
אשר לא הבינו את פעלות יהוה; ואף רגזו עליו
על פני הים, כי הקשו את לבם על יהוה. ושוב,

תחתם, והיו הם כמתנשאים בגאות לבם. ^י כָּךְ הִתְפַּלְּלוּ כָּל אֵלֶּה בַּעֲלֹתָם, בַּעֲבֹדַת אֱלִילֵיהֶם וּבִתְזוּנֹתָם, מִן הַמַּסִּים אֲשֶׁר הִטִּיל הַמֶּלֶךְ נָח עַל עַמּוֹ; וְכֹךְ רַבְתָּה מְאֹד עֲבֹדַת הָעָם לְכַלְכֵּל אֶת מַעֲשֵׂה הָעוֹן. וְהָעָם פָּנָה לַעֲבֹדַת אֱלִילִים, יַעַן אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ וְהַכֹּהֲנִים רַמּוּם בְּדַבְרֵי הַשְׁוֹא וּבַחֲלָקוֹת, כִּי כָאֵלֶּה הָיוּ דְּבָרֵיהֶם אֶל הָעָם. וְהַמֶּלֶךְ נָח בָּנָה בְּתִים רַבִּים, בְּתֵי מִדּוֹת יָפִים לְמֶרְאָה, מְקַשְׂטִים בַּעֲזָן, מַעֲשֵׂה חֲרָשׁ וַיְדִי צוֹרֵף בְּכָל מִינֵי יָקָר, מִזָּהָב וּמִפָּסֶף וּמִבַּרְזֶל וּמִנְחָשֶׁת קָלָל וּמִזִּמְיָ וּמִנְחָשֶׁת. וְהוּא אֵף בָּנָה לוֹ אֲרָמוֹן נֶרְחָב וּבִתּוֹכוֹ כֶּסֶם מְלֻכּוֹת, אֲשֶׁר כָּלוּ עַץ הָדוֹר, מִשְׁבָּץ זָהָב, כֶּסֶף וַיִּקָּר. וְהוּא צָוָה כִּי יַעֲשׂוּ חֲרָשָׁיו כָּל מְלֶאכֶת מַחֲשָׁבֶת בְּקִירוֹת הַהֵיכָל בַּעֲזָן יָקָר, בְּנִחָשֶׁת וּבְנִחָשֶׁת קָלָל. וְהַמּוֹשְׁבִים, אֲשֶׁר יִחְדּוּ לַכֹּהֲנִים הַגְּדֹלִים, הָיוּ גְבוּהִים מֵעַל כָּל שְׁאָר הַמּוֹשְׁבִים, וְהוּא קִשְׁטָם בְּזָהָב טָהוֹר; וְהוּא צָוָה לְבָנוֹת בְּחִזִּיתָם מִסַּעֲדִים, לְמַעַן יִשְׁעִינוּ הַכֹּהֲנִים אֶת גּוֹפֶם וְאֶת זְרֻעוֹתֵיהֶם, בַּעֲת נִשְׁאָם אֶת דְּבָרֵי הַשֶּׁקֶר וְהַשְׁוֹא אֶל עַמּוֹ. וְהוּא בָּנָה מִגְדָּל רֶם וְנִשְׂא לֵיד בֵּית הַמִּקְדָּשׁ; כֹּה גְבוּהָ הָיָה, עַד כִּי בַעֲלֹתוֹ אֶל רֹאשׁוֹ, יָכוֹל הָיָה לְהַשְׁקִיף עַל כָּל אֶרֶץ שִׁילּוֹם וְכֵן עַל אֶרֶץ שְׁמֶלּוֹן, אֲשֶׁר לְכַמְנִים, וְאֵף יָכוֹל הָיָה לְהַשְׁקִיף עַל כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר סָבִיב. וְהוּא צָוָה לְבָנוֹת בְּתִים רַבִּים בְּאֶרֶץ שִׁילּוֹם, וְאֵף לְבָנוֹת מִגְדָּל גָּדוֹל עַל גִּבְעָה מִצְפּוֹן לְאֶרֶץ שִׁילּוֹם אֲשֶׁר הָיְתָה מִפְּלֵט לְבָנֵי נָפִי בַּעֲת בְּרָחָם מִן הָאֲדָמָה; זֹאת עָשָׂה בַּעֲשֹׁר אֲשֶׁר קָבַל מִמֶּסֶי עַמּוֹ. וְהוּא שָׂת אֶת לְבוֹ בַּעֲשֹׁרוֹ וּבִלְהָ אֶת יָמָיו בְּחַיֵּי פְרִיצוֹת עִם נָשָׁיו וּפִילִגְשָׁיו; וְאֵף כֹּהֲנָיו בָּלוּ אֶת יְמֵיהֶם עִם זִזְנוֹת. וְהוּא נָטַע כֶּרֶמִּים בְּאֲזוּרֵי הָאָרֶץ; וּבָנָה יְקָבִים וַעֲשָׂה יִין לְמַכְבִּיר; לָכֵן הָיָה סוּבָא יִין, וְכֹךְ גַּם עַמּוֹ. וְהַלְּמָנִים הִחֲלוּ לְבֹא בְּאֶרֶץ וּלְהִתְנַפֵּל עֲלֵיהֶם, עַל מִתִּי מִסְכָּר מֵהֶם, לְהִרְגֵם בְּשׂוֹדוֹתֵיהֶם וּבִרְעוֹתָם אֶת צֵאֲנָם. וְהַמֶּלֶךְ נָח שָׁלַח אֲנָשִׁי מִשְׁמֶר לִסֵּב בְּאֶרֶץ לְהִגּוֹ מִפְּנֵיהֶם; אֵף יַעַן אֲשֶׁר לֹא שָׁלַח דִּים, הִתְנַפְּלוּ עֲלֵיהֶם הַלְּמָנִים וְהָרְגוּם, וְנִהְגּוּ רַבִּים מִצֵּאֲנָם מִן הָאָרֶץ; כֹּךְ הִחֲלוּ הַלְּמָנִים לְהַשְׁמִידָם וּלְעַשׂוֹת

י^ה פְּעֻלוֹת אֵיכָה בְּקִרְבָם. וְהַמֶּלֶךְ נָח שָׁלַח אֶת חִילוֹתָיו עֲלֵיהֶם, וְהַלְּמָנִים נִסּוּגוּ אַחֲרֵי מִפְּנֵיהֶם וְהֵם הִרְחִקוּ לְזִמּוֹן מָה; לָכֵן שָׁבוּ אֲנָשִׁי נָח שְׂמִיחִים עַל שְׁלָלָם. וּמִפְּנֵי הַנִּצְחָוֹן הַגָּדוֹל הַזֶּה, הֵם הִתְנַשְּׂאוּ בְּגָאוֹת לָבָם; וְהֵם הִתְפָּאֲרוּ בְּגִבּוֹרָתָם, וְאָמְרוּ כִּי חֲמִשִּׁים מֵהֶם יָכוֹלִים לַעֲמֹד מוֹל אֶלְפֵי לְמָנִים; כֹּה הִתְפָּאֲרוּ וְהִתְעַנְּגוּ עַל דָּם וְעַל שְׂפִיכַת דָּמֵי אֲחֵיהֶם, וְזֹאת מִפְּנֵי רִשְׁעַת מַלְכָם וְכֹהֲנֵיהֶם. וְהָיָה אִישׁ אֶחָד בָּהֶם, אַבִּינְדִּי שְׁמוֹ; וְהוּא הִתְהַלֵּף בִּינֵיהֶם, וְהִחֵל לְנִבֵּא לְאָמֹר: כֹּה אָמַר יְהוָה, וְכֹה צֹנִי לְאָמֹר: לֵךְ וְאֶמְרָתָ אֶל הָעָם הַזֶּה, כֹּה אָמַר יְהוָה: אוֹי לָעָם הַזֶּה, כִּי רָאִיתִי אֶת תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם וְאֶת רִשְׁעוֹתָם וְאֶת תְּזוּנֹתָם; אִם לֹא יִשׁוּבוּ מִחֲטָאָם, פָּקוֹד אֶפְקֹדֵם בְּזַעֲמִי. וְהָיָה אִם לֹא יִשׁוּבוּ מִחֲטָאָם וְלֹא יִפְנוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, נָתַן אֶתְנֶם בְּיַד אוֹיְבֵיהֶם. אַכֹּךְ, וְהֵם יִשְׁעָבוּ וְיַעֲנוּ תַּחַת יַד שׁוֹנְאֵיהֶם. וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, אֶל קִנְאָה, פּוֹקֵד עוֹן עַמִּי. וְהָיָה אִם לֹא יִשׁוּבוּ הָעָם הַזֶּה מִחֲטָאָם, וְלֹא יִפְנוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, הֵם יִשְׁתַּעֲבְדוּ; וְהִצֵּל לֹא יֵצִילֵם אִישׁ, בְּלִתִּי אִם יְהוָה, אֵל שֹׁדֵד. וְהָיָה כַּאֲשֶׁר יַצַּעְקוּ אֵלַי, לֹא אֶמְהַר לְשִׁמְעַם אֶל צַעֲקָתָם; הִנֵּחַ אֲנִי לְאוֹיְבֵיהֶם לְהַפּוֹתָם. וּבְלִתִּי אִם יִשׁוּבוּ מִחֲטָאָם בְּשֶׁק וּבִאֲפֶר, וְיַצַּעְקוּ צַעֲקָה גְדוֹלָה אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, לֹא אֶשְׁמַע אֶל תְּפִלּוֹתֵיהֶם וְלֹא אֶצִּילֵם מִצְרוֹתֵיהֶם; כֹּךְ אָמַר יְהוָה וְכֹךְ צֹנִי לְדַבֵּר. וְהָיָה כְּדָבַר אַבִּינְדִּי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲלֵיהֶם, הֵם רָגְזוּ עָלָיו, וּבִקְשׁוּ אֶת נַפְשׁוֹ; אֵף יְהוָה הִצִּילוֹ מִיָּדָם. וְכִשְׁמַע הַמֶּלֶךְ נָח אֶת דְּבָרֵי אַבִּינְדִּי אֶל הָעָם, רָגַז אֵף הוּא; וְאָמַר: מִי הוּא אַבִּינְדִּי, אֲשֶׁר יִשְׁפֹט אוֹתִי וְאֶת עַמִּי, וּמִי הוּא יְהוָה אֲשֶׁר יָבִיא עַל עַמִּי צָרָה גְדוֹלָה אֲשֶׁר כָּזָאת? אֲנִי מִצְּחָם לְהָבִיא אֶת אַבִּינְדִּי הֵנָּה וְאֶהְרֹגָהּ, כִּי אָמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְעוֹרֵר אֶת עַמִּי לְכַעַס אִישׁ עַל אֲחָיו וּלְחַרְחֹר רִיב בְּקִרְבָם; לָכֵן אֶהְרֹגָהּ. וַיַּעַן אֲשֶׁר עֲזָרוּ עִינֵי הָעָם, הֵם הִקְשׁוּ אֶת לָבָם עַל דְּבָרֵי אַבִּינְדִּי, וּבִקְשׁוּ לְתַפְּשׂוֹ מִן הַיּוֹם הַהוּא וְהִלָּאָה. וְהַמֶּלֶךְ נָח הִכְבִּיד אֶת לְבוֹ עַל דְּבַר יְהוָה וְלֹא נָחַם מִרְעוּתוֹ.

יב

יג וְהָנָה, אֲדוֹנֵנוּ הַמֶּלֶךְ, מִהַ הִרְעָה הַגְדוֹלָה אֲשֶׁר
 עָשִׂיתָ, וּמִהַ הַחֲטָאִים הַגְדֹּלִים אֲשֶׁר חָטָא עַמְּךָ.
 יד כִּי יִרְשִׁיעֵנוּ אֱלֹהִים וְיִשְׁפָּטֵנוּ הָאִישׁ הַזֶּה? הִנֵּה,
 אֲדוֹנֵנוּ הַמֶּלֶךְ, אֵין בְּנוֹ אִשָּׁם, וְאַתָּה, הַמֶּלֶךְ,
 לֹא חָטָאתָ; לָכֵן שָׁקֵר טָפַל הָאִישׁ עָלֶיךָ, וְשׂוֹא
 טו נָבֵא. הֵן חֲזָקִים אֲנַחְנוּ, לֹא נִכְבָּשׁ לַעֲבָדִים וְלֹא
 גִּלְף בְּשָׂבִי אוֹיְבֵינוּ; אָכֵן, עָשִׂיתָ חֵיל בְּאַרְצְךָ וְהוֹסֵף
 טז תּוֹסִיף לְהַצְלִיחַ. הִנֵּה הָאִישׁ, מוֹסְרִים אֲנַחְנוּ
 יז אוֹתוֹ לְיָדֶיךָ; וְתַעֲשֶׂה בּוֹ כְּשׁוֹב בְּעִינֶיךָ. וְהַמֶּלֶךְ
 נָח צִוָּה לְהַשְׁלִיךְ אֶת אֲבִינֶיךָ לְבֵית הַסֵּהֶר,
 יח וְלִכְפֹּהֲנִים קָרָא לְמוֹעֶצָה לְהוֹעֵץ עִמָּם מִהַ יַּעֲשֶׂה
 אוֹתוֹ. וְהֵם אָמְרוּ אֶל הַמֶּלֶךְ: הִבִּיאֻהוּ אֵלֵינוּ
 וְנַחֲקֵר אוֹתוֹ; וְהַמֶּלֶךְ צִוָּה לְהִבְיֹאוֹ לִפְנֵיהֶם.
 טי וְהֵם הִחֲלוּ לַחֲקֹר אוֹתוֹ שְׁתֵּי וְעֶרֶב, לְמַעַן יִמְצְאוּ
 דָּבָר לְהַאֲשִׁימוֹ; אוּלָם הוּא הֹשִׁיבָם בְּאַמְצֵי לֵב
 וְעָמַד בְּכָל שְׁאוֹלוֹתֵיהֶם לְמַרְבֵּה פְּלִיאָתָם; כִּי
 עָמַד עֲלֵיהֶם בְּכָל שְׁאוֹלוֹתֵיהֶם וְהִכְלִימָם בְּכָל
 כ דְּבָרֵיהֶם. וְאָמַר אֵלָיו אֶחָד מֵהֶם: מִהַ כּוֹנֵת
 הַדְּבָרִים הַכְּתוּבִים אֲשֶׁר לְמִדּוֹ אֲבוֹתֵינוּ לֵאמֹר:
 כא מִהַ נָּאוּ עַל הַהָרִים רִגְלֵי מְבֹשֵׁר; מִשְׁמִיעַ שְׁלוֹם
 מְבֹשֵׁר טוֹב; מִשְׁמִיעַ יִשׁוּעָה; אָמַר לְצִיּוֹן: מֶלֶךְ
 כב אֱלֹהֶיךָ. קוֹל צִפְיָךְ נִשְׁאָו קוֹל, יִחַדּוּ וְרִנְנוּ; כִּי עֵין
 כג בְּעֵין יִרְאוּ כְּשׁוֹב יִהְיֶה צִיּוֹן. פָּצְחוּ וְרִנְנוּ יַחַדּוּ,
 חֲרֻבוֹת יְרוּשָׁלַם; כִּי נָחַם יְהוָה עַמּוֹ, נָצַל
 יְרוּשָׁלַם. חֲשׂוֹף יִהְיֶה אֶת זֹרֹעַ קִדְשׁוֹ לְעֵינֵי
 כד כָּל הַגּוֹיִם, וְרָאוּ כָּל אִפְסֵי אֶרֶץ אֶת יִשׁוּעַת
 כה אֱלֹהֵינוּ. וְאָמַר אֲבִינֶיךָ אֲלֵיהֶם: הֲאֵתֶם כְּהִנֵּם,
 הַמִּתְרַאֲמִים לְלַמֵּד אֶת הָעָם הַזֶּה וּלְהַבִּין אֶת רוּחַ
 כו הַנְּבוּאָה, וְאוּלָם חֲפָצִים אֵתֶם לְדַעַת מִמֶּנִּי מִהַ
 כז כּוֹנֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? אָנִי אוֹמֵר לָכֵם: הוּא
 לָכֵם כִּי תַעֲשׂוּ דְרָכֵי יְהוָה! כִּי אֵלּוּ הִבִּינוֹתֶם אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לֹא לְמַדְתֶּם אוֹתָם; לָכֵן עֲוֹתֶם
 אֶת דְּרָכֵי יְהוָה. לֹא שִׁתֶּם לְבַבְכֶּם לְהַבִּין; עַל כֵּן
 כח לֹא חִכַּמְתֶּם. וּמִהַ תִּלְמְדוּ אֶת הָעָם הַזֶּה? וְהֵם
 כט אָמְרוּ: אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה אֲנַחְנוּ מְלַמְּדִים. וְהוּא
 אָמַר אֲלֵיהֶם שְׁנִית: אִם אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה אֵתֶם
 מְלַמְּדִים, מַדּוּעַ אֵינְכֶם שׁוֹמְרִים לַעֲשׂוֹתָהּ?
 מַדּוּעַ תִּשְׁתִּי לְבַבְכֶּם לַעֲשׂוֹר? מַדּוּעַ תִּזְנוּ וּתְכַלּוּ
 אֶת כְּחָכְכֶם עִם זִזְנוֹת, וּתַחֲטִיאוּ אֶת הָעָם הַזֶּה,
 עַד כִּי שְׁלַחְנִי יְהוָה לְהִנָּבֵא עֲלֵיהֶם, לְהַגִּיד לָהֶם

א וְהִיָּה אַחֵר שְׁנֵתִים יָמִים, בָּא אֲלֵיהֶם אֲבִינֶיךָ
 וְהוּא מְחַפֵּשׁ וְהֵם לֹא הִכִּירוּהוּ. וְהוּא הִחֵל
 לְהִנָּבֵא בְּקִרְבָּם לֵאמֹר: כֹּה צִוִּנִי יְהוָה לֵאמֹר:
 אֲבִינֶיךָ, לֵךְ נָא וְהִנָּבֵא אֶל עַמִּי זֶה, כִּי הִכְבִּידוּ
 אֶת לְבָבָם עַל דְּבָרִי, וְלֹא שָׁבוּ מִרְעַתָּם; לָכֵן
 ט אֶפְקָדָם בְּזַעַמִּי, אָכֵן, פְּקוּד אֶפְקָדָם בְּחִמָּת וַעֲמִי
 ב עַל פִּשְׁעֵיהֶם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם. אָכֵן, הוּא לְדוֹר הַזֶּה!
 וְאָמַר יְהוָה אֵלֵי: נִטָּה יָדְךָ וְהִנָּבֵא לֵאמֹר: כֹּה
 אָמַר יְהוָה, יַעַן אֲשֶׁר פָּשַׁע הַדּוֹר הַזֶּה, הִנֵּה יָמִים
 יח בָּאִים וְהֵם יִשְׁתַּעֲבְדוּ וְיִכּוּ עַל הַלְחִי; אָכֵן,
 יִדְחֻפוּם בְּנֵי הָאָדָם וְיִמִּיתוּם; וְיִדִּית הַשָּׁמַיִם
 טי וְהַכְּלָבִים וְחִית הַשָּׂדֶה יֹאכְלוּ אֶת בָּשָׂרָם. וְחִי
 הַמֶּלֶךְ נָח יִשְׁקָלוּ בַּמַּחִיר בְּגַד אֲשֶׁר בִּלְהֵט כְּבָשׁוֹן;
 יז וְהוּא יֵדַע כִּי אֲנִי יְהוָה. וְאָנִי אָכָה אֶת עַמִּי זֶה
 בִּישׁוּרִים קָשִׁים, רָעַב וְדָבָר; עַד אֲשֶׁר יִלְלוּ כָּל
 יח הַיּוֹם. וְאָנִי אֲכַבִּיד אֶת גִּבֹּם בְּמִשְׁאוֹת; וְהֵם
 י יוֹבְלוּ בַּחֲמֹר אֶלֶם. וְאָנִי אֲשַׁלַּח בְּרַד בְּתוֹכָם,
 וְיִהְיֶלֶם אוֹתָם; וְתִכָּס רֹחַ קֳדִים; וְחֲרָקִים יִגְפוּ
 יז אֶת אֶרֶצָם וְיֹאכְלוּ אֶת דְּגָנָם; וְיִכָּס דְּבַר כְּבֹד.
 כ כל זֹאת אֲעֲשֶׂה מִפְּנֵי פִשְׁעֵיהֶם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם.
 יח וְהִיָּה אִם לֹא יִשׁוּבוּ מִחֲטָאָם, הַשְּׂמַד אֲשַׁמִּידֵם
 כג כְּלִיל מַעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה; אוּלָם הֵם יוֹתִירוּ
 אַחֲרֵיהֶם כְּתִבִּי וְזָכְרוּ, וְאָנִי אֲשַׁמְרֵם לְעַמִּים
 אַחֲרֵים אֲשֶׁר יִירְשׁוּ אֶת הָאָרֶץ; אָכֵן, אֵף זֹאת
 אֲעֲשֶׂה, לְמַעַן אֲגַלֵּה אֶת תוֹעֲבוֹת הָעָם הַזֶּה
 לְעַמִּים אַחֲרֵים. וְעוֹד רַבּוֹת נָבֵא אֲבִינֶיךָ עַל
 ט הָעָם הַזֶּה. וְרִגְזוּ עָלָיו הָאֲנָשִׁים; וְהֵם לְקַחוּהוּ
 וְהִבִּיאֻהוּ כְּבוֹל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וְאָמְרוּ אֵלָיו: הִנֵּה,
 הִבֵּאנוּ לְפָנֶיךָ אִישׁ אֲשֶׁר מִנְּבֵא רַע עַל עַמְּךָ
 י וְאוֹמֵר כִּי אֱלֹהִים יִשְׁמִידֵם. וְאֵף הוּא מִנְּבֵא
 רַע עַל חֵייד, וְאָמַר כִּי חֵייד יִהְיֶה כְּבֹגֵד בְּאִשׁ
 יא כְּבָשׁוֹן. וְעוֹד אָמַר כִּי כְּקִנָּה תִּהְיֶה, כְּקִנָּה יִבֶּשׁ
 בְּשָׂדֶה אֲשֶׁר חֵית הַשָּׂדֶה תִּדְרָסֵנוּ וְתַחַת רִגְלֵים
 יב יִרְמָס. וְעוֹד אָמַר כִּי תִהְיֶה כְּפָרַח הַדְּרָדֵר אֲשֶׁר
 בְּהִבְשִׁילוֹ, בְּנֹשֵׁב הָרוּחַ, הוּא נִשְׂא לְמִרְחָקִים,
 עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְהוּא מִתְרַאֶה בְּשׂוֹא בְּאִמְרוֹ כִּי
 דָּבָר יְהוָה בִּפְיוֹ. וְהוּא אוֹמֵר כִּי אִם לֹא תִנָּחַם
 מִחֲטָא, יָבוֹאוּ עָלֶיךָ כָּל אֵלֶּה מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֶיךָ.

ח אני אמת על עוונותיכם. אכן, דברי ממלאים
 ט אתכם תמיהה ופליאה, ואף רגז. והנני מכלה
 את הודעתי; ואחר כך, אין חשיבות לאן אלו,
 י אם אף תהיה לי הישועה. ואולם זאת אנידכם:
 את אשר תעשו בי, אחרי כן, כתבנית יהיה וכצל
 יא הדברים אשר יבואו. ועתה, אקרא לפניכם את
 שאר מצוות אלהים, כי נוכחתי אשר אינן
 כתובות על לבכם; נוכחתי כי למדתם פשע וכן
 יב למדתם אותו מרבית ימי חייכם. הן תזכרו כי
 אמרתי לכם: לא תעשוה לך פסל וכל תמונה,
 אשר בשמים ממעל, ואשר בארץ מתחת,
 יג ואשר במים מתחת לארץ. ועוד: לא תשתחוה
 להם, ולא תעבדם: כי אנכי יהוה אלהיך, אל
 קנא פקד עון אבת על בנים, על שלשים ועל
 יד רבעים, לשנאי; ועשוה חסד לאלפים, לאהבי
 טו ולשמרי מצוותי. לא תשא את שם יהוה אלהיך
 לשוא; כי לא ינקה יהוה את אשר ישא את
 טז שמו לשוא. וזכור את יום השבת לקדשו.
 יז ששת ימים תעבד, ועשית כל מלאכתך;
 יח ויום השביעי, שבת ליהוה אלהיך; לא תעשה
 כל מלאכה, אתה ובנך ובתך, עבדך ואמך
 טו ובחמורך וגרך אשר בשעריך. כי ששת ימים
 עשה יהוה את השמים ואת הארץ, את הים
 ואת כל אשר בס, וינח ביום השביעי;
 על כן, ברח יהוה את יום השבת ויקדשהו.
 כ כבד את אביך ואת אמך, למען יארכון ימך
 על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך.
 כא לא תרצח.
 כב לא תנאף. לא תגנב.
 כג לא תענה ברעך עד שקר.
 כד לא תחמוד בית רעה; לא תחמוד אשת רעה
 ועבדו ואמטו ושורו וחמורו, וכל אשר לרעה.
 כה וככלות אבינדי להגיד את הדברים האלה, הוא
 אמר אליהם: הלמדתם את העם הזה לקיים את
 כל הדברים האלה בעבור ישמרו את המצוות
 כו האלה? אני אומר לכם: לא; כי אלו עשיתם
 כז כן, אזי לא שלחתי יהוה לבוא ולהתנבא רעה
 על העם הזה. הנה אמרתם כי הישועה תצא
 מתורת משה. ואני אומר לכם כי שמירת
 תורת משה מתאימה לכם כעת; אך אמר

ל כי רעה גדולה באה עליהם. האניכם יודעים
 כי אמת אני מגיד? אכן, הנכם יודעים כי אמת
 לא בפי, ועליכם לחרד מלפני אלהים. ובוא יבוא
 היום אשר תכו על פשעיכם, וען אשר אמרתם
 כי את תורת משה תלמדו. ומה יודעים אתם
 על תורת משה? המתורת משה תצא ישועה?
 לב מה תאמרו? והם ענו ואמרו, כי הישועה אכן
 לג תצא מתורת משה. ואבינדי אמר אליהם:
 יודע אני כי אם תשמרו את מצוות אלהים,
 אכן תושעו; אכן, אם תשמרו את המצוות
 אשר נתן יהוה למשה בהר סיני לאמר:
 לד אנכי יהוה אלהיך. אשר הוצאתיך מארץ
 לה מצרים מבית עבדים: לא יהיה לך אלהים
 לו אחרים על פני. לא תעשה לך פסל וכל תמונה,
 אשר בשמים ממעל, ואשר בארץ מתחת.
 לו ואמר אליהם אבינדי: העשיתם כל אלה?
 אני אומר לכם: לא, לא עשיתם כן. והלמדתם
 את העם הזה כי עליהם לעשות כל אלה?
 אני אומר לכם: לא, לא עשיתם כן.

יג

א וכשמע המלך את הדברים האלה, הוא אמר
 אל כהניו: הוציאו את הפוזח הזה והרגוהו; כי
 ב מה לנו לעשות עמו, הן משגעו הוא. והם קמו
 ובקשו לשלח ידם אליו; אף הוא עמד כנגדם
 ג ואמר אליהם: אל תגעו בי, כי אלהים יככם
 אם תשלחו ידכם אלי, כי לא פליתי להגיד את
 ההודעה אשר שלחתי יהוה למסרה. אף לא
 אמרתי לכם את אשר בקשתם ממני להגידו;
 ד לכן, לא יניח אלהים כי אבד כעת. כי שומה
 עלי לקיים את המצוות אשר צוני אלהים; ויען
 אשר אמת דברתי, הנכם רוגזים עלי. ויען אשר
 דברתי את דבר אלהים, שפטתם אותי כמשגע.
 ה וכדבר אבינדי את הדברים האלה, לא העזו
 אנשי המלך נח לשלח ידם אליו, כי נחה עליו
 רוח יהוה; ופניו האירו בזיו זוהר מאד, כפני
 ו משה בהר סיני, בדברו עם יהוה. והוא דבר
 בעז ובתקף אשר מאלהים, והוסיף דבר לאמר:
 ז הן ראיתם כי אין בכם כח להרגני, לכן אכלה
 את הודעתי. הנני רואה כי נדקר לבכם כי אומר

לָכֵם כִּי בּוֹא יְבוֹא הַיּוֹם וְשִׁמִּירַת תּוֹרַת מֹשֶׁה
 לֹא תִתְּאִים עוֹד. וְהָנָה אֹמֵר לָכֵם: אִין הִישׁוּעָה
 יוֹצֵאת מִן הַתּוֹרָה בְּלִבְדִּי; וְאֶלְמָלָא הַכֹּפֶרָה, אֲשֶׁר
 אֱלֹהִים עֲצָמוּ יַעֲשֶׂה לְחֹסְאֵי עַמּוֹ וְלַעֲוֹנוֹתֵיהֶם,
 אֲבֹד יֵאבְדוּ, עַל אֵף תּוֹרַת מֹשֶׁה. הֲנִי אוֹמֵר
 לָכֵם, כִּי הִיָּה זֶה מוֹעִיל לְתַת תּוֹרָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל,
 אֲכַן. לְתַת לָהֶם תּוֹרָה חֲמוּרָה מְאֹד, כִּי הָיוּ עִם
 קֹשֶׁה עֶרְף, מֵהִירִים לַעֲלֹל וְאֲטִיִּים לְזַכֵּר אֵת יְהוָה
 אֱלֹהֵיהֶם. עַל כֵּן נִתְּנָה לָהֶם תּוֹרָה, תּוֹרַת
 הַלְכוֹת וּמִשְׁפָּטִים, תּוֹרָה אֲשֶׁר הִצְטוּ לְקַיֵּם
 בַּמִּפְרָשׁ, יוֹסִיּוֹם, לְשִׁמְרָם לְזַכֵּר אֵת אֱלֹהִים
 וְחוֹבֵתָם כָּלפִּי. וְאוֹלָם, אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם, כִּי כָל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיוּ תִּבְנִית הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יְבוֹאוּ.
 וְהָנָה, הֵהֱבִינוּ אֵת הַתּוֹרָה? אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם: לֹא.
 לֹא כָלִם הֵבִינוּ אֵת הַתּוֹרָה; וְזֹאת מִפְּנֵי קָשִׁי לָבָם
 כִּי הֵם לֹא הִבִּינוּ כִּי לֹא יוֹכֵל אֵף אֶדָם אֶחָד לְהוֹשֵׁעַ
 בְּלִתֵּי אִם עַל יְדֵי גְּאֻלַּת אֱלֹהִים. כִּי הֲלֹא נִבֵּא
 לָהֶם מֹשֶׁה עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, וְעַל כִּי אֱלֹהִים יִגְאֹל
 אֶת עַמּוֹ? אֲכַן, אֵף כָּל הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר נִבְּאוּ מֵאֶז
 רֵאשִׁית הָעוֹלָם, הָאֵם לֹא דִבְּרוּ, פְּחוֹת אוֹ יוֹתֵר,
 עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? הָאֵם לֹא אָמְרוּ כִּי
 אֱלֹהִים עֲצָמוּ יֵרֵד בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם, וְיִלְבֹּשׁ צוּרַת
 אָדָם, וְיִלְדֵּי בִכְח אֲדִיר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ? הָאֵם גַּם
 לֹא אָמְרוּ כִּי יָבִיא אֵת תְּחִילַת הַמַּתִּים וְכִי הוּא
 עֲצָמוּ יִגְשֵׁה וְיַעֲנֶה?

טו

וְאֹמֵר אֲבִינִדִּי אֲלֵיהֶם: מִי יִתֵּן וְתִבְנִינוּ כִּי אֱלֹהִים
 עֲצָמוּ יֵרֵד בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם וְיִגְאֹל אֶת עַמּוֹ. וְיַעֲנֶה
 אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן בְּבֶשֶׂר, יִקְרָא בְּנֵי אֱלֹהִים, וְיַעֲנֶה אֲשֶׁר
 נִכְנַע הַבֶּשֶׂר לְרִצּוֹן הָאֵב, הִרְוִהוּ אֵב וְכֹן. הָאֵב,
 כִּי הוּא הוֹרָה בִּכְח אֱלֹהִים; וְהָכֹן, מִפְּנֵי הַבֶּשֶׂר;
 כִּד הִיָּה לֵאב וּלְכֹן. וְהֵם אֱלֹהִים אֶחָד, אֲבִי
 שְׁמִים וְאָרֶץ הַנִּצְחִי. כִּד נִכְנַע הַבֶּשֶׂר לְרוּחַ, אוֹ
 הָכֹן לֵאב, בְּהִיוֹתָם אֱלֹהִים אֶחָד, וְהוּא סוֹבֵל
 פְּתוּיִים, אֵף אֵינוּ נִכְנַע לָהֶם; וְהוּא מֵנִיחַ עֲצָמוּ
 לְלַעֲג, לְמַכּוֹת וּלְהַדְחָה וּלְדַחְיָה מֵעַמּוֹ. וְאַחֵר
 כָּל זֹאת, אַחֵר עֲשׂוֹתוֹ נִפְלְאוֹת גְּדוּלוֹת וְרִבּוּת
 בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם, הוּא יוֹכֵל, כִּפִּי דִבֵּר יַשְׁעִיהוּ,
 כִּרְחֵל נִגְאֻלְמָה לְפָנֵי הַגּוֹזֵז, וְלֹא יִפְתַּח פִּי. אֲכַן,
 הוּא יוֹכֵל, אֵף יַעֲלֵב וְיִהְיֶה, וְהַבֶּשֶׂר יִכְנַע אֵף
 לְמִנּוֹת, כִּפְּאֶשֶׁר רִצּוֹן הָכֹן נִבְלַע בְּרִצּוֹן הָאֵב. כֹּה
 נוֹתַק אֱלֹהִים אֶת מוֹסְרוֹת הַמּוֹת, בְּהַשִּׁיגוֹ נִצְחוֹן
 עַל הַמּוֹת, בְּנִתְּנוֹ לְכֹן כַּח לְהִיּוֹת מִלִּיץ יֵשֶׁר לְבָנֵי
 הָאֲנוּשׁ; אֲכַן, בְּעִלְיָתוֹ הַשְׁמִימָה, בְּהִיוֹתוֹ מָלֵא
 רַחֲמִים, בְּהַתְּמַלְאוֹ חֲמֵלָה עַל בְּנֵי הָאֲנוּשׁ, הוּא
 יַעֲמֹד בֵּינָם לְכֹן הַדִּין; בְּנִתְּקוֹ אֶת מוֹסְרוֹת
 הַמּוֹת, כִּפְּאֶשֶׁר הוּא מִקְבֵּל עָלָיו אֶת עוֹנוֹם וְאֵת
 פְּשָׁעָם, בְּנִגְאֹל אוֹתָם וּבִסְפֹּקוֹ אֶת תְּבִיעוֹת הַדִּין.
 הֲנִי אוֹמֵר לָכֵם, אֵת דּוֹרוֹ מִי יִשׁוּחַח? אֲנִי אוֹמֵר
 לָכֵם, כִּי כִפְּאֶשֶׁר תּוֹשֵׁם אֲשֶׁם נִפְשׁוֹ, יִרְאֶה זֶרַע.
 וְעַתָּה מֵה תֵּאמְרוּ? וּמִי יִהְיֶה זֶרַע? הֲנִי אוֹמֵר
 לָכֵם, כִּי כָל אֲשֶׁר שָׁמַע אֵת דְּבַרֵּי הַנְּבִיאִים, כָּל
 הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר נִבְּאוּ עַל בּוֹא יְהוָה,
 אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם כִּי כָל אֲשֶׁר שָׁמְעוּ לְדַבְרֵיהֶם,

לָכֵם כִּי בּוֹא יְבוֹא הַיּוֹם וְשִׁמִּירַת תּוֹרַת מֹשֶׁה
 לֹא תִתְּאִים עוֹד. וְהָנָה אֹמֵר לָכֵם: אִין הִישׁוּעָה
 יוֹצֵאת מִן הַתּוֹרָה בְּלִבְדִּי; וְאֶלְמָלָא הַכֹּפֶרָה, אֲשֶׁר
 אֱלֹהִים עֲצָמוּ יַעֲשֶׂה לְחֹסְאֵי עַמּוֹ וְלַעֲוֹנוֹתֵיהֶם,
 אֲבֹד יֵאבְדוּ, עַל אֵף תּוֹרַת מֹשֶׁה. הֲנִי אוֹמֵר
 לָכֵם, כִּי הִיָּה זֶה מוֹעִיל לְתַת תּוֹרָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל,
 אֲכַן. לְתַת לָהֶם תּוֹרָה חֲמוּרָה מְאֹד, כִּי הָיוּ עִם
 קֹשֶׁה עֶרְף, מֵהִירִים לַעֲלֹל וְאֲטִיִּים לְזַכֵּר אֵת יְהוָה
 אֱלֹהֵיהֶם. עַל כֵּן נִתְּנָה לָהֶם תּוֹרָה, תּוֹרַת
 הַלְכוֹת וּמִשְׁפָּטִים, תּוֹרָה אֲשֶׁר הִצְטוּ לְקַיֵּם
 בַּמִּפְרָשׁ, יוֹסִיּוֹם, לְשִׁמְרָם לְזַכֵּר אֵת אֱלֹהִים
 וְחוֹבֵתָם כָּלפִּי. וְאוֹלָם, אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם, כִּי כָל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הָיוּ תִּבְנִית הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יְבוֹאוּ.
 וְהָנָה, הֵהֱבִינוּ אֵת הַתּוֹרָה? אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם: לֹא.
 לֹא כָלִם הֵבִינוּ אֵת הַתּוֹרָה; וְזֹאת מִפְּנֵי קָשִׁי לָבָם
 כִּי הֵם לֹא הִבִּינוּ כִּי לֹא יוֹכֵל אֵף אֶדָם אֶחָד לְהוֹשֵׁעַ
 בְּלִתֵּי אִם עַל יְדֵי גְּאֻלַּת אֱלֹהִים. כִּי הֲלֹא נִבֵּא
 לָהֶם מֹשֶׁה עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, וְעַל כִּי אֱלֹהִים יִגְאֹל
 אֶת עַמּוֹ? אֲכַן, אֵף כָּל הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר נִבְּאוּ מֵאֶז
 רֵאשִׁית הָעוֹלָם, הָאֵם לֹא דִבְּרוּ, פְּחוֹת אוֹ יוֹתֵר,
 עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? הָאֵם לֹא אָמְרוּ כִּי
 אֱלֹהִים עֲצָמוּ יֵרֵד בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם, וְיִלְבֹּשׁ צוּרַת
 אָדָם, וְיִלְדֵּי בִכְח אֲדִיר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ? הָאֵם גַּם
 לֹא אָמְרוּ כִּי יָבִיא אֵת תְּחִילַת הַמַּתִּים וְכִי הוּא
 עֲצָמוּ יִגְשֵׁה וְיַעֲנֶה?

יד

אֲכַן, הָאֵם לֹא אָמַר יַעֲנֶה: מִי הָאֲמִין לְשִׁמְעָתָנוּ,
 וְזֶרַע יִהְיֶה עַל מִי נִגְלָתָה? וַיַּעַל כִּיּוֹנֵק לְפָנָיו,
 וְכַשְׂרֵשׁ מֵאָרֶץ צִיָּה לֹא תֵּאֵר לוֹ וְלֹא הָדָר;
 וְנִרְאָהוּ וְלֹא מִרְאָה וְנִחְמַדָּהוּ. נִבְּזָה וְחֻדַּל
 אִישִׁים; אִישׁ מִכְּאֻבוֹת וִידוּעַ חוֹלִי, וּכְמִסְתֵּר פָּנִים
 מִמֶּנּוּ; נִבְּזָה וְלֹא חֲשִׁבָּנָהוּ. אֲכַן חֲלִינּוּ הוּא
 נִשְׂא, וּמִכְּאֻבֵּינוּ סִבְלָם; וְאֶנְחֵנוּ חֲשִׁבָּנָהוּ נְגוּעַ
 מִכָּה אֱלֹהִים וּמַעֲנָה. וְהוּא מַחֲלֵל מִפְּשָׁעָנוּ,
 מִדְּכָא מַעֲוֹנוֹתֵינוּ; מוֹסֵר שְׁלוֹמֵנוּ עָלָיו, וּבַחֲבֶרְתּוֹ
 נִרְפָּא לָנוּ. כָּלֵנוּ כִּצְאוֹ תַעֲנִינוּ, אִישׁ לְדִרְכוֹ פָּנֵינוּ;
 וְיִהְיֶה הַפְּגִיעַ בּוֹ אֶת עוֹן כָּלֵנוּ. נִגְשׁ וְהוּא נַעֲנֶה,
 וְלֹא יִפְתַּח פִּי; כִּפְּשָׁה לְשׁוֹנוֹ, וְכִרְחֵל לְפָנֵי
 גּוֹזִיָּה נִגְאֻלְמָה, וְלֹא יִפְתַּח פִּי. מַעֲצֹר וּמִמְשָׁפֵט

הַמִּזְרִידִים בּוֹ וְהַמְתִּים בְּחֶטְאָם. אָכֵן, כָּל אֲשֶׁר
אָבְדוּ בְּחֶטְאָם מֵאֵז רֹאשִׁית הָעוֹלָם, אֲשֶׁר מִרְדּוּ
בְּאַלְהִים בְּדוֹן לָכֵם, אֲשֶׁר יָדְעוּ אֶת מִצְוֹת
אֱלֹהִים וְלֹא שָׁמְרוּ, לֹאֲלֹהֵי אֵין חֶלֶק בְּתַחֲיָה
הָרִאשׁוֹנָה. עַל כֵּן, הָאֵין עֲלֵיכֶם לַחֲרֹד? כִּי אֵין
יְשׁוּעָה בָּאֵה גַם לֶאֱחָד מֵאֵלֶּה; כִּי לֹא יִגָּאֵל יִהְיֶה
אִף אֶחָד אֲשֶׁר כָּזָה; אִף לֹא יִכָּל יִהְיֶה לִּגְאֹל
כְּמוֹתָם; כִּי אֵין הוּא יָכוֹל לִכְחֹשׁ בְּעֶצְמוֹ; כִּי אֵינוּ
יָכוֹל לִכְחֹשׁ אֶת צִדְקוֹ לְעִמַּת תְּבִיעֵת הַדִּין.
וְעַתָּה, אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם, כִּי יוֹם יָבוֹא וְתִשְׁמַע
יְשׁוּעַת יִהְיֶה לְכָל אֲמָה, מִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם.
אָכֵן יִהְיֶה, קוֹל צִפְיָה נְשֹׂא קוֹל, יַחֲדוֹ יִרְנְנוּ:
כִּי עֵין בְּעֵין יֵרָאוּ, בְּשׁוּב יִהְיֶה צִיּוֹן. פִּצְחוּ רִנְנוּ
יַחֲדוּ, חֲרָבוֹת יִרוּשָׁלַם; כִּי נַחֵם יִהְיֶה עִמּוֹ, גָּאֵל
יִרוּשָׁלַם. חֲשׂוּף יִהְיֶה אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ לְעֵינֵי כָל
הַגּוֹיִם; וְרָאוּ כָל אֲפָסֵי אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ.

טז

וּבְדַבֵּר אֲבִינָדִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא פֶשֶׁט
אֶת יָדוֹ וְאָמַר: בּוֹא יָבוֹא הַיּוֹם אֲשֶׁר הִכַּל יֵרָאוּ
אֶת יְשׁוּעַת יִהְיֶה, וְכָל אֲמָה, מִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן
וְעַם יֵרָאוּ עֵין בְּעֵין וְיודוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים כִּי צִדֵּק
מִשְׁפָּטֵיו. אֲזִי יִשְׁלַח הַרְשָׁעִים, וְיִהְיֶה לָהֶם עַל
מֵה לְהִלִּיל וּלְבָכּוֹת וּלְזַעַק וּלְחַרֵּק שׁוֹן; וְזֹאת כִּי
לֹא שָׁמְעוּ לְקוֹל יִהְיֶה; לָכֵן לֹא גּוֹאֲלָם יִהְיֶה.
כִּי בְעֲלֵי תַּאֲוֹת בְּשָׂרִים הֵם וּשְׁטָנִים וְשׁוֹלֵט
עֲלֵיהֶם הַשֵּׁטָן; אָכֵן, הוּא הַנֶּחֱשׁ הַקְּדֻמּוֹנִי
אֲשֶׁר הִשִּׂיא אֶת הוֹרֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים וְהִסֵּב אֶת
הַשְּׁפָלָתָם, אֲשֶׁר הִבִּיא עַל כָּל בְּנֵי הָאָדָם לְהִיּוֹת
בְּעֲלֵי תַּאֲוֹת בְּשָׂרִים, חוֹשְׁנִים, שְׁטָנִים, יוֹדְעֵי
טוֹב וָרָע, בְּהִכְנָעָם לְשֵׁטָן. כֹּה אָבְדוּ כָּל בְּנֵי
הָאָדָם; וְהִנֵּה כֹה הָיוּ אֲבוּדִים לְעוֹלָם, לֹלֵא גָאֵל
אֱלֹהִים אֶת עִמּוֹ מִכְּלִיּוֹנִים וּכְשִׁלּוֹנִים. אִף זָכְרוּ
נָא כִּי כָל הַדְּבָק בְּטַבְעוֹ תֹּאב הַבָּשָׂר וְלֹא בְּדַרְכֵי
חֶסֶד וּמֶרֶץ בְּאַלְהִים, בְּכִשְׁלוֹנוֹ יִשְׁאָר, וְלִשְׁטָן
יִהְיֶה שְׁלִטוֹן מַחֲלֵט עָלָיו. עַל כֵּן הוּא כְּאֵלוֹ חֶסֶר
גָּאֵל וְאוֹיֵב הוּא לְאַלְהִים, כְּאֲשֶׁר הַשֵּׁטָן אוֹיֵב
לְאַלְהִים. אָכֵן, לֹלֵא בָּא הַמְּשִׁיחַ אֶל הָעוֹלָם,
וְהִנֵּי מְדַבֵּר עַל הַבָּאוֹת כְּאֵלוֹ בָּאוּ כְּבָר, לֹא
הִיְתָה כָּל גָּאֵל לְבָנֵי הָאָדָם. וְלֹלֵא קַם הַמְּשִׁיחַ

וְהָאֲמִינוּ כִּי יִהְיֶה יִגָּאֵל אֶת עִמּוֹ, וְקוֹי לִיּוֹם הַהוּא,
לְמַחֲלֵת חֶטְאֵיהֶם, אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם, כִּי אֵלֶּה הֵם
יִבְרָעוּ, וְאֵלֶּה הֵם יוֹרְשֵׁי מַלְכוּת אֱלֹהִים. כִּי אֵלֶּה
הֵם אֲשֶׁר אֶת חֶטְאֵיהֶם נָשָׂא; אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר
לְמַעַנָם מוֹת, לְנֹאֲלָם מִפְּשָׁעֵיהֶם. וְעַתָּה, הָאֵין הֵם
יִבְרָעוּ? וְכִי אֵין הַנְּבִיאִים, כָּל אֶחָד אֲשֶׁר פָּתַח
פִּיו בְּנִבְיָאָה וְלֹא נָפַל אֵלָי פֶּשַׁע? כְּנִתִּי לְכָל
הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר מֵאֵז רֹאשִׁית הָעוֹלָם.
יִבְרָעוּ אוֹמֵר לָכֵם כִּי הֵם יִבְרָעוּ. וְאֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר
הִשְׁמִיעוּ שְׁלוֹם, בְּשָׂרוֹ טוֹב, הִשְׁמִיעוּ יְשׁוּעָה
וְאָמְרוּ לְצִיּוֹן: מִלֵּךְ אֱלֹהֵינוּ. מֵה נָאוּ עַל הַהָרִים
רִגְלִיָּה! וְעוֹד, מֵה נָאוּ עַל הַהָרִים רִגְלֵי אֵלֶּה
אֲשֶׁר עוֹדִם מִשְׁמִיעִים שְׁלוֹם! וְעוֹד, מֵה נָאוּ עַל
הַהָרִים רִגְלֵי אֵלֶּה אֲשֶׁר יִשְׁמִיעוּ שְׁלוֹם בְּיָמֵם
אֲשֶׁר יָבוֹאוּ, אָכֵן, מַעַתָּה וְהִלָּאָה, וְעַד עוֹלָם.
וְהִנֵּי אוֹמֵר לָכֵם: אֵין זֶה הַכֹּל. כִּי מֵה נָאוּ עַל
הַהָרִים רִגְלֵי מְבַשֵּׂר טוֹב, אֲשֶׁר הוּא יִהְיֶה,
הַמִּסְדֵּשׁ שְׁלוֹם, הַגּוֹאֵל אֶת עִמּוֹ; הוּא הַנּוֹתֵן אֶת
עִמּוֹ יְשׁוּעָה. כִּי לֹלֵא הַגָּאֵל אֲשֶׁר עָשָׂה לְעִמּוֹ,
הַעֲרוּכָה מִסּוּד הָעוֹלָם, אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם, כִּי לֹלֵא
זֹאת, הָיוּ אוֹבְדִים כָּל בְּנֵי הָאָדָם. אִף הִנֵּה יִנְתָּקוּ
מוֹסְרוֹת הַמָּוֶת, וְהִבּוּ מִלֵּךְ וְיִהְיֶה לוֹ הַשְּׁלִטוֹן
בְּמַתִּים; עַל כֵּן יָבִיא אֶת תַּחֲיַת הַמַּתִּים. וּבּוֹא
תְּבּוֹא תַּחֲיָה, וְהִיא תַּחֲיָה הָרִאשׁוֹנָה; אָכֵן, זֹאת
תַּחֲיַת אֵלֶּה אֲשֶׁר הָיוּ וְאֵלֶּה אֲשֶׁר עוֹדִם וְאֵלֶּה
הַעֲתִידִים לְהִיּוֹת, עַד תַּחֲיַת הַמְּשִׁיחַ, כִּי כֹךָ הוּא
יִקְרָא. וְתַחֲיַת כָּל הַנְּבִיאִים וְכָל אֲשֶׁר הָאֲמִינוּ
בְּדַבְרֵיהֶם, כָּל אֵלֶּה אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת מִצְוֹת
אֱלֹהִים, תִּהְיֶה בְּתַחֲיָה הָרִאשׁוֹנָה; עַל כֵּן, הֵם
תַּחֲיָה הָרִאשׁוֹנָה. וְהֵם קָמִים לְשִׁכֹּן עִם
אֱלֹהִים אֲשֶׁר גָּאֲלָם; כֹּךָ יֵשׁ לָהֶם חַיִּי עוֹלָם עַל
יְדֵי הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר נָתַק אֶת מוֹסְרוֹת הַמָּוֶת.
וְהֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר יֵשׁ לָהֶם חֶלֶק בְּתַחֲיָה הָרִאשׁוֹנָה;
וְהֵם אֵלֶּה אֲשֶׁר מָתוּ לִפְנֵי בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, בְּהִיּוֹתָם
בְּכָלִי דַּעַת, וְלֹא הִשְׁמַעָה לָהֶם הַיְשׁוּעָה. כֹּךָ
מִבִּיא יִהְיֶה אֶת תְּקוּנָם; וְיֵשׁ לָהֶם חֶלֶק בְּתַחֲיָה
הָרִאשׁוֹנָה; אָכֵן, חַיִּי עוֹלָם יֵשׁ לָהֶם כִּי גָאֲלָם
יִהְיֶה. וְכֵן לִילְדִים קְטָנִים יֵשׁ חַיִּי עוֹלָם.
וְאוֹלָם הִנֵּה, יֵרָאוּ וְחִרְדוּ מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים, כִּי
עֲלֵיכֶם לַחֲרֹד; כִּי אֵין יִהְיֶה גּוֹאֵל אִף אֶחָד מִן

אֶל בֵּית הַסֵּהר. וְכַעֲבֹר שְׁלֹשָׁה יָמִים, אַחֵר
הוֹעֵץ הַמִּלֵּךְ עִם כְּהֵנִי, הוּא צִוָּה לְהִבְיֵא אֶת
אֲבִינָדִי שְׁנֵית לַפָּנִי. וְהוּא אָמַר אֵלָיו: אֲבִינָדִי,
מִצְאָנוּךְ אֲשֶׁם, עָלֶיךָ לָמוּת. יַעַן אֲשֶׁר אָמַרְתָּ כִּי
אֱלֹהִים עֲצָמוּ יָרֵד בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם. עַל זֹאת
תּוֹצֵא לְהוֹרֵג אִם לֹא תִשׁוּב בְּךָ מִכָּל הָרָעוֹת
אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ עָלַי וְעַל עַמִּי. וְאָמַר אֵלָיו אֲבִינָדִי:
אֲנִי אוֹמֵר לָךְ, לֹא אֲשׁוּב מִן הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
דִּבַּרְתִּי אֵלֵיכֶם עַל אוֹדוֹת הָעָם הַזֶּה, כִּי אָמַרְתָּ
הֵם; וְלִמְעַן אֲשֶׁר תִּדְעוּ בְּאַמְתָּם, נִתַּתִּי עֲצָמִי
לְנַפֵּל בִּידֵיכֶם. הֲנִי מוֹכֵן לְסַבֵּל עַד מוֹת, וְלֹא
אֲשׁוּב מִדְּבָרִי, וְהֵם יַעֲמִדוּ לְעִדּוֹת עֲלֵיכֶם. וְאִם
תִּהְיֶה גִּוְנִי, דָּם נָקִי תִשְׁפֹּכוּ, וְגַם זֹאת תַּעֲמִיד לְהַעֲדִיד
עֲלֵיכֶם בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן. וְהִנֵּה הַמֶּלֶךְ נָח בָּא
לְשַׁחֵר אֶת אֲבִינָדִי, כִּי יֵרָא אֶת דְּבָרוֹ וְיֵרָא פָּן
יְבוֹאֲנוּ מִשְׁפַּט אֱלֹהִים. אַךְ הַכֹּהֲנִים הִרְיִמוּ
קוֹלָם עָלָיו וְהִרְשִׁיעוּהוּ לֵאמֹר: הֵן אֶת הַמֶּלֶךְ
חֲרָף. לָכֵן הִתְעוֹרְרָה חֲמַת הַמֶּלֶךְ עַל אֲבִינָדִי
וְהוּא שָׁלַח לְהוֹרֵג. וְהֵם לָקְחוּהוּ וְאֶסְרוּהוּ וְהָכּוּ
אוֹתוֹ בְּעֶקְרָבִים מִכּוֹת מוֹת. וּבְחֲרָף לְהַבּוֹת
הָאֵשׁ אֶת בִּשְׂרוֹ הוּא קָרָא אֵלֵיהֶם לֵאמֹר:
רְאוּ, כַּמַּעֲשָׂה אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם לִי, יֹסֵב וְרַעֲכֶם
סִבֵּל לְרַבִּים כְּסִבְלִי, עֲנֹוִי מוֹת בָּאֵשׁ, וְזֹאת עַל
אֲמוּנָתְכֶם בִּישׁוּעַת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם. וַיְבוֹאֲכֶם
תִּלְאוֹת וְכָל מִינֵי חֲלָאִים מִפְּנֵי עֲוֹנוֹתֵיכֶם.
וְאַתֶּם תָּכּוּ מִכָּל עֵבֶר, וּתְגַרְשׁוּ וּתְפָזְרוּ הֵנָּה
וְהִנֵּה, כִּצְאָן פּוֹרֵץ, הַנִּדְרָף עַל יְדֵי חֵיוֹת פְּרָא
אֲכָרִיוֹת. בְּיוֹם הַהוּא יִצְדּוּ אֶתְכֶם, וְתִתְּפָשׁוּ
בְּיַד אוֹיְבֵיכֶם; אֲזִי תִסָּבְלוּ עֲנֹוִי מוֹת בָּאֵשׁ כְּסִבְלִי
עֲתָה. כֹּה יִנָּקֶם אֱלֹהִים בְּמַאֲבִידֵי עַמּוֹ. אֱלֹהֵי,
קִבֵּל אֶת נִשְׁמָתִי. וַיְדַבְּרוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
נִפְל אֲבִינָדִי, מוֹמֵת בָּאֵשׁ; וְהוּא הוֹצֵא לְהוֹרֵג כִּי
לֹא הִכְחִישׁ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, וּבְמִוֹתוֹ חָתֵם
אֶת אֲמָתוֹת דְּבָרָיו.

יח

א וְעַלְמָא, אֲשֶׁר בָּרַח מִפְּנֵי עֲבָדֵי הַמֶּלֶךְ נָח, נָחֵם
עַל חֲטָאֵיו וְעַל עֲוֹנוֹתָיו; וְהָלַךְ בִּסְתֵר בְּקֶרֶב
הָעֵם וְהִחֵל לְלַמֵּד אֶת דְּבָרֵי אֲבִינָדִי. וְהוּא דִּבֵּר
עַל הָעֵתִיד לְבֹא וְעַל תַּחֲתֵית הַמֵּתִים וְעַל גְּאֻלַּת

מִן הַמֵּתִים, אוֹ לִילֵא נִתַּק אֶת מוֹסְרוֹת הַמִּנּוֹת,
וְלִקְבֹּר לֹא יִהְיֶה נִצְחוֹן וְלִמְנוֹת לֹא יִהְיֶה עֶקֶץ.
ח לֹא יִכְלֶה לְחַלּוֹל תַּחֲתִּיהָ. אוֹלָם יֵשׁ תַּחֲתִּיהָ, וְלָכֵן
אֵין לִקְבֹּר נִצְחוֹן. וְעֶקֶץ הַמִּנּוֹת נִבְלַע בְּמַשִּׁיחַ.
ט הוּא אוֹר תָּבֵל וְחַיִּיהָ; אֲכֹן, הוּא אוֹר אֵין קֶץ,
אֲשֶׁר לְעוֹלָם לֹא יִחָשֵׁף; וְאֵף הוּא חַיִּי אֵין קֶץ,
י אֲשֶׁר אֵין בְּהֶם עוֹד מָוֶת. אַךְ לָכֵן הִתְמוֹתָה הַזֶּה
יִנְתֵּן אֱלִמְנוֹת, וְהִבֵּן הַמִּשְׁחָת הַזֶּה יִהְיֶה לְבִלְתִּי
מִשְׁחָת, וְיִוָּבֵא לַעֲמִיד לַפָּנִי כִּס הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר
לְאֱלֹהִים, לְהַשְׁפֵּט עַל יְדָיו עַל פִּי מַעֲשָׂיו, אִם
יא טוֹבִים וְאִם רָעִים; אִם טוֹבִים, יְקוּמוּ לְחַיִּי עוֹלָם
וְלֹאֲשֶׁר נִצְחִי; וְאִם רָעִים, יְקוּמוּ לְחָרֵם עוֹלָם,
לְהַמְסֹר לְשִׁטּוֹן, אֲשֶׁר הַכְנִיעַם, וְזֹאת מֵאֲרַת
יב חָרֵם. כִּי הִלְכוּ עַל פִּי תִּצְאוֹת בִּשְׁרֵם וְחִמְדְּתֶם,
מִבְּלִי לְקָרָא מַעֲוֹלָם אֵל יְהוָה, בְּעוֹד וְרוֹעוֹת
הַרְחִמְתֶּם פְּשׁוּטוֹת אֵלֵיהֶם; כִּי וְרוֹעוֹת הַרְחִמְתֶּם
הָיוּ פְּשׁוּטוֹת אֵלֵיהֶם וְלֹא אָבוּ; אַךְ כִּי הִזְהָרוּ עַל
פְּשָׁעֵיהֶם, הֵם לֹא חָדְלוּ מִעֲשׂוֹתָם. וְאֵף כִּי הִצְטוּ
יג לְשׁוֹב מִרְעַתְכֶּם, שׁוֹב לֹא שָׁבוּ. וְעֲתָה, הֲאֵין
עֲלֵיכֶם לְחַרֵּד וּלְהִנָּחֵם מִחֲטָאֵיכֶם, וְלִזְכֹּר כִּי רַק
יד עַל יְדֵי הַמַּשִּׁיחַ תִּתְּשָׁעוּ? לָכֵן, אִם תִּלְמְדוּ אֶת
תּוֹרַת מֹשֶׁה, לְמַדּוּ גַם כִּי צַל הִיא לְדַבְּרִים אֲשֶׁר
טו עֲתִידִים לְבֹא. לְמַדּוּ אֶת הָעָם כִּי גְאֻלָּה בָּאָה עַל
יְדֵי אֲדוֹן הַמַּשִּׁיחַ, אֲשֶׁר הֵנוּ אֲבֵי הָעוֹלָמִים. אָמֵן.

יז

א וְכִכְלוֹת אֲבִינָדִי לֵאמֹר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
צִוָּה הַמֶּלֶךְ עַל הַכֹּהֲנִים לְקַחְתּוֹ וּלְהוֹצִיאֹ
ב לְהוֹרֵג. אַךְ הָיָה בִּינֵיהֶם אִישׁ אֶחָד, אֲשֶׁר שָׁמוּ
נִקְרָא עַלְמָא, וְהוּא מִצְאָצְאֵי נָפִי. וּבְהִיּוֹתוֹ אִישׁ
ט צַעִיר הוּא הֶאֱמִין בְּדְבָרֵי אֲבִינָדִי, כִּי יָדַע עַל
אוֹדוֹת הַפְּשָׁעִים אֲשֶׁר הָעִיד עֲלֵיהֶם אֲבִינָדִי. לָכֵן
הוּא הִפְצִיר בְּמֶלֶךְ לְבַל יִרְגֹּז עַל אֲבִינָדִי, וְכִי
ג יִנְיַחְהוּ לְלַכֵּת לְשָׁלוֹם. אַךְ תַּעַל חֲמַת הַמֶּלֶךְ,
וְהוּא צִוָּה לְגַרֵּשׁ אֶת עַלְמָא מִקְרָבָם, וְשָׁלַח
ד אֶת עֲבָדָיו אַחֲרָיו לְהָרְגוֹ. אוֹלָם עַלְמָא בָּרַח
מִפְּנֵיהֶם וְהִתְחַבֵּא, וְהֵם לֹא מִצְאוּהוּ. וּבִימֵי
הַסֵּתֵרוֹ הָרַבִּים הוּא כָּתַב אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
ה דִּבֵּר אֲבִינָדִי. וְהַמֶּלֶךְ צִוָּה אֶת שׁוֹמְרֵי הַלְקִיף
אֶת אֲבִינָדִי וּלְקַחְתּוֹ; וְהֵם אֶסְרוּהוּ, וְהִשְׁלִיכוּהוּ

יִשְׁפֹּךְ אֶת רוּחוֹ עָלֶיךָ וְכִי יִתֵּן לְךָ חַיֵּי עוֹלָם עַל
יְדֵי גְאֻלַּת הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הוּכַן מִיְסוּד הָעוֹלָם.
וְאַחֵר אֲשֶׁר אָמַר עֲלֵמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
נִקְבְּרוּ עֲלֵמָא וְחִילָם בְּמִים; וְהֵם קָמוּ וַיֵּצְאוּ מִן
הַמִּים שְׂמֵחִים, כִּי מָלְאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְעֲלֵמָא
שָׁב וְלָקַח אִישׁ אַחֵר, וְהִלֵּךְ שְׁנֵית אֶל הַמִּים,
וְסָבַל אוֹתוֹ פְּרָאשׁוֹן, וְזֹלַת אֲשֶׁר לֹא קָבַר עֲצָמוֹ
שְׁנֵית בְּמִים. וּבְאַפֵּן הַזֶּה הוּא הַטָּבִיל כָּל אֶחָד
אֲשֶׁר בָּא אֶל מְקוֹם מוֹרְמוֹן; וְהָיָה מְסַפֵּר
כְּמֵאֲתִים וָאַרְבַּע נִפְשׁוֹת. וְהֵם הִטְבְּלוּ בְּמִי
מוֹרְמוֹן וּמָלְאוּ חֶסֶד אֱלֹהִים. וּמִן הַיּוֹם הַהוּא
וְאֵילֶךְ הֵם נִקְרְאוּ כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, אוֹ כְּנִסְיַת
הַמְּשִׁיחַ. וְכָל אֲשֶׁר הִטְבֵּל בְּכַח אֱלֹהִים
וּבִסְמֻכּוֹתָיו נוֹסֵף אֶל כְּנִסְיָתוֹ. וְעֲלֵמָא, בְּהִיּוֹת
לֹא תִקֵּף מֵאֱלֹהִים, הַסְמִיךְ כְּהִנִּים, כִּהְיָ אֶחָד לְכָל
חַמְשִׁים נֶפֶשׁ הַסְמִיךְ, לְהַסְיֵף לָהֶם וּלְלַמְּדָם עַל
אוֹדוֹת דְּבָרֵי מַלְכוּת אֱלֹהִים. וְהוּא צָנֹם לְהַמְנִיעַ
מֵהוֹרָאֵת דְּבָרִים, בְּלִיתִי אִם הוּא לַמְּדָם, אוֹ אֲשֶׁר
יֵצְאוּ מִפִּי הַנְּבִיאִים הַקְדוּשִׁים. אִף הוּא צָנֹם כִּי
לֹא יִסְיֹפוּ דְבָר, בְּלִיתִי אִם דְּבָרֵי נִחְמָה מִחֻטָּא
וְאִמּוֹנָה בִּיהוּה, אֲשֶׁר גָּאֵל אֶת עַמּוֹ. וְהוּא צָנֹם
כִּי לֹא יִרְיֹבוּ אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, כִּי אִם יִבְיִטוּ קְדִימָה
בְּעֵין אַחַת, בְּאִמּוֹנָה אַחַת וּבִטְבִּילָה אַחַת,
וּבְלִבָּבוֹת קְשׁוּרִים יַחַד כְּאֶחָד בְּאַהֲבַת אִישׁ
אֶת אַחֵיו. כֹּה צָנֹם לְהַסְיֵף. וְכֹה הֵם הָיוּ לְבָנֵי
אֱלֹהִים. וְהוּא צָנֹם לְשֹׁמֵר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת
וּלְקַדְּשׁוֹ וְכֵן לְהוֹדוֹת לִיהוּה אֱלֹהֵיהֶם בְּכָל
יוֹם. וְעוֹד צָנֹם, כִּי הַכְּהִנִּים אֲשֶׁר הַסְמִיכָם,
יִתְכַלְכְּלוּ בִּיגִיעַ כְּפִיָּהֶם. וְנִקְבַּע יוֹם אֶחָד בְּכָל
שָׁבוּעַ לְהַקְבִּץ יַחַד לְלִמּוּד הָעָם, וְלַעֲבֹדֹת יְהוּה
אֱלֹהֵיהֶם; וְאִף כִּי יִתְאַסְפוּ יַחַד בְּכָל עַתָּה אֲשֶׁר
הֵיטֵה לְאֵל יָדָם. וְנִקְבַּע כִּי הַכְּהִנִּים לֹא יִתְלוּ אֶת
כְּלָפְלָתָם עַל הָעָם, כִּי אִם יִקְבְּלוּ בְּעֶבֶר עֲמָלָם
אֶת חֶסֶד אֱלֹהִים, לְמַעַן יִתְחַזְּקוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ
בְּהִיּוֹת לָהֶם דַּעַת אֱלֹהִים, וְיִוָּכְלוּ לְלַמֵּד בְּעֵז
אֱלֹהִים וּבְתִקְוָה סְמֻכּוֹתוֹ. וְעֲלֵמָא צָנֹם עוֹד כִּי
יִחְלְקוּ אֲנָשִׁי הַכְּנִסְיָה מִרְכּוּשֵׁם בִּיגִיָּהֶם, כָּל אֶחָד
כְּפִי קִנְיָנוֹ; אִם רַב לוֹ, יִרְבֶּה לָתֵת; וְאֲשֶׁר מְעַט
לוֹ, יִמְעִיט לָתֵת; וְיִנָּתֵן לָזֶה אֲשֶׁר אֵין לוֹ כָּל.
כֹּה יִחְלְקוּ מִרְכּוּשֵׁם בְּרָצוֹן חֲפָשִׁי וּבְטוֹב לָבָם

בְּנֵי הָאָנוּשׁ, אֲשֶׁר תָּבוֹא עַל יְדֵי כַח הַמְּשִׁיחַ
וְסָבְלוּ וּמוֹתוּ וְתַחֲתִיתוּ מִן הַמֵּתִים וְעַלִּיתוּ
הַשְּׂמִימָה. וְהוּא לְמַד אֶת כָּל אֲשֶׁר הַקְּשִׁיב
לְדְבָרָיו. וְהוּא לְמַדָּם בְּסֵתֶר, לְמַעַן לֹא יוֹדַע
הַדְּבָר לְמַלְךָ. וְרַבִּים הָאֲמִינוּ לְדְבָרָיו. וְכָל אֲשֶׁר
הָאֲמִינוּ לְדְבָרָיו הִלְכוּ אֶל מְקוֹם אֲשֶׁר שָׁמוּ נִקְרָא
מוֹרְמוֹן; וְשָׁמוּ נִתֵּן לוֹ מֵאֵת הַמֶּלֶךְ, וְהוּא בְּגִבּוֹל
הָאֶרֶץ, וְאֲשֶׁר חִיּוֹת פְּרָא שָׁרְצוּ בוֹ לְפַעֲמִים לְפִי
עוֹנוֹת הַשָּׁנָה. וּבְמוֹרְמוֹן הָיָה מַעַן מִים וְעֲלֵמָא
הִלֵּךְ שָׁמָּה, כִּי בְּקִרְבָּת הַמִּים הָיָה חֲרָשׁ עֲצִים
נְמוּכִים, וּבֹו הִתְחַבֵּא בַּיּוֹם מִמְּחַפְשֵׁי הַמֶּלֶךְ.
וְכָל אֲשֶׁר הָאֲמִינוּ לוֹ הִלְכוּ שָׁמָּה לְשֹׁמֵעַ אֶת
דְּבָרָיו. וְהָיָה אַחֵר יָמִים רַבִּים, הָרַב מְסַפֵּר
הַנֶּאֱסָפִים אֶל מְקוֹם מוֹרְמוֹן לְשֹׁמֵעַ אֶת דְּבָרֵי
עֲלֵמָא. אָכֵן, כָּל הַמֵּאֲמִינִים בְּדְבָרָיו הִתְאַסְפוּ
יַחַד לְשֹׁמֵעוֹ. וְהוּא לְמַדָּם וְהַסְיֵף בְּאִזְנֵיהֶם עַל
תְּשׁוּבָה וְעַל גְּאֻלָּה וְעַל אִמּוֹנָה בִּיהוּה. וְהוּא
אָמַר אֲלֵיהֶם: הִנֵּה מִי מוֹרְמוֹן, כִּי כֵן נִקְרָאוּ,
וְעַתָּה אִם חֲשָׁקָה נִפְשָׁכֶם לָבוֹא אֶל צֵאן אֱלֹהִים
וְלִהְיָרָא עַמּוֹ, וְאִם חֲפָצִים אַתֶּם לְשֹׁאֵת אִישׁ
אֶת מִשְׁאֵה אַחֵיו בְּעֶבֶר הַקֵּל לָהֶם; אָכֵן.
אִם תֵּאוֹתוֹ לְקוֹנוֹ עִם הַמְּקוֹנִנִּים, וּלְנַחֵם אֶת
הַצָּרִיכִים נִחְמָה, וְלַעֲמֹד כְּעַדִּי אֱלֹהִים בְּכָל עַתָּה
וּבְכָל דְּבָר וּבְכָל מְקוֹם אֲשֶׁר תִּהְיֶיבוּ, אֶפְלוּ עַד
מוֹתְכֶם, לְמַעַן יִגְאֻלְכֶם אֱלֹהִים, וְתִמְנֶנּוּ עַל
הַקְּמִים בְּתַחֲתִיהָ הָרָאשׁוֹנָה, וְהָיוּ לָכֶם חַיֵּי עוֹלָם;
יִהְיֶינִי אוֹמֵר אֲלֵיכֶם: אִם זֹאת מִשְׁאֵת לְבַבְכֶם, מָה
יֵשׁ לָכֶם נֶגֶד הַטְּבִלְכֶם בְּשֵׁם יְהוּה, כְּעַדוֹת לְפָנָיו
עַל כְּנִסְיַתְכֶם עַמּוֹ בְּבִרְיָת, כִּי תִשְׁתַּרְתְּוּהוּ וְתִשְׁמְרוּ
אֶת מִצְוֹתָיו, לְמַעַן יִשְׁפֹּךְ רוּחוֹ עָלֵיכֶם בְּשֹׁפַע רַב
יִוֹתֶר? וְכִשְׁמַע הָאֲנָשִׁים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
הֵם מִחֻטָּא כִּי מִשְׁמַחָה וּקְרָאוּ: זֶה חֲפֵץ לְבַנּוּ.
וְעֲלֵמָא לָקַח אֶת חִילָם, אֲשֶׁר הָיָה מִן הָרָאשׁוֹנִים,
וְהִלֵּךְ וְעָמַד בְּמִים וּקְרָא לֵאמֹר: אָנָּה, יְהוּה, שְׁפֹךְ
נָא אֶת רוּחְךָ עַל עַבְדְּךָ לְמַעַן אֲשַׁעֶה אֶת הָעֲבֹדָה
הַזֹּאת בְּקִדְשֵׁת הַלֵּב. וּכְדִבְרֵי אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה, הֵיטֵה עָלָיו רוּחַ יְהוּה וְהוּא אָמַר: חִילָם,
הִנֵּנִי מְטַבִּילָה, בְּהִיּוֹת לִי תִקְוָה מֵאֵת אֵל שְׁדִי,
כְּעַדוֹת עַל כְּנִסְיַתְךָ בְּבִרְיָת לְעַבְדּוֹ עַד מוֹתְךָ,
מוֹת הַגּוֹי בֹּו הַתְּמוּתָה; יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֵי יְהוּה כִּי

י לַפְּנֵי אֱלֹהִים, וְלִכְהֻנֵּם הַנֶּצְרָכִים וּלְפָשׁ כָּל
 יא אֲבִיוֹן וְעִירָם. זֹאת אָמַר לָהֶם עֲלֵמָא, כְּאֲשֶׁר
 יב צִוְּהוּ אֱלֹהִים, וְהֵם הִלְכוּ בְּדֶרֶךְ חֵישָׁר לַפְּנֵי
 יג אֱלֹהִים, וְחִלְקוּ אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, בַּחֲמֹר וּבְרוּחַ,
 יד כְּפִי צָרְכָם וְהִנְחוּץ לָהֶם. כָּל זֹאת נַעֲשֶׂה
 יו בְּמוֹרְמוֹן, עַל מִי מוֹרְמוֹן, בִּיעֵר אֲשֶׁר בְּקֶרֶבֶת
 יז מִי מוֹרְמוֹן. אָכֹן, מְקוֹם מוֹרְמוֹן, מִי מוֹרְמוֹן, יַעַר
 יח מוֹרְמוֹן, מִה נָּאוּ אֵלֶּה בַּעֲיֵי הַמִּתְנַדְעִים שֶׁם אֵל
 יט גּוֹאֲלָם; מִה בְּרוּכִים הֵם, כִּי יִרְנְנוּ לַתְּהִלָּתוֹ
 כ לא לַעַד. וְהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נַעֲשׂוּ בְּגִבּוּל הָאָרֶץ,
 כב לְמַעַן לֹא יִדְעוּ לְמַלְךְ. אִךְ הִיָּה, כְּאֲשֶׁר גָּלַה
 כג הַמֶּלֶךְ תְּנוּעָה בְּקֶרֶב הָעָם, הוּא שָׁלַח אֶת עֲבָדָיו
 כד לַהֲתַחֲקוֹת אַחֲרֵיהֶם. לָכֵן נִתְּגַלּוּ עַל יְדֵיו בְּיוֹם
 טו אֲשֶׁר נֶאֱסַפּוּ יַחַד לְשִׁמְעַת אֶת דְּבַר יְהוָה. אַז
 טז אָמַר הַמֶּלֶךְ כִּי עֲלֵמָא מַעֲוֵר אֶת הָעָם לְמַרְד
 טז בּוֹ; לָכֵן שָׁלַח אֶת צָבָא לְהַשְׁמִידָם. וְאוֹלָם נוֹדַע
 טז דְּבַר בּוֹא צָבָא הַמֶּלֶךְ לְעֲלֵמָא וּלְעַם יְהוָה; לָכֵן
 טז הֵם לָקְחוּ אֶת אֱהֻלֵּיהֶם וַיֵּצְאוּ עִם מִשְׁפַּחְוֹתֵיהֶם
 טז אֶל הַיַּעְרוֹת. וְהִיָּה מִסְפָּרָם כְּאֲרַבַּע מֵאוֹת
 וְחֻמָּשִׁים נֶפֶשׁ.
 טז וְהָאֲנָשִׁים נִשְׁבָּעוּ בְּלִבָּם לָשׁוּב אֶל אָרֶץ נְפִי,
 זכ וְכִי אִם הוּמָתוּ נִשְׁוֹתֵיהֶם וַיִּלְדֵּיהֶם וְגַם אֵלֶּה
 זכ אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ עִם מִשְׁפַּחְתָּם, נִקְוָם יִנְקָמוּ אֶת
 זכ דָּמָם וַיְמוּתוּ עִמָּהֶם. וְהַמֶּלֶךְ צֹוֹם כִּי לֹא יִשׁוּבוּ;
 זכ וְהֵם רָגְזוּ עָלָיו וְהִמִּיתוּהוּ בְּאֵשׁ. וְהֵם אָמְרוּ
 זכ לְתַפְּשׁ גַּם אֶת הַכֹּהֲנִים וְלַהֲצִיאָם לְהוֹרֵג, אִךְ
 זכ הֵם בָּרְחוּ מִפְּנֵיהֶם. וְהִיָּה כִּי בַעֲמָדָם לָשׁוּב אֶל
 זכ אָרֶץ נְפִי, הֵם פָּגְשׁוּ אֶת אֲנָשֵׁי גִדְעוֹן. וְאֲנָשֵׁי
 זכ גִּדְעוֹן סִפְרוּ לָהֶם אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָה לְנִשְׁוֹתֵיהֶם
 זכ וּלְטַפָּם; וְכִי הִלְמִנִּים הִתִּירוּ לָהֶם לְהַחֲזִיק בְּאָרֶץ
 זכ תְּמוּרָת מַס לְלִמְנִים בְּגַבָּה מַחֲצִית כָּל קִנְיָנָם.
 זכ וְהָאֲנָשִׁים סִפְרוּ לְאֲנָשֵׁי גִדְעוֹן כִּי הָרְגוּ אֶת הַמֶּלֶךְ
 זכ וְכִי כִהְנִיּוּ נִמְלְטוּ מֵהֶם הֶרַחֵק אֶל הַיַּעְרוֹת.
 זכ וְאַחֲרָיִם כָּלוּ אֶת הַטָּקֶס, שָׁבוּ אֶל אָרֶץ נְפִי
 זכ בְּשִׁמְחָה, כִּי נִשְׁוֹתֵיהֶם וְטַפָּם לֹא הוּמָתוּ; וְהֵם
 זכ סִפְרוּ לְגִדְעוֹן מִה עָשׂוּ לְמַלְךְ. וּמֶלֶךְ הִלְמִנִּים
 זכ נִשְׁבָּע לָהֶם, כִּי אֲנָשָׁיו לֹא יַהֲרֹגוּם. וְלִמְחִי, בֶּן
 זכ הַמֶּלֶךְ נָח, בְּקִבְלוֹ מִן הָעָם אֶת הַמְּלוּכָה, נִשְׁבָּע
 זכ לְמַלְךְ הִלְמִנִּים כִּי עֲמוֹ יִשְׁלַם לוֹ אֶת הַמַּס, אֶת

י לַפְּנֵי אֱלֹהִים, וְלִכְהֻנֵּם הַנֶּצְרָכִים וּלְפָשׁ כָּל
 יא אֲבִיוֹן וְעִירָם. זֹאת אָמַר לָהֶם עֲלֵמָא, כְּאֲשֶׁר
 יב צִוְּהוּ אֱלֹהִים, וְהֵם הִלְכוּ בְּדֶרֶךְ חֵישָׁר לַפְּנֵי
 יג אֱלֹהִים, וְחִלְקוּ אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, בַּחֲמֹר וּבְרוּחַ,
 יד כְּפִי צָרְכָם וְהִנְחוּץ לָהֶם. כָּל זֹאת נַעֲשֶׂה
 יו בְּמוֹרְמוֹן, עַל מִי מוֹרְמוֹן, בִּיעֵר אֲשֶׁר בְּקֶרֶבֶת
 יז מִי מוֹרְמוֹן. אָכֹן, מְקוֹם מוֹרְמוֹן, מִי מוֹרְמוֹן, יַעַר
 יח מוֹרְמוֹן, מִה נָּאוּ אֵלֶּה בַּעֲיֵי הַמִּתְנַדְעִים שֶׁם אֵל
 יט גּוֹאֲלָם; מִה בְּרוּכִים הֵם, כִּי יִרְנְנוּ לַתְּהִלָּתוֹ
 כ לא לַעַד. וְהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נַעֲשׂוּ בְּגִבּוּל הָאָרֶץ,
 כב לְמַעַן לֹא יִדְעוּ לְמַלְךְ. אִךְ הִיָּה, כְּאֲשֶׁר גָּלַה
 כג הַמֶּלֶךְ תְּנוּעָה בְּקֶרֶב הָעָם, הוּא שָׁלַח אֶת עֲבָדָיו
 כד לַהֲתַחֲקוֹת אַחֲרֵיהֶם. לָכֵן נִתְּגַלּוּ עַל יְדֵיו בְּיוֹם
 טו אֲשֶׁר נֶאֱסַפּוּ יַחַד לְשִׁמְעַת אֶת דְּבַר יְהוָה. אַז
 טז אָמַר הַמֶּלֶךְ כִּי עֲלֵמָא מַעֲוֵר אֶת הָעָם לְמַרְד
 טז בּוֹ; לָכֵן שָׁלַח אֶת צָבָא לְהַשְׁמִידָם. וְאוֹלָם נוֹדַע
 טז דְּבַר בּוֹא צָבָא הַמֶּלֶךְ לְעֲלֵמָא וּלְעַם יְהוָה; לָכֵן
 טז הֵם לָקְחוּ אֶת אֱהֻלֵּיהֶם וַיֵּצְאוּ עִם מִשְׁפַּחְוֹתֵיהֶם
 טז אֶל הַיַּעְרוֹת. וְהִיָּה מִסְפָּרָם כְּאֲרַבַּע מֵאוֹת
 וְחֻמָּשִׁים נֶפֶשׁ.

יט

א וְהִיָּה כִּי שָׁבוּ חִילֵי הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר חָפְשׁוּ לִשְׂוֹא אֶת
 ב אֲנָשֵׁי יְהוָה. וְחִיל הַמֶּלֶךְ הִיָּה קֶטָן, כִּי הִפְתַּח,
 ג וּבִין שְׂאֵר הָעָם קָם פְּלוּג. וּפְלָג הָעָם הִקְטִין הַחֵל
 ד לְנִשְׁוֹתֵיהֶם עַל הַמֶּלֶךְ, וּמִרְיָבָה גְדוֹלָה הִתְפַּתְּחָה
 ז בֵּינֵיהֶם. וְאִישׁ אֶחָד הִיָּה בֵּינֵיהֶם, גִּדְעוֹן שְׁמוֹ;
 ז וּבְהִיּוֹתוֹ אִישׁ חֲזָק וְאוֹיֵב לְמַלְךְ, הוּא שָׁלַח אֶת
 ח חֲרָבוֹ, וְנִשְׁבָּע בְּחֻמָּתוֹ כִּי יַהֲרֹג אֶת הַמֶּלֶךְ. וְהוּא
 ח לָחַם בְּמַלְךְ; וּבְרָאוֹת הַמֶּלֶךְ כִּי גִדְעוֹן גּוֹבֵר עָלָיו,
 ח הוּא בָּרַח וְרָץ וְעָלָה עַל הַמִּגְדָּל אֲשֶׁר אֵצֶל הַהֵיכָל.
 י וּגִדְעוֹן רָדַף אַחֲרָיו הַמֶּלֶךְ, וּבָא לְעֵלוֹת עַל הַמִּגְדָּל
 י לְהָרְגוֹ; וּבְנִשְׁאָאוֹ הַמֶּלֶךְ אֶת עֵינָיו סָבִיב נֹכַח אָרֶץ
 י שְׁמֹלוֹן, וְהִנֵּה צָבָא הִלְמִנִּים בְּגִבּוּל הָאָרֶץ.
 י וְהַמֶּלֶךְ קָרָא בְּמִצְוֹתָם נִפְשׁוּ לְאִמְרוֹ: גִּדְעוֹן,
 י חוּסָה עָלֵי כִּי בָאִים הִלְמִנִּים עָלֵינוּ לְהַשְׁמִידָנוּ;
 י ח אָכֹן, הֵם יִשְׁמִידוּ אֶת עַמִּי. אִךְ דֹּאגַת הַמֶּלֶךְ
 י חֲרָבָה לֹא הִיָּתָה לְעַמּוֹ כִּי אִם לְחִיָּיו, וְאוֹלָם, חָס
 ט גִּדְעוֹן עַל חִיָּיו. וְהַמֶּלֶךְ צִוְּהָ אֶת הָעָם לְנוֹס מִפְּנֵי
 ט הִלְמִנִּים, וְהוּא עֲצָמוֹ הִלָּךְ בְּרֹאשָׁם; וְהֵם נָסוּ

אָמַר אֵלֵיהֶם: לֹא תִהְרָגוּהוּ, כִּי אֵלֵי תִבְיֹאוּהוּ
לְמַעַן אֶרְאֶהוּ. וּבִהְבִּיאֵם אוֹתוֹ אָמַר אֵלָיו לְמַחִי:
מִה זֶה הִבִּיאֵכֶם לְצִאת לְמַלְחָמָה עֲלֵינוּ? הֵן לֹא
הִפֵּר עָמִי אֶת הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לָךְ. עַל
כֵּן, מִדּוּעַ הִפְרַתָּם אֶת הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּם
לְעָמִי? וְאָמַר הַמֶּלֶךְ: הִפְרַתִּי אֶת הַשְּׂבוּעָה כִּי
אֲנֹשִׁיד חֲסִפּוֹ אֶת בְּנוֹת עָמִי; לָכֵן צִוִּיתִי, בַּחֲמִתִּי,
עַל עָמִי לְצִאת לְמַלְחָמָה עַל עָמָךְ. וְלְמַחִי לֹא
שָׁמַע מֵאוֹמָה עַל הַדָּבָר הַזֶּה; לָכֵן אָמַר: אֲנִי
אֲחַקֵּר בְּקֶרֶב עָמִי וְכָל אֲשֶׁר עָשָׂה זֹאת מוֹת יוֹמֶת.
וְהוּא צִוָּה לַעֲרֹךְ חֻקִּיהָ בְּקֶרֶב עָמּוֹ. וְכִשְׁמַע
גִּדְעוֹן, אֲשֶׁר הָיָה שָׂר צֶבָא הַמֶּלֶךְ, אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה, הוּא נָגַשׁ אֶל הַמֶּלֶךְ וְאָמַר אֵלָיו: אֵנָּה,
הַתֹּאפֵק וְאֵל תַּחֲקֹר בָּעֵם הַזֶּה, וְאֵל תִּשָּׂם עֲלֵיהֶם
אֶת הָאָשֶׁם הַזֶּה. הַאֵינִךְ זֹכֵר אֶת כֹּהֲנֵי אֲבִיךָ,
אֲשֶׁר בָּקַשׁ הָעָם הַזֶּה לְהִרְגָם? הֲאִין הֵם בִּיעֲרוֹת?
הֲאִין הֵם הֶאֱנָשִׁים אֲשֶׁר גָּלוּ אֶת בְּנוֹת הַלְּמָנִים?
הִנֵּה, סֵפֶר נָא לְמֶלֶךְ הַלְּמָנִים עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
לְמַעַן יִסְפָּרם לְעָמּוֹ וְיִרְגִיעַ אֶת רוּחָם עָלֵינוּ. כִּי
הִנֵּה הֵם נִעְרָכִים כְּבָר לְצִאת עָלֵינוּ; וְהוּן רַק
מַעֲשִׂים אֲנַחְנוּ. הִנֵּה בָּאִים הֵם בַּחֲלוּתֵיהֶם
הַרְבִּים; וְאֵם לֹא יִשְׁכַּף הַמֶּלֶךְ אֶת רוּחָם עָלֵינוּ,
אֲבוֹד אֲבֹדְנוּ. הֲאִין דְּבָרֵי אֲבִינִדִּי אֲשֶׁר נִבֵּא
עָלֵינוּ מִתְקִימִים? וְכָל זֹאת כִּי לֹא שָׁמַעְנוּ לְדְבָרֵי
יְהוָה וְלֹא שָׁבְנוּ מֵעֲוֹנוֹתֵינוּ? הֲבָה נִשְׁקִיט אֶת
הַמֶּלֶךְ וְנִקְּסֵם אֶת הַשְּׂבוּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ לוֹ; כִּי
טוֹב הָיִיתָנוּ מִשְׁעֲבָדִים מֵאֲבָד אֶת חַיֵּינוּ; עַל כֵּן,
הֲבָה נָשִׂים קִץ לְשִׁפְיֹכֹת הַדָּמִים הַגְּדוּלָה.
וְלְמַחִי סֵפֶר לְמֶלֶךְ אֶת כָּל הַדְּבָרִים עַל אוֹדוֹת
אֲבִיו וְעַל הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר נָסוּ אֶל הָעִירֹת; וְהוּא
תָּלָה בָהֶם אֶת חֲסִיפַת בְּנוֹת הַלְּמָנִים. אִזּוֹ שָׁכַף
כַּעַם הַמֶּלֶךְ אֶל אֲנָשִׁי לְמַחִי וְהוּא אָמַר אֵלֵיהֶם:
הֲבָה נִלְךְ לְקִרְאָת אֲנָשִׁי בְּלִי כָלִי נֶשֶׁק, וְאֲנִי
נִשְׁבַּע לָכֶם שְׂבוּעָה כִּי לֹא יִהְיֶה עָמִי אֶת עָמָךְ.
אִזּוֹ הִלְכוּ אֲנָשִׁי לְמַחִי אַחֵר הַמֶּלֶךְ בְּלִי כָלִי נֶשֶׁק
לְקִרְאָת הַלְּמָנִים, וּבִפְנֵיָם אֶת הַלְּמָנִים
הַשְׁתַּחֲוָה לִפְנֵיהֶם מֶלֶךְ הַלְּמָנִים וְהִעֲתִיר דְּבָרוֹ
בְּזִכּוֹת עַם לְמַחִי. וְכִרְאוֹת הַלְּמָנִים אֶת אֲנָשִׁי
לְמַחִי כִּי אֵינֶם חֲמוּשִׁים, נִכְמְרוּ וְחִמִּיהֶם וְלָכֶם
שָׁקַט. אִזּוֹ שָׁבוּ עִם מַלְכָם בְּשָׁלוֹם אֶל אֶרְצָם.

מַחֲצִית כָּל קָנִיָּם. וְלְמַחִי הִחֵל לְכוֹנֵן אֶת
הַמְּלוּכָה וּלְהַשְׁכִּין שָׁלוֹם בְּקֶרֶב עָמּוֹ. וּמֶלֶךְ
הַלְּמָנִים הִקְדִּיד שׁוֹמְרִים סָבִיב הָאֶרֶץ, לְשׁוֹמֵר
אֶת עַם לְמַחִי בָּאֶרֶץ, לְמַעַן לֹא יֵצְאוּ אֶל הָעִירוֹת;
וְהוּא כָלְכָל אֶת שׁוֹמְרָיו בְּמָס אֲשֶׁר קָבַל מִן
הַנְּפִיִּים. וְהָיָה שָׁלוֹם בְּמַלְכוּת לְמַחִי בְּמִשְׁךְ
שְׁנָתִים יָמִים, וְלֹא הִצִּיקוּ לָהֶם הַלְּמָנִים וְלֹא
בִקְשׁוּ לְהַשְׁמִידָם.

כ

א וּמִקּוֹם הָיָה בָּאֶרֶץ שְׁמָלוֹן, אֲשֶׁר נִקְבְּצוּ בוֹ
ב בְּנוֹת הַלְּמָנִים לְשִׁיר וּלְרֹקֵד וּלְעֵל. וְהָיָה הַיּוֹם
ג וּמִקְצֵתוֹ נִקְבְּצוּ לְשִׁיר וּלְרֹקֵד. וְכִהְנִי הַמֶּלֶךְ נָח,
יַעַן אֲשֶׁר בּוֹשׁוּ לְשׁוֹב אֶל הָעִיר נָפִי, וַיַּעַן אֲשֶׁר
יח פָּחַדוּ כִּי יִהְרָגֶם הָעָם, לֹא הִעֲזוּ לְשׁוֹב אֶל
ד נְשׁוֹתֵיהֶם וְיִלְדֵיהֶם. וּבִשְׁוֹטֶסֶט בִּיעֲרוֹת הֵם גָּלוּ
ה אֶת בְּנוֹת הַלְּמָנִים, וְשָׁכְבוּ וְחוּזוּ בָהֶן. וְהָיָה בְּיוֹם
ו אֲשֶׁר רַק נִקְבְּצוּ מַעֲטָן לְרֹקֵד, יֵצְאוּ הַכֹּהֲנִים
מִמִּסְתָּרֵיהֶם וּלְקַחוּ וְנִשְׂאוּ אוֹתָן אֶל הָעִירוֹת;
אָכֵן, עֲשָׂרִים וָאַרְבַּע מִבְּנוֹת הַלְּמָנִים נִשְׂאוּ אֶל
ז הָעִירוֹת. וְכַהֲנֵי הַלְּמָנִים כִּי נִפְקְדוּ בְּנוֹתֵיהֶם
ח הֵם רָגְזוּ עַל עַם לְמַחִי, כִּי שָׁעֲרוּ בְּנַפְשָׁם כִּי יָדָם
ט בְּמַעֲשֵׂה. וְהֵם שָׁלְחוּ אֶת חִילוּתֵיהֶם, וְאָף מַלְכָם
י בְּרֹאשָׁם; וְהֵם עָלוּ עַל אֶרֶץ נָפִי לְהַשְׁמִיד אֶת עַם
יא לְמַחִי. וְלְמַחִי גָּלָה אוֹתָם מִן הַמִּגְדָּל, אֶת כָּל
תְּכוּנָתָם לְמַלְחָמָה גָּלָה; וְהוּא אָסַף אֶת עָמּוֹ וְהֵם
יב שָׁכְבוּ בַּמֶּאֱרֵב בְּשׂוֹדוֹת וּבִיעֲרוֹת. וּבַעֲלוֹת
הַלְּמָנִים, נָפְלוּ עֲלֵיהֶם אֲנָשִׁי לְמַחִי מִמֵּאֲרִבֵּיהֶם
יג וְהִחֲלוּ לְהִרְגַּם בָּהֶם. וְהִקְרַב הָיָה קֶשֶׁה מְאֹד, כִּי
יד נִלְחָמוּ כְּהִלָּחֵם אֲרִיּוֹת עַל טֶרֶפָם. וְהָיָה כִּי הִחֲלוּ
אֲנָשִׁי לְמַחִי לְגַרֵּשׁ אֶת הַלְּמָנִים מֵעֲלֵיהֶם, אָף כִּי
טו לֹא הִגִּיעוּ לְמַחֲצִית מִמִּסְפָּרָם. אִךְ הֵם נִלְחָמוּ עַל
טז חַיֵּיהֶם, עַל נְשׁוֹתֵיהֶם וְעַל יִלְדֵיהֶם; לָכֵן הִתְאַמְצוּ
יז מְאֹד וְנִלְחָמוּ פְתִינִים. וְהֵם מִצְאוּ בְּקֶרֶב
יח הַהֲרוּגִים אֶת מֶלֶךְ הַלְּמָנִים; אוּלַם הוּא לֹא מָת,
יט כִּי אִם נִפְצַע וְנִעֲזַב עַל הָאֶרֶץ, כִּי נִחְפְּזוּ מְאֹד
אֲנָשִׁיו לְבָרַח. וְהֵם לָקְחוּהוּ, וְחִבְּשׁוּ אֶת פְּצָעָיו,
כ וְהִבְיֹאוּהוּ לִפְנֵי לְמַחִי, וְאָמְרוּ: הִנֵּה מֶלֶךְ הַלְּמָנִים;
כא נִפְצַע הוּא וְנָפַל בֵּין הָרוּגֵיהֶם, וְהֵם עֲזְבוּהוּ; הִנֵּה,
כב הִבְאִנוּ אוֹתוֹ לִפְנֵיךְ; הֲבָה נִהְרָגָה. אִךְ לְמַחִי

כא

על כן צוה המלך למחי כי יחלק כל גבר ממזונו
באלמנות ובילדיהן, למען לא ימותו ברעב. והם
עשו כן, כי גדול היה מספר הגברים אשר נהרגו.
יא ואנשי למחי, ככל אשר יכלו התחברו לחבר
מאחד ושמרו היטב את גרעני תבואתם ואת
צאנם. אף המלך עצמו לא בטח כי שלום יהיה
לו מחוץ לחומות העיר בלא שומרי עמו, פן
כ יפל בסבת מה לידי הלמנים. והוא צוה את
עמו לקים תצפית מסביב לארץ, למען יוכלו
בדרך כלשהי לתפש את הכהנים אשר ברחו
אל היערות, ואשר חטפו את בנות הלמנים
והסבו חרבן רב כל כך לעמו. כי הם חפצו
כא לתפש אותם ולהענישם; כי נכנסו אל ארץ
נפי בלילה וגזלו את תבואת גרעניהם ורבים
כב מיקרותיהם; לכן ארבו להם. ולא היתה עוד
הפרעה בין הלמנים ובין עם למחי, עד עת בוא
כג עמון ואנשיו אל הארץ. ובעת אשר גלה המלך
את עמון ואנשיו, הוא היה עם שומרי מחוץ
לשערי העיר; ובסברו כי הם כהני נח צוה
לתפשם ולאסרם ולהשליכם אל בית הסהר.
ואלו היו הם כהני נח, היה מצוה להוציאם
כד להורג. אף כאשר נוכח כי אין הם כהני נח,
כי אם חבריו אשר באו מארץ זרעמלה,
כה נמלא לבו שמחה רבה מאד. כי עוד לפני בוא
עמון, שלח המלך למחי מספר אנשים לחפש
את ארץ זרעמלה, אף הם לא מצאוה ונתעו
כו ביערות. אולם הם מצאו ארץ אשר נושבה
פעם, ארץ מכסה עצמות יבשות; אכן, ארץ
אשר נושבה ונחרבה. ויען אשר דמו כי ארץ
זרעמלה לפנייהם, שבו אל ארץ נפי, ובאו
בגבולה ימים אחדים לפני הופעת עמון.
כז והם הביאו עמם כתב זכרונות, והוא מאת
האנשים אשר את עצמותיהם מצאו; והכתובים
היו חרוטים על לוחות מתכת. ולמחי הוסיף
לשמח בהודע לו מפי עמון כי למושיע מתת
אלהים, אשר על ידיה יוכל לפרש חריטות
כט כאלה; ואף עמון עלץ בזאת. ואולם מה עגמה
נפש עמון ואנשיו על כי רבים כל כך מאנשי
למחי נהרגו. והם גם נעצבו על כי החטיאו
ל המלך נח וכהניו את העם לעשות חטא רב

א ולמחי ואנשיו שבו אל העיר נפי, והחלו לשכן
ב שנית בארץ בשלום. והיה אחר ימים רבים,
החלו הלמנים שנית להתעורר ברגז על הנפיים;
ג והם באו בגבול הארץ סביב. ולא העזו הלמנים
להרגם מפני השבועה אשר נשבע מלכם ללמחי;
אף הם הכו על לחייהם והשתררו עליהם; והם
שמו על גבם משאות כבדים ונהגום כנהג חמור
ד אלם. כל זאת נעשה כדי להקים את דבר יהוה.
ה ורבו ענני הנפיים, ולא עלה בידם להחלץ מידי
ו הלמנים כי הקיפום מפל עבר. והאנשים החלו
להתלונן לפני המלך על ענניהם; והם בקשו
לצאת על מעניהם למלחמה והם הציקו מאד
למלך בתלונותיהם, עד כי נעתר להם לעשות
ז כחפצם. והם התקבצו שנית יחדו וחגרו את
כלי נשקם ויצאו על הלמנים לנרשם מארצם.
ח והלמנים הכוים וגרשו לאחור ונהרגו רבים
ט מהם. אז היה אבל ומספד גדול בעם למחי,
אלמנה התאבלה על בעלה, בן ובת התאבלו
י על אביהם ואחיהם על אחיהם. והאלמנות רבו
בארץ וזעקו יום יום, כי גבר עליהן פחד גדול
יא מפני הלמנים. וזעקותיהן בלא הפוגה עוררו
בשארית עם למחי פעם על הלמנים; והם יצאו
שנית לקרב, אף גם הפעם נסוגו אחור ולהם
יב אבדות כבדות. והם הוסיפו לצאת בפעם
השלישית, וסבלו כלפנים; ואשר לא נהרגו
יג שבו אל העיר נפי. והם השפילו עצמם עד עפר
ונכנעו תחת על השעבוד ונתנו עצמם למכוח,
נדחים הנה והנה, וסובלים מעמסות כחפץ לב
יד אויביהם. והם נכנעו עד מעמקי הענוה, וזעקו
אל אלהים; כל היום שועו אל אלהיהם כי
יט יחלצם מיסוריהם. אף יהוה לא מהר לשמע
את זעקתם מפני עוונותיהם; ואולם, שמע יהוה
את קריאותיהם, ורפף את לב הלמנים עד כי
החלו להקל את מעמסותיהם; אף, לא ראה
יהוה כי הגיעה השעה לחלצם משעבוד.
יז ואט-אט הם החלו לעשות חיל בארץ, והגבירו
את יכול דגנם, וגדל צאנם ובהם, ולא סבלו
יח רעב. ומספר הנשים רב היה ממספר הגברים;

עֲתָה, וְאֲנִי אֶהְיֶה עֹבְדְךָ לְהַצִּיל אֶת הָעָם הַזֶּה מִן
הַשְׁעָבוֹד. וְהַמֶּלֶךְ נָתַן לוֹ לְדַבֵּר, וַיִּגְדְּעוּן אָמַר אֱלֹהִי:
י רֹאה נָא אֶת הַמַּעֲבָר הָאֲחֹזֵר אֲשֶׁר בְּחוֹמָה
הַמַּעֲרֵבִית, מֵאֲחֹזֵר הָעִיר. הַלְמָנִים, אוֹ שׁוֹמְרֵי
הַלְמָנִים, שׁוֹתִים לְשִׁכָּרָה בְּלִילָה; הִבָּה נִכְרִיז
בְּקֶרֶב כָּל הָעָם הַזֶּה כִּי יִקְבְּצוּ אֶת צֹאנָם וּבְקָרָם
י וּבְלִילָה יִנְהַגוּם אֶל הַיַּעְרוֹת. וְאֲנִי אֵלֶּה, כִּפִּי
פִּקְדָתְךָ, וְאֲשַׁלֵּם אֶת מַס יַיְנוֹ הָאֲחֹרֹן לְלָמָנִים.
וְהֵם יִשְׁתּוּהוּ וְיִשְׁקְרוּ, וְאֲנַחְנוּ נִצָּא דֶרֶךְ מַעֲבָר
הַסְּתָרִים מִשְׁמָל לַמַּחְנֶה, בְּעוֹדָם שׁוֹכְרִים
ח וְיֹשְׁנִים. כִּךְ נִצָּא עִם נָשִׁינוּ וְיִלְדֵינוּ, צֹאנֵנוּ
וּבְקָרָנוּ אֶל הַיַּעְרוֹת; וּבְמִסְעָנוּ נִסֵּב אֶת
ט אֶרֶץ שִׁילּוֹם. וְהַמֶּלֶךְ שָׁמַע לְדַבְרֵי גִדְעוֹן.
י וְהַמֶּלֶךְ לְמַחִי צִוָּה אֶת עַמּוֹ לִקְבֹּץ אֶת עֲדָרֵיהֶם.
וְהוּא שָׁלַח אֶל הַלְמָנִים אֶת מַס הַיִּין, וְאֵף שָׁלַח
יִין נוֹסֵף, תְּשׁוּרָה לָהֶם. וְהַלְמָנִים שָׁתוּ כִּפְאוֹת
נִפְשָׁם מִן הַיִּין אֲשֶׁר שָׁלַח לָהֶם הַמֶּלֶךְ לְמַחִי.
יא וְהִיהָ בְּלִילָה וְעַם לְמַחִי אָכּוּ יִצְאוּ אֶל הַיַּעְרוֹת
וְעַמְהֶם עֲדָרֵי צֹאנָם וּבְקָרָם; וְהֵם הִקִּיפוּ אֶת אֶרֶץ
שִׁילּוֹם בַּיַּעְרוֹת, וּפְנוּ אֶל עֵבֶר אֶרֶץ יַרְעֵחַמְלָה,
יב וְעַמּוֹן וְאֲחִיו נוֹהֲגִים אוֹתָם. וְהֵם לָקְחוּ עִמָּם אֶל
הַיַּעְרוֹת אֶת כָּל זֶהָבָם וְכֶסֶףם וְקִרְוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר
יָכְלוּ לִשְׂאת וְאֵף אֶת צִידָתָם, וַיִּצְאוּ לְמִסְעָם.
יג וְכַעֲבֹר יָמֵי מִסֵּעַ רַבִּים בַּיַּעְרוֹת הֵם הִגִּיעוּ אֶל
אֶרֶץ יַרְעֵחַמְלָה, וַדְּבָקוּ בְּעַם מוֹשִׁיעַ וְהָיוּ לְנִתְיָנוּ.
יד וּמוֹשִׁיעַ קִבֵּלָם בְּשִׁמְחָה. וְהוּא קִבֵּל אֶת כְּתָבֵי
הַזִּכְרוֹן אֲשֶׁר לָהֶם וְכֵן אֶת הַכְּתָבִים אֲשֶׁר מִצָּאוּם
טו אֲנָשֵׁי לְמַחִי. וְכִרְאוֹת הַלְמָנִים כִּי עַם לְמַחִי יִצְאָ
בְּלִילָה מִן הָאֶרֶץ, הֵם שָׁלְחוּ צֶבֶא אֶל הַיַּעְרוֹת לְרֹדֵף
טז אַחֲרֵיהֶם. וְאַחֵר רָדְפָם אַחֲרֵיהֶם יוֹמִים, לֹא יָכְלוּ
עוֹד לְמַצֵּא עֲקֹבוֹתֵיהֶם וְהֵם תָּעוּ בַּיַּעְרוֹת.

סִפּוּר עֲלָמָא וְעַם יְהוּה, אֲשֶׁר הַמֶּלֶךְ נָח גִּרָּשָׁם אֶל
הַיַּעְרוֹת (בְּעָרָה 145-121 לְפָנֵי הַסְּפִירָה). נִקְלָל
בְּפָרְקִים כג-כד.

כג

א בְּהִיּוֹת דְּבַר יְהוּה אֶל עֲלָמָא לְהַזְהִירוֹ מִפְּנֵי צֶבֶא
הַמֶּלֶךְ נָח הִבָּא עֲלָיו, וּבְהוֹדִיעַ עֲלָמָא אֶת הַדְּבַר
לְאֲנָשָׁיו, הֵם קִבְּצוּ אֶת עֲדָרֵיהֶם, וְלָקְחוּ אֶת

וּפִשַׁע לְפָנֵי אֱלֹהִים. וְהֵם אָף הִתְאֵבְלוּ עַל מוֹת
אֲבִינָדִי וְעַל עֲזִיבַת עֲלָמָא וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכוּ
אִתּוֹ, אֲשֶׁר יִסְדּוּ פְּנִסִּית אֱלֹהִים בְּגִבּוֹרַת אֱלֹהִים
וְכַחוֹ, וּבִצְמוּנָה בְּדָבָרִים אֲשֶׁר דְּבַר אֲבִינָדִי.
לא אָכּוּ, הֵם אָבְלוּ עַל עֲזִיבָתָם, כִּי לֹא יָדְעוּ לֶאֱן
נִמְלָטוּ; וְהֵם הָיוּ מִתְחַבְּרִים לָהֶם בְּחִפְזָן לֵב,
כִּי הֵם עֲצָמָם נִכְנָסוּ בְּבָרִית עִם אֱלֹהִים לְשִׁרְתּוֹ
לב וּלְשִׁמּוֹר אֶת מִצְוֹתָיו. וּמַעַת בּוֹא עַמּוֹן, גַּם
הַמֶּלֶךְ לְמַחִי, וְכֵן רַבִּים מִעַמּוֹ, נִכְנָסוּ לְבָרִית
עִם אֱלֹהִים, לְשִׁרְתָּ אוֹתוֹ וּלְשִׁמּוֹר אֶת מִצְוֹתָיו.
לג וְהַמֶּלֶךְ לְמַחִי וְרַבִּים מִעַמּוֹ חִפְּצוּ לְהִשְׁבֵּל; אֵף
לֹא הָיָה אֵף אִישׁ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר קִבֵּל לָקֹחַ סִמְכוֹת
מֵאֵת אֱלֹהִים. וְעַמּוֹן נִמְנַע מַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבַר
לד הַזֶּה, כִּי הִחֲשִׁיב עֲצָמוֹ עֹבֵד בִּלְתִּי רָאוּי. לָכֵן לֹא
עָרְכוּ עֲצָמָם לְכַנְסִיָּה בַּעַת הַהִיא, וְחִכּוּ לְקַבֵּל
רוּחַ יְהוּה. אֵף חִפְּצוּ לְשׁוֹת לְעֲלָמָא וּלְאֲחִיו,
לה אֲשֶׁר בָּרְחוּ אֶל הַיַּעְרוֹת. אָכּוּ, חִפְּצָם הָיָה
לְהִשְׁבֵּל כְּרֹאֲיָה וּכְעֵדוֹת עַל רְצוֹנָם לְשִׁרְתָּ אֶת
אֱלֹהִים בְּכָל לַבָּם; אוּלָם הֵם הֶאֱרִיכוּ אֶת הָעֵת;
וְעוֹד יִסְפֹּר בְּהַמְשֹׁךְ הַדְּבָרִים עַל טְבִילָתָם.
לו וּמַעַתָּה הִיָּתָה כָּל דְּאֵגַת עַמּוֹן וְאֲנָשָׁיו, וְהַמֶּלֶךְ
לְמַחִי וְעַמּוֹ, לְחַלֵּץ עֲצָמָם מִיַּד הַלְמָנִים וּמִן
הַשְׁעָבוֹד.

כב

א וְעַמּוֹן וְהַמֶּלֶךְ לְמַחִי הִחֲלוּ לְהִתְנַעֵץ עִם הָעָם
בְּאִזְיָה אִפּוֹ עֲלֵיהֶם לְחַלֵּץ עֲצָמָם מִן הַשְׁעָבוֹד;
וְהֵם הוֹרוּ לְכָל הָעָם לְהִתְקַבֵּץ יַחַד; וְזֹאת עָשׂוּ
לְמַעַן תִּשְׁמַע בְּאֲזִינֵיהֶם דַּעַת הָעָם בְּדָבַר הַזֶּה.
ב וְהֵם לֹא יָכוּלִים הָיוּ לְמַצֵּא אֵף דֶּרֶךְ אַחֲרֵת
לְהִשְׁתַּחֲרֹר מִן הַשְׁעָבוֹד, בִּלְתִּי אִם לִקְחַת אֶת
נְשֵׁיהֶם וְיִלְדֵיהֶם, צֹאנָם וּבְקָרָם וְאֶהְלִיהֶם וּלְצֹאֲת
אֲתָם אֶל הַיַּעְרוֹת. כִּי כֹה רַבִּים הָיוּ הַלְמָנִים,
ג עַד כִּי נִמְנַע מֵעַם לְמַחִי לְהִלָּחֵם בָּהֶם בְּחָרֵב כְּדִי
לְהַחֲלֹץ מִן הַשְׁעָבוֹד. אִזּוּ הִלֵּךְ גִּדְעוֹן, וְעַמֵּד לְפָנָי
הַמֶּלֶךְ וְאָמַר אֵלָיו: אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ, פְּעָמִים רַבּוֹת
ד עַד כֹּה שְׁמַעְתָּ לְדָבָרִי, בַּעַת מֵאֲבָקֵינוּ בְּאֲחִינוּ
הַלְמָנִים. וְעַתָּה, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ, אִם לֹא מִצָּאתָנִי
עֹבֵד לֹא יִצְלַח, וְאִם הִקְשַׁבְתָּ אֶל דְּבָרֵי לְפָעֻמִּים,
וְהֵם הָיוּ לָךְ לְתוֹעֵלָתָה, חִפְּצִי כִּי תִקְשֵׁב לְדָבָרִי

החלה להאיר להם פנים בארץ; והם קראו את
 הארץ חילם. והם רבו והצליחו מאד בארץ
 חילם; והם בנו עיר, וקראוה חילם. ואולם נכון
 היה לפני יהוה להוכיח את עמו והוא נסה את
 ארץ רוחם ואת אמונתם. אכן, כל אשר שם
 את מבטחו ביהוה ינשא ביום האחרון. וכן היה
 הדבר בעם הזה. כי הנה אראה לכם, כי על
 שעבוד נתן על צוארם, ואף אחד לא יכול היה
 להצילם, כי אם יהוה אלהיהם, אלהי אברהם,
 יצחק ויעקב. והוא הצילם, והוא הראה להם
 את עצם כחו, והם שקחו שמחה רבה.
 ובשבתם בארץ חילם, בעיר חילם, בעבדם את
 אדמתם אשר סביב, והנה חיל למנים בגבול
 הארץ. ואנשי עלמא פרחו משדותיהם, ונאספו
 בעיר חילם; והם נפחדו מאד מהופעת הלמנים.
 ועלמא יצא, ועמד ביניהם, ועוררם לגבר על
 פחדם, ואמר להם כי עליהם לזכר את יהוה
 אלהיהם והוא יצילם. אז הם השקיעו פחדם,
 וקראו אל יהוה כי ירפד את לב הלמנים, וכי הם
 יחוסו עליהם ועל נשותיהם וטפם. ויהוה הרד
 את לב הלמנים. ועלמא ואנשיו יצאו להתמסר
 לידיהם; והלמנים לקחו את ארץ חילם לנחלתם.
 וצבא הלמנים, אשר רדף אחר המלך למחי
 ואנשיו, תעה ביערות ימים רבים. והנה הם
 מצאו את כהני המלך נח במקום אשר קראו
 את שמו עמולון; והכהנים החלו לרשת את
 ארץ עמולון ולעבד את אדמתה. ושם ראש
 הכהנים ההם היה עמולון. ועמולון התחנן
 לפני הלמנים, ואף שלח את נשותיהם, אשר
 היו בנות הלמנים, להתחנן לפני אחיהן כי לא
 ימיתו את בעליהן. והלמנים חמלו על עמולון
 ואנשיו, ולא המיתום מפני נשותיהם. ועמולון
 ואנשיו התחברו אל הלמנים, ובנסעם ביערות
 לגלות את ארץ נפי, הם גלו את ארץ חילם,
 אשר היתה נחלת עלמא ואנשיו. והלמנים
 אמרו לעלמא ולאנשיו כי אם יראום את הדרך
 המוליכה אל ארץ נפי, יתנו להם את חייהם
 ואת חרותם. ואולם אחר אשר הראה להם
 עלמא את הדרך המוליכה אל ארץ נפי, לא
 קימו הלמנים את דברם, כי אם הפקידו

דגנם ויצאו אל היערות, בטרם בוא צבא המלך
 נח. ויהוה חזקם, ולא יכלו אנשי המלך נח
 להשיגם ולהשמידם. והם נסו דרך שמונת
 ימים ביערות. והם באו אל ארץ חמדה יפה
 מאד, ארץ מים זכים. והם הטו את אהליהם,
 והחלו לעבד את האדמה ולבנות בתים;
 ובחריצותם עמלו עמל רב. והאנשים חפצו
 כי עלמא ימלך עליהם, כי היה אהוב על עמו.
 אך הוא אמר להם: הנה, לא מועיל כי יהיה לנו
 מלך, כי כה אמר יהוה: לא תחשיבו בשר אחד
 על פני אחר; או, לא יחשיב איש כי רם הוא
 מעל רעהו; לכן אני אומר לכם, לא מועיל כי
 יהיה לכם מלך. ואולם, אלו נתן כי יהיו לכם
 תמיד אנשי צדק למלכים, אזי טוב בהיות לכם
 מלך. אף זכרו את עוון המלך נח וכהניו; הן אף
 אני נאחזתי בפה, ועשיתי רבות אשר הן תועבה
 בעיני יהוה, ועל זאת סבלתי יסורי חרטה.
 אך, אחר תלאה רבה, שמע יהוה את קריאתי
 ותפלת ענה. והוא עשני כלי בידיו בהביאו כה
 רבים מכס לידיעת אמתו. ואולם, אינני
 מתפאר בכך כי אינני ראו להתהלל. והנני
 אומר לכם: המלך נח נגש אתכם, ואתם הייתם
 משעבדים לו ולכהניו והם הביאכם לידי עוון;
 על כן הייתם אסורים במוסרות עוון. אכן,
 אחר אשר נצלתם מן המוסרות האלה בלח
 אלהים, אחר אשר נחלצתם מידי המלך נח
 ואנשיו ואף ממוסרות העוון, חפצי כי תעמדו
 איתנים בחרות הזאת, אשר דרור נקרא לכם
 בה, ולא תשימו מבטחכם באיש להיות מלך
 עליכם. ואף לא תשימו מבטחכם באיש להיות
 מורכם, או שרתכם, בלתי אם יהיה איש אלהים,
 הולך בדרךיו ושומר את מצוותיו. אכן כן למד
 עלמא את אנשיו, כי על כל אדם לאהוב את
 רעהו כמוהו, וכי לא יהיה מדון בקרבם.
 והיה עלמא כהנם הגדול, והוא מוסד כנסיתם.
 ואף איש לא קבל סמכות להטיף או ללמד, כי
 אם על ידי עלמא מאת אלהים. על כן קדש
 עלמא את כל כהניהם ואת כל מוריהם; ולא
 קדשו כי אם אנשי צדק. לכן הם השגיחו על
 אנשיהם וכלכלום בדברי צדק. והצלחה גדולה

הָרִימוּ אֶת קוֹלָם אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, אֲפֹה הֵם
שָׁפְכוּ אֶת לִבָּם לִפְנֵי, וְהוּא יָדַע אֶת מַחֲשָׁבוֹת
לִבָּם. וְהָיָה קוֹל יְהוָה אֲלֵיהֶם בְּסִבְלָם לֵאמֹר:
יִשְׂאוּ רֹאשָׁכֶם וַיִּשָּׁב לִבְכֶּם נַחֲמָה, כִּי יוֹדַע אֲנִי עַל
הַבְּרִית אֲשֶׁר בְּרַתְּם לִי; וְאֲנִי אֶכְרַת בְּרִית עִם עַמִּי
וְאֶצִּילֵהוּ מִן הַשְּׁעָבֹד. גַּם אֶת הַמִּשְׁאֲוֹת אֲשֶׁר
הָעַמָּסוּ עַל שְׂכָמְכֶם אֶקַּל, עַד כִּי לֹא תַחֲוֹשׁוּ
בָהֶם עַל גִּבְכֶּם, אֲפֹה כִּי מִשְׁעָבָדִים אַתֶּם, וְזֹאת
אֶעֱשֶׂה לְמַעַן תַּעֲמִידוּ לִי אַחֲרַי כֹּן לְעֵדִים. וְלִמְעַן
יָדוּעַ תִּדְעוּ כִּי אֲנִי, יְהוָה אֱלֹהִים, פּוֹקֵד עַמִּי
בְּסִבְלָו. אֲזִי הוֹקְלוּ הַמִּשְׁאֲוֹת אֲשֶׁר עַל עַלְמָא
וְעַמִּיתִי; אֲכֹן, יְהוָה חֲזָקָם בַּעֲבוּר יִשְׂאוּ בְּנַחַת
אֶת מִשְׁאֲוֵיהֶם, וְהֵם נִכְנָעוּ לְכָל חִפְץ יְהוָה
בְּאֶרֶץ רוּחַ. וְכֵה רַבָּה הָיְתָה אֲמוֹנָתָם וְאֶרֶץ
רוּחַם, עַד כִּי הָיָה אֲלֵיהֶם קוֹל יְהוָה שְׁנִית,
לֵאמֹר: יִשָּׁב לִבְכֶּם נַחֲמָה, כִּי מִחֹר אֶצִּילְכֶם
מִשְׁעָבֹד. וְהוּא אָמַר אֶל עַלְמָא: תִּצָּא לִפְנֵי
הָעָם הַזֶּה. וְאֲנִי אֵלֶּף עַמְּךָ וְאֶצִּיל אֶת הָעָם הַזֶּה
מִשְׁעָבֹד. וְהָיָה בְּלִילָה, וְעַלְמָא וְאֲנָשִׁיו קִבְּצוּ
אֶת צֹאנָם וְלָקְחוּ מִדְּגָנָם; אֲכֹן, כָּל הַלֵּילָה קִבְּצוּ
אֶת עֲדְרֵיהֶם. וּבְבֹאֵר הַבְּקָר, הִפִּיל יְהוָה תְּרִדְמָה
עַמְּקָה עַל הַלְּמָנִים, וְכָל נֹגְשֵׁיהֶם שָׁקְעוּ בַשֶּׁנָּה
כַּבְּדָה. וְעַלְמָא וְאֲנָשִׁיו יָצְאוּ אֶל הַיַּעְרוֹת. וְאַחֲרֵי
נִסְעָם בַּיַּעְרוֹת כָּל הַיּוֹם הֵם נָטוּ אֶת אֹהֲלֵיהֶם
בַּעֲמָק; וְהֵם קָרְאוּ אֶת שְׁמוֹ עַמְּךָ עַלְמָא, כִּי הוּא
הַנְּהִיגָם בַּיַּעְרוֹת. וּבַעֲמָק עַלְמָא הֵם שָׁפְכוּ אֶת
תּוֹדָתָם לִפְנֵי אֱלֹהִים, עַל רַחֲמָיו עֲלֵיהֶם, וְעַל כִּי
הִקַּל אֶת מִשְׁאָם וְהִצִּילָם מִן הַשְּׁעָבֹד; וַעֲשֶׂה אֲשֶׁר
הָיָה מִשְׁעָבָדִים, וְאַף אִישׁ אֶחָד לֹא יָכַל לְהִצִּילָם,
כִּי אִם יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. וְהֵם נָתְנוּ תוֹדָה לֵאלֹהִים,
אֲכֹן, כָּל אֲנָשִׁיהֶם וְכָל נְשֵׁיהֶם וְכָל יְלָדֵיהֶם אֲשֶׁר
יָדְעוּ לְדַבֵּר הָרִימוּ קוֹלָם וְהִלְלוּ אֶת אֱלֹהֵיהֶם.
וְאָמַר יְהוָה אֶל עַלְמָא: מִהֵרָא וְצֵא, אַתָּה וְהָעָם
הַזֶּה, מִן הָאֶרֶץ הַזֹּאת, כִּי הִתְעוֹרְרוּ הַלְּמָנִים
מִשְׁנָתָם וְהֵם רוֹדְפִים אַחֲרֵי; לָכֵן צֵא מִן הָאֶרֶץ
הַזֹּאת, וְאֲנִי אֶעֱצֹר אֶת הַלְּמָנִים בַּעֲמָק הַזֶּה לְכָל
יְסוּפֵי לָרֹדֶף אַחֲרֵי הָעָם הַזֶּה. וְהֵם עָזְבוּ אֶת
הָעַמְּקָ וְנָסְעוּ אֶל הַיַּעְרוֹת. וְאַחֲרֵי הַיּוֹתָם שְׁנִים
עָשָׂר יוֹם בַּיַּעְרוֹת, הֵם הִגִּיעוּ אֶל אֶרֶץ וְרַעְמָמְלָה;
וְהַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ קִבֵּל גַּם אוֹתָם בְּשִׁמְחָה.

שׁוֹמְרִים סָבִיב אֶרֶץ חֵילָם, עַל עַלְמָא וְעַל אֲנָשָׁיו.
וְשֹׁמְרֵיהֶם הִלְכוּ לְאֶרֶץ נָפִי; וְקִצְצָתָם שָׁבוּ אֶל
אֶרֶץ חֵילָם וְהִבִּיאוּ עִמָּם אֶת נְשׁוֹת הַשׁוֹמְרִים
אֲשֶׁר הִשְׁאֲרוּ בְּאֶרֶץ חֵילָם וְאֶת יְלָדֵיהֶם. וְהַמֶּלֶךְ
הַלְּמָנִים הַמִּלִּיךְ אֶת עַמּוּלֹן לְמֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל עַל בְּנֵי
עַמּוּ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ חֵילָם; וְאוֹלָם לֹא הָתִיר לוֹ
לַעֲשׂוֹת דְּבָר אֲשֶׁר לֹא כִרְצוֹנוֹ.

כד

א וְעַמּוּלֹן מִצָּא חֹן בְּעֵינֵי מֶלֶךְ הַלְּמָנִים. עַל כֵּן
נָתַן מֶלֶךְ הַלְּמָנִים בִּיד עַמּוּלֹן וְעַמִּיתִיו לְהַמְנוֹת
לְמוֹרִים בַּעֲמֹו, אֲכֹן, בְּקֶרֶב הָעָם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ
ב שְׁמֹלֹן, בְּאֶרֶץ שִׁלּוֹם וּבְאֶרֶץ עַמּוּלֹן. כִּי
הַלְּמָנִים הַחֲזִיקוּ בְּכָל הָאֲרָצוֹת הָאֵלֶּה; עַל כֵּן
מָנָה מֶלֶךְ הַלְּמָנִים מְלָכִים עַל כָּל הָאֲרָצוֹת הַהֵן.
ג וְשֵׁם מֶלֶךְ הַלְּמָנִים נִקְרָא לָמֶן עַל שֵׁם אָבִיו; עַל
כֵּן נִקְרָא הַמֶּלֶךְ לָמֶן. וְהוּא מֶלֶךְ עַל עַם רַב.
ד וְהוּא מָנָה מוֹרִים מִעַמִּיתִי עַמּוּלֹן בְּכָל אֲרָצוֹת
נַחֲלַת עַמּוּ; כִּי נִלְמְדָה שְׁפַת נָפִי בְּקֶרֶב כָּל עַם
הַלְּמָנִים. וְהֵם הָיוּ עִם אֲשֶׁר בְּנֵי הִלְכוּ בְּדִרְכֵי
ז עַם זֶה עַם זֶה; אֲפֹה לֹא יָדְעוּ הֵם אֶת אֱלֹהִים.
ז וְעַמִּיתִי עַמּוּלֹן לֹא לָמְדוּ דְּבָר עַל יְהוָה
אֱלֹהֵיהֶם, גַּם לֹא אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה; וְאַף לֹא
ח לָמְדוּ אֶת דְּבָרֵי אַבְיָנָדִי; אֲפֹה הֵם לָמְדוּ לְנַהֵל
אֶת רְשִׁימוֹתֵיהֶם בַּעֲבוּר יִכְתְּבוּ אִישׁ אֶל אָחִיו.
ט וְכִי הַלְּמָנִים הִחֲלוּ לְהַתְעַשֵּׁר, לְסַחֵר אִישׁ עִם
אָחִיו וּלְגַדֵּל, וְהָיוּ עִם עָרוֹם וְחִכְם בְּחֻכְמַת
הָעוֹלָם, אֲכֹן, עִם רַב תַּחְבּוּלוֹת, אֲשֶׁר לוֹ חִפְץ
ח בְּכָל מִינֵי רָשָׁע וּגְזֵל אֲנָשִׁים וּזְלוֹת בְּנֵי. וְעַמּוּלֹן
הִחֵל לְהַשְׁתַּרֵּר עַל עַלְמָא וְעַמִּיתִי, וּלְרֹדֶף אוֹתָם,
ט וְאַף הִסָּב לְבָנָיו כִּי יִרְדְּפוּ אֶת בְּנֵיהֶם. כִּי עַמּוּלֹן
הִפִּיר אֶת עַלְמָא, וְכִי הוּא הָיָה אֶחָד מִכַּהֲנֵי הַמֶּלֶךְ,
וְהָ אֲשֶׁר הָאָמִין בְּדַבְרֵי אַבְיָנָדִי וְגִרְשׁ מִלִּפְנֵי
הַמֶּלֶךְ. עַל כֵּן יָצָא קֶצֶפוֹ עַל עַלְמָא; וְאַף כִּי הָיָה
נָתִין לְמֶלֶךְ לָמֶן הוּא שָׂרָר עַל אֲנָשֵׁי עַלְמָא
בְּהִסְיָלוֹ עֲלֵיהֶם עֲבֹדָה וּבְשִׁימוֹ עֲלֵיהֶם נֹגְשִׁים.
י וְהָיָה כִּי כַּה רַבּוֹ יִסּוּרֵיהֶם עַד כִּי צָעֲקוּ אֶל אֱלֹהִים.
יא וְעַמּוּלֹן צָוָה עֲלֵיהֶם לְחַדֵּל מִצַּעֲקָתָם, וְהוּא שָׁם
עֲלֵיהֶם שׁוֹמְרִים לְהַשְׁגִּיחַ עֲלֵיהֶם, וְאֲשֶׁר יִמְצָא
יב קוֹרָא לֵאלֹהִים מוֹת יוֹמָת. וְעַלְמָא וְאֲנָשָׁיו לֹא

וְלִקְרָא לְפָנָיו, הוּא חִפֵּץ כִּי גַם עֲלֵמָא יִדְבֵּר
 אֶל הָעָם. וְעֲלֵמָא דִּבֶּר אֲלֵיהֶם, וְהֵם מְכַנְּסִים
 בְּמַחְנוֹת; וְהוּא הִלֵּךְ מִן הַמַּחְנוֹה הָאֶחָד אֶל
 מִשְׁנֵהוּ, וְהִסִּיף בְּאֶזְנֵי הָעָם דְּבַר תְּשׁוּבָה וְאִמּוּנָה
 בִּיהוּה. וְהוּא הוֹכִיחַ אֶת עַם לְמַחֵי וְאֶת עֲמִיתָיו,
 וְאֶת כָּל הַנְּצָלִים מִשְׁעֲבֹד, כִּי יִזְכְּרוּ כִּי יְהוּה הוּא
 אֲשֶׁר הִצִּילָם. וְאַחֲרָיִם לְמַד עֲלֵמָא אֶת הָעָם
 דְּבָרִים רַבִּים, וּבְכָלוֹת לְדַבֵּר אֲלֵיהֶם, חִפֵּץ
 הַמֶּלֶךְ לְמַחֵי לְהַטְבִּיל וְגַם כָּל עַמּוֹ חִפֵּץ לְהַטְבִּיל.
 לְכֹן נִכְנַס עֲלֵמָא אֶל הַמֵּיִם וְהִטְבִּילָם. אָכֵן, הוּא
 הִטְבִּילָם בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר הִטְבִּיל אֶת עֲמִיתָיו בְּמִי
 מוֹרְמוֹן. וְכֹל אֲשֶׁר הִטְבִּילָם הָיוּ לְחִבְרֵי כְּנַסִּית
 אֱלֹהִים, וְהֵם הַמַּאֲמִינִים בְּדִבְרֵי עֲלֵמָא. וְהַמֶּלֶךְ
 מוֹשִׁיעַ נָתַן לְעֲלֵמָא לְיֹסֵד כְּנַסִּית בְּכָל אֶרֶץ
 יוֹרְעַחְמֶלָה; וְהוּא נָתַן בִּידּוֹ לְהַסְמִיךְ כְּהֻנִּים
 וּמוֹזִירִים לְכָל כְּנַסִּיָּה. וְהַדְּבָר הַזֶּה נַעֲשֶׂה, מֵרֶב
 מִסְפָּר הָאֲנָשִׁים, כִּי לֹא יָכֹל מוֹרָה אֶחָד לְלַמֵּד;
 וְאִם לֹא יָכֹלוּ הַכָּל לְשַׁמֵּעַ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
 בְּאַסְפַּת עַם אַחַת. עַל כֵּן הִתְאַסְפוּ בְּאַסְפוֹת
 נִפְרָדוֹת, אֲשֶׁר נִקְרְאוּ כְּנַסִּיּוֹת; בְּכָל כְּנַסִּיָּה הָיוּ
 לָהֶם כְּהֻנִּים וּמוֹזִירִים, וְכָל כֹּהֵן הִסִּיף אֶת דְּבַר
 אֱלֹהִים כְּפִי אֲשֶׁר נָתַן לוֹ מִפִּי עֲלֵמָא. וְכֹה, אִם
 כִּי רַבּוֹת הָיוּ כְּנַסִּיּוֹתֵיהֶם, הָיוּ הַכָּל כְּנַסִּיָּה אַחַת,
 כְּנַסִּית אֱלֹהִים; וְלֹא הִסִּיפוּ דְּבַר בְּכָל הַכְּנַסִּיּוֹת,
 כִּי אִם תְּשׁוּבָה וְאִמּוּנָה בְּאֱלֹהִים. שְׁבַע כְּנַסִּיּוֹת
 הָיוּ בְּאֶרֶץ יוֹרְעַחְמֶלָה; וְכֹל אֲשֶׁר חִפֵּץ לְקָרֵא עָלָיו
 אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ אוֹ אֶת שֵׁם אֱלֹהִים, הִסְתַּפַּח
 לְכְּנַסִּיּוֹת אֱלֹהִים. וְהֵם נִקְרְאוּ עִם אֱלֹהִים:
 וַיְהוּה שִׁפְדָּה עֲלֵיהֶם אֶת רוּחוֹ, וְהֵם בָּרְכוּ
 וְהִצְלִיחוּ בְּאֶרֶץ.

כו

וְהָיוּ רַבִּים מִבְּנֵי הַדּוֹר הַצָּעִיר אֲשֶׁר לֹא יָכֹלוּ
 לְהִבִּין אֶת דְּבַר הַמֶּלֶךְ בְּנִימְיוֹ, כִּי הָיוּ יְלָדִים
 קְטַנִּים בְּעַת אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל עַמּוֹ; וְהֵם לֹא קִבְּלוּ
 עֲלֵיהֶם אֶת מִסְרַת אֲבוֹתֵיהֶם; וְהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ
 בְּאֲשֶׁר נֶאֱמַר עַל תַּחֲתִית הַמֵּתִים וְאִם לֹא הֶאֱמִינוּ
 בְּבוֹא הַמְּשִׁיחַ. וּמִפְּנֵי חֶסֶר אִמּוּנָתָם לֹא יָכֹלוּ
 לְהִבִּין אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, וְהֵם הִקְשׁוּ אֶת לִבָּם.
 וְהֵם לֹא אָבוּ לְהַטְבִּיל, וְאִם לֹא לְהַסְתַּפַּח אֶל

עֲלֵמָא מִיֹּסֵד אֶת הַכְּנַסִּיָּה בְּקֶרֶב הָעָם הַמֵּאֲחָד
 שֶׁל הַנְּפִישִׁים וּמוֹלָקִים. הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ אוֹסֵר רִדִּיפָה
 שֶׁל חֶסֶר־אִמּוּנָה. בְּנֵי יוֹצְאִים לְהִסִּיף לְלִמְנִים.
 עִם הַנְּפִישִׁים בּוֹחֵר שׁוֹפְטִים. (בְּעֶרְךָ 91–120
 לְפָנֵי הַסְפִּירָה.) נִכְלָל בְּפָרָקִים כה–כט.

כה

וְהַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ קָרָא אֶת כָּל עַמּוֹ לְהִתְאַסֵּף יַחַד.
 וּבְנֵי נְפִי, אוֹ צֹאֲצְאֵי נְפִי, לֹא הָיוּ רַבִּים כְּמִסְפָּר
 אֲנָשִׁי יוֹרְעַחְמֶלָה, אֲשֶׁר הָיָה מְזַרַע מוֹלָק, וּמִן
 הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בָּאוּ עַמּוֹ אֶל הַיְּעָרוֹת. וְעַם נְפִי
 עִם יוֹרְעַחְמֶלָה לֹא הָיוּ כֹה רַבִּים כְּמִסְפָּר
 הַלְּמָנִים, אִם לֹא כְּדִי מַחְצִית מֵהֶם. וְכָל עַם
 נְפִי וְכֹן כָּל עַם יוֹרְעַחְמֶלָה נֶאֱסָפוּ וְנִקְבְּצוּ בְּשֵׁנֵי
 מַחְנוֹת. וּמוֹשִׁיעַ קָרָא אֶת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר
 לְצִנְיָה וְאִם הוֹרָה לְקִרְאָם לְעַמּוֹ; אָכֵן, הוּא קָרָא
 אֶת כְּתָבֵי הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לְעַם צִנְיָה מֵעַתַּת עֲזָבָם
 אֶת אֶרֶץ יוֹרְעַחְמֶלָה וְעַד שׁוּבָם אֲלֵיהָ. וְהוּא
 קָרָא גַם אֶת סְפּוֹר עֲלֵמָא וְעֲמִיתָיו וְכָל יִסּוּרֵיהֶם,
 מֵעַתַּת עֲזָבָם אֶת אֶרֶץ יוֹרְעַחְמֶלָה וְעַד עַתָּה שׁוּבָם.
 וּבְכָלוֹת מוֹשִׁיעַ לְקָרֵא אֶת הַכְּתָבִים הַכּוּ בְּנֵי
 הָעָם אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ בְּאֶרֶץ בְּפִלִּיאָה וּבְתַמְהוֹן.
 כִּי לֹא יָדְעוּ מַה לַּחֲשֹׁב; וּבִרְאֻתָם אֶת אֱלֹהֵי אֲשֶׁר
 נִצְלוּ מִן הַשְׁעָבֹד, נִמְלְאוּ שִׂמְחָה רַבָּה עַד מְאֹד.
 וְאוֹלָם, בְּחֻשְׁבָּם עַל אַחֵיהֶם אֲשֶׁר נִהְרְגוּ בְּיַד־
 הַלְּמָנִים, נִמְלְאוּ צַעַר, וְעִנְיָנֵיהֶם דָּמְעוּ דָּמְעוֹת
 רַבּוֹת בִּיגּוֹנָם. וְעוֹד, בְּחֻשְׁבָּם עַל טוֹב אֱלֹהִים
 הַמִּידִי, וּבִיּוֹרְתוֹ בְּהַצֵּלָת עֲלֵמָא וְעֲמִיתָיו מִיַּד־
 הַלְּמָנִים וּמִשְׁעֲבֹדָם, הֵם נִשְׁאָרוּ קוֹלָם וְנִתְּנוּ תוֹדָה
 לְאֱלֹהִים. וְעוֹד, בְּחֻשְׁבָּם עַל הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר הֵם
 אַחֵיהֶם, עַל מַצְבָּם הַשְּׁמָא, נִמְלְאוּ מִכְאוֹב וּמִצוֹק
 עַל דְּבַר שְׁלוֹם נַפְשׁוֹתֵיהֶם. וְהַבְּנִים אֲשֶׁר
 לְעַמּוּלוֹ וְלְעֲמִיתָיו, אֲשֶׁר אֲבוֹתֵיהֶם לָקְחוּ אֶת
 בְּנוֹת הַלְּמָנִים לָהֶם לְנָשִׁים, לֹא מִצְאוּ חִפֵּץ
 בְּהַתְּנִיחוֹת אֲבוֹתֵיהֶם, וְלֹא חִפְצוּ לְהַקְרִיא עוֹד
 בְּשָׂמָם; עַל כֵּן קָרְאוּ עֲצָמָם בְּשֵׁם נְפִי, בְּעִבּוֹר
 יִקְרְאוּ בְּנֵי נְפִי וְיִחְשְׁבוּ כְּמִסְפָּר הַנִּקְרָאִים נְפִישִׁים.
 וְכָל עַם יוֹרְעַחְמֶלָה נִחְשְׁבוּ עִם הַנְּפִישִׁים, יַעַן אֲשֶׁר
 לֹא יָשַׁב אִישׁ עַל כֶּסֶּם הַמְּלוּכָה, בְּלִתִּי אִם יוֹצְאֵי
 חִלְצֵי נְפִי. וְהָיָה כְּכָלוֹת מוֹשִׁיעַ לְדַבֵּר אֶל הָעָם

יִטְבֵּל לָשֶׁם תְּשׁוּבָה. וְכָל אֲשֶׁר תִּקְבְּלוּ יֵאָמְרוּ
בְּשָׁמִי, וְלֹא מִרְצוֹנִי אֶתֶן אֶת סְלִיחָתִי. כִּי אֲנִי
הוּא אֲשֶׁר מִקְבֵּל עָלַי אֶת חֲטָאֵי הָעוֹלָם; כִּי אֲנִי
בְּרָאתִים; וְאֲנִי הוּא הַמּוֹשִׁיב לִימִינִי אֲשֶׁר
יֵאָמְרוּ עַד הַקֵּץ. כִּי הִנֵּה, בְּשָׁמִי הֵם נִקְרָאִים,
וְאֵם הֵם יוֹדְעִים אוֹתִי, הֵם יְבוֹאוּ, וְלִימִינִי מוֹשֵׁב
נִכְוֵן לָהֶם עַד עוֹלָם. וּבְהִשָּׁמַע קוֹל הַשּׁוֹפָר
הַשְּׁנִי, יְבוֹאוּ לַעֲמֹד לִפְנֵי כָל אֲשֶׁר מַעֲדָם לֹא
יָדְעוּנִי. אֲזִי יִדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, כִּי אֲנִי
גּוֹאֲלָם, אֲךָ הֵם לֹא אָבוּ לְהִנָּחֵל. אֲזִי אוֹדִיעֵם כִּי
מַעֲוֵלָם לֹא יִדְעִיתִם. וְהֵם יִבְדְּלוּ אֶל אֵשׁ הַתְּמִיד
אֲשֶׁר הוֹכֵנָה לְשֹׁטֶן וּלְמַלְאָכָיו. לָכֵן אֲנִי אוֹמֵר
לָךְ, אֶת אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמַע בְּקוֹלִי לֹא תִקְבְּלוּ אֶל
כְּנִסְיָתִי, כִּי לֹא אֶקְבְּלוּ בָיוֹם הַהוּא. לָכֵן אֲנִי
אוֹמֵר לָךְ: לֹךְ וְכָל אֲשֶׁר יִפְשַׁע בִּי, אוֹתוֹ תִּשְׁפֹּט
כְּפִי חֲטָאֵיו אֲשֶׁר חָטָא; וְאֵם יִתְּנָה עַל חֲטָאֵיו
לִפְנֵיךְ וּלְפָנַי, וְיִנָּחֵם בָּתָם לְבָבוֹ, סְלוּחַ תִּסְלַח לוֹ,
וְכֵן אֶסְלַח לוֹ אֲנִי. וְכָל אֲשֶׁר יְבוֹאוּ עִמִּי
בְּתִשְׁבּוּחַ, אֶסְלַח לָהֶם עַל חֲטָאֵיהֶם בִּי. וְגַם
אֶתֶם תִּסְלַחוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ עַל חֲטָאֵיהֶם; אָכֵן,
הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי אֲשֶׁר לֹא יִסְלַח לְרֵעֵהוּ עַל
חֲטָאֵיו בַּעַת אֲמָרוֹ כִּי נָחַם עֲלֵיהֶם, אֲשֶׁם הוּא
מֵבִיא עַל עַצְמוֹ. וְעַתָּה הֲנִי אוֹמֵר לָךְ: לֹךְ וְכָל
אֲשֶׁר לֹא יִנָּחֵם עַל חֲטָאֵיו, לֹא יִמְנָה בְּמִסְפָּר
עַמִּי; זֹאת תִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת מִן הַיּוֹם וְהַלָּאָה.
וְכִשְׁמַע עֲלֵמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא כְּתֹב
לוֹ לְזִכְרוֹן, וְלִמְעַן יִשְׁפֹּט אֶת אֲנָשֵׁי הַכְּנִסְיָה עַל
פִּי מִצְוֹת אֱלֹהִים. וְהַלֵּךְ עֲלֵמָא וְשִׁפֹּט אֶת
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִמְצְאוּ פוֹעֲלֵי אָוֶן, כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר
יְהוָה. וְכָל אֲשֶׁר נִחְמוּ מִחֲטָאֵיהֶם וְהִתְנִידוּ עֲלֵיהֶם,
אוֹתָם מִנֵּה בְּאֲנָשֵׁי הַכְּנִסְיָה; וְאֲשֶׁר לֹא הִתְנִידוּ
עַל חֲטָאֵיהֶם וְלֹא נִחְמוּ מִמֶּעוֹנָם, לֹא נִמְנוּ בְּקִרְבִּי
אֲנָשֵׁי הַכְּנִסְיָה, וְשִׁמּוּתֵיהֶם נִמְחוּ. וְעֲלֵמָא הָיָה
מְסַדֵּר אֶת כָּל עֲגִינֵי הַכְּנִסְיָה; וְהֵם שָׁבוּ לְחַיֹּת
בְּשִׁלּוֹם וּלְהַצִּילֵם מֵאֵד בְּעֲגִינֵי הַכְּנִסְיָה. וְהֵם
הִלְכוּ בְּזִהְרֵי לִפְנֵי אֱלֹהִים, וְקִבְּלוּ רַבִּים
וְהִטְבִּילוּ רַבִּים. כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נַעֲשֶׂה בִּידֵי
עֲלֵמָא וּבִידֵי הָעֹמְלִים עִמּוֹ, אֲשֶׁר הֵיוּ מִפְּקָדִים
עַל הַכְּנִסְיָה, בְּהִלָּכָם בְּרַב שְׂקִידָה, וּבְהוֹרָאָה אֶת
דְּבַר אֱלֹהִים בְּכָל, בְּהִתְיַסָּר בְּכָל מִינֵי יִסּוּרִים

הַכְּנִסְיָה. וְהֵם הָיוּ עִם נִבְדָּל בְּאִמּוּנָתָם, וְכֵן
נִשְׁאַרוּ לָעַד, בְּבִשְׂרָה וּבְחֻטָּא, כִּי לֹא קִרְאוּ אֶל
יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. וּבִימֵי שְׁלֹטוֹן מוֹשִׁיעַ, לֹא הִגִּיעַ
מִסְפָּרָם אֶף לְמַחְצִית מִסְפָּר עַם אֱלֹהִים. אֲךָ
מִפְּנֵי הַמַּחְלֻקוֹת בֵּין חֲבֵרֵי הַכְּנִסְיָה גָּדַל מִסְפָּרָם.
כִּי הֵם רַמּוּ רַבִּים מִן הַכְּנִסְיָה בְּדִבְרֵי חֲלָקוֹת
וְהַחֲטָאִים בְּחֻטָּאִים רַבִּים; לָכֵן הִכְרַח הָיָה כִּי
תִּנָּזֵף הַכְּנִסְיָה בְּחֻטָּאִים אֲשֶׁר הָיוּ חֲבֵרֶיהָ. וְהֵם
הוֹבֵאוּ לִפְנֵי הַכְּהֵנִים. אָכֵן, הַמּוֹרִים מִסְרוּם אֶל
הַכְּהֵנִים וְהַכְּהֵנִים הִבִּיאוּם לִפְנֵי עֲלֵמָא, אֲשֶׁר
הָיָה הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל. וְהַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ נָתַן לְעֲלֵמָא
אֶת הַסְּמִכוֹת עַל הַכְּנִסְיָה. וְעֲלֵמָא לֹא יָדַע עַל
אוֹדוּתֵיהֶם, אֲךָ רַבִּים הָיוּ הַמַּעֲדִידִים עֲלֵיהֶם; אָכֵן
אֲנָשִׁים הִרְבּוּ לַעֲמֹד וּלְהַעֲדִיד עַל עוֹנָם. דִּבֶּר
אֲשֶׁר כָּזָה לֹא קָרָה בְּכְנִסְיָה מִעוֹדָה; לָכֵן הָיָה
עֲלֵמָא שָׂרִי בְּמִצְוֹת רֹחַ וְהוּא הוֹרָה לְהִבְיָאֵם
לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. וְהוּא אָמַר אֶל הַמֶּלֶךְ: הִנֵּה, רַבִּים
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִבִּיאוּ לִפְנֵיךְ, הַמֵּאֲשָׁמִים בִּידֵי
אֲחֵיהֶם וְהֵם נִמְצְאוּ אֲשָׁמִים בְּמַעֲשֵׂי עוֹן שׁוֹנִים,
וְאֵינֶם נִחְמִים מִמֶּעוֹנָם; לָכֵן הִבִּיאוּם לִפְנֵיךְ לְמַעַן
תִּשְׁפֹּטָם כְּפִשְׁעָם. אֲךָ הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ אָמַר אֶל
עֲלֵמָא: לֹא אֲשַׁפֹּטָם, כִּי הֲנִי מוֹסְרָם לְיָדֶיךָ
לְשִׁפֹּטָם. וְהָיָה עֲלֵמָא שָׂרִי בְּמִצְוֹת רֹחַ
שְׁנִית; וְהוּא הִלֵּךְ לִשְׁאֹל אֶת פִּי יְהוָה מִה הַדְּבַר
אֲשֶׁר עָלָיו לַעֲשׂוֹת, כִּי יֵרָא לַעֲשׂוֹת הָרַע בְּעִינֵי
אֱלֹהִים. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר שָׁפַף אֶת כָּל נַפְשׁוֹ
לִפְנֵי אֱלֹהִים, דִּבֶּר אֵלָיו קוֹל יְהוָה לֵאמֹר: בְּרוּךְ
אַתָּה, עֲלֵמָא, וּבְרוּכִים הַמְּסַבִּלִים בְּמִי מוֹרְמוֹן.
בְּרוּךְ אַתָּה עַל אִמּוּנָתְךָ הַרְבֵּה בְּדִבְרֵי עֲבָדִי
אֲבִינָדִי לְבָדָם. וּבְרוּכִים הֵם, עַל אִמּוּנָתָם הַרְבֵּה
בְּדִבְרֵיךְ לְבָדָם, אֲשֶׁר אַתָּה דִּבַּרְתָּ אֲלֵיהֶם.
וּבְרוּךְ אַתָּה עַל אֲשֶׁר פּוֹנֵנֶת כְּנִסְיָה בְּקִרְבִּי הָעַם
הַזֶּה; וְהֵם יִכְוֹנוּ וְיִהְיוּ עִמִּי. אָכֵן, בְּרוּךְ הָעַם
הַזֶּה הַחֹפֵץ לִשְׁאֹת אֶת שְׁמִי, כִּי בְשָׁמִי יִקְרָאוּ;
וְלִי הִמָּה. וַיֵּשֶׁן אֲשֶׁר שָׁאֲלַתִּי עַל אוֹדוֹת
הַפּוֹשְׁעִים, מְבָרֵךְ אַתָּה. עֲבָדֵי אַתָּה; וּבְרִיתִי
עִמָּךְ אֲשֶׁר יִהְיוּ לָךְ חַיֵּי עוֹלָם. הִנֵּה, תַעֲבֹדֵנִי וְתִלָּךְ
בְּשָׁמִי וְתִקְבֹּץ אֶת צֵאֲנִי. וְכָל הַשּׁוֹמֵעַ בְּקוֹלִי
צֵאֲנִי יִהְיֶה; אוֹתוֹ תִּקְבְּלוּ אֶל הַכְּנִסְיָה, וְגַם אֲנִי
אֶקְבְּלוֹ. כִּי הִנֵּה זֹאת כְּנִסְיָתִי; כָּל הַמְּסַבֵּל,

מִדְרֹךְ הַיָּשָׁר אֶת עַם יְהוּה, וְזֹאת נֶגֶד מִצְוֹת
 אֱלֹהִים וְאֵף מִצְוֹת הַמִּלָּךְ, וְכַפִּי אֶמְרִי לָכֶם,
 בְּהִלָּכְכֶם מִתְקוּמָמִים עַל אֱלֹהִים, וְהִנֵּה מִלֵּאָדָּם
 יְהוּה הוֹפִיעַ לִפְנֵיהֶם; וְהוּא יֵרֵד, כְּאֵלוֹ בְּעֵנָן,
 וְדַבֵּר כְּאֵלוֹ בְּקוֹל רַעַם, אֲשֶׁר הִחְרִיד אֶת
 הָאָדָמָה אֲשֶׁר עָמְדוּ עָלֶיהָ. וְכֵה גְדוֹלָה הֵיטָהָ
 פְּלִיאָתְכֶם, עַד כִּי נִפְּלוּ אֶרְצָה וְלֹא הִבִּינוּ אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהִים. אֵף הוּא קָרָא שְׁנֵית
 לְאִמֹר: עֲלֵמָא, קוּם וְעִמְד עַל רִגְלֶיךָ; לָמָּה תִּדְרֹף
 אֶת כְּנִסְיִית אֱלֹהִים? כִּי כֹה אָמַר יְהוּה: זֹאת
 כְּנִסְיִיתִי, וְאֵנִי אֲכַוְנֶנָּה; לֹא יִהְיֶה נִסָּה דְבָרָה בְּלִיתִי
 חֲטָאֵי עַמִּי. וְהַמִּלָּאָה הוֹסִיף לְאִמֹר: הִנֵּה, שְׁמַע
 יְהוּה אֶת תְּפִלּוֹת עַמּוֹ, אֵף שְׁמַע אֶת תְּפִלּוֹת
 עַבְדּוֹ, עֲלֵמָא, הוּא אֲבִיד, כִּי הוּא הִתְפַּלֵּל עָלֶיךָ
 בְּאַמוּנָה רַבָּה, לְמַעַן תִּתְּנֶנּוּ אֶל דַּעַת הָאֱמֹת.
 לָכֵן, לְתַכְלִית הַזֹּאת בִּאתִי לְשַׁכְנֶנְךָ כִּי לֹאֱלֹהִים
 הָעוֹ וְהַמְשֻׁרָה, לְמַעַן יַעֲנוּ תְּפִלּוֹת עַבְדֶּיךָ, כִּפִּי
 אֲמוּנָתָם. וְהִנֵּה, הַתּוֹכֵל לְסַתֵּר אֶת כַּח אֱלֹהִים?
 הַאִין קוֹלִי מִחְרִיד אֶת הָאָדָמָה? הַאִין יָכוֹל אֵף
 לְאִרְאֹתִי לִפְנֵיךָ? וּמֵאֵת אֱלֹהִים אֵנִי נִשְׁלַחְתִּי.
 וְהִנֵּי אוֹמֵר אֵלֶיךָ: לֵךְ, וְזַכֵּר אֶת גְּלוּת אַבּוּתֶיךָ
 בְּאֶרֶץ חִילִם וּבְאֶרֶץ נָפִי, וְזַכֵּר כִּי גְדוֹלוֹת עֲשֵׂה
 לְמַעַנְךָ; כִּי הֵם הָיוּ מִשְׁעַבְדִּים וְהוּא גָּאֵלָם. וְהִנֵּי
 אוֹמֵר אֵלֶיךָ, עֲלֵמָא: לֵךְ לְדִרְכָּךָ וְאַל תִּבְקֶשׁ עוֹד
 לְאֵבֶד אֶת הַכְּנִסְיָה, יַעַן אֲשֶׁר יַעֲנוּ תְּפִלּוֹתֶיהֶם,
 אֵף אִם חֲפָצָךָ כִּי תִנְדָּה. וְהִיוּ אֵלֶּה דְבָרֵי הַמִּלָּאָה
 הָאֲחֵרוֹנִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵל עֲלֵמָא בְּטָרֶם לְכַתּוּ
 מִמֶּנּוּ. וְעֲלֵמָא וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עַמּוֹ נִפְּלוּ אֶרְצָה
 שְׁנֵית, כִּי גְדוֹלָה הֵיטָהָ פְּלִיאָתְכֶם, יַעַן אֲשֶׁר בָּמוֹ
 עֲנִיָּהֶם רָאוּ מִלֵּאָדָּם יְהוּה, וְקוֹלוֹ כְּקוֹל הָרַעַם
 אֲשֶׁר הִחְרִיד אֶת הָאָדָמָה; וְהֵם יָדְעוּ כִּי אֵין דְּבָרָה
 מִלְּבַד כַּח אֱלֹהִים, הֵיכּוֹל לְהַחְרִיד אֶת הָאָדָמָה
 וְלְהַרְעִידָהּ כְּאֵלוֹ תִּבְקַע. וְכֵה רַבָּה הֵיטָהָ
 פְּלִיאָת עֲלֵמָא, עַד כִּי גָאֵלָם וְלֹא יָכֹל לִפְתּוֹחַ
 אֶת פִּיו. וְהוּא נִחְלַשׁ, עַד כִּי לֹא יָכוֹל הָיָה לְהִנִּיעַ
 אֶת יָדָיו. עַל כֵּן לְקַחוּהוּ הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עַמּוֹ,
 וּנְשָׂאוּהוּ חִסְרָא אֲוִינִים, וְהִנִּיחוּהוּ לִפְנֵי אֲבִיו.
 וְהֵם סִפְרוּ לְאֲבִיו אֶת כָּל הַקּוּרוֹת אוֹתָם; וְאֲבִיו
 שָׂמַח כִּי יָדַע כִּי כַח אֱלֹהִים הָיָה זֶה. וְהוּא הוֹרָה
 לְאִסְף הַמּוֹן רַב לְמַעַן יִחְזוּ בְּאִשְׁר עֲשֵׂה יְהוּה

בְּהִרְדָּפָם בִּיד כָּל אֲשֶׁר לֹא הָיוּ חֲבָרִי כְּנִסְיָה
 אֱלֹהִים. וְהֵם הוֹכִיחוּ אֶת חֲבָרֵיהֶם בְּכְנִסְיָה,
 אֵף גַּם קָבְלוּ תּוֹכָחָה, כָּל אֶחָד מֵהֶם, בְּדַבֵּר
 אֱלֹהִים, אִישׁ כִּפִּי חֲטָאָתוֹ אוֹ הֲרַעוֹת אֲשֶׁר
 עָשָׂה; וְהֵם צִוּוּ בְּדַבֵּר אֱלֹהִים לְהִתְפַּלֵּל בְּלֹא
 לְחַדֵּל וְלִתֵּת תּוֹדָה בְּכָל.

כז

וְהָיָה כִּי הִרְדִּיפוּת אֲשֶׁר רָדְפוּ חֲסָרֵי הָאֲמוּנָה
 אֶת אֲנָשֵׁי הַכְּנִסְיָה גָּבְרוּ עַד אֲשֶׁר הִחֲלָה הַכְּנִסְיָה
 לְהִתְלוֹנֵן וּלְהִתְאוּנֵן עַל כָּךְ בְּאֲזִנֵּי מִנְהִיגֵיהֶם
 וְאֵלֶּה הַתְּלוּנָנִי בְּאֲזִנֵּי עֲלֵמָא; וְעֲלֵמָא הִבִּיא אֶת
 עֲנִיָּנָם לִפְנֵי מִלְּכָם, מוֹשִׁיעַ; וּמוֹשִׁיעַ נֹעֵץ עִם
 כְּהֵנּוּ. אֲזִי שִׁלַּח הַמִּלָּךְ מוֹשִׁיעַ קוֹל בְּכָל הָאֶרֶץ
 סָבִיב וְאָסַר עַל כָּל חֲסָרֵי הָאֲמוּנָה לְדְרֹף אֶת כָּל
 חֲבָרֵי כְּנִסְיָה אֱלֹהִים. וְהָיָה צוֹ חֲמוֹר בְּכָל
 הַכְּנִסְיּוֹת, אֲשֶׁר לֹא תִהְיֶה רִדְיּוֹת בֵּינֵיהֶם,
 וְכִי שִׁוּיוֹן יִשְׁרָר בֵּין כָּל הָאֲנָשִׁים; וְכִי לֹא יִתְּנוּ
 לְגִאּוֹה וּלְיִהְרָה לְהַפְרִיעַ אֶת שְׁלוֹמָם, וְכִי יִכְבַּד
 כָּל אָדָם אֶת רַעְיוֹהָ כְּאֵת עַצְמוֹ, וְיַעֲבֹד בָּמוֹ יָדָיו
 לְכַלְכֵּלָתוֹ. אָכֵן, כִּי כָל כְּהֵנִיָּה וּמוֹרִיָּהֶם יַעֲבֹדוּ
 בָּמוֹ יָדָיָם לְכַלְכֵּלָתָם, בְּכָל מְקָרָה, זוֹלַת בְּמַצְבֵּי
 מַחֲלָה אוֹ מַחְסוֹר גְּדוֹל. וּבַעֲשׂוֹתָם אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה הֵם הִתְבָּרְכוּ בַּחֲסִדֵּי אֱלֹהִים הָרַבִּים. אֲזִי
 שָׁב שְׁלוֹם רַב אֶל הָאֶרֶץ; וּמִסְפַּר הָאֲנָשִׁים גָּדֹל
 וְעָצָם, וְהֵם הִחֲלוּ לַפּוֹץ חוֹצָה עַל פְּנֵי הָאָדָמָה,
 אָכֵן, צְפוּנָה, דְּרוֹמָה, מְזֻרְחָה וּמַעֲרָבָה, וּלְבָנוֹת
 עֲרִים גְּדוֹלוֹת וּכְפָרִים בְּכָל קְצוֹת הָאֶרֶץ. וְיִהְיֶה
 פֶּקֶד אוֹתָם וְהַצִּלִּיחֶם, וְהָיוּ לְעַם גְּדוֹל וְעָשִׂיר.
 וּבְנֵי מוֹשִׁיעַ נִמְנוּ עִם חֲסָרֵי הָאֲמוּנָה; וְכֵן אֶחָד
 מִבְּנֵי עֲלֵמָא, וְשֵׁמוֹ נִקְרָא עֲלֵמָא, כִּשְׁם אֲבִיו,
 נִמְנָה עִמָּם. אוֹלָם הוּא הָיָה לְאִישׁ רָשָׁע מְאֹד
 וְעוֹבֵד גְּלוּלִים. וְהוּא הִרְבָּה מְלִים וְהִרְבָּה דִּבֶּר
 חֲלָקוֹת אֶל הָאֲנָשִׁים; לָכֵן מִשְׁךָ רַבִּים לַעֲשׂוֹת
 כְּעוֹנוֹתָיו. וְהוּא הָיָה לְמַכְשׁוֹל גְּדוֹל לְהַצִּלַּחַת
 כְּנִסְיָה אֱלֹהִים, בְּגִנְבוֹ אֶת לֵב הָאֲנָשִׁים, וְעוֹרֵר
 מִדּוֹן רַב בֵּינֵיהֶם, וְנָתַן פֶּתַח לְאוֹיֵב אֱלֹהִים
 לְהַפְעִיל אֶת כָּחוֹ עֲלֵיהֶם. וְהָיָה בְּצִאתוֹ לְאֵבֶד
 אֶת כְּנִסְיָה אֱלֹהִים, וְהוּא הוֹלֵךְ בְּסַתֵּר עִם בְּנֵי
 מוֹשִׁיעַ לְבַקֵּשׁ לְאֵבֶד אֶת הַכְּנִסְיָה, וְלַהֲטוֹת

לג העבור בְּנו וּבַעֲבוּר אֵלֶּה אֲשֶׁר הָיוּ עִמּוֹ.
 כב וְהוּא קָרָא אֶת הַכְּהֹנִים לְהֹאֲסֹף יַחְדָּו. וְהֵם
 צָמּוּ וְהִתְפַּלְּלוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, כִּי יִפְתָּח אֶת
 פִּי עֲלֵמָא וַיְדַבֵּר, וְכִי יֵשׁוּב אוֹנוֹ אֶל אִיבְרֵי גּוֹפּוֹ,
 וְלִמְעַן יִפְקְחוּ עֵינֵי הָאֲנָשִׁים לְרֹאוֹת וּלְהִבִּין אֶת
 כג טוֹב אֱלֹהִים וְאֵת תַּפְאֲרָתוֹ. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר
 צָמּוּ וְהִתְפַּלְּלוּ שְׁנֵי יָמִים וּשְׁנֵי לַיְלוֹת, שָׁב כֹּחַ
 עֲלֵמָא אֶל אִיבְרֵיו, וְהוּא קָם וּפָתַח אֶת פִּיו וַיְדַבֵּר
 כד אֱלֹהִים דְּבָרֵי נַחְמָה. וְהוּא אָמַר אֲלֵיהֶם: נַחֲמֵתִי
 עַל חֲטָאֵי וִיהוּה גְּאֻלָּנִי; הִנֵּה נוֹלְדֵתִי בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
 כה וִיהוּה אָמַר לִי: אַל תִּשְׁתַּמֵּם עַל כִּי כָּל בְּנֵי הָאָדָם
 צָרִיכִים לְהוֹלֵד שְׁנִית: אֲכֹן, עַל כָּל אִישׁ וְאִשָּׁה,
 אִמָּה מִשְׁפָּחָה, לְשׁוֹן וְעַם לְהוֹלֵד מֵאֱלֹהִים; אֲכֹן,
 לְהַגָּאֵל מֵאֱלֹהִים, מִמַּצְבֶּם בְּבֶשֶׁר וְהִיּוֹתָם נִכְשָׁלִים,
 כו וְלִהְיוֹת צָדִיקִים, בְּנָיו וּבָנוּתָיו. כֹּה הֵם
 הוֹפְכִים בְּרִיּוֹת חֲדָשׁוֹת, אֲף אִם לֹא יַעֲשׂוּ כֵן,
 לֹא יוֹכְלוּ בְּשׁוּם אַפֹּן לְרִשֵּׁת אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים.
 כז אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אִם לֹא יִהְיֶה בְּדָבָר הַזֶּה, נִגְזֹר
 עֲלֵיהֶם לְהִיּוֹת מְנַדִּים. זֹאת יְדוּעַ יְדַעְתִּי, כִּי אֲף
 כח אֲנִי כִמְעַט גִּדִּיתִי. וְאוֹלָם, אַחֵר עֲבָרִי בְּמִצְוָה
 רַבָּה, אַחֵר הִנַּחְמִי עַל חֲטָאֵי, כִּמְעַט עַד מוֹת,
 כט רָאָה יְהוָה לִנְכוֹן, בְּרַב רַחֲמָיו, לְחַטְפָּנִי מִשְׁרַפַּת
 תְּמִיד, וּמֵאֱלֹהִים אֲנִי נוֹלָד. נִפְשִׁי נִגְאָלָה מֵרֹאשׁ
 לְהַתְרַעֵלָה וּמִפְכָּלִי הָעוֹנוֹן. הִיִּיתִי בְּמַעֲמָקֵי חֲשֻׁכַת
 תְּהוֹם, וְעַתָּה אוֹר אֱלֹהִים הִנְפִּילָא לִּנְגִיד עֵינִי. נִפְשִׁי
 לְחַצְצָה בְּעוֹנֵי נֶצַח; אֲף אֲנִי נִחְטַפְתִּי וְאִין עוֹד
 לְמַכְאוֹב לְנִפְשִׁי. מֵאֲסִיתִי בְּגוֹאֲלִי וּכְחֲשִׁיתִי בְּדַבְרֵי
 אֲבוֹתֵינוּ; אֲף לְמַעַן יֵרָאוּ כִּי בּוֹא יְבוֹא, וְכִי הוּא
 לא זוֹכֵר כָּל בְּרִיָּה מִבְּרִיאָתוֹ, הוּא יוֹדַע לְכָל. אֲכֹן,
 כָּל בְּרִיָּה תִכְרַע וְכָל לְשׁוֹן תִּתְנוּדָה לִפְנָיו. אֲכֹן,
 בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן, בְּעַמֵּד כָּל הָאָדָם לְהִשְׁפֹּט לִפְנָיו,
 אֲזִי יִתְּנוּדוּ כִּי הוּא הָאֱלֹהִים; אֲזִי יִתְּנוּדוּ הַחַיִּים
 בְּעוֹלָם בְּלֹא הָאֱלֹהִים, כִּי צוּרִק דִּינָם לְהַעֲנִשׁ
 עֲנֵשׁ אִין קִי; וְהֵם יִדְעוּעוּ וְיִרְעוּ וְיִרְתְּעוּ מִמַּבֵּט
 לב עֵינֵי הַחוֹקֶרֶת כָּל. וּמִן הַיּוֹם הַהוּא וְהָלָא הַחֵל
 עֲלֵמָא, וְכֹן אֵלֶּה אֲשֶׁר הָיוּ עִמּוֹ בְּעַת הוֹפִיעַ
 הַמִּלְאָךְ לִפְנֵיהֶם, לְלַמֵּד אֶת הָעָם; וְהֵם סוֹבְבוּ
 בְּכָל הָאָרֶץ וְהִפְצִיּוּ בְּכָל הָעָם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 שָׁמְעוּ וְרָאוּ, וְהִשְׁפִּיעוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּרַב
 מִצְוָה, כִּי רַדְפּוּם קִשּׁוֹת חֲסָרֵי הָאֲמוּנָה וְאִף

לג הכּוּם רַבִּים מֵהֶם. עַל אֲף זֹאת, הֵם חִלְקוּ
 נַחֲמָה רַבָּה לְחַבְרֵי הַכְּנָסִיָּה, חִזְקוּ אֶת אֲמוּנָתָם,
 וְהוֹכִיחוּם בְּסִבְלָנוֹת וּבְעִמְלָ רַב לְשִׁמִּירַת מִצְוֹת
 לד אֱלֹהִים. וְאַרְבַּעָה מֵהֶם הָיוּ בְּנֵי מוֹשִׁיעַ;
 ושְׁמוֹתֵיהֶם: עִמּוֹן, אֶהֱרֹן, אוֹמֵנָר וְחִמְנִי: אֵלֶּה
 לה שְׁמוֹת בְּנֵי מוֹשִׁיעַ. הֵם עָבְרוּ בְּכָל אָרֶץ
 וְזַעֲחֻמָּלָה וּבִקְרָב כָּל הָעָם אֲשֶׁר תַּחַת שְׁלֹטוֹן
 הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ, וְהִתְאַמְצוּ בְּקִנְיָתָם לְתַקֵּן אֶת
 כָּל הַפֶּגַע אֲשֶׁר הִבִּיאוּ עַל הַכְּנָסִיָּה, וְהִתְנוּדוּ עַל
 כָּל חֲטָאֵיהֶם, וְהִשְׁמִיעוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר רָאוּ
 עֵינֵיהֶם, וּבִבְרָאוּ אֶת הַנְּבוּאוֹת וְאֵת כְּתָבֵי הַקֹּדֶשׁ
 לו לְכָל אֲשֶׁר חָפְצוּ לְשַׁמְעָם. כֹּה הֵם הָיוּ לְכָלִי
 שֶׁרֶת בִּיד אֱלֹהִים לְהִבְיֹא רַבִּים לִידִיעַת הָאֲמָת,
 לז אֲכֹן, לִידִיעַת גּוֹאֲלָם. מִה בְּרוּכִים הֵם! כִּי
 הִשְׁמִיעוּ שְׁלוֹם, הִשְׁמִיעוּ בְּשׁוֹרָה טוֹבָה, וְהִגִּידוּ
 לָעָם כִּי מֶלֶךְ יְהוָה.

כח

א וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר עָשׂוּ בְּנֵי מוֹשִׁיעַ אֶת כָּל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, הֵם לָקְחוּ עִמָּם מַעֲשִׂים וְשָׁבוּ אֶל אֲבוֹתָם
 הַמֶּלֶךְ, וּבִקְשׁוּ מִמֶּנּוּ כִּי יִתֵּיר לָהֶם לַעֲלוֹת אֶל
 אָרֶץ נָפִי עִם אֵלֶּה אֲשֶׁר בְּחָרוּם, לְמַעַן יִשִּׁיפוּ אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמְעוּ, וְלִמְעַן יַחֲלִקוּ אֶת דְּבַר
 ב אֱלֹהִים עִם אַחֵיהֶם הַלְּמָנִים; אוֹלִי יְבִיאוּם אֶל
 יְדִיעַת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וּישְׁכַנְעוּם בְּדָבָר עוֹנוֹן
 אֲבוֹתֵיהֶם; וְאוֹלִי יִפְאֹם מִשְׁנֵאֲתָם לְנַפְיִים,
 וְיוֹכְלוּ אֲף הֵם לְשַׁמֵּחַ בִּיהוּה אֱלֹהֵיהֶם, לְהִיּוֹת
 ג רַעִים זֶה לָזֶה, וּלְחַדֵּל מְרִיב בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 נָתַן לָהֶם יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. וְהֵם חָפְצוּ כִּי הִישׁוּעָה
 תִּשְׁמַע בְּאֲזְנֵי כָּל בְּרִיָּה. יַעַן אֲשֶׁר לֹא יָכְלוּ לְהִנִּיחַ
 כִּי תֵּאבֵד כָּל נֶפֶשׁ אָדָם; אֲכֹן, אֲף הַמַּחֲשָׁבָה
 לְבַדָּה, כִּי תִסְבֵּל נֶפֶשׁ כְּלָשָׁה עוֹנִי אִין קִי, הַסִּבָּה
 ד לָהֶם חֵיל וְרַעְדָּה. כֹּה פָּעַל עֲלֵיהֶם רוּחַ יְהוָה כִּי
 לִפְנֵי כֵן הָיוּ מִן הַמְרָשָׁעִים אֲשֶׁר בְּחוֹטְאִים וִיהוּה,
 בְּרַחֲמָיו אִין קִי, רָאָה לִנְכוֹן לְחוֹס עֲלֵיהֶם; וְאוֹלָם
 הֵם סָבְלוּ יִסּוּרֵי נֶפֶשׁ רַבִּים מִפְּנֵי עוֹנוֹתֵיהֶם, וּבְרַב
 ה סִבְלָם פָּחַדוּ כִּי יִגְדוּ עַד עוֹלָם. וְהֵם הַפְּצִירוּ
 בְּאֲבֵיהֶם יָמִים רַבִּים כִּי יִנִּיחַ לָהֶם לַעֲלוֹת לְאָרֶץ
 ו נָפִי. וְהַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ הִלֵּךְ וְשָׂאֵל אֶת יְהוָה אִם
 עָלִיו לְהִנִּיחַ לְבָנָיו לַעֲלוֹת אֶל הַלְּמָנִים לְהִטִּיף

וְאִף לְכַתֵּב סֵפֶר זִכְרוֹן לָעַם, וְלִהְעֲבִיר אֶת
הַכְּתָבִים מִדֹּר לְדֹר, כִּפִּי אֲשֶׁר נִמְסְרוּ מֵעַתָּה
צֵאת לְחֵי מִירוּשָׁלַם.

כט

וְהָיָה אַחֵר עֲשׂוֹת מוֹשִׁיעַ אֶת כָּל אֱלֹהָ, הוּא
שָׁלַח אֶת דְּבָרוֹ בְּכָל הָאָרֶץ, אֵל כָּל הָעָם, כִּי חָפֵץ
לְדַעַת אֶת רְצוֹנָם בְּאֲשֶׁר לְמִי יִהְיֶה מִלְּכָם. וְהָיָה
אֵלָיו קוֹל הָעָם לֵאמֹר: רְצוֹנֵנוּ כִּי אֶהְרֶן בְּנֵי יִהְיֶה
לָנוּ מֶלֶךְ וּמוֹשֵׁל. וַיַּעַן כִּי אֶהְרֶן הָיָה אִזּוֹ בְּעוֹלָם
אֵל אָרֶץ נָפִי, לֹא יָכַל הַמֶּלֶךְ לִהְעֲבִיר אֵלָיו אֶת
הַמְּלוּכָה; וְאֶהְרֶן לֹא רָצָה לִקְבֹּל עָלָיו אֶת
הַמְּלוּכָה; וְכֵן שָׁאָר בְּנֵי מוֹשִׁיעַ, אִף הֵם לֹא אָבוּ
לְהִתְמַלֵּךְ. עַל כֵּן שָׁלַח הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ שְׁנֵית אֶת
דְּבָרוֹ אֵל הָעָם, דְּבַר כְּתוּב. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
נִכְתְּבוּ, לֵאמֹר: הִקְשִׁיבוּ, עַמִּי, אֲחִי, כִּי אֲנִי
מְכַבְּדְכֶם כְּאֲחִי, חָפֵץ כִּי תִתְּנוּ אֶת לְבַבְכֶם אֵל
הַדְּבָר אֲשֶׁר נִקְרָאתֶם לְחֹשֵׁב עָלָיו; כִּי הִנֵּכֶם
חָפְצִים בְּמֶלֶךְ. הִנְנִי מוֹדִיעְכֶם כִּי לֹאֲשֶׁר יֵאָתֶה
הַמְּלוּכָה כְּמִשְׁפָּט נִמְנָע לִקְבֹּל עָלָיו אֶת הַמִּשְׁרָה.
וְאֲנִי יִרְאֵתִי אִם יִמְנָה תַּחְתִּי אִישׁ אַחֵר פֶּן יִפְרָצוּ
בִּינֵיכֶם מִדְּנִים. מִי יוֹדֵעַ, אוֹלֵי יִרְגֹּז בְּנִי, אֲשֶׁר לוֹ
הַמְּלוּכָה, וְיִמְשֹׁךְ אַחֲרָיו חֶלֶק מִן הָעָם הַזֶּה,
וְתַחלֹּנָה מִלְּחָמוֹת וּמִרִיבוֹת בֵּינֵיכֶם, אֲשֶׁר
תּוֹצְאוֹתֶיהֶן שְׁפִיכוֹת דַּמִּים רַבָּה וְעוֹנוֹת דָּרוֹךְ
יִהוּ וְאִבּוֹד נַפְשׁוֹת אֲנָשִׁים רַבִּים. הִנְנִי אוֹמֵר
לָכֶם, הִבֵּה נִתְחַכְמָה וְנִחְשֹׁב עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
כִּי אֵין לָנוּ הַזְכוּת לְהֶאֱבִיד אֶת בְּנֵי, אִף לֹא
לְהֶאֱבִיד אִישׁ אַחֵר, אִם יִמְנָה בְּמִקוֹמוֹ. וְאִם
יָשׁוּב בְּנִי אֵל גִּאֲוָתוֹ וְהִבְלִי, וְיִתְחַרֵּט עַל שְׁאֵמֶר,
וְיִדְרֹשׁ אֶת זְכוּתוֹ לָכֶם הַמְּלוּכָה, וְיִחְסִיא הַדְּבָר
הַזֶּה אוֹתוֹ וְאֵת הָעָם הַזֶּה רַב חֲטָאָה. וְעַתָּה,
הִבֵּה נִתְחַכְמָה לְצַפּוֹת אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְאִף
לְעֲשׂוֹת לְמַעַן שְׁלוֹם הָעָם הַזֶּה. לָכֵן אֲנִי אֶהְיֶה
מִלְּכֶכֶם עַד קֵץ יְמֵי חַיִּי. וְאוֹלָם, הִבֵּה נִמְנָה
שׁוֹפְטִים לְשַׁפֵּט אֶת הָעָם הַזֶּה עַל פִּי חֲקִינוֹ;
וְנִעְרֹךְ מִחֲדָשׁ אֶת עֲנִינֵי הָעָם הַזֶּה, וְנִמְנָה אֲנָשִׁים
חֲכָמִים לְשׁוֹפְטִים לְמַעַן יִשְׁפְּטוּ אֶת הָעָם הַזֶּה עַל
כִּי מִצְוֹת אֱלֹהִים. הֵן טוֹב לֵאדָם כִּי יִשְׁפְּטֵהוּ
אֱלֹהִים וְלֹא אָדָם, כִּי מִשְׁפֵּט אֱלֹהִים צוֹדֵק תָּמִיד,

בְּקִרְבָם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. וְיִהוּ אֹמֵר אֵל
מוֹשִׁיעַ: תִּנָּם לְעוֹלָת, כִּי רַבִּים יֵאֱמִינוּ בְּדְבָרִם
וְיִנְחֲלוּ חַיֵּי עוֹלָם; וְאֲנִי אֲצִיל אֶת בְּנֵי מִי
הַלְּמָנִים. וּמוֹשִׁיעַ הַתִּיר לָהֶם לָלֶכֶת וּלְעֲשׂוֹת
כְּבִקְשָׁתָם. וְהֵם הִחֲלוּ אֶת מִסְעָם בִּיעֲרוֹת
לְעוֹלָת לְהִשְׁתִּיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּקִרְבָם הַלְּמָנִים;
וְאֲנִי אֲסַפֵּר אֶת הַקּוֹרוֹת אוֹתָם בְּהִמְשָׁךְ. וְלִמְלֹךְ
מוֹשִׁיעַ לֹא הָיָה אִישׁ לְהִעְבִּיר אֵלָיו אֶת הַמְּלוּכָה,
כִּי אִף אֶחָד מִבְּנָיו לֹא רָצָה לִקְבֹּל עָלָיו אֶת
הַמְּמִלְכָה. עַל כֵּן הוּא לָקַח אֶת כְּתָבִי הַזְּכוּנוֹת
הַחֲרוּטִים עַל גְּבִי לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל, וְגַם אֶת
לוחוֹת נָפִי, וְאֵת כָּל אֲשֶׁר שָׁמַר וְנָצַר כְּמִצְוֹת
אֱלֹהִים, אַחֵר אֲשֶׁר תָּרַגְם אֶת לוחוֹת הַזֶּהב,
אֲשֶׁר מִצְאוֹם אֲנִשִּׁי לְמַחִי וְאֲשֶׁר נִתְּנוּ לוֹ בְּיַד
לְמַחִי, וְאַחֵר אֲשֶׁר צִוָּה לְכַתְּבָם; וְזֹאת עֲשֵׂה
מִפְּנֵי דֹאגָת עַמּוֹ הַרְבֵּה, כִּי הֵם חָשְׁקוּ עַד בְּלִי
דֵּי לְדַעַת עַל אוֹדוֹת הָאֲנָשִׁים הָהֵם אֲשֶׁר
נִשְׁמְדוּ; וּמוֹשִׁיעַ תָּרַגְם אֶת הַכְּתוּבִים עַל
לוחוֹת הַזֶּהב עַל דֵּי שְׁתֵּי הָאֲבָנִים הָהֵן אֲשֶׁר
נִקְבְּעוּ בְּשֵׁנֵי שׁוֹלֵי קֶשֶׁת; וְהָאֲבָנִים הָאֵלֶּה הִיוּ
מוֹכְנוֹת מִיָּמִי קֹדֶם וְנִמְסְרוּ מִדֹּר לְדֹר לְתַכְלִית
תְּרַגּוֹם לְשׁוֹנוֹת; וְהֵן נִשְׁמְרוּ וְנִנְצְרוּ בְּיַד יִהוּהוּ,
לְגִלּוֹת לְכָל יָצוֹר הַנוֹחַל אֶת הָאָרֶץ אֶת עוֹנוֹת
עַמּוֹ וְתוֹעֲבוֹתָיו; וְכָל אֲשֶׁר הִחְזִיק בְּדְבָרִים
הָאֵלֶּה נִקְרָא חוֹזֵה, כְּבִימֵי קֹדֶם; וְכָל לוחוֹת
מוֹשִׁיעַ לְתַרְגֵּם אֶת הַכְּתָבִים הָאֵלֶּה, וְהִנֵּה הֵם
סִפְרוּ עַל הָעָם אֲשֶׁר הִשְׁמַד, אַחֲרִיתוֹ בְּהִשְׁמָדָם
וְרֵאשִׁיתוֹ בְּבִנְיָן הַמִּגְדָּל הַגְּבוּהָ, בַּעַת אֲשֶׁר בִּלְבָל
יִהוּהוּ אֶת לְשׁוֹנוֹת בְּנֵי הָאָדָם, וְהֵם נִפְּצוּ עַל כָּל
פְּנֵי הָאָרֶץ, וְאִף לִפְנֵי כֵן, מֵעַתָּה בְּרִיאַת אָדָם;
וְהָיָה כִּי הִסְפּוֹר הַזֶּה הִסֵּב לָעַם מוֹשִׁיעַ אֲבָל
כְּבֹד, וְלָבָם נִמְלָא יָגוֹן; וְאוֹלָם, הוּא לְמִדָּם רַב
דַּעַת, וּבִזְזָת שְׁמָחוֹ. וְהִסְפּוֹר הַזֶּה יִכְתֹּב בְּהִמְשָׁךְ
הַדְּבָרִים, כִּי רָאוּ אֲשֶׁר כָּל הָאֲנָשִׁים יָדְעוּ אֶת
דְּבָרֵי הַכְּתוּב בִּסְפּוֹר הַזֶּה. וְעַתָּה, כִּפִּי אֲמַרִי
לָכֶם, אַחֵר עֲשׂוֹת מוֹשִׁיעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
הוּא לָקַח אֶת לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקֶּלֶל, וְאֵת כָּל
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַר, וְהִפְקִידָם בְּיַדִּי עֲלֵמָא בֶן
עֲלֵמָא; אֲכֹן, אֶת כָּל הַכְּתָבִים וְכֵן אֶת הַמִּבְאָרִים
הוּא הִפְקִיד בְּיָדִיו וְצִוָּהוּ לְשֹׁמֵר אוֹתָם וּלְנַצֵּרם,

יבקש פי העם את אשר הוא הפך הצדק; אך
 דבר רגיל הוא כי מעוט מן העם יבקש את אשר
 אינו צדק; על כן שמרו את זאת ועשוה חק
 לכם, לנהל את עניינכם על פי קול העם. והיה
 אם יבוא יום אשר יבחר פי העם בעוון, אזי יבוא
 אליכם דין אלהים; אכן, אז יפקדכם אלהים
 בחרבן גדול, כפקדו את הארץ הזאת לפני.
 והנה, אם יהיו לכם שופטים, ואין הם שופטים
 אתכם על פי החק הנתן לכם, ותוכלו להביאם
 במשפט לפני שופט גבוה יותר. ואם שופטים
 העליונים לא ישפטוכם בצדק, אתם תקראו אז
 מעטים משופטיכם הנמוכים והם ישפטו את
 שופטיכם העליונים על פי קול העם. הנני
 מצוכם כי ביראת יהוה תעשו את הדברים
 האלה, ואני מצוכם לעשות את הדברים האלה
 לכל יהיה לכם מלך; והיה כי יחסאו העם הזה
 ויפשעו, נשאו ישאו את עוונם. הנני אומר
 לכם: חטאי אנשים רבים הוסבו בעוון מלכיהם;
 על כן ישוב עוונם בראש מלכיהם. ואני חפץ
 כי העדר השיון הזה יחדל מן הארץ הזאת,
 ובפרט מקרב עמי חפצי כי תהיה הארץ הזאת
 ארץ חרות, וכל אדם יוכל להנות כרעהו
 מזכויותיו ומיתרונותיו, ככל אשר ימצא יהוה
 לנכון לתתנו חיים ונחלה בארץ, או כל עוד
 יחיה איש מצאצאיו על פניה. ועוד דברים
 רבים כתב להם המלך מושיע, ובהם שטח
 לפניהם את כל הנסיונות והצרות אשר למלך
 צדיק, כל עמל נפשו למען עמו וכל תלנות העם
 אל מלכם; את הכל באר להם. והוא אמר
 להם, כי לא נכון אשר יהיו הדברים האלה,
 כי על המשא לנפל על כל העם, למען ישא כל
 איש את חלקו. והוא אף תאר להם את כל
 המעמס אשר בעלו עמלו במשל בהם מלך רשע.
 והוא אמר להם על כל העוונות והתעבות, ועל
 כל המלחמות, המריבות, שפיכות הדמים,
 הגנבה, הגזל, הזנות וכל מיני עולה אשר לא
 יספרו מרב; וכי אין לאלה לקרות, כי מבזים הם
 במפרש את מצוות אלהים. והיה אחר שלח
 המלך מושיע את הדברים האלה אל עמו,
 נאכחו האנשים לדעת כי אמת דבר. לכן הם

יג ומשפט אדם לא תמיד יצדק. לכן אלו אפטר
 היה כי מלכיהם יהיו אנשים צדיקים, אשר
 יכוננו את חקי אלהים וישפטו את העם הזה
 על פי מצוותיו, אכן, אלו היו מלכיהם אנשים
 אשר היו פועלים כאבי בנמין, אני אומר לכם
 כי אלו כך היה הדבר תמיד, רצוי היה כי מלכים
 ימשלו עליכם תמיד. ואף אני עצמי, עמלתי
 בכל כחי ויכלתי ללמדכם את מצוות אלהים
 ולכונן שלום בכל הארץ, להרחיק מלחמה
 ומדון, גנבה וגזל, ורצח וכל פשע. וכל עושה
 עוון, אותו הענשתי כפשעו, על פי החק אשר
 מסרו לנו אבותינו. והנני אומר לכם, יען אשר
 כל האדם אינם צדיקים, אין זה רצוי כי יהיה
 לכם מלך, או מלכים, למשל בכם. כי הנה,
 מה רב העוון אשר יעשה מלך רשע, ומה רב
 החרבן! זכרו את המלך נח, את רשעתו ואת
 תועבותיו וכן את רשעת אנשיו ותועבותיהם.
 ראו מה רב החרבן אשר בא עליהם; וכי מפני
 עוונם השתעבדו. ולולא התערב בוראם הידע
 כל, יען אשר נחמו מחטאיהם בתשובה שלמה,
 היה היו נותרים בשעבודם עד היום הזה. אך
 הנה, הציילם אלהים, כי נכנעו לפניו. ויען אשר
 התאמצו לזעק אליו, הוא חלצם משעבוד. כך
 פועל יהוה בכחו בקרב בני האדם בכל המקרים,
 בהושיטו זרוע רחמים אל הבוסתים בו. והנני
 אומר לכם, אינכם יכולים להסיר מלך פושע,
 כי אם ברב ריב ובשפיכות דמים. כי הנה יש לו
 חברים לעוון והוא מחזיק שומרים סביבו; והוא
 מפר את חקי המלכים אשר משלו בצדק לפניו
 ורומס ברגליו את מצוות אלהים. והוא מחוקק
 חקים ומודיעם בקרב עמו, והם חקים העשויים
 על פי דרכי רשעתו; וכל אשר אינו מצית לחקיו
 מוצא להורג בפקדתו. ואל כל המורדים בו הוא
 שולח את צבאו להלחם בהם, וישמידם אם אף
 עולה בידו. כה יענת מלך רשע את כל דרכי
 צדק. הנני אומר לכם: אין החרב כי יבואוכם
 בתעבות כאלה. על כן, שאלו את פי העם
 ובחרו לכם שופטים אשר ישפטוכם על פי
 החקים אשר נתנוכם אבותינו, אשר ישרים הם,
 ואשר נתנו להם מיד יהוה. ואין זה דבר רגיל כי

והם מנו את עלמא לשופט העליון הראשון, מב
והוא גם הכהן הגדול, כי אביו נתן את המשורה
בידיו והפקידו על כל עניני הכנסייה. ועלמא מג
הלך בדרכי יהוה, ושמר את מצוותיו ושפט
משפט צדק; והיה שלום בארץ ימים רבים.
כך החל שלטון השופטים בכל ארץ זרעה מלה, מד
בקרב כל העם אשר נקראו נפיים. ועלמא היה
השופט הראשון והעליון. ואביו מת, והוא בן מה
שמונים ושנים שנים; והוא קים בחייו את
מצוות אלהים. וגם מושיע מת בשנת שלשים מז
ושלש למלכו, והוא בן ששים ושלש שנים.
ובסוף הכל חלפו חמש מאות ותשע שנים מיום
צאת לחי מירושלם. כך הגיע קץ שלטון מז
המלכים על עם נפי; וכך הגיע קץ ימי עלמא,
מיסד כנסייתם.

נטשו את חפצם במלך, ונפשם חשקה מאד
כי תהיה לכל אדם הודמנות שוה בכל הארץ;
וכל איש הביע את חפצו לקבל עליו אחריות
לחטאיו. על כן התאספו האנשים בכל הארץ, לט
מחנות, מחנות, לבחר מי יהיו שופטיהם אשר
ישפוטם על פי החק המסור להם; ורבתה
עליצותם על החרות אשר נתנה להם.
ואהבתם למושיע גברה; והם כבדוהו מכל מ
איש אחר, כי לא הביטו עליו כעל עריץ הרוך
בצע ושלמונים, המשחיתים את נפש האדם,
כי הוא לא דרש מהם הון ואף לא התענג
משפרכת דם, אלא כונן שלום בארץ ופעל למען
יהיה עמו חפשי מכל שעבוד; לכן כבדוהו עד
מאד, בלא גבול. והם מנו שופטים למשל מא
בהם, לשפוטם כחק, ועשו כן בכל הארץ.

ספר עלמא

דברי ימי עלמא בן עלמא, אשר היה השופט הראשון והעליון לעם נפי וגם הכהן הגדול בכנסייה. ספור
שלטון השופטים, המלחמות והמריבות בקרב העם. וגם ספור על מלחמה בין הנפיים והלמונים, על פי
כתבי עלמא, השופט הראשון והעליון. (בערך 91–52 לפני הספירה.)

האדם אכן יושעו ביום האחרון. ואין להם
לירא ולחרד, וכי יכולים הם לשאת את
ראשיהם ולעלז; כי יהוה ברא את כל האדם
והוא גם גאל את כל האדם; ובקץ עתידים כל
האדם לנחל חיי עולם. והיה כי הרבה ללמד ה
את הדברים האלה, עד כי האמינו לדבריו
אנשים רבים; אכן, כה רבים היו עד כי החלו
לתמוך בו ולתת לו כסף. והוא החל להתנשא
בגאות לבו וללבוש בגדים יקרים מאד, ואף החל
ליסד כנסייה על פי תורתו. והיה בלכתו להטיף
בקרב המאמינים בדברו, הוא פגש איש אשר
היה חבר ומוזרה בכנסיית אלהים; והוא החל
לריב עמו בחזקה, בחפצו להדיח את אנשי
הכנסייה; אך המורה יכל לו, והוכיחם בדברי
אלהים. ושם האיש גדעון; והוא אשר היה כלי
שרת ביד אלהים להציל את אנשי למחי מן
השעבוד. וזען אשר יכול היה גדעון לאיש ט

א

והיה בשנה הראשונה לשלטון השופטים על
עם נפי, מן העת ההיא והלאה, התחילו העם
לקים את החקים אשר קבלו עליהם אשר חוקק
להם המלך מושיע. ומושיע, אחר אשר נלחם
בהצלחה והלך זקוף לפני אלהים, הלך בדרכו כל
הארץ. ועל אף כי הוא לא הניח אחריו יושב על
כסאו, הוא חוקק להם את חקיהם ואותם הם
שמרו. והיה בשנה הראשונה לשבת עלמא על
כס המשפט, הובא לפניו איש להשפט, איש
גדול ונודע בכחו הרב. והוא התהלך בקרב
העם, והטיף להם דברים אשר הוא כנה דבר
אלהים, בגדפו את הכנסייה; והוא השמיע את
העם כי על כל פהן ומוזרה להיות חביב על העם,
וכי אין להם לעבד מלאכת כפיים, כי ראוי לעם
לתמוך בהם. והוא אף העיד בפני העם כי כל ט

לרדף את אשר אינו חבר בה, וכי לא תהינה
 כל רדיפות בקרבם. ואולם, היו ביניהם רבים
 אשר החלו להתנאות ולרוב בחמה עם בעלי
 ריבם ולהכותם. אכן, הם הלמו זה בזה באגרוף.
 והדבר היה בשנה השנייה למלך עלמא, והוא
 הסב צרות רבות לכנסייה ולנסינות רבים
 בתוכה. כי רבים הקשו את לבם, ושמותיהם
 נמחו ולא נזכרו עוד בקרב עם אלהים. אף רבים
 היו אשר רחקו מעליהם. והדבר היה נסיון גדול
 לדבקים באמונה; אף הם היו חזקים ואיתנים
 בשמירת מצוות אלהים ונשאו בארץ רוח את
 הרדיפות אשר הכבדו עליהם. ובהננים הכהנים
 את מלאכתם למען חלק את דבר אלהים לעם,
 היו גם האנשים מניחים את מלאכתם למען
 שמע את דבר אלהים. וככלות הכהן לחלק
 להם את דבר אלהים שבו הכל לשקד על
 עבודתם; והכהן לא התנשא על שומעיו, כי
 המטיף לא היה טוב מהשומע, והמורה לא היה
 טוב מן התלמיד; הכל היו שווים, הכל עמלו,
 איש כפי כחו. והאנשים חלקו מרכושם, איש
 כפי שהיה בידו, לעני ולנצרך, לחולה ולנגוע.
 והם לא לבשו בגדי יקר, אף לבושם נקי ונאה
 היה. כך הם פוננו את עניי הכנסייה, וכך שב
 השלום והיתה להם שלווה ממשכת, על אף כל
 רדיפותיהם. ויען אשר היתה הכנסייה יציבה
 ואיתנה, החלו אנשיה לרבות עשר רב מאד, כי
 ראו שפע בכל אשר הצטרכו, רב צאן ובקר,
 ועגלי מרבק למיניהם ורב דגן, וזהב וכסף
 וחפצי יקר, ורב משי ושש משור וכל מיני אריג
 טוב, מלאכת בית. ובהצלחתם הם לא שלחו
 מעליהם כל עירם ורעב, צמא וחולה ואשר לא
 התפלכל; והם לא שתו לבם לעשר; על כן
 פתחו ידם להעניק לכל, זקן וצעיר, חבי וחפשי,
 איש ואשה, חבר בכנסייה ואשר מחוץ לה, בלא
 משוא פנים לכל הנצרך. כך רבתה הצלחתם,
 והם עשרו מאד מזולתם אשר לא חברו
 לכנסיתם. כי הם אשר לא היו חברים
 בכנסיתם התענגו בכשפים, ובעבודות אלילים
 ובעצלות, בפספוסים ובקנאה ומדנים; והם
 לבשו בגדי יקר, והתנשאו בעיניהם בגאות לב

ההוא, כי היו דברי אלהים בפיו, הוא חרה
 בגדעון, ושלף את חרבו והכהו. וגדעון לא יכול
 היה למפות כי זקן ושבע ימים היה, והוא מת
 בקרב. ואנשי הכנסייה הובילו את האיש אשר
 רצח אותו, והביאוהו לפני עלמא להשפט כפי
 פשעיו. והוא עמד לפני עלמא וטען לעצמו
 ברב עזות. אף עלמא אמר אליו: הנה, זאת
 הפעם הראשונה אשר הובאה תרמית כמרים
 בקרב העם הזה, והנה, לא בתרמית כמרים
 בלבד אתה אשם, כי אף בחרבך התאמצת
 להשליטה. הן אלו השלטה תרמית כמרים
 בקרב העם הזה, היתה זאת מביאה עליהם
 חרבן עד תם. ואתה שפכת דם איש צדיק,
 איש אשר עשה רב טובה בקרב העם הזה; אלו
 חסנו עליך היה דמו קם עלינו להנקם. לכן נדון
 אתה למות, על פי החק אשר מסר לנו מושיע,
 מלכנו האחרון, ואשר התקבל על ידי העם הזה.
 לכן חבי העם הזה לנהג כחק. ושם האיש
 נחור. והם לקחוהו ונשאוהו אל ראש גבעת
 מנסי. שם, בין שמים וארץ, נאלץ להודות, ואכן
 הודה, כי אשר למד את העם הפך היה מדבר
 אלהים, ושם מת מנת בזוי. ואולם, לא שם כל
 זה קץ להתפשטות תחבולות כמרים בכל
 הארץ, כי רבים היו אשר אהבו את הבלי
 העולם ויצאו להטיף תורות כזב. וזאת עשו
 למען עשר וכבוד. אף על זאת, הם לא העזו
 לשקר, פו יתגלה הדבר, מיראתם את החק, כי
 רמאים נענשו; לכן העמידו פנים כאלו הם
 מטיפים על פי אמונתם, כי לחק לא היה כל
 תקף על אדם באשר לאמונתו. והם לא העזו
 לגנב, מפחד החק, כי גנבים באו על ענשם. וכן
 לא העזו לשלח ידם בשד ובצרצח, כי הרוצח
 נדון למות. והיה כי כל אשר לא נמנה עם
 חברי כנסית אלהים החל לרדף את חברי
 הכנסייה אשר קבלו עליהם את שם המשיח.
 אכן, הם רדפו וענו אותם בכל מיני דבורים,
 וזאת מפני ענותם כי לא רמו בעיני עצמם,
 וחלקו את דבר אלהים איש עם אחיו, בלא
 כסף ובלא מחיר. וחק חמור היה לאנשי
 הכנסייה, אשר לא יקום איש, חבר בכנסייה,

יג וּבְדָבָרֵי הַדְּבָרִים וּבִשְׁקָרָהּ, בְּגִנְיָהּ וּבִשְׁדָּהּ, וּבִזְנוּתָהּ, וּבְרָצָח וּבְכָל דְּרָכֵי רָשָׁע. וְאוֹלָם, הַפֶּעַל הַחֹק לְגִבֵּי כָּל הָעוֹבְרִים עָלָיו, כְּכֹל אֲשֶׁר נִתַּן הַדְּבָר לְהַעֲשׂוֹת. וְהָיָה עַל יְדֵי הַפֶּעַל הַחֹק עָלֵיהֶם, נִעְנְשׂוּ הָאֲנָשִׁים כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם, וְלָכֵן שָׁקְטוּ וְלֹא הִעֲזוּ לְהִרְע, כִּי יוֹדַע פֶּשַׁעִם. עַל כֵּן רוּחָהּ הַשְּׁלֹחַ בְּקָרֵב עִם נָפִי עַד הַשְּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים.

יד וְהָיָה כִּי יִבְרָאשׁ הַשְּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְשִׁלְטוֹנָם פְּרָצָה מְרִיבָה בְּקָרֵב הָעָם; וְאִישׁ אֶחָד הָיָה שָׁם, עֹמֵלְקִי שָׁמוֹ וְהוּא עָרוֹם מְאֹד, מִבֵּין בְּחֻכְמַת הָעוֹלָם, אֲשֶׁר הָלַךְ בְּדְרָכֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר הָרַג אֶת גְּדֵעוֹן בְּחֻרְבוֹ וְאֲשֶׁר הוֹצֵא לְהוֹרֵג כַּחֲקִי. וְעֹמֵלְקִי, בְּעָרְמָתוֹ, הִטָּה אֵלָיו אֲנָשִׁים רַבִּים; וּבְרַבּוֹת מִסְפָּרָם גָּדַל כָּחַם מְאֹד עַד כִּי הִתְאַמְצוּ לְהַמְלִיךְ אֶת עֹמֵלְקִי עַל הָעָם. וְהַדְּבָר הַשִּׁיל אֵימָה עַל אֲנָשֵׁי הַכְּנָסְיָה וְגַם עַל כָּל אֲשֶׁר לֹא נִמְשְׁכוּ אַחֵר מִדּוּחֵי עֹמֵלְקִי; יַעַן אֲשֶׁר יָדְעוּ כִּי עַל פִּי הַחֹק, יָדַעַת הָעָם הִיא הַקּוֹבֵעַת בְּדָבָרִים כְּאַלֶּה. עַל כֵּן, אִלּוּ יָכַל עֹמֵלְקִי לְהַשְׁיֵג אֶת תְּמִיכַת הָעָם, הָיָה, בְּרָשָׁעָתוֹ, מוֹנֵעַ מֵהֶם אֶת זְכוּיָתֵיהֶם וְאֶת יִתְרוֹנָם בַּכְּנָסְיָה; כִּי כּוֹנְנָתוֹ הָיְתָה לְאַבֵּד אֶת כְּנָסִית אֱלֹהִים. אֲזִי הִתְאַסַּף הָעָם יַחְדָּו בְּכָל הָאָרֶץ, כָּל אִישׁ כִּדְעָתוֹ, בְּעַד עֹמֵלְקִי אוֹ נִגְדּוֹ, וְהִתּוֹכַחוּ זֶה עִם זֶה, וְרַבּוּ מְרִיבוֹת גְּדוּלוֹת. וְכֹךְ הֵם נִאֲסָפוּ יַחְדָּו לְהַשְׁמִיעַ קוֹלָם בְּדָבָר הַזֶּה, וְהִבִּיאוּ אֶת דְּבָרָם לְפָנֵי הַשּׁוֹפְטִים. וְהָיָה יָצָא קוֹל הָעָם עַל עֹמֵלְקִי, וְהוּא לֹא הִמְלִיךְ עַל הָעָם. וְהַדְּבָר הַסֵּב שִׁמְחָה רַבָּה בְּלֵב מִתְנַגְּדֵי; אִךְ עֹמֵלְקִי שָׁסָה אֶת תּוֹמְכָיו בְּאַלֶּה אֲשֶׁר לֹא חָפְצוּ בוֹ. אֲזִי הֵם נִאֲסָפוּ וְקִדְּשׁוּ אֶת עֹמֵלְקִי לְמֶלֶךְ עָלֵיהֶם. וּבְהַמְלִיךְ עֹמֵלְקִי עָלֵיהֶם הוּא צִוָּם לְצִאֵת וּלְהַלָּחֵם בְּאַחֵיהֶם; וְזֹאת עָשָׂה לְמַעַן הַכְּנִיעַ אוֹתָם תַּחֲתָיו. וְאֲנָשֵׁי עֹמֵלְקִי נִדְּעוּ בַּשֵּׁם עֹמֵלְקִי וְנִקְרָאוּ עֹמֵלְקִיִּים. וְזוּלָתָם נִקְרָאוּ בַּשֵּׁם נָפִיִּים, אוֹ עַם אֱלֹהִים. וְהָיָה עִם הַנָּפִיִּים שְׂתוֹ לָבָם לְכוֹנוֹת הָעֹמֵלְקִיִּים וְהַתְּכוֹנְנוֹת לְפָגְשָׁם, וְהֵם הִתְחַמְּשׁוּ בְּחֻרְבוֹת וּבְפָגְיוֹנוֹת, בְּקִשְׁתוֹת

ב

א וּבְחֻצֵּי, בְּאַבְנִים וּבְקַלְעִים וּבְכָל כְּלֵי נֶשֶׁק לְמִינֵיהֶם. כֹּךְ הֵם נִעְרְכוּ לְפָגֵשׁ אֶת הָעֹמֵלְקִיִּים בְּבוֹאָם. וְהֵם שָׁמוּ לָהֶם מַפְקָדִים נְמוּכִים וּגְבוּהִים וְעֲלִיּוֹנִים מִקְּסָפָרָם. וְעֹמֵלְקִי חָמַשׁ אֶת אֲנָשָׁיו בְּכָל מִינֵי כְּלֵי מִלְחָמָה, וְאִךְ מִנֵּה מוֹשְׁלִים וּמִנֵּה יָגִידִים עַל אֲנָשָׁיו לְהַנְהִיגָם אֵלָי קָרֵב עַל אֲחֵיהֶם. וְהָיָה כִּי יִבְרָאשׁ הַשְּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים, עַל כֵּן רוּחָהּ הַשְּׁלֹחַ בְּקָרֵב עִם נָפִי עַד הַשְּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים.

ב וּבְרַבּוֹת הַשְּׁנָה הַחֲמִישִׁית לְשִׁלְטוֹנָם פְּרָצָה מְרִיבָה בְּקָרֵב הָעָם; וְאִישׁ אֶחָד הָיָה שָׁם, עֹמֵלְקִי שָׁמוֹ וְהוּא עָרוֹם מְאֹד, מִבֵּין בְּחֻכְמַת הָעוֹלָם, אֲשֶׁר הָלַךְ בְּדְרָכֵי הָאִישׁ אֲשֶׁר הָרַג אֶת גְּדֵעוֹן בְּחֻרְבוֹ וְאֲשֶׁר הוֹצֵא לְהוֹרֵג כַּחֲקִי. וְעֹמֵלְקִי, בְּעָרְמָתוֹ, הִטָּה אֵלָיו אֲנָשִׁים רַבִּים; וּבְרַבּוֹת מִסְפָּרָם גָּדַל כָּחַם מְאֹד עַד כִּי הִתְאַמְצוּ לְהַמְלִיךְ אֶת עֹמֵלְקִי עַל הָעָם. וְהַדְּבָר הַשִּׁיל אֵימָה עַל אֲנָשֵׁי הַכְּנָסְיָה וְגַם עַל כָּל אֲשֶׁר לֹא נִמְשְׁכוּ אַחֵר מִדּוּחֵי עֹמֵלְקִי; יַעַן אֲשֶׁר יָדְעוּ כִּי עַל פִּי הַחֹק, יָדַעַת הָעָם הִיא הַקּוֹבֵעַת בְּדָבָרִים כְּאַלֶּה. עַל כֵּן, אִלּוּ יָכַל עֹמֵלְקִי לְהַשְׁיֵג אֶת תְּמִיכַת הָעָם, הָיָה, בְּרָשָׁעָתוֹ, מוֹנֵעַ מֵהֶם אֶת זְכוּיָתֵיהֶם וְאֶת יִתְרוֹנָם בַּכְּנָסְיָה; כִּי כּוֹנְנָתוֹ הָיְתָה לְאַבֵּד אֶת כְּנָסִית אֱלֹהִים. אֲזִי הִתְאַסַּף הָעָם יַחְדָּו בְּכָל הָאָרֶץ, כָּל אִישׁ כִּדְעָתוֹ, בְּעַד עֹמֵלְקִי אוֹ נִגְדּוֹ, וְהִתּוֹכַחוּ זֶה עִם זֶה, וְרַבּוּ מְרִיבוֹת גְּדוּלוֹת. וְכֹךְ הֵם נִאֲסָפוּ יַחְדָּו לְהַשְׁמִיעַ קוֹלָם בְּדָבָר הַזֶּה, וְהִבִּיאוּ אֶת דְּבָרָם לְפָנֵי הַשּׁוֹפְטִים. וְהָיָה יָצָא קוֹל הָעָם עַל עֹמֵלְקִי, וְהוּא לֹא הִמְלִיךְ עַל הָעָם. וְהַדְּבָר הַסֵּב שִׁמְחָה רַבָּה בְּלֵב מִתְנַגְּדֵי; אִךְ עֹמֵלְקִי שָׁסָה אֶת תּוֹמְכָיו בְּאַלֶּה אֲשֶׁר לֹא חָפְצוּ בוֹ. אֲזִי הֵם נִאֲסָפוּ וְקִדְּשׁוּ אֶת עֹמֵלְקִי לְמֶלֶךְ עָלֵיהֶם. וּבְהַמְלִיךְ עֹמֵלְקִי עָלֵיהֶם הוּא צִוָּם לְצִאֵת וּלְהַלָּחֵם בְּאַחֵיהֶם; וְזֹאת עָשָׂה לְמַעַן הַכְּנִיעַ אוֹתָם תַּחֲתָיו. וְאֲנָשֵׁי עֹמֵלְקִי נִדְּעוּ בַּשֵּׁם עֹמֵלְקִי וְנִקְרָאוּ עֹמֵלְקִיִּים. וְזוּלָתָם נִקְרָאוּ בַּשֵּׁם נָפִיִּים, אוֹ עַם אֱלֹהִים. וְהָיָה עִם הַנָּפִיִּים שְׂתוֹ לָבָם לְכוֹנוֹת הָעֹמֵלְקִיִּים וְהַתְּכוֹנְנוֹת לְפָגְשָׁם, וְהֵם הִתְחַמְּשׁוּ בְּחֻרְבוֹת וּבְפָגְיוֹנוֹת, בְּקִשְׁתוֹת

ג

א וְהַנְּפִיִּים אֲשֶׁר לֹא נָפְלוּ בַּחֲרֵב קָבְרוּ אֶת הַרְוִיגִי
הַמִּלְחָמָה, וְהֵם לֹא סָפְרוּ אֶת הַחֲלָלִים, כִּי רַב מְאֹד
מִסְפָּרָם. וְאַחֵר אֲשֶׁר קָבְרוּ אֶת מֵתֵיהֶם, שָׁבוּ כָּל־ם
אֶל אֲדָמוֹתֵיהֶם, אֶל בְּתֵיהֶם, אֶל נְשֵׁיהֶם וְאֶל
ב יִלְדֵיהֶם. וְנָשִׁים וְיִלְדִים רַבִּים נִהְרְגוּ בַּחֲרֵב, וְכֵן
רַבִּים מִצֶּאֱנָם וּבָקָרָם; גַּם שְׂדוֹת דָּגָן רַבִּים אָבְדוּ
ג כִּי נִרְמְסוּ תַּחַת רִגְלֵי הַצְּבָאוֹת. וְכָל הַלְּמָנִים
וְהַעֲמֻלָּקִים אֲשֶׁר נִהְרְגוּ עַל שְׂפַת נְהַר צִידוֹן
הִשְׁלֹכוּ אֶל מִי צִידוֹן; הִנֵּה עֲצָמוֹתֵיהֶם שְׂקוּעוֹת
ד בְּמַעַמְקֵי הַיָּם וְהֵן רַבּוֹת. וְהַעֲמֻלָּקִים נָכְרוּ מִן
הַנְּפִיִּים בְּתוֹ אָדָם אֲשֶׁר נָתַנוּ עַל מִצְחָם, כְּמִשְׁפָּט
הַלְּמָנִים; אֵף הֵם לֹא נָזְזוּ כְּמוֹתֶם אֶת שַׁעַר רֹאשָׁם.
וְהַלְּמָנִים הָיוּ גִזְזוּי רֹאשׁ וְהִלְכוּ עִירְמִים, זולת עור
אֲשֶׁר חָגְרוּ עַל מֵתֵיהֶם, וְנִשְׁקָם אֲשֶׁר חָגְרוּ עַל
גוֹפָם וְקִשְׁתוֹתֵיהֶם וְחֻצֵּיהֶם וְאֵבְנֵי קֶלַע וּמִקְלָעִים
וְיִתְרֵי נִשְׁקָם. וְהַלְּמָנִים הָיוּ כְּהִי עוֹר, עַל פִּי הַתּוֹ
אֲשֶׁר הִתְּנוּ עַל אֲבוֹתֵיהֶם, אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם קִלְלָה,
מִפְּנֵי פִשְׁעָם וּמִרְדָּם בְּאַחֵיהֶם, בְּנָפִי, יַעֲקֹב, יוֹסֵף
וְשֵׁם, אֲשֶׁר הָיוּ אֲנָשִׁים צַדִּיקִים וְקְדוֹשִׁים.
ז וְאַחֵיהֶם בָּקְשׁוּ לְהֶאֱבִידָם; עַל כֵּן קָלְלוּ וַיהוָה
אֱלֹהִים הִתְּנוּ עֲלֵיהֶם תּוֹ, עַל לָמָן וּלְמֹאֵל וְעַל
ח בְּנֵי יִשְׁמַעֲאֵל וְעַל נְשׁוֹת בֵּית יִשְׁמַעֲאֵל. וְהַדָּבָר
נִעֲשֶׂה לְמַעַן יִבְדֹּל יָרֵעַם מִזֶּרַע אֲחֵיהֶם, כִּי בָזְאוּ
יִשְׁמֹר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת עַמּוֹ, לְכָל יִתְבּוֹלְלוֹ
בְּזוֹלָתָם, וּלְכָל יֵאֱמִינוּ בְּמִסּוֹרוֹת בְּלִתֵּי נְכוֹנוֹת
ט אֲשֶׁר אֲחֵרִיתָן כָּלִיוֹן. וְכָל אֲשֶׁר עָרַב אֶת זֶרְעוֹ
בְּזֶרַע הַלְּמָנִים הֵבִיא אֶת הַקִּלְלָה הַזֹּאת עַל זֶרְעוֹ.
י עַל כֵּן, כָּל אֲשֶׁר סָר בְּרִצּוֹנוֹ אֶל דֶּרֶכֵי הַלְּמָנִים
יֵאָמֵר עַל שְׁמָם, וְתוֹ הִתְּנוּ עָלָיו. וְכָל אֲשֶׁר לֹא
יֵאֱמִין בְּמִסְרֵת הַלְּמָנִים, כִּי הָאֱמִין בְּכַתְּבִים אֲשֶׁר
הוֹבֵאוּ מֵאַרְצֵי יְרוּשָׁלַם, וְגַם בְּמִסְרֵת אֲבוֹתֵיהֶם,
אֲשֶׁר נִכְוְנָה הִיא, וְאֲשֶׁר הָאֱמִין בְּמִצְוֹת אֱלֹהִים
וְשִׁמְרוֹן, נִקְרָאוּ נְפִיִּים, אוֹ עַם נְפִי, מִן הַיּוֹם הַהוּא
יב וְהָלְאָה. כִּי אֵלֶּה הֵם אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת כְּתָבֵי
הַזְּכָרוֹנוֹת, אֲשֶׁר אָמַת הֵם, עַל אוֹדוֹת עַמָּם וְכֵן
יג עַל אוֹדוֹת עַם הַלְּמָנִים. וְעַתָּה נָשׁוּב אֶל
הַעֲמֻלָּקִים, כִּי גַם עֲלֵיהֶם הִתְּנוּ תּוֹ, אֲכֹן, הֵם
יד הִתְּנוּהוּ עַל עֲצָמָם, תּוֹ אָדָם עַל מִצְחָם. כִּד קָם

נָסִים מִפְּנֵיהֶם עִם עֲדֵרֵיהֶם, נְשִׁיהֶם וְיִלְדֵיהֶם
אֶל עִירָנוּ; וְאִם לֹא נִמְהַר יִשְׁמְרוּ הֵם אֶת יָדָם עַל
עִירָנוּ וְיִהְיֶה אֶת אֲבוֹתֵינוּ וְאֶת נְשֵׁינוּ וְאֶת יִלְדֵינוּ.
כו אֲזַ אֲסָפוּ בְנֵי עַם נְפִי אֶת אֱהֻלֵּיהֶם וְנִסְעוּ מֵעַמְּקָם
כז גִּדְּעוּן אֶל עִירָם, הָעִיר זֶרַעְחָמְלָה. וְהָיָה כְּעֶבְרָם
אֶת נְהַר צִידוֹן, וְהָיָה הַלְּמָנִים וְהַעֲמֻלָּקִים עוֹלִים
כח עֲלֵיהֶם לְהַשְׁמִידָם, וּמִסְפָּרָם רַב כַּחֲלוֹ הַיָּם. אֵף
יז יְהוָה חִזְקָה אֶת הַנְּפִיִּים, יַעַן אֲשֶׁר הִתְּפַלְּלוּ
אֵלָיו בְּעֵז כִּי יַצִּילֵם מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם. וַיהוָה שָׁמַע
אֶת שׁוֹעֲתָם וְחִזְקָם, וְהַלְּמָנִים וְהַעֲמֻלָּקִים נָפְלוּ
כט לַפְּנִיָּה. וְעֲלָמָא נִלְחַם בְּעַמְּלָקִי פָּנִים אֶל
ל פָּנִים בַּחֲרֵב; וְהֵם נִלְחָמוּ זֶה בְּזֶה בְּעֵז. וְעֲלָמָא,
בְּהִיּוֹתוֹ אִישׁ אֱלֹהִים, אֲשֶׁר אָמְנָה רַבָּה הַפְּעִילָה
אוֹתוֹ, קָרָא לֵאמֹר: אֲנִי, יְהוָה, רַחֵם נָא וְחֻסָּה
עַל חַיִּי, לְמַעַן אֶהְיֶה כָּלִי שְׂרַת בִּידָךְ לְהַצִּיל אֶת
לא הָעָם הַזֶּה וּלְנַצְרוֹ. וּכְכֹלֹת עֲלָמָא לֹאמַר אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא שָׁב לְהִלָּחֵם בְּעַמְּלָקִי
לב וְהִתְחַזַּק וְהָרַג אֶת עַמְּלָקִי בַּחֲרֵב. וְהוּא אֵף
נִלְחַם בְּמִלְךְ הַלְּמָנִים, אֵף מִלְךְ הַלְּמָנִים נִסּוּג
מִלְּפָנָיו עֲלָמָא וְשָׁלַח אֶת שׁוּמְרָיו לְהִלָּחֵם בּוֹ.
לג וְעֲלָמָא וְשׁוּמְרָיו נִלְחָמוּ בְּשׁוּמְרֵי מִלְךְ הַלְּמָנִים,
לד עַד אֲשֶׁר הוּא הָרַג בָּהֶם וְגִרְשָׁם. כֹּה פָּנָה אֶת
הַשִּׁטָּח, אֲכֹן, אֶת הַשְּׂפָה הַמַּעֲרִבִית אֲשֶׁר לְנֶהַר
צִידוֹן, בְּהַשְׁלִיכּוֹ אֶת גְּבוּלוֹת הַלְּמָנִים הַהֲרוּגִים
אֶל מִי צִידוֹן; וּבָזְאוּ הַתְּפָנָה מְקוֹם לְאֲנָשִׁיו
לְעֶבֶר אֶת הַנְּהַר וּלְהִלָּחֵם בְּלְמָנִים וּבַעֲמֻלָּקִים
לה בְּגִדַת נְהַר צִידוֹן הַמַּעֲרִבִית. וְהָיָה כְּאֲשֶׁר
עָבְרוּ כָּל הַנְּפִיִּים אֶת נְהַר צִידוֹן, הִחֲלוּ הַלְּמָנִים
וְהַעֲמֻלָּקִים לְנוֹס מִפְּנֵיהֶם, אֵף כִּי רַב מִסְפָּרָם
לו עַד כִּי לֹא יָמְנוּ. וְהֵם נִסּוּ מִפְּנֵי הַנְּפִיִּים אֶל הַיַּעַר,
אֲשֶׁר הִשְׁתַּרְעַם מִעֲרֵבָה וְצִפּוֹנָה, מִעֲבָר לְגִבּוֹלוֹת
ארְצָם. וְהַנְּפִיִּים רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם בְּרַב כֹּחַם וְהָרְגוּם.
לז אֲכֹן, כָּכָל אֲשֶׁר פָּנוּ הֵם נִתְּקְלוּ בְּרוֹדְפֵיהֶם, אֲשֶׁר
הָרְגוּ בָּהֶם וְגִרְשׁוּם, עַד אֲשֶׁר נִפְזְרוּ בְּמַעֲרָב
וּבְצִפּוֹן, וְהִגְיעוּ אֶל הַיַּעַר, אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמוֹ
חַרְמְנוֹאֲצִי; זֶה הָיָה חֶלֶק הַיַּעַר אֲשֶׁר שְׂרָץ חַיּוֹת
לח פָּרָא מִשְׁחָרוֹת לְטָרֵף. וְהָיָה כִּי רַבִּים מֵהֶם מֵתוּ
בַּיַּעַר מִפְּעֻעֵיהֶם, וְהָיוּ טָרֵף לַחַיּוֹת הָהֵן, וְגַם יָדוּת
הַשְּׂמִים עָטוּ עֲלֵיהֶם; וְעֲצָמוֹתֵיהֶם נִמְצְאוּ שֵׁם
וְנִעְרְמוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ.

דבר אלהים, כי אלה הדברים אשר אמר אל נפי: ^ב
 הנה את הלמנים קללתי ותו אתו עליהם, למען
 יבדלו, הם ותרעם, ממך ומזרעך, מעתה ועד עולם,
 זולת אם ישובו מרשעתם ויפנו אלי בעבור ארחם ^ג
 עליהם. ועוד אמר: תו אתוה על כל המערב את ^{טו}
 ורעו באחיה, בעבור יהיו ארורים אף הם. ואמר: ^{טז}
 תו אתוה על כל הנלחם בך ובזרעך. ושוב, אני ^{יז}
 אומר כי כל אשר יפרד ממך, לא יקרא עוד
 ורעך; ואני אברך אותך ואת כל אשר יקרא ^{יח}
 ורעך, מעתה ועד עולם; אלה דברי ברית יהוה
 לגפי ולזרעו. והעמלקים לא ידעו כי בהתוותם ^{יט}
 את מצחם, את דבר אלהים הם מקימים; בכל
 זאת, בגלוי הם מרדו באלהים; על כן ראוי היה ^כ
 כי תחול הקללה עליהם. והנה רצוני הוא כי
 תראו כי על עצמם הם הביאו את הקללה; וכן, ^{כא}
 כל איש מקלל, הוא החורץ את משפטו. והיה ^{כב}
 בטרם יעברו ימים רבים מיום קרב הלמנים
 והעמלקים בארץ זרעמלה, והנה, חיל למנים ^{כג}
 נוסף עלה על עם נפי במקום אשר פגש הצבא
 הראשון את העמלקיים. אז נשלח צבא ^{כד}
 לגרשם מן הארץ. ועלמא, אשר היה פצוע, ^{כה}
 לא יצא הפעם להלחם בלמנים; אף הוא שלח ^{כו}
 צבא רב להלחם בהם; והם עלו לקרב והרגו
 רבים מן הלמנים, ואת הנותרים גרשו מעבר ^{כז}
 לגבולות ארצם. והם שבו והחלו לכונן את
 השלום בארץ, באין אויב מטרדם זמן מה. ^{כח}
 כל הדברים האלה, המלחמות והמריבות,
 החלו וכלו בשנה החמישית לשלטון השופטים. ^{כט}
 ובתוף שנה אחת נשלחו לעולם הנצחי אלפים ^ל
 ורבעות נפש, למען יקצרו שכם כפועלם, אם
 טוב ואם רע; שכן אשר נצחי, או יסורי עולם,
 כפי הרוח אשר לה נטו להשמע, אם טוב ואם ^{לא}
 רע. כי כל אדם מקבל את שכרו ממנו אשר לו
 יטה להשמע. וזאת על פי רוח הנבואה; על כן
 תהיה זאת על פי האמת. כך כלתה השנה
 החמישית לשלטון השופטים.

ד

א ובשנה הששית לשלטון השופטים על עם נפי
 לא הייתה כל מריבה ומלחמה בארץ זרעמלה.

דְּבָרֵי עֲלָמָא, הִכְהֹן הָרָאשִׁי לְפִי סֵדֵר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר
לְאֱלֹהִים, אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל הָעָם הַיּוֹשְׁבִים בְּעָרֵיהֶם
וּבְכִפְרֵיהֶם בְּרַחֲבֵי הָאָרֶץ (בְּעָרָה 83 לִפְנֵי הַסְפִּירָה).
בְּכָלל בְּפָרָק ה.

ה

א וְעֲלָמָא הִחֵל לְהַשְׁמִיעַ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לָעָם,
רֵאשִׁית בְּאָרְץ יִרְעָחְמֶלָה, וְאַחֲרֵי כֵן בְּכָל רַחֲבֵי
ב הָאָרֶץ. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר אֶל אֲנָשִׁי
הַכְּנַסְיָה, אֲשֶׁר כּוֹנְנָה בְּעִיר יִרְעָחְמֶלָה, עַל פִּי
ג כֶּתֶב זִכְרוֹנוֹתָיו, לֵאמֹר: אֲנִי עֲלָמָא, אֲשֶׁר
קִדְשִׁיתִי בְיַדִּי אֲבִי, עֲלָמָא, לְהִיּוֹת הִכְהֹן הַגְּדוֹל
בְּכְנַסְיַת אֱלֹהִים. וְלוֹ הָיָה כֹּחַ וְתִקְוָה מֵאֵת אֱלֹהִים
לַעֲשׂוֹת כֵּן. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הוּא הִחֵל לְכוֹנֵן
כְּנַסְיָה בְּאָרְץ אֲשֶׁר בְּגִבּוֹלוֹת נָפִי, אֲשֶׁר נִקְרָאָה
אָרֶץ מוֹרְמוֹן; וְהוּא הִסְבִּיל אֶת אָחִיו בְּמִי
ד מוֹרְמוֹן. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הֵם נִצְלוּ מִיַּדִּי
ה אֲנָשִׁי הַמֶּלֶךְ נַח בְּרַחֲמֵי אֱלֹהִים וּבְכֹחוֹ. וְאַחֲרֵי
כֵן, הֵם הִשְׁתַּעֲבָדוּ בְיַדִּי הַלְּקָנִים בִּיעָרוֹת; אֲכֹן,
אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: הֵם הָיוּ שְׂבוּיִים וַיהוָה הוֹצִיאָם
מִשְׁעָבֹד בְּכֹחַ דְּבָרֹ. וְאַנְחֵנוּ הוֹבֵאנוּ אֶל הָאָרֶץ
הַזֹּאת, וְגַם פֹּה הִחְלוֹנוּ לִישֹׁד אֶת כְּנַסְיַת אֱלֹהִים
י בְּכָל רַחֲבֵי הָאָרֶץ. וְעַתָּה, אַחִי, חֲבֵרִי הַכְּנַסְיָה,
הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם: הֵאֵם דִּבְקַתְּם דִּיקְסָם בְּזֹכֵר
שְׁעָבֹד אֲבוֹתֵיכֶם? הַדְּבָקְתֶם דִּיקְסָם בְּזֹכֵר רַחֲמֵי
יְהוָה וְאָרְץ אֲפִיו לָהֶם? נוֹסֵף עַל כֵּן, הַדְּבָקְתֶם
ז דִּיקְסָם בְּזֹכֵר הַצִּילוֹ אֶת נַפְשָׁם מִשַּׁחַת? הִנֵּה הוּא
הַמִּיר אֶת לָבָם וְהַעִירָם מִתַּרְדֵּמָה עֲמָקָה, וְהֵם
הִתְעוֹרְרוּ לְאֱלֹהִים. הִנֵּה, בְּתוֹךְ אֲפֵלָה הָיָה, אִף
דְּבַר אֱלֹהִים נִצְחִי הָאִיר אֶת נַפְשָׁם; אֲכֹן, הֵם הָיוּ
מְקַפִּים מוֹסְרוֹת מוֹת, חֲרָצְבוֹת שְׂאוֹל סְבוּם
ח וְאַבְדוֹן עוֹלָם אֲרַב לַפְתָּחָם. וְהִנֵּה אֲשָׁאֲלָכֶם,
ט אַחִי: הָאֵבֹד אֲבָדוּ? הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא, לֹא
אֲבָדוּ. וְעוֹד אֲשָׁאֵל: הִנְתָּקוּ מוֹסְרוֹת הַמָּוֶת,
י וְנִפְתָּחוּ חֲרָצְבוֹת שְׂאוֹל אֲשֶׁר סְבוּם? הִנְנִי אוֹמֵר
לָכֶם: כֹּן! הֵן נִפְתָּחוּ, וְנִפְשָׁם רַחֲבָה וְלִשׁוֹנָם רִנְנָה
עַל אֲהֲבָה פוֹדָה. וְאַנִּי אוֹמֵר לָכֶם כִּי נוֹשְׁעוּ.
י וְעַתָּה אֲשָׁאֲלָכֶם: מֵהֶם תִּנְאִי יִשְׁוּעָתָם? עַל
מֵה סָמְכוּ אֶת תִּקְוָתָם לִישׁוּעָה? מִדּוּעַ הִתְרוּ
מִמּוֹסְרוֹת הַמָּוֶת וְאִף מִחֲרָצְבוֹת שְׂאוֹל?

וְאִף רָאָה כִּי דִגְמַת הַכְּנַסְיָה שְׁמֹשֶׁה מוֹפֵת
לְחִסְרֵי הָאֲמוּנָה, לְהוֹבִילָם מֵעוֹזֵן אֶל פֶּשַׁע,
יב וְכִי הִבִּיאָה אֶת הָעָם עַדִּי אֲבָדוֹן. אֲכֹן, הוּא
רָאָה כִּי רַב הָאִישִׁיּוֹן בֵּין הָאֲנָשִׁים; יֵשׁ
הַמִּתְנַשְּׂאִים בְּגִאָה, וְהֵם בָּזִים לְזוּלָתָם וּפּוֹנִים
עָרְף לַנֶּצֶרֶף וְלַעִירִים, לָרַעַב וְלַצָּמָא, לַחֹלָה
יג וְלַסּוּבֵל. עַל זֹאת רַבּוּ הַמְקוֹנְנִים בְּקֶרֶב הָעָם;
וְהָיוּ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִשְׁפִּילוּ עַצְמָם, בְּהוֹשִׁיטָם
עֲזָרָה לְאִשְׁרֵי נִצְרָכוּ לְעוֹרָתָם, בְּהִתְחַלֵּקֵם עִם
הָעָנִי וְהָאֲבִיּוֹן בְּרִכּוּשָׁם, בְּכָל־כֶּלֶם אֶת הָרַעַב
וּבְנִשְׂאָם כָּל מִינֵי תִלְאָה, לִמְעַן הַמְשִׁיחַ, הָעֵתִיד
יד לְבוֹא עַל פִּי רוּחַ הַנְּבוּאָה. הֵם צִפּוּ לַיּוֹם הַהוּא
וְכִי שָׁמְרוּ עַל מַחִילַת חֲסִיאָהֶם; וְהֵם מְלֵאִים
שְׂמִיחָה רַבָּה, מִפְּנֵי תִּחְיִית הַמֵּתִים, אֲשֶׁר עַל פִּי
רְצוֹן יֵשׁוּעַ הַמְשִׁיחַ וְכֹחוֹ וִישׁוּעָתוֹ מִכְּבָלֵי
טו הַמָּוֶת. וְהָיָה בְּרֵאוֹת עֲלָמָא אֶת עֲנוּת נְאֻמָּי
אֱלֹהִים הָעֲנִיּוֹת וְאֶת הָרִדִּיפוֹת אֲשֶׁר נִתְּכוּ
עֲלֵיהֶם מִיַּד יְתֵר בְּנֵי עַמּוֹ, וּבְרֵאוֹתָו אֶת כָּל
הָאִישִׁיּוֹן אֲשֶׁר בִּינֵיהֶם, נִפְלָה עֲלֵיו עֲצָבוֹת
גְּדוֹלָה. וְאוֹלָם לֹא עֲזָבָה אוֹתוֹ רוּחַ יְהוָה.
טז אֲזַ בְּחֹר עֲלָמָא אִישׁ חֶכֶם, אֶחָד מִזְקֵנֵי הַכְּנַסְיָה,
וְנִתָּן לוֹ, עַל דַּעַת הָעָם, סְמִכּוֹת לְחוֹקֵק חֻקִּים עַל
פִּי הַחֻקִּים אֲשֶׁר לָהֶם, וְלַהֲפָעִילָם כְּפִי רִשְׁעָתָם
יז הָאֲנָשִׁים וּפְשָׁעֵיהֶם. וְשֵׁם הָאִישׁ נִפְיָהָ, וְהוּא
מְנָה לְשׁוּפֵט עָלָיו; וְהוּא יֹשֵׁב עַל כֶּסֶּם הַמִּשְׁפָּט
יח לְשַׁפֵּט אֶת הָעָם וְלִמְשַׁל עָלָיו. וְעֲלָמָא לֹא מָסַר
לוֹ אֶת מִשְׁרַת הִכְהֹן הַגְּדוֹל בְּכְנַסְיָה, כִּי שָׁמַר
אוֹתָהּ לַעֲצָמוֹ; אִף אֶת כֶּסֶּם הַמִּשְׁפָּט הוּא מָסַר
יט לְנִפְיָהָ. וְזֹאת עָשָׂה לִמְעַן יוּכַל לְלָכֶת בְּקֶרֶב
עַמּוֹ, בְּתוֹךְ עַם נָפִי, וְיוּכַל לְהִטִּיף לָהֶם אֶת דְּבַר
אֱלֹהִים, וְיַעֲזֹרֵם לְזִכֹּר אֶת חוֹבָתָם, וְלִמְעַן
הַשְׁפֵּל, בְּדַבַּר אֱלֹהִים, אֶת כָּל הַגִּאָה וְהַתְּרַמִּית
וְאֶת כָּל הַמְּרִיבוֹת אֲשֶׁר בְּקֶרֶב עַמּוֹ, כִּי לֹא רָאָה
כֹּל דָּרָךְ לְהִשְׁכִּים לְמוֹטֵב, בְּלִיתִי אִם יִכְרִיעַם
כ בעֲדוֹת בְּרוּרָה לִפְנֵיהֶם. וְכִי, בְּרֵאשִׁית הַשָּׁנָה
הַתְּשִׁיעִית לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוּפָטִים בְּעַם נָפִי, מָסַר
עֲלָמָא אֶת מוֹשְׁבּוֹ בְּכֶסֶם הַמִּשְׁפָּט לְנִפְיָהָ
וְהִתְמַסֵּר כָּלִיל לְכַהֲנָה הָרֵאשִׁית אֲשֶׁר לְפִי
סֵדֵר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים, לַעֲדוֹת עַל דְּבַר
אֱלֹהִים, עַל פִּי רוּחַ הַהִתְגַּלּוֹת וְהַנְּבוּאָה.

- י"א הִנֵּה אוֹכֵל לְהַגִּידְכֶם: הָאֵם לֹא הָאֲמִין עֲלָמָא
אָבִי בְּדַבְרִים אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּי אֲבִינְדִי? הָאֵם לֹא
יְהִי אֲבִינְדִי נִבְיָא קְדוֹשׁ? הָאֵם לֹא דִבֵּר אֶת דְּבַר
אֱלֹהִים? הָאֵם עֲלָמָא אָבִי לֹא הָאֲמִין בְּדַבְרוֹ?
י"ב וְכִפִּי אֲמוּנָתוֹ חָלָה בְּלִבּוֹ תַּמּוּרָה עֲזָה. הֲנִנִי אוֹמֵר
י"ג לָכֶם כִּי כָּל זֹאת אֲמַת. וְהִנֵּה, הוּא הִטִּיף אֶת
דְּבַר אֱלֹהִים לְאַבּוֹתֵיכֶם, וְתַמּוּרָה עֲזָה חָלָה גַם
בְּלִבֶּךָ, וְהֵם נִכְנְעוּ בַּעֲנוּה וְשָׁמוּ אֶת מִבְּטָחָם
בְּאַלְהֵי אֲמַת חַי. אָכֵן, הֵם שָׁמְרוּ לוֹ אֲמוּנִים
י"ד עַד הַקֵּץ; עַל כֵּן נִוְשָׁעוּ. וְעַתָּה, אַחִי בְּכַנְסִיחָהּ,
אֲשַׁאלְכֶם: הַנּוֹלֶדְתֶּם בְּרוּחַ מֵאֱלֹהִים? הָאֵם
קִבַּלְתֶּם אֶת דְּמוּתוֹ בְּתֹאֵר פְּנִיכֶם? הָאֵם רְאִיתֶם
י"ו תַּמּוּרָה עֲזָה זֹאת בְּלִבְכֶם? הִישׁ בְּקִרְבְּכֶם אֲמוּנָה
בְּגֹאֲלָהּ אֲשֶׁר מֵאֵת בּוֹרְאֶכֶם? הֲתִישְׁרוּ מִבְּטָחְכֶם
בְּאֲמוּנָה, וְתַחֲזוּ בַּגּוֹי בֶּן הַתַּמּוּרָה מִתַּעֲלָה
בְּאַלְמוּת, וְהַבְלִיָּה מִתַּעֲלָה בְּבִלְתִּי בְלִיָּה, לַעֲמֹד
לִפְנֵי אֱלֹהִים וּלְהַשְׁפִּיט כְּפִי הַמַּעֲשִׂים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ
י"ז בַּגּוֹי בֶּן הַתַּמּוּרָה? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, הֲתִדְמּוּ
בְּלִבְכֶם כִּי בְיוֹם הַהוּא תִּשְׁמַעְנָה אֲזַנֵּיכֶם אֶת קוֹל
י"ח יְהוָה אוֹמֵר אֲלֵיכֶם: בּוֹאוּ נָא אֵלַי, הִבְרוּכִים, כִּי
הִנֵּה מַעֲשִׂיכֶם מַעֲשִׂי צֶדֶק הָיוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ?
י"ט אוֹ, הֲתִדְמּוּ בְּלִבְכֶם כִּי תוֹכְלוּ בְיוֹם הַהוּא לְכַזֵּב
לִיהוָה בְּאַמְרֶכֶם: יְהוָה, מַעֲשֵׂינוּ מַעֲשִׂי צֶדֶק הָיוּ
י"י עַל פְּנֵי הָאָרֶץ; וְהוּא יוֹשִׁיעֶכֶם? אוֹ, בְּלִשׁוֹן
אֲחֵר, הֲתִדְמּוּ בְּלִבְכֶם כִּי תוֹבֵאוּ לִפְנֵי כֶסֶם מִשְׁפָּט
אֱלֹהִים וְנִפְשְׁכֶם מִלֵּאָה אֲשֶׁם וְחִרְטָה, בְּזִכְרְכֶם
אֶת כָּל אֲשַׁמְכֶם, אָכֵן, בְּזִכְרְכֶם אֶת כָּל רִשְׁעֵתְכֶם
כְּתֻמָּה, זָכְרוּן עַל כִּי מִרְדֵּיתֶם בְּמַצּוֹת אֱלֹהִים?
י"ג אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: הַתּוֹכְלוּ לְהִבִּיט בְיוֹם הַהוּא אֶל
אֱלֹהִים בְּלֵב טְהוֹר וּבְנִקְיוֹן כְּפִים? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם:
הַתּוֹכְלוּ לְהִבִּיט מַעֲלָה וּדְמוּת אֱלֹהִים חֻקוֹקָה
כִּי בְּתֹאֵר פְּנִיכֶם? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: הֲתַחֲשַׁבּוּ כִּי
תִוָּשְׁעוּ בַּעֲת אֲשֶׁר הַתַּמְסִרְתֶּם לְהַכְנִיעַ לִשְׁטָן?
י"ד אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, בְיוֹם הַהוּא תִּדְעוּ כִּי אֵין לָכֶם
יְשׁוּעָה; כִּי לֹא יוֹשַׁע אִישׁ בְּלֹא רִחְצוֹ בַּגִּידִי
וְהַלְבִּינוּ; אָכֵן, שׁוּמָה עַל בַּגִּידִי כִּי יִשְׁהַר עַד
אֲשֶׁר יִקְרִי יְהוָה מִכָּל כֶּתֶם, עַל יְדֵי דָם מִי
שֶׁאַבּוֹתֵינוּ דִּבְרוּ עָלָיו כִּי יָבֹא לְגָאֵל אֶת עַמּוֹ
י"ה מִחֻטְאֵתָם. וְעַתָּה, אַחִי, אֲשַׁאלְכֶם: אֵיכָה תִּרְגִּישׁוּ,
י"ז אִישׁ-אִישׁ מִכֶּם, אִם תַּעֲמִדוּ לִפְנֵי כֶסֶם מִשְׁפָּט
- אֱלֹהִים, וּבַגִּידֵיכֶם מִכְּתָמִים בְּדָם וְכָל מִינֵי טַנְפָּת?
י"ח הִנֵּה, מִה יַעֲדוּ עָלֵיכֶם הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? הֲלֹא
יַעֲדוּ כִּי מִרְצָחִים הֵנִכֶם וְכִי אָכֹן אֲשַׁמְתֶּם בְּכָל
י"ט מִינֵי רִשְׁעָה? רָאוּ, אַחִי, הַתַּחֲשַׁבּוּ כִּי לֹאִישׁ אֲשֶׁר
כָּזָה יִהְיֶה מוֹשֵׁב בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים, עִם אֲבָרָהָם,
עִם יִצְחָק וְעִם יַעֲקֹב וְכֵן עִם כָּל הַנְּבִיאִים
הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר בַּגִּידֵיהֶם נִקְיִים, לֵלֵא רַבָּב,
י"י טְהוֹרִים וְצַחֲרִים? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא! רַק
בְּתַתְּכֶם אֶת בּוֹרְאֵנוּ כְּשֶׁקֶרן מֵאֵז וּמַעֲוֹלָם, או
כִּי תַחֲשִׁיבוּהוּ שֶׁקֶרן מֵאֵז וּמַעֲוֹלָם, לֹא תוֹכְלוּ
לְחַשֵּׁב כִּי לְכֻמוֹת אֵלֶּה יֵשׁ מוֹשֵׁב בְּמַלְכוּת
שְׁמַיִם; וְהֵם אָכֹן יִדְחוּ כִּי בְנֵי מַלְכוּת הַשְּׁטָן הֵם.
י"ג וְעַתָּה, אַחִי, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: אִם אָכֹן רְאִיתֶם
תַּמּוּרָת לֵב, וְחִפְץ לִבְכֶם לִשְׁרֹא אֶת שִׁיר הָאֲהָבָה
הַפּוֹדָה, אֲשַׁאלְכֶם, הַתּוֹכְלוּ לְחוֹשׁ כְּךָ עַתָּה?
י"ד הָאֵם הֲתִהַלְכְּתֶם נִשְׁמָרִים מִפֶּשַׁע לִפְנֵי אֱלֹהִים?
הַתּוֹכְלוּ לומר בְּלִבְכֶם, אֵלֹו נִקְרַאתֶם עַתָּה
לְמוֹת, כִּי הֵייתֶם נִכְנְעִים דִּיכֶם? וְכִי בַּגִּידֵיכֶם נָקוּ
וְהַלְבִּינוּ עַל יְדֵי דָם הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר יָבֹא לְגָאֵל
י"ה אֶת עַמּוֹ מִחֻטְאֵתָם? הָאֵם חֲפִים אַתֶּם מִגְּאֻלָּה?
י"ו אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, אִם לֹא כֵן אֵינֶכֶם מוֹכְנִים
לְהַקְרִיא לִפְנֵי אֱלֹהִים. הִנֵּה, עָלֵיכֶם לְהַתְּכוֹנוּ
מִהֲרָה, כִּי קְרוּבָה לְבֹא מַלְכוּת שְׁמַיִם, וְלֹאִישׁ
י"ז כָּזָה אֵין חַי עוֹלָם. הֲנִנִי אוֹמֵר, הִישׁ בְּכֶם אַחַד
אֲשֶׁר אֵינוּ חָף מִקְנָאָה? אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אִישׁ
כָּזָה אֵינוּ מוֹכֵן, וּמִי יִתֵּן וְיִתְּכֹנֵן מִהֲרָה, כִּי קְרוּבָה
הַשְׁעָה וְאֵין הוּא יוֹדֵעַ מִתִּי יָבֹא מוֹעֵד, כִּי אִישׁ
י"ח כָּזָה לֹא יִמְצָא נָקִי מֵאֲשָׁם. וְעוֹד אֲנִי אוֹמֵר
אֲלֵיכֶם: הִישׁ בְּכֶם אִישׁ לוֹעַג לְאַחִיו, אוּ נִגְשׁ
י"ט אוֹתוֹ בְּרִדְפוֹת? הוּי לֹאִישׁ הַהוּא, כִּי אֵינוּ מוֹכֵן,
כִּי קְרוּבָה הָעֵת לְבֹא, וְעָלִיו לְהִנָּחֵם מִרְעוּת; וְלֹא,
י"י לֹא יוֹכֵל לְהוֹשִׁעַ! אָכֵן, אוֹי לָכֶם, כָּל פּוֹעֲלֵי אָנוּ;
י"ג הַנִּחְמָו, הַנִּחְמָו, כִּי יְהוָה אֱלֹהִים דִּבֵּר זֹאת!
י"ד הִנֵּה הַזְמַנְתוּ אֵלַי כָּל, כִּי זְרוּעוֹת הַרְחָמִים
כְּשׁוֹטוֹת לְקִרְאָתְכֶם וְהוּא אוֹמֵר: הַנִּחְמָו נָא
י"ה וְאֲנִי אֶקְבֹּלְכֶם. אָכֵן, כֹּה הוּא אוֹמֵר: בּוֹאוּ
אֵלַי וְטַעְמוּ מִפְּרֵי עֵץ הַחַיִּים; אָכֵן, אָכֹל תֹּאכְלוּ
י"ז מִלֶּחֶם הַחַיִּים וְשִׁתָּה תִשְׁתּוּ מִמֵּי הַחַיִּים כְּאֹת
י"ח נִפְשְׁכֶם; אָכֵן, בּוֹאוּ אֵלַי וּבְיָדֵיכֶם מַעֲשִׂי צֶדֶק,
י"ט וְלֹא תִגְדְּעוּ וְלֹא תִשְׁלְכוּ אֶל הָאֵשׁ. כִּי הִנֵּה

כי כה התגלה לי, כי הדברים אשר דברו אבותינו
אמת הם, וזאת על פי רוח הנבואה אשר בקרבי,
אשר אף היא על ידי התגלות רוח אלהים. אני
אומר לכם, כי אני עצמי יודע כי כל אשר אנני
לכם על העתיד לבוא, אמת הוא, ואני אומר
לכם כי אנכי יודע כי בוא יבוא ישוע המשיח,
והוא הבן, הילוד היחיד אשר לאב, מלא חסד
ורחמים ואמת. הנה, הוא אשר בא להסיר
את חטאי העולם, חטאי כל איש אשר איתן
באמונתו בשמו. ועתה, אני אומר לכם כי זה
הסדר אשר על פיו נקראתי, להטיף אל אחי
האהובים, ואף אל כל תושב בארץ; אכן,
להטיף לכל, לזון ולצער, לחיב ולחפשי;
אני אומר לכם, לזון, לבוגר ולדור הצעיר,
לקרא אליהם כי ינחמו מרעתם ויולדו שנית.
כי כה אמרה הרוח: הנחמו כל קצוי ארץ, כי
מלכות שמים קרובה לבוא; אכן, בן אלהים בא
בתפארתו, בגבורתו, בהודו, בכחו ובממשלתו.
הנה, אחי האהובים, אני אומר לכם כי כה אמרה
הרוח: ראו הדר מלך כל הארץ, ואף יורח מלך
השמים עד מהרה בקרב כל בני האדם. וכן
אמרה לי הרוח, והיא קוראת אלי בקול אדיר
לאמר: צא ואמר אל העם הזה: הנחמו מחטאי!
כי אם לא תנחמו, לא תנחלו בשום אופן את
מלכות שמים. ועוד אני אומר לכם, כה אמרה
הרוח: הנה מונף הגרן על שרשי העץ. כל עץ
אשר אינו נושא פרי טוב יגדע וישלף אל האש,
אש אשר לא תחדל, אש בל תכבה. ראו וזכרו
כי האל הקדוש דבר זאת. ועתה, אחי האהובים,
אני אומר לכם, התוכלו לעמוד לפני הדברים
האלה? התוכלו לדחות את הדברים האלה
מפניכם, ולרמס את האל הקדוש תחת
רגליכם? אכן, התהיו נפוחים בגאות לבכם?
התוסיפו ללבש בגדי יקר ולשית לבכם להבלי
העולם ולעשרכם? התוסיפו להחזיק בדעתכם
כי טובים אתם מרעכם? אכן, התוסיפו לרדף
את אחיכם, המצניעים עצמם בענותם ללכת
על פי סדר הקדש אשר לאלהים, על ידי הכנסו
לכנסיה הזאת, ואשר קדשו על ידי רוח הקדש,
ובידיהם מעשים ההולמים תשובה? התוסיפו

קרובה העת לבוא וכל אשר לא יתן פרי טוב,
אשר לא פעל צדקות, נהי ומספד חלקו. הוי,
פועלי און, אתם הנפוחים בהבלי העולם, אתם
הטוענים לדעת את דרכי הצדק, ובכל זאת
תעיתם, כצאן בלא רועה, אף כי קרא אחריהם
רועה ועודו קורא לכם, אף אתם אינכם
שומעים בקולו! הנני אומר לכם, כי הרועה
הטוב קורא לכם; אכן, בשמו הוא קורא לכם,
אשר הוא שם המשיח; ואם לא תשמעו לקול
הרועה הטוב, ולא תקשיבו לשם אשר אתם
נקראים בו, אינכם צאן הרועה הטוב. ואם אין
אתם צאן הרועה הטוב, מאיזה עדר אתם? הנני
אומר לכם כי השטן רועכם ומעדרו אתם; מי
יכול לכחש בזאת? הנני אומר לכם כי כל
המכחש בזאת שקרן הוא וגב השטן. ואני
אומר לכם כי כל טוב, מאלהים מוצאו, וכל
רע, מהשטן מוצאו. לכן, אם ביד איש מעשים
טובים, אין זאת כי לקול הרועה הטוב הוא שומע
ובעקבותיו הוא הולך; אף כל אשר בידו מעשים
רעים, בן השטן הוא נעשה, כי לקולו הוא שומע
ובעקבותיו הוא הולך. וכל העושה זאת, מאת
השטן יקבל את שכרו; על בן שכרו מנת, באשר
לדברי צדק, כי מת הוא לכל מעשים טובים.
ועתה, אחי, חפצי כי תשמעו אלי, כי בתעצומת
נפשי אני מדבר. הן דברתי אליכם ברוחות,
למען לא תטעו, כי כמצות אלהים דברתי.
כי נקראתי לדבר באפן הזה, על פי סדר הקדש
אשר לאלהים, אשר במשיח ישוע; הנני מצוה
לקום ולהעיר לפני העם הזה על הדברים אשר
דברו אבותינו על אודות הבאות. ואין זאת
הכל. האינכם סוברים כי אני עצמי יודע את
הדברים האלה? הנני מעיד לפניכם כי הדברים
אשר דברתי עליהם אמת הנם. ומה סוברים
אתם, כיצד נודעה לי אמתתם? הנני אומר
לכם, הם נודעו לי על ידי רוח הקדש אשר
לאלהים. הנה, צמתי והתפללתי ימים רבים
למען אדע אני את הדברים האלה. ועתה, אני
עצמי יודע כי אמת הם; כי יהוה אלהים גלה
אותם לי ברוח קדשו; ואין זאת כי אם רוח
ההתגלות אשר בקרבי. ועוד אני אומר לכם

כי דבר אלהים היה חפשי לכל, ומאיש לא נמנעה זכות ההתפנסות יחדיו לשמע את דבר אלהים. ואולם בני אלהים הצטוו להתפנס לעתים קרובות, ולהתחבר בצום ובתפלה אדירה בעבור נשמות האנשים אשר לא ידעו את אלהים. ואחר עשותו את התקנות האלה נפרד מהם עלמא, אכן, מהפנסיה אשר בעיר זרעהמלה, והלך ממזרח לנהר צידון אל עמק גדעון; שם נבנתה עיר אשר נקרא שמה גדעון, והיא בעמק אשר נקרא שמו גדעון, על שם האיש אשר נרצח בחרב נחור. ועלמא הלך והחל להשמיע את דבר אלהים לפנסיה אשר כוננה בעמק גדעון, כפי התגלות דבר האמת אשר דברו אבותיו, וכפי רוח הנבואה אשר בקרבם, והיא על פי עדות ישוע המשיח, בן אלהים, אשר יבוא לגאל את עמו מחטאיהם, וכפי סדר הקדש אשר על ידיו נקרא. וכך כתוב הדבר. אמון.

דברי עלמא אשר השמיעם לאנשי גדעון, על פי ספר הזכרון אשר לו (בערך 83 לפני הספירה). נכלל בפרק ז.

ז

הנה, אחי האהובים, אחר אשר נתן לי לבוא אליכם, הנני מבקש לפנות אליכם בשפתי. אכן, במו פי אדבר אליכם, וזאת הפעם הראשונה אשר אדבר אליכם בדברי פי, יען אשר התמסרתי כלי לכם המשפט, כי רבה היתה עלי העבודה ולא יכלתי לבוא עדיכם. וגם היום לא יכלתי לבוא הנה לולא נמסר פס המשפט לאיש אחר למשל במקומי, ויהיה ברחמי הרבים נתנני לבוא אליכם. אכן, באיתי ובלבי תקוה גדולה וחפץ רב למצא אתכם נכנעים לפני אלהים, שוקדים תמיד להעתיר לחסדו, למצא אתכם נקיים מאשם לפניו, ובלא הבירה הנוראה, כאשר היתה לאחינו בזרעהמלה. ברור שם אלהים, אשר הודיעני, אכן, אשר נתנני שמחה רבה מאד בידיעה כי שבו להישרי דרכם בצדקו. וכפי רוח אלהים אשר בקרבי, מאמין אני כי

לפנות ערף לפני ולאביון ולמנע מהם את קניינם? ולבסוף, כלכם המתמידים ברשעתכם, אני אומר לכם כי אלה הם אשר יהיו הגדועים והמשלכים אל האש, בלתי אם ינחמו מהרה מרעתם. והנני אומר לכם, כלכם החפצים ללכת אחר קול הרועה הטוב, צאו מן הרשעים והבדלו ואל תגועו בטמאותיהם; הן שמוותיהם ימחו, לבל ימנו שמוות הרשעים עם שמוות הצדיקים, למען יקום דבר אלהים האומר: לא יתערבו שמוות הרשעים בשמות עמי. כי שמוות הצדיקים יכתבו בספר החיים, ולהם אתן נחלה לימיני. ועתה, אחי, מה תאמרו נגד זאת? אני אומר לכם, אם תדברו נגד זאת, אין בכך חשיבות, כי דבר אלהים קום יקום. היש בכם רועה, אשר לו צאן רבות, ואיננו נוטר אותן, לבל יכנסו זאבים ויטרפו את צאנו? הן אם יפנס זאב לתוף עדרו, הלא יגרשנו? והנה, אם יוכל לו, ישמידהו. והנני אומר לכם כי הרועה הטוב קורא אחרים, ואם תשמעו בקולו, יביאכם אל עדרו ותהיו צאנו. והוא מצוכם כי לא תתירו לשום זאב טורף להפנס אליכם, לבל תשמדו. ועתה, אני, עלמא, מצוכם בלשון זה אשר צוני כי תשמרו לעשות את הדברים אשר דברתי אליכם. ואליכם, חברי הפנסיה, אני מדבר דרך פקדה; ולאשר אינם חברי הפנסיה מדבר אני בדרך הזמנה לאמר: בואו והטבלו לשם תשובה, למען תהיו אף אתם טועמי פרי עץ החיים.

ח

והיה ככלות עלמא לדבר אל אנשי הפנסיה אשר כוננה בעיר זרעהמלה, הוא הסמיך כהנים וקנים בסמיכת ידיו על פי סדר אלהים, למען יעמדו בראש הפנסיה וישמרוה. וכל אשר לא היה חבר בפנסיה ונחם מחטאיו, הטבל לשם תשובה והתקבל לתוף הפנסיה. וכל אשר היו חברים בפנסיה, אשר לא נחמו מרעתם ולא השפילו עצמם לפני אלהים, כלומר התנשאו בגאות לבם, נדחו ושמם נמחה למען לא ימנה עם הצדיקים. כך הם החלו לכוון את סדרי הפנסיה בעיר זרעהמלה. וחפצי כי תבינו

תְּרַחֲצוּ, וְתִהְיֶה לָכֶם אֲמוּנָה בְּשֵׁה אֱלֹהִים, הַמְסִיר
 אֶת חֲטָאֵי הָעוֹלָם, אֲשֶׁר לוֹ הַכֹּחַ לְהוֹשִׁיעַ וּלְסַהֵר
 מִכָּל עוֹלָה. הִנֵּה אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, בּוֹאוּ וְאֵל
 תִּירָאוּ; הִסְרֹו כָּל חֲטָא, אֲשֶׁר עַל נִקְלָה
 מִסְרִידְכֶם וְאֲשֶׁר אוֹסֵר אֶתְכֶם אֲלֵי כָלִיו; אָכֵן,
 בּוֹאוּ וְצִאוּ לְהִרְאוֹת לְאֱלֹהֵיכֶם כִּי רוֹצִים אַתֶּם
 לְשׁוּב מִחֲטָאֵיכֶם וּלְבֹא עִמּוֹ בְּבְרִית לְשֹׁמֵר אֶת
 מִצְוֹתָיו וּלְהַעֲדֵד עַל כֹּף הַיּוֹם בְּהִלְכַתְכֶם אֶל מִי
 הַטְּבִילָה. וְכָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה זֹאת וְיִשְׁמֹר מֵהַיּוֹם
 וְהִלָּאָה אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים, הוּא יִזְכֹּר אֶת אִמְרֵי
 אֱלֹיו, אָכֵן, הוּא יִזְכֹּר כִּי אִמְרָתִי לוֹ כִּי חִי עוֹלָם
 יִנְחַל, כִּפִּי עֵדוֹת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר מַעֲדִידָה בְּקִרְבִּי.
 וְעַתָּה, אַחִי הָאֱהוּבִים, הַתְּאֻמִּינוּ בְּדִבְרֵים הָאֵלֶּה?
 הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: כֵּן! יְדַעְתִּי כִּי מֵאֲמִינִים אַתֶּם;
 וְאֲנִי יוֹדַע זֹאת עַל פִּי הַתְּגִלּוֹת הָרוּחַ אֲשֶׁר בְּקִרְבִּי.
 וַיֵּעַן אֲשֶׁר אֵיתָנָה אֲמוּנָתְכֶם בְּדִבְרֵי הַזֶּה, בְּדִבְרֵים
 אֲשֶׁר עָלִיהֶם דִּבְרָתִי, רַבָּה שְׂמֵחָתִי. כִּי כִּפִּי תַחֲלַת
 דִּבְרֵי אֱלֹיכֶם, בְּאִמְרֵי כִּי רַב חֲפָצִי כִּי לֹא תִהְיֶה
 בְּאֲחִיכֶם הַפּוֹסְחִים עַל שְׁתֵּי הַסַּעֲפִים, הִנֵּה מִצְאָתִי
 כִּי חֲפָצִי הַתְּמַלֵּא. כִּי רוֹאֶה אֲנִי כִּי אַתֶּם הוֹלְכִים
 בְּאַרְחוֹת צִדְקָה; אֲנִי רוֹאֶה כִּי דֹרְכֶם מוֹלִיכָה
 אֶל מַלְכוּת אֱלֹהִים; אָכֵן, אֲנִי רוֹאֶה כִּי אַתֶּם
 מִיִּשְׁרִים בְּדִרְכֵי. וְאֲנִי רוֹאֶה כִּי נוֹדַע לָכֶם, עַל
 יְדֵי עֵדוֹת דִּבְרָרוּ, כִּי אֵין הוּא יָכוֹל לָלֶכֶת בְּדִרְכֵים
 עֲקֻלָּלוֹת; גַּם אֵין הוּא מִמִּיר מִהֲדַבֵּר אֲשֶׁר
 אָמַר; אֵף אֵינֶנּוּ סוֹטָה כְּחוֹט הַשְּׁעָרָה מִן הַיָּמִין
 אֶל הַשְּׂמָאל, וְלֹא מִן הַצּוּדָק אֶל הַלֵּא צוּדָק. עַל
 כֵּן מִהֲלָכוֹ מַעֲגֵל נִצְחִי אֶחָד. וְאֵין הוּא שׁוֹכֵן
 בְּהִיכָלוֹת סְמָאָה. וְכֵן לֹא תִתְקַבֵּל בְּמַלְכוּת
 אֱלֹהִים כָּל טִנְפָה, אוֹ כָּל דִּבְרֵי אֲשֶׁר אֵינֶנּוּ נְקִי;
 לָכֵן הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם: בּוֹא תְּבֹאָה הָעַתָּה, וְהִיא
 תִּהְיֶה בְּיוֹם הָאֲחֵרֹון, אֲשֶׁר הִסְמָא יִשְׂאֵר בְּסִמָּאָתָה.
 וְעַתָּה, אַחִי הָאֱהוּבִים, אִמְרָתִי לָכֶם אֶת הַדִּבְרֵים
 הָאֵלֶּה בְּעֵבֹר אַעֲזֹר אֶתְכֶם לְחוֹשֵׁת אֶת חוֹבַתְכֶם
 לִפְנֵי אֱלֹהִים, לָלֶכֶת לִפְנֵי בְּהוּיַתְכֶם נְקִיִּים מֵאִשָּׁם
 וּלְהִתְהַלֵּךְ עַל פִּי סֵדֵר הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר עַל פִּיו הוּא
 קִבֵּל אֶתְכֶם. וְעַתָּה, רְצוּנִי כִּי תִהְיֶה עֲנּוּיִם, וְכִי
 תִּהְיֶה נִכְנָעִים וְאֲדִיבִים, נוֹחִים לְהִתְרַצוּת,
 מְלָאִים אֶרֶץ רוּחַ וְכֹחַ סֶכֶל, מְתוּנִים בְּכָל
 שׁוֹקֵדִים עַל שְׂמִירַת מִצְוֹת אֱלֹהִים בְּכָל עֵת,

תִּהְיֶה לִי שְׂמֵחָה אֵף עֲלֵיכֶם. וְאוֹלָם, אֵינֶנִּי רוֹצֶה
 כִּי שְׂמֵחָתִי עֲלֵיכֶם תִּגִּיעַנִי בְּיִסּוּרִים רַבִּים וְצַעַר,
 כִּפִּי שֶׁסִּבֵּלְתִי מִפְּנֵי אֲחִיכֶם אֲשֶׁר בְּזָרְעַחְמָלָה כִּי
 הִיָּתָה לִי שְׂמֵחָה עָלֵיהֶם רַק אַחֵר רַב יִסּוּרִים
 וְצַעַר. הֲנִי מֵאֲמִין כִּי אֵין אַתֶּם שְׂרוּיִים בַּחֲסֵר
 אֲמוּנָה כְּאֲשֶׁר הָיוּ אֲחִיכֶם; אֲנִי מֵאֲמִין כִּי אֵינְכֶם
 מִתְּנַשָּׂאִים בְּגִאֲוֹת לֵב; וּמֵאֲמִין אֲנִי כִּי לֹא שִׁתֶּם
 לְבַבְכֶם לְעֲשׂוֹר וּלְהַבִּיל הָעוֹלָם, אָכֵן, כִּי אֵינְכֶם
 עוֹבְדִים פְּסִילִים, כִּי אִם אֶת אֱלֹהֵי אֱמֶת וְחַיִּים,
 וְכִי צוֹפִים אַתֶּם לְמַחֲלֵת חֲטָאֵיכֶם, בְּאֲמוּנָת עַד,
 לְקִרְאָת הָעֵתִיד לְבּוֹא. הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי רַבִּים
 הַדִּבְרִים הָעֵתִידִים לְבּוֹא, אֵף דִּבְרֵי אֶחָד חֲשׁוֹב
 מִכֶּלֶם, הִנֵּה כִּי אֵין הָעַתָּה רְחוּקָה וְחִי הַגּוֹאֵל וְכֹא
 בְּקִרְבָּה עִמּוֹ. הִנֵּה, לֹא אִמְרָתִי כִּי יְבּוֹא בְּתוֹכְנוּ
 בְּעַת דִּירוֹ בְּמִשְׁכָּנוֹ בֵּן הַתְּמוּתָה, כִּי לֹא אִמְרָה
 לִי הָרוּחַ כִּי כֵן יִהְיֶה הַדִּבְרֵי; וּבְדִבְרֵי הַזֶּה אֵינֶנִּי
 יוֹדַע. אֵף זֹאת יְדַעְתִּי, כִּי לִיהוּה אֱלֹהִים הַכֹּחַ
 לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל הַדִּבְרִים אֲשֶׁר הֵם בְּדִבְרָו. כִּי
 הִנֵּה, אֶת הַדִּבְרִים הָאֵלֶּה הִגִּידָה לִי הָרוּחַ לֵאמֹר:
 קְרֹא אֶל הָעָם הַזֶּה לֵאמֹר: שׁוּבוּ נָא וּפְנּוּ אֶת
 דְּרָךְ יְהוּה, וּלְכוּ בְּאַרְחוֹתָיו אֲשֶׁר יִשְׁרִים הֵם;
 כִּי הִנֵּה קְרוּבָה לְבּוֹא מַלְכוּת שְׁמַיִם וּבֵן אֱלֹהִים
 בָּא עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְהִנֵּה הוּא יוֹלֵד לְמִרְיָם,
 בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר הִיא אֶרֶץ אֲבוֹתֵינוּ; וְהִיא בְּתוֹלָה,
 כְּלִי יָקָר וְנִבְחָר, אֲשֶׁר תִּחְסֶה בְּצֵל רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 וּבִכְחַת תְּהִירָה, וְתִלָּד בֵּן, הוּא בֵּן אֱלֹהִים. וְהוּא
 יִלָּךְ וְיִסָּבֵל מִכְּאוּבִים, יִסּוּרִים וְכָל מִינֵי מִבְּחָנִים.
 וְזֹאת לְמַלֵּא אֶת הַדִּבְרֵי אֲשֶׁר נִאֶמַר, כִּי הוּא יִשָּׂא
 אֶת מִכְּאוּבֵי עִמּוֹ וְאֶת חֲלָאִיו. וְהוּא יִקְבֵּל עָלָיו
 מָוֶת, לְמַעַן יִתִּיר אֶת מוֹסְרוֹת הַמָּוֶת הָאוֹסְרוֹת
 אֶת עִמּוֹ. וְהוּא יִקְבֵּל עָלָיו אֶת חֲלָאֵיהֶם, לְמַעַן
 יִמְלֹא מַעֲוֵי רַחֲמִים, כִּפִּי הַבְּשׂוֹר, לְמַעַן יֵדַע,
 כִּפִּי הַבְּשׂוֹר, בְּיַצֵּד לְהִינִיק אֶת עִמּוֹ, כִּפִּי חֲלָאֵיהֶם.
 וְהָרוּחַ יוֹדַעַת הַכֹּל; וְאוֹלָם יִסָּבֵל בֵּן אֱלֹהִים כִּפִּי
 הַבְּשׂוֹר, לְמַעַן יִשָּׂא עָלָיו אֶת חֲטָאֵי עִמּוֹ, לְמַחֲוֹת
 אֶת פְּשָׁעֵיהֶם כִּפִּי כֹחַ גְּאֻלָּתוֹ; הִנֵּה זֹאת הָעֵדוּת
 אֲשֶׁר בִּי. וְהֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי עֲלֵיכֶם לְהִנָּחֵם
 מִחֲטָאֵיכֶם וּלְהוֹלֵד שִׁנִּית; כִּי כֹה אוֹמְרַת הָרוּחַ:
 אִם לֹא תוֹלְדוּ שִׁנִּית, לֹא תוֹכְלוּ לְרַשֵּׁת אֶת מַלְכוּת
 שְׁמַיִם. עַל כֵּן בּוֹאוּ וְהִסְבְּלוּ לְשֵׁם תְּשׁוּבָה, לְמַעַן

ט הוא החל להטִיף להם את דבר אֱלֹהִים. והשִׁטן קנה לו שְׁבִיתָה בָּלֵב אֲנָשִׁי הָעִיר עֲמוּנִיָּה; לָכֵן
י לא שָׁמְעוּ לְדַבְרֵי עֲלֵמָא. אוּלַם עֲלֵמָא עָמַל
בְּרוּחוֹ עָמַל רַב, וְנֶאֱבָק עִם אֱלֹהִים בְּתַעֲצוּמוֹת
תַּפְלָה, בְּתַחֲנָה אֵלָיו כִּי יִשְׁפָּךְ אֶת רוּחוֹ עַל אֲנָשִׁי
הָעִיר, וְכִי יוֹאִיל לְתַתּוֹ לְהַטְבִּילָם בְּתַשׁוּבָתָם
מִחֻטְאֵיהֶם. אַךְ הֵם הִקְשׁוּ אֶת לְבָם וְאָמְרוּ לוֹ:
הִנֵּה יִדְעֵנוּ כִּי אַתָּה עֲלֵמָא וְכִי אַתָּה כְּהֵן גָּדוֹל
בְּכִנְסִיָּה אֲשֶׁר כּוֹנֵנָה, עַל פִּי הַמְסֻרֶת אֲשֶׁר בִּידָה,
בְּאֲזוּרִים רַבִּים בְּאָרֶץ; אַךְ לָנוּ אֵין חֵלֶק בְּכִנְסִיָּתָה,
וְאֵנוּ לֹא מֵאֲמִינִים בְּמַסּוּרוֹת אֲוִילוֹת אֲשֶׁר כְּאַלֶּה.
יב וְאַךְ יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי אֵין לָךְ כֹּחַ עָלֵינוּ, כִּי אֵינְנוּ
חֲבֵרֵי כְּנַסִּיָּתָה; וְיַעַן אֲשֶׁר מְסֻרֶת אֶת כֹּס הַמִּשְׁפָּט
יג לְנִפְיָהָ, אֵינָה הַשּׁוֹפֵט הַעֲלִיּוֹן לְמִשְׁלַבּ בָּנוּ. וְאַחֵר
אֲשֶׁר אָמְרוּ זֹאת הָאֲנָשִׁים וְהַתְּנַגְדוּ לְכָל דְּבָרָיו,
וְחָרְפוּהוּ וַיִּרְקוּ עָלָיו וְגִרְשׁוּהוּ מֵעִירָם, הוּא יֵצֵא
מִשָּׁם וְנִסַּע אֶל עִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמָה אֶהְרֹן.
יד וּבְנִסְעוֹ שְׁמָה בְּהִיּוֹת לְבוֹ כְּבֹד מִצַּעַר וְהוּא שָׂרִי
בִּיגוֹן עַז וּבִמְצוּקַת נֶפֶשׁ עַל רִשְׁעַת אֲנָשִׁי הָעִיר
עֲמוּנִיָּה, וְהִנֵּה מִלְאָךְ יְהוָה נִגְלָה אֵלָיו וְאָמַר:
טו בְּרוּךְ אַתָּה, עֲלֵמָא; לָכֵן, שָׂא רֹאשְׁךָ וּשְׂיִשָּׁה,
כִּי חֵלְקָךְ לְשִׁמְחָה עַד מָאֵד; כִּי שְׁמֶרֶת אֲמוּנִים
לַעֲשׂוֹת אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים מִיּוֹם קִבְּלָךְ מִמֶּנּוּ
אֶת דְּבַר שְׁלִיחוּתָהּ הָרִאשׁוֹן; וְאֵנִי הוּא אֲשֶׁר
טז שְׁלַחְתִּיו אֵלָיָה. וְהִנֵּי שְׁלוּחַ לַעֲצוּתָהּ לְשׁוּב אֶל
הָעִיר עֲמוּנִיָּה וְלַהֲטִיף שְׁנִית דְּבָרֵי תּוֹכְחָה
לְאֲנָשִׁי הָעִיר; אָכֵן, אָמַר לָהֶם כִּי אִם לֹא יִנְחָמוּ
יז מִחֻטְאֵיהֶם כֻּלָּה וְכֻלָּם יִהְיוּ אֱלֹהִים. כִּי הֵנִם
זוֹמְמִים עִתָּה לְאַבֵּד אֶת חַרְוֵת עַמָּךְ, אָמַר יְהוָה,
וְזֹאת הִפָּךְ מִן הַחֲקִים וְהַמִּשְׁפָּטִים וְהַמִּצְוֹת
אֲשֶׁר הוּא נָתַן לַעֲמוֹ. וְהִיָּה אַחֵר אֲשֶׁר קִבַּל
עֲלֵמָא אֶת דְּבַר שְׁלִיחוּתוֹ מֵאֵת מִלְאָךְ יְהוָה
הוּא מֵהָרָה לְשׁוּב אֶל אֶרֶץ עֲמוּנִיָּה. וְהוּא נִכְנָס
הָעִיר בְּדֶרֶךְ אַחֲרָת, וְהִיא הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר מִדְּרוֹם
יח לָעִיר עֲמוּנִיָּה. וּבְבֹאוֹ הָעִיר הִצִּיקוּהוּ הָרַעֲב,
וְהוּא אָמַר אֶל אִישׁ אֶחָד: הֲתֵתֵן לְעַבְדְּ אֱלֹהִים
כ עָנוּ מַעֲט אֶכֶל לְאָכֹל? וְאָמַר אֵלָיו הָאִישׁ: אִישׁ
נִפְיִי אֲנִי, וְאֵנִי יוֹדֵעַ כִּי נִבְיָא אֱלֹהִים קְדוֹשׁ אַתָּה,
כִּי הִנֵּךְ הָאִישׁ אֲשֶׁר עָלָיו אָמַר לִי מִלְאָךְ בְּחֻזּוֹ:
קִבַּל אוֹתוֹ! לָכֵן בּוֹאָה עִמִּי אֶל בֵּיתִי וְאֶחְלַק עִמָּךְ

מִבִּקְשֵׁים מִמֶּנּוּ אֶת כָּל צָרְכֵיכֶם, בְּרוּחַ וּבַחֲמָה,
וּמְשִׁיבִים תְּמִיד דְּבָרֵי תּוֹדָה לְאֱלֹהִים עַל כָּל
כד אֲשֶׁר אַתֶּם מְקַבְּלִים. וְהִשְׁמְרוּ לְהַחֲזִיק
בְּאֲמוּנָה, בְּתַקְוָה, וּבְחֶסֶד כִּי אֲזִ תְּהִי תְּמִיד
כה עֲתִירִי מַעֲשִׂים טוֹבִים. יִכְרַכְכֶם יְהוָה וְיִשְׁמַר
אֶת בְּגִדֵיכֶם לֹלֵא רֶבֶב, לְמַעַן תּוֹבְאוּ לְבִסּוּף
יז לְשִׁבְת בְּמַלְכוּת שָׁמַיִם עִם אֲבֹרָהֶם, יִצְחָק וַיַּעֲקֹב
וְעִם הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים, אֲשֶׁר הָיוּ מֵאֲזִ רֵאשִׁית
הָעוֹלָם, בְּהִיּוֹת בְּגִדֵיכֶם לֹלֵא רֶבֶב בְּגִדֵיכֶם,
כו וְלֹלֵא לִצְאָת עוֹד. וְעִתָּה, אַחֵי הָאֱהוּבִים, דְּבָרָתִי
אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּפִי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ הַמַּעֲדָה
בְּקֶרְבִּי; נִפְשִׁי תִשְׁמַח מְאֹד עַל שְׂקִידַתְכֶם
כו וְתִשְׁוֹמֶת הַלֵּב אֲשֶׁר נִתַּתֶּם לְדְבָרִי. וְעִתָּה, יְהִי
שְׁלוֹם אֱלֹהִים עֲלֵיכֶם וְעַל בְּתִיכֶם וְאֲדָמוֹתֵיכֶם,
עַל צֹאנְכֶם וּבִקְרַכֶּם, וְעַל כָּל אֲשֶׁר לָכֶם, נְשִׁיכֶם
וְיֻלְדֵיכֶם, כְּפִי אֲמוּנַתְכֶם וּמַעֲשֵׂיכֶם הַטוֹבִים,
מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. זֹאת דְּבָרָתִי. אָמֵן.

ח

א וְעֲלֵמָא שָׁב מֵאֶרֶץ גְּדֵעוֹן, שָׁם לָמַד אֶת אֲנָשִׁי
גְּדֵעוֹן דְּבָרִים רַבִּים אֲשֶׁר לֹא אוּכַל לְכַתְּבָם,
וְכוּנֵן אֶת סֹדְרֵי הַכְּנַסִּיָּה, כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לְפָנָי כֹּן
בְּאֶרֶץ זְרַעְחָמְלָה; אָכֵן, הוּא שָׁב אֶל בֵּיתוֹ אֲשֶׁר
בְּזְרַעְחָמְלָה לְנוּחַ מִמַּעַמְלוֹ אֲשֶׁר עָמַל. כֹּה כָּלְתָה
ב השָׁנָה הַתְּשִׁיעִית לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נָפִי.
ג וּבְרֵאשִׁית הַשָּׁנָה הַעֲשִׁירִית לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים
בְּעַם נָפִי, עֹזֵב עֲלֵמָא אֶת בֵּיתוֹ וְנִסַּע אֶל אֶרֶץ
מְלָק, אֲשֶׁר בְּמַעֲרָב נְהַר צִידוֹן, בְּמַעֲרָב, בְּגִבּוֹל
ד הַיַּעְרוֹת. וְהוּא חָחַל לְלַמֵּד אֶת אֲנָשִׁי אֶרֶץ מְלָק
עַל פִּי סֹדֵר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְאֱלֹהִים, אֲשֶׁר בּוֹ נִקְרָא
ה שְׁלִיחוּתוֹ; וְהוּא לָמַד אֶת הָעַם בְּכָל רַחֲבֵי אֶרֶץ
מְלָק. וְהִיָּה כִּי בָאוּ אֵלָיו הָאֲנָשִׁים בְּכָל גְּבוּל
ו הָאֶרֶץ אֲשֶׁר לִיד הַיַּעְרוֹת, וְהֵם הִטְבְּלוּ בְּכָל
י הָאֶרֶץ. וּכְכֻלּוֹתוֹ אֶת עֲבֻדָּתוֹ בְּמֶלֶךְ הוּא הִלָּךְ
מִשָּׁם וְנִסַּע דֶּרֶךְ שְׁלִשָׁת יָמִים לְצִפּוֹן אֶרֶץ מְלָק;
וְהוּא בָּא אֶל עִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמָה עֲמוּנִיָּה.
ז וּמִנְהַג עִם נָפִי הִיָּה לְקַרְא אֶת אֲרֻצוֹתֵיהֶם,
עֲרִיָּהֶם וּכְפָרֵיהֶם, וְאַף אֶת הַכְּפָרִים הַקְּטָנִים,
עַל שֵׁם הָאִישׁ הָרִאשׁוֹן אֲשֶׁר נִחַלְס וְכֹן הִיָּה דְבַר
ח אֶרֶץ עֲמוּנִיָּה. וּבְבֹאוֹ עֲלֵמָא אֶל הָעִיר עֲמוּנִיָּה

הם אנשי העיר עמוניה, החלוטי להטיף להם,
 כ והם רבו עמי לאמר: מי אתה? התחשב כי
 נאמין לעדות איש אחד, אף כי ישיף לנו כי הארץ
 ג תחלף? והם לא הבינו את הדברים אשר דברו,
 ד כי לא ידעו כי הארץ אכן תחלף. ועוד אמרו:
 לא נאמין לדבריו אם תנבא על העיר הגדולה
 ה הזאת כי תחרב ביום אחד. והם לא ידעו כי ביד
 אלהים לעשות נפלאות כאלה, כי היו עם קשה
 ו לב וקשה ערף. והם אמרו: מי הוא אלהים,
 השולח רק איש בן סמכות אחד אל בני העם
 ה הזה להשמיע בקרבם אמת דברים כה גדולים
 ז ונפלאים? והם עמדו לשלח בי את ידם, אך
 ח הנה חדלו. ואני עמדתי באמץ לב להשמיעם;
 ט אכן, באמץ העידותי לפניהם לאמר: הוי,
 י דור רשע ועקש, איכה שכתם את מסרת
 אבותיכם; איכה מהרתם לשכח את מצוות
 ט אלהים. האינכם זוכרים כי אבינו, לחי, הוצא
 י מירושלם ביד אלהים? האינכם זוכרים כי
 י הולכים כלם במדבר? השכתם כבר כמה
 יא פעמים הציל את אבותינו מידי אויביהם,
 יב ושמרם מכליון, אף מידי אחיהם? ולולי כחו,
 יג אשר אין שנה לו, ורחמי וארף אפיו לנו, אזי
 יד נכרתנו, בלא מניעה, מעל פני האדמה, לפני
 יו זמן רב, ואולי היינו גדונים לסבל וענות התמיד.
 יז הנני אומר לכם כי אלהים מצוכם להנחם
 יח מחטאיכם; ואם לא תעשו כן, לא תוכלו בשום
 יט אופן לרשת את מלכותו. אך אין זאת הפל, הוא
 כ אף מצוכם להנחם פן ימחה אתכם כליל מעל
 כא פני האדמה; אכן, פקוד יפקדכם בחמתו ולא
 כב ישיב מכם חרון אפו. האינכם זוכרים את דברו
 כג אל לחי לאמר: והיה אם תשמרו את מצוותי,
 כד והצלחתם בארץ? ועוד נאמר: אם לא תשמרו
 כה את מצוותי, תכרתו מלפני יהוה. מי יתן ותזכרו,
 כו כי בכל אשר לא שמרו הלמנים את מצוות
 כז אלהים, נכרתו מלפני יהוה. ועתה רואים אנחנו
 כח כי בזה קם והיה דבר יהוה, והלמנים אכן נכרתו
 כט מלפניו מאז החלו לפשע בארץ. ואולם הנני
 ס אומר לכם, כי ביום הדין יהיה דינם קל מדינכם,
 סא אם תוסיפו לחטא, ואף קל יותר בעבורם
 סב בעולם הזה, אם לא תנחמו. כי יש דברי ברית

את לחמי; הן ידעתי כי תהיה ברכה לי ולביתי.
 כא והאיש הכניסוהו אל ביתו; ושם האיש עמולק;
 כב והוא לקח לחם ומזון ונתנם לפני עלמא. ועלמא
 כג אכל לחם ושבע. והוא ברך את עמולק ואת ביתו
 כד ונתן תודה לאלהים. ואחר אכלו לשבעה הוא
 כה אמר אל עמולק: אנכי עלמא, הכהן הגדול
 כו לכנסית אלהים בכל הארץ. הנני קרוא להגיד
 כז את דבר אלהים בקרב כל העם הזה, כפי רוח
 כח ההתגלות והנבואה; הייתי בארץ הזאת ולא אבו
 כט אנשיה לקבלני, כי אם גרשוני, ואני אמרתי בלבי
 ל פנות ערף לארץ הזאת ולסור ממנה לעד.
 לה אך הנה צייתי לשוב ולנבא אל העם הזה, אף
 לו להעיד בהם על עוונותיהם. ועתה, עמולק,
 לו יען אשר האכלתני והכנסתני בצל קורתך,
 לז ברוך אתה, כי רעבתי מפני צומי ימים רבים.
 לו ועלמא ישב ימים רבים עם עמולק בטורם החל
 לח טיף אל העם. והעם הוסיפו להגדיל עוון.
 לח והיה דבר אלהים אל עלמא לאמר: לך, ואף
 לט תאמר אל עבדי עמולק, לך והנבא אל העם
 לו ה הזה לאמר: הנחמו מחטאיכם, כי כה אמר
 לו יהוה, אם לא תנחמו, פקוד אפקד את העם
 לז הזה בחמתי ולא אשיב מהם חרון אפי. ועלמא
 לא יצא אל העם ועמולק עמו, להשמיעם את דבר
 אלהים, והם מלאים רוח הקדש. וכח נתן להם,
 עד כי לא יכלו אויביהם לקלעם בבור ולא יכול
 איש להרגם; ואולם הם לא השתמשו בכחם
 עד אשר נכבדו והשליכו אל בית הפלא. והיה
 לב זאת למען הראות יהוה כחו בהם. והם יצאו
 והחלו לקרא אל העם ולהתנבא אליו, כפי
 הכח אשר נתנם יהוה ורוחו.

דברי עלמא וכן דברי עמולק, אשר הטיפוס
 אל העם אשר בארץ עמוניה. ספור השלכתם
 אל בית הפלא והצלחתם על ידי כח אלהים הנפלא
 אשר היה בהם, על פי כתבי עלמא (בערך 82
 לפני הספירה). נכלל בפרקים ט-יד.

ט

א ואני, עלמא, אחר אשר צוני אלהים לקחת את
 עמולק ולצאת להטיף שנית אל העם הזה, אשר

למען לא תאבדו, שלח יהוה את מלאכו לפקד
 רבים מעמו, להשמידם כי יצאו ויקראו בעז אל
 העם הזה לאמר: הנחמו מרעתכם, כי קרובה
 לבוא מלכות השמים; ולא יעברו ימים רבים
 וכן אלהים יבוא בתפארתו, והיתה תפארתו
 תפארת הבן הילוד היחיד אשר לאב. והוא
 מלא חסד וישר ואמת, ולו רב סבלנות ורחמים
 וארך אפים, מהיר לשמע את קריאות עמו
 ולענות לתפלותיהם. והנהו בא לגאל את אשר
 יסבלו לשם תשובה, על ידי אמונתם בשמו.
 לכן פנו דרך יהוה, כי קרוב היום אשר כל האדם
 יקצרו את פרי עמלם, איש כפי מעלליו; הצדיק
 יקצר את ישועת נפשו, כפי כח ישוע המשיח
 וגאלתו; והרשע יקצר את קללת נפשו, כפי כח
 השטן ושעבודו. והנה, זה קול המלאך הקורא
 אל העם. ועתה, אחי האהובים, כי אחי אתם,
 ועליכם להיות אהובים; ועליכם לעשות מעשים
 ההולמים תשובה, כי קשה מאד לבכם על
 דבר אלהים, ואמנם בני כליו וכשלוני הנכם.
 וכדברי, עלמא, את הדברים האלה, והנה
 עלתה חמת העם עלי, על אשר אמרתי להם
 כי עם קשה לב וקשה ערף הם. ואף על אמרי
 להם כי הם בני כליו וכשלוני, רגזו עלי ובקשו
 לשלח ידם בי, להשליכני אל בית הפלא.
 אף יהוה לא הניחם לתפשני בעת ההיא
 להשליכני אל בית הפלא. אז קם עמולק
 ועמד לפניו והחל להטיף להם אף הוא.
 הנה, אין כל דברי עמולק כתובים, אולם
 חלקם כתובים בספר הזה.

ו

אֵלָה דְּבָרֵי עֲמֹולֵק אֲשֶׁר קָרָא אֶל הָעָם אֲשֶׁר
 בָּאֲרִץ עֲמוֹנִיָּה לֵאמֹר: אֲנִי עֲמֹולֵק בֶּן גְּדוֹנָה
 בֶּן יִשְׁמַעֵאל, צֶאֱצֵא לְעַמִּינָדִי, הוּא עַמִּינָדִי אֲשֶׁר
 פָּתַר אֶת הַכְּתוּב עַל קִיר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, אֲשֶׁר נִכְתַּב
 בְּאֶצְבַּע אֱלֹהִים. וְעַמִּינָדִי הִיָּה צֶאֱצֵא לִנְפִי בֶן
 לְחִי, אֲשֶׁר יֵצֵא מֵאֲרִץ יְרוּשָׁלַם, הוּא צֶאֱצֵא
 לְמִנְשָׁה בֶן יוֹסֵף אֲשֶׁר אָחִיו מְכָרוּהוּ לְמִצְרַיִם.
 וְלִי שֵׁם בֵּין כָּל יוֹדְעֵי; אֲכֹן, מִשְׁפַּחְתִּי גְדוֹלָה
 וְרַבִּים חֲבֵרִי, וְאֵף הַתְּשַׁרְתִּי מִמְּלֹאכֶת כְּפִי.

רבים אשר מושטים ללמנים, וען אשר
 מסורות אבותיהם הן אשר הסבו להם להשאיר
 בבגרותם; לכן ירחמם יהוה ויארץ את קיומם
 על הארץ. ויום יבוא אשר יהפכו ממאמינים
 בדברו וידעו כי מסורות אבותיהם משונה. אז
 יושעו רבים מהם, כי יהוה ירחם את כל אשר
 יקרא בשמו. אף הנני אומר לכם כי אם תוסיפו
 להרשיע, לא תאריכו ימים על פני האדמה,
 כי הלמנים ישלחו בכם; ואם לא תנחמו
 מחטאיכם, יבואו במועד אשר לא תדעו
 ובכליון מחלט תפקדו; כפי חרון אף יהוה יהיה
 זאת. כי הוא לא יתנכם כי תחיו בפעלכם אנו
 להשמיד את עמו. אני אומר לכם: לא! אם כן,
 הוא יבכר להנחיל ללמנים להשמיד את עמו כלו,
 הנקראים עם נפי, אם אמנם ישקעו בחטא
 ופשע, אחר אשר היתה להם שפעת אור כה
 רבה ואחר נתנה להם דעת כה רבה מאת יהוה
 אלהיהם; אכן, אחר אשר היו עם סגולה ליהוה,
 אחר ברכם יהוה על פני כל אמה, משפחה,
 לשון ועם; אחר נודעו להם כל הדברים, כפי
 חפצם ואמונתם ותפלתם על אשר היה, וקדם
 עתה, ואשר עתיד לבוא; אחר פקד אותם רוח
 אלהים; אחר שיהם עם מלאכים, ואחר אשר
 דבר אליהם קול יהוה; ובהננתו להם רוח
 הנבואה ורוח ההתגלות וגם מתנות רבות:
 מתת הדבור בלשונות, מתת ההספה, מתת
 רוח הקדש ומתת התרגום; אכן, אחר אשר
 הוציאם אלהים מארץ ירושלם ביד יהוה, ואחר
 נצלו מרעב ומחלי ומפל מיני תחלואים; ואחר
 התעצמו במלחמה למען לא יאבדו; אחר
 הוצאו פעם בפעם משעבוד ונצרו ונשמרו עד
 היום הזה, ואחר הצליחם, עד כי התעשרו בכל.
 הנני אומר לכם, אם יפושעו בני העם הזה, אשר
 יד יהוה ברכתם הרבה מאד, אכן אם יפושעו על
 האור והדעת אשר בקרבם, אני אומר לכם,
 כי אם כה יעשו, יהיה דין הלמנים קל מדינם.
 כי הנה, דברי ברית יהוה מושטים ללמנים, אף
 לכם לא ינתנו אם תפושעו. האם לא דבר יהוה
 מפרשות וגור בתקף כי אם תמרדו בו, תמחו
 עד תמכם מעל פני האדמה? לכן, בעבור זאת,

לְכֹלָאֻם, כָּכָל אֲשֶׁר יוּכְלוּ לְהַצִּיגֵם כְּפֹשְׁעִים
 יד כְּפִי הָעֲדוּת אֲשֶׁר יַעֲדוּ עָלֵיהֶם. וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
 בִּקְשׁוּ לְהַשְׁמִידֵם הָיוּ עוֹרְכֵי דִין אֲשֶׁר נִשְׁכָּרוּ,
 אוּ מִנּוּ עַל יְדֵי הָעָם, לָקֵם אֶת הַחֹק בְּעַת
 טו מִשְׁפָּטֵיהֶם אוּ בְהַשְׁפֵּט הָעָם לִפְנֵי הַשּׁוֹפְטִים
 עַל פְּשָׁעֵיהֶם. וְעוֹרְכֵי הַדִּין הָאֵלֶּה הָיוּ מְלֻמְּדִים
 טז בְּכָל אַרְחוֹת אֲדָם וְתַחבּוּלוֹתֵיהֶם; וְזֹאת לְמַעַן
 יִשְׁכִּילוּ בְּמִלּוֹי תַּפְקִידָם. וְהֵם הִחֲלוּ לַחְקֹר אֶת
 עֲמוּלָה, לְמַעַן יִכְשִׁילוּהוּ בַּדְּבָרִי, אוּ יִפְּלוּהוּ
 יז בְּסִתְיַת דְּבָרִיו אֲשֶׁר יִדְבֹּר. וְהֵם לֹא יָדְעוּ כִּי
 עֲמוּלָה מִבֵּין אֶת מִזְמָתָם. וְהִיא בְּהַחֲלָם לַחְקֹר
 אוֹתוֹ, יָדַע עֲמוּלָה אֶת מַחֲשַׁבוֹתֵיהֶם וְאָמַר אֲלֵיהֶם:
 הוּא, דּוֹר רָשָׁע וְעָקֵשׁ, עוֹרְכֵי דִין וְחֲנֻפִּים, הֵן
 מְנִיחִים אֹתָם אֶת יְסוּדוֹת הַשָּׁטָן; הֵנָּכֶם שְׁמִים
 יח פַּח וּמוֹקֵשׁ לִלְכַּד אֶת קְדוּשֵׁי אֱלֹהִים. הֵנָּכֶם
 מַחֲשָׁבִים לַעֲוֹת אֶת דֶּרֶךְ הַצְּדִיקִים וּלְהִבְיֹא אֶת
 חֲמַת אֱלֹהִים עַל רֹאשְׁכֶם, אָכֵן, כְּלִיּוֹן מַחֲלָט עַל
 טז הָעָם הַזֶּה. צִדֵּק מוֹשִׁיעַ, מְלַכְנוּ הָאֲחֵרוֹן, אֲשֶׁר
 בִּקְשׁוּ לְמַסֵּר אֶת הַמְּלוּכָה וְלֹא מִצָּא אִישׁ
 לְמַסְרָהּ לוֹ, וְכָךְ כּוֹנֵן מִמָּשָׁל עַל יְדֵי קוֹל הָעָם;
 צִדֵּק הוּא בְּאָמְרוֹ כִּי אִם יָבוֹא יוֹם וְקוֹל הָעָם
 יִבְחַר עֲוֹן, אֲשֶׁר הִיא שְׁקִיעָה בְּפִשְׁעָהּ, אֲזִי
 כז תִּגְעַע עִתָּם לְאַבְדּוֹן. וְהִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי מִיִּטִּב
 יֵהוּה לְשַׁפֵּט אֶתְכֶם עַל עֲוֹנוֹתֵיכֶם; מִיִּטִּב הוּא
 עֲשׂוֹת בְּקִרְאוֹ אֶל עַמּוֹ בְּקוֹל מְלֹאכֵיו; הִנְחֻמוֹ,
 הִנְחֻמוֹ מִחֲטָאֵיכֶם, כִּי קְרוּבָה לְבוֹא מַלְכוּת
 שְׁמִים. אָכֵן, טוֹב קִרְאוֹ בְּקוֹל מְלֹאכֵיו: אֲרָהָ
 כח אֶל עַמִּי וּבִיָּדִי מִשְׁפָּט וּמִיִּשְׁרָיִם. וְאֲנִי אוֹמֵר
 כב לָכֶם כִּי לֹאִי תִפְלוֹת הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר בָּאֶרֶץ עִתָּהּ,
 נִפְקָדִים הֵייתֶם הַיּוֹם בְּכִלְיוֹן מַחֲלָט, אֲךָ לֹא
 בְּמַבּוּל כְּבִימִי נָח, כִּי אִם בְּרָעַב וּבְמַגְפָּה וּבַחֲרָב.
 כג וּמִפְּנֵי תִפְלוֹת הַצְּדִיקִים חֲסִים עֲלֵיכֶם; עַל כֵּן,
 אִם תִּדְּיוּ מִקְרָבְכֶם אֶת הַצְּדִיקִים, לֹא יִמָּנַע
 יֵהוּה מִנְּטוֹת יָדוֹ עֲלֵיכֶם, כִּי בַחֲרוֹן אַפּוֹ יֵצֵא
 עֲלֵיכֶם, וְיִכָּה אֶתְכֶם בְּרָעַב וּבְמַגְפָּה וּבַחֲרָב;
 וְקְרוֹב הַיּוֹם, בְּלִתִּי אִם תִּנְחֻמוּ מִחֲטָאֵיכֶם.
 כד וְחֲמַת הָעָם עֲלֵתָה עַל עֲמוּלָה, וְהֵם קִרְאוּ לֵאמֹר:
 הָאִישׁ הַזֶּה מְגַדֵּף אֶת חֲקֵינוּ, אֲשֶׁר הֵם חָקִי צִדֵּק,
 כה וְאֶת עוֹרְכֵי הַדִּין הַחֲכָמִים אֲשֶׁר בַּחֲרֻנוֹם. אֲזִי
 הוֹשִׁיעַ עֲמוּלָה אֶת יָדוֹ וְקָרָא אֲלֵיהֶם בְּקוֹל אֲדִיר

ה וְאוֹלָם, אַחֵר כָּל זֹאת, מַעוּדִי לֹא קִנֵּיתִי רַב דַּעַת
 עַל דְּרָכֵי יֵהוּה וְעַל נִסְתָּרוֹתָיו וְעַל כַּחוֹ הַנִּפְלָא.
 אֲמַתִּי כִּי מַעוּדִי לֹא יָדַעְתִּי הִרְבֵּה עַל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, אֲךָ טַעוּת הִיא בִּידִי, כִּי רָאִיתִי רַבּוֹת
 מִנִּסְתָּרוֹתָיו וּמַכַּחוֹ הַנִּפְלָא; אָכֵן, אֶת שְׁמִירַת
 י העָם בַּחֲיִים. בְּכָל זֹאת, הִקְשִׁיתִי אֶת לְבִי, כִּי
 פְּעָמִים רַבּוֹת נִקְרָאתִי, אֲךָ מֵאֲנִתִּי לְשִׁמְעַ. עַל כֵּן
 יִדַּעְתִּי עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֲךָ מֵאֲנִתִּי
 לְדַעְתָּם; לָכֵן הוֹסַפְתִּי לְמַד בְּאַלְהִים, בְּרִשְׁעַת
 לְבִי, עַד הַיּוֹם הַרְבִּיעִי לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה,
 י בשָׁנָה הָעֲשִׂירִית לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים. וּבַעַת
 נִסְיַעְתִּי לְבַקֵּר קְרוֹב מִשְׁפָּחָה, הוֹפִיעַ מִלֵּאָף
 יֵהוּה לִפְנֵי וְכֵה אָמַר: עֲמוּלָה, שׁוֹב אֶל בֵּיתְךָ
 כִּי תִכְלָל נְבִיא יֵהוּה, אִישׁ קְדוֹשׁ אֲשֶׁר אֱלֹהִים
 בִּחְרוּ: כִּי הוּא צָם יָמִים רַבִּים מִפְּנֵי חֲטָאֵי הָעָם
 הַזֶּה, וְרָעַב, וְאֵתָה, הִבִּיאָהוּ אֶל בֵּיתְךָ וְכִלְכְּלָהוּ;
 וְהוּא יִבְרָךְ אוֹתְךָ וְאֵת בֵּיתְךָ; וְנָחָה בְּרַכַּת יֵהוּה
 טז עָלֶיךָ וְעַל בֵּיתְךָ. וְאֲנִי שְׁמַעְתִּי בְּקוֹל הַמְּלֹאָךְ,
 וּפְנִיתִי לְשׁוֹב אֶל בֵּיתִי. וּבִלְכָתִּי שְׁמָה, מִצָּאתִי
 אֶת הָאִישׁ אֲשֶׁר עָלִיו דְּבַר הַמְּלֹאָךְ לֵאמֹר:
 הִבִּיאָהוּ אֶל בֵּיתְךָ, וְהִנֵּה, הוּא הָאִישׁ אֲשֶׁר דִּבֶּר
 ט אֲלֵיכֶם עַל דְּבָרֵי אֱלֹהִים. וְאָמַר אֵלִי הַמְּלֹאָךְ:
 אִישׁ קְדוֹשׁ הוּא; עַל כֵּן יוֹדַע אֲנִי כִּי קְדוֹשׁ הָאִישׁ,
 י כִּי מִפִּי מִלֵּאָף אֱלֹהִים יֵצֵא הַדְּבַר. וְיוֹדַע אֲנִי כִּי
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הֵעִיד עָלֵיהֶם, אֵמֶת הֵם; הִנְנִי
 אוֹמֵר לָכֶם: חֵי יֵהוּה כִּי שִׁלַּח אֶת מְלֹאכֵו
 לְהוֹדִיעַנִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; וְזֹאת הוּא עֲשָׂה
 יא בְּעַת מְגוּרֵי עֲלָמָא זֶה בְּבִיתִי. הִנֵּה, הוּא בִּרְךָ
 אֶת בֵּיתִי; הוּא בִּרְךָ אוֹתִי וְאֶת נְשׁוֹתִי וְאֶת יְלָדֵי,
 וְאֶת אֲבִי וְאֶת קְרוֹבֵי מִשְׁפָּחָתִי; אָכֵן, אֶת כָּל
 מִשְׁפָּחָתִי הוּא בִּרְךָ, וּבְרַכַּת יֵהוּה נָחָה עָלֵינוּ
 יב כְּפִי דְּבָרוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר. וְכַאֲשֶׁר דִּבֶּר עֲמוּלָה אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִשְׁתַּוּמָמוּ הָאֲנָשִׁים בְּרֹאוֹתָם
 כִּי יֵשׁ יוֹתֵר מֵעַד אֶחָד הַמַּעֲשִׂיד עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 הָאֲשִׁימוֹם, וְאָף עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יָבוֹאוּ, כְּפִי
 יג רוּחַ הַנְּבוּאָה אֲשֶׁר בָּהֶם. וְאוֹלָם הָיוּ שֵׁם אֲנָשִׁים
 אֲשֶׁר זָמְמוּ לְשַׁאֵל אֶת עֲמוּלָה וְאֵת עֲלָמָא
 שְׁאֵלוֹת, וּלְתַפֵּשׁ אוֹתָם בַּדְּבָרֵיהֶם, בְּתַחבּוּלוֹת
 עֲרָמָתָם, לְמַצָּא עֲלֵיהֶם רָאִיָּה וּלְשַׁלַּחֵם אֶל
 שׁוֹפְטֵיהֶם, לְשַׁפֵּטֵם כְּפִי הַחֹק, וּלְהַרְגֵם אוּ

שִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים, וְהֵם נִכְוֹנוּ אֶזְבִּידֵי הַמֶּלֶךְ
 מוֹשִׁיעַ. וְזֹאת מַעֲרֶכֶת הַמִּטְבְּעוֹת: סִנִּין זָהָב,
 סֶאֱוֹן זָהָב, שׁוֹם זָהָב וְלִמְנָה זָהָב. סָנוֹם כֶּסֶף,
 אֲמִנּוֹר כֶּסֶף, אֲזֹרוֹם כֶּסֶף וְאוֹנְטִי כֶסֶף. עֶרֶךְ
 סָנוֹם כֶּסֶף שְׁוֶה לְסִנִּין זָהָב, וּבִמְחִיר כָּל אֶחָד
 מֵאֵלֶּה נִקְנְתָה מִנֶּת שְׁעוּרִים, אוֹ מִנֶּת כָּל דָּגָן.
 עֶרֶךְ סֶאֱוֹן זָהָב כִּפְלִים מֵעֶרֶךְ סִנִּין.
 עֶרֶךְ שׁוֹם זָהָב כִּפְלִים מֵעֶרֶךְ סֶאֱוֹן.
 וְעֶרֶךְ לִמְנָה זָהָב כְּעֶרֶךְ כָּל הַמִּטְבְּעוֹת הָאֵלֶּה.
 עֶרֶךְ אֲמִנּוֹר כֶּסֶף שְׁנֵי סָנוֹמִים.
 עֶרֶךְ אֲזֹרוֹם כֶּסֶף אַרְבָּעָה סָנוֹמִים.
 וְעֶרֶךְ אוֹנְטִי כְּעֶרֶךְ כָּל הַמִּטְבְּעוֹת הָאֵלֶּה.
 וְזֶה עֶרֶךְ הַמִּטְבְּעוֹת הַקְּטָנִים בַּמַּעֲרֶכֶת כִּסְפִּים:
 שְׁבָלוֹן הוּא חֲצִי סָנוֹם; עַל כֵּן נִקְנְתָה מִחֲצִית
 מִנֶּת שְׁעוּרִים בְּעַד שְׁבָלוֹן אֶחָד. שְׁבָלוֹם
 הוּא חֲצִי שְׁבָלוֹן. לָאָה הִיא מִחֲצִית שְׁבָלוֹם.
 זֶה מִנְיָנָם לְפִי מַעֲרֶכֶת מִדּוֹתֵיהֶם.
 עֶרֶךְ אֲנִטִּיּוֹן זָהָב שְׁוֶה לְשִׁלְשָׁה שְׁבָלוֹנִים.
 וְעוֹרְכֵי הַדִּין רַק לְתַכְלִית בָּצַע כֶּסֶף פְּעֻלָּה,
 כִּי קִבְּלוּ אֶת מִשְׁכָּרְתָּם כְּפִי תַעֲסוּקָתָם. עַל כֵּן
 עוֹרְרוּ אֶת הָעָם לְמִהוּמוֹת וּלְאֵי סִדְרִים וְרִשְׁעָה
 לְהִרְבּוֹת לָהֶם תַּעֲסוּקָה, לְמַעַן הִגְדִּיל שְׂכָרָם
 כְּרַבּוֹת הַתְּבִיעוֹת לְמִשְׁפָּט אֲשֶׁר הוּבְאוּ לִפְנֵיהֶם;
 לְכֵן שָׁסוּ אֶת הָעָם בַּעֲלָמָא וּבְעִמּוּלָק. וְזֹאזְרוֹם
 הַחֹל לְחַקֵּר אֶת עִמּוּלָק, לֵאמֹר: הַתַּעֲנָה עַל
 שְׁאֵלוֹת אֶחָדוֹת אֲשֶׁר אֲשַׁאֲלֶךְ? וְזֹאזְרוֹם הִיָּה
 מִמְּחָה בְּתַחְבּוּלוֹת הַשִּׁטָּן. לֵאבַד אֶת אֲשֶׁר טוֹב
 הוּא; לְכֵן אָמַר אֵל עִמּוּלָק: הַתַּעֲנָה עַל הַשְּׁאֵלוֹת
 אֲשֶׁר אֲתוֹן לִפְנֶיךָ? וְאָמַר לוֹ עִמּוּלָק: כֵּן, אִם
 תִּהְיֶינָה כְּפִי רוּחַ יְהוָה אֲשֶׁר בְּקִרְבִּי; כִּי לֹא אִמַּר
 דְּבַר אֲשֶׁר הוּא הִפָּךְ רוּחַ יְהוָה. וְאָמַר אֵלָיו
 זֹאזְרוֹם: הִנֵּה שְׁשָׁה אוֹנְטִיִּים כֶּסֶף, וְאֵת כָּלֵם
 אֲתוֹן לָךְ אִם תִּכְחִישׁ אֶת מִצְיָאוֹת הַקֵּם
 הָעֲלִיוֹן. וְעִמּוּלָק אָמַר: הוּא, בֶּן שְׁאוּל מְדוּעַ
 תִּנְסָה אוֹתִי? הֲלֹא תַדַּע כִּי אֵין הַצִּדִּיק נִכְבָּע
 לְפַתּוּיִים אֲשֶׁר כֹּאֲלָה? הַתֵּאֱמִין כִּי אֵין אֱלֹהִים?
 אֲנִי אוֹמֵר לָךְ, לֹא! אֲתָה יוֹדֵעַ כִּי אֲכֹן יֵשׁ אֱלֹהִים,
 אֵךְ בָּצַע כֶּסֶף אֶהוֹב עָלֶיךָ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ. וְאֲתָה
 כֹּחֶשֶׁת לִי לִפְנֵי אֱלֹהִים; אֲמַרְתָּ לִּי, הִנֵּה שְׁשָׁה
 אוֹנְטִיִּים, אֲשֶׁר רַב עֶרְכָם, לָךְ אֲתָנָם, בְּעוֹד אֲשֶׁר

לֵאמֹר: הוּא, דוֹר רָשָׁע וְעָקֹשׁ. מְדוּעַ קָנָה הַשִּׁטָּן
 שְׂבִיטָה כֹה רַבָּה בְּלִבְכֶם? מְדוּעַ תִּפְנְעוּ לוֹ עַד כִּי
 יִשְׁלִיט עֲלֵיכֶם כּוֹחַ לְעוֹר אֶת עֵינֵיכֶם, לְמַעַן לֹא
 תִּבְיִנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֲמּוּרִים עַל פִּי אֲמַתָּתָם?
 כֹּה הֵאֵם נֶגֶד חֻקְתְּכֶם הַעִידוּתִי? אֵינְכֶם מְבִינִים;
 אֲמַרְתֶּם כִּי דִבַּרְתִּי נֶגֶד חֻקְתְּכֶם, וְלֹא כֵן הַדְּבַר,
 כִּי בְּעַד חֻקְתְּכֶם דִּבַּרְתִּי לְגֹזֵר דִּינְכֶם לְחוּבָה.
 כֹּה וְהִנֵּנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי עוֹלֹת עוֹרְכֵי הַדִּין וְשׁוֹפְטִים
 כֹּה הִיא הַמִּנְיָחָה אֶת יְסוֹד חֻרְבֵּן הָעָם הַזֶּה. וּכְדַבֵּר
 עִמּוּלָק אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, קָרְאוּ הָאֲנָשִׁים
 עָלָיו לֵאמֹר: עֲתָה יִדְעֵנוּ כִּי הָאִישׁ הַזֶּה בֶּן הַשִּׁטָּן,
 כִּי כָזֹב לָנוּ; כִּי דִבַּר נֶגֶד חֻקְתָּנוּ וְהִנֵּה אוֹמֵר הוּא
 כֹּס כִּי לֹא דִבַּר נֶגְדָה. וְעוֹד, אֶת עוֹרְכֵי הַדִּין וְאֵת
 ל שׁוֹפְטֵינוּ גִּדְף. וְעוֹרְכֵי הַדִּין שָׁמוּ אֵל לָכֶם לְזָכֹר
 לֹא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עָלָיו. וְאִישׁ אֶחָד הִיָּה
 בְּתוֹכָם וְשָׁמוּ נִקְרָא זֶאזְרוֹם. וְהוּא עָמַד בְּרֹאשׁ
 הַמַּאֲשִׁימִים אֶת עִמּוּלָק וְאֵת עֲלָמָא, בְּהִיּוֹתוֹ
 אֶחָד הַמִּמְחִים בִּינֵיהֶם, וְרַב עֶסְקוֹ בְּקִרְבַּ הָעָם.
 לִב וְתַכְלִית עוֹרְכֵי הַדִּין הָאֵלֶּה הִיָּתָה בָּצַע; וְזֹאת הֵם
 הַשִּׁיגוֹ כְּפִי תַעֲסוּקָתָם.

יא

א וְחָק הִיָּה בְּחֻקֵּי מוֹשִׁיעַ, אֲשֶׁר כָּל אִישׁ שׁוֹפֵט
 עַל פִּי הַחֹק, וְכֹל אֲשֶׁר מְנָה לְשַׁפֵּט, יִקְבַּל אֶת
 מִשְׁכָּרְתּוֹ כְּפִי הַזְמַן אֲשֶׁר עָמַל לְשַׁפֵּט אֶת אֵלֶּה
 ב אֲשֶׁר הוּבְאוּ לִפְנֵי מִשְׁפָּט. אִם חָב אִישׁ
 לְרַעְהוּ וְלֹא שָׁלַם אֶת חוּבוֹ, הוּא נִתְבַּע לִפְנֵי
 שׁוֹפֵט, וְזֶה הַפְּעִיל אֶת סִמְכוֹתוֹ וְשִׁלַּח פְּקִידִים
 לְהִבְיֵא אֶת הָאִישׁ לִפְנָיו. וְהוּא שִׁפֵּט אוֹתוֹ לְפִי
 הַחֹק וּלְפִי הַעֲדִיּוֹת אֲשֶׁר הוּבְאוּ עָלָיו; וְכֹה הַכְּרַח
 הָאִישׁ לְשִׁלֵּם אֶת חוּבוֹ, וְלֹא, הַפֶּשֶׁט אוֹ נִדָּה
 ג מִקְרֵב עִמּוֹ כְּגִנָּב וְכִשְׁוֹד. וּמִשְׁכָּרְתָּ הַשּׁוֹפֵט
 הִיָּתָה כְּפִי זְמַנּוֹ, סִנִּין זָהָב אֶחָד לְיוֹם אוֹ סָנוֹם
 כֶּסֶף, הַשְׁוֶה לְסִנִּין זָהָב; וְזֹאת עַל פִּי הַחֹק
 ד הַמִּסּוֹר. וְאֵלֶּה שְׁמוֹת מִטְבְּעוֹתֵיהֶם הַשּׁוֹנִים,
 זָהָב וְכֶסֶף, כְּפִי עֶרְכָם. וּשְׁמוֹתֵיהֶם נִקְרְאוּ עַל פִּי
 הַנְּפִיִּים. כִּי הֵם לֹא חֲשָׁבוּ אֶת עֶרְכָם וְאֵת
 מִדּוֹתֵיהֶם כְּדֶרֶךְ הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם;
 כִּי הֵם שָׁנוּ אֶת מַעֲרֶכֶת חֲשׁוֹב עֶרְכָם וּמִדּוֹתֵיהֶם
 עַל פִּי דַעַת הָעָם וְנִסְבּוֹתֵיהֶם בְּכָל דּוֹר, עַד תַּחֲלַת

מג אַזי יתאחדו שנית הרוח והגוף בצורת הגוף
המשלמת; איברים ומפרקים ישובו למקומם
כפי היותנו כעת; ואנחנו נובא לעמד לפני
אלהים, וידענתנו תהיה כידיעתנו עתה, וזכרוננו
יהיה בהיר על כל אשר אשמנו. והשיבה הזאת
תבוא על הכל, זקן וצעיר, חיב וחסד, זכר
ונקבה, רשע וצדיק, ולא תחסר מהם שעה
מראשם. הכל ישוב אל צורתו המשלמת, כמו
היום, אשר הוא בגוף. והוא יובא ויעמד
למשפט לפני כס המשיח הבן, ואלהים האב,
ורוח הקדש, אשר הם אלהי העולמים אחד,
להשפט כפי מעשיהם, אם טובים ואם רעים.
מה הנה דברתי אליכם על מות הגוף בן התמותה
וכן על תחית הגוף בן התמותה. אני אומר לכם
כי הגוף בן התמותה הזה קם לגוף אלמות; אכן
זאת מן המנות, מן המנות החמרי, קם אל החיים
למען לא ימותו עוד. ורוחם תתאחד עם גופם
ולא יפרדו עוד לעולם. כך הופך הכל רוחני
ואלמות, למען לא יראו עוד שחת. וככלות
מיו עמולק את דבריו אלה השתוממו העם שנית,
וגם זאורום החל מרעיד. כה כלו דברי עמולק,
ואכן זה כל אשר כתבתי.

יב

א ובראות עלמא כי השתיקו דברי עמולק את
זאורום, זען אשר נוכח כי תפשו עמולק בדבר
שקר ותרמית למען השמידו; ובראותו כי החל
זאורום מרעיד מפני הכרת אשמתו, הוא פתח
את פיו ודבר אליו, לאשר את דברי עמולק,
ולבאר דברים נוספים, ולגלות את כתבי הקדש
ב מעבר לדברי עמולק. והיה כי העם אשר
נאספו מסביב שמעו את דברי עלמא אל
זאורום, כי רב היה שם ההמון. וכדברים האלה
ג דבר: הנה זאורום, נתפשת בתרמיתך
ובמזמתך, כי לא רק לאנשים שרקת, כי אם גם
לאלהים; הו ידע אלהים את כל מחשבותיך,
והנה רואה כי מחשבותיך נודעות לנו על ידי
רוחו. הנה נוכחת כי ידענו כי מזמתך ערומה
מאד, כערמת השטן, לרמות ולשקר לעם הזה
למען תקומם אותו עלינו, לגדפנו ולגרשנו.

בלבד אמרת למנעם ממני. הו אף רצית כי
אכחש באלהי האמת, אל חי, למען תוכל
לאבדני. ועתה, ראה כי על רעתך הגדולה ישלם
כו לך כגמולך. ואמר אליו זאורום: התאמר כי יש
כז אלהי אמת, אל חי? ואמר עמולק: אכן, יש
כח אלהי אמת, אל חי. ואמר זאורום: היש
כט יותר מאלהים אחד? והוא ענה: לא.
ל ועוד אמר אליו זאורום: איך ידעת את הדברים
לא האלה? והוא אמר: מלאך הודיעני אותם.
לב זאורום הוסיף לאמר: מי הוא אשר יבוא?
לג האם הוא בן אלהים? והוא אמר אליו: אכן.
לד ועוד אמר זאורום: היושיע את עמו והם
חוטאים? ועמולק ענה ואמר לו: אני אומר
לה לך, לא, כי לא יוכל לכחש בדברך. וזאורום
אמר אל העם: שמרו וזכרו את הדברים האלה;
הו הוא אמר כי יש אלהים אחד בלבד, ואולם,
הוא אומר, כי בן אלהים יבוא, אף הוא לא
יושיע את עמו, כאלו בידיו סמכות לצוות על
לו אלהים. ועוד אמר אליו עמולק: הנה שרקת,
אמרת כי דברתי כאלו בידיו סמכות לצוות על
אלהים, מפני אמרי כי הוא לא יושיע את עמו
לו והם חוטאים. ואני אומר לך שנית כי הושע לא
יושיעם בעודם חוטאים; כי אינני יכול לכחש
בדברך, והוא אכן אמר כי כל טמא לא יירש את
מלכות השמים; לכן, איך תושע ולא תירש את
מלכות השמים? לכן אינך יכול להושע בעודך
לח חוטא. וזאורום הוסיף ואמר לו: האם בן
לס אלהים הוא עצמו אב העולמים? ואמר לו
עמולק: אכן, הוא עצמו אב העולמים, אבי
שמים וארץ וכל מלאם, הוא ראשית והוא
מ אחרית, הוא הראשון והוא האחרון. והוא
יבוא אל העולם לגאל את עמו; והוא יקח עליו
את פשעי המאמינים בשמו; אלה הם אשר
מא יחיו חיי עולם, ולזולתם לא תהיה ישועה. לכן
ישארו הרשעים כאלו לא באה הגאלה, זולת
התרת חבלי המות; כי הנה בא היום אשר כל
המתים יקומו לתחייה ויעמדו לפני אלהים,
מב וישפטו כמעשיהם; כי יש מות הנקרא מות
חמרי; ומות המשיח יתיר את חבלי המות
החמרי למען יקומו הכל מן המות הזה.

- ה' וזאת מזמת השטן, והוא הפעיל את כחו בך. מי יתן ותזכר כי דברי אליהו הוא מפנה אל הכל. הנני אומר לכלכם, כי פח יקוש מן השטן היה זה, והוא הניחו ללכד את העם הזה, לשעבדכם אליו, לאסר אתכם בזקיו ולקבל אתכם לאבדון עולם, כפי כח שביתו. וכדבר עלמא את הדברים האלה, החל ואזרום מרעיד בחזקה, כי שכנע יותר ויותר כי כח אלהים אמת, ואף שכנע כי לעלמא ולעמולק היתה ידיעה עליו, מפני שכנעו כי הם ידעו את מחשבותיו ואת כוונות לבו; כי כח נתן להם לדעת על הדברים האלה כפי רוח הנבואה. אז החל ואזרום לחקר אותם בשקידה, בעבור ידע יותר על מלכות אלהים. והוא אמר אל עלמא: מה פשר דברי עמולק על תחית המתים, אשר הכל יקומו מן המתים, הצדיק ואשר אינו צדיק, ויובאו לעמוד לפני אלהים ולהשפט כפי מעשיהם? ועלמא החל לבאר לו את הדברים האלה, ואמר: ידיעת הנסתרות אשר לאלהים נתונה לרבים, אף מצוים הם חמורות שלא להתחלק בהן, כי אם רק כפי חלק דברו אשר הוא נותן לבני האדם; וזאת על פי התמסרותם אליו ושקידתם על דברו. לכן, כל מקשה לבו יקבל חלק מצער מדבר אלהים; ואשר לא יקשה את לבו, יקבל מנה גדולה יותר מדברו, עד אשר ינתן לו לדעת את נסתרות אלהים, וידען במלאן. ואשר יקשו את לבם, מנה קטנה מדברו תנתן להם, עד כי לא ידעו מאומה על נסתרותיו; אזי נשבים הם ביד השטן, ובכרצונו הם מובלים אלי כליון. זה פשר חרצבות שאול. ועמולק דבר ברורות על המות, ועל עליה מבן התמותה הזה לבן אלמות ועל ההבאה לפני פס אלהים להשפט כפי מעשינו. אז, אם הקשה לבנו, אכן, אם הקשינו את לבנו על דבר אלהים, עד כי הוא לא ימצא בנו, אזי אים יהיה מצבנו, כי אז יגזר דיננו לחובה. כי ירשיעונו דברינו; אכן, כל מעשינו ירשיעונו ולא נמצא זכים; גם מחשבותינו ירשיעונו. ובמצב האים הזה לא נעז להביט מעלה אל אלהינו; ואלו היה בידנו, ברצון היינו מצוים על הסלעים ועל
- טו ההרים לנפל עלינו להסתירנו מפניו. אך כזאת לא תהיה; בוא נבוא ונעמד לפניו והוא בתפארתו ובכחו ובגבורתו ובהודו ובשלוטו, ונודה, לבושתנו הנצחית, כי כל משפטיו צדק; כי ישר הוא בכל פעליו, וכי רחום הוא לבני האדם, וכי לו הכח לגאל כל אדם המאמין בשמו והנותן פרי המעיד על תשובתו. והנני אומר לכם, אז בא המות, המות השני, אשר הוא מות רוחני; וכל אשר מת והוא חוטא, ומותו מות הגוף, אזי תבוא עתו למות גם מות רוחני; אכן, הוא ימות מות באשר לדברי צדק. אז תבוא העת ויסוריהם יהיו כים אש ונפירת אשר שלהבתו עולה לנצח נצחים; ואז תבוא עת האסרם בזקים לאבדון עולם, כפי כח שבית השטן אשר שעבדם כרצונו. ואני אומר אליכם, יהיה אז מצבם כאילו לא באה הנאלה; כי הם לא יוכלו להגאל על פי צדק אלהים, אף לא יוכלו למות, כי אין עוד השחתה. וככלות עלמא לדבר את הדברים האלה, השתוממו האנשים עוד יותר. והיה שם איש אחד, אנטיונה שמו, והוא מושל ראשי ביניהם. והוא בא ואמר אליו: מה הדבר הזה אשר דברת, כי האדם יקום מן המתים וישתנה מבן התמותה הזה לבן אלמות, אשר בו לא תמות הנפש לעולם? מה כונת הכתוב בכתבי הקדש כי אלהים השכין כרובים ולחט התחב מקדם לגן עדן, פן יבואו אבותינו הראשונים ואכלו מפרי עץ החיים וחיו לעולם? וכך רואים אנחנו כי לא נתנה להם כל אפשרות לחיות לעולם. ואמר אליו עלמא: זה הדבר אשר עמדת לבאר ראינו כי אדם נפל ממרומים, מפני אכילת הפרי האסור, כדבר אלהים. וכך רואים אנחנו כי על ידי נפילתו היו כל בני האדם לבני כליון וכשלון. והנני אומר לכם כי אלו יכל אדם ביום ההוא לאכל מפרי עץ החיים, לא היה כל מות, ודבר אלהים היה בטל, ואלהים היה כמכתב כי הוא אכן אמר: ביום אכלך מהפרי האסור מות תמות. ואנחנו רואים כי המות בא על בני האדם, והוא המות החמרי אשר עליו דבר עמולק. ואולם נתן לאדם מרחב

לרחמים על ידי בני הילוד היחיד, למחילת
 לה חטאיו. אלה יבואו למנוחתו. וכל אשר יקשה
 לבו ויפעל און, הנני נשבע באפי כי לא יבוא אל
 לו מנוחתו. ועתה, אחי, הנני אומר לכם כי אם
 תקשו את לבכם, לא תבואו אל מנוחת יהוה,
 ועונכם יכעיסנו עד אשר ישפך בכם את חמתו,
 כבמריבה הראשונה; אכן, פדברו במריבה
 האחרונה כבראשונה, ותאבד נפשכם אבדן
 עולם, וזאת על פי דברו על המות האחרון כעל
 לו המות הראשון. ועתה, אחי, יען אשר ידענו
 את הדברים האלה, ואמת הם, הבה ננחם
 מחטאינו ולא נקשה את לבנו, ולא נכעיס את
 יהוה אלהינו לשפך עלינו את חמתו אחר אשר
 נתן לנו את מצוותיו השניות האלה, כי אם
 נבוא נא אל מנוחת אלהים, אשר הוכנה
 על פי דברו.

יג

א ועוד, אחי, אעזר את תשומת לבכם לעת
 אשר נתן יהוה אלהים את המצוות האלה
 לבניו. חפצי כי תזכרו כי יהוה אלהים הסמיך
 כהנים, כפי סדר קדשו, אשר הוא כפי סדר בנו,
 ב ללמד את הדברים האלה לאנשים. והכהנים
 ההם הסמיכו כפי סדר בנו, באפן אשר על ידי
 ג יוכלו האנשים לצפות לבנו בעבור האלה. וזה
 האפן אשר לפיו הם הסמיכו: אחר אשר נקראו
 והוכנו מיסוד העולם, על פי הידיעה מראש
 אשר לאלהים בעבור שפע אמונתם וטוב
 מעשיהם; ותחלה הם היו חפשיים לבחור טוב
 ורע; ויען אשר בחרו בטוב והחזיקו באמונה
 רבה מאוד, הם נקראו לשליחות קדש, אכן,
 ד לאותה שליחות קדש אשר הוכנה עם האלה
 מכינה לאשר פאלה ועל פיה; וכך הם נקראו
 לשליחות הקדש הזאת בעבור אמונתם, בעוד
 אשר אחרים מאסו ברוח אלהים מפני קשי
 לבם ועוררן דעתם, אשר אם לא כן, היתה להם
 ה זכות רבה פלזולתם. ובקצרה: תחלה עמדו הם
 עם אחיהם באותו מעמד; כך הוכנה שליחות
 הקדש הזאת מיסוד העולם למען אלה אשר לא
 יקשו את לבם, בזכות הפירה אשר לבן אלהים

פעלה אשר בתחומו הוא יכול להנחם מחטא,
 על כן נהפכו החיים עתה לתקופת נסיון,
 תקופת התפוננות לעמד לקראת אלהים.
 כה תקופת התפוננות למצב הנצחי ההוא, אשר
 עליו דברנו, החל אחר תחית המתים. ואולי
 תכנית הגאלה, אשר הוכנה מיסוד העולם, לא
 יכלה להיות תחית מתים. אף תכנית גאלה אכן
 הוכנה, והיא אשר תביא את תחית המתים
 כו אשר עליה דבר. והנה, אלו יכלו אבותינו
 הראשונים לבוא ולאכל מעץ החיים, היו הם
 אמללים לעולם, כי לא היתה להם תקופת
 התפוננות; ואז היתה מופרת תכנית הגאלה,
 כז ודבר אלהים היה דבר בטל, חסר תקף. אף לא
 כן היה; כי הכרח המות לבני אדם; ואחר מותם
 מכרחים הם לבוא להשפט באותו המשפט
 כח אשר דברנו עליו, אשר הוא הקץ. ואחר אשר
 מנה אלהים כי יחולו הדברים האלה לאדם,
 הוא ראה לנכון להודיע את האדם על אודותיהם.
 כט על כן שלח מלאכים לדבר אתם; ואלה נתנו
 ל לבני אדם לחזות את תפארתו. ומן העת ההיא
 והלאה הם החלו לקרא בשמו. על כן, דבר
 אלהים עם בני אדם והודיעם את תכנית
 הגאלה, אשר הוכנה מיסוד העולם; והוא
 הודיעם אותה כפי אמונתם ותשובתם ומעשי
 לא קדשם. לכן הוא נתן מצוות לבני האדם. תחלה
 עברו הם על המצוות הראשונות, באשר לעניני
 החומר, והיו באלהים, לדעת טוב ורע, ושמנו
 עצמם במצב פעלה, או הושמו במצב אשר
 יוכלו לפעל כפי חפצם ורצונם, אם היטיב
 לב עשות ואם להרע; לכן נתן להם אלהים מצוות,
 לב אחר אשר הודיעם את תכנית הגאלה, לכל
 ירעו, והודיעם את הענש לעושי רעה, והוא
 המות השני, מות נצחי באשר לדברי צדק;
 כי לגבי פאלה אין לתכנית הגאלה כל תקף,
 כי מעשי הצדק לא יופרו, לפי הטוב העליון
 לב אשר לאלהים. אף אלהים קרא לבני האדם
 בשם בנו, כי זאת תכנית הגאלה אשר הוכנה,
 לאמר: אם תנחמו מחטא ולא תקשו את לבכם,
 לד רחם ארחמכם על ידי בני הילוד היחיד. לכן,
 כל השב מחטאיו ואינו מקשה לבו, זכאי הוא

בַּעֲבוּר יִצְפָּה לֹו הָעַם לְמַחִילָה עַל חֲטָאֵיהֶם, י
 לְמַעַן יָבוֹאוּ אֶל מְנוּחַת יְהוָה. וּמִלְכִּיצֶדֶק הָיָה י
 מֶלֶךְ אֶרֶץ שָׁלֵם, וְעַמּוֹ הָרַבּוּ עֹוֹן וְתוֹעֵבָה; אָכֵן, י
 כָּלֵם תָּעוּ וְהָרַבּוּ כָּל מִיַּיִן רָשָׁעָה. אַךְ מִלְכִּיצֶדֶק, י
 אֲשֶׁר הִחֲזִיק בְּאַמוּנָה גְּדוּלָּה וְקִבֵּל אֶת מִשְׁרַת
 הַכֹּהֵנָה הַגְּדוּלָּה כְּפִי סֵדֶר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לֹאלֹהִים, י
 הִטִּיר לְעַמּוֹ לְהַנָּחֵם מִחֲטָא. וְהֵנָּה, הֵם שָׁבוּ
 מִרְעַתָּם; וּמִלְכִּיצֶדֶק בֹּוֹנוֹ שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ בְּיָמָיו, י
 עַל כֵּן נִקְרָא שׁוֹר שְׁלוֹם, כִּי הָיָה מֶלֶךְ שָׁלֵם וְהוּא י
 מִשַּׁל תַּחַת אֲבִיו. רַבִּים הָיוּ לְפָנָיו וְרַבִּים הָיוּ
 אַחֲרָיו, אֲךָ לֹא הָיוּ גְּדוּלִים מִמֶּנּוּ; עַל כֵּן אוֹתוֹ
 צִיָּנוּ וְהִזְכִּירוּ. אֵין לִי צָרָה לַחֲזוֹר וּלְסַפֵּר עַל כֹּהֵן, כ
 דִּי בְּאֲשֶׁר אֲמַרְתִּי. הֵנָּה כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ לְפָנֶיכֶם, י
 אִם תַּעֲנוּתוֹם אֶת אֲבֹדְנֶכֶם תְּבִיאֵן. וּבְאֲמָרוֹ לָהֶם י
 עֲלֵמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא פָּשַׁט אֶת יָדוֹ
 אֲלֵיהֶם וְקָרָא בְּקוֹל גְּדוֹל לֵאמֹר: הֵנָּה הָעֵת
 לְתַשׁוּבָה, כִּי קְרוֹב לְבוֹא יוֹם הַיְשׁוּעָה. וְקוֹל י
 יְהוָה מְשַׁמֵּעַ זֹאת לְכָל הָאֲמוֹת בְּפִי מַלְאָכִים.
 וְהוּא מְשַׁמֵּעַ זֹאת לְמַעַן יִתְבַּשְּׂרוּ בַּשּׁוֹרֶת שְׂמִיחָה
 וְשִׁשׁוֹן. וְהוּא מְבַשֵּׁר אֶת בַּשּׁוֹרֶת הַשְּׂמִיחָה הַזֹּאת
 בְּקִרְבָּ כָּל עַמּוֹ, גַּם בְּאֲזֵי הָרְחוֹקִים הַנִּפְזָצִים עַל
 פְּנֵי הָאֶרֶץ. עַל כֵּן הִיא הַגִּיעָה עֲדֵינוּ. וְהִיא י
 נוֹדַעַת לָנוּ בְּמַלְאִים בְּרוּרוֹת, לְמַעַן נִבְיִן וְלֹא
 נִטְעָה; וְזֹאת מִפְּנֵי נְדוּדֵינוּ בְּאֶרֶץ נִכְרִיָּה; הֵנָּה י
 רַבָּה הַבְּכוֹרָה אֲשֶׁר תִּעֲנָקָה לָנוּ, כִּי הַבְּשׂוּרָה
 הַמְשֻׁמַּחַת הַזֹּאת מְשַׁמַּעַת לָנוּ בְּכָל חֻלְקֵי
 כְּרַמָּנוּ. כִּי הֵנָּה מְשַׁמֵּעִים אוֹתָהּ עִתָּה מַלְאָכִים
 לְרַבִּים אֲשֶׁר בְּאֶרְצֵנוּ; וְזֹאת בַּעֲבוּר הַכֵּין אֶת לֵב
 בְּנֵי הָאָדָם לְקַבֵּל אֶת דְּבָרוֹ בְּעֵת בּוֹאוֹ בְּתַפְאֲרָתוֹ. י
 וְעִתָּה אַךְ מַחֲכִים אֲנַחְנוּ לְשִׁמְעַ מִפִּי מַלְאָכִים
 אֶת חֲדָשׁוֹת בּוֹאוֹ הַמְשֻׁמַּחוֹת; כִּי קֶרֶב הַיּוֹם אַךְ
 אֵינָנו יוֹדְעִים אֶת מוֹעֵדוֹ. יְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים
 כִּי יָבוֹא בְּיָמֵינוּ, וְאִם יִקְדָּים אוֹ יִאָּחֵר, אֲשֶׁר־מִחָה
 בּוֹ. וְיִנָּדַע הַדָּבָר לְצִדִּיקִים וְלִקְדוֹשִׁים מִפִּי
 מַלְאָכִים בְּעֵת בּוֹאוֹ, לְקַנֵּס אֶת דְּבָרֵי אֲבוֹתֵינוּ
 אֲשֶׁר דָּבְרוּ עָלָיו, עַל פִּי רוּחַ הַנְּבוּאָה. וְעִתָּה, י
 אַחִי, הִנְנִי מְבַקֵּשׁ מִעֲמֶק לִבִּי, בְּחֻרְדָּה רַבָּה
 עַד כָּאֵב, כִּי תִשְׁמָעוּ לְדִבְרֵי וְתִשְׁלִיכוּ חֲטָאֵיכֶם
 הַלָּאָה מִכֶּם וְלֹא תִדְחוּ אֶת יוֹם תְּשׁוּבַתְכֶם;
 כִּי תִכְנָעוּ לִפְנֵי יְהוָה וְתִקְרָאוּ בְּשֵׁם קֹדֶשׁ י

הַיְלֹוֹד הַיְחִיד, אֲשֶׁר הוֹכֵן, וְעַל יְדִידָהּ. וְכָךְ הֵם י
 נִקְרָאוּ לְשִׁלְחוֹת הַקֹּדֶשׁ הַזֹּאת וְהַסִּמְכוֹ לְכַהֲנָה
 הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר בְּסֵדֶר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לֹאלֹהִים,
 לְמַעַן יִלְמְדוּ אֶת מִצְוֹתָיו לְבְנֵי הָאָדָם, בַּעֲבוּר י
 יָבוֹאוּ גַם הֵם אֶל מְנוּחָתוֹ. וְהַכֹּהֵנָה הַגְּדוּלָּה
 הַזֹּאת הִיא עַל פִּי סֵדֶר בְּנוֹ, אֲשֶׁר הִסְדֵּר הָיָה הִיא
 מִיִּסּוּד הָעוֹלָם; אוֹ, בְּמַלְאִים אַחֲרוֹת, הוּא לֹאֵל
 רִאשִׁית בְּיָמִים וְלֹא אַחֲרִית בְּשָׁנִים, וְהוּא הוֹכֵן
 מַעוֹלָם וְעַד עוֹלָם, כְּפִי יְדִיעָתוֹ אֶת כָּל הַדְּבָרִים י
 מֵרָאשׁ. וְכֵה הֵם הַסִּמְכוֹ לְכַהֲנָה: הֵם נִקְרָאוּ
 לְשִׁלְחוֹת קֹדֶשׁ וְהַסִּמְכוֹ בְּסִמְכָה קְדוּשָׁה וְקִבְלוּ
 עֲלֵיהֶם אֶת הַכֹּהֵנָה הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר בְּסֵדֶר הַקֹּדֶשׁ,
 אֲשֶׁר שְׁלִיחוּתָהּ וְסִמְכָתָהּ וְהַכֹּהֵנָה הַגְּדוּלָּה הֵן
 בְּלִי רִאשִׁית וְבְלִי אַחֲרִית. כֹּה הֵם נְהִיּוּ כְּהֻנִּים י
 גְּדוּלִים לְעוֹלָם, עַל פִּי הַסֵּדֶר אֲשֶׁר לָנוּ, הַיְלֹוֹד
 הַיְחִיד אֲשֶׁר לָאֵב, אֲשֶׁר הוּא בְּלִי רִאשִׁית בְּיָמִים
 וְבְלִי קֵץ בְּשָׁנִים, אֲשֶׁר הוּא מֵלֵא חֶסֶד וְיִשְׁרָא י
 וְאַמֶּת. כֹּה הַדָּבָר אָמֵן. וְעִתָּה, כְּפִי שְׂאֵמַרְתִּי עַל
 סֵדֶר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְכַהֲנָה הַגְּדוּלָּה הַזֹּאת, רַבִּים
 הָיוּ אֲשֶׁר הַסִּמְכוֹ וְהָיוּ לְכַהֲנִים גְּדוּלִים לֹאלֹהִים;
 וְזֹאת בַּעֲבוּר שְׂפַע אֲמוּנָתָם וְתִשְׁוּבָתָם וְצִדִּיקָתָם
 לְפָנֵי אֱלֹהִים, כִּי הֵם בָּחֲרוּ לְהַנָּחֵם מִחֲטָאֵם י
 וּלְפַעַל בְּמִישְׁרִים וְלֹא לְהַסְפּוֹת. לָכֵן נִקְרָאוּ עַל
 פִּי סֵדֶר הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה, וְנִקְדָּשׁוּ, וּבִגְדֵיהֶם רַחֲצוּ
 וְהִלְבִּינוּ עַל יְדֵי דָם הִשָּׁה. וְאַחֲרֵי הַיּוֹתֵם נִקְדָּשִׁים י
 בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וּבִגְדֵיהֶם רַחֲצוּ עַד זֶה בְּהִיּוֹתָם
 טְהוֹרִים לֹאֵל רַבָּה לְפָנֵי אֱלֹהִים, לֹא יָכְלוּ לְהַבִּיט
 עַל חֲטָא, בְּלִית בִּגְעַל נֶפֶשׁ וְרַבִּים הָיוּ, אָכֵן,
 רַבִּים וְעֲצוּמִים אֲשֶׁר נִטְהָרוּ וּבָאוּ אֶל מְנוּחַת י
 יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. וְעִתָּה, אַחִי, חֲפָצְתִּי כִּי תִשְׁפִּילוּ
 עֲצֻמְכֶם לְפָנֵי אֱלֹהִים וְתִתְּנוּ פְּרִי הַהוֹלָם תְּשׁוּבָה,
 בַּעֲבוּר תְּבוֹאוֹ גַּם אֲתֶם אֶל הַמְּנוּחָה הַהִיא.
 הַכְּנָעוּ נָא כְּעַם בְּיָמֵי מִלְכִּיצֶדֶק, אֲשֶׁר גַּם הוּא י
 הָיָה כֹּהֵן גְּדוֹל עַל פִּי הַסֵּדֶר הַהוּא אֲשֶׁר עָלָיו
 דְּבָרָתִי, וְאֲשֶׁר קִבֵּל עָלָיו אֶת הַכֹּהֵנָה הַגְּדוּלָּה עַד
 עוֹלָם. הָיָה זֶה אוֹתוֹ מִלְכִּיצֶדֶק אֲשֶׁר אֲבָרָהָם י
 הִבִּיא לוֹ מַעֲשָׂרוֹת; אָכֵן, אֲבָרָהָם אָבִיו עֲשָׂר
 מַעֲשָׂר מִכָּל אֲשֶׁר הָיָה לוֹ. וְהַמְשַׁפָּטִים הָאֵלֶּה י
 נִתְּנוּ בְּאֶפֶן הַזֶּה, בַּעֲבוּר יִצְפָּה הָעַם עַל יְדִידָהּ
 לָבוֹן אֱלֹהִים; זֹאת תְּבִנִית סֵדְרוֹ, אוֹ זֶה סֵדְרוֹ, וְזֹאת י

וכן עשו לכל אשר האמינו לדברי עלמא ועמולק.
 והם גרשו ושלחו בהם אנשים לרגמם אבן.
 והם אספו יחד את נשי המגרשים ואת ילדיהם,
 וכל אשר האמין או למד להאמין בדבר אלהים
 השלך באש על פי פקדנתם; וכן עשו לכתבי
 זכרונותיהם אשר בהם כתבי הקדש; לאש
 השליכו, להשרף ולכלות בה. והם לקחו את
 עלמא ואת עמולק ונשאום אל מקום ההוצאה
 להורג, למען יראו בעיניהם את כליו העולים
 על המוקד. ובראות עמולק את יסורי הנשים
 והטף הנשרפים באש, הצר לו מאד; והוא אמר
 אל עלמא: איכה נחזה במראה הנורא הזה?
 הבה נטה את ידינו ונפעיל את כח אלהים אשר
 בנו ונצילם מן הלהבות. ואמר אליו עלמא:
 רוח הקדש עוצרת אותי מפשט ידי; כי הנה
 מקבלם יהוה אליו בתפארה; והוא מתיר את
 המעשה הזה, את מעשה העם לנשרפים, כפי
 קשי לבם, למען יהיה דינם, אשר יחרץ עליהם
 בעברתו, משפט צדק. ודם הזכאים יהיה לעד
 עליהם, וצעק יצעק עליהם ביום האחרון.
 ועמולק אמר אל עלמא: אולי אף אותנו ישרפו.
 ואמר עלמא: כרצון יהוה יהיה; אף מלאכתנו
 לא תמה; לכן לא ישרפוננו. ובעת אשר אכלו
 גויות המשלכים באש, ועמהם הכתבים אשר
 השלכו לשרפה, בא שופט הארץ העליון, ועמד
 לפני עלמא ועמולק, אשר היו כבולים, וסטר
 בידו על לחייהם, ואמר אליהם: אחר הדברים
 אשר ראיתם, התוסיפו להטיף לעם הזה כי
 ישלכו אל אגם אש וגפרית? הנה ראיתם כי
 לא היה בכם כח להציל את המשלכים באש;
 אף אלהים לא הצילם על היותם בני אמונתכם.
 והשופט סטר על לחייהם שנית ושאל: מה
 תאמרו בעצמכם? והשופט הזה הלך בדרך
 תורת נחור אשר הרג את גדעון וכאמונתו.
 ועלמא ועמולק לא ענוהו דבר; והוא הוסיף
 לסטר על לחייהם, ונתנם ביד הפקידים לכלאם
 בבית הכלא. ואחר שלושה ימים להפלאם,
 באו עורכי דין רבים, ושופטים וכהנים ומורים,
 אשר היו מבני אמונת נחור, אל בית הכלא
 לראותם. והם שאלום על דברים רבים, אך הם

ותשיגו ותתפללו תמיד, לכל יבואכם פתוי
 גדול מיכלתכם לשאת; וכך תוליקכם רוח
 הקדש ותהיו שפלים וענוים ונכנעים וסבלנים,
 מלאים אהבה ומאריכים את אפכם; בהיות
 לכם אמונה ביהוה, ותקוה כי תנחלו חיי עולם,
 ובלבכם תמיד אהבת אלהים, למען תתנשאו
 ביום האחרון ותבואו אל מנוחתו. ויהי רצון
 מלפני יהוה לתת בלבכם נחמה על רעתכם,
 למען לא תביאו עליכם את חרון אפו, ולא
 תאסרו בחרצבות שאול ולא תבואכם מיתה
 שניה. ועוד דברים רבים דבר עלמא אל
 העם, אשר אינם כתובים בספר הזה.

יד

א וככלותו לדבר אל העם, האמינו רבים מהם
 לדבריו והחלו להנחם מחטאיהם ולחקר בכתבי
 ב הקדש. אך רבים חפצו לכלות את עלמא ואת
 עמולק, כי רגזו על עלמא, על דבריו הברורים
 אשר דבר אל זאזורים; ואף אמרו כי עמולק
 שקר להם וגדף את חקיהם ואת עורכי דינם ואת
 ג שופטיהם. והם רגזו על עלמא ועל עמולק, ויען
 אשר העידו גלויות על רשעתם, בקשו לכלותם
 ד בסתר. אך הם לא עשו כן, כי אם לקחו אותם
 ואסרום בעבותים והביאום לפני שופט ארצם
 ה העליון. והאנשים נגשו והעידו עליהם באמרם
 כי גדפו את החק, את עורכי הדין ואת שופטי
 הארץ, וכן את כל העם אשר בארץ; והם אף
 העידו על דבריהם כי יש רק אלהים אחד, וכי
 ישלח את בנו אל העם, אך הוא לא יושיעם.
 דברים רבים כאלה העידו האנשים על עלמא
 ועל עמולק; וכל זאת נעשה לפני שופט ארצם
 ו העליון. וזאזורים השתומם על הדברים אשר
 נאמרו; והוא אף ידע על עורון הדעת אשר
 הסב לעם בדברי הכוזב אשר דבר; ובהכירו את
 אשמתו החלה נפשו להציקו; אכן, יסורי שאול
 סבוהו. והוא קרא אל העם לאמר: הנני אשם,
 והאנשים האלה נקיים מעון לפני אלהים. ומן
 היום ההוא והלאה היה מלמד עליהם זכות;
 ואולם העם גדפוהו ואמרו לו: הגם אתה אחוז
 ברוח השטן? והם ירקו בפניו והדיחוהו מקרבם,

יִצְאוּ מִבֵּית הַכֹּלָא בְּלֹא פָנֵעַ, כִּי הִשְׁנִיק לָהֶם יְהוָה
כַּח כְּפֵי אֲמוֹנָתָם אֲשֶׁר בְּמִשִּׁיחַ. וְהֵם יִצְאוּ יִשָּׁר
הַחוּצָה מִבֵּית הַכֹּלָא, חֲפָשִׁים מִמוֹסְרוֹתֵיהֶם;
וּבֵית הַכֹּלָא נָפַל אַרְצָה וְכָל נֶפֶשׁ אֲשֶׁר בֵּין
חוֹמוֹת הַכֹּלָא, זוֹלַת עֲלָמָא וְעַמּוּלָק, נִהְרְגָה.
וְהֵם הִישִׁירוּ דִּרְכָם הַעִירָה. וְכִשְׁמַע הָעָם אֵת
הַרְעֵשׁ הַגָּדוֹל, הֵם רָצוּ יַחַד בְּהִמּוּנֵיהֶם לָדַעַת
אֵת סִבַּת הַדָּבָר; וּבִרְאוּתָם אֵת עֲלָמָא וְאֵת
עַמּוּלָק יוֹצֵאִים מִן הַכֹּלָא, וְאֵת חוֹמוֹתָיו נוֹפְלוֹת
אַרְצָה, הֵם הָבּוּ בַּפֶּחַד גָּדוֹל, וְנָסוּ מִפְּנֵי עֲלָמָא
וְעַמּוּלָק כְּנוֹס הָעָז עִם גְּדִיָּה מִפְּנֵי צָמֵד אֲרִיּוֹת.
כֹּה נָסוּ מִפְּנֵי עֲלָמָא וְעַמּוּלָק.

טו

א וְעֲלָמָא וְעַמּוּלָק הִצְטוּ לְצֵאתָ מִן הָעִיר הַהִיא.
וְהֵם הִלְכוּ וּבָאוּ אֶל אֶרֶץ צִידוֹס; וְהָנָה, שֵׁם הַם
מִצְאוּ אֵת כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר גָּלוּ מֵאֶרֶץ עֲמוּנִיָּה,
אֲשֶׁר הִדְחוּ וְנִרְגְּמוּ בְּאֲבָנִים עַל אֲשֶׁר הֶאֱמִינוּ
בְּדַבְרֵי עֲלָמָא. ב וְהֵם סָפְרוּ לָהֶם אֵת כָּל אֲשֶׁר
קָרָה לְנָשִׁיהֶם וּלְטַפָּם, וְכֵן עַל אוֹדוֹתֵיהֶם וְעַל
ג כַּחַם לְהַנְצִיל. וְהָאֲזָרוּם שָׂכַב חוּלָה בְּצִידוֹס וְהָיָה
קוֹדֶם בְּחֻמוֹ, יֵשׁוּ אֲשֶׁר הִתְיַסֵּר מֵאֵד בְּלָבוּ עַל
רִשְׁעָתוֹ בְּדַמּוֹת בְּנִפְשׁוֹ כִּי עֲלָמָא וְעַמּוּלָק
אֵינָם עוֹד; וְהוּא דָּמָה כִּי הֵם נִהְרְגוּ מִפְּנֵי עוֹנוֹ.
וְהַחֲטָא הַגָּדוֹל הָיָה וְשָׁאֵר חֲטָאֵי הָרַבִּים הִצִּיקוּ
לְנִפְשׁוֹ, עַד כִּי גָבַר עָלָיו חֲלָיו לֹא מִרְפָּא; לָכֵן
ד החל גופו לִצְרֹב בַּחֶם לוֹהֵט. וְהָיָה בְּשִׁמְעוֹ כִּי
עֲלָמָא וְעַמּוּלָק בָּאוּ אֶל אֶרֶץ צִידוֹס, החל לבו
לְהִתְגַּבֵּר, וּמִיד שָׁלַח אֲלֵיהֶם הוֹדָעָה לְהַפְצִירָם
ה כִּי יָבוֹאוּ אֵלָיו. וְהֵם נָעִצּוּ מִיד לְבַקֶּשְׁתּוֹ אֲשֶׁר
שָׁלַח אֲלֵיהֶם, וּבָאוּ אֶל הַבַּיִת, אֶל זָאֲרוֹם. וְהֵם
מִצְאוּהוּ חוּלָה, שׁוֹכֵב עַל מִשְׁתּוֹ, חָלֵשׁ מֵאֵד
וְהַחֶם קוֹדֶם בּוֹ, וְנִפְשׁוֹ כּוֹאֶבֶת עָלָיו מֵאֵד מִפְּנֵי
עוֹנוֹתָיו; וְכַאֲשֶׁר רָאָה אוֹתָם הוּא פָּשַׁט אֵת יָדוֹ
לְפָנָיו וּבִקֶּשׁ לְרַפְּאוֹ. וְעֲלָמָא לָקַח אֵת זָאֲרוֹם
ז בִּידוֹ וְאָמַר אֵלָיו: הִתְאֲמִין בְּכַח הַמְּשִׁיחַ לְהוֹשִׁיעַ?
וְהוּא עָנָה וְאָמַר: כֵּן. מֵאֲמִין אֲנִי בְּכָל הַדְּבָרִים
ח אֲשֶׁר לְמִדְתְּ. וְאָמַר עֲלָמָא: אִם מֵאֲמִין אַתָּה
בְּגֵאֻלַּת הַמְּשִׁיחַ, תּוּכַל לְהִרְפֹּא. וְהוּא אָמַר:
ט אָכֵן, מֵאֲמִין אֲנִי כְּדַבְרֶיךָ. אֲזַי קָרָא עֲלָמָא אֶל

יט לֹא עָנוּם. וְהַשּׁוֹפֵט עָמַד לְפָנֵיהֶם וְאָמַר: מִדּוּעַ
אֵינְכֶם עֹנִים עַל דְּבָרֵי הָעָם הַזֶּה? הַאֵינְכֶם יוֹדְעִים
כִּי יֵשׁ לֹאֵל יָדִי לְשַׁלְּחֶכֶם אֶל הַלְהָבוֹת? וְהוּא
כ צוּם לְדַבֵּר, אִף הֵם לֹא עָנוּהוּ. וְהֵם יִצְאוּ וְהִלְכוּ
לְדִרְכָם וּבָאוּ שֵׁנִית לְמַחֲרָת. וְהַשּׁוֹפֵט שׁוּב הִכָּה
אֵת לַחֲיִיָּהֶם, וְכֵן רַבִּים אֲחֵרִים בָּאוּ וְהָכּוּם וְאָמְרוּ
לָהֶם: הַתּוֹסִיפוּ לַעֲמֹד וּלְשַׁפֵּט אֵת הָעָם הַזֶּה
וּלְגַנוֹת אֵת חֲקִינוֹ? אִם כֹּה רַב כְּחָכְם, מִדּוּעַ
אֵינְכֶם מַחְלִיצִים עֲצָמְכֶם? וְעוֹד דְּבָרִים רַבִּים
כא כָּאֵלָה אָמְרוּ לָהֶם, וְחָרְקוּ עֲלֵיהֶם שֵׁן וְיָרְקוּ
בְּפָנֵיהֶם וְאָמְרוּ: מַה יִּהְיֶה מִרְאֵנוּ בְּבוֹא עָלֵינוּ
כב חֲרָמָה? וְעוֹד דְּבָרִים רַבִּים כָּאֵלָה, אָכֵן, כָּל מִינֵי
דְּבָרִים אֲשֶׁר כָּאֵלָה אָמְרוּ לָהֶם; וְכֹה לָעֵנּוּ לָהֶם
יָמִים רַבִּים; וּמָנְעוּ מֵהֶם מֵאֲכָל בַּעֲבוּר הָרַעֲיָבִים
וּמִשְׁתָּה בַּעֲבוּר הַצְמִיאָם; וְהַפְּשִׁיטוּ אֵת בְּגָדֵיהֶם
לְתַתָּם עִירְמִים. כֹּה הֵם הָיוּ אֶסְרוּרִים בַּעֲבוֹתֵיהֶם,
כג כְּלוֹאִים בְּבֵית הַכֹּלָא. וְהָיָה בְּשָׁנִים עֶשֶׂר לַחֲדָשׁ
הַעֲשִׁירִי, בְּשָׁנָה הָעֲשִׁירִית לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפֵטִים
בְּעַם נָפִי, אַחֵר אֲשֶׁר סָבְלוּ כֹף עֲלָמָא וְעַמּוּלָק
יָמִים רַבִּים, וּבַעֲדָם כְּבוֹלִים בְּבֵית כָּלָאֻם, בָּא
אֲלֵיהֶם הַשּׁוֹפֵט הָעֲלִיּוֹן לְאֶרֶץ עֲמוּנִיָּה, וְעַמּוֹ
כד רַבִּים מִמּוֹרֵי הָעָם וְעוֹרְכֵי הַדִּין. וְהַשּׁוֹפֵט הָעֲלִיּוֹן
עָמַד לְפָנֵיהֶם, וְהֵכֶם עוֹד פַּעַם וְאָמַר אֲלֵיהֶם: אִם
בִּידְכֶם כַּח אֱלֹהִים, חֲלִיצוּ עֲצָמְכֶם מִן הַכְּבָלִים
הָאֵלֶּה וְאֲזַי נֵאֱמִין כִּי יְהוָה יִשְׁמִיד אֵת הָעָם הַזֶּה
כה בְּדַבְרֵיכֶם. וְכָלֵם בָּאוּ וְהָכּוּם, עַד אַחַד, וְשׁוּב
אָמְרוּ לָהֶם אֵת אוֹתָם הַדְּבָרִים. וְכַדָּבָר אֲלֵיהֶם
אֲחֵרוֹן הַבָּאִים הִיתָה יָד אֱלֹהִים עַל עֲלָמָא וְעַל
כו עַמּוּלָק, וְהֵם קָמוּ וְעָמְדוּ עַל רַגְלֵיהֶם. וְעֲלָמָא
קָרָא לֵאמֹר: אֵהָה, יְהוָה, עַד אָנָּה נִסְבַּל אֵת
הַיִּסּוּרִים הַגָּדוֹלִים הָאֵלֶּה? אָנָּה, יְהוָה, תִּנֶּה לָנוּ
כז כַּח כְּפֵי אֲמוֹנָתָנוּ, אֲשֶׁר הִיא בְּמִשִּׁיחַ, לְהַנְצִיל.
וְהֵם נִתְקוּ אֵת הַכְּבָלִים אֲשֶׁר אֶסְרוּם. וְכִרְאוֹת
הָאֲנָשִׁים זֹאת הֵם הִחֲלוּ לְכַרֵּת, כִּי נָפַל עֲלֵיהֶם
כח פֶּחַד חֲרָבָנָם. וְכֹה גָדוֹל הָיָה פֶּחַדָם, עַד כִּי נָפְלוּ
לְאֶרֶץ, וְלֹא הִגִּיעוּ עַד שַׁעַר בֵּית הַכֹּלָא הַחִיצוֹן;
וְהָאֶרֶץ הִזְדַּעְזְעָה וְזָעָזָע עַז, וְחוֹמוֹת בֵּית הַכֹּלָא
נִבְקְעוּ וְנָפְלוּ אַרְצָה, וְהַשּׁוֹפֵט הָעֲלִיּוֹן וְעוֹרְכֵי
הַדִּין וְהַכְּהֻנִּים וְהַמּוֹרִים אֲשֶׁר סָטְרוּ בְּפָנֵי עֲלָמָא
כח וְעַמּוּלָק נִהְרְגוּ תַּחַת הַמַּפְלָת. וְעֲלָמָא וְעַמּוּלָק

היֵער. וְהַנְפִיִּים חִפְצוּ לְהִשִּׁיב אֶת הַשְּׁבוּיִים
אֲשֶׁר הוּבְלוּ בְּשָׁבִי אֶל הַיֵּער. וְאִישׁ אֶחָד מֵנָה
לְחִיּוֹת הַמִּפְקָד הָרָאשִׁי לְחִילוֹת הַנְּפִיִּים. וְשָׁמוּ
נִקְרָא זֹרֶם, וְשָׁמוֹת שְׁנֵי בָּנָיו לְחִי וְאַחָא. וְזֹרֶם
וְשְׁנֵי בָּנָיו הָלְכוּ אֶל עַלְמָא, כִּי יָדְעוּ כִּי הוּא הִכְהֵן
הַגְּדוֹל בְּכִנְסִיָּה, וְאָף שָׁמְעוּ כִּי רוּחַ הַנְּבוּאָה
בְּקִרְבּוֹ; לָכֵן הֵם בִּקְשׁוּ לְדַעַת מִמֶּנּוּ אֶת רִצּוֹן
יְהוָה, אָנָּה יֵלְכוּ בִיעֵר וַיַּחֲפֹשׂ אֶת עֲמִיתֵיהֶם
אֲשֶׁר נִלְקְחוּ בְּשָׁבִי הַלְּמָנִים. וְעַלְמָא שָׁאַל אֶת
יְהוָה עַל הַדְּבָר הַזֶּה, וְכִשְׁבוּ אֵלָיוֹתָם אָמַר: הִנֵּה
יַחֲצוּ הַלְּמָנִים אֶת נְהַר צִידוֹן בִּיעֵר הַדְּרוֹמִי
הַרְחֵק מֵעֵבֶר לְגִבּוֹל אֶרֶץ מִנְטִי; שֶׁם תִּפְגְּשׁוּם,
בְּמִזְרַח נְהַר צִידוֹן, וְשָׁם יִמְסֹר יְהוָה לְיָדְכֶם אֶת
עֲמִיתֵיכֶם שְׁבוּיֵי הַלְּמָנִים. וְזֹרֶם וּבְנָיו חֲצוּ
בְּרָאשׁ צִבְאָם אֶת נְהַר צִידוֹן וְנִסְעוּ אֶל הַיֵּער
הַדְּרוֹמִי אֲשֶׁר מִמִּזְרַח לְגִדַּת נְהַר צִידוֹן, מֵעֵבֶר
לְגִבּוֹל מִנְטִי. וְכַבּוּאָם עַל חִילוֹת הַלְּמָנִים,
נִפְּצוּ הַלְּמָנִים וְנִסְגּוּ אֶל הַיֵּער. וְהֵם לָקְחוּ אֶת
עֲמִיתֵיהֶם, שְׁבוּיֵי הַלְּמָנִים, וְהִשְׁיבוּם אֶל אֶרֶץ
נַחְלָתָם. וּמִן הַשְּׁבוּיִים לֹא הָיְתָה כָּל אַבְדָּה בְּנַפְשׁ.
כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת אַחַת עֶשְׂרֵה לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים,
וְכֹה גָּרְשׁוּ הַלְּמָנִים מִן הָאָרֶץ וְאִנְשֵׁי עֲמוֹנִיָּה
הַשְּׁמָדוּ; אַכֹּן, כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה מִן הָעֲמוֹנִיָּה
אֲבָדָה וְעֵירָם הַגְּדוֹלָה חָרְבָה, אֲשֶׁר אִנְשֵׁיהָ
אָמְרוּ כִּי לֹא יוֹכֵל אֱלֹהִים לְאַבְדָּה, כִּי גְדוֹלָה
הִיא. הִנֵּה, בְּיוֹם אֶחָד שָׁמְמָה עֲמוֹנִיָּה וּפְגָרֵי
יוֹשְׁבֵיהָ הָיוּ טָרֶף לְכָלִּים וּלְחִית הַשָּׂדֶה.
וְאוּלָם, אַחֵר יָמִים רַבִּים, נִעְרְמוּ גְוִיּוֹתֵיהֶם עַל
פְּנֵי הָאֲדָמָה וְכִסּוּ בְּשַׁכְבַּת עֶפֶר דָּקָה. וְלֹא בָּאוּ
אֲנָשִׁים לְהַתְנַחֵל בְּאֶרֶץ עֲמוֹנִיָּה שְׁנִים רַבּוֹת
מִפְּנֵי צִחְנַת הַפְּגָרִים הָעֲזָה. וְהִיא נִקְרָאָה חֶרְבַת
הַנְּחוּרִים. כִּי הָיוּ הַמֵּתִים בְּנֵי אֲמוֹנִית נְחוּרִים
וְאַרְצָם נִשְׁאַרָה שְׁמָמָה. וְהַלְּמָנִים לֹא הוֹסִיפוּ
לְצֹאת עוֹד לְמַלְחָמָה עַל הַנְּפִיִּים עַד שְׁנַת אַרְבַּע
עֶשְׂרֵה לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נָפִי. כֹּךָ הָיָה
לְנַפְיִים שְׁלוֹם בְּכָל הָאָרֶץ שְׁלֹשׁ שָׁנִים. וְעַלְמָא
וְעַמּוּלֵק הָלְכוּ אֶל הָעָם לְקָרָאם לְתִשׁוּבָה,
בְּמִקְדָּשָׁיו וְגַם בְּבֵתֵי הַכְּנָסֶת אֲשֶׁר נִבְנוּ כְּדֹרֶךְ
הַיְּהוּדִים. וְהֵם חָלְקוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים עִם כָּל
אֲשֶׁר חִפֵּץ לְשִׁמְעַת אֶת דְּבָרֵיהֶם, בְּלֹא מִשְׁוֹא

יְהוָה לֵאמֹר: אָנָּה, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, רַחֵם עַל הָאִישׁ
הַזֶּה וְרַפְּאֵהוּ כִּפִּי אֲמוֹנִיתוֹ אֲשֶׁר בְּמִשְׁחִית. וְכַאֲמֹר
עַלְמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קִפֵּץ וְאַזְרוֹם עַל רִגְלָיו
וְהִחַל לִלְכֹת. הַדְּבָר נַעֲשֶׂה לְמִרְבָּה הַשְּׁתוּמָמוֹת
כָּל הָעָם, וְשָׁמוּעַתוֹ פְּשֻטָּה בְּכָל אֶרֶץ צִידוֹם.
וְעַלְמָא הִטְבִּיל אֶת זְאֲזָרוֹם אֶל יְהוָה; וּמִן הַיּוֹם
הַהוּא וְהָלָאָה הוּא הִסִּיף לָעָם. וְעַלְמָא יִסֹּד
כְּנִסְיָה בְּאֶרֶץ צִידוֹם, וְקִדֵּשׁ כְּהֻנִּים וּמוֹרִים בְּאֶרֶץ,
לְהִטְבִּיל אֶל יְהוָה כָּל אָדָם הַחִפֵּץ לְהִטְבֵּל. וְהֵם
הָיוּ רַבִּים, כִּי מִכָּל סְבִיבוֹת צִידוֹם נִהְרוּ וְנִטְבְּלוּ.
וְאוּלָם אִנְשֵׁי אֶרֶץ עֲמוֹנִיָּה נִשְׁאַרוּ קָשִׁי לֵב
וְקָשִׁי עֹרֶךְ; וְהֵם לֹא שָׁבוּ מִחִטְאֵיהֶם בְּאַמְרָם
כִּי כָּל כֹּחַ עַלְמָא וְעַמּוּלֵק מֵאֵת הַשֵּׁטֶן הוּא, כִּי
הֵם הָיוּ בְּנֵי תוֹרַת נְחוּר וְלֹא הֶאֱמִינוּ בְּתִשׁוּבָה
מִחִטְאֵיהֶם. וְעַמּוּלֵק עֲזַב אֶת כָּל זִהְבוֹ וְכִסְפוֹ
וַיִּקְרוּצֵהוּ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ עֲמוֹנִיָּה, בְּעֵבֶר דְּבַר
אֱלֹהִים, כִּי רָחֲקוּ מִמֶּנּוּ חִבְּרָיו אֲשֶׁר הָיוּ רַעִים לוֹ
וְכֹן עָשׂוּ אֲבָיו וּמִשְׁפַּחְתּוֹ. וְעַלְמָא, אַחֵר כּוֹנְנֵה
אֶת הַכְּנִסְיָה בְּצִידוֹם, וּבְרָאוֹתוֹ בְּלִימָה גְדוֹלָה,
כִּי הָאֲנָשִׁים נִבְלְמוּ מִהַתְנַשֵּׂא בְּגִאוֹת לָבָם וְנִכְנְעוּ
לִפְנֵי אֱלֹהִים, וְהִחֲלוּ לְהַתְכַּנֵּס בְּמִקְדָּשֵׁיהֶם לְעַבֵּד
אֶת אֱלֹהִים לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ, וְהִשְׁגִּיחוּ וְהִתְפַּלְּלוּ
תָּמִיד לְמַעַן יִנְצְלוּ מִן הַשֵּׁטֶן וּמִמָּוֶת וּמֵאֲבָדוֹן;
אָכֹן, בְּרָאוֹת עַלְמָא אֶת כָּל אֱלֹהִים, הוּא לָקַח אֶת
עַמּוּלֵק עִמּוֹ וּבָא אֶל אֶרֶץ זֶרַעְחָמְלָה, וְהִבִּיאוֹ אֶל
בֵּיתוֹ, וְנִחְמָהוּ בְּצִרְתּוֹ, וְחָזְקָהוּ בִּיהוָה. כֹּה כָּלְתָה
הַשָּׁנָה הָעֲשִׁירִית לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נָפִי.

טז

וְהָיָה בְּשְׁנַת אַחַת עֶשְׂרֵה לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים
בְּעַם נָפִי, בְּיוֹם הַחֲמִישִׁי לְחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי, אַחֵר אֲשֶׁר
הָיָה שְׁלוֹם רַב בְּאֶרֶץ זֶרַעְחָמְלָה, בְּלֹא מַלְחָמָה
וּבְלֹא רִיב שְׁנִים אַחְדוֹת, עַד הַיּוֹם הַהוּא, נִשְׁמָעָה
זַעֲקַת מַלְחָמָה בְּכָל הָאָרֶץ. כִּי הִנֵּה חִילוֹת
הַלְּמָנִים פָּלְשׁוּ אֶל עֵבֶר הַיֵּער אֲשֶׁר בְּגִבּוֹל הָאָרֶץ,
וּבָאוּ עַל הָעִיר עֲמוֹנִיָּה וְהִחֲלוּ לְהַרְגַּת אֶת יוֹשְׁבֵיהָ
וְלַחֲרִיבָהּ. וּבִטְרָם יָכְלוּ הַנְּפִיִּים לְמַנוֹת חֵיל
לְגִרָשָׁם מִן הָאָרֶץ, הַשְּׁמִידוֹ הַלְּמָנִים אֶת הָעָם
אֲשֶׁר בְּעִיר עֲמוֹנִיָּה, וְהָרְגוּ אֲנָשִׁים בְּסִבִּיבַת
גְּבוּלוֹת נָח, וְאָף שָׁבוּ אַחֲרֵים וּלְקַחוּם אֶל

עלמא עד מאד בראותו אותם; ושמחתו גדלה
שבועתים בראותו כי הם נשארו אחיו לאמונה
ביהוה. והם התחזקו בידיעת האמת; כי הם
היו אנשים נבונים והתבוננו בשקידתם לחקר
בכתבי הקדש, בעבור ידעו את דבר אלהים.
ואין זאת הכל; הם התמסרו לתפלה רבה
ולצום. לכן שרו עליהם רוח הנבואה ורוח
ההתגלות וכאשר למדו, היה זה בעז מאת
אלהים ובסמכותו. והם למדו את דבר אלהים
במשך ארבע עשרה שנה בקרב הלמנים;
והיתה להם הצלחה מרבה בהביאם רבים
לידיעת האמת; אכן, בכת דבריהם באו רבים
לפני מנצח אלהים, לקרא בשמו ולהתודות
לפניו על חטאיהם. ואלה המאורות אשר
קרום במסעיהם, כי רבה היתה תלאתם. והם
סבלו רבות בגוף ובנפש, רעב, צמא ויגע,
ונפשם ראתה עמל רב. ואלה מסעיהם: הם
עזבו את אביהם, מושיע, בשנה הראשונה
לשלטון השופטים, כי סרבו לקבל את המלוכה
אשר חפץ אביהם להנחילם, ואף בדעת העם
היה להמליכם. והם יצאו מארץ ירעחמלה,
ועמם חרבותיהם וחניתותיהם, קשתותיהם
וחציהם וכלי קלעם. וזאת עשו בעבור יוכלו
לספק את מזונם ביער. והם יצאו אל היער
עם מתי מספר אשר בחרו לעלות אל ארץ נפי,
למען השיף את דבר אלהים ללמנים. והם נסעו
ימים רבים ביערות והרבו לצום ולהתפלל אל
יהוה כי יתן להם מרוחו להיות עמם ולשכן
בם. וזאת עשו למען יהיו כלי שרת ביד אלהים
להביא, ככל האפשר, את אחיהם, הלמנים,
לידיעת האמת לידיעת קלון מסרת אבותיהם,
אשר אינה נכונה. ויהוה פקדם ברוחו ואמר
אלהים: הנחמו והם נחמו. ועוד אמר אליהם
יהוה: לכו אל הלמנים, אחיכם, וכווננו את דברי;
והתאזרתם ארץ רוח בסבלכם ובמצוקתכם,
למען תשמשו להם בי דגמה טובה, ואני אעשכם
כלי שרת בידי להושיע נפשות רבות. ובני מושיע
התאזרו עז בלבם, וכן ההולכים עמם, ללכת אל
הלמנים ולהשמיעם את דבר אלהים. והיה
בבואם אל גבול ארץ הלמנים, הם נפרדו איש

פנים לאיש, כל העת ההיא. כה התהלכו עלמא
ועמולק ועוד רבים אשר נבחרו למלאכה,
להשיף את דבר אלהים בכל רחבי הארץ. וכנונו
הפנסיה נהיה דבר כללי ברחבי הארץ, בכל
האזור אשר סביב, בקרב כל עם הנפיים.
ולא היה העדר שיון ביניהם; ויהוה שפף את
רוחו על פני כל הארץ להכין את דעת בני
האדם ואת לבם לקבל את דברו אשר ילמדוהו
בקרבם בעת בואו; למען לא יהיו קשים על
דבר אלהים ובעבור לא יהיו חסרי אמונה,
ויכלו לכליון; כי אם יוכלו לקבל את דבר אלהים
בשמחה ויהיו ככנה אשר מרכבת על גפן האמת
למען יבואו אל מנוחת יהוה אלהיהם. והפניהם
אשר הלכו אל העם השיפו נגד כל קרב ומרמה,
קנאה ומדנים, איבה וגדוף, גנבה, שד וגזל,
רצח, נאוף וכל מיני זמה, וקראו בקול גדול כי
אסורים הדברים האלה. והם נאמו על דברים
הקורים לבוא; אכן, על בוא בן אלהים,
סבלותיו ומותו, וכן על תחית המתים. ורבים
מן האנשים שאלו על מקום בואו של בן אלהים;
והם למדו כי הוא יופיע אליהם אחר תחיתו;
והדבר הסב להם רב ששון ושמחה. כה כוננה
הפנסיה בכל הארץ, אחר אשר השג הנצחון
על השטן, ודבר אלהים בטהרתו נקרא בכל
הארץ, ויהוה ערה את ברכתו על העם. ובזאת
כלתה שנת ארבע עשרה לשלטון השופטים
בעם נפי.

מעשה בני מושיע אשר מאסו בזכותם למלך,
למען דבר אלהים, ועלו אל ארץ נפי להשיף בקרב
הלמנים; ספור סבלותיהם והצלחתם, על פי כתבי
עלמא (בערך 91-77 לפני הספירה). נקלל
בפרקים יז-כז.

יז

והיה בנסע עלמא מארץ גדעון דרומה לעבר
ארץ מנטי, והנה, למרבה פליאתו, הוא פגש
את בני מושיע אשר נסעו לעבר ארץ ירעחמלה.
ובני מושיע האלה היו עם עלמא בעת אשר
הופיע לפניו המלאך בראשונה. לכן שמח

עם עבדים אחרים על שמירת עֲדְרֵי לְמוֹנֵי
כו כְּמִנְהַג הַלְּמָנִים. וְהָיָה אַחֵר שְׁלֹשָׁה יָמִים
בְּשֵׁרוֹת הַמֶּלֶךְ, בְּהִיּוֹת עֲמוֹן עִם עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ
בַּלְּמָנִים, בַּעַת הוֹכִילִם אֶת צֹאנָם אֶל מְקוֹם
הַמֵּים הַנִּקְרָא מִי שְׁבוּץ, אֲשֶׁר אֵלָיו נִהְגוּ כָּל
כז הַלְּמָנִים אֶת עֲדְרֵיהֶם לְהִשְׁקוֹתָם, אָכֵן, בַּעַת
אֲשֶׁר נִהְגוּ עֲמוֹן וְעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ אֶת צֹאנָם אֶל
מְקוֹם הַמֵּים הַזֶּה, וְהָיָה קִמּוֹ לְמָנִים מִסְפָּר אֲשֶׁר
הִשְׁקוּ אֶת צֹאנָם, וְהִפְצִיּוּ אֶת צֹאן עֲמוֹן וְעַבְדֵי
הַמֶּלֶךְ עַד כִּי נָסוּ בְּשִׁבְעַת דְּרָכִים. וְהָיָה הַחֲלוֹ
עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ לְהַתְּלוֹנָן, וְאָמְרוּ: עֲתָה יִהְיֶה נִהְגוֹ
הַמֶּלֶךְ, כְּאֲשֶׁר עָשָׂה לְעַמִּיתֵינוּ עַל פְּזוֹר עֲדְרֵיהֶם
מִפְּנֵי רִשְׁעַת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה, וְהֵם בָּכוּ רַבּוֹת
כט וְאָמְרוּ: הִנֵּה, כִּכְר נִפְצוּ צֹאנָנּוּ. וְהֵם בָּכוּ
מִירָאָתָם כִּי יָמוּתוּ. וְכִרְאוֹת עֲמוֹן זֹאת רָחַב לְבוֹ
בְּקִרְבּוֹ מִגִּיל; וְאָמַר: אִרְאֶה אֶת כַּחֲזִי לְחִבְרִי,
עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ, וְרָאוּ אֶת הַכַּחֲזִי אֲשֶׁר בִּי לְהָשִׁיב אֶת
הַצֹּאן הָאֵלֶּה לְמֶלֶךְ, לְמַעַן אֲקַנֶּה אֶת לָבָם,
וְאִנְהַגֶּם לְהֶאֱמִין בְּדַבְרִי. אֵלֶּה מַחְשְׁבוֹת עֲמוֹן
בְּרִאוֹתוֹ אֶת יְסוּרֵי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ בְּעִינָיו
כא כְּאֲחִים. אֲזִי הִנְעִימָם עֲמוֹן בְּדַבְּרָיו וְאָמַר: אַחִי,
אֵל תִּפְּל רֹחֲכִים; נִלְכֶּה נָא לְבָקֵשׁ אֶת הַצֹּאן;
הִבֵּה נִקְבָּצוּ, וְנִשְׁכִּיב אֶל מְקוֹם הַמֵּים, וְיִזְאֹת
כב נִצִּיל אֶת עֲדְרֵי הַמֶּלֶךְ וְלֹא יִהְיֶה נִהְגוֹ. וְהֵם הִלְכוּ
לְבָקֵשׁ אֶת צֹאנָם וְעֲמוֹן בְּרִאשָׁם, וְהֵם רָצוּ מִהֵרָ
וְהִשְׁיִגוּ אֶת צֹאן הַמֶּלֶךְ וְקִבְּצוּ שְׁנֵית וְהִבְיָאוּ אֶל
מְקוֹם הַמֵּים. וְהָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּם קִמּוּ שְׁנֵית לְהַפְּיץ
אֶת צֹאנָם; וְעֲמוֹן אָמַר אֶל אַחֲיוֹ: הַקִּיפוּ אֶת
הָעֲדָרִים סָבִיב לְבָל יִכְרְחוּ, וְאִנִּי אֵלֶּךְ לָרִיב עִם
כג הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה הַמְּפִיצִים אֶת צֹאנָנּוּ. וְהֵם עָשׂוּ
כְּאֲשֶׁר צִוּם עֲמוֹן; וְהוּא יָצָא וְעָמַד לָרִיב עִם
הָעוֹמְדִים לִיד מִי שְׁבוּץ, וּמִסְפָּרָם לֹא הָיָה מֵעֵט.
כד עַל כֵּן לֹא יָרָאוּ אֶת עֲמוֹן, בְּחֻשְׁבָּם כִּי אֶחָד
לֵה אֲנָשִׁים יוֹכֵל לְהִרְגוֹ כְּאֹת נִפְשׁוֹ, כִּי לֹא יָדְעוּ
עַל דִּבְרֵי יְהוָה לְמוֹשִׁיעַ לְהַצִּיל אֶת בְּנֵי מִיִּדְיָהָם;
וְאִף לֹא יָדְעוּ מֵאוֹמֶהָ עַל יְהוָה. אָכֵן, הֵם הִתְעַנְּגוּ
בְּהִשְׁמָדַת בְּנֵי עַמָּם וּמִפְּנֵי זֹאת קִמּוּ לְפָזֵר אֶת
כז צֹאן הַמֶּלֶךְ. אִף עֲמוֹן עָמַד לְפָנֵיהֶם וְהִחֲלִל לְרָגֵם
אוֹתָם אָכֵן בְּמִקְלָעוֹ; אָכֵן, בְּכַח רֶב רָגֵם אוֹתָם
בְּאַבְנֵים; וְהוּא הִרְג אֶחָדִים מֵהֶם עַד כִּי נִדְּהָמוּ

מֵעַל אַחֲיוֹ בְּשִׁימָם מִבְּטָחָם בִּיהוָה כִּי יִשׁוּבוּ
וְיִפְגְּשׁוּ לַעַת הַקְּצִיר, כִּי הִבִּינוּ אֶת גְּדֹל הַמַּעֲשֶׂה
יד אֲשֶׁר קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם לְבָצְעוֹ. וְאִמָּנָם גְּדוֹלָה הָיְתָה
הַמַּשְׁמִימָה, כִּי הֵם קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם לְהַטִּיף אֶת דִּבְרֵי
אֱלֹהִים לְעַם פָּרָא, קֹשֶׁה וְאִכְזֹר; עִם אֲשֶׁר עָלָץ
לְהִרְג אֶת הַנְּפִיִּים, לְגֹזֵל מֵהֶם וּלְבָזּוֹם, אֲשֶׁר שָׁתוּ
לָבָם אֶל הַבָּצַע, אֶל זָהָב וְכֶסֶף וְאַבְנֵי יָקָר; וְאֵת
אֵלֶּה בִקְשׁוּ לְתַפֵּשׁ בְּרִצָּח וּבִבְזָה, בְּעָבוֹר יִנְחָלוּם
טו בְּלֹא עֲמַל כְּפִים. וְהֵם הָיוּ עִם אוֹהֵב בְּטָלָה,
וְרַבִּים מֵהֶם עַבְדוּ פְּסִילִים. וְקָלָלָת אֱלֹהִים הָיְתָה
כז עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי מִסְרַת אֲבוֹתֵיהֶם; וְאוֹלָם דַּבְּרֵי
בְּרִית יְהוָה נִתְּנוּ לָהֶם בְּתִנְאֵי שִׁנְיָחָמוּ מִרְעָתָם.
טז מִפְּנֵי זֹאת קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם בְּנֵי מוֹשִׁיעַ אֶת הַמֶּלְאָכָה;
אוֹלִי יִסְבּוּם לְשׁוּב מִרְעָתָם; אוֹלִי יִסְבּוּם לְדַעַת
יז אֶת תְּכֵנִית הַגָּאֻלָּה. עַל כֵּן נִפְרְדוּ אִישׁ מֵעַל
אַחֲיוֹ וּבָאוּ בְּקִרְבֵּי הַלְּמָנִים, אִישׁ-אִישׁ לְבָדּוֹ, כְּפִי
יח דִּבְרֵי אֱלֹהִים וְכֹחוֹ אֲשֶׁר נָתַן לוֹ. וְעֲמוֹן הָיָה רֹאשׁ
לָהֶם; אָכֵן, הוּא שָׂרָתָם; וְאַחֵר אֲשֶׁר בִּרְכָם, כָּל
אִישׁ כְּמִשְׁמֶרְתּוֹ, וְאַחֵר אֲשֶׁר חָלַק לָהֶם אֶת דִּבְרֵי
אֱלֹהִים, הוּא נִפְרַד מֵעֲלֵיהֶם. אָכֵן, אַחֵר אֲשֶׁר
שָׁמַשׁ עֲמוֹן לְפָנֵיהֶם יָצָא כָּל אֶחָד לְמַסְעוֹ בְּרַחְבֵּי
יט הָאָרֶץ. וְעֲמוֹן הִלֵּךְ אֶל אָרֶץ יִשְׁמַעְאֵל, אֲשֶׁר
נִקְרָאָה עַל שֵׁם בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל, אֲשֶׁר נָהָיו גַּם
כ הם לְמָנִים. וּבָבֹא עֲמוֹן אֶל אָרֶץ יִשְׁמַעְאֵל,
תִּפְּשׁוּהוּ הַלְּמָנִים וְאַסְרוּהוּ, כְּמִנְהַגָם בְּכָל
הַנְּפִיִּים אֲשֶׁר נָפְלוּ בִּידֵיהֶם; לְאַסֵּר אוֹתָם
וְלִהְבִּיאֵם לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. כֹּךְ נִקְבַּע כְּחֻפֵּץ הַמֶּלֶךְ,
אִם לְהִרְגָם, אוֹ לְהַנִּיחָם בְּשִׁבְיָה, אוֹ לְהַשְׁלִיכָם
אֶל בֵּית הַסֵּהֶר, אוֹ לְגַרְשָׁם מִן הָאָרֶץ, כָּל אֲשֶׁר
כא יַעֲלֶה בְּרִצּוֹנוֹ וּכְחֻפּוֹ. לָכֵן הוּבָא עֲמוֹן לְפָנֵי
הַמֶּלֶךְ הַמוֹלֵךְ עַל אָרֶץ יִשְׁמַעְאֵל. וְשֵׁם הַמֶּלֶךְ
כב לְמוֹנִי, וְהוּא הָיָה צֹאצָא לְיִשְׁמַעְאֵל. וְהַמֶּלֶךְ
שָׁאַל אֶת עֲמוֹן אִם חֻפֵּץ הוּא לְשִׁבְתָּ בְּאָרֶץ
כג בְּקִרְבֵּי הַלְּמָנִים, אוֹ בְּקִרְבֵּי עֲמוֹ. וְאָמַר אֵלָיו
עֲמוֹן: חֻפְצִי לְשִׁבְתָּ בְּקִרְבֵּי הָעָם הַזֶּה זְמַן מָה;
כד אוֹלִי אִף עַד יוֹם מוֹתִי. וְעֲמוֹן מֵצָא חֵן בְּעִינֵי
הַמֶּלֶךְ לְמוֹנִי. וְהַמֶּלֶךְ צִוָּה לְהַתִּיר אֶת חֲבָלָיו;
וְהוּא בִקְשׁ כִּי יִקַּח עֲמוֹן אֶת אֶחָת מִבְּנוֹתָיו לוֹ
כה לְאִשָּׁה. אוֹלָם עֲמוֹן אָמַר אֵלָיו: לֹא, כִּי עַבְדְּךָ
אַהֲבִיהָ. וְהָיָה עֲמוֹן עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ לְמוֹנִי, וְהוּא הִפְקִיד

כי כל מעשיהם ישרו. ואולם למוני החל לירא
 מאד פן ענה בהרגו את עבדיו. יען אשר רבים
 מהם הרג כי הפיצו בני עמם את העדרים ליד
 מקום המים; וכן, מפני פזור צאנם, הומתו.
 והנה היה זה מנהג הלכנים האלה לעמוד ליד מי
 שבוצ למען פזר את עדרי האנשים בעבור ינהגו
 רבים מהפזורים אל אדמותיהם, כי היה זה נהג
 מעשה הבה בקרבם. והמלך למוני שאל את
 עבדיו לאמר: איפה האיש הזה אשר לו כח רב
 כזה? והם אמרו לו: הנהו נותן מספוא אל סוסיה.
 כי עוד בטרם עת השקות הצאן, צוה המלך את
 עבדיו להכין את סוסיו ואת מרכבותיו למען
 יוכל אל ארץ נפי, כי אבי למוני, אשר הוא מלך
 כל הארץ, יעד לעשות שם משתה גדול.
 וכשמע המלך למוני כי היה עמון מכין את
 סוסיו ואת מרכבותיו, רבתה השתוממותו על
 נאמנות עמון. והוא אמר: אכן, לא היה בכל
 עבדי משרת נאמן כאיש הזה, כי זוכר הוא את
 כל מצוותי לקימן. עתה ידוע ידעתי כי זה הרוח
 הגדול ורצוני כי יבוא אלי, אך לא ארהיב עז
 בנפשי. וכאשר כלה עמון להכין את הסוסים
 ואת המרכבות למסע המלך ועבדיו, הוא בא
 לפני מושב המלך ונראה כי שנה מראה המלך,
 והוא עמד לשוב ולצאת מפניו. ואמר אליו
 אחד עבדי המלך: רבנה, אשר פשרו מלך גבור
 ורב, כי מלכיהם נחשבו אדירים. וכה אמר
 אליו: רבנה, המלך חפץ כי תשאר. ועמון סב
 ופנה אל המלך ואמר אליו: מה חפצך כי
 אעשה למענך, אדוני המלך? והמלך לא ענהו
 בתוך שעה תמימה על פי חשבון ומנם, כי לא
 ידע מה יאמר לו. ועמון אמר אליו שנית: מה
 רצונך ממני? ולא ענהו המלך. ויען אשר מלא
 עמון רוח אלהים, ידע את מחשבות המלך
 ואמר אליו: האם כי שמעת כי הגנתי על עבדך
 ועל צאנך, והרגתי שבעה מעמיתיהם במקלע
 ובחרב, ולאחרים כרתי את הזרועות למען הגן
 על צאנך ועל עבדך? הזאת סבת פליאתך?
 אשאל נא אותך: מה זאת כי כה גדולה
 פליאתך? הן גבר אני ועבדך. לכן, כל אשר
 ישר ותחפצהו, אותו אעשה. וכשמע המלך

מעצמת כחו. אך הם כעסו על הרג עמיתיהם,
 וגמרו אמר להכותו. ובראותם כי לא יוכלו
 לו באבניהם, באו להרגו באלותיהם. והנה, כל
 איש אשר הניף את אלתו להכות את עמון, כרת
 עמון את זרועו בחרבו. אכן, הוא עמד בפני
 מהלמותיהם בכרתו את זרועותיהם בקצה
 חרבו עד כי השתוממו והחלו לנוס מפניו.
 ואף כי מספרם לא היה מעט הוא הניסם בכח
 זרועו. ששה מהם נפלו מאבני הקלע, והוא
 לא הרג בחרבו איש, זולת מנהיגם; והוא כרת
 מזרועותיהם כמספר אשר הורמו עליו, ולא היו
 הן מעטות. ואחר גרשו אותם הרחק ממנו, שב
 והשקה, עם אחיו, את עדריהם, והשיבם אל
 מרעה המלך. אז הם באו אל המלך והם
 נושאים את זרועות אלה אשר בקשו להרג
 את עמון, ונכרתו בחרבו למען יהיו עדות על
 המעשים אשר עשו.

יח

והמלך למוני צוה על עבדיו לעמד לפניו ולהעיד
 על כל אשר ראו בענין הזה. ואחר אשר העידו
 כלם על אשר ראו, ואחר אשר הוא למד על
 נאמנות עמון בהצילו את צאנו, ומה רב כחו
 במלחמה על מבקשי נפשו, הוא השתומם
 מאד ואמר: אכן, גדול זה מאדם. האין זה הרוח
 הגדול השולח שפטים כה גדולים בעם הזה, על
 רציחותיהם? והם ענו למלך ואמרו: איננו
 יודעים אם הרוח הגדול הוא או אדם, אך זאת
 ידענו, כי אין אויבי המלך יכולים להרגו; אף
 אינם יכולים לפזר את צאן המלך בהיותו עמנו,
 מפני ממחיותו ורב כחו; לכן, ידענו כי הוא ידיד
 למלך. הנה, אדוננו המלך, לא נאמין כי יש
 לאדם כח רב כזה; הן ידוע נדע כי איש לא
 יוכל להרגו. וכשמע המלך את הדברים האלה,
 הוא אמר אליהם: עתה ידעתי כי זה הרוח הגדול;
 הוא ירד לעת הזאת להציל את חייכם, למנעני
 מהריגתכם, כהרגי את עמיתים. הנה, זה הרוח
 הגדול אשר עליו דברו אבותינו. וכיד למוני
 היתה מסרת על קיום רוח גדול, והוא קבלה
 מאביו. ואף כי האמינו עמו ברוח גדול, חשבו

הָאֱלֹהִים, הוּא פִּתַּח בְּסִפּוֹר בְּרִיאַת הָעוֹלָם
וּבְרִיאַת אָדָם. וְהוּא סִפֵּר אֶת כָּל הַדְּבָרִים עַל
נִפְלִיּוֹת אָדָם וְתָרַם לִפְנֵינוּ אֶת כְּתָבֵי הַזִּכְרוֹן
אֲשֶׁר לָעַם וְאֶת כְּתָבֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ מִפִּי
הַנְּבִיאִים, עַד עַתָּה צֵאת אֲבִיהֶם לַחֵי מִירוּשָׁלַם.
וְהוּא אֵף שָׁנָן בְּאֲזִינֵיהֶם, אַכֹּן, בְּאֲזִי הַמֶּלֶךְ
וְעַבְדֵּיו, אֶת דְּבָרֵי כָּל מַסְעֵי אֲבוֹתֵיהֶם בְּמִדְבָּר
וְכָל סִבְלוֹתֵיהֶם בְּרָעַב וּבְצָמָא וְאֶת יְגִיעָתָם
וְעוֹד כְּדִבְרֵים הָאֵלֶּה. וְהוּא שָׁנָן לִפְנֵיהֶם גַּם
אֶת מַעֲשֵׂי מֶרֶד לָמֹן וּלְמוֹאֵל וּבְנֵי יִשְׁמַעֲאֵל,
אַכֹּן, עַל כָּל מִרְדּוֹתֵיהֶם סִפֵּר לָהֶם; וְהוּא בָּאֵר
לָהֶם אֶת כָּל כְּתָבֵי הַזִּכְרוֹן וְכְתָבֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר
מַעֲתָ צֵאת לַחֵי מִירוּשָׁלַם וְעַד עַצְם הַיּוֹם
הַזֶּה. וְאֵין זֹאת הַכֹּל, כִּי הוּא בָּאֵר לָהֶם אֶת
תְּכֵנִית הַגָּאֻלָּה, אֲשֶׁר הוֹכֵנָה מִסּוּד הָעוֹלָם;
וְאֵף הוֹדִיעָם עַל בּוֹא הַמָּשִׁיחַ וְעַל כָּל מַעֲשֵׂי
יְהוָה. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר הוּא אָמַר אֶת כָּל
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וּבְאָרֶם לְמַלְךָ, הָאֲמִין הַמֶּלֶךְ
לְכָל דְּבָרָיו. וְהוּא הֵחֵל לִזְעַק אֶל יְהוָה לֵאמֹר:
יְהוָה, רַחֵם נָא! חוֹסֶה עָלַי וְעַל עַמִּי כָּרִב רַחֲמֶיךָ
עַל עַם נָפִי. וּכְכִלּוֹתוֹ לֹאמַר זֹאת הוּא נֶפֶל אֲרֻצָּה
כְּמַת. וְעַבְדֵּיו לִקְחוּהוּ וּנְשָׂאוּ אוֹתוֹ בְּנִימָה אֶל
אֲשֶׁתּוֹ, וְהִנְחוּהוּ עַל מִשָּׁה; וְהוּא שָׁכַב כְּמַת
בְּמִשְׁכָּן שְׁנֵי יָמִים וּשְׁנֵי לַיְלוֹת; וְאֲשֶׁתּוֹ וּבְנָיו
וּבְנוֹתָיו סָפְדוּ לוֹ מִסְפַּד גָּדוֹל, כְּמִשְׁפָּט
הַלְּמָנִים, עַל אֲבֹתָם.

יט

א וְהָיָה כְּעֶבֶר שְׁנֵי יָמִים וּשְׁנֵי לַיְלוֹת הִם עָמְדוּ
לְקַחַת אֶת גּוֹיָתוֹ וּלְהַנִּיחָהּ בַּקֶּבֶר אֲשֶׁר כְּרוּ
ב לְקַבּוֹרַת מֵתֵיהֶם. וְהַמְלָכָה, אֲשֶׁר שָׁמַע עֲמוֹן
הַגִּיעַ לְאֲזִינֶיהָ, שָׁלַחָה לְקַרְא לוֹ וּחִפְצָהּ כִּי יָבֹא
ג אֵלֶיהָ. וְעֲמוֹן עָשָׂה כְּאֲשֶׁר הִצְטִיחָהּ, וּבָא אֶל
הַמְלָכָה וּבִקֵּשׁ לָדַעַת מֶה הִיא תַּחְפֹּץ כִּי יַעֲשֶׂה.
ד וְהִיא אָמְרָה אֵלָיו: מִפִּי עַבְדִּי אִישִׁי נֹדַע לִי כִּי
נָבִיא לֹאֵל קֹדֶשׁ אָתָּה, וְכִי בִידְךָ כָּח לַעֲשׂוֹת רַב
ה מַעֲשֵׂי עֹז בְּשִׁמּוֹ. לָכֵן, אִם נָכוֹן הַדְּבָר, רְצוֹנִי כִּי
תֵּלֶךְ וְתִרְאֶה אֶת אִישִׁי, כִּי זֶה שְׁנֵי יָמִים וּשְׁנֵי
לַיְלוֹת מוֹטֵל הוּא עַל מִשְׁתּוֹ. יֵשׁ הָאוֹמְרִים כִּי
לֹא מֵת, וְיֵשׁ הָאוֹמְרִים כִּי מֵת וְהַצְחָנָה עָלָתָה

אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוֹסִיף לְהַשְׁתוֹמֵם, כִּי נֹכַח
כִּי יָכוֹל עֲמוֹן לָדַעַת אֶת מַחְשְׁבוֹתָיו. וְאוֹלָם הַמֶּלֶךְ
לְמוֹנֵי פִתּוּחַ אֶת פִּיו וְאָמַר אֵלָיו: מִי אָתָּה? הַאֲתָה
יט הוּא הָרוּחַ הַגָּדוֹל, הַיּוֹדֵעַ הַכֹּל? וְהִשְׁיִכְהוּ עֲמוֹן
כ וְאָמַר אֵלָיו: אֵינֶנִּי. וְאָמַר הַמֶּלֶךְ: אֵיךְ יִדְעַת אֶת
מַחְשְׁבוֹת לִבִּי? דְּבַר גְּלוּיּוֹת וְסִפֵּר לִי עַל הַדְּבָרִים
זו הָאֵלֶּה; סִפֵּר לִי גַם בְּאִיזָה כָּח הָרִגְתָּ וְכָרַתָּ אֶת
זְרוּעוֹת בְּנֵי עַמִּי אֲשֶׁר הִפִּיצוּ אֶת צֵאנִי.
כא הִנֵּה, אִם תִּסְפֹּר לִי עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כָּל אֲשֶׁר
תֵּאֱמָר נִפְשָׁךְ, לֹךְ אֲתַנְנוּ, וְאִם יִהְיֶה צָרְךָ אֲשֶׁמַּר
עָלַי בְּחִילִי; אֵף יוֹדַע אֲנִי כִּי חֹזֵק אָתָּה מִכָּלִם;
וְאוֹלָם, כָּל אֲשֶׁר תִּבְקֹשׁ מִמֶּנִּי, אֲתַנְנוּ לִךְ.
כב וְעֲמוֹן, בְּהִיּוֹתוֹ חָכֵם אֵף תְּמִים, אָמַר אֶל לְמוֹנֵי:
הַתְּקַשִּׁיב לְדְבָרֵי אִם אֶסְפֹּר לֹךְ בְּאִיזָה כָּח אֲנִי
עוֹשֶׂה אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה? זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר אֲנִי
כג מִבְּקִשׁוֹ. וְהַמֶּלֶךְ עָנָה לוֹ וְאָמַר: אַכֹּן, אֲאָמִין
לְכָל דְּבָרֶיךָ. כִּה נִתְפַּשׁ הַמֶּלֶךְ בְּתַחְבּוּלָה.
כד וְעֲמוֹן הֵחֵל לְדַבֵּר אֵלָיו גְּלוּיּוֹת וְאָמַר: הַמֶּאֱמִין
כה אָתָּה כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים? וְהוּא עָנָה וְאָמַר: אֵינֶנִּי
כו יוֹדַע מֶה פֶּשֶׁר זֶה. אִזּוֹ אָמַר עֲמוֹן: הַמֶּאֱמִין
כז אָתָּה כִּי יֵשׁ רוּחַ גָּדוֹל? וְהוּא עָנָה: אַכֹּן.
כח וְעֲמוֹן אָמַר: זֶה הוּא אֱלֹהִים. וְעֲמוֹן הוֹסִיף
לֵאמֹר: הַמֶּאֱמִין אָתָּה כִּי הָרוּחַ הַגָּדוֹל הַזֶּה,
אֲשֶׁר הוּא אֱלֹהִים, בָּרָא אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
כט בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ? וְהוּא אָמַר: אַכֹּן, מֶאֱמִין אֲנִי
כִּי הוּא בָּרָא אֶת כָּל אֲשֶׁר בָּאָרֶץ; אֵף אֵינֶנִּי יוֹדַע
ל אֶת הַשָּׁמַיִם. וְאָמַר אֵלָיו עֲמוֹן: הַשָּׁמַיִם הֵם
לא מְקוֹם מִשְׁכַּן אֱלֹהִים וְכָל מַלְאָכֵי קֹדֶשׁ. וְהַמֶּלֶךְ
לב לְמוֹנֵי אָמַר: הָאִם הוּא מַעַל הָאָרֶץ? וְעֲמוֹן
אָמַר: אַכֹּן, וְהוּא מִשְׁקִיף מִשָּׁמַיִם עַל כָּל בְּנֵי
אָדָם; וְהוּא יוֹדַע אֶת כָּל מַחְשְׁבוֹת הַלֵּב וּכְוִנוֹתָיו;
לג כִּי בִידּוֹ נִבְרָאוּ הַכֹּל מִבְּרָאשִׁית. וְהַמֶּלֶךְ לְמוֹנֵי
אָמַר: אֲנִי מֶאֱמִין בְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
לד דִּבַּרְתָּ. הַשְּׁלִיחַ אָתָּה מַעַם אֱלֹהִים? וְאָמַר אֵלָיו
עֲמוֹן: בֶּן אָדָם אֲנִי; וְאִדָּם נִבְרָא בְּרָאשִׁית בְּצִלָּם
אֱלֹהִים. וְאֲנִי קְרוּא מֵאֵת רוּחַ קֹדֶשׁ לְלַמֵּד אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לָעַם הַזֶּה, לְמַעַן יִתְוַדְּעוּ אֶל
לה הַצֶּדֶק וְהָאֱמֶת. וְחֵלֶק מִהָרוּחַ הַזֶּה שׁוֹכֵן בִּי,
וְהוּא אֲשֶׁר נֹתַן לִי יְדִיעָה וְאֵף כָּח כְּפִי אֲמוֹנָתִי
לו בְּאַלְהִים וְתִשְׁוֹקֵתִי לוֹ. וּבְאָמַר עֲמוֹן אֶת הַדְּבָרִים

הרב אשר לעמון. והם קראו בשם יהוה ברב
 כחם, עד אשר נפלו כלם ארצה, וזלת אחת
 הנשים הלמניות, אשר נקרא שמה אביש,
 והיא הפכה להאמין ביהוה לפני שנים רבות,
 אחר חזיון נפלא אשר לאביה. וכן, אחר
 הפכה מאמינה ביהוה, וינן אשר לא הודיעה
 ברבים את הדבר מעולם, בראותה את כל עבדי
 למוני נופלים ארצה ואף את גברתה, המלכה,
 ואת המלך ואת עמון שרועים על הארץ, ידוע
 ידעה כי היה זה כח אלהים. וסברה היא כי זאת
 שעת כשר, בהודיע לעם את אשר קרה בתוכם,
 כי בראיתם את המרעה הזה, הם יסבבו להאמין
 בכח אלהים. לכן היא רצה מבית אל בית
 והודיעה לאנשים את הדבר. והם החלו
 להתקבץ אל בית המלך. ובאו המונים וחזו,
 למרבה הפתעתם, במלך ובמלכה ובעבדיהם
 שוכבים על הארץ, כלם מוטלים כמתים; והם
 אף ראו את עמון והנהו איש עם נפי. והעם
 החל להתלונן ביניהם; וחלק אמרו כי רעה
 גדולה באה עליהם, על המלך ועל ביתו, כי
 התיר לאיש מעם נפי להשאר בארצם.
 ואחרים גערו בהם ואמרו כי המלך הביא את
 הרעה הזאת על ביתו. ינן אשר הרג את עבדיו,
 אשר נתנו לצאנו לפזו על מי שבזו. והאנשים
 אשר עמדו על מי שבזו ואשר פזרו את צאן
 המלך גערו באלה, כי הם רגזו על עמון מפני
 ההרג אשר הרג בעמיתיהם על מי שבזו, בהגנו
 על עדרי המלך. ואחד מהם, אשר אחיו נפל
 בחרב עמון ואשר חמתו על עמון בערה בו,
 שלף את חרבו וקרב אל עמון להטיל בו את
 חרבו ולהרגו; והנה, כהניפו את החרב להכותו,
 הוא נפל ארצה מת. והגנו רואים כי לא נתן
 היה להרג את עמון, וזאת על פי דבר יהוה אשר
 דבר אל מושיע אביו לאמר: חוס אחוס עליו
 ויעשה לו כפי אמונתו. לכן הפקידו מושיע ביד
 יהוה. והיה כראות ההמון כי האיש אשר הניף
 את חרבו להרג את עמון, נפל מת, ירד פחד על
 כלם והם לא העזו לשלח ידם לגעת בעמון או
 באחד הנופלים; והם הוסיפו לתמה זה אל זה
 מה מקור הכח הגדול הזה, ומה משמע כל

ממנו וצריך להניחו בקבר; אך באפי לא
 עלתה ממנו כל צחנה. הנה, זאת חפץ עמון
 בידעו כי המלך למוני שריו תחת כח אלהים;
 ובידעו כי הוסר מדעת המלך לוט חסר האמונה
 האפל, והאור אשר האיר את דעתו, אשר הוא
 אור תפארת אלהים, והוא אור נפלא
 אשר לטובו, הכניס רב גיל אל נפשו, עד כי
 נמוג ענן הקדרות ואור חיי עולם הצת בנפשו.
 אכן, הוא ידע כי האור הזה התגבר על גוו והוא
 התנשא באלהים. והנה, חפץ המלכה היה
 חפצו היחיד. לכן הוא נכנס לראות את המלך
 כבקשת המלכה; והוא ראה את המלך וידע כי
 לא מת. והוא אמר אל המלכה: לא מת הוא,
 כי תרדמת אלהים נפלה עליו ומחר קיץ ויקום;
 לכן, אל תקברוהו. ואמר לה עמון: התאמיני
 בזאת? והיא אמרה לו: אין לי עדות כי אם
 דברך ודבר עבדינו. על אף זאת, מאמינה אני
 כי כדברך יהיה. ואמר אליה עמון: ברוכה את
 על גדל אמונתך. אני אומר לך, אשה, כי לא
 נמצאה אמונה רבה כזאת בכל עם הנפיים.
 והאשה שמרה את משת בעלה מן השעה
 ההיא עד למחרת בשעה אשר יעד עמון
 לקומו. והוא קם כדבר עמון; ובקומו פשט
 את ידו לקראת האשה ואמר: ברוך שם אלהים
 וברוכה את. כי כהיותך חיה, הנה ראיתי את
 גואלי; והוא יבוא. ולד מאשה וינאל את כל
 בני אנוש המאמינים בשמו. ובאמרו את
 הדברים האלה, מלא לבבו בקרבו והוא נפל
 עוד פעם משמחה; וכן נפלה המלכה, כי גבר
 עליה רוח הקדש. וכאשר ראה עמון כי רוח
 אלהים נשפכה כפי תפלותיו, על אחיו הלמנים,
 אשר היו מקור אבל כה רב בקרב הנפיים,
 או בקרב כל עם אלהים, מפני עוונותיהם
 ומסורותיהם, הוא נפל על ברקיו ושפף את
 נפשו בתפלה ובהודיה לאלהים על מעשהו
 למען אחיו, ואף עליו גברה השמחה; וכה נפלו
 שלשתם ארצה. וכאשר ראו עבדי המלך כי
 נפלו אלה, החלו גם הם לקרא אל אלהים,
 כי אף עליהם היתה יראת יהוה, ינן אשר המה
 היו אשר עמדו לפני המלך והעידו על הכח

כ

א וְהָיָה אַחֵר יִסְדֵּם כְּנִסְיָהּ בְּאַרְץ הַהִיא, חֲפִץ
הַמֶּלֶךְ לְמוֹנֵי כִי יִלְךְ עִמּוֹן עִמּוֹ אֶל אֶרֶץ נָפִי
ב בַּעֲבוּר יִצְיָהוּ לִפְנֵי אָבִיו. וְקוֹל יִהוּהָ הָיָה אֵל
עִמּוֹן לֵאמֹר: לֹא תַעֲלֶה אֶל אֶרֶץ נָפִי, כִּי הַמֶּלֶךְ
יִבְקֹשׁ לְהִרְגֶּךָ; אֲךָ אֶל אֶרֶץ מִדּוּנֵי תֵלָךְ, כִּי אַחִיד
אֶהְיֶה וְאַף מוֹלֹקִי וְעִמָּה אֲסוּרִים שָׁם בֵּית הַכֶּלָּא.
ג וְכִשְׁמַע עִמּוֹן אֶת הַדְּבָר הַזֶּה, הוּא אָמַר אֶל
לְמוֹנֵי: הִנֵּה אֲחִי וְעִמִּיתִי אֲסוּרִים בְּבֵית הַכֶּלָּא
ד בְּמִדּוּנֵי, וְאַנִּי הוֹלֵךְ לַחֲלָצָם. וְאָמַר לְמוֹנֵי אֶל
עִמּוֹן: יִדְעִיתִי כִּי בִכְחַי יִהוּהָ תוּכַל לַעֲשׂוֹת הַכֹּל,
אוֹלָם הִנְנִי הוֹלֵךְ עִמָּךְ אֶל אֶרֶץ מִדּוּנֵי; כִּי מֶלֶךְ
אֶרֶץ מִדּוּנֵי, אֲשֶׁר שְׁמוֹ אֲנִסְיָאוֹמֶנּוּ, הוּא רַעִי;
לָכֵן אֵלַי אֶל אֶרֶץ מִדּוּנֵי, לְמַעַן אֲדַבֵּר חֲלָקוֹת
אֶל מֶלֶךְ הָאֶרֶץ וְהוּא יוֹצִיא אֶת עַמִּיתִיךָ מִבֵּית
הַכֶּלָּא. וְאָמַר לְמוֹנֵי אֶל עִמּוֹן: מִי הִגִּיד לְךָ כִּי
ה עַמִּיתִיךָ אֲסוּרִים? וְאָמַר לוֹ עִמּוֹן: אִישׁ לֹא
הִגִּיד לִי, בִּלְתִּי אֱלֹהִים; וְהוּא אָמַר לִי: לֹךְ וְחַלֵּץ
אֶת עַמִּיתִיךָ, כִּי אֲסוּרִים הֵם בְּאַרְץ מִדּוּנֵי.
ו וְכִשְׁמַע זֹאת לְמוֹנֵי, הוּא צָוָה אֶת עַבְדֵּי הַחֵיָן
ז אֶת סוֹסָיו וְאֶת מֶרְכָּבוֹתָיו. וְהוּא אָמַר אֶל עִמּוֹן:
בּוֹא נָא, הִנְנִי יוֹרֵד עִמָּךְ אֶל אֶרֶץ מִדּוּנֵי וְשָׁם
אֲפַצִּיר בְּמֶלֶךְ לְשַׁחֲרֹר אֶת עַמִּיתִיךָ הָאֲסוּרִים.
ח וְהָיָה בְּצֵאת עִמּוֹן וְלְמוֹנֵי לְמַסַּעִם שָׁמָּה, הֵם
פָּגְשׁוּ אֶת אָבִי לְמוֹנֵי, אֲשֶׁר הָיָה מֶלֶךְ עַל כָּל
ט הָאֶרֶץ. וְאָבִי לְמוֹנֵי אָמַר אֵלָיו: מַדּוּעַ לֹא בָאתָ
אֶל הַמִּשְׁתָּה בַּיּוֹם הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בּוֹ מִשְׁתָּה
י לְבָנִי וּלְעַמִּי. וְעוֹד אָמַר: אָנָּה מוֹעֲדוֹת פָּנֶיךָ עִם
הַנְּפִי הַזֶּה, אֲשֶׁר הוּא אֶחָד בְּנֵי אִישׁ כְּזָבִים.
יא וְלְמוֹנֵי, בַּחֲשָׁשׁוֹ לְהַעֲלִיב אוֹתוֹ, סָפַר לוֹ לֵאמֹר הוּא
יב הוֹלֵךְ. וְהוּא אָף סָפַר לוֹ אֶת כָּל סִבַּת שְׁהִיָּתוֹ
בְּאַרְץ מַלְכוּתוֹ, אֲשֶׁר מְנַעַה אוֹתוֹ מִלְכַּת אֶל
יג אָבִיו לְמִשְׁתָּה אֲשֶׁר עָשָׂה. וְכֹאֲשֶׁר סָפַר לְמוֹנֵי
לְאָבִיו אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהִנֵּה, לְמַרְבֵּה
הַפִּתְעוּת, כַּעַס עָלָיו אָבִיו וְאָמַר: לְמוֹנֵי, הִנֵּךְ
הוֹלֵךְ לַחֲלֹץ אֶת הַנְּפִיִּים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר בְּנֵי אִישׁ
יד כְּזָבִים הֵם. הוּא גִזַּל אֶת אֲבוֹתֵינוּ, וְעָתָה גַם בְּנֵינוּ
בָּאִים בְּתוֹכָנוּ, לְמַעַן יִרְמוּנוּ בְּנִכְלֵיהֶם וּבְכִזְבֵּיהֶם,
בַּעֲבוּר יוֹסִיפוֹ לְנִשְׁלָנוּ מִרְכּוֹשָׁנוּ. וְאָבִי לְמוֹנֵי

כה הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְרַבִּים מִן הַקָּהֵל אָמְרוּ כִּי
עִמּוֹן הוּא הָרוּחַ הַגָּדוֹל, וְאַחֲרִים אָמְרוּ כִּי הָרוּחַ
כו הַגָּדוֹל שָׁלָחוּ; אֲךָ אַחֲרִים גָּעְרוּ בְּכָל אֵלֶּה
וְאָמְרוּ כִּי עִמּוֹן הוּא מַפְלֶצֶת אֲשֶׁר נִשְׁלָחָה מִן
כז הַנְּפִיִּים לְעוֹנָתָם. וְהָיוּ אֲשֶׁר אָמְרוּ כִּי עִמּוֹן
נִשְׁלַח מֵאֵת הָרוּחַ הַגָּדוֹל לְהַצִּיקֵם מִפְּנֵי
עוֹנוֹנוֹתֵיהֶם; וְכִי הָרוּחַ הַגָּדוֹל עֹמֵד תָּמִיד
לְנְפִיִּים וְהֹצִיל אוֹתָם מִיָּדֵיהֶם. וְעוֹד אָמְרוּ כִּי
הָרוּחַ הַגָּדוֹל הַזֶּה, הוּא אֲשֶׁר הִשְׁמִיד כֹּה רַבִּים
כח מִן הַלְּמָנִים אַחֲרֵיהֶם. כֹּה הִחֲלָה הַמְּרִיבָה
בִּינֵיהֶם לְהַחֲרִיף עַד מָאֹד. וּבִהְיוֹתָם מְרִיבִים
כָּךְ, בָּאָה הָאִשָּׁה הַמִּשְׁרָתָה, אֲשֶׁר גָּרְמָה לְהִמּוֹן
לְהֹאֲסֹף, וּבִרְאוּתָהּ אֶת הַמְּרִיבָה אֲשֶׁר בְּקֶרֶב
כט הַקָּהֵל, גָּדַל צַעֲרָה מָאֹד, עַד דְּמָעוֹת. וְהָיָה
הִלְכָה וּלְקַחָה אֶת הַמֶּלֶכָה בִּידָה, כִּי אוֹלֵי תוּכַל
לְהַקִּימָה מִן הָאֶרֶץ; וּכְנֻגָּעָה בִּידָה, הִיא קָמָה
וְעָמְדָה עַל רַגְלֶיהָ, וְקִרְאָה בְּקוֹל גָּדוֹל לֵאמֹר:
בְּרוּךְ יְשׁוּעָה, אֲשֶׁר הוֹשִׁיעַנִי מִשְׁאוֹל הָאִימָה!
בְּרוּךְ אַתָּה, אֱלֹהִים, רַחֵם נָא עַל הָעָם הַזֶּה!
ל וּבִאֲמָרָה זֹאת, סָפְקָה פִּפְיָהּ וְהִשְׁמִיחָה מִמֶּלֶכָהּ
אֶת לִבָּהּ וּשְׁפָתֶיהָ דּוֹבְרוֹת מְלִים רַבּוֹת בִּלְתִּי
מוֹבִנּוֹת. וְאַחֵר עָשׂוֹתָהּ כֹּה, הִיא לְקַחָה אֶת
הַמֶּלֶךְ לְמוֹנֵי בִידָה, וְהִנֵּה הוּא קָם וְעָמַד עַל
לא רַגְלָיו. וּמִיָּד, בִּרְאוּת הַמֶּלֶךְ אֶת מְרִיבַת עִמּוֹן,
הוּא קָרַב אֵלֵיהֶם וְהִחֵל לְגַעֵר בָּהֶם וּלְלַמֶּדֶם אֶת
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמַע מִפִּי עִמּוֹן; וְכָל אֲשֶׁר הֶאָזִינוּ
לְדְבָרָיו הֶאָמִינוּ בָּהֶם וְהִפְכוּ מֵאֲמִינֵי יִהוּהָ.
לב אֲךָ רַבִּים מִן הָאֲנָשִׁים לֹא הֶאָזִינוּ לְדְבָרָיו; עַל כֵּן
לג הֵם הִלְכוּ אִישׁ בְּדַרְכּוֹ. וְעִמּוֹן, אַחֵר קוֹמּוֹ, הָיָה
מִשְׁמֵשׁ לְפָנֵיהֶם אֵף הוּא, וְכֵן עָשָׂה כָּל עַבְדֵּי
לְמוֹנֵי; וְכָלֵם הִגִּידוּ אֶל הָעָם דְּבָר אֶחָד: כִּי לָבָם
לד הִשְׁתַּנָּה, וְכִי אֵין הֵם חֲפָצִים עוֹד לְהִרְעֵ. וְהִנֵּה,
רַבִּים הִגִּידוּ בְּאָזְנֵי הָעָם כִּי רָאוּ מַלְאָכִים וְדְבָרוּ
עִמָּהֶם; וּבְכָךְ סָפְרוּ לָהֶם הַמַּלְאָכִים דְּבָרֵי אֱלֹהִים
לה וְדְבָרֵי צִדְקָתוֹ. וְהָיוּ שֵׁם רַבִּים אֲשֶׁר הֶאָמִינוּ
בְּדְבָרֵיהֶם; כָּל אֲשֶׁר הֶאָמִינוּ נִטְבָּלוּ, וְהֵם הָיוּ
לו לְעַם צָדִיק וְיֹסֵדוֹ כְּנִסְיָהּ בְּקֶרֶבָם. כֹּה הִחֲלָה
פְּעֻלַּת יִהוּהָ בְּקֶרֶב הַלְּמָנִים. וְכֹה הִחֵל יִהוּהָ
לְשַׁפֵּף אֶת רוּחוֹ עֲלֵיהֶם. וְאַנְחָנוּ רוּאִים כִּי זְרוּעוֹ
מוֹשֶׁטֶת לְכָל הַשָּׁבִים מִרְעָתָם וּמֵאֲמִינֵים בְּשִׁמּוֹ.

אָסִיף עוֹד לְמִשְׁל בּוֹ. וְהִנֵּי אֵף מוֹרָה בַּעֲבוּרָךְ
 אֶת שְׁחֹרֹר עֲמִיתֶיךָ מִבֵּית הַכֶּלָּא, וְאַתָּה
 וְעֲמִיתֶיךָ תּוֹכְלוּ לְבֹא אֵלַי, אֶל מַמְלַכְתִּי; כִּי עַז
 חֲפָצִי לְקַבֵּל אֶת פְּנִיכֶם. כִּי הַמֶּלֶךְ הִיָּה מִפְתָּע
 מְאֹד מִדְּבָרֵי עֲמוֹן וְכֵן מִדְּבָרֵי בְנוֹ לְמוֹנִי; לְכֹן
 רָצָה מְאֹד לְלַמְּדֶם. וְעֲמוֹן וְלְמוֹנֵי הַמְּשִׁיכּוֹ
 בְּמִשְׁעָם אֶל אֶרֶץ מִדּוּנִי. וְלְמוֹנֵי מִצְרָאִי חֹן בְּעֵינֵי
 מֶלֶךְ הָאֶרֶץ; עַל כֵּן שְׁחֹרְרוּ עֲמִיתֵי עֲמוֹן מִבֵּית
 הַכֶּלָּא. וּבְרָאוֹתָו אֹתָם עֲמוֹן הוּא הִתְעַצֵּב מְאֹד
 כִּי הָיוּ עִירְמִים, וְעוֹרֶם נִשְׁחַת מְאֹד, כִּי נֶאֱסְרוּ
 בַּעֲבוֹתִים. וְהֵם סָבְלוּ בְרָעַב וּבִצְמָא וּבְכָל מִינֵי
 יְסוּרִים. וְעַל אֵף זֹאת, אֶת כָּל יְסוּרֵיהֶם הֵם סָבְלוּ
 בְּאֶרֶץ רוּחַ. וּבְמִקְרָה הָיָה זֶה גּוֹרֵלֶם לִפְלִי בִיָּדִי
 עִם קֶשֶׁה לֵב וְקִשָּׁה עֶרֶף בְּיוֹתֵר; עַל כֵּן לֹא שָׁמְעוּ
 לְדְבָרֵיהֶם, וְהֵם גִּרְשׁוּם וְהַכּוּם, וּשְׁלַחוּם מִבֵּית
 אֶל בֵּית וּמִמָּקוֹם אֶל מָקוֹם, עַד בּוֹאֵם אֶל אֶרֶץ
 מִדּוּנִי; שֵׁם הֵם נִלְקָחוּ וְהִשְׁלָכוּ לְבֵית הַכֶּלָּא
 וְנֶאֱסְרוּ בַּעֲבוֹתִים וְנִשְׁאָרוּ כְּלוֹאִים יָמִים רַבִּים,
 עַד אֲשֶׁר חָלְצוּ בִיָּדִי לְמוֹנֵי וְעֲמוֹן.

כא

וְהָיָה בְּהִפְרָד עֲמוֹן וְעֲמִיתָיו בְּגִבּוּל אֶרֶץ הַלְּמָנִים,
 פָּנָה אַהֲרֹן לְנִסְעֵ אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר הַלְּמָנִים קְרָאוּהָ
 יְרוּשָׁלַם, עַל שֵׁם אֶרֶץ מוֹלְדֹת אֲבוֹתֵיהֶם; וְהָיָה
 הָרַחֵק, בְּגִבּוּל אֶרֶץ מוֹרְמוֹן. וְהַלְּמָנִים וְהַעֲמִלְקִיִּים
 וְעַם עֲמוּלוֹן בְּנוֹ עִיר גְּדוֹלָה, אֲשֶׁר שָׁמָּה נִקְרָא
 יְרוּשָׁלַם. וְהַלְּמָנִים עֲצָמָם הָיוּ קָשִׁים דִּים, אוֹלָם
 הַעֲמִלְקִיִּים וְהַעֲמוּלוֹנִים הָיוּ אֵף קָשִׁים מִהֶם;
 לְכֹן הֵם הָיוּ אֶת הַלְּמָנִים לְהַקְשׁוֹת אֶת לִבָּם,
 לְהִתְחַזֵּק בְּרִשְׁעָה וּבְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם. וְאַהֲרֹן בָּא
 אֶל הָעִיר יְרוּשָׁלַם, וְהִחַל לְהִסְיֵף אֶל הַעֲמִלְקִיִּים.
 אָכֵן, הוּא הִחַל לְהִסְיֵף לָהֶם בְּבִתֵּי הַכְּנָסֹת אֲשֶׁר
 לָהֶם, כִּי הֵם בְּנוֹ בְּתֵי כְּנָסֹת כְּמִשְׁפַּט הַנְּחוּרִים;
 כִּי רַבִּים מִן הַעֲמִלְקִיִּים וְהַעֲמוּלוֹנִים הָלְכוּ בְּדֶרֶךְ
 מֵאֲמִינֵי תוֹרַת נְחוּזָה. לְכֹן, בְּבֹא אַהֲרֹן אֶל אֶחָד
 בְּתֵי הַכְּנָסֹת לְהִסְיֵף אֶל הָעָם, וְכֹאֲשֶׁר דִּבֶּר
 אֵלֵיהֶם, וְהָיָה קָם אִישׁ עֲמִלְקִי וְהִחַל לָרִיב עִמּוֹ,
 וְאָמַר: מַה הוּא הַדְּבָר אֲשֶׁר הִעֲדָתָ עָלַי? הֲאֵתָה
 רֹאֵיתָ מִלֵּאדָּה? מַדּוּעַ אֵין מִלְּאָכִים מוֹפִיעִים
 לְפָנֵינוּ? הֲאֵין הָעָם הַזֶּה טוֹב כְּעַמְּךָ? הֲנֵה גַם

צָוָה לְהַרְג אֶת עֲמוֹן בְּחֶרֶב, וְאֵף צָוָהוּ כִּי לֹא יִלָּךְ
 אֶל אֶרֶץ מִדּוּנִי, וְכִי יָשׁוּב עִמּוֹ אֶל אֶרֶץ יִשְׁמַעֲאֵל.
 אֵף לְמוֹנֵי אָמַר אֵלָיו: לֹא אֶהְרַג אֶת עֲמוֹן וְלֹא
 אֲשׁוּב אֶל אֶרֶץ יִשְׁמַעֲאֵל, כִּי לְאֶרֶץ מִדּוּנִי אֲנִי
 הוֹלֵךְ, לְמַעַן חַלֵּץ אֶת עֲמִיתֵי עֲמוֹן, כִּי יוֹדַע אֲנִי
 אֲשֶׁר הֵם אֲנִשֵּׁי צָדֵק לֹאלֹהֵי הָאָמֶת וּנְבִיאֵי קִדְשׁוֹ.
 וְכִשְׁמַע אָבִיו אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה חָרָה אָפּוֹ בְּבָנוֹ,
 וְהוּא שָׁלַף אֶת חֶרְבוֹ לְהַכּוֹתוֹ אֶרְצָה. אֵף עֲמוֹן
 עָמַד לְפָנָיו וְאָמַר לוֹ: לֹא תַהַרְג אֶת בְּנִי! וְאוֹלָם,
 טוֹב הִיָּה כִּי יָפַל הוּא וְלֹא אֵתָה, כִּי שָׁב מִחֲטָאִי;
 וְאֵלּוֹ נִפְלְתָ אֵתָה כְּעַת הַזֹּאת, בְּהִיוֹתְךָ בְּחַמְתְּךָ.
 לֹא יָכֹלָה נִפְשְׁךָ לְהִנָּאֵל. וְעוֹד: רֹאִי כִּי תַתְּאֲפֵק,
 כִּי אִם תַּהַרְג אֶת בְּנִי, אֲשֶׁר נָקִי כְּפִיִּים הוּא,
 תַּעֲלֶה צַעֲקַת דְּמִיו מִן הָאֲדָמָה אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיו
 בְּתַבִּיעַת נִקְמָה מִמֶּנִּי; וְאוֹלִי תֵּאבֹד אֶת נִפְשְׁךָ.
 וּכְכֹלוֹת עֲמוֹן לוֹמַר אֵלָיו אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 עָנָהוּ אָבִי לְמוֹנֵי לֵאמֹר: יִדְעָתִי כִּי בְהָרְגִי אֶת
 בְּנִי, דִּם נָקִי אֲשַׁפֵּךְ; כִּי אֵתָה הוּא אֲשֶׁר בִּקְשָׁתָ
 לְכָלוֹתוֹ. וְהוּא שָׁלַח אֶת יָדוֹ לְהַרְג אֶת עֲמוֹן;
 וְאוֹלָם עֲמוֹן נָשָׂא אֶת מַהֲלְמוֹתָיו וְאֵף הִכָּה אֶת
 זְרוּעוֹ עַד כִּי לֹא יָכַל לְפַעֵל בָּהּ. וְהִנֵּה, כְּרָאוֹת
 הַמֶּלֶךְ כִּי יָכֹל עֲמוֹן לְהָרְגוֹ, הִחַל לְהַפְצִיר בּוֹ כִּי
 יָחוּס עַל חַיָּיו. אֵף עֲמוֹן הִנִּיף אֶת חֶרְבוֹ וְאָמַר
 לוֹ: הִנֵּנִי מִכָּה בָּךְ, אִם לֹא תוֹרָה בַּעֲבוּרִי עַל
 שְׁחֹרֹר עֲמִיתֵי מִכְּלָאִם. וְהַמֶּלֶךְ, אֲשֶׁר חִשַּׁשׁ
 לְאַבֵּד אֶת חַיָּיו, אָמַר: אִם תָּחוּס עָלַי, אֶתֵּן לָךְ
 כָּל אֲשֶׁר תִּבְקֹשׁ, עַד חֲצִי הַמַּלְכוּת. וְכְרָאוֹת
 עֲמוֹן כִּי פָעַל עַל הַמֶּלֶךְ הַזֶּקֶן כְּפִי חֲפָצוֹ, אָמַר
 אֵלָיו: אִם תוֹרָה עַל שְׁחֹרֹר עֲמִיתֵי מִבֵּית הַכֶּלָּא,
 וְאֵף תִּרְשָׁה כִּי לְמוֹנֵי יוֹסִיף לְהַחֲזִיק אֶת מַלְכוּתוֹ,
 וְלֹא יֵרַע זֶה בְּעֵינַי, כִּי תִרְשָׁה לוֹ לַעֲשׂוֹת כְּחֲפָצוֹ
 בְּכָל דְּבָר אֲשֶׁר יַחֲשַׁב לְנַכּוֹן, חוּס אַחוּס עָלַי.
 וְלֹא, לְאֶרֶץ אֲכַכָּה. וּכְכֹלוֹת עֲמוֹן לוֹמַר אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִחַל הַמֶּלֶךְ לְשַׁמֹּחַ עַל הַצִּלָּת
 נִפְשׁוֹ. וְתַמְהוֹנוֹ גָּדַל מְאֹד כֹּאֲשֶׁר רָאָה כִּי אֵין
 עֲמוֹן חֲפֵץ לְהָרְגוֹ וְגַם בְּרָאוֹתָו אֶת גְּדֹל אֶהֱבַת
 עֲמוֹן לְכַנּוֹ לְמוֹנֵי. וְהוּא אָמַר: יַעַן כִּי כָל אֲשֶׁר
 חֲפָצָתָ מִמֶּנִּי הוּא שְׁחֹרֹר עֲמִיתֶיךָ וְכִי אֲנִיחַ כִּי
 בְנִי לְמוֹנֵי יִחְזִיק אֶת מַלְכוּתוֹ, הִנֵּנִי נִעְנֶה לָךְ כִּי
 בְנִי יִחְזִיק בְּמַלְכוּתוֹ מִן הַיּוֹם הַזֶּה וְעַד עוֹלָם. לֹא

יח מסורות אבותיהם אשר הן לא נכונות. ועמון
 ולמוני שבו מארץ מדוני אל ארץ ישמעאל,
 ארץ ירשתם. ולא חפץ המלך למוני כי עמון
 ישרתהו או יהיה עבדו. ואולם הוא צוה לבנות
 בתי כנסת בארץ ישמעאל ואף הורה לעמון,
 או לנתיניו, להאסף יחדו. והוא שמח עליהם
 ולמדם דברים רבים. והוא אף השמיעם כי הם
 עם הנתון לשלטון, וכי הם עם חפשי, חפשיים
 מדכוי המלך. אבי; יען אשר נתן אביו את
 הסכמתו כי ימלוך על העם אשר בארץ ישמעאל
 ובכל הארץ אשר סביב. והוא אף השמיעם כי
 חפשיים הם לעבד את יהוה אלהיהם כרצונם
 בכל מקום מושבם, אם הוא בארץ אשר תחת
 שלטון המלך למוני. ועמון היה מטיף לעם
 אשר למלוך למוני. והוא למדם את כל הדברים
 הנוגעים לצדק ושקד להזהירם מדי יום ביומו;
 והם הקשיבו לדברו לשמר בדבקות ובעז רוחם
 את מצוות אלהים.

כב

א ובעוד עמון מלמד כף את עם למוני ללא הפסק,
 נשוב אל ספור אהרן ועמיתיו; כי אחר עזבו את
 ארץ מדוני, הולכתהו רוח אלהים אל ארץ נפי,
 אל בית המלך אשר מלוך על כל הארץ, וזילת
 ארץ ישמעאל; והוא אבי למוני. והוא בא
 ונכנס אל ארמון המלך עם עמיתיו, והשתחוה
 לפני המלך ואמר אליו: אדוני המלך, הננו
 עמיתיו עמון אשר חלצת מבית הכלא. ועתה,
 אדוני המלך, אם תחוס על חיינו, עבדיך נהיה.
 והמלך אמר אליהם: קומו כי הנני נותן לכם את
 נפשכם. ואין חפצי כי תהיו לי לעבדים, אף עז
 חפצי כי תשמשו לפני, כי טרודה דעתי מפני
 נדיבות אחיך עמון וגדלת דבריו; ומשתוקק אני
 לדעת מדוע לא בא עמכם ממדוני. ואהרן
 אמר אל המלך: רוח יהוה קראה לו ללכת בדרך
 אחרת, והוא הלך אל ארץ ישמעאל ללמד את
 עם למוני. ואמר אליהם המלך: מה הוא הדבר
 אשר אמרתם על רוח יהוה? הנה, זה הדבר
 המטריד את דעתי. ועוד, מה הוא הדבר אשר
 אמר עמון אם תנחמו מחסא, תושעו, ואם לא

אמרתי כי אם לא ננחם על חטאינו, אבוד נאבד.
 איככה תדע את מחשבת לבנו וכוונתנו? איד תדע
 כי יש לנו על מה להנחם? איד תדע כי איננו עם
 צדיק? הנה, בנינו מקדשים ואנחנו מתכנסים
 לעבד את אלהים. מאמינים אנחנו כי יושיע
 אלהים את כל האדם. ואמר אליו אהרן:
 התאמין כי בן אלהים יבוא ויגאל את בני
 האדם מחטאתיהם? ואמר לו האיש: איננו
 מאמינים כי יודע אתה דבר שכזה. איננו
 מאמינים במסורות איליות אלה. איננו
 מאמינים כי יודע אתה את אשר יבוא, או כי
 אבותיך, ואף אבותינו, ידעו את אשר דברו
 באשר לעתיד לבוא. אז החל אהרן לבאר
 לפניהם את כתבי הקדש על אודות בוא
 המשיח ועל תחית המתים, וכי לא תתכן
 גאלה לאנושות, כי אם על ידי מות המשיח
 וסבלותיו, והכפרה אשר בדמו. וכאשר הוא
 באר להם את הדברים האלה, הם רגזו עליו
 והחלו ללעג לו ולא האזינו לדבריו. ובראותו
 כי אינם חפצים לשמע את דבריו, הוא יצא
 מבית הכנסת והלך אל כפר אשר שמו נקרא
 אניאנטי. שם מצא את מולוקי מטיף להם את
 דבר אלהים, וכן את עמה ואת עמיתיו. והם
 התוכחו עם רבים על דבר אלהים. והיה
 בראותם כי האנשים יקשו את לבם, הם עזבו
 את המקום והלכו אל ארץ מדוני. והם השיפו
 את דבר אלהים לרבים, ואחדים האמינו
 לדברים אשר למדום. על אף זאת, נתפשו
 אהרן ומספר מעמיתיו, והם השלכו אל בית
 הכלא; ושאריתם ברחו מארץ מדוני אל
 סביבותיה. והאסורים בבית הכלא סבלו
 יסורים רבים, והם חלצו ביד למוני ועמון ומקבלו
 מאכל ומלבוש. והם הוסיפו ללכת להשמיע
 את דבר אלהים. וכך הם שחררו בפעם הראשונה
 מבית הכלא, וכך סבלו. והם הלכו לכל אשר
 הוליקה אותם רוח יהוה, והשיפו את דבר
 אלהים בכל בית כנסת אשר לעמלקיים ובכל
 אספה אשר לעמנים, אם נתן להם להכנס.
 ויהוה ברכם, ועלה בידם להביא רבים לידיעת
 האמת. אכן, הם שכנעו רבים על חטאיהם ועל

תנחמו ותנחמו ביום האחרון? ואהרן ענה
 ואמר אליו: המאמין אתה כי יש אלהים?
 והמלך אמר: אני יודע כי העמלקיים אומרים
 כי יש אלהים, ואני נתתי להם כי יבנו מקדשים
 למען יתאספו ויחדו לעבד אותי; ואם אתה
 אומר כי יש אלהים, האמן אצמין. וכשמע
 זאת אהרן, שמח לבו והוא אמר: הנה, כנכון
 היותך חי, אדוני המלך, אכן יש אלהים. ואמר
 המלך: האם אלהים הוא הרוח הגדול אשר
 הוציא את אבותינו מארץ ירושלם? ואמר
 אליו אהרן: אכן, הוא אותו רוח גדול, והוא
 ברא את הכל אשר בשמים ובארץ. התאמין
 בזאת? והוא אמר: אכן, מאמין אני כי הרוח
 הגדול ברא הכל, ומבקש אני כי תספר לי על
 כל הדברים האלה, ואני אאמין לדבריה.
 וכאשר ראה אהרן כי יאמין המלך לדבריו,
 הוא החל לספר ממעשה בריאת אדם, ולקרא
 באזני המלך את כתבי הקדש המספרים כי
 ברא אלהים אדם בדמותו וצוהו מצוות וכי
 מפני עברה נפל האדם. ואהרן באר לו את
 כתבי הקדש החל בבריאת אדם; ותאר לפניו
 את נפילת האדם, את מצבם בבשר ואת תכנית
 הגאולה אשר הוכנה מעת יסוד העולם, בזכות
 המשיח, בעבור כל אשר יאמין בשמו. ויען
 אשר נפל האדם, הוא לא יכול לזכות בדבר
 מאת עצמו; אף סבלות המשיח ומותו מכפרים
 על חטאי בני האדם על ידי אמונה ותשובה וכן
 הלאה. והוא שובר את מוסרות המוות, ולקבר
 לא יהיה צחון וגשיכת המוות תבלע בתקוה
 לנחל תפארת. ואהרן אכן באר למלך את כל
 הדברים האלה. והיה אחר אשר באר לו אהרן
 את הדברים האלה, אמר המלך: מה עלי
 לעשות בעבור אנהל חיי עולם, כאשר דברת?
 מה עלי לעשות למען אגלד לאלהים, לעקר
 מחי את יצר הרע הזה, ולקבל את רוח אלהים,
 למען אמלא חוהי ולא אנדח ביום האחרון?
 והוא אמר: הנני נוהג את כל רכוש, הנני
 נושש את מלכותי, למען אצפה בחוהי הגדולה
 הזאת. ואולם אהרן אמר אליו: אם בזאת
 חשקת, אם תשתחוה לפני אלהים, אכן, אם

תנחם מכל חטאיו, ותשתחוה לפני אלהים
 ותקרא בשמו באמונה, באמונתך כי תקבל,
 אזי תזכה בתוחלתך אשר תאבה נפשך. וככלות
 אהרן לדבר את הדברים האלה, פרע המלך
 ברוך והשתחוה לפני יהוה; אכן, הוא השתחוה
 אפים ארצה ובקע רוחו קרא לאמר: אָנָּה,
 אֱלֹהִים! הִנֵּה אָמַר לִי אֶהְרֹן כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים; וְאִם
 יֵשׁ אֱלֹהִים, וְאִם אֶתָּה אֱלֹהִים, אָנָּה, הַתּוֹדֵעַ אֵלַי
 וְאֲנִי אֲשַׁלֵּךְ מִמֶּנִּי אֶת כָּל חַטָּאֵי לְמַעַן דַּעַת אוֹתָךְ
 וּלְמַעַן אָקוּם לְתַחִיהָ מִן הַמֵּתִים וְאֲנוּשֶׁעַ בְּיוֹם
 הָאֲחֵרוֹן. וּכְכֹלֹת הַמֶּלֶךְ לְדַבֵּר זֹאת, הוּא הָכָה
 בְּהֶלֶם, כְּאֵלוֹ מֵת. אֲזַרְצוֹ מִשְׁרָתוֹ וְאָמְרוּ
 לַמֶּלֶכָה אֶת כָּל אֲשֶׁר קָרָה לַמֶּלֶךְ. וְהִיא בָּאָה
 אֶל הַמֶּלֶךְ, וְכִרְאוּתָהּ אוֹתוֹ וְהוּא כִּמְתָה, וְאֵת
 אֶהְרֹן וְאֵת עֲמִיתָיו עוֹמְדִים כְּאֵלוֹ הֵם הִסְבּוּ אֶת
 נִפְלִיתָהּ, הִיא רְגָזָה עֲלֵיהֶם וְצוּתָהּ עַל מִשְׁרָתֶיהָ,
 וְהֵם מִשְׁרָתֶיהָ הַמֶּלֶךְ, לְתַפְשֵׁם וּלְהִרְגֵם. וְאוֹלָם
 הַמִּשְׁרָתִים רָאוּ אֶת סִבַּת נִפְלִית הַמֶּלֶךְ וְלֹא הִעֲזּוּ
 לְשַׁלַּח יָדָם אֶל אֶהְרֹן וְעֲמִיתָיו; וְהֵם הִפְצִירוּ
 בַּמֶּלֶכָה וְאָמְרוּ: מִדּוּעַ צִוִּית עֲלֵינוּ לְהִרְגֵם אֶת
 הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר אֶחָד מֵהֶם חֹזֵק מִכָּלֵנוּ?
 הֵן נִפְל לִפְנֵיהֶם. וְכִרְאוּתָהּ הַמֶּלֶכָה אֶת אֵימַת
 הַמִּשְׁרָתִים, הִחֵל פָּחַד גָּדוֹל לִקְנוֹן בָּהּ פֶּן תִּבּוֹא
 עָלֶיהָ רָעָה גְדוֹלָה; וְהִיא צוּתָהּ אֶת מִשְׁרָתֶיהָ
 לְלַכֵּת וּלְקַרֵּא אֶל הָעָם כִּי יִהְיֶה אֶת אֶהְרֹן וְאֵת
 עֲמִיתָיו. וְכִרְאוּתָהּ אֶהְרֹן אֶת עֲקֻשְׁנוֹת הַמֶּלֶכָה,
 וּבִידְעוֹ אֶת קִשִּׁי לֵב הָעָם, הוּא יָרָא פֶן יִתְקַבֵּץ
 הָעָמוֹן וְתִפְרֹץ בְּקִרְבּוֹ מְרִיבָה גְדוֹלָה וְהִתְפָּרְעוּת.
 לָכֵן שָׁלַח אֶת יָדוֹ וְהִקִּים אֶת הַמֶּלֶךְ מִן הָאָרֶץ
 וְאָמַר אֵלָיו: קוּם! וְהוּא עָמַד עַל רִגְלָיו וְכָחוּ שֶׁבַע
 אֲלָיו. כָּל זֹאת הָיְתָה לְעֵינֵי הַמֶּלֶכָה וְרָבִים מִן
 הַמִּשְׁרָתִים. וְכִרְאוּתָם זֹאת הֵם הִשְׁתוֹמְמוּ מְאֹד
 וַיִּרְאוּ. וְהַמֶּלֶךְ עָמַד וְהִחֵל לְשִׁמֵּשׁ לִפְנֵיהֶם. וְכֵה
 שִׁמֵּשׁ לִפְנֵיהֶם עַד כִּי הִכּוּ כָּל אֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ
 מֵאֲמִינִים בִּיהוּהוּ. וְהָיָה כִּי נִקְבֹץ הָעָם רַב בְּדִבְרֵי
 הַמֶּלֶכָה, וְהֵם הִחֲלוּ לְהִתְלוֹנֵן קִשּׁוֹת מִפְּנֵי אֶהְרֹן
 וְעֲמִיתָיו. אִף הַמֶּלֶךְ עָמַד בֵּינֵיהֶם וּשְׁמֵשׁ לִפְנֵיהֶם,
 וְשִׁכַּף אֶת זַעֲמָם עַל אֶהְרֹן וְעֲמִיתָיו. וְכִרְאוּתָהּ
 הַמֶּלֶךְ כִּי רָגַע הָעָם, הוּא הוֹרָה כִּי אֶהְרֹן וְעֲמִיתָיו
 יַעֲמִדוּ בְּתוֹךְ הָעָמוֹן וַיְשִׁיפוּ אֵלֵיהֶם אֶת דְּבַר

בַּצִּפּוֹן. לָכֵן לֹא יָכֹלוּ הַלְמָנִים לְהוֹסִיף לְהַתְנַחֵל
כִּי אִם בְּאֶרֶץ נָפִי וּבִיעַר אֲשֶׁר סָבִיב. בְּחֻקְמַת
הַנְּפִיִּים הָיְתָה זֹאת, כִּי הַלְמָנִים הָיוּ צוֹרְרִים לָהֶם
וְהֵם אָמְרוּ שֶׁלֹּא לִסְבֹּל אֶת מַכּוֹתֵיהֶם בְּכָל
מָקוֹם; וְכֵן גַּם שָׁמְרוּ לָהֶם מָקוֹם מִפָּלֵט, כְּפִי
צִרְכָּם. וְעַתָּה, אַחֵר אֲמַרִי זֹאת, אֲשׁוּב לְסַפֵּר
עַל עֲמוֹן וְאַהֲרֹן, אוֹמְנֵר וְחַמְנִי וְעַמִּיתֵיהֶם.

כג

א וּמֶלֶךְ הַלְמָנִים שָׁלַח קוֹל בְּכָל עַמּוֹ, לֵבֵל
יִשְׁלָחוּ יָד אֶל עַמּוֹן, אַהֲרֹן, אוֹמְנֵר וְחַמְנִי, אֲף
לֹא בַעֲמִיתֵיהֶם הַיּוֹצֵאִים לְהַטִּיף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים,
ב בְּכָל מָקוֹם אֲשֶׁר יִהְיוּ, בְּכָל אַזְוָרֵי אֶרֶץ. אָכֵן,
ג גְּזָרָה יֵצְאָה מֵאֵת הַמֶּלֶךְ אֶל עַמּוֹ, לֵבֵל יִשְׁלָחוּ יָד
אֲלֵיהֶם לְאַסְרָם אוֹ לְתַתֵּם אֶל בֵּית הַכֶּלֶא; וְהוּא
אֶסֶר לִיקֵץ עֲלֵיהֶם וּלְהַכּוֹתָם, אוֹ לְגַרְשָׁם מִבְּתֵי
כְּנַסְיּוֹתֵיהֶם וּלְהַלְקוֹתָם בְּשׁוֹט וּלְרַגְמָם אָכֵן. כִּי
חִפְשִׁיִּים יִהְיוּ לְבֹאֹא אֶל בְּתֵיהֶם וְאֵל הַיְכָלֵיהֶם
ז וְאֵל מִקְדָּשֵׁיהֶם. וְכֵן הֵם יִסְלְּחוּ לְלֶכֶת לְהַטִּיף
אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, כְּפִי חִפְצָם, כִּי הַמֶּלֶךְ וְכָל בֵּיתוֹ
הִפְכוּ לְמֵאֲמִינִים בִּיהוָה; לָכֵן שָׁלַח הַמֶּלֶךְ אֶת קוֹלוֹ
לְעַמּוֹ בְּכָל הָאֶרֶץ, לְמַעַן הִסֵּר כָּל גִּנְף מִפְּנֵי דְבַר
אֱלֹהִים, לְמַעַן יֵצֵא הַדָּבָר בְּכָל הָאֶרֶץ לְהוֹכִיחַ
לְעַמּוֹ כִּי קִבְּלוּ מֵאֲבוֹתֵיהֶם מִסּוּרוֹת רָשָׁע,
ח וְכִי כָּלֵם אַחִים וְכִי עָלִיהֶם לְרַחֵק מִרְצַח וּמִשֹּׁד
וּמִגְנֵבָה וּמִנְאוּף וּמַעֲשׂוֹת כָּל רָע. וְהָיָה אַחֵר
ט שָׁלַח הַמֶּלֶךְ אֶת הַהַכְרָזָה הַזֹּאת, הִלְכוּ אַהֲרֹן
וְעַמִּיתָיו מֵעִיר אֶל עִיר, וּמִבֵּית עֲבֹדֹת קֹדֶשׁ אֶחָד
לְמִשְׁנָהוּ, לְיֹסֵד כְּנִסְיּוֹת וּלְקַדֵּשׁ כְּהֹנִים וּמוֹרִים
בְּכָל הָאֶרֶץ בְּקֶרֶב הַלְמָנִים, לְהַטִּיף וּלְלַמֵּד אֶת
דְּבַר אֱלֹהִים בָּעַם. כֹּף הַחֵלָה הַהַצְלָחָה לְהֵאִיר
ה לָהֶם פָּנִים. אֲלָפִים קִבְּלוּ אֶת דַּעַת יְהוָה; אָכֵן,
ז אֲלָפִים הוּבְאוּ לְהֶאֱמִין בְּמִסּוּרוֹת הַנְּפִיִּים; וְהֵם
לָמְדוּ בְּכַתְבֵי הַזְכָּרוֹנוֹת וְהַנְּבֹאוֹת אֲשֶׁר נִמְסְרוּ
י מִדּוֹר לְדוֹר עַד שְׁעָם הַיּוֹם הַהוּא. וְחֵי יְהוָה, כָּל
אֲשֶׁר הֶאֱמִינוּ, כָּל אֵלֶּה אֲשֶׁר הוּבְאוּ אֶל דַּעַת
הָאָמֶת עַל יְדֵי הַסֵּפֶת עַמּוֹן וְעַמִּיתָיו, כְּפִי רוּחַ
הַהַתְגַּלּוּת וְהַנְּבֹאָה וְכֹחַ אֱלֹהִים הַעוֹשֶׂה בָּהֶם
נִפְלְאוֹת, אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם, חֵי יְהוָה כִּי כָּל הַלְמָנִים
אֲשֶׁר הֶאֱמִינוּ בַּדְּבָרִי הַסֵּפֶתָם וְהִפְכוּ מֵאֲמִינִים

כז אֱלֹהִים. וְהַמֶּלֶךְ שָׁלַח קוֹל בְּרַחְבֵי הָאֶרֶץ, לָכֵל
עַמּוֹ אֲשֶׁר בְּכָל אֶרֶץ, בְּכָל חִבְלֵי הָאֶרֶץ אֲשֶׁר
סָבִיב, עַד גְּבוּל הָיָם, בְּמִזְרַח וּבַמַּעֲרָב, בְּשִׁטְחַת
הַנֶּפֶד מֵאֶרֶץ זֶרַעַחְמֶלָה עַל יְדֵי רְצוּעַת יַעַר צָרָה
אֲשֶׁר הַשְׁתַּרְעָה מִן הָיָם אֲשֶׁר בְּמִזְרַח וְעַד הָיָם
אֲשֶׁר בַּמַּעֲרָב, וּמִסָּבִיב, בְּגְבוּל בַּצִּפּוֹן חוּף הָיָם
וּבְגְבוּל הַיַּעַר אֲשֶׁר מִצִּפּוֹן, לִיד אֶרֶץ זֶרַעַחְמֶלָה,
דָּרָךְ גְּבוּל מִנְטִי לִיד מְקוֹרוֹת נְהַר צִידוֹן, בּוֹאֲכָה
מִן הַמִּזְרַח מַעֲרָבָה. כֹּה נִחְלְקוּ הַלְמָנִים וְהַנְּפִיִּים
כח זֶה מִזָּה. וְהָנָּה כִּי אֵלֶּה מֵעַם הַלְמָנִים אֲשֶׁר חֵיו
חֵיו בְּטָלָה, שָׁכְנוּ בִיעַר בְּאַהֲלִים; וְהֵם נִפְּצוּ עַל
פְּנֵי הַיַּעַר בַּמַּעֲרָב, בְּאֶרֶץ נָפִי; וְכֵן מִמַּעֲרָב לְאֶרֶץ
זֶרַעַחְמֶלָה, בְּגְבוּל חוּף הָיָם, וּבַמַּעֲרָב, בְּאֶרֶץ
נָפִי, בְּמָקוֹם נִחְלַת אֲבוֹתֵיהֶם הָרָאשׁוֹנָה, וְכֵן
כט הַשְׁתַּרְעָה שִׁטְחָם לְאֶרֶץ חוּף הָיָם. וְאֵף לְמָנִים
רַבִּים שָׁכְנוּ לְחוּף הָיָם הַמִּזְרָחִי, כִּי שָׁמָּה גִרְשׁוּם
הַנְּפִיִּים. כֹּף הָיוּ הַנְּפִיִּים כְּמַעַט מְקַפִּים עַל יְדֵי
הַלְמָנִים; וְאוֹלַם הַנְּפִיִּים הִתְנַחֲלוּ בְּכָל חִבְלֵי
הָאֶרֶץ אֲשֶׁר בַּצִּפּוֹן הַגְּבוּלִים בִּיעַר, לִיד מְקוֹרוֹת
נְהַר צִידוֹן, מִמִּזְרַח וְעַד לַמַּעֲרָב, וּמִסָּבִיב, עַל
עֵבֶר הַיַּעַר; וּבַצִּפּוֹן, עַד בּוֹאֵם אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר
ל קָרְאוּהָ רַב־שַׁפֵּעַ. וְהָיָה גְבוּלָה בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר
קָרְאוּהָ חֲרֶבָה, אֲשֶׁר הַשְׁתַּרְעָה הָרַחֵק צִפּוֹנָה,
עַד הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נוֹשְׁבָה פֶּעַם וְהַחֲרֶבָה, אֲשֶׁר עַל
עֲצֻמוֹתֶיהָ דִּבְרָנוּ, וְגִלּוּהָ אֲנָשִׁי זֶרַעַחְמֶלָה; וְהָיָה
הַמָּקוֹם אֲשֶׁר בּוֹ הֵצִיגוּ אֶת כָּף רִגְלָם לְרָאשׁוֹנָה.
לא מִשָּׁם הֵם עָלוּ אֶל הַיַּעַר אֲשֶׁר בְּדִרוֹם. עַל כֵּן
נִקְרָאָה הָאֶרֶץ אֲשֶׁר מִצִּפּוֹן לָהֶם חֲרֶבָה, וְהָאֶרֶץ
אֲשֶׁר מִדְּרוֹם נִקְרָאָה רַב־שַׁפֵּעַ, וְהוּא הַיַּעַר אֲשֶׁר
רַבּוּ בּוֹ כָּל מִינֵי חַיּוֹת בָּרִי; וְחָלַק מֵהֶן בָּאוּ מֵאֶרֶץ
לב הַצִּפּוֹן לְבַקֵּשׁ אֶת מְזוֹנָן. רַק מִהֶלֶךְ יוֹם וּמִחֲצִית
הַיּוֹם הָיָה הַמֶּרְחָק לְאִישׁ נָפִי מִן הָיָם אֲשֶׁר בְּמִזְרַח
עַד הָיָם אֲשֶׁר בַּמַּעֲרָב, לְאֶרֶץ גְּבוּל רַב־שַׁפֵּעַ וְאֶרֶץ
חֲרֶבָה. לָכֵן, אֶרֶץ נָפִי וְאֶרֶץ זֶרַעַחְמֶלָה הָיוּ כְּמַעַט
מִקְפּוֹת מַיִם, וְרְצוּעַת יָבֶשֶׁת קִטְנָה חֲרֶבָה אֶת
הָאֶרֶץ הַצִּפּוֹנִית וְאֶת הָאֶרֶץ הַדְּרוֹמִית. וְהַנְּפִיִּים
לג יִשְׁבּוּ אֶת אֶרֶץ רַב־שַׁפֵּעַ מִן הָיָם הַמִּזְרָחִי וְעַד
הָיָם הַמַּעֲרָבִי. וְהַנְּפִיִּים, בְּחֻקְמָתָם וּבְשׁוּמְרֵיהֶם
וּבַצִּבְאָם, גָּדְרוּ אֶת הַלְמָנִים בְּדִרוֹמָם, לְמַנְעֵם
מִהַתְנַחֵל גַּם בַּצִּפּוֹן וּמִפָּשֶׁט עַל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר

החלו הלמנים להכין מלחמה על עם אלהים.
 וּכְרָאוֹת עֲמוֹן וְעַמִּיטִי וְכָל אֲשֶׁר בָּאוּ עִמּוֹ אֶת
 הַכְּנוֹת הַלְּמָנִים לְהַכְרִית אֶת בְּנֵי עַמָּם, הֵם בָּאוּ
 אֶל אֶרֶץ מִדּוּנִי. שָׁם פָּגַשׁ עֲמוֹן אֶת כָּל עַמִּיטִי,
 וּמָשָׁם הֵם הָלְכוּ אֶל אֶרֶץ יִשְׁמַעְעָל לִקְיָם מוֹעֵצָה
 עִם לְמוֹנֵי וְעִם אַחִיו, אֲנִטִּינְפִילְחִי, עַל אֲשֶׁר
 עָלִיהֶם לַעֲשׂוֹת, לְהַגּוֹן מִפְּנֵי הַלְּמָנִים. וְלֹא
 נִמְצְאָה נֶפֶשׁ אַחַת בֵּין כָּל הַהוֹפְכִים מֵאֲמִינֵי
 יְהוָה אֲשֶׁר הִתְּהָ נִכְוֶה לְאַחֲזוֹ בְּכָלִי נִשְׁקָם
 לְהִלָּחֵם עַל בְּנֵי עַמָּם. אָכֵן, הֵם אִף לֹא עָשׂוּ כָּל
 הַכְּנוֹת לְמַלְחָמָה; וּמִלִּפְנֵי אִף צִוָּה עָלֵיהֶם כִּי לֹא
 יַעֲשׂוּ כֵן. וְאַלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָמַר לְעַמּוֹ עַל
 אוֹדוֹת הַדְּבָר הַזֶּה: עַמִּי הָאֵהוּב, אוֹדָה לְאֱלֹהִים,
 כִּי אֱלֹהֵינוּ הַגְּדוֹל שָׁלַח אֱלֵינוּ בְּטוֹבוֹ אֶת אַחִינוּ
 הָאֵלֶּה, הַנְּפִיִּים, לְהִטִּיף לָנוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
 וּלְשַׁכְנֵעֵנוּ עַל אוֹדוֹת מִסּוּרוֹת אֲבוֹתֵינוּ הַרְשָׁעִים.
 וְהִנֵּי מוֹדָה לְאֱלֹהֵי הַגְּדוֹל כִּי נָתַן לָנוּ חֵלֶק מִרוּחַ
 קָדְשׁוֹ לְהַרְדּוֹ אֶת לִבֵּנוּ, עַד כִּי הִחְלוּנוּ לְקַשֵּׁר
 קִשְׁרִים עִם אַחִינוּ אֵלֶּה, הַנְּפִיִּים. וְהִנֵּי מוֹדָה
 לְאֱלֹהֵי עוֹד, כִּי בַעֲשׂוֹתָנוּ אֶת הַקִּשֶּׁר הַזֶּה נִוְכַּחְנוּ
 בְּחִטָּאֵינוּ וּבִמְעַשֵּׂי הָרָצַח הָרַבִּים אֲשֶׁר הָיוּ בְּיָדֵינוּ.
 וְאֵינִי מוֹסִיף לְהוֹדוֹת לְאֱלֹהֵי, הָאֵל הַגְּדוֹל, כִּי נָתַן
 לָנוּ לְהִנָּחֵם מִמַּעֲשֵׂים אֵלֶּה, וְכִי סָלַח לָנוּ עַל
 חִטָּאֵינוּ הָרַבִּים הֵהֵם וְהַרְצִיחוֹת אֲשֶׁר רָצַחְנוּ,
 וְכִי הִסִּיר אֶת הָאִשָּׁם מִלִּבֵּנוּ, וְזֹאת עַל יְדֵי זְכוֹת
 בְּנוֹ. וְעַתָּה, אַחִי, יַעַן אֲשֶׁר הָיָה זֶה כָּל אֲשֶׁר
 יָכֻלְנוּ לַעֲשׂוֹת לְהִנָּחֵם מִכָּל חִטָּאֵינוּ וְרָצִיחוֹתֵינוּ
 הָרַבִּים, לְמַעַן יִסְיִר אֱלֹהִים מִלִּבֵּנוּ, כִּי הָיִינוּ
 הָאֲנָשִׁים הָאֲבוֹדִים בְּיוֹתֵר בְּקֶרֶב הָאֲנוּשׁוֹת,
 אָכֵן, רָצִי הָיָה לָנוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים לְהִנָּחֵם מִרַעְתָּנוּ
 בַּעֲבוּר יִמְחָה אֶת פְּתָם עוֹזְנוֹנוּ; לָכֵן, אַחִי
 הָאֵהוּבִים מִכָּל, אַחֵר אֲשֶׁר הִסִּיר אֱלֹהִים אֶת
 הַפְּתָם אֲשֶׁר הָיָה בְּנוֹ וְחִרְבוֹתֵינוּ בְּהֶקֶד, הִבֵּה
 נִשְׁמָרָה מִגָּאֵל אֶת חִרְבוֹתֵינוּ שְׁנִית בְּדָם אַחִינוּ.
 הִנֵּי אוֹמֵר לָכֵם: לֹא! נִשְׁמַר נָא אֶת חִרְבוֹתֵינוּ
 מִהִתְגָּאֵל בְּדָם אַחִינוּ. כִּי אִם נִגָּאֵל שְׁנִית אֶת
 חִרְבוֹתֵינוּ, אוֹלִי לֹא תוֹכִלְנָה עוֹד לְהַרְחִץ בְּנִקְיוֹן
 עַל יְדֵי דָם בֶּן אֱלֹהֵינוּ הַגְּדוֹל אֲשֶׁר יִשְׁפֹּךְ לְמַעַן
 כִּפְּרֵת חִטָּאֵינוּ. וְהָאֵל הַגְּדוֹל רַחֵם עָלֵינוּ
 וְהוֹדִיעֵנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, לְמַעַן לֹא נֵאבֵד;

בִּיהוּה, לֹא סָרוּ מֵאֲמוּנָתָם עַד עוֹלָם. כִּי הֵם
 הִפְכוּ עִם צִדִּיק; וְהֵם הִנִּיחוּ אֶת כָּלִי נִשְׁק מִרְדָּם
 וְלֹא לָחֲמוּ עוֹד בְּאֱלֹהִים, וְאִף לֹא בְּאִישׁ מֵאֲחֵיהֶם.
 וְאַלֶּה הֵם אֲשֶׁר הִפְכוּ מֵאֲמִינִים בִּיהוּה:
 עִם הַלְּמָנִים יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׁמַעְעָל.
 עִם הַלְּמָנִים יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ מִדּוּנִי.
 עִם הַלְּמָנִים יוֹשְׁבֵי הָעִיר נָפִי.
 עִם הַלְּמָנִים יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ שִׁילוֹם וְאֶרֶץ שְׁמֶלּוֹן
 וְעִיר לְמוֹאֵל וְעִיר שְׁמִינִלוֹם. אֵלֶּה שְׁמוֹת עָרֵי
 הַלְּמָנִים אֲשֶׁר יוֹשְׁבֵיהֶן הִפְכוּ מֵאֲמִינִים בִּיהוּה,
 וְאַלֶּה הֵם אֲשֶׁר הִנִּיחוּ אֶת כָּלִי נִשְׁק מִרְדָּם,
 אָכֵן, אֶת כָּלִי מִלְחָמָתָם; כָּלֶם לָמְנִים הָיוּ.
 וְהַעֲמִלְקִיִּים לֹא הִפְכוּ אֶת אֲמוּנָתָם, זוֹלַת אִישׁ
 אֶחָד; אִף מִן הָעַמּוּלוֹנִים לֹא הִפָּךְ אִישׁ אֶת
 אֲמוּנָתוֹ, כִּי הֵם הִקְשׁוּ אֶת לִבָּם וְאִף אֶת לֵב
 הַלְּמָנִים בְּכָל מְקוֹם מִשְׁכָּנָם בְּחָבֵל הָאֶרֶץ
 הַזֶּה, בְּכָל כְּפָרִיָּהֶם וּבְכָל עָרֵיהֶם. וּבְכָף נִקְבְּנוּ
 בְּשְׁמוֹת כָּל עָרֵי הַלְּמָנִים אֲשֶׁר יוֹשְׁבֵיהֶן שָׁבוּ
 מִרַעְתָּם וְהִגִּיעוּ לְדַעַת אֶת הָאֲמִת וְהִפְכוּ
 לְמֵאֲמִינֵי יְהוָה. וְהַמֶּלֶךְ וּמִמְרִי הָאֲמוּנָה חֲפָצוֹ
 בְּשֵׁם אֲשֶׁר יִבְדִּילֵם מִשָּׂאֵר בְּנֵי עַמָּם. לָכֵן נִוְעֵץ
 הַמֶּלֶךְ בְּאַהֲרֹן וּבְרַבִּים מִכְּהֵנִיָּהֶם עַל אוֹדוֹת
 הַשֵּׁם אֲשֶׁר בּוֹ יִקְרָאוּ, אֲשֶׁר עַל פִּיו יִכְרוּ.
 וְהֵם קָרְאוּ לַעֲצָמָם אֲנִטִּינְפִילְחִיִּים. בְּשֵׁם הַזֶּה
 נִקְרָאוּ וְלֹא נִקְרָאוּ עוֹד לָמְנִים. וְהֵם הָיוּ לְעַם
 חָרוֹץ מֵאֵד: וְהֵם הָיוּ חֲבָרִים לְנִפְיִים וּקְשָׁרוּ עִמָּם
 קִשְׁרִים, וְקִלְלַת אֱלֹהִים לֹא רָדְפָה אוֹתָם עוֹד.

כד

וְהַעֲמִלְקִיִּים וְהָעַמּוּלוֹנִים וְהַלְּמָנִים יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ
 עַמּוּלוֹן וְאֶרֶץ חִילָם וְאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, אוֹ בְּקִצְרָה,
 כָּל הַיּוֹשְׁבִים בְּאֶרֶץ סִבִּי, אֲשֶׁר לֹא הִפְכוּ
 לְמֵאֲמִינִים וְאֲשֶׁר לֹא קָרְאוּ עֲצָמָם בְּשֵׁם
 אֲנִטִּינְפִילְחִי, הִתְעוֹרְרוּ עַל יְדֵי הָעַמְּלָקִיִּים
 וְהָעַמּוּלוֹנִים לְכַעַס עַל אַחֵיהֶם. וְשִׁנְאַתָּם רִבְתָּה
 מֵאֵד, עַד כִּי הִחְלוּ לְמַרְדּוֹ בְּמִלְכָּם כִּי לֹא חֲפָצוֹ בּוֹ
 לְמֶלֶךְ עָלֵיהֶם; עַל כֵּן הֵם אֲחָזוּ בְּכָלִי נִשְׁקָם
 לְהִלָּחֵם בְּאֲנָשֵׁי אֲנִטִּינְפִילְחִי. וְהַמֶּלֶךְ הָעֶבֶרִי
 אֶת הַמְּלוּכָה אֶל בְּנוֹ, וְקָרָא אֶת שְׁמוֹ אֲנִטִּינְפִי-
 לְחִי. וְהַמֶּלֶךְ מֵת בַּעֲצָם הַשָּׁנָה הַהִיא, כַּאֲשֶׁר

הַלְמָנִים אֵלַי וְחִמְשׁ נֶפֶשׁ מֵהֶם; וְאַנְחֵנוּ יוֹדְעִים
 כִּי בְרוּכִים הֵם, כִּי הִלְכוּ לִשְׁכֹּן עִם אֱלֹהֵיהֶם.
 וְכִרְאוֹת הַלְמָנִים כִּי אַחֲיהֶם אֵינָם נִמְלָטִים מִן
 הַחֶרֶב וְגַם אֵינָם נוֹטִים יְמִין וּשְׂמָאל, וְכִי עַל
 הָאָרֶץ הֵם שׁוֹכְבִים וְנִהְרָגִים, וְאֵף בַּעַת מוֹתָם,
 כִּד מִכִּי חֶרֶב, הֵם מִהֲלָלִים אֶת אֱלֹהִים, אֲכֹן, כִּרְאוֹת
 הַלְמָנִים זֹאת, הֵם חִדְלוּ מִהֲרָגָם; וְרַבִּים מֵהֶם
 הִתְעַצְבוּ מִקָּרֵב לֵב עַל חֲלָלֵי הַחֶרֶב אֲשֶׁר
 בָּאֲחֵיהֶם, כִּי נִחְמוּ עַל מַעֲשֵׂיהֶם. וְהֵם הַשְׁלִיכוּ
 לְאָרֶץ אֶת כְּלֵי נֶשֶׁקם וְלֹא אָבוּ שׁוּב לִקְחָתָם, כִּי
 הִתִּיּסְרוּ עַל מַעֲשֵׂי הָרָצָח אֲשֶׁר בָּצְעוּ; וְהֵם נִפְלוּ
 לְאָרֶץ בָּאֲחֵיהֶם, בְּשִׂימָם אֶת מִבְּטָחָם בִּרְחֻמֵּי
 הָאֲנָשִׁים הַמְרִימִים אֶת יָדָם לְהָרְגָם. וְבִיּוֹם
 הַהוּא רַב מִסְּפָר הַנִּסְפָּחִים עַל עִם אֱלֹהִים
 מִמִּסְפַּר הַהֲרוּגִים; וְהַהֲרוּגִים הָיוּ אֲנָשִׁים
 צְדִיקִים; לָכֵן אֵין לָנוּ סִבָּה לִפְקֹכֶם כִּי נוֹשְׁעוּ.
 וְלֹא נִהְרַג עִמָּם אֵף אִישׁ רָשָׁע אֶחָד, אֲף לְמַעַלָּה
 מֵאֵלַי נֶפֶשׁ הִתְוַדְּעוּ אֶל הָאֱמֶת. כֹּה רוֹאִים
 אֲנַחְנוּ כִּי יִהְיֶה פֹעֵל בְּדַרְכֵּים שׁוֹנוֹת לְמַעַן
 יִשׁוּעַת עַמּוֹ. וְרַב הַלְמָנִים אֲשֶׁר הֲרִגוּ כֹּה רַבִּים
 מֵאֲחֵיהֶם הָיוּ עֲמֻלָּקִים וְעַמּוּלוּנִים, אֲשֶׁר רַבִּים
 הִלְכוּ בְּדֶרֶךְ הַנְּחֹרִים. וְלֹא הָיָה בֵּין הַנִּסְפָּחִים
 עַל עִם יִהוּה אֵף אִישׁ עֲמֻלָּקִי אוֹ עַמּוּלוּנִי, אוֹ
 מִנְּאֻמָּנֵי דֶרֶךְ נַחֲוֹר, כִּי הִפֵּל הָיָה צָאצְאֵי לָקֹן
 וְלִמּוּאֵל. וְכֹה רוֹאִים אֲנַחְנוּ בְּרוּרוֹת כִּי אַחֵר
 אֲשֶׁר מוֹאֲרֶת דַּעַת עִם בְּרוּחַ אֱלֹהִים, וְהָעַם
 מִשִּׁיג יְדִיעָה רַבָּה בַּדְּבָרִים הַנּוֹגְעִים לְצִדִּיק,
 וְאַחֲרֵי כֵן הֵם שׁוֹקְעִים בַּחֲטָא וּבַעֲבָרוֹת, הֵם
 נַעֲשִׂים קָשִׁים יוֹתֵר וּמִצָּבָם גְּרוּעַ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר
 אֵלֹו לֹא יִדְעוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מַעוֹלָם.

כה

א וְהִנֵּה, כַּעַס הַלְמָנִים הֵהֶם גָּבַר כִּי הֲרִגוּ אֶת
 אַחֲיהֶם; לָכֵן הֵם נִשְׁבָּעוּ נִקְמָה עַל הַנְּפִיִּים, וְלֹא
 הוֹסִיפוּ בְּקוּוֹתָם לְהִרְגַּת אֶת אֲנָשֵׁי אֲנִטִּיפִילַחִי
 ב בַּעַת הַהִיא. וְהֵם אֶסְפוּ אֶת חִילוֹתֵיהֶם וְהִלְכוּ
 אֶל גְּבוּלוֹת אֶרֶץ זֶרַעְחָמְלָה, וְהִתְנַפְּלוּ עַל הָעַם
 ג אֲשֶׁר בָּאָרֶץ עַמּוּנִיָּה וְהַשְׂמִידוּם. וְאַחֲרֵי כֵן הָיוּ
 לָהֶם קְרֹבוֹת רַבִּים עִם הַנְּפִיִּים, אֲשֶׁר בָּהֶם הֵם
 ד נִגְפוּ וְנִהְרָגוּ. וּבֵין הַלְמָנִים אֲשֶׁר נִפְלוּ בַּחֶרֶב,

אֲכֹן, מֵרֹאשׁ הוֹדִיעֵנוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי אוֹהֵב
 הוּא אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ כְּאַהֲבָתוֹ אֶת יְלָדֵינוּ. עַל כֵּן,
 בִּרְחֻמֵּי הוּא פּוֹקֵד אוֹתָנוּ עַל יְדֵי מִלְּאָכִיו, לְמַעַן
 תִּדְּעוּ לָנוּ תִּכְנִית הַנֶּאֱלָה וְאֵף לְדוּרוֹת אֲשֶׁר
 יָבוֹאוּ. הִנֵּה, מָה רַבּוֹ רְחֻמֵּי אֱלֹהֵינוּ! וְעַתָּה,
 טו אַחֵר עֲשׂוֹתָנוּ כָּכָל אֲשֶׁר יָכֻלְנוּ כִּי יִסִּיר מִמֶּנּוּ
 אֶת כְּתֻמֵּינוּ וְחַרְבוֹתֵינוּ מִבְּהִיקוֹת, הִבָּה נִסְתִּיר
 לְמַעַן לֹא יוֹעַם בְּרָקוֹ, וְהָיוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים לַעֲדוֹת
 כִּד בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן, בְּיוֹם אֲשֶׁר נִזְכָּר לַעֲמֹד לִפְנֵי
 לְמַשְׁפָּט, כִּי לֹא נִזְאֻלְנוּ אֶת חַרְבוֹתֵינוּ בְּדָם אַחֲיוֹ
 מַעַת אֲשֶׁר חָלַק לָנוּ אֱלֹהִים אֶת דְּבָרוֹ וּבִזְאוֹת
 טז טִהְרָנוּ. וְהִנֵּה, בְּנֵי עַמִּי, אִם יִבְקֹשׁוּ אַחֲיוֹ
 לְהַכְרִיתָנוּ, נִסְתִּיר אֶת חַרְבוֹתֵינוּ, אֵף נִקְבְּרוּ
 עִמָּךְ בְּאֲדָמָה לְמַעַן לֹא יוֹעַם בְּרָקוֹ כְּעַדוֹת בְּיוֹם
 הָאֲחֵרוֹן כִּי לֹא הִשְׁתַּמְשְׁנוּ בָּהֶן כָּלָל. וְאִם אֲכֹן
 יִכְרִיתוּנוּ אַחֲיוֹ, נִלְךְ אֶל אֱלֹהֵינוּ וְנִשְׁעַ. וּכְכֹלֹת
 יז הַמִּלָּךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְכָל הָעַם מִתְקַבְּצִים
 שָׁם, הֵם לִקְחוּ אֶת חַרְבוֹתֵיהֶם וְאֶת כָּל כְּלֵי נֶשֶׁקם
 אֲשֶׁר שָׁפְכוּ בּוֹ דָּם אָדָם, וּקְבְּרוּם עִמָּךְ בְּאֲדָמָה.
 יח וְזֹאת עֲשׂוּ, כִּי נִרְאָתָה בְּעֵינֵיהֶם כְּעַדוֹת לִפְנֵי
 אֱלֹהִים וְאֲנָשִׁים, כִּי לַעוֹלָם לֹא יִשְׁתַּמְשׁוּ עוֹד
 כט בְּכָלִי נֶשֶׁק לְשַׁפֹּךְ דָּם אָדָם. וְזֹאת עֲשׂוּ לְאֲשֹׁר
 וּלְבָרִית עִם אֱלֹהִים, כִּי טוֹב בְּעֵינֵיהֶם לְמַסֵּר אֶת
 חִיֵּיהֶם מִשְׁפָּךְ אֶת דָּם אַחֲיהֶם, לְתֵת לְאֲחֵיהֶם
 מֵאֲשֶׁר לִקְחַת מִמֶּנּוּ; לַעֲבֹד בִּיגִיעַ כְּפִיהֶם מֵאֲשֶׁר
 יט לְכָלֹת יְמֵיהֶם בְּבִטְלָה. וְכֹה רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי
 אַחֵר אֲשֶׁר הוֹבֵאוּ הַלְמָנִים הָאֵלֶּה לְהָאֱמִין
 בְּאֱמֶת וּלְדַעְתָּהּ, הֵם הָיוּ אֵיתָנִים בְּרוּחַם וְהָיוּ
 נִכְוָנִים לְקַבֵּל עַד מוֹת וּבִלְבָד כִּי לֹא יָבוֹאוּ לְיַדִּי
 חֲטָא. וְכֹה רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי הֵם קָבְרוּ אֶת נֶשֶׁק
 הַשְּׁלוֹם אֲשֶׁר לָהֶם, אוֹ, כִּי הֵם קָבְרוּ אֶת נֶשֶׁק
 כ הַמִּלְחָמָה לְמַעַן הַשְּׁלוֹם. וְאַחֲהֵם, הַלְמָנִים,
 הִתְכַּוְּנוּ לְמִלְחָמָה וְעָלוּ עַל אֶרֶץ נָפִי כִּי רָצוּ
 לְהַכְרִית אֶת הַמִּלָּךְ וְלִהְיוֹת אַחֵר תַּחְתָּיו, וְאֵף
 לְהַכְרִית אֶת אֲנָשֵׁי אֲנִטִּיפִילַחִי מִן הָאָרֶץ.
 כא וְכֵאֲשֶׁר רָאוּ עִם אֱלֹהִים כִּי הַלְמָנִים עוֹלִים
 עֲלֵיהֶם, הֵם יָצְאוּ לְקִרְאָתָם וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לִפְנֵיהֶם
 אֲרִצָּה, וְהִחֲלוּ לְקִרְאָה בְּשֵׁם יִהוּה. וּבִהְיוֹתָם
 בְּמִצָּב הַזֶּה, הִחֲלוּ הַלְמָנִים לַעֲלוֹת עֲלֵיהֶם
 כב וּלְהָרְגָם בַּחֶרֶב. כֹּךְ, בְּלֹא כָל הִתְנַגְּדוֹת, הֲרִגוּ

מִשֶּׁה, הָיוּ מִצְפִּים לְבֹא הַמָּשִׁיחַ, בְּחֻשְׁבָּם כִּי
תֹרַת מִשֶּׁה הִיְתָה כְּתִבְנִית בּוֹאָ, וְהֵם הָאֲמִינוּ
כִּי עֲלֵיהֶם לָקִים אוֹתוֹ עֲשִׂיּוֹת חִיצוֹנִיּוֹת עַד הַיּוֹם
אֲשֶׁר יִתְגַּלֵּה לָהֶם. וְהֵם לֹא סָבְרוּ כִּי הִישׁוּעָה
בָּאָה עַל יְדֵי תֹרַת מִשֶּׁה; כִּי אִם תֹּרַת מִשֶּׁה
מְשַׁרְתָּת כְּחֻזֵּק אֲמוֹנָתָם בַּמָּשִׁיחַ. כֹּה הֵם נִצְרוּ
תַקּוּהָ לִישׁוּעַת עוֹלָם עַל יְדֵי אֲמוֹנָה, בְּסִמְכָם עַל
רוּחַ הַנְּבוּאָה הַמְּדַבֶּרֶת עַל הַבָּאוֹת. וְהִנֵּה, רַבְתָּה
שְׂמִחַת עֲמוֹן וְאַהֲרֹן, אוֹמְרִי וְחִמְנִי וְעַמִּיתֵיהֶם
עַל הַהֲעֻלָּהָ אֲשֶׁר הִיְתָה לָהֶם בְּקֶרֶב הַלְּמָנִים,
בְּרֹאוֹתָם כִּי נָתַן לָהֶם יְהוָה כְּפִי תַפְלוּתֵיהֶם,
וְעַל אֲשֶׁר קָיָם אֶת דְּבָרֹו לָהֶם כְּכֹל פְּרָטֵיו.

כו

וְאַלֶּה דְּבָרֵי עֲמוֹן אֶל עַמִּיתֵיו לֵאמֹר: אַחִי וְעַמִּיתִי,
הֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי גְדוּלָּה סִבְתֵּנוּ לְשִׁמּוֹחַ; וְכִי יִכְלְנוּ
לְהַעֲלוֹת עַל דַּעְתָּנוּ בְּצִאתָנוּ מֵאֶרֶץ יִרְעֻחַמְלָה כִּי
אֱלֹהִים יַעֲנִיק לָנוּ בְּרָכָה כֹּה מְרֻבָּה? הִנֵּה אֲנִי
שׂוֹאֵל: מַה הֵם הַחֻסְדִּים הַגְּדוֹלִים אֲשֶׁר עָשָׂה
עִמָּנוּ? הַתּוֹכְלוּ לְהַגִּידָם? וְהֲנִי מְשִׁיב בְּעִבְרוֹכֶם:
אֲחִינוּ הַלְּמָנִים הָיוּ בְּחֻשְׁבָּה; אֲכֹן, בְּתֵהוּם
מְחֻשְׁכִּים הָיוּ; וְרָאוּ מַה רַבִּים מֵהֶם מוֹבָאִים
לְרֹאוֹת אֶת אֱלֹהִים הַנִּפְלְאִי! וְזֹאת הַבְּרָכָה
אֲשֶׁר הֶעֱנָקָה לָנוּ, בְּהַעֲשׂוֹתָנוּ כְּלִי שֶׁרֶת בֵּיד
אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּעֲשֶׂה הַגְּדוֹל הַזֶּה. רָאוּ,
אֲלֵפִים מֵהֶם שְׂשִׁים וְהֵם הוֹבָאוּ אֶל חִיק צֶאֱן
אֱלֹהִים. הִנֵּה הַבְּשִׁיל הַשְּׂדָה, וּבְרוּכִים אַתֶּם כִּי
הַנִּפְתָּם מִגָּל וּקְצַרְתֶּם בְּכֻחֲכֶם. כֹּל הַיּוֹם עֲמַלְתֶּם,
וְעַתָּה רָאוּ אֶת מִסְפַּר אֲלֻמוֹתֵיכֶם! אֶל הָאֵסֶם
תִּאֲסַפְנָה לְבַל תִּשְׁחַתְנָה. לֹא תִרְבִּיצוּ הַסַּעֲרָה
בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן, וּבִסּוּפָה לֹא תִגְדַּפְנָה. כִּי בּוֹא
הַסּוּפָה תִאֲסַפְנָה אֶל מְקוֹמוֹ, לְבַל תִּפְגַּע בָּהֶן;
אֲכֹן, לְבַל תִּנְשָׂאנָה בְּרוּחוֹת עֲזוֹת אֶל אֲשֶׁר יִשֶּׂה
הָאוֹיֵב לְשֹׂאתָן. וְרָאוּ, הֵן בִּידֵי אֲדוֹנֵי הַקְּצִיר וְלוֹ
הֵן; הוּא יִשְׂאֵן בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן. בְּרוּךְ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ;
הִבֵּה נָשִׁיר בְּשִׁבְחוֹ, הִבֵּה נִזְדָּה לְשֵׁם קְדֹשׁוֹ כִּי
הוּא עוֹשֶׂה צְדָקוֹת לְעוֹלָם. כִּי לוֹיֵלָא יִצְאָנוּ
מֵאֶרֶץ יִרְעֻחַמְלָה הָיוּ עֲדִין אֲחִינוּ הָאֲהוּבִים
הָאֵלֶּה, הָאֲהוּבִים אוֹתָנוּ אֲהֵבָה כֹּה עוֹהָ, מִכִּי
שָׁנָה עָלֵינוּ, וְאֵף הָיוּ זָרִים לְאֵלֵהֶם. וְהִנֵּה אַחֵר

הָיוּ כְּמַעֲט כָּל זֶרַע עֲמוּלוֹן וְעַמִּיתֵיו, אֲשֶׁר שְׁמִשׁוּ
כְּהִנִּים לָנֶח; בֵּיד הַנִּפְּיִים הֵם נִהְרָגוּ. וּשְׂאֲרֵיהֶם
בְּרָחוּ אֶל הַיַּעַר הַמְּזֻרְחִי, וְלָקְחוּ בְּחֻזְקַת הַיָּד אֶת
הַכֹּחַ וְאֶת הַשְּׁלִטוֹן עַל הַלְּמָנִים, וּבְזֹאת הִסְבּוּ
לְלָמָנִים רַבִּים לְמוֹת בָּאֵשׁ מִפְּנֵי אֲמוֹנָתָם. כִּי
רַבִּים מִן הַלְּמָנִים, אַחֵר אֲשֶׁר סָבְלוּ אֲבָדוֹת רַבּוֹת
וְיִסּוּרִים כֹּה רַבִּים, הִחֲלוּ לְהַתְעוֹרֵר בְּזֻכְרָם אֶת
דְּבָרֵי אַהֲרֹן וְעַמִּיתֵיו אֲשֶׁר הִסִּיפוּ לָהֶם בְּאַרְצָם.
עַל כֵּן הֵם הִחֲלוּ לְכַפֵּר בְּמִסּוּרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם,
וּלְהֶאֱמִין בִּיהוָה, וְכִי הוּא נָתַן לְנַפְּיִים כֹּחַ רַב.
וְכִי הִפְכוּ רַבִּים מֵהֶם מֵאֲמִינֵי יְהוָה בְּהִיּוֹתָם
בַּיַּעַר. וְהַמּוֹשְׁלִים הֵהֶם, אֲשֶׁר הָיוּ שְׂאֲרֵי בְנֵי
עֲמוּלוֹן, צִוּוּ כִּי אֵלֶּה יוֹצְאוּ לְהוֹרֵג, אֲכֹן, כָּל
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָאֲמִינוּ בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וּמוֹת
הַקְּדוֹשִׁים הָזֶה עוֹרֵר אֶת חֲמַת רַבִּים מֵאֲחֵיהֶם,
וּמְרִיבָה פְּרָצָה בַּיַּעַר. אִזּוּ הִחֲלוּ הַלְּמָנִים לַעֲרֹךְ
מִצּוֹד עַל זֶרַע עֲמוּלוֹן וְעַמִּיתֵיו וּלְהִרְגָם; וְהֵם
בְּרָחוּ אֶל הַיַּעַר הַמְּזֻרְחִי. וְהִנֵּה הֵם נִצְוִידִים בֵּיד
הַלְּמָנִים עַד עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה. כֹּה הִתְקַיְּמוּ דְּבָרֵי
אֲבִינָדִי, אֲשֶׁר דִּבֵּר עַל זֶרַע הַכְּהֻנִּים אֲשֶׁר הִסְבּוּ
אֶת מוֹתוֹ בָּאֵשׁ. כִּי כֹה אָמַר אֱלֹהִים: כָּל אֲשֶׁר
תַּעֲשׂוּ בִי יִהְיֶה כְּתִבְנִית הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יְבֹאוּ.
וְאֲבִינָדִי הָיָה הָרֵאשׁוֹן אֲשֶׁר נִשָּׂא מוֹת בְּשִׁרְפָה
מִפְּנֵי אֲמוֹנָתוֹ בְּאֵלֵהֶם. לְזֹאת הִיְתָה כְּוִנָּתוֹ, כִּי
רַבִּים יָמוּתוּ בָּאֵשׁ כְּפִי אֲשֶׁר הוֹמַת הוּא. וְהוּא
אָמַר לְכִהְנִי נֹחַ כִּי צִאֲצָאֵיהֶם יוֹצִיאוּ רַבִּים לְהוֹרֵג
כְּדֶרֶךְ הַמִּתָּתוֹ, וְכִי הֵם הִפְּצוּ יוֹפְצוֹ וְיוֹמַתוֹ; אֲכֹן,
כִּצְאָן אֲשֶׁר אִין לָהֶן רוּעָה נִגְפּוֹת וּמוֹמְתוֹת בֵּיד
חַיּוֹת סָרִף. וְהִנֵּה הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קָמוּ וְהָיוּ, כִּי
הֵם נִדְּחוּ עַל יְדֵי הַלְּמָנִים וּמִצּוֹד נִעְרַף עֲלֵיהֶם
וְהֵם הִכּוּ. וְכַאֲשֶׁר רָאוּ הַלְּמָנִים כִּי לֹא יוֹכְלוּ
לְגַבֵּר עַל הַנִּפְּיִים הֵם שָׁבוּ אֶל אֲרָצָם. וְרַבִּים מֵהֶם
בָּאוּ לְגוֹר בְּאַרְץ יִשְׁמַעֲאֵל וּבְאַרְץ נָפִי, וְנִסְפְּחוּ
עַל עַם אֱלֹהִים אֲשֶׁר הֵם אֲנָשִׁי אֲנְטִי־נִפְי־לָחִי.
וְגַם הֵם קָבְרוּ אֶת כָּלִי מִלְחָמָתָם, כְּמַעֲשֶׂה
אֲחֵיהֶם, וְהָיוּ לְעַם צָדִיק; וְהֵם הִלְכוּ בְּדַרְכֵי
יְהוָה וְשָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת מִצְוֹתָיו וְאֶת חֻקּוֹתָיו.
אֲכֹן, הֵם שָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת כְּתוֹרַת מִשֶּׁה; כִּי הָיָה
זֶה רָאוֹי לְשִׁמּוֹר אִזּוּ אֶת תֹּרַת מִשֶּׁה, כִּי לֹא כָּל
הַדְּבָרִים הִתְקַיְּמוּ וּבָאוּ; וְאֵף כִּי שָׁמְרוּ אֶת תֹּרַת

דְּבָרִים אֲשֶׁר מַעֲוֹלָם לֹא גָלוּ; וַיִּנָּתֶן לְאֲשֶׁר כָּזָה
 לְהָשִׁיב אֶלְפִי נֶפֶשׁ מַחֲטָא, כְּפִי אֲשֶׁר נָתַן לִנִּי
 לְהָשִׁיב בְּתִשְׁבָּה אֶת אַחִינוּ אֵלֶּה. הַזֹּכֵרִים
 אֲתָם, עֲמִיתִי, כִּי בְּאַמְרָנוּ לְאַחִינוּ בְּאַרְצָן
 וְרַעְתָּמָלָה, כִּי עוֹלִים אֲנַחְנוּ אֶל אֶרֶץ נָפִי לְהִטִּיף
 אֶת דְּבַר אֱלֹהִים אֶל אַחִינוּ הַלְּמָנִים, הֵם לָעֲגוּ
 לָנוּ בְּבוֹז? וְכֹה אָמְרוּ לָנוּ: הִתְחַשְּׁבוּ כִּי תוֹכְלוּ
 לְהַבִּיא אֶת הַלְּמָנִים אֶל דַּעַת הָאֲמָתָה? הִתְחַשְּׁבוּ
 כִּי תוֹכְלוּ לְהוֹכִיחַ לְלָמָנִים, אֲשֶׁר עִם קִשָּׁה עֶרְךָ
 הֵם, כִּי מִסּוּרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם אֵינָן נִכּוֹנוֹת? שְׁפִיכֵת
 דָּם מַעֲנֶגֶת אֶת לֶבָם. אֶת יְמֵיהֶם הֵם מִבְּלִים
 בְּמַעֲשֵׂי עוֹן גְּדוֹלִים. דְּרָכֵיהֶם דְּרָכֵי עָוֹל מִבְּטָן.
 וְעַתָּה, עֲמִיתִי, אֲתָם זֹכְרִים כִּי זֹאת הָיְתָה לִשְׁוֹן
 דְּבָרֵיהֶם. וְעוֹד אָמְרוּ: הִבֵּה נֶאֱחָז בְּנִשְׁק עֲלֵיהֶם,
 לְמַעַן הַשְׁמִידֵם וְלִמְעַן הַכְחִיד עוֹלָתָם מִן הָאָרֶץ.
 כֹּן יִפְשְׁטוּ עֲלֵינוּ וַיִּשְׁמִידוּנוּ. וְהִנֵּה, עֲמִיתִי
 הָאֲהוּבִים, לֹא בָּאנוּ אֶל הַיַּעַר בְּכוֹנָה לְהַשְׁמִיד
 אֶת אַחִינוּ, כִּי אִם בְּכוֹנָה לְהַצִּיל מִסָּפֶר
 מִנִּפְשׁוֹתֵיהֶם. וּבְנֶפֶל רוּחָנוּ, בְּעַמְדָנוּ לְשׁוּב
 אַחוֹר, וְהִנֵּה נִחְמָנוּ יִהוּה וְאָמַר: לָכוּ אֶל אַחֲיָכֶם
 הַלְּמָנִים וּשְׂאוּ בְּאַרְךָ רוּחַ אֶת יִשְׁרָאֵל, וְאֲנֹכִי
 אֲצַלִּיחֶם. וְהִנֵּה אֲנַחְנוּ בָּאנוּ וְהִתְהַלֵּכְנוּ
 בְּקִרְבָּם, וְנִשְׂאָנוּ בְּאַרְךָ רוּחַ אֶת יִשְׁרָאֵל וְסִבְּלָנוּ
 כָּל מַחֲסוֹר; מִבֵּית אֶל בֵּית הִלְכָנוּ וּמִשְׁעָנָתָנוּ
 רַחֲמֵי הַעוֹלָם; לֹא רַחֲמֵי הַעוֹלָם בִּלְבָד, כִּי אִם
 רַחֲמֵי אֱלֹהִים. וְנִכְנַסְנוּ אֶל בְּתֵיהֶם וְלִמְדָנוּ
 אוֹתָם, וְלִמְדָנוּם בְּרַחוּבוֹתֵיהֶם; אֵף עַל הַנִּבְעוֹת
 לְמִדְּנוּם; וְאֵף בָּאנוּ אֶל מַקְדְּשֵׁיהֶם וְאֶל בְּתֵי
 כְּנִסְיֹתֵיהֶם וְלִמְדָנוּם שָׁם, וְהֵם גִּרְשׁוּנוּ וְלָעֲגוּ
 לָנוּ וַיִּרְקוּ בְּפָנֵינוּ וְהִכּוּנוּ לָחִי; וְהֵם רָגְמוּנוּ אֶבֶן
 וּתְפִשׁוּנוּ וּבַעֲבוּתֵיהֶם אֶסְרוּנוּ וְאֶל הַכֶּלֶא
 הִשְׁלִיכוּנוּ; אֵף בְּכַח אֱלֹהִים וּבְחִכְמָתוֹ נִחַלְצָנוּ
 שְׁנֵיתִי. סִבְּלָנוּ כָּל מִינֵי יִשְׁרָאֵל, וְכָל זֹאת כִּי
 אֲמָרְנוּ: אוּלַי תִּצָּל עַל יְדֵינוּ נֶפֶשׁ כְּלָשִׁי. חֲשַׁבְנוּ
 כִּי שְׁמַחְתָּנוּ תִּהְיֶה שְׁלָמָה אִם אֲמָנָם יִצָּצוּ עַל
 יְדֵינוּ כְּמָה מִקֵּם. וְעַתָּה נוֹכַח לְהַבִּיט וְלִרְאוֹת
 אֶת פְּרִי עֲמַלָנוּ; הֲאֵם מַעֲשִׂים הֵם? הֲנִנִּי אוֹמֵר
 לָכֶם: לֹא! רַבִּים הֵם. וְאֲנַחְנוּ עֲדִים לָתֵם לָכֶם
 מִפְּנֵי אֲהַבְתֶּם אֶת אַחֲיָהֶם וְאוֹתָנוּ. כִּי הִנֵּה הֵם
 הַעֲדִיפוּ לְהַקְרִיב אֶת חֵייהֶם מִקַּחַת נֶפֶשׁ אוֹיְבָם;

אֲשֶׁר דִּבֶּר עִמּוֹן אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, גָּעַר בּוֹ
 אַהֲרֹן אָחִיו, וְאָמַר: עִמּוֹן, יִרְאֵתִי כִּי הִשְׁיֵאתָ
 יֵא הַשְׁמָחָה לְהַתְּפָאָר. וְעִמּוֹן אָמַר אֵלָיו: אֵינִנִּי
 מִתְּפָאָר בְּכֹחִי אוֹ בְּחִכְמָתִי; אֵף הִנֵּה שְׁמַחְתִּי
 שְׁלָמָה, הַחֲדוּהָ מִמְּלֹאת אֶת לְבִי וּבְאֵלֵהִי
 אֲשִׁישׁוּהָ. הֲנִנִּי יוֹדֵעַ כִּי כָּאֵין אֲנֹכִי, וְאֲשֶׁר לְכֹחִי,
 חָלַשׁ אֲנִי; עַל כֵּן לֹא בַּעֲצָמִי אֲתַפָּאָר; כִּי עַל
 אֱלֹהֵי אֲתַפָּאָר, כִּי בְּכֹחוֹ אוֹכַל לַעֲשׂוֹת הַכֹּל;
 אֲכֹן, פְּלָאִים אֲדִירִים רַבִּים עָשִׂינוּ בְּאַרְץ הַזֹּאת,
 אֲשֶׁר מִפְּנֵיהֶם נִהְלַח אֶת שְׁמוֹ לְעוֹלָם. הִנֵּה, מָה
 רַבִּים אֶלְפֵי אַחִינוּ אֲשֶׁר שִׁחְרָרְם מִמַּכְאוּבֵי
 שַׁחַת; וְהֵם הוֹבָאוּ לְשִׁיר אֶת הָאֵהֱבָה הַפּוֹדָה,
 וְזֹאת מִפְּנֵי כַח דְּבָרוֹ אֲשֶׁר בָּנוּ. הֲאֵין רָאוּי לָנוּ
 לְשִׁמְחָה מֵאֵד עַל זֹאת? הֵן רָאוּי לָנוּ לְהִלְלוֹ
 לְעוֹלָם, כִּי הוּא אֵל עֲלִיוֹן, וְהוּא שִׁחְרָר אֶת
 אַחִינוּ מִמַּכְבְּלֵי שַׁחַת. אֲכֹן, אֲפָפוּם מִחֲשָׁפֵי
 עוֹלָמִים וּבְאִדּוֹן; אֵף הוּא הִבִּיאָם אֶל אוֹר
 הָעוֹלָמִים אֲשֶׁר לוֹ, אֶל שְׁוֹעַת נִצָּח; וְהֵם מִקְפִּים
 בְּשִׁפְעָה אֲהַבְתוּ אֲשֶׁר אֵין עֶרְךָ לָהּ. אֲכֹן, הֵינִי כָּלִי
 שָׂרֵת בִּידּוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת הַמַּעֲשֶׂה הַגָּדוֹל וְהַנִּפְלָא
 הַזֶּה. לָכֵן, הִבֵּה נִפְאָרָה; אֲכֹן, נִהְלַח יִהוּה;
 נִשְׁיִישָׁה כִּי שְׁמַחְתָּנוּ שְׁלָמָה. נִשְׁבַּחָה אֶת אֱלֹהֵינוּ
 לְעוֹלָם. מִי אֲשֶׁר יוֹכַל לְשַׁבַּח אֶת יִהוּה יוֹתֵר
 מִדִּידִי מִי יוֹכַל לְהַכְבִּיר מַלְּאִים בְּסַפְרוֹ עַל כַּחוֹ
 הַגָּדוֹל, רַחֲמֵי וְאַרְךָ אֲפִיו עִם בְּנֵי אָדָם? הֲנִנִּי
 אוֹמֵר לָכֶם, לֹא אוֹכַל לוֹמַר אֵף מִקְצֵת מִהַרְגָּשִׁתִּי.
 מִי סָבַר כִּי אֱלֹהֵינוּ יִהְיֶה כַּח רַחֲמָנוּ עַד כִּי יִחַטְּפוּנוּ
 מִתּוֹךְ מַצְבָּנוּ הַנוֹרָא שֶׁל חֲטָא וְטִמְאַה. הִנֵּה,
 אֵף יִצְאָנוּ בְּחִמָּה וּבְאִיוִמִים עֲזִים לֹאֲבֹד אֶת
 כְּנִסְיָתוֹ. וּמִדּוּעַ לֹא גָזַר עֲלֵינוּ אֲבִדּוֹן נוֹרָא וְלֹא
 הִפִּיל בָּנוּ אֶת חֶרֶב דֵּינוּ לְתֵת חִלְקָנוּ יְאוּשׁ עוֹלָם?
 הוֹ, נִשְׁמָתִי, כְּמַעַט פּוֹרַחַת בְּמַחֲשָׁבָה. הִנֵּה, הוּא
 לֹא שִׁפְטָנוּ עַל מִדַּת הַדִּין, כִּי בְּרַחֲמָיו הִעֲבִיר
 אוֹתָנוּ מִעֲבַר לְתוֹהוֹם הַמָּוֶת וְהַיִּסּוּרִים הַנִּצָּחִית
 אֵלֵי יִשְׁוֹעַת נִפְשׁוֹתֵינוּ. וְהִנֵּה, אַחִי, מִי אָדָם
 טָבֵעִי אֲשֶׁר יָבוֹ אֵלֶּה? הֲנִנִּי אוֹמֵר לָכֶם: אֵין
 יוֹדֵעַ אֵלֶּה זֹלַת נָחֵם מַחֲטָא. אֲכֹן, הַמְּנַחֵם
 עַל רָעָתוֹ וְחֵי בְּאַמוּנָה וְעוֹשָׂה מַעֲשִׂים טוֹבִים
 וּמִתְפַּלֵּל תְּמִיד בְּלִי הַפְּגָה. לֹאֲשֶׁר כָּזָה נִתְּנָה
 דַּעַת סִתְרֵי אֱלֹהִים; לֹאֲשֶׁר כָּזָה יִנָּתֶן לְגִלּוֹת

ה אַמרו אַל המלך: הִבָּה נִקְבְּצָה אֶת עַם יְהוָה
הָזֶה וְגַדְדָה אֶל אֶרֶץ זְרַעְתִּימָלָה, אֶל אַחֲיוֹ הַנְּפִיִּים,
וְנִמְלֹט מִיַּד אוֹיְבֵינוּ וְלֹא נִאֲבֹד. אִךְ הַמֶּלֶךְ אָמַר
לָהֶם: הֵן יִשְׁמִידוּנוּ הַנְּפִיִּים מִפְּנֵי מַעֲשֵׂי הָרִצָּח
וְהַחֲטָא אֲשֶׁר עָשִׂינוּ בָּהֶם. וְאָמַר עֲמוּנִי: אֵלֶיךָ
וְאִשְׁאֵל אֶת פִּי יְהוָה; וְהִיא אִם יֵאמֹר לִי כִּי גִרְדָּה
אֶל אַחֲיוֹ, הִתְלַכְו שָׁמָּה? וְאָמַר אֵלָיו הַמֶּלֶךְ:
אֵכֵן. אִם יֵאמֹר לָנוּ יְהוָה לָלֶכֶת, גִּרְדָּה אֶל אַחֲיוֹ
וְנִהְיָה לָהֶם לַעֲבָדִים עַד אֲשֶׁר נִפְצָה עַל מַעֲשֵׂי
הָרִצָּח וְהַחֲטָא הָרַבִּים אֲשֶׁר עָשִׂינוּ בָּהֶם. וְאָמַר
אֵלָיו עֲמוּנִי: מִגִּדְדָה הַדֶּבֶר לַחֹק אֲשֶׁר לַאֲחֲיוֹ, אֲשֶׁר
חָקַק אָבִי, הַאוֹסֵר כָּל עֲבֹדוֹת בְּקִרְבָּם. לָכֵן הִבָּה
גִּרְדָּה וְנָשִׁים מִבְּטַחְנוּ בְּרַחֲמֵי אַחֲיוֹ. וְאָמַר
אֵלָיו הַמֶּלֶךְ: שְׂאֵל נָא אֶת פִּי יְהוָה. אִם יֵאמֹר לָנוּ
לָלֶכֶת, גִּלְדָּה, וְאִם לֹא, נִאֲבֹד בְּאֶרֶץ הַזֹּאת. וְעֲמוּנִי
הִלְךְ וְשְׂאֵל אֶת פִּי יְהוָה. וְאָמַר יְהוָה אֵלָיו: הוֹצֵא
אֶת הָעָם הַזֶּה מִן הָאֶרֶץ הַזֹּאת, לְכָל יֵאבֹדוּ; כִּי
קָנָה לוֹ הַשָּׁטָן שְׁבִיתָהּ בְּלֹב הָעַמְּלֻקִּים, וְהֵם
מְסִיתִים אֶת הַלְּמָנִים לְשֹׂא אֶת אַחֲיהֶם
וְלִהְרָגָם; לָכֵן צֵאוּ מִן הָאֶרֶץ הַזֹּאת; וּבְרֹדֶף
הָעָם הַזֶּה בְּדוֹר הַזֶּה, כִּי שְׁמֹר אֲשַׁמְרֶם. וְעֲמוּנִי
הִלְךְ אֶל הַמֶּלֶךְ וְסִפֵּר לוֹ אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
אָמַר אֵלָיו יְהוָה. וְהֵם קִבְּצוּ יַחְדָּו אֶת כָּל עַמָּם,
אֶת כָּל עַם יְהוָה, וְאֵת כָּל צֹאנָם וּבְקִרְסָם; וְהֵם
עָזְבוּ אֶת הָאֶרֶץ וּבָאוּ אֶל הַיַּעַר אֲשֶׁר הִפְרִיד בֵּין
אֶרֶץ נֶפִי וּבֵין אֶרֶץ זְרַעְתִּימָלָה, וּבָאוּ אֶל קִרְבַּת
גְּבוּל הָאֶרֶץ. וְעֲמוּנִי אָמַר אֲלֵיהֶם: גִּלְכָה אֲנִי
וְעַמִּיתִי, אֶל אֶרֶץ זְרַעְתִּימָלָה, וְאַתֶּם תִּשְׁאָרוּ פֹה
עַד אֲשֶׁר נָשׁוּב; וְאַנְחֵנוּ נִנְסֶה אֶת לֵב אַחֲיוֹ,
הָאֵם יֵאוֹתוּ לִכְנִיסְתְּכֶם אֶל אֶרֶצָם. וְהִיא כָּבֹא
עֲמוּנִי אֶל הָאֶרֶץ, פָּגְשׁוּ הוּא וְעַמִּיתִיו אֶת עַלְמָא
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר דָּבַר עָלָיו; וְהִיתָה זֹאת פְּגִישָׁה
רַבַּת שְׂמֻחָה. וְשְׂמֻחַת עֲמוּנִי רַבָּתָה עַד כִּי מָלֵא.
אֵכֵן, הוּא גִבֹּלַע בְּשְׂמֻחָה עַל אֵלָהִיו עַד כִּי עֲזָבָהּ
כַּחַן, וְהוּא נָפַל שְׁנִית עַל הָאֶרֶץ. וְהִלֵּא הִיתָה
זֹאת שְׂמֻחָה גְּדוּלָה? הִנֵּה, זֹאת שְׂמֻחָה אֲשֶׁר
לֹא יִזְכָּה בָּהּ אִישׁ, בְּלִמָּה אִם נָחַם מִחֲטָא בְּאַמַּת
וְעָנוּ מִבְּקֹשׁ אֲשֶׁר. וְשְׂמֻחַת עַלְמָא בְּפִגִּישַׁת
עַמִּיתִיו אֵכֵן הִיתָה רַבָּה מְאֹד, וְכִמּוֹה שְׂמֻחַת
אַהֲרֹן, אוֹמְנָר וְחַמְנִי, וְאוּלָם הִיא לֹא גִבְרָה עַל

וְהֵם קָבְרוּ אֶת כָּלִי מִלְחַמָּתָם בְּעֵמֶק הָאֲדָמָה
מִפְּנֵי אֲהַבְתָּם אֶת אַחֲיהֶם. וְעַתָּה אָמַר לָכֵם:
הָאֵם הִיתָה בְּכָל הָאֶרֶץ אֲהַבָה כֹּה רַבָּה? הַנְּנִי
אוֹמֵר לָכֵם: לֹא! לֹא הִיתָה כִּמּוֹה, אִךְ בֵּין הַנְּפִיִּים.
כִּי הֵם הָיוּ נוֹשְׂאִים נֶשֶׁק עַל אַחֲיהֶם וְלֹא הָיוּ
מוֹתִירִים עֲצָמָם לְהָרֵג. וְהִנֵּה, מִה רַבִּים מֵאֵלָה
הַתִּירוּ דָּמָם; וְאַנְחֵנוּ יוֹדְעִים כִּי הֵם הִלְכוּ אֶל
אֱלֹהֵיהֶם מִפְּנֵי אֲהַבְתָּם וּמִפְּנֵי שְׂנְאָתָם חֲטָא.
הַעַל זֹאת לֹא נִשְׁמָחָה? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֵם, לֹא הָיוּ
אֲנָשִׁים כִּמּוֹנוּ מֵאֹד רֵאשִׁית הָעוֹלָם, אֲשֶׁר יֵשׁ
לָהֶם סִבָּה כֹּה גְּדוּלָה לְשֹׂמָח; וְאַנִּי נִשְׂאֲתִי
בְּשְׂמֻחָתִי עַד כִּדִּי הַתְּפָאֲרוֹת בְּאַלְהִי; כִּי לוֹ
הַגְּבוּרָה, הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה: הוּא מִבֵּין אֶת הַכָּל,
וְהוּא רַחֲמָן וּמוֹשִׁיעַ אֶת הַנַּחֲמִים עַל חֲטָא
וְהַמֵּאֲמִינִים בְּשִׂמּוֹ. וְאִם זֹאת הַתְּפָאֲרוֹת, לֹא
אֶחָדֵל מִהַתְּפָאֵר, כִּי הִיא חַיִּי וּמֵאֹרִי, שְׂמֻחָתִי
וְיִשׁוּעָתִי, וְנִאֲלָתִי מִקְלָלַת עוֹלָם. בְּרוּךְ שֵׁם אֱלֹהֵי
הַזִּכָּר אֶת הָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר הֵם עָנָו מִעַץ יִשְׂרָאֵל
וְהֵם כְּרוֹתִים מִגּוֹפּוֹ בִּנְכָר. אֵכֵן, אֲנִי אוֹמֵר, בְּרוּךְ
שֵׁם אֱלֹהֵי, הַזִּכָּר אוֹתָנוּ, הַנּוֹדִידִים בִּנְכָר. וְעַתָּה,
עַמִּיתִי, אֲנַחְנוּ רוֹאִים כִּי אֱלֹהִים זֹכָר כָּל עַם,
בְּכָל אֶרֶץ אֲשֶׁר יְהִי; וְהוּא מוֹנֶה אֶת עַמּוֹ וּמַעֲוִי
הוֹמִים רַחֲמִים עַל פְּנֵי כָל הָאֶרֶץ. זֹאת שְׂמֻחָתִי
וְתוֹדָתִי הָרַבָּה. אוֹדָה לְאַלְהִי עַד עוֹלָם. אָמֵן.

כו

א וְהִיא בְּרָאוֹת הַלְּמָנִים הָהֵם, אֲשֶׁר הִלְכוּ לְהִלָּחֵם
בְּנְפִיִּים, אַחֵר אֲשֶׁר נִלְחָמוּ רַבּוֹת לְהַשְׁמִידָם, כִּי
לִשְׂוֹא יִבְקָשׁוּ לְהַכְחִידָם, הֵם שָׁבוּ אֶל אֶרֶץ נֶפִי.
ב וְהַעֲמֻלָּקִים רָגְזוּ מְאֹד עַל אֲבֹדוֹתֵיהֶם; וּבְרָאוֹתָם
כִּי לֹא יוֹכְלוּ לִקְחַת נֶקֶם מִן הַנְּפִיִּים, הֵם הִחֲלוּ
לְעוֹרֵר בְּעַם רָגֵז עַל אַחֲיהֶם, אֲנָשִׁי אַנְטִי־נֶפִי
ג לָחִי; לָכֵן הִחֲלוּ שְׁנִית לְהַשְׁמִידָם. וְשׁוּב סָרְבוּ
אֲנָשִׁי אַנְטִי־נֶפִי־לָחִי לֵאחֹז בְּכָלִי נֶשֶׁק וְהַפְּקִירוּ
ד עֲצָמָם לְהָרֵג, כַּחֲפֹץ אוֹיְבֵיהֶם. וְכִרְאוֹת עֲמוּנִי
וְעַמִּיתִיו אֶת מַעֲשֵׂה הַהַשְׁמָדָה בְּקִרְבָּה אֵלָה אֲשֶׁר
הֵם אֶהְבּוּ עַד מְאֹד, וְאֲשֶׁר אֶהְבּוּ מְאֹד, כִּי הָיוּ
בְּעִינֵיהֶם כְּמִלְאָכִי אֱלֹהִים אֲשֶׁר נִשְׁלַחוּ לְהַצִּילָם
מֵאֲבֹדוֹ עוֹלָם, אֵכֵן. כִּרְאוֹת עֲמוּנִי וְעַמִּיתִיו אֶת
מַעֲשֵׂה הַהַשְׁמָדָה הַגְּדוֹל, נִכְמְרוּ רַחֲמֵיהֶם וְהֵם

ל וְכֹה הָיוּ, קְנָאִים וְאַהוּבִים, עִם אֲשֶׁר גָּמְלוּ יְהוּה
חֶסֶד רַב מְאֹד.

כח

א וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר הִתְיַשְׁבוּ אַנְשֵׁי עַמּוֹן בְּאֶרֶץ
יִרְשׁוֹן וְאֵף יִסְדּוּ בָּהּ כְּנִסְיָהּ, וְהָצַב צָבָא הַנְּפִיִּים
סָבִיב אֶרֶץ יִרְשׁוֹן סָבִיב כָּל גְּבוּלוֹת אֶרֶץ
זְרַעְחָמְלָה, וְהָיָה חִילוֹת הַלְּמָנִים פָּלְשׁוּ אֶל הַיַּעַר
בְּעֻקְבוֹת אַחִיהֶם. אִזּוּ הַתְּחוּלָל קָרַב אֲדִיר, אֲשֶׁר
בְּמוֹהוּ לֹא נֹדַע בְּכָל הָעַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ, מִיּוֹם
צֵאת לְחֵי מִירוּשָׁלַם. רַבּוּת לְמָנִים נִהְרְגוּ וְנִפְצְצוּ
לְמַרְחָקִים. אֵף טָבַח עֲצוֹם נַעֲשֶׂה בְּבָנֵי נָפִי.
וְאוּלָם, הַלְּמָנִים גָּרְשׁוּ וְנִפְצְצוּ, וּבְנֵי עַם נָפִי שָׁבוּ
אֶל אֶרֶצָם. אֵלֶּה הָיוּ יְמֵי אֲבָל גָּדוֹל וְהַמְסַפֵּד
נִשְׁמַע בְּכָל הָאֶרֶץ, בְּקָרֵב כָּל עַם נָפִי. אִזּוּ נִשְׁמַע
בְּכִי אֲלֻמָּנוֹת סוֹפְדוֹת לְבַעֲלֵיהֶן, אֲבוֹת סוֹפְדִים
לְבָנֵיהֶם, בָּנוֹת לְאַחֵיהֶן וְאֲחִים לְאַבוֹתֵיהֶם. כֹּה
נִשְׁמַעַה זַעֲקַת הַסּוֹפְדִים בְּקָרֵב כָּלֵם, אֲבָל עַל
בְּנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם הַהֲרוּגִים. הִיתָה זֹאת עֵת יָגוֹן,
יִרְאַת כָּבוֹד, וְרַב צוֹם וְתַפְּלָה. כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת
חֲמֵשׁ עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נָפִי.
ח וְהָ סְפוּר עַמּוֹן וְעַמִּיתָיו, מִסְּעִיָּהֶם בְּאֶרֶץ נָפִי,
סִבְלוֹתֵיהֶם בְּאֶרֶץ, יְגוֹנֵיהֶם וְיִסוּרֵיהֶם, וְשִׁמְחָתָם
אֲשֶׁר אֵין בְּלָתָהּ, וּמִכְלַת אַחִיהֶם בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן
וְשִׁמְרִית בְּטוֹחוֹנָם. וְהָ רָצוֹן מִלְּפָנֵי יְהוּה, גּוֹאֵל
כָּל הָאָדָם, כִּי יִבְרָךְ אֶת נַשְׁמוֹתֵיהֶם לְעוֹלָם. וְהָ
סְפוּר הַמְּלַחְמוֹת וְהַמְּרִיבוֹת בְּקָרֵב הַנְּפִיִּים, וְכֵן
מִלְּחָמוֹת הַנְּפִיִּים וְהַלְּמָנִים; וּבִזְזָת כָּלְתָה שְׁנַת
חֲמֵשׁ עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים. הַחֹל בְּשָׁנָה
הָרִאשׁוֹנָה וְעַד שְׁנַת חֲמֵשׁ עָשָׂרָה הַשְּׁמָדוֹ אֲלֵפִי
נִפְשׁוֹת. אָכֵן, מִחֲזָה שְׁפִיכַת דָּמִים אִים נִרְאָה
בַּעֲת הַהִיא. גְּיוֹת אֲלָפִים רַבִּים מוֹטְלוֹת בְּעַמְקֵי
הָאֲדָמָה וּפְגָרֵי אֲלָפִים רַבִּים אַחֲרִים מְרַקְבִים
בְּעַרְמוֹת אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ; אָכֵן, אֲלָפִים רַבִּים
מִתְּאַבְּלִים עַל אֲבָדֵן בְּנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם כִּי יֵשׁ
לָהֶם מִמָּה לִירֹא, כְּדַבֵּר יְהוּה, כִּי נִגְזַר עֲלֵיהֶם
יָגוֹן עוֹלָם. וְאֲלָפִים רַבִּים אַחֲרִים אָכֵן מִתְּאַבְּלִים
עַל אֲבָדֵן בְּנֵי מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, אֵף גַּם עוֹלָאִים וְעוֹלָצִים
בַּתְּקוּנָה, וְאֵף בִּידִיעָה, עַל פִּי דְבַר בְּרִית יְהוּה, כִּי
נִשְׁאוּ לִשְׁכֹּן לְמִיּוֹן אֱלֹהִים בְּאֶשֶׁר אֵין קֵץ. מִזֹּאת

כ פָּחַם. וְעֲלָמָא הוֹבִיל אֶת עַמִּיתָיו בְּשׁוּבָם אֶל
אֶרֶץ זְרַעְחָמְלָה, אֶל בֵּיתוֹ. וְהֵם הִלְכוּ וְסָפְרוּ
לְשׁוֹפֵט הָעֵלְיוֹן אֶת כָּל הַקּוֹרוֹת אוֹתָם בְּאֶרֶץ
נָפִי בְּקָרֵב אַחִיהֶם הַלְּמָנִים. וְהַשּׁוֹפֵט הָעֵלְיוֹן
שָׁלַח קוֹל בְּכָל הָאֶרֶץ לְשֹׁאֵל אֶת פִּי הָעַם עַל
מַתָּן רְשׁוֹת כְּנִסְיָה לְאַרְצָם לְאַחֵיהֶם, אַנְשֵׁי
כב אֲנִסְיִנְפִי־לְחִי. וְתִשְׁבּוּת הָעַם הִתְקַבְּלָה, לֵאמֹר:
הִנֵּנוּ מוֹסְרִים אֶת אֶרֶץ יִרְשׁוֹן אֲשֶׁר בְּמִזְרַח לֵיד
הַיָּם, הִיא הַמִּתְחַבֵּרֶת עִם אֶרֶץ רַב־שַׁפֵּעַ, אֲשֶׁר
בְּדָרוֹם אֶרֶץ רַב־שַׁפֵּעַ; אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת, אֶרֶץ
כג יִרְשׁוֹן, נָתַן לְאַחֵינוּ לְנַחֲלָה. וְהָיָה אֲנַחְנוּ מַצִּיבִים
אֶת צְבָאֵנוּ בֵּין אֶרֶץ יִרְשׁוֹן וּבֵין אֶרֶץ נָפִי, לְמַעַן
נִגְן עַל אַחֵינוּ אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן; זֹאת נַעֲשֶׂה
לְמַעַן אַחֵינוּ, מִפְּנֵי יִרְאַתָם לְשֹׁאֵת נֶשֶׁק עַל
אַחֵיהֶם פֶּן יַחֲטִאוּ; וְיִרְאַתָם הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בָּאָה
עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי צַעַר חֲרָטָתָם, וְהַנְּחָמָם עַל מַעֲשֵׂי
הָרָצָח וְהַרְשָׁעָה הָאִמָּה אֲשֶׁר הִרְבוּ לַעֲשׂוֹת.
כד זֹאת נַעֲשֶׂה לְאַחֵינוּ לְמַעַן יִרְשׁוּ אֶת אֶרֶץ יִרְשׁוֹן;
נִשְׁמַרֵם בְּצָבָאֵנוּ מֵאוֹיְבֵיהֶם, בְּתַנְאִי כִּי יִתְּנוּ לָנוּ
כה חֶלֶק מִקְּנִינֵם לְעֹזֵר לָנוּ לְכָלֶכֶל אֶת צְבָאֵנוּ. וְהָיָה
כְּשִׁמְעַה זֹאת עַמּוֹן, הוּא שָׁב אֶל אַנְשֵׁי אֲנִסְיִנְפִי־
לְחִי וְעֲלָמָא עַמּוֹ, אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר נָטוּ בוֹ אֶת
אֱהִלֵּיהֶם בַּיַּעַר, וְהוֹדִיעָם אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
ועֲלָמָא סָפַר לָהֶם גַּם עַל אוֹדוֹת הַהֶפְכּוֹ מֵאֲמִין
יהוה יַחַד עִם עַמּוֹן, אַהֲרֹן וְאַחֵיו. וְהַדְּבָר הַסֵּב
כז לָהֶם שְׁמִיחָה רַבָּה. וְהֵם יָרְדוּ אֶל אֶרֶץ יִרְשׁוֹן
וְלָקְחוּ אוֹתָהּ לְנַחֲלָה. וְהַנְּפִיִּים קָרְאוּ אֶת שְׁמֵם
אַנְשֵׁי עַמּוֹן, וּבִשְׁם הַזֶּה נֹדְעוּ מֵהַיּוֹם הַהוּא
כח וְהַלָּאָה. וְהֵם שָׁכְנוּ בְּקָרֵב עִם נָפִי וּבָאוּ בְּמִנִּין
עִם כְּנִסְיַת אֱלֹהִים. וְהֵם נֹדְעוּ עַל דְּבַר קְנָאֲתָם
לְאַלְהִים וּלְבָנֵי אָדָם, כִּי הָיוּ אַנְשֵׁי אֲמַת עַד תָּם
וְיִשְׂרָאֵל כָּלֵל וְאִתְּנִים עַד תְּכַלִּית בְּאַמּוֹנַת הַמְּשִׁיחִת.
כח וְהֵם הִבִּיטוּ בַּתְּעוֹב רַב עַל שִׁפּוֹךְ דַּמִּי אַחֵיהֶם;
וּמַעוֹלָם לֹא הִצְלִיחַ אִישׁ לְשַׁכְנֵם לְשֹׁאֵת נֶשֶׁק
עַל אַחֵיהֶם; וְהֵם מַעוֹלָם לֹא הִבִּיטוּ עַל הַמּוֹת
בְּאִמָּה כְּלִשְׁחִי, מִפְּנֵי בְטָחָם בַּמְּשִׁיחַ וּבַתְּחִיָּה
וּבַחֲזוֹנוֹתֵיהֶם לְגִבְיָהֶם; עַל פֶּן נִבְלַע בְּעֵבוֹרֵם
כט הַמּוֹת עַל יְדֵי נִצְחוֹן הַמְּשִׁיחַ עֲלֵיו. וְהֵם הִעֲדִיפוּ
לְשֹׁאֵת בַּמּוֹת בְּאִפּוֹ הַכּוֹאֵב וְהַקָּשָׁה בְּיוֹתֵר אֲשֶׁר
נִקְטּוּ אַחֵיהֶם, בְּטָרֵם יְרִימוֹ חֶרֶב וּפְגִיּוֹן לְהַכּוֹתָם.

אֱלֹהֵיהֶם, תַּמְלֵא נַפְשִׁי שְׂמִיחָה; אֲזִי אֶזְכְּרָה אֶת
אֲשֶׁר עָשָׂה לִי יְהוָה, כִּי שָׁמַע אֶת תַּפְלִילִי. אֲזִי
אֶזְכְּרָה אֶת זְרוּעַ חֲסִדוֹ אֲשֶׁר הוֹשִׁיט אֵלַי. אִף
אֶזְכְּרָה אֶת שְׁבִית אַבּוֹתַי; הֵן יָדוּעַ אֲדַע כִּי יְהוָה
הַצִּילֵם מִשְׁעָבוֹד וְעַל זֹאת יִסַּד אֶת כְּנִסְיָתוֹ; אֲכֹן,
יְהוָה אֱלֹהִים, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֵלֵהֵי
יַעֲקֹב הַצִּילֵם מִשְׁעָבוֹד. אֲכֹן, תַּמִּיד אֶזְכֹּר אֶת
שְׁבִית אַבּוֹתַי; כִּי הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר הַצִּילֵם מִיַּד
הַמִּצְרִים, הוּא אֲשֶׁר הוֹצִיאָם מִשְׁעָבוֹד. אֲכֹן,
הוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר יִסַּד אֶת כְּנִסְיָתוֹ בְּקֶרֶבָם;
וְהוּא הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר קָרָא לִי בְּקִרְיַת קֹדֶשׁ,
לְהַסִּיף אֶת דְּבָרוֹ אֶל הָעָם הַזֶּה, וְהַצִּלֵּם דְּרָפִי
עַד מָאֹד. עַל זֹאת שְׂמִיחָתִי שְׁלֵמָה. וְאוֹלָם אֵינֶנִּי
שֹׂמֵחַ בְּהַצִּלָּתִי בַּלְבָּד, כִּי שְׂמִיחָתִי מְלֵאָה וְגִדּוּשָׁה
מִפְּנֵי הַצִּלָּחַת עַמִּיתִי אֲשֶׁר עָלוּ אֵל אֶרֶץ נָפִי.
הִמָּה עָמְלוּ בְּכָל מֵאֲדָם וְהִרְבּוּ לָתֵת פְּרִים; מָה
רַב יְהִיָּה גְמוּלָם! וּבְחֻשְׁבִּי עַל הַצִּלָּחַת אַחֵי
אֵלֶּה, כִּי אֵלֶּה נִשְׁאָת נַפְשִׁי מִמֶּנִּי, עַד כִּי נִפְרָדַת
הִיא מִגּוּפִי; כֹּה רַבָּה שְׂמִיחָתִי. יְהִי רָצוֹן כִּי יִתֵּן
אֱלֹהִים לְאַחֵי אֵלֶּה לְשָׁכֵן בְּמִלְכוּת אֱלֹהִים;
וּכְמוֹהֶם כָּל אֵלֶּה אֲשֶׁר הֵם פְּרִי עֵמֶלְם, כִּי לֹא
יֵצְאוּ עוֹד וְכִי יִהְיוּ עוֹלָמִי עַד עוֹלָמִי עוֹלָמִים.
יְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים כִּי יַעֲשֶׂה כַּדְּבָרִי,
כְּפִי אֲשֶׁר אִמְרָתִי. אָמֵן.

ל

א וְהִיא אַחֵר אֲשֶׁר הִתְיַשְׁבוּ אַנְשֵׁי עַמּוֹן בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן
וְאַחֵר אֲשֶׁר גָּרְשׁוּ הַלְּמָנִים מִן הָאֶרֶץ, וְהַרְוִיגִים
ב נִקְבְּרוּ בִיַּד הַתּוֹשְׁבִים; וְהַרְוִיגִים לֹא נִמְנְוּ, כִּי
עָצַם מִסְפָּרָם; וְאִף הַרְוִיגִים הַנִּפְיִים לֹא נִמְנְוּ; אֲכֹן,
אַחֵר אֲשֶׁר קָבְרוּ אֶת מֵתֵיהֶם וְאַחֵר אֲשֶׁר כָּלוּ אֶת
יְמֵי הַצּוֹם וְהָאֵבֶל וְהַתַּפְּלָה, בִּשְׁנַת שֵׁשׁ עָשָׂרָה
לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעָם נָפִי, הַחֲלָה תְּקוּפַת
א שִׁלּוֹה אֶרְכָּה בְּכָל הָאֶרֶץ. וְהָעָם הִקְפִּידוּ לְקַטֵּם
אֶת מִצְוֹת יְהוָה; וְהֵם הִחְמִירוּ בְּשִׁמִּירַת מִצְוֹת
אֱלֹהִים וּמִשְׁפָּטָיו עַל פִּי תוֹרַת מֹשֶׁה, כִּי לָמְדוּ
לְשִׁמֹּר אֶת תּוֹרַת מֹשֶׁה עַד אֲשֶׁר תִּתְקַטְּמוּ.
ד וּבְמִשְׁךְ כָּל שְׁנַת שֵׁשׁ עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים
ה בְּעָם נָפִי לֹא סָבַל הָעָם כָּל פְּרַעַנּוֹת. וּבִרְאִישִׁית
שְׁנַת שֶׁבַע עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים נִמְשְׁכָה

רואים אֲנַחְנוּ מִה גְּדוֹל הָעֵדֶר הַשְּׁיוֹן בֵּין בְּנֵי
הָאָדָם מִפְּנֵי חֲטָא וּפְשָׁע, וְאֶת כָּח הַשְּׁטָן הַבָּא
בְּתַחְבּוּלוֹת הָעָרְמָה אֲשֶׁר הוּא זוֹמֵם לְכַלֵּךְ אֶת
י"ד לֵב בְּנֵי הָאָדָם. וְכֹה רואים אֲנַחְנוּ אֶת הַקְּרִיָּאָה
הַגְּדוֹלָה לְבְנֵי הָאָדָם לְשִׁקֵּד בְּעַמְלָם בְּכַרְמֵי
יְהוָה; וְהִנֵּנוּ רואים אֶת הַמְּקוֹר הַגְּדוֹל לִיגוֹן וְאִף
לְשִׂמְחָה; יְגוֹן, מִפְּנֵי מוֹת וְחִרְבּוֹן בֵּין בְּנֵי הָאָדָם,
וּשְׂמִיחָה, מִפְּנֵי אוֹר הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר לַחַיִּים.

כט

א מִי יִתֵּן וְהִיִּיתִי מְלֵאךְ אֱלֹהִים, וְהִיָּה לִי חֲפֵץ לְבִי
לְצִאֲתָא וּלְדַבֵּר בְּשׁוֹפֵר אֱלֹהִים, וּבִקּוֹל מְרַעֵיד אֶת
ב הָאָדָמָה, לְקִרְאָה לְתִשְׁבּוּבָה אֶת כָּל אָמָה! לְהַשְׁמִיעַ
י לְכָל נֶפֶשׁ, כְּבִקּוֹל רַעַם, אֶת דְּבַר הַתִּשְׁבּוּבָה וְתִכְנִית
הַגְּאֻלָּה, לְמַעַן יִשׁוּבוּ וְיִבְאוּ אֵל אֱלֹהֵינוּ, וְנִסְיָנוּ
ג מַעַל פְּנֵי כָל הָאֶרֶץ. אִף הִנֵּנִי בֶן אָדָם, וּבְחֻפְצִי
ד זֶה אֲנִי חוֹטֵא, כִּי עָלִי לְהִיָּוֶת מְרַצָּה בְּאֲשֶׁר חָלַק
י לִי יְהוָה. אֲנִי לִי לְהַפֵּר בְּתִשְׁבּוּקוֹתִי אֶת גְּזֵרַת
אֱלֹהֵי צִדֵּק. הֵן יוֹדַע אֲנִי כִּי הוּא נוֹתֵן לְבְנֵי הָאָדָם
ז כְּחֻפְצָם, אִם לְמוֹת וְאִם לַחַיִּים; אֲכֹן, יוֹדַע אֲנִי כִּי
ח בְּגִזְרָה בְּלִיתִי מוֹפְרַת הוּא חוֹלֵק לְבְנֵי הָאָדָם כְּפִי
רָצוֹנָם, אִם לִישׁוּעָתָם וְאִם לְכִלְיוֹנָם. וְיוֹדַע אֲנִי
י כִּי טוֹב וָרַע בָּאִים לִפְנֵי כָל בְּנֵי הָאָדָם; וְאֲשֶׁר
אֵינוֹ יוֹדַע הַבְּחוֹן בֵּין טוֹב וּבֵין רַע הֵנוּ נָקִי
מֵאֲשָׁמָה, וְאוֹלָם לִיּוֹדַע הַבְּחוֹן בֵּין טוֹב וּבֵין רַע
נִתֵּן כְּחֻפְצוֹ: טוֹב אוֹ רַע, חַיִּים אוֹ מוֹת, שְׂמִיחָה
אז יסורי חֲרָטָה. וְאֲנִי, בְּיַדֵּעִי אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה, מִדּוּעַ אֲחַפֵּץ יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לְבַצֵּעַ אֶת
ז מְלַאכְתִּי אֲשֶׁר אֵלֵּיהָ נִקְרָאתִי? מִדּוּעַ אֲשַׁתּוֹקֵק
ח כִּי אֶהְיֶה מְלֵאךְ, לְדַבֵּר אֵל כָּל אָפְסִי אֶרֶץ? כִּי
הִנֵּה נוֹתֵן יְהוָה לְכָל הָעַמִּים אַנְשִׁים, בְּנֵי אִמָּתָם
וּלְשׁוֹנָם, בְּעֵבֹר יִלְמְדוּ אֶת דְּבָרוֹ; אֲכֹן, בְּחֻכְמָתוֹ
הוּא נוֹתֵן אֶת כָּל אֲשֶׁר נִכּוֹן בְּעִינָיו כִּי יִקְבְּלוּ; וְכֹה
רואים אֲנַחְנוּ כִּי יְהוָה יוֹעֵץ בְּחֻכְמָה כְּפִי צִדִּיקוֹ
ט וְאִמָּתוֹ. יַדְעִיתִי מִה צּוֹנִי יְהוָה וּבִזְאת אֶתְפָּאֵר.
אֵינֶנִּי מִתְּפָאֵר בְּדְבָרִים אֲשֶׁר מִמֶּנִּי, כִּי אִם
תְּפָאֲרָתִי בְּדְבָרִים אֲשֶׁר צּוֹנִי יְהוָה; כִּי אוֹלִי
ד אֶהְיֶה כְּלִי שֶׁרֶת בִּיַּד אֱלֹהִים לְהִבְיֵא נֶפֶשׁ כְּלִשְׁהִי
י לְתִשְׁבּוּבָה, זֹאת שְׂמִיחָתִי. וְכִרְאוֹתִי רַבִּים מִבְּנֵי
עַמִּי מִנְּחָמִים מִחֲטָא בְּאִמָּתָם, בָּאִים אֵל יְהוָה

וּגַם גְּבָרִים לְזִנּוּנִים, בְּאָמְרוּ לָהֶם כִּי מוֹת אָדָם
 יט הוּא קֶצֶף. וְהָאִישׁ הַזֶּה הִלָּךְ גַּם אֶל אֶרֶץ יִרְשׁוֹן
 לְהִטִּיף אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּקֶרֶב עַם עַמּוֹן,
 כ אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנִים בְּנֵי עַם הַלְּמָנִים. וְהֵנָּה, הֵם
 הַחֲכִימוּ מִרְבִּים מִן הַנְּפִיִּים, כִּי הֵם תִּפְשׁוּהוּ
 וְאֶסְרוּהוּ וְהִבִּיאוּהוּ לְפָנָיו עַמּוֹן, אֲשֶׁר הוּא הַכֹּהֵן
 כא הַגָּדוֹל עַל הָעָם הַהוּא. אִזּוּ הוֹרָה עַמּוֹן לְגִרְשׁוֹ
 מִן הָאֶרֶץ. וְהוּא הִלָּךְ אֶל אֶרֶץ גְּדֵעוֹן וְהַחֵל
 לְהִטִּיף דְּבָרָיו אֶף לְאִנְשֶׁיהָ, וְאוֹלָם שֵׁם לֹא נִצְלַח
 לוֹ, כִּי נִתְפַּשׁ וְנֶאֱסַר וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְאֶל
 כב הַשּׁוֹפֵט הַעֲלִיּוֹן אֲשֶׁר עַל הָאֶרֶץ. וְאָמַר אֵלָיו
 הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל: מַדּוּעַ תַּעֲנֶה אֶת דִּרְכֵי יְהוָה? מַדּוּעַ
 תִּלְמַד אֶת הָעָם הַזֶּה כִּי לֹא יִהְיֶה מְשִׁיחַ וְתִפְרַ
 שְׁמִיחָתָם? מַדּוּעַ תִּדְבֹּר נֶגֶד כָּל נְבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים
 כג הַקְּדוּשִׁים? וְשֵׁם הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל נִקְרָא גְדוּוּהָ.
 וְקוֹרִיחוֹר אָמַר אֵלָיו: יַעַן אֲשֶׁר לֹא אֶלְמַד אֶת
 מְסוֹרוֹת הַהֵבֶל אֲשֶׁר לְאַבְוֹתֵיכֶם, וְלֹא אֶלְמַד אֶת
 הָעָם הַזֶּה לְאַסֵּר עֲצָמָם תַּחַת חֲקִים וּטְקָסִים
 אֲוִילִים אֲשֶׁר שְׂמוֹם כֹּהֲנִים קְדָמוֹנִים לְגֹזֶל כַּחַ
 וְלִתְפֹּשׁ שְׁלֹטוֹן עֲלֵיהֶם, לְהַשְׁאִירָם בִּבְעָרוֹת,
 לְמַעַן לֹא יִשְׁאוּ רֹאשׁ וְיִכְנָעוּ מִפְּנֵי דְבָרֵיכֶם.
 אַתֶּם אוֹמְרִים כִּי חֲפְשֵׁי הָעָם הַזֶּה, וְאֲנִי אוֹמֵר
 כִּי מִשְׁעָבָדִים הֵמָּה. אַתֶּם אוֹמְרִים כִּי הַנְּבוֹאוֹת
 הַעֲתִיקוֹת הֵנּוּ אֱמֶת. וְאֲנִי אוֹמֵר כִּי אֵינְכֶם
 כד יוֹדְעִים אִם אֱמֶת הֵן. אַתֶּם אוֹמְרִים כִּי אֲשֶׁם
 הָעָם הַזֶּה וְאֵף נָפַל מִפְּנֵי עֲבֵרַת אָבִיו. וְאֲנִי אוֹמֵר
 כו כִּי אֵין הֵבֶן אֲשֶׁם מִפְּנֵי הוֹרָיו. וְעוֹד אוֹמְרִים
 אַתֶּם כִּי מְשִׁיחַ יָבוֹא, וְאֲנִי אוֹמֵר כִּי אֵינְכֶם
 כז יוֹדְעִים אִם יִהְיֶה מְשִׁיחַ. וְעוֹד אוֹמְרִים אַתֶּם כִּי
 הוּא יוֹמֵת בְּעֶבֶר חֲטָאֵי הָעוֹלָם. כִּךְ תִּדְּיִחוּ אֶת
 הָעָם הַזֶּה אֶל מְסוֹרוֹת אַבְוֹתֵיכֶם הָאוֹלֹת, וְאֶל
 אֲשֶׁר תַּחֲפֹצוּ. וְהֵנְכֶם מִדְּכָאִים אוֹתָם כְּהַשְׁפֵּל
 עֲבָדִים, לְמַעַן תִּסְבְּאוּ מִעַמְלֵי כְּפִיָּהֶם, וּבְעֶבֶר
 לֹא יִתְאַמְצוּ לִשְׂאֵת עֵינֵיהֶם; וְאֵף לֹא יַעֲזוּ לְהִנּוֹת
 כח מִזְכִּיּוֹתֵיהֶם וְיִתְרוֹנוֹתֵיהֶם. אַכֵּן, אֵין הֵם מַעֲזִים
 לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאֲשֶׁר לָהֶם, פֶּן יִפְגְּעוּ בְּכִהְנִיָּהֶם,
 הַמְּכַבְּדִים עֲלֵיהֶם עֲלֵם כְּחִפְצָם, וְהַמְּסַבִּים
 אוֹתָם לְהֶאֱמִין, עַל יְדֵי מְסוֹרוֹתֵיהֶם וְחִלּוּמוֹתֵיהֶם,
 מְאַוִּיָּהֶם וְחִזְיוֹנוֹתֵיהֶם וּמִסְתוּרֵיהֶם הַכּוֹזְבִים,
 כִּי אִם לֹא יִשְׁמְעוּ לְדִבְרֵי הַכֹּהֲנִים, יִפְגְּעוּ בְּהוֹיָה

י השְׁלֹה. אֵף בְּטָרִם תִּכְלֶה שְׁנַת שְׁבַע עֶשְׂרֵה,
 בָּא אִישׁ אֶחָד אֶל אֶרֶץ זֶרַעְמָמְלָה, אֲשֶׁר הָיָה
 מִתְנַגֵּד־מְשִׁיחַ, וְהוּא הֵחֵל לְהִטִּיף לָעָם דְּבָרִים
 הַסּוֹתְרִים אֶת נְבוֹאוֹת הַנְּבִיאִים עַל אוֹדוֹת בּוֹא
 ז הַמְּשִׁיחַ. וְלֹא הָיָה חֹק בְּאֶרֶץ נֶגֶד אֱמוּנַת אִישׁ,
 כִּי חֹק הַמִּסָּב הַעֲדָר שְׁוִיּוֹן בֵּין בְּנֵי הָאָדָם סוֹתֵר
 ח חֲמוּרוֹת אֶת צִוֵּי אֱלֹהִים. כִּי כֹה נֶאֱמַר בְּכַתְבִּי
 ט הַקֹּדֶשׁ: בַּחֲרוּ לָכֶם הַיּוֹם אֶת מִי תַעֲבֹדוּן. וְאִם
 חֲפִץ אָדָם לַעֲבֹד אֶת אֱלֹהִים, הִיְתָה זֹאת זְכוּתוֹ;
 אוֹ, בִּיתֵר דִּיּוֹק, אִם הֶאֱמִין אִישׁ בְּאַלְהִים, הִיְתָה
 זֹאת זְכוּתוֹ לַעֲבֹד; וְאִם לֹא הֶאֱמִין בּוֹ, לֹא הָיָה
 י כָּל חֹק לְהַעֲנִישׁוֹ עַל כֵּךְ. אֵף אִם רָצָה, הָיָה
 עֲנִשׁוֹ מוֹת; וְאִם שִׁדַּד נַעֲנֵשׁ, וְאִם גִּנֵּב נַעֲנֵשׁ,
 וְאִם נָאֵף נַעֲנֵשׁ; אַכֵּן, עַל כָּל הַרְשָׁעָה הַזֹּאת
 יא נַעֲנִשׁוּ. כִּי חֹק הָיָה שֵׁם לְדוֹן אִישׁ כְּפִשְׁעוֹ, אֵף
 עַל אֱמוּנַת אִישׁ לֹא הָיָה כָּל חֹק. עַל כֵּן נַעֲנֵשׁ
 יב אִישׁ רַק עַל פְּשָׁעִים אֲשֶׁר בָּצַע; לָכֵן הָיָה שְׁוִיּוֹן
 בֵּין כָּל הָאִנְשִׁים. וּמִתְנַגֵּד־מְשִׁיחַ זֶה, אֲשֶׁר שְׂמוֹ
 הָיָה קוֹרִיחוֹר, אֲשֶׁר הַחֹק לֹא יָכַל לַפְעֵל עֲלָיו,
 הֵחֵל לְהִטִּיף לָעָם כִּי לֹא יִהְיֶה מְשִׁיחַ. וּבִדְרָךְ
 יג הַזֹּאת הִטִּיף דְּבָרָיו לְאָמַר: הוֹי, אַתֶּם הָאֲסוּרִים
 כד בַּתְּקוֹת כֶּסֶל וְהֵבֶל; מַדּוּעַ תִּשְׁמְעוּ עֲלֵיכֶם עַל הֵבֶל
 אֲשֶׁר כִּזְוָה? מַדּוּעַ תַּצְפוּ לְמְשִׁיחַ? אֵין אִישׁ יָכוֹל
 יד לְדַעַת עַל אֲשֶׁר עֲתִיד לָבוֹא. הֵנָּה, הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 אַתֶּם מְכַנִּים נְבוֹאוֹת, אֲשֶׁר תֹּאמְרוּ כִּי נִמְסְרוּ
 טו מִיְּדֵי נְבִיאִים קְדוּשִׁים, הֵנָּה מְסוֹרוֹת הֵבֶל מֵאֵת
 אַבְוֹתֵיכֶם. אֵיךְ תִּדְּעוּ כִּי אֱמֶת הֵם? הֵן לֹא
 טז תּוֹכְלוּ לְדַעַת דְּבָרִים אֲשֶׁר לֹא תִרְאוּ. עַל כֵּן
 אֵינְכֶם יְכוֹלִים לְדַעַת כִּי יִהְיֶה מְשִׁיחַ. הֵנְכֶם
 כז צוֹפִים קְדִימָה וְאוֹמְרִים כִּי יֵשׁ לָכֶם מַחִילַת
 חֲטָאִיכֶם, אֵף זֹאת פְּעֻלַּת דַּעַת מִשְׁנָעַת, וּבִלְבּוֹל
 דַּעְתְּכֶם זֶה, גִּרְמוּהוּ מְסוֹרוֹת אַבְוֹתֵיכֶם, אֲשֶׁר
 הִסְבּוּ אֶתְכֶם לְהֶאֱמִין בַּדְּבָרִים אֲשֶׁר אֵינֶם
 יז נְכוּנִים. וְעוֹד דְּבָרִים רַבִּים כְּאֵלֶּה דִּבֵּר אֲלֵיהֶם,
 וְאָמַר לָהֶם כִּי אֵין כְּפָרָה עַל חֲטָאֵי אָדָם, וְכָל
 אִישׁ מִנְהֵל אֶת חַיּוֹ עַל פִּי טְבָעוֹ. עַל כֵּן מִצְּלִיחַ
 כֹּל אֶחָד כְּפִי פְשָׁרוֹנוֹ, וְכָל אָדָם כּוֹבֵשׁ לוֹ כְּפִי
 כח כָּחוֹ, וְכָל אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה לֹא יִחְשַׁב לוֹ פְּשָׁע.
 יח כֹּה הִטִּיף לָהֶם, וּבִהֲטוּתוֹ לִב רַבִּים הִדִּיקֵם
 לְהִירֵם רֹאשׁ בְּרִשְׁעָתָם, וְאֵף הִשָּׂה נָשִׁים רַבּוֹת

התכחיש אותם? התאמין כי הדברים האלה
 אמת? הנה ידעתי כי תאמין, אף הנה אהיו רוח
 שָׁקֵר וְאַתָּה דְּחִיתָ מִמֶּךָ אֶת רוּחַ אֱלֹהִים, לְבַל
 יִהְיֶה לָּהּ מָקוֹם בְּקִרְבִּי. הֲשֵׁטָן גּוֹבֵר עָלַי,
 וְהוּא נוֹשֵׂא אוֹתָךְ הֵנָּה וְהֵנָּה וּמַחְבֵּל תַּחְבוּלוֹת
 לְהַשְׁמִיד אֶת בְּנֵי אֱלֹהִים. וְקוֹרִיחוֹר אָמַר
 אֶל עֲלָמָא: אִם תִּרְאֵנִי אוֹת לְמַעַן אֶזְכָּךְ כִּי יֵשׁ
 אֱלֹהִים, אָכֵן, הֲרֵאֵנִי כִי יֵשׁ לוֹ כֹּחַ, וְאֶזְכָּךְ בְּאַמַּת
 דְּבָרֶיךָ. וְעֲלָמָא אָמַר אֵלָיו: יֵשׁ לָךְ דִּי אוֹתוֹת;
 הַתְּנֶסָה אֶת אֱלֹהֶיךָ? הַתֹּאמַר, הֲרֵאֵנִי אוֹת בְּעוֹד
 יֵשׁ לָךְ עֲדוּת כָּל בְּנֵי עַמְּךָ אֵלֶּה וְכֵן עֲדוּת כָּל
 הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים? כְּתִבִּי הַקֶּדֶשׁ לְפָנֶיךָ וְכָל
 הַדְּבָרִים מְצִינִים כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים, אֵף הָאָרֶץ
 וּתְנוּעָתָהּ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ וְכָל גְּרָמֵי הַשָּׁמַיִם
 הַנִּעָשִׂים בְּמִסְלוֹתָם הַקְּבועוֹת מֵעִדִּים כִּי יֵשׁ בּוֹרָא
 עָלֵיוֹ. וְעַל אֵף זֹאת, הַתְּלֹךְ לְהִשְׁתּוֹת אֶת לֵב הָעָם
 הַזֶּה וּלְהַעֲדִיד בְּאַזְנוֹתָם כִּי אֵין אֱלֹהִים? הַעוֹדֶךָ
 מִכְחִישׁ בְּגִיד כָּל הַעֲדוּת הָאֵלֶּה? וְהוּא אָמַר:
 אָכֵן, מִכְחִישׁ אֲנִי, בְּלִתי אִם תִּרְאֵנִי אוֹת. וְאָמַר
 אֵלָיו עֲלָמָא: נִעְצַבְתִּי עַל קָשִׁי לְבָב, כִּי עוֹדֶךָ
 מִתְּנַגֵּד לְרוּחַ הָאֱמֶת עַד כִּי תֵאָבֵד נַפְשִׁי.
 וְאוֹלָם, טוֹב כִּי תֵאָבֵד נַפְשִׁי מִהֵיוֹתָךְ הַמְּבִיא
 אֶבְדֹן נַפְשׁוֹת רַבּוֹת עַל יְדֵי תַרְמִיתֶךָ וְחִלְקָת
 דְּבָרֶיךָ; לָכֵן אִם תּוֹסִיף לְהַכְחִישׁ, יִכָּכֶה אֱלֹהִים
 וְתֵאָלֵם לְבַל תִּפְתַּח פִּיךָ לְעוֹלָם וּלְבַל תִּחַבֵּב עוֹד
 לָעַם הַזֶּה. וְקוֹרִיחוֹר אָמַר אֵלָיו: אֵינִי מִכְחִישׁ
 כִּי קִיִּם אֱלֹהִים, אֵף אֵינִי מֵאֲמִין כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים;
 וְאֲנִי אֵף אוֹמֵר כִּי אַתָּה אֵינְךָ יוֹדֵעַ כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים,
 וְאִם לֹא תִרְאֵנִי אוֹת לֹא אֶאֱמִין. וְאָמַר אֵלָיו
 עֲלָמָא: אֶתְּנֶךָ זֹאת לְאוֹת, הִכָּה תִּכָּה בְּאַלְם,
 כְּאֲשֶׁר דְּבַרְתִּי. הֲנִנִּי אוֹמֵר כִּי בְּשֵׁם אֱלֹהִים תִּכָּה
 בְּאַלְם, לְבַל תּוּכַל לִפְתּוֹחַ עוֹד אֶת פִּיךָ. וְכַדְבֵּר
 עֲלָמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, נֶאֱלָם קוֹרִיחוֹר וְלֹא
 יָכַל לְדַבֵּר, כְּדָבַר עֲלָמָא. וְכִרְאוֹת זֹאת הַשּׁוֹפֵט
 הָעָלִיוֹן, הוּא שָׁלַח יָדוֹ וְכָתַב אֶל קוֹרִיחוֹר לֵאמֹר:
 הַנוֹכַחְתָּ בְּכַח אֱלֹהִים? בְּמִי חִפְצָתָ כִּי יִרְאֶה עָלָיו
 אוֹת בְּיַד עֲלָמָא? הַתְּחַפֵּץ כִּי יִרַע עֲלָמָא לְזוּלָתוֹ
 לְמַעַן הִרְאוֹתָ אוֹת? הֵנָּה הִרְאָךְ אוֹת; הַתּוֹסִיף
 לְהַתְּנַפֵּחַ? וְקוֹרִיחוֹר שָׁלַח אֶת יָדוֹ וְכָתַב לֵאמֹר:
 יָדַעְתִּי כִּי אֵלִם אֲנִי וְלֹא אוֹכַל דְּבַר, וְכִי כֹחַ

בְּלִתי יוֹדֵעָה כְּלִשְׁהִי, אֲשֶׁר הֵם אוֹמְרִים כִּי הִיא
 אֱלֹהִים; וְזֹאת הָיָה אֲשֶׁר מַעֲוֹלִם לֹא נִרְאָתָה אוֹ
 נוֹדְעָה, אֲשֶׁר לֹא הָיְתָה מַעֲוֹלִם וְלַעֲוֹלִם לֹא
 כִּסְתָּהּ. וְכִרְאוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְהַשּׁוֹפֵט הָעָלִיוֹן
 אֶת קָשִׁי לְבָבוֹ וְכִי אֵף אֶת אֱלֹהִים יַגְדֵּךְ, הֵם לֹא
 הִשְׁבִּיחוּ דְבַר. וְהֵם הוֹרִו כִּי יֵאָסֶה, וְהוּא הָעֶבֶר
 לְיָדִי פְקִידֵי הַשְּׁלִטוֹן וְנִשְׁלַח אֶל אָרֶץ זָרַעְחָמְלָה,
 לְעַמֵּד לְפָנֶי עֲלָמָא וּלְפָנֶי הַשּׁוֹפֵט הָעָלִיוֹן אֲשֶׁר
 הוּא מוֹשֵׁל כָּל הָאָרֶץ. וְכְאֲשֶׁר הוֹבֵא לְפָנֶי
 עֲלָמָא וּלְפָנֶי הַשּׁוֹפֵט הָעָלִיוֹן, הוּא הוֹסִיף לְנַהֵג
 כְּדָרְכּוֹ בְּאָרֶץ גִּדְעוֹן. וְאֵף לְנַאֵץ אֶת אֱלֹהִים.
 וְהוּא קָם לְפָנֶי עֲלָמָא בְּמִלִּים רְמוֹת וּמִתְנַשְּׂאוֹת,
 וַיַּגְדֵּךְ אֶת הַכֹּהֲנִים וְאֶת הַמּוֹרִים, וְהִאֲשִׁימָם כִּי
 מִשְׁכּוֹ אֶת לֵב הָעָם אֶל מִסְרוֹת הַהֶבֶל אֲשֶׁר
 לְאַבּוֹתֵיהֶם, בְּעִבּוֹר יוֹלְלוֹ אֶת עַמֵּל הָעָם. וְאָמַר
 אֵלָיו עֲלָמָא: הֵן יָדַעְתָּ כִּי לֹא נִסְבָּא מֵעַמֵּל הָעָם
 הַזֶּה, כִּי מִרְאשִׁית שְׁלִטוֹן הַשּׁוֹפֵטִים וְעַד הַיּוֹם
 עֲמַלְתִּי לְפָרְנֶסְתִּי בְּמוֹ יָד, עַל אֵף מִסְעֵי הָרַבִּים
 בְּאֲזוּרֵי הָאָרֶץ לְהַשְׁמִיעַ לְעַמִּי אֶת דְּבַר אֱלֹהִים.
 וְאֵף כִּי עֲמַלְתִּי רַב עַמֵּל בְּכַנְסִיָּה, לֹא קִבַּלְתִּי
 מַעוּדִי אֵף סִנְיָן אֶחָד בְּעַד עַמְלִי: וְכַמוֹנִי כָּל
 עַמִּיתִי, זוֹלַת שָׂכָר בְּעִבּוֹר זְמַנִּנוּ בְּשִׁבְתָּנוּ עַל
 כִּסֵּי הַמִּשְׁפָּט, כְּפִי אֲשֶׁר נִקְבַע בְּחֹק. וְעַתָּה,
 אִם אֵינְנוּ מִקְבָּלִים דְּבַר בְּעַד עַמְלָנוּ בְּכַנְסִיָּה,
 מַה תּוֹעַלְתָּנוּ מֵעַמֵּל זֶה, אִם לֹא לְהַשְׁמִיעַ אֶת
 הָאֱמֶת, לְמַעַן נִשְׁמַח בְּשִׁמְחַת אַחִינוּ? וּמַדּוּעַ
 תֹּאמַר כִּי אֶנְחֶנוּ מִשְׁפִּיכִים לָעַם הַזֶּה בְּעַד בְּצַע,
 בְּעוֹדֶךָ אֵף יוֹדֵעַ כִּי אֵינְנוּ מִקְבָּלִים כָּל תְּמוּרָה?
 הַתֹּאמֵר כִּי אֶנְחֶנוּ מִרְמִים אֶת הָעָם, וְכִזְזָת
 מַעוֹרְרִים שְׂמִיחָה כֹּה רַבָּה בְּלִבָּם? וְקוֹרִיחוֹר
 עֲנָה: אָכֵן. וְעֲלָמָא אָמַר אֵלָיו: הַתֹּאמֵר
 כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים? וְהוּא עֲנָה: לֹא.
 וְאָמַר אֵלָיו עֲלָמָא: הַתּוֹסִיף לְהַכְחִישׁ כִּי יֵשׁ
 אֱלֹהִים וְכִי יֵשׁ מְשִׁיחַ? כִּי הֲנִי אוֹמֵר לָךְ: אֲנִי
 יוֹדֵעַ כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים וְכִי הַמְּשִׁיחַ בּוֹא יָבוֹא. הֵנָּה,
 אִיזוֹ רְאִיָּה יֵשׁ לָךְ כִּי אֵין אֱלֹהִים, אוֹ כִּי הַמְּשִׁיחַ
 לֹא יָבוֹא? אֲנִי אוֹמֵר לָךְ כִּי אֵין לָךְ כָּל רְאִיָּה,
 כִּי אִם דְּבָרְךָ לְבַדּוֹ. וְהֵנָּה, יֵשׁ לִי כָּל הַדְּבָרִים
 הַמַּעֲשִׂים כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֱמֶת. וְאֵף לָךְ יֵשׁ
 כָּל הַדְּבָרִים הַמַּעֲשִׂים לְפָנֶיךָ כִּי אֱמֶת הֵם;

וְדִאֲבֹן לְבוּ גְדֹל מֵאֵד עַל פְּרִיד הַזֹּרְמִים מִן
 הַנְּפִיִּים. וְהַזֹּרְמִים נִקְבְּצוּ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר קִרְאוּ
 שְׁמָהּ אֲנִטִּיאֹנוֹן וְהִיא מִמְּזֹרַח לְאֶרֶץ זֶרַעְחַמְלָה,
 לִיד חוּף הַיָּם, מִדְּרוֹם לְאֶרֶץ יִרְשׁוֹן; וְגִבּוֹלָהּ
 הַדְּרוֹמִי בִּיעֵר אֲשֶׁר רַבּוּ בּוֹ הַלְּמָנִים. וְהַנְּפִיִּים
 פָּחְדוּ מֵאֵד כִּי יָבֹאוּ הַזֹּרְמִים בְּדִבְרֵים עִם
 הַלְּמָנִים, וְכֵה יוֹסֵב לְנַפְיִים נֹזֵק רַב. וַיַּעַן אֲשֶׁר
 הִטְפֹּת דְּבַר אֱלֹהִים מוֹלִיכָה בְּחֻזְקָה לְמִשְׁפָּחָה אֶת
 הָעָם לַעֲשׂוֹת אֶת הַיָּשָׁר, אֲכֹן, לַפְּעַל בְּחֻזְקָה עַל
 דַּעַת הָאֲנָשִׁים מַפְעֵלַת הַחֶרֶב אוֹ מִכָּל דְּבַר אַחֵר
 אֲשֶׁר קָרָה לָהֶם, לָכֵן חָשַׁב עֲלֵמָא כִּי רָאוּ לְנִסּוֹת
 אֶת סִגְלַת דְּבַר אֱלֹהִים. וְעֲלֵמָא לָקַח אֶת עֲמֹן
 וְאֶת אֶהֱרֹן וְאֶת אוֹמֵינֵר לְלִכְתָּ עִמּוֹ, וְאֶת חֲמִנִי
 הַשָּׂאִיר בְּכִנְסִיָּהּ אֲשֶׁר בְּזֶרַעְחַמְלָה. וּמִלְבַּד
 שְׁלֹשֶׁת עֲמִיתָיו הַנִּזְכָּרִים, לָקַח עֲלֵמָא גַם אֶת
 עֲמוּלֵק וְאֶת זְאֹרוּם, אֲשֶׁר הָיוּ בְּאֶרֶץ מֶלֶךְ, וְכֹן
 שְׁנֵים מִבְּנָיו לָקַח. וְאֶת בְּכוֹר בְּנָיו, אֲשֶׁר שְׁמוֹ
 נִקְרָא הִילְמֹן, לֹא לָקַח עִמּוֹ. וְשְׁמוֹת בְּנָיו אֲשֶׁר
 לָקַח עִמּוֹ נִקְרָאוּ שְׁבָלוֹן וְקוֹרִיאֲנִטוֹן; אֵלֶּה הֵם
 שְׁמוֹת הַהוֹלְכִים עִמּוֹ אֶל הַזֹּרְמִים לְהִטִּיף לָהֶם
 אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. וְהַזֹּרְמִים הָיוּ פוֹרְשִׁים אֲשֶׁר
 חָלְקוּ עַל הַנְּפִיִּים. עַל כֵּן נֹדַע לָהֶם דְּבַר אֱלֹהִים
 לְפָנִים. אִךְ הֵם נִפְּלוּ אֶל מִשְׁוֹגוֹת גְּדוֹלוֹת, כִּי לֹא
 נִזְהָרוּ לָקִים אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים וְאֶת מִשְׁפָּטָיו, כְּפִי
 תּוֹרַת מֹשֶׁה. וְהֵם אִף לֹא שָׁמְרוּ אֶת הוֹרָאוֹת
 הַכְּנִסִּיָּה, לְהִתְמַיד בַּתְּפִלָּה וּבַתְּחֻנָּה אֶל אֱלֹהִים
 מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, לְבָל יָבֹאוּ לִידֵי נִסְיוֹן. וּבִקְצָרָה,
 הֵם עָוְתוּ אֶת דְּרָכֵי יְהוָה בְּאַפְּנִים רַבִּים מֵאֵד. עַל
 כֵּן, מִסְבָּה זֹאת, יֵצְאוּ עֲלֵמָא וְעִמֵּיתָיו אֶל הָאֶרֶץ,
 לְהִטִּיף לָהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים. וּכְבוֹאֵם אֶל הָאֶרֶץ,
 וְהִנֵּה מִצְאוּ, לְמִרְבֵּה הַפְּתָעֶת, כִּי הַזֹּרְמִים בְּנוּ
 בְּתֵי כְּנִסְיוֹת, וְכִי הֵם נִקְבְּצוּ יַחְדָּו יוֹם אֶחָד בְּשַׁבּוּעַ,
 אֲשֶׁר קִרְאוּהוּ יוֹם יְהוָה; וְעַבְדוֹת הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר
 לָהֶם הִיָּתָה בְּאֶפֶן אֲשֶׁר לֹא רָאוּהוּ עֲלֵמָא
 וְעִמֵּיתָיו מֵעוֹד. בְּמִרְכָּז בֵּית הַכְּנִסָּה הֵם בְּנוּ
 מְקוֹם עֲמִידָה, גְּבוּהָ מִקְוֵמַת אָדָם, וּבְרָאשׁוֹ יָכוֹל
 לַעֲמֹד אִישׁ אֶחָד בְּלִבָּהּ. וְכֹל אֲשֶׁר חָפֵץ לַעֲבֹד
 אֶת יְהוָה עָלָיו לַעֲלוֹת וְלַעֲמֹד בְּמִקְוֵם הַמְּגִבָּה
 הַהוּא, לִפְשֵׁט אֶת יָדָיו הַשְׁמִימָה וְלִקְרֹא בְּקוֹל
 רָם לֵאמֹר: קְדוּשָׁ! אֵל קְדוּשָׁ! מֵאֲמִינִים אֲנִיחֵנוּ

אֱלֹהִים לְבָדוּ יָכֹל לְהִבִּיא עָלֵי זֹאת. אֲכֹן, תְּמִיד
 יִדְעָתִי כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים. אִךְ הַשְׁטָן הוֹלִיכִי שׁוֹלָל,
 כִּי בְדַמּוֹת מִלְאָךְ נִרְאָה אֵלַי, וְכֵה אָמַר: לָךְ
 וְהַשְׁבֵּת אֶת הָעָם הַזֶּה, כִּי כָלם תַּעֲוּ וְאַחֲרֵי אֵל
 בִּלְתִּי נֹדַע הִלְכֵנוּ. וְהוּא אָמַר אֵלַי: אֵין אֱלֹהִים.
 וְהוּא לְמַדְנִי אֶת אֲשֶׁר אֲדַבֵּר. וְאֵנִי לְמַדְתִּי אֶת
 דְּבָרָיו; לְמַדְתִּים כִּי נַעֲמִים הָיוּ לְתַחוּשָׁה
 הַטְּבָעִית, וְלְמַדְתִּים עַד כִּי נִחְלַתִּי הַצִּלְחָה רַבָּה,
 וְאִף אֲמַנֵם הָאֲמַנְתִּי כִּי אֲמַת הֵם. עַל כֵּן עֲמַדְתִּי
 נֶגֶד הָאֲמַת, עַד אֲשֶׁר הִמְסִיתִי עָלַי אֶת הַקִּלְלָה
 הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת. וּכְאֶמְרוֹ זֹאת הִתְחַנֵּן אֵל עֲלֵמָא
 כִּי יִתְפַּלֵּל אֵל אֱלֹהִים לְהִסִּיר מִמֶּנּוּ אֶת הַקִּלְלָה.
 וְאוֹלָם עֲלֵמָא אָמַר אֵלָיו: אִם תּוֹסֵר מִמֶּךָ
 הַקִּלְלָה הַזֹּאת, תּוֹסִיף לְהִטּוֹת אֶת לֵב הָעָם
 הַזֶּה. לָכֵן, בּוֹא יָבֹא עָלֶיךָ אֶת אֲשֶׁר הוּא כְּרִצּוֹן
 יְהוָה. וְהַקִּלְלָה דְּבָקָה בְּקוֹרִיחֹר וְלֹא סָרָה
 מִמֶּנּוּ. וְהוּא גָרַשׁ וְהִלָּךְ מִבֵּית אֵל בֵּית לְבָקֶשׁ
 לָחֶם. וְשָׁמַע מִקְרָה קוֹרִיחֹר פִּשְׁט מִיד בְּכָל
 הָאֶרֶץ. אֲכֹן, הוֹדְעָה עַל כֵּךְ נִשְׁלַחָה מֵאֵת הַשּׁוֹפֵט
 הָעֲלִיוֹן אֵל כָּל תּוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ, לְהַשְׁמִיעַ לְכָל
 אֲשֶׁר הָאֲמִינוּ בְּדַבְרֵי קוֹרִיחֹר כִּי יִמְהָרוּ לְהִנָּחֵם
 מִחֻטְאָם פֶּן יִהְיֶה מִשְׁפָּטָם כְּמִשְׁפָּטוֹ. וְהַכֹּל שָׁבוּ
 וְהִפְכוּ מֵאֲמִינֵי יְהוָה כִּי נֹכַחוּ בְּרִשְׁעַת קוֹרִיחֹר;
 וּבְכֵךְ הוֹשֵׁם קִץ לַעֲוֹן אֲשֶׁר בְּדַרְכֵי קוֹרִיחֹר.
 וְקוֹרִיחֹר חֲזַר עַל הַפְּתָחִים לְבָקֶשׁ לָחֶם לְמַחֲיוֹתוֹ.
 וְהוּא הִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב הָאֲנָשִׁים. וּכְבוֹאוֹ בְּקֶרֶב עִם
 אֲשֶׁר נִפְרְדוּ מִן הַנְּפִיִּים וְקִרְאוּ עִצְמָם בְּשֵׁם
 זֹרְמִים, כִּי מִנְהִיגָם הָיָה אִישׁ בְּשֵׁם זֹרֵם;
 וּכְהִתְהַלְכוּ בְּקֶרֶב, נִרְמַס בְּרַגְלִים וְנִדְרַס
 לְמוֹת. וְכֵה רוֹאִים אֲנִיחֵנוּ אֶת אַחֲרִית הַמַּעֲשֵׂה
 דְּרָכֵי יְהוָה; וְכֵה רוֹאִים אֲנִיחֵנוּ כִּי הַשְׁטָן לֹא
 יִתְמָךְ בְּבָנָיו בְּיוֹם הָאַחֲרוֹן, כִּי בְּמִהְרָה
 יִסְחָבֵם אֵל מַעֲמָקֵי שְׂאוֹל.

לא

אִךְ אַחֲרֵי מוֹת קוֹרִיחֹר נֹדַע לְעֲלֵמָא כִּי הַזֹּרְמִים
 עָוְתוּ אֶת דְּרָכֵי יְהוָה, וְכִי זֹרֵם, מִנְהִיגָם, הִטָּה
 אֶת לֵב הָעָם לְהַשְׁתַּחֲוֹת אֶל פְּסִילִים דּוֹמָמִים,
 וְלָבוּ דָאֵב שְׁנִית עַל עוֹן הָעָם. וְהִידִיעָה עַל דְּבַר
 עוֹן בְּקֶרֶב עִמּוֹ הִיָּתָה מְקוֹר צַעַר רַב לְעֲלֵמָא;

לבוש יקרו, טבעותיהם, צמידיהם, תכשיטי
 זָהָב, וְכָל יְקֻרְתֵּיהֶם אֲשֶׁר עָדוּ; רָאָה כִּי שָׁתוּ
 לֶבֶם עָלֵיהֶם, אַף אֶלְיָד יִקְרָאוּ לֵאמֹר: מוֹדִים
 אֲנַחְנוּ לָךְ, אֱלֹהִים, כִּי עִם נִבְחָר אֲנַחְנוּ לָךְ,
 וְזוֹלָתְנוּ יֵאָבֵדוּ. וְהֵם אוֹמְרִים כִּי הוֹדַעְתָּם כִּי
 לֹא יִהְיֶה מְשִׁיחַ. יְהוָה אֱלֹהִים, עַד מָתִי תִסְבֵּל
 רִשְׁעָה וּכְפִירָה כָּאֵלֶּה בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה? אָנָּה,
 יְהוָה, חֲזֹקֵנִי לְמַעַן אוּכַל לְשַׁאת אֶת חַלְשׁוֹתַי.
 חַלֵּשׁ אֲנִי, וְרִשְׁעָה כְּזֹאת בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה
 מְכַאֲיָבָה אֶת נַפְשִׁי. יְהוָה, רַב יְגוֹן לִבִּי. נַחֵם נָא
 אֶת נַפְשִׁי בְּמְשִׁיחַ. יְהוָה, אָנָּה חֲזֹקֵנִי לְמַעַן אוּכַל
 לְשַׁאת בְּאַרְךָ רוּחַ אֶת הַיְסוּרִים אֲשֶׁר יִבּוֹאוּנִי
 מִפְּנֵי עוֹוֹן הָעָם הַזֶּה. יְהוָה, נַחֵם נָא אֶת נַפְשִׁי
 וְהַצֵּלַח אוֹתִי וְאֶת הָעַמְּלִים עִמִּי, הֲלֹא הֵם עִמּוֹן
 וְאַהֲרֹן וְאַמֹּנֶה, וְעַמּוּלֶק וְאַזּוּרוּם וְכוּן שְׁנֵי בָנֵי,
 אֶת כָּל אֵלֶּה נַחֵם נָא, יְהוָה, אָנָּה נַחֵם אֶת נַפְשִׁי
 בְּמְשִׁיחַ. אָנָּה חֲזֹקֶם לְמַעַן יוּכַל לִסְבֵּל אֶת
 יְסוּרֵיהֶם הַבָּאִים עָלֵיהֶם מִפְּנֵי עוֹנוֹת הָעָם
 הַזֶּה. אָנָּה, יְהוָה, הַצֵּלִיחֵנוּ לְהִשְׁיבֵם אֶלְיָד
 בְּאַמּוּנָה בְּמְשִׁיחַ. הִנֵּה, יְהוָה, נַפְשׁוֹתֵיהֶם
 יִקְרוּת, וְרַבִּים מֵהֶם אַחֲיִינוּ; לָכֵן, תִּגְנוּ כֹחַ,
 יְהוָה, וְהַחֲכִימֵנוּ לְמַעַן נָשִׁיב אֶת אֵלֶּה, אַחֲיֵינוּ,
 אֶלְיָד. וּכְכֹלֹת עֲלֵמָא לֹמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 הוּא טַפַּח בִּידָיו עַל כָּל אֲשֶׁר הָיוּ עִמּוֹ. וְהִנֵּה,
 כְּאֲשֶׁר טַפַּח יָדָיו עָלֵיהֶם, מָלְאוּ הֵם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
 וְאַחֲרֵי כֵן נִפְרְדוּ אִישׁ מֵעַל אַחֲיוֹ וְלֹא עָלָה עַל
 דַּעְתָּם צָרָה עֲצָמָם, מִה יֵאָכְלוּ אוּ מִה יִשָּׁתוּ אוּ
 מִה יִלְבָּשׁוּ. וַיְהוּה סִפֵּק לָהֶם צָרָפָם לְבַל יִרְעִבוּ
 וּלְבַל יִצְמָאוּ, וְאֵף חֲזֹקֶם לְבַל יִסְבְּלוּ כָּל מִינֵי
 יְסוּרִים, בְּלֹתֵי אִם נִבְלָעוּ בְּשִׁמְחַת הַמְּשִׁיחַ;
 וְכָל זֹאת כְּפִי תַּפְּלַת עֲלֵמָא, יַעַן אֲשֶׁר
 הִתְפַּלֵּל בְּאַמּוּנָה.

לב

וְאַנְשֵׁי עֲלֵמָא אַכְּוֹ וְהַחֲלוּ לְהִטִּיף אֶת דְּבַר
 אֱלֹהִים לָעָם. הֵם נִכְנָסוּ אֶל בֵּיתִי כְּנִסְיֹתֵיהֶם וְאָל
 בֵּיתֵיהֶם; וְאֵף בְּרַחוּבוֹתֵיהֶם הִטִּיפוּ אֶת דְּבַר
 אֱלֹהִים. וְהָיָה אַחֵר עָמַל רַב בְּקֶרֶב הָעָם הֵם
 הַחֲלוּ לְהַצִּלִּיחַ בְּקֶרֶב דַּלַּת הָעָם, כִּי אֵלֶּה הֶרְחִיקוּ
 מִבֵּיתִי הַכְּנָסָת מִפְּנֵי לְבוּשָׁם הַגָּס; וְהֵם לֹא

כִּי אֶתֶּה אֱלֹהִים, וּמַאֲמִינִים אֲנַחְנוּ כִּי קְדוֹשׁ
 אֶתֶּה וְכִי הָיִיתָ רוּחַ, וְהִנֵּה רוּחַ וְתִהְיֶה רוּחַ עַד
 עוֹלָם. אֵל קְדוֹשׁ, מַאֲמִינִים אֲנַחְנוּ כִּי הִפְרַדְתָּ
 אוֹתָנוּ מֵאַחֲנוּ וְאַיִנּוּ מַאֲמִינִים בְּמִסְרָתָם אֲשֶׁר
 נִמְסְרָה לָהֶם מֵאֵת פְּתִיּוֹת אֲבוֹתֵיהֶם; וּמַאֲמִינִים
 אֲנַחְנוּ כִּי בָנוּ בְּחֶרֶף לְהִיּוֹת בְּנֵי קְדֻשָּׁה; וְכִי
 הוֹדַעְתָּנוּ כִּי לֹא יָבֹא כָּל מְשִׁיחַ. הִנֵּה אֲשֶׁר
 אֶתֶּה אֶתְמוֹל וְהַיּוֹם וְלָעוֹלָם. אֶתֶּה בְּחֶרֶתְנוּ
 לְמַעַן נִשְׁע, בְּעוֹד כָּל אֲשֶׁר סָבִיבָנוּ נִבְחָרוּ
 לְרִדָּת בְּחִמְדָּה שְׂאוּלָה. וְעַל הַקְּדֻשָּׁה הַזֹּאת
 אֲנַחְנוּ מוֹדִים לָךְ, אֱלֹהִים; וְכֵן מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ
 עַל כִּי בְּחֶרֶתְנוּ, לְבַל נִשָּׂה אַחֵר מִסּוּרוֹת הַהֶבֶל
 אֲשֶׁר לְאַחֲיֵנוּ, הָאוֹסְרוֹת אוֹתָם אֶל אִמּוּנָה
 בְּמְשִׁיחַ, הַמוֹלִיכָה אֶת לֶבֶם לְהִרְחִיק נֹדַד מִמֶּךָ
 אֱלֹהֵינוּ. וְעוֹד מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ, אֱלֹהִים, כִּי עִם
 נִבְחָר וְקְדוֹשׁ אֲנַחְנוּ. אֲמֵן. וְהָיָה כְּשֶׁמַּעַ עֲלֵמָא
 וְעַמְּתִיּוֹ וּבָנָיו אֶת הַתַּפְּלוֹת הָאֵלֶּה, הֵם תִּמְהוּ
 עַד לְאַין שְׁעוֹר. כִּי הִנֵּה כָּל אִישׁ עָלָה וְהִתְפַּלֵּל
 אֶת אוֹתָן הַתַּפְּלוֹת. וְהִמְקוֹם אֲשֶׁר עָלוּ אֵלָיו
 נִקְרָא בִּפְיֵיהֶם רְמִיאוּמִּפְטוּם, וּפְשָׁרוֹ הַעֲמוּד
 הַקְּדוֹשׁ. מִן הַעֲמוּד הַזֶּה הִתְפַּלְלוּ, אִישׁ אִישׁ,
 לֹאלֹהִים אֶת עַצְמָם הַתַּפְּלָה הַהִיא, בְּהוֹדוּתָם
 לֹאלֹהִיהֶם עַל כִּי בְּחֶרֶם וְעַל כִּי לֹא הָסָה אוֹתָם
 אַחֵר מִסְרָת אַחֲיֵיהֶם, וְעַל כִּי לִבָּבָם לֹא גָּבַר
 לְהֵאֱמִין בְּבָאוֹת, אֲשֶׁר עַל אוֹדוּתֵיהֶן לֹא יָדְעוּ
 דְּבַר. וְאַחֵר אֲשֶׁר הָעָלוּ כָּל הָאֲנָשִׁים אֶת
 תּוֹדוֹתֵיהֶם בְּאִפּוֹ הַזֶּה, הֵם שָׁבוּ לְבִתְיֵיהֶם וְלֹא
 דָּבְרוּ עוֹד עַל אֱלֹהֵיהֶם עַד אֲשֶׁר נֶאֱסָפוּ שְׁנִית
 לִיד הַעֲמוּד הַקְּדוֹשׁ, לְהַעֲלוֹת אֶת תּוֹדוֹתֵיהֶם
 כְּמִשְׁפָּטָם. וְכִרְאוֹת זֹאת עֲלֵמָא, דְּאָב לְבוּ, יַעַן
 אֲשֶׁר רָאָה כִּי עִם מְרִשָּׁע וְנַעֲקֵשׁ הֵם; אַכְּוֹ, הוּא
 רָאָה כִּי כָּל מַעֲשֵׂיהֶם בְּזָהָב וּבְכֶסֶף וּבְכָל מִינֵי
 חִפְצֵי יָקָר. הוּא אֵף רָאָה כִּי בְּגֵאוֹתָם הִתְנַשָּׂא
 לְבָבָם בְּהִתְפָּאֲרוֹת רַבָּה. וְהוּא נִשָּׂא קוֹלּוֹ
 לְמִרוֹם וְקָרָא לֵאמֹר: הוּי, יְהוָה! עַד אָנָּה תִסְבֵּל
 כִּי עֲבָדֶיךָ יִשְׁכְּנוּ כָּאֵן לְמִשָּׁה בְּבִשָּׁר, לְרִאוֹת
 רִשְׁעָה כֹּה גְדוֹלָה בֵּין בְּנֵי הָאָדָם? הִנֵּה, אֱלֹהִים,
 הֵם קוֹרְאִים אֶלְיָד, אַף לָבָם נִבְלָע בְּגֵאוֹתָם. הִנֵּה,
 בִּפְיֵיהֶם הֵם קוֹרְאִים אֶלְיָד, אֱלֹהִים, בְּעוֹדָם נְפוּחֵי
 הַתְּגוֹדְלוֹת בְּהִבְלֵי הָעוֹלָם. הוּי, אֱלֹהֵי, רָאָה אֶת

בַּאֲמַת מִפְּנֵי דְבַר אֱלֹהִים, מְבָרְכִים אִף יוֹתֵר?
 טו אָכֹן, כָּל הַמִּכְנִיעַ עֲצָמוֹ בַּאֲמַת וְנָחֵם עַל חֲטָאֵיו
 וּמִתְמַד עַד הֶקֶץ, הוּא יִבְרָךְ; אָכֹן, מְבָרֵךְ הוּא
 טז יוֹתֵר מִהַפְּפוּיִים לְהַפְנֵעַ מִפְּנֵי רַב עֲנִים. בְּרוּכִים
 הֵם הַמִּכְנִיעִים עֲצָמָם מִבְּלִי שְׁתַּכְפָּה עֲלֵיהֶם
 כְּנִיעָה. וּבְמַלִּים אַחֲרוֹת: בְּרוּךְ הַמֵּאֲמִין בְּדָבַר
 אֱלֹהִים וּמִסְבֵּל בְּלִי עֲקָשׁוֹת הַלֵּב; אָכֹן, מִבְּלִי
 אֲשֶׁר יוֹכֵא אֶל דַּעַת דְּבַר אֱלֹהִים, אוֹ אִף מִבְּלִי
 יז אֲשֶׁר יִכְפֹּה לְדַעַת אוֹתוֹ בְּטָרֵם יֶאֱמִין בּוֹ. הִנֵּה,
 רַבִּים הַאוֹמְרִים: אִם תִּרְאֶנּוּ אוֹת מִשְׁמַיִם, נִדַּע
 יח אֵת הַדָּבָר לְאִשּׁוּרוֹ; אִזִּי נֶאֱמִין. וְעַתָּה אֲשַׁאלְכֶם:
 הֲלֹזֶאֱת יִקְרָא אֲמוּנָה? הֲנִנִי אוֹמֵר לָכֶם: לֹא; אִם
 יֵדַע אִישׁ דָּבָר, אֵין לוֹ סִבָּה לְהֶאֱמִין, כִּי יוֹדַע הוּא.
 יט וְהִנֵּה, כַּמָּה אַרְוֵר יוֹתֵר הַיּוֹדַע אֵת רִצּוֹן אֱלֹהִים
 וְאֵינוֹ עוֹשֶׂהוּ, מֵאֲשֶׁר הַמֵּאֲמִין בְּלִבּוֹ, אוֹ אֲשֶׁר לוֹ
 כ רק סִבָּה לְהֶאֱמִין וְהוּא נִכְשָׁל בַּעֲבָרָה? בְּדָבָר
 הַזֶּה, אָכֹן, עֲלֵיכֶם לִשְׁפֹט. הֲנִנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי
 עַל הַכֹּף הָאֶחָד יֵשׁ כַּמִּשְׁקָל אֲשֶׁר בַּכֹּף הַשֵּׁנִי;
 וְלִכְל אָדָם יִהְיֶה כַּפָּעֵלוֹ. וְעַתָּה, כִּפִּי אֲשֶׁר
 אֲמַרְתִּי בַּאֲשֶׁר לְאֲמוּנָה, אֲמוּנָה אֵינָה יִדְעַת
 דְּבָרִים מְשֻׁלָּמִת. לָכֵן, אִם יֵשׁ לָכֶם אֲמוּנָה, אַתֶּם
 מְקוּיִם לְדְבָרִים אֲשֶׁר אֵינֶם נִרְאִים וְאֲשֶׁר אֲמַת
 כב הִמָּה. וְהֲנִנִי אוֹמֵר לָכֶם, וּרְצוּנִי כִּי תִזְכְּרוּ,
 אֱלֹהִים מִרְחַם אֵת כָּל הַמֵּאֲמִינִים בְּשִׁמּוֹ; לָכֵן,
 רֵאשִׁית חֲפָצוֹ כִּי תֵאֲמִינוּ, אָכֹן, כִּי תֵאֲמִינוּ
 בְּדָבָרוֹ. וְהוּא חוֹלֵק אֵת דְּבָרוֹ לִבְנֵי אָדָם עַל יְדֵי
 מִלְּאָכִים. לֹא לְגִבָּרִים בְּלִבָּד, כִּי אִם אִף לְנִשְׁיִם.
 וְאֵין זֹאת הַכֹּל; פְּעָמִים רַבּוֹת נִתְּנִים לִילְדִים
 קִטְנִים דְּבָרִים, הַמְּכַלִּימִים אֵת הַחֲכָמִים וְאֵת
 כד הַמְּלַמְּדִים. וְעַתָּה, אַחִי הָאֱהוּבִים, יַעֲן אֲשֶׁר
 חֲפָצְתֶם לְדַעַת מִמֶּנִּי מָה תַּעֲשׂוּ כִּי מַעֲנִים
 וּמִגִּרְשִׁים אַתֶּם, וְאֵינֶנִּי רוֹצֶה כִּי תַחֲשֹׁבוּ כִּי
 כה בְּכֻנְיָתִי לִשְׁפֹט אֶתְכֶם, כִּי אִם עַל פִּי הָאֲמַת לְבָדָה,
 כִּי אֵין כְּנֻנְיָתִי כִּי עַל כָּלְכֶם נִכְפַּתָּה כְּנִיעַתְכֶם, כִּי
 הָאֲמִן אֲאֲמִין כִּי יֵשׁ בְּקִרְבְּכֶם אֵלָּה אֲשֶׁר הַכְּנִיעוּ
 כו אֶת עֲצָמָם, הֵיוּ נִסְבּוֹתֵיהֶם אֲשֶׁר הָיוּ. וְכִפִּי אֲשֶׁר
 אֲמַרְתִּי בַּאֲשֶׁר לְאֲמוּנָה, כִּי אֵין הִיא יְדִיעָה
 מְשֻׁלָּמִת, כֹּף הַדָּבָר גַּם בַּאֲשֶׁר לְדְבָרִי. לֹא תוֹכְלוּ
 לְהַשִּׁיג מִיֵּד יְדִיעָה מְשֻׁלָּמִת בַּאֲשֶׁר לְאֲמַתְתֶּם,
 כז כִּפִּי אֲשֶׁר אֲמוּנָה אֵינָה יְדִיעָה מְשֻׁלָּמִת. וְאוֹלָם

הֲרָשׁוּ לְבֹוא אֶל בְּתִי כְּנִסְיוֹתֵיהֶם לַעֲבֹד אֵת
 אֱלֹהִים, כִּי נִחְשְׁבוּ טְמָאָה; אָכֹן, הֵם הָיוּ עֲנִיִּים
 וְאַחֵיהֶם חֲשָׁבוּם סִיגִים; אָכֹן, הֵם הָיוּ עֲנִיִּים
 בַּאֲשֶׁר לְדְבָרֵי הָעוֹלָם הַזֶּה וְאִף עֲנִיִּים בְּלִבָּם.
 ד וְכַאֲשֶׁר לְמַד עֲלֵמָא אֵת הָעָם, וְכִדְבְּרוּ אֲלֵיהֶם
 עַל גִּבְעַת אוֹנִידָה, בָּאוּ אֲלֵיוֹ הַמוֹנִים רַבִּים
 מֵאֵלָּה אֲשֶׁר הִזְכַּרְנוּם, אֲשֶׁר מֵהֶם הָיוּ עֲנִי לֵב,
 ה מִפְּנֵי עֲנִים בְּדְבָרֵי הָעוֹלָם הַזֶּה. וְהֵם בָּאוּ אֶל
 עֲלֵמָא; וְאָמַר אֲלֵיוֹ הָעוֹמֵד בְּרֵאשִׁים: הִנֵּה, מָה
 יַעֲשׂוּ אַחִי אֵלָּה? הֵן בְּזוּיִים הֵם מִכָּל אָדָם מִפְּנֵי
 עֲנִים, וּבִפְרֵט יְבוּזוּם כְּהִינִנוּ, כִּי גִרְשׁוֹנוּ מִבְּתִי
 כְּנִסְיוֹתֵינוּ אֲשֶׁר בְּמוֹ יְדִינוּ עֲמַלְנוּ רַבּוֹת לְכַוּנָתָם;
 וְהֵם גִּרְשׁוֹנוּ מִפְּנֵי רַב עֲנִינּוּ, וְאֵין לָנוּ מְקוֹם לַעֲבֹד
 ו י אֵת אֱלֹהֵינוּ; הִנֵּה, מָה נַעֲשֶׂה? וְכַשְׁמַע זֹאת
 עֲלֵמָא, הוּא סוֹכְבוּ עַד אֲשֶׁר עָמְדוּ פָּנִים אֶל
 פָּנִים, וְהִבִּיט בּוֹ בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה, יַעֲן אֲשֶׁר רָאָה
 כִּי יִסְוִיָּהֶם אָכֹן הַכְּנִיעוּם, וְכִי נִכְוָנִים הֵם לִשְׁמַע
 ז אֵת דְּבַר אֱלֹהִים. לָכֵן הוּא לֹא הוֹסִיף לְדְבַר אֶל
 הַקְּמוֹן הָאֶחָד. וְהוּא פָּשַׁט יָדוֹ וְקָרָא אֶל הָאֲנָשִׁים
 אֲשֶׁר רָאָה, אֲשֶׁר הֵם שָׁבִים מִרְעַתָּם בַּאֲמַת,
 ח וְאָמַר אֲלֵיהֶם: רוֹאֶה אֲנִי כִּי שְׁפָלִי רוּחַ אַתֶּם, וְאִם
 ט נִכּוֹן הוּא, בְּרוּכִים אַתֶּם. הִנֵּה אָמַר אַחֲיָכֶם: מָה
 נַעֲשֶׂה, יַעֲן אֲשֶׁר גִּרְשָׁנוּ מִבְּתִי כְּנִסְיוֹתֵינוּ, וְלֹא
 י נוֹכַל לַעֲבֹד אֵת אֱלֹהֵינוּ? הֲנִנִי אוֹמֵר לָכֶם,
 הַתַּחֲשֹׁבוּ כִּי לֹא תוֹכְלוּ לַעֲבֹד אֵת אֱלֹהִים, כִּי אִם
 יא בְּתִי כְּנִסְיוֹתֵיכֶם בְּלִבָּד? יֵתַר עַל כֵּן, אֲשַׁאלְכֶם,
 הַתַּחֲשֹׁבוּ כִּי אֵל לָכֶם לַעֲבֹד אֵת אֱלֹהִים, כִּי אִם
 יב יוֹם אֶחָד בְּשָׁבוֹעַ בְּלִבָּד? הֲנִנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי
 הֵיוֹתְכֶם מְנַדִּים מִבְּתִי כְּנִסְיוֹתֵיכֶם, טוֹב הוּא,
 כד לְמַעַן עֲשׂוֹתְכֶם כְּנִעִים וּלְמַעַן תַּחֲכִּימוּ; כִּי נַחוּץ
 לָכֶם לְקִנּוּת חֲכָמָה; כִּי מִפְּנֵי הֵיוֹתְכֶם מְנַדִּים
 וּבְזוּיִים בַּעֲנִי אַחֲיָכֶם עַל רַב עֲנִיכֶם, נַעֲשִׂיתֶם
 שְׁפָלִי רוּחַ; לָכֵן בְּהִכָּרַח אַתֶּם מוֹבָאִים לְכָלִּל
 כה הַכְּנָעָה. וְיַעֲן אֲשֶׁר נֶאֱלָצְתֶם לְהִיּוֹת כְּנִעִים,
 בְּרוּכִים אַתֶּם; כִּי יֵשׁ אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ אָדָם לְשׁוֹב
 מִרְעָתוֹ, אִם הַכְּנִיעָה כְּפוּיָה עָלָיו; וְהִנֵּה, כָּל
 הַנָּחֵם מִחֲטָא, רַחֵם יִרְחֵם; וְכָל אֲשֶׁר יִרְחֵם
 יז וְיִתְמַד עַד הֶקֶץ, אָכֹן יוֹשַׁע. וְעַתָּה, כִּפִּי אֲשֶׁר
 אֲמַרְתִּי לָכֶם כִּי בִרְכַתֶּם עַל כִּי נִכְפַּתָּה עֲלֵיכֶם
 הַכְּנִיעָה, הֲלֹא תַחֲשֹׁבוּ כִּי הַמִּכְנִיעִים עֲצָמָם

והנה, כאשר יחל העץ לצמוח, תאמרו: הבה
נכלכלו בדאגה רבה, למען ישרש ויצמח וישא
לנו פרי. וראו, אם תכלכלוהו במסירות רבה,
יכה שרש ויצמח ויעשה פרי. אך אם תזניחו
את העץ ולא תשיתו לבכם לכלכלו, לא יצמח
לו שרש, ובבוא חם השמש, אשר יצרב אותו,
יבש העץ, מאין לו שרש. אזי תעקרוהו
ותשליכוהו מכס. והנה, אין זאת כי הזרע
לא היה טוב, ואף לא כי יצמיח באושים; כי
אם מפני צחיח אדמתכם, וכי את עצכם לא
תכלכלו, לא יוכל להיות לכם פרי. וכו', אם
לא תכלכלו את דבר אלהים, בעודכם מצפים
במבט אמון אל פרי, לא תוכלו לעולם לקטף
מפרי עץ החיים. אך אם תכלכלו את דבר
אלהים, אכן, אם תכלכלו את העץ בהחלו
לצמח, בשקידה רבה בארץ רוח באמונתכם,
בעודכם מצפים אל פרי, הוא יכה שרש והיה
יהיה עץ הצומח אלי חיי עולם. וישן אשר
כלכלתם את דבר אלהים בשקידתכם,
באמונתכם ובארץ רוחכם, למען ישרש בכם,
הנה, לא ירחק יום אסיף פרי, ופרי יקר מכל,
מתוך מכל מתק, יז מכל זך וטהור מכל טהר;
ובפרי הזה תתענגו עד אשר תשבעו ולא
תרעבו, אף לא תצמאו. אזי, אחי, תקצרו את
גמול אמונתכם ושקידתכם, סבלותכם וארץ
רוחכם, כאשר יחלתם לפרי העץ.

לג

והיה כדבר עלמא את הדברים האלה הביאו
האנשים את שאלתם לפניו, אם עליהם להאמין
באלהים אחד למען יזכו בפרי זה אשר עליו
דבר, וכיצד יזרעו את הזרע, את דבר אלהים
אשר על אודותיו דבר, ואמר כי עליהם לזרעו
בלבם, ובאיה אפן יחלו לפעל באמונתם.
ואמר עלמא אליהם: הנה אמרתם כי אינכם
יכולים לעבד את אלהיכם כי גרשתם מובתי
כניסותיכם; והנני אומר לכם כי אם סוברים
אתם כי אינכם יכולים לעבד את אלהים, טעות
גדולה בידיכם, וכי עליכם לחקר בכתבי הקדש;
אם נראה בשיניכם כי כדבר הזה ילמדוכם,

אם תעירו ותעוררו את תבונתכם, ואף תנסו
את דברי ויתקנים חלקיק אמונה, אף אם אינכם
מסוגלים לקים יותר מאשר רצון להאמין, תנו
נא לרצון הזה לפעל בכם, עד אשר תאמינו
באפן כזה שתוכלו לתת מקום בלבכם לחלק
מדברי. נמשילה נא את דבר אלהים לזרע. אם
תתנו מקום, למען יזרע זרע בלבבכם, הנה יחל
לתפח בחזכם, אם יהיה זה זרע אמת, זרע טוב,
ולא תשליכוהו בחסר אמונתכם, ולא תתנגדו
לרוח יהוה; וכאשר תרגישו את תנועת
התפיחה, תאמרו בלבבכם, אין זאת כי אם
זרע טוב הוא, או, כי טוב הוא דבר אלהים כי
הוא מרחיב את נפשי; אכן, הוא מתחיל להאיר
את בינתך, הוא מתחיל להיות ערב לחפי. הנה,
הלא תגדיל זאת את אמונתכם? הנני אומר
לכם: אכן! ואולם לא תגדיל זאת לכדי ידיעה
משלמת. והנה, כאשר יתפח הזרע ויבט ויחל
לצמח, אז תאמרו כי טוב הזרע; כי הנהו תופח,
נובט ומתחיל לצמח. ועתה, הלא תחזק זאת
את אמונתכם? אכן, היא תחזק את אמונתכם
כי נבט והחל לצמח. ועתה, הבטוחים אתם כי
טוב הזרע? הנני אומר לכם: אכן! כי כל זרע
מצמיח כמינהו. לכן, אם צומח זרע, טוב
הוא, ואם אינו צומח, איננו טוב, על פן ישלף.
ואתם, ישן אשר עשיתם את הנסוי, וזרעתם את
הזרע וראיתם כי תפח, נבט ואף החל לצמח,
ידוע תדעו כי טוב הזרע. ועתה, האם ידיעתכם
משלמת? אכן; ידיעתכם משלמת בדבר ההוא,
ואמונתכם רדומה; וזאת מפני ידיעתכם, אכן,
כי יודעים אתם כי דבר אלהים תפח בנפשכם,
ואף יודעים אתם כי נבט, כי בינתכם מתבהרת
ואף מתרחבת דעתכם. ואם כן, האין בזאת
ממש? הנני אומר לכם: אכן! כי אור היא, וכל
אשר הוא מאור, טוב הוא, כי אפשר להבחין
בו; לכן תדעו ידוע כי טוב הוא; ועתה, אחר
אשר טעמתם מן האור הזה, האם ידיעתכם
משלמת? הנני אומר לכם: לא! ואולם אל
לכם להתעלם מאמונתכם, כי אתם, רק את
אמונתכם הפעלתם לזרע את הזרע, למען
תוכלו לנסות לדעת בנסוי אם טוב הוא.

תִּרְפָּאוּ, הָאֵם לֹא הֵייתֶם חֲשִׁים לְהַבִּיט? אִן,
לְעֵמֶת זֹאת, הָאֵם הֵייתֶם מְקֻשִּׁים אֶת לְבָבְכֶם
בַּחֲסָר אֲמוּנָה וּמִתְרַפִּים לְשֹׂאת אֶת עֵינֵיכֶם
לְמַעַן תֵּאבְדוּ? אִם כֵּן, אוֹי לָכֶם. וְאִם לֹא כֵּן,
שָׂאוּ עֵינֵיכֶם וְהַחֲלוּ לְהֶאֱמִין בְּכֵן אֱלֹהִים, כִּי
יָבוֹא לְגָאֵל אֶת עַמּוֹ, וְכִי יִסָּבֵל וְיָמוּת לְמַעַן כִּפֹּר
עַל חֲטָאֵיהֶם, וְכִי יִשׁוּב וְיָקוּם מִן הַמֵּתִים, וּבְזֹאת
יָבִיא אֶת תַּחֲיַת הַמֵּתִים לְמַעַן יַעֲמִדוּ כָּל בְּנֵי הָאָדָם
לְפָנָיו, לְהַשְׁפִּט בְּיוֹם הָאַחֲרוֹן, יוֹם הַדִּין, אִישׁ כְּפִי
מַעֲשָׂיו. וְעַתָּה, אַחִי, חֲפְצִי כִּי תִתְּרַעוּ אֶת דְּבַר
אֱלֹהִים זֶה בְּלִבְבְּכֶם וְכִהְיֶה לְתַפְחַן פִּלְקֻלוֹהוּ
בְּאֲמוּנַתְכֶם, וְהִנֵּה, הוּא יִהְיֶה לְעֵץ וְיִצְמַח בְּכֶם
אֵלֵי חַיִּי עוֹלָם. וְיִהְיֶה רְצוֹן כִּי יַעֲתִיר לָכֶם אֱלֹהִים
הַקֹּלֶת מִשְׁאָכְכֶם עַל יְדֵי הַשְׁמָחָה בְּבָנָיו. אָכֵן, אִם
תִּרְצוּ, תּוֹכְלוּ לַעֲשׂוֹת כָּל זֹאת. אָמֵן.

לד

וְהִיא אַחֵר אֲשֶׁר דְּבַר עֲלֵמָא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אֵלֵיהֶם, הוּא יָשָׁב עַל הָאָרֶץ וְעָמּוּלָק קָם וְהַחֲלָה
לְלַמֵּד אוֹתָם לֵאמֹר: סְבוּרֵנִי, אַחִי, כִּי לֹא נָתַן
כִּי לֹא תִדְעוּ עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נֶאֱמָרוּ עַל אוֹדוֹת
בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר אֶנְחֶנּוּ מְלַמְּדִים כִּי כֵן אֱלֹהִים
הוּא; אָכֵן, אֲנִי יוֹדֵעַ כִּי לְמַדְתֶּם אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה רַבּוֹת לְפָנַי פְּרִישְׁתְּכֶם מִקְרַבְנִי. וְכֹאֲשֶׁר
בְּקִשְׁתֶּם מֵאֲחִי הָאֶהוּב לְהוֹדִיעְכֶם מִה עָלִיכֶם
לַעֲשׂוֹת מִפְּנֵי צְרוּתֵיכֶם, הוּא דְבַר אֵלֵיכֶם מַעֵט,
לְהַכִּין אֶת דַּעְתְּכֶם וְלִהְיוֹתֵיכֶם כִּי תִתְּאָזְרוּ
בְּאֲמוּנָה וּבְאֶרֶץ רוּחַ. וְזֹאת לְמַעַן תִּרְבֶּה
אֲמוּנַתְכֶם עַד כִּי תִצְמַיְחוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
בְּלִבְבְּכֶם, לְנִסּוֹת אֶת טוֹבוֹ בְּנִסּוֹי. וְאַנְחֶנּוּ
רְאִינוּ כִּי הִשְׁאֵלָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר בְּדַעְתְּכֶם, הִיא
אִם דְּבַר אֱלֹהִים מְצוּי בְּבָנָיו, אִן, אִם אָכֵן לֹא
יִהְיֶה כָּל מְשִׁיחַ. אִף רְאִיתֶם כִּי הוֹכִיחַ לָכֶם
אַחִי בְּאֶפְנֵים רַבִּים, כִּי דְבַר אֱלֹהִים הוּא בְּמִשְׁחֵי
לְמַעַן יִשׁוּעָה. אַחִי הַסֵּתְמָד עַל דְּבָרֵי נְגוּס כִּי
נֶאֱלָה בָּאָה עַל יְדֵי כֵּן אֱלֹהִים, וְגַם עַל דְּבָרֵי זִינוּק,
וְאִף הַסֵּתְמָד עַל מִשְׁחָה לְהוֹכִיחַ כִּי הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה אֱמֶת הֵמָּה. וְעַתָּה, אֲנִי עֲצָמִי מַעֲיֵד
לְפָנֵיכֶם כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֱמֶת. הִנְנִי אוֹמֵר
לָכֶם כִּי יוֹדַע אֲנִי כִּי יָבוֹא הַמְּשִׁיחַ בְּקֶרֶב בְּנֵי

אֵינְכֶם מְבִינִים אוֹתָם. הַזִּכְרִים אֲתֶם כִּי
קִרְאתֶם אֶת דְּבָרֵי נְגוּס הַנְּבִיא הַקִּדְמוֹן עַל
תְּפִלָּה וְעִבּוּדֵת אֱלֹהִים? וְכֹה הוּא אָמַר: רַחוּם
אֲתָה, אֱלֹהִים, כִּי שְׂמַעְתָּ תְּפִלָּתִי בְּהִיּוֹתִי בַּמִּדְבָּר;
רַחוּם הָיִיתָ בְּהַתְּפִלָּה אֵלַי עַל אוֹיְבֵי וְאַתָּה
הַשִּׁיבוֹת אוֹתָם אֵלַי. אֱלֹהִים, אִף רַחוּם הָיִיתָ
אֵלַי בְּקִרְאִי אֵלַי בְּשָׂדֶה, בְּקִרְאִי אֵלַי בַּתְּפִלָּה,
וְאַתָּה שְׂמַעְתָּנִי. וְעוֹד: אֱלֹהִים, בְּפָנוּתִי אֶל
בֵּיתִי, שְׂמַעְתָּנִי בַּתְּפִלָּה. וּבְפָנוּתִי אֶל חֲדָרִי,
בַּתְּפִלָּה אֵלַי, יְהוָה, שְׂמַעְתָּנִי. אָכֵן, רַחוּם
אֲתָה עִם בְּנֵיךְ בְּשׁוֹעֲתֶם אֵלַי, לְמַעַן תִּשְׁמַעַם
אֲתָה וְלֹא אָדָם, וְאַתָּה שְׂמוֹעַ תִּשְׁמַעַם. אֱלֹהִים,
רַחוּם הָיִיתָ עִמָּדִי וְאַתָּה שְׂוַעְתִּי בְּקֶרֶב מִקְהֶלֶךְ
אָכֵן שְׂמַעְתָּ. אִף שְׂמַעְתָּנִי בַּעֲת הַדִּיחוּנִי אוֹיְבֵי
וּבְבוֹשָׁם לִי. אָכֵן, שְׂמַעְתָּ שְׂוַעוֹתִי וְרָגַזְתָּ עַל שׁוֹנְאֵי,
וּבְחִמְתָּךְ פִּקְדָתְךָ בְּכָלִיוֹן מְהִיר. אָכֵן, שְׂמַעְתָּ
אוֹתִי מִפְּנֵי יִסּוּרֵי וּמִפְּנֵי תַם לְבִי; וְכֹה רַחֲמַתְנִי
מִפְּנֵי בְנֶךְ. לָכֵן אֶקְרָא אֵלַיךְ בְּכָל תְּלֹאֲוֹתִי כִּי בֶךְ
שְׂמַחְתִּי; כִּי הִסְרַת מִמֶּנִּי אֶת שְׁפָטִיד מִפְּנֵי בְנֶךְ.
וְאָמַר אֵלֵיהֶם עֲלֵמָא: הַתְּאֲמִינוּ בְּכַתְבִּי הַקִּדְשׁ
הֵהֵם, אֲשֶׁר כְּתוּבִים אֲנִשִּׁי קִדְשׁ? הִנֵּה, אִם
תִּתְּאֲמִינוּ, אָכֵן תִּתְּאֲמִינוּ בְּדְבָרֵי נְגוּס אֲשֶׁר אָמַר:
הִסְרַת מִמֶּנִּי אֶת שְׁפָטִיד מִפְּנֵי בְנֶךְ. וְעַתָּה, אַחִי,
אֲשַׁאֲלָכֶם אִם קִרְאתֶם אֶת כְּתָבִי הַקִּדְשׁ. אִם
אֶמְנֶם קִרְאתֶם, אִיכְכָה תּוֹכְלוּ לְכַפֵּר בְּכֵן אֱלֹהִים?
הֵן אֵין כְּתוּב כִּי נְגוּס לְבַדּוֹ דְּבַר עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
כִּי גַם זִינוּק דְּבַר עָלֵיהֶם. וְהוּא אָמַר: כַּעֲסָתָה עַל
הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה, יְהוָה, כִּי לֹא הִבִּינוּ אֶת רַחֲמֵיךְ
אֲשֶׁר הִעֲנִקְתָּ לָהֶם מִפְּנֵי בְנֶךְ. וְכֹה רֹאִים אֲתֶם,
אַחִי, נְבִיא שְׁנֵי אֲשֶׁר מִקְדָם הַמַּעֲיֵד עַל כֵּן
אֱלֹהִים, וְעַתָּה אֲשֶׁר סָרְבוּ הָאֲנָשִׁים לְהִבִּין אֶת
דְּבָרֵינוּ, רְגֻמוֹהוּ בְּאֶבְנִים עַד מוֹת. וְאֵין זֹאת
הַכֹּל; לֹא הֵם לְבָדָם דְּבָרוֹ עַל אוֹדוֹת כֵּן אֱלֹהִים.
הֵן מִשְׁחָה דְּבַר עָלֵינוּ. אָכֵן, אוֹת הוֹקֵם בַּמִּדְבָּר
אֲשֶׁר כָּל הַמְּבִיט אֵלָיו יִחְיֶה; וְרַבִּים הִבִּיטוּ וְחִיו.
וְאוֹלָם מַעֲשִׂים הִבִּינוּ אֶת מִשְׁמַע הַדְּבָרִים הֵהֵם,
וְזֹאת מִפְּנֵי קִשִּׁי לְבָבְכֶם, אִף רַבִּים הִקְשׁוּ אֶת לְבָבָם
עַד כִּי לֹא אָבוּ לְהִבִּיט וְלָכֵן אֶבְדּוּ. הֵם לֹא אָבוּ
לְהַבִּיט כִּי לֹא הֶאֱמִינוּ כִּי זֶה יִרְפָּאֵם. אַחִי, אֵלֹו
רְפָא לָכֶם עַל יְדֵי נְשִׂיאת עֵינֵיכֶם בְּלִבָּה, בַּעֲבוּר

- האדם, לקבל עליו את פשעי עמו, וכי הוא
 יכפר על חטאי העולם, כי יהוה אלהים דבר זאת.
 ט כי הכרח פי תעשה כפרה; כי על פי התכנית
 הגדולה אשר לאלהי העולמים צריכה להעשות
 כפרה. ולא, אין מנוס כי תאבד כל האנושות;
 כי הכל מקשים את לבם; אכן, הכל כושלים
 ואובדים, וגורלם חרוץ להשחת, אלא אם כן
 י תעשה כפרה אשר הכרח פי תעשה. יען אשר
 ראוי כי יהיה קרבן גדול ואחרון; אכן, לא קרבן
 אדם, ולא קרבן בהמה, ואף לא מין עוף כלשהו;
 ח ולא יהיה זה קרבן אנוש, כי על הקרבן הזה
 י להיות מחלט ונצחי. ואין אדם יכול להקריב
 יא את דם עצמו לכפר על חטאי זולתו. והיה אם
 ירצח איש את רעהו, הימית אחי הרוצח על פי
 חקינו אשר ישרים הם? אני אומר לכם, לא!
 יב כי החק דורש את חיי הרוצח; לכן אין דבר
 אשר הוא פחות מכפרה מחלטת, אשר יספיק
 יג עבור חטאי העולם. על כן הכרח אשר יהיה
 קרבן גדול אחרון; אז יהיה, או ראוי כי יהיה,
 הפסק לשפיכת דמים. אז תקים תורת משה;
 יד אכן, אזי תקים כלה, כל אות ופרט אשר בה,
 ואף אחד מהם לא יעבר. הנה, זה כל משמע
 היתורה, כל פרט שבה מכון אל הקרבן הגדול
 והאחרון ההוא; והקרבן הגדול והאחרון ההוא
 טו יהיה בן אלהים, מחלט ונצחי. וכן יביא ישועה
 לכל אשר יאמינו בשמו; זאת כונת הקרבן
 האחרון הזה, להביא מלא רחמים, המתגברים
 על מדת הדין ומעניקים לבני האדם את הדרך
 טז לפעל באמונה לשם תשובה מחטא. כה יכולים
 רחמים לספק את תביעות מדת הדין ולהקיפם
 בזרועות ברחמים, בעוד האיש אשר אינו פועל
 באמונה לשם תשובה חשוף לכלל חק תביעת
 הדין; לכן מפעלת תכנית הגאולה הגדולה
 יז והנצחית רק למאמין לשם תשובה. לכן, אחי,
 יהי רצון כי יזככם אלהים לפעל באמונה לשם
 תשובה, למען תקראו בשמו, למען ירחמכם.
 יח אכן, קראו אליו לרחמים, כי הוא גבור
 יט להושיע. אכן, הכנעו והתמידו בתפלה אליו.
 כ קראו אליו בהיותכם בשדה, אכן, בעד כל
 כא צאנכם. קראו אליו בבתיכם, בעד כל בני
- ב ביתכם, בקר, צהרים וערב. אכן, קראו אליו,
 כג כנגד כח אויביכם. אכן, קראו אליו כנגד
 כד השטן, אשר הוא אויב כל צדקה. קראו אליו
 בעד תבואת שדותיכם, למען תצליחו בהם.
 כה קראו בעד הצאן אשר בשדותיכם, למען ירבו.
 כו ואין זאת הכל. עליכם לשפך את נפשכם
 בהיותכם בחדריכם, במסתוריים וביעירותיכם.
 כז ובעת אשר אינכם קוראים אל יהוה, יהי לבכם
 מלא, ותשפכוהו תמיד בתפלה אליו למען
 שלומכם, ולמען שלום אלה אשר סביבכם.
 ח ועתה, אחי האהובים, אני אומר לכם, אל
 תחשבו כי זה הכל, כי אחר עשותכם כל זאת,
 אם תסירו את האביון ואת העירים מעליכם,
 ואת החולה ואת המנגע לא תבקרו; ולא
 תחלקו לנצרכים מקניינכם, בעוד יש לכם,
 אני אומר לכם, אם לא תעשו דבר מכל אלה,
 לשוא תפלתכם, ולא תועילכם מאומה, והנכם
 כט כחנפים המכחשים באמונה. לכן, אם לא
 תזכו להיות אנשי חסד כסיגים תהיו, אשר
 י שלכם הצורה, כי לא יצליחו לכל, ואשר ברגלים
 ל ירמסו. ועתה, אחי, אחר אשר קבלתם עדויות
 כה רבות ונוכחתם כי כתבי הקדש מעידים על
 הדברים האלה, רצוני כי תבואו ותגישו פרי
 לא תשובה. אכן, רצוני כי תבואו ולא תקשו
 עוד את לבבכם. כי הנה עתה היום והשעה
 לישועתכם; ולכן, אם תנחמו מחטאכם ולא
 תקשו את לבכם, מיד תפעל לגביכם תכנית
 כג הגאולה הגדולה. כי חיי העולם הזה הנם לבני
 האדם עת הכנה לקראת קבלת פני אלהים; אכן,
 יום חיי העולם הזה הוא היום אשר נועד לבני
 האדם לבצע את עמלם. וכפי אשר אמתית לכם,
 יען פי יש לכם עדויות כה רבות, אני מפציר בכם
 כי לא תדחו לקץ את יום תשובתכם; כי אחר
 יום חיים זה, הנתון לנו בעבור נתכונן לחיי
 עולם, אם לא נשפר את ימינו בעודנו בעולם
 הזה, יבוא ליל החשכה אשר לא נתן לעשות
 לד בו כל עבודה. כי בבוא עליכם המשיבר הנורא
 ההוא, לא תוכלו לומר: אני אנהם מרע, אני
 אשוב אל אלהי. אכן, אינכם יכולים לומר זאת;
 כי לאותו רוח, השולט בגופכם בעת צאתכם

וְכִנּוּתֵיהֶם; וְכִף הִם גָּלוּ בְעֶרְמָה אֶת דַּעַת כָּל
 הָאֲנָשִׁים. וְאַחֵר אֲשֶׁר גָּלוּ אֶת דַּעַת כָּל הָאֲנָשִׁים,
 הֵם גָּרְשׁוּ מִן הָאָרֶץ אֶת כָּל אֲשֶׁר תָּמְכוּ בַדְּבָרִי
 עֲלֵמָא וְעִמִּיתָיו. רַבִּים הָיוּ הַמְגֹרְשִׁים; וְאַף הֵם
 עָבְרוּ אֶל אֶרֶץ יִרְשׁוֹן. וְעֲלֵמָא וְעִמִּיתָיו שִׁמְשׁוּ
 לַפְּנִיָּהם. וְעַם הַזּוֹרְמִים כָּעֶסוּ עַל אֲנָשִׁי עֲמוֹן
 אֲשֶׁר שָׁכְנוּ בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן. וּמוֹשֵׁל הַזּוֹרְמִים הָעֲלִיּוֹן,
 אֲשֶׁר הוּא אִישׁ רָשָׁע מְאֹד, שָׁלַח אֶת דְּבָרוֹ אֶל
 אֲנָשִׁי עֲמוֹן וּבִקֵּשׁ מֵהֶם לְגַרֵּשׁ מֵאַרְצָם אֶת כָּל
 הַבָּאִים אֲלֵיהֶם מֵאֵת עֲמוֹ. וְהוּא הִפִּיחַ עֲלֵיהֶם
 רֹב אִיוֹמִים, אֲדָּהּ הַדְּבָרִים לֹא הִפְחִידוּ אֶת אֲנָשִׁי
 עֲמוֹן וְהֵם לֹא גָרְשׁוּ אֶת הַזּוֹרְמִים; וְהֵם קִבְּלוּ
 אֶת כָּל עֲנִיֵּיהֶם הַבָּאִים אֲלֵיהֶם, אֲף כָּל־כְּלוֹס
 וְהַלְבִּישׁוּם וְנָתְנוּ לָהֶם אֲדָמוֹת לְנַחֲלָה וּסְפָקוּ לָהֶם
 אֶת צִרְכֵיהֶם. וְהַדְּבָר הָעֲלִיָּה אֶת חֲמַת הַזּוֹרְמִים
 עַל אֲנָשִׁי עֲמוֹן וְהֵם הִחֲלוּ לְהִתְעַרֵּב בְּלִמְנִים
 וּלְהַעֲלוֹת גַּם בָּהֶם חֲמָה עֲלֵיהֶם. כֹּה הִחֲלוּ
 הַזּוֹרְמִים וְהַלְמִנִּים לְהִתְכַּנּוֹן לְמַלְחָמָה בְּאֲנָשִׁי
 עֲמוֹן וְכֵן בִּנְפִיִּים. וְכֹה כָּלְתָה שְׁנַת שֶׁבַע עֲשָׂרָה
 לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוּפָטִים בְּעַם נָפִי. וְאֲנָשִׁי עֲמוֹן יָצְאוּ
 מֵאֶרֶץ יִרְשׁוֹן וּבָאוּ אֶל אֶרֶץ מֶלֶךְ. וְהֵם פָּנוּ מְקוֹם
 בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן וּבְחִילוֹת הַנְּפִיִּים, לְהִלָּחֵם בְּחִילוֹת
 הַלְמִנִּים וּבְחִילוֹת הַזּוֹרְמִים. כִּף הִחֲלָה מַלְחָמָה
 בֵּין הַלְמִנִּים וּבֵין הַנְּפִיִּים בְּשָׁנַת שְׁמוֹנָה עֲשָׂרָה
 לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוּפָטִים; וַיִּתֵּר דְּבָרֵי הַמַּלְחָמוֹת
 בֵּינֵיהֶם כְּתוּבִים בְּהַמְשָׁךְ דְּבָרִים אֱלֹהִים. וְעֲלֵמָא
 וְעִמִּיתָיו וְעִמִּיתֵיהֶם וְשְׁנֵי בְנֵי עֲלֵמָא שָׁבוּ אֶל אֶרֶץ
 זַעֲחָמְלָה, אַחֵר אֲשֶׁר הָיוּ כְּלִי שֶׁרֶת בְּיַד אֱלֹהִים
 לְהָשִׁיב מִחֲסָא רַבִּים מִן הַזּוֹרְמִים. וְכֵל אֲשֶׁר שָׁבוּ
 מִחֲסָאֵיהֶם גָּרְשׁוּ מֵאַרְצָם; וְאוֹלָם יֵשׁ לָהֶם אֲדָמוֹת
 לְנַחֲלָה בְּאֶרֶץ יִרְשׁוֹן; וְהֵם אָחֳזוּ בְּנִשְׁקָה לְהִגֵּן עַל
 עַצְמָם וְעַל נְשׁוֹתֵיהֶם, וְעַל בְּנֵיהֶם וְעַל אֲדָמוֹתֵיהֶם.
 וְעֲלֵמָא נִעְצַב עַל עֲוֹן עֲמוֹ, עַל הַמַּלְחָמוֹת וְעַל
 שְׁפִיכַת הַדָּם וְעַל הַמְרִיבוֹת אֲשֶׁר קָבְרָם; וְאַחֵר
 אֲשֶׁר בָּא לְהַשְׁמִיעַ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים, אֹן אַחֵר אֲשֶׁר
 שָׁלַח לְהַשְׁמִיעוֹ בְּאֶזְנֵי כָּל הָאֲנָשִׁים בְּכָל עִיר,
 הַתְּעַצֵּב מְאֹד אֶל לְבוֹ בְּרָאוֹתוֹ כִּי הִחֵל הָעָם
 לְהִקְשׁוֹת אֶת לְבוֹ וְכִי נִרְגַּז עַל חֲמַרְת דְּבַר אֱלֹהִים.
 לָכֵן הוּא אֶסַף אֶת בְּנָיו, לְמַעַן יִפְקִיד כָּל אֶחָד
 וְאֶחָד מֵהֶם עַל מִשְׁמַרְתּוֹ בְּדַבְרֵי צֶדֶק. וַיֵּשׁ

מַחֲיֵי הָעוֹלָם הַזֶּה, יִהְיֶה כֹחַ שִׁלְטוֹן עַל
 גּוֹפְכָם בְּעוֹלָם הַנֶּצַח הַהוּא. כִּי אִם תִּדְּחוּ אֶת
 תְּשׁוּבַתְכֶם עַד יוֹם מוֹתְכֶם הַפּוֹךְ הַפֶּךְ רוּחַ
 הַשֹּׁטָן לְשִׁלְטָכֶם, וְחוֹתְמוֹ נִתֵּן בְּכֶם; לָכֵן רַחֲקָה
 מִכֶּם רוּחַ יְהוָה וְאִין לָהּ מְקוֹם בְּתוֹכְכֶם, וְלִשְׁטָן
 יֵשׁ שִׁלְטָה מְלָאָה עֲלֵיכֶם. זֹאת אַחֲרִית הָרָשָׁעִים.
 וְזֹאת יַדְעִתִּי, יַעַן אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה כִּי אֵינִי שׁוֹכֵן
 בְּהִיכְלוֹת אֲשֶׁר אֵינִם קְדוֹשִׁים, כִּי אִם בְּלֵב
 צַדִּיקִים יֵשֶׁן; וְהוּא אֵף אָמַר כִּי יֵשְׁבוּ הַצַּדִּיקִים
 בְּמַלְכוּתוֹ וְלֹא יֵצְאוּ עוֹד; וְכִי לְבוֹשֶׁם הִלְבֵּן בְּדָם
 הַשָּׁה. וְעַתָּה, אַחִי הָאֱהוּבִים, רְצוּנִי כִּי תִזְכְּרוּ
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְכִי בִּירְאֵת אֱלֹהִים תַּעֲמְלוּ
 לְהִקְיָם אֶת יִשׁוּעַתְכֶם, וְכִי לֹא תִכְחָשׁוּ עוֹד בְּבוֹא
 הַמְּשִׁיחַ. רְצוּנִי כִּי לֹא תוֹסִיפוּ לְרִיב בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ,
 כִּי תִקְבְּלוּהָ, וְתִקְבְּלוּ עֲלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ; כִּי
 תִכְנְעוּ עַד עַפְרָה, וְתַעֲבְדוּ אֶת אֱלֹהִים, בְּכָל מְקוֹם
 אֲשֶׁר תִּהְיוּ, בְּרוּחַ וּבִצְמָת; כִּי תִחְיוּ בְּהוֹדִיָּה לוֹ
 מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, עַל רֹב רַחֲמָיו וְשִׁפְעַת בְּרַכְתּוֹ אֲשֶׁר
 הֶעֱתִיר עֲלֵיכֶם. וְאַנִּי אֵף מְזַהֵר אֶתְכֶם, אַחִי, כִּי
 תִשְׁמְרוּ לְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד, לְבָל יִשָּׂה אֶתְכֶם הַשֹּׁטָן
 מִן הַדֶּרֶךְ בְּמִדּוּחָיו, לְבָל יִגְבֵּר עֲלֵיכֶם וְתִהְיוּ
 מִשְׁעֲבָדִים לוֹ בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן, כִּי גְמוֹל לֹא יִגְמַלְכֶם
 כָּל טוֹב. וְעַתָּה, אַחִי הָאֱהוּבִים, אַעֲזוֹר אֶתְכֶם
 לְהִתְאַזֵּר בְּאֶרֶץ רוּחַ, וְלִשְׁאֵת כָּל מִינֵי יִסּוּרִים;
 אֵל תִּגְדְּפוּ אֶת הַמְּנַדִּים אֶתְכֶם עַל רֹב עֲנִיָּכֶם,
 פֶּן תִּחְטְאוּ כְמוֹתָם. כִּי תִהְיוּ סִבְלָנִים וְתִסְבְּלוּ
 אֶת יִסּוּרֵיכֶם בְּתִקְוָה תִקְיָפָה כִּי יָבוֹא יוֹם וּבוֹ
 תִנּוּחוּ מִכָּל צָרוֹתֵיכֶם.

לה

א וְהָיָה בְּכָל־זֶמַן עֲמוּלָק אֶת דְּבָרָיו, הֵם הַסִּתְּלָקוֹ
 ב מִן הַהִמּוֹן וְעָבְרוּ אֶל אֶרֶץ יִרְשׁוֹן. וְאַף שָׁאָר
 ג עִמִּיתֵיהֶם, אַחֵר אֲשֶׁר הִסִּיפוּ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
 ד לְזוֹרְמִים, בָּאוּ אֶל אֶרֶץ יִרְשׁוֹן. אֹז הַתְּקַבְּצוֹ
 ה נִכְבְּדֵי הַזּוֹרְמִים וְנוֹעְצוֹ עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 הִגִּדּוּ לָהֶם; וְהֵם כָּעֶסוּ עַל דְּבַר אֱלֹהִים כִּי הוּא
 ה הַכְרִית אֶת תְּחִבּוּלָתָם, וְלָכֵן לֹא נִשְׁמְעוּ לוֹ. וְהֵם
 ו שָׁלְחוּ וְאֶסְפוּ אֶת כָּל הָעָם מִכָּל הָאָרֶץ, וְנוֹעְצוֹ
 ח עִמָּם עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נֹאמְרוּ. וּמוֹשְׁלֵי הָעָם
 וּכְהֵנּוּ וּמוֹרֵיו הַסִּתְּרִירוּ מֵהָעָם אֶת רְצוֹנָם

עמנו בכתובים דברי מצותיו אשר צום,
אשר רשם במו ידו.

דברי עלמא אשר דבר אל בנו הילמן, נכלל
בפרקים לו-לז; אל בנו שבילון, נכלל בפרק לח;
ואל בנו קוריאנטון, נכלל בפרקים לט-מב.
(בערך 74 לפני הספירה.)

לו

כה עז ובקהלה פן אבד, עד כי נפילתי ארצה
יב ולא שמעתי עוד דבר. ענוני נצח עניתי, מצוקת
יג נפשי רבתה מכל, והפיתי מפני כל חטאי. אכן,
זכרתי את כל חטאי ועוונותי, אשר מפניהם
עניתי ביוסורי שאול; ראיתי כי מרדתי באלהי,
יד ולא שמרתי את מצוות קדשו. אכן, רצחתי
רבים מבניו, בהטותי אותם מן הדרך אלי
אבדון; ובקצרה, כה גדולים היו עוונותי, עד כי
המחשבה לבדה על בואי לפני אלהי, הכתה את
נפשי בבקעה אשר ילאה פה מהביע. ואני
אמרתי בלבי, אהה, מי יתן ואשלח ואפחד
נפש וגוף, ולא אוכא לעמד לפני אלהי להשפט
על מעשי. הנה, שלשה ימים ושלשה לילות
התעניתי, מכה במכאובי נפש ארורה. ובהיותי
מענה בענויים האלה, בעת אשר הציקני זכרון
רב חטאי, והנה זכרתי כי שמעתי את נבואת
אבי אל העם על בוא איש אחד, ישוע המשיח,
בן אלהים, למען יכפר על חטאי העולם.
יד וכאשר החזיקה דעתי במחשבה הזאת, קראתי
בעמק לבי: הוי, ישוע, בן אלהים, רחם עלי,
השקוע במרה והמקף בחרצבות מות נצחיות.
יג והנה, בחשבי זאת, לא ספתי לזכר את מכאובי
ולא עניתי עוד על ידי זכרון חטאי. והנה, איזו
שמחה ואיזה אור נפלא ראיתי; נפשי מלאה
שמחה כה עצומה כמדת מכאובי לפני כו!
כא הנני אומר לך, בני, כי אין דבר כה נורא וכה
מר כמכאובי אשר פקדוני. עוד אמר לך, בני,
כי לעמת זאת אין דבר כה נהדר וכה מתוק
כב כשמחה אשר היתה לי. אכן, דמיתי כי ראיתי
מראה כמראה אשר ראה אבינו, לחי, והנה
אלהים יושב על כסא, והוא מקף מקהלי
מלאכים אין מספר והם שרים ומשבחים
לאלהים; ונפשי השתקקה להיות שם.
כג והנה, שב כח איברי לקדמותו, ועמדת על רגלי
והשמעתי את העם כי מאת אלהים נולדתי.
כד ומאז ועד היום הזה עמלתי בלא חדל להביא
נפשות לתשובה: להביאן לטעם מן השמחה
הגדולה אשר טעמתי, למען יגלו גם הן מאלהים
ומלאו ברוח הקדש. והנה, בני, משמחני יהוה
כז שמחה רבה מאד בברי עמלי. כי מפני דברו

א בני, הטה און לדברי, כי נשבע אני לך כי אם
ב תשמור את מצוות אלהים תצליח בארץ. מי
יתן ותעשה כמעשי ותזכר את שבית אבותינו;
כי הם היו משעבדים ואף אחד לא היה יכול
להצילם, כי אם אלהי אברהם, אלהי יצחק ואלהי
ג יעקב. והוא הציל הציילם מצרתם. ועתה, בני
הילמן, עודד נער, ולכן אני מפציר בך כי תשמע
את דברי ותלמד ממני; כי ידעתי אשר כל שם
את מבטחו באלהים, ימצא סעד בשעת נסיונו
ד ובצרתו וביוסוריו ויתנשא ביום האחרון. אין
רצוני כי תחשב כי מדעתי נודע לי הדבר; אין
ידעתי באה מן הגשמי, כי אם מן הרוח; לא מן
השכל הבשרי כי אם מאלהים. הנני אומר לך
ה כי לולא נולדתי מאת אלהים לא היה לי לדעת
את הדברים האלה, אך אלהים הודיעני אותם
בפי מלאך קדשו, ולא בזכות עצמי כלל.
י כי הלכתי עם בני מושיע, בבקשנו לאבד את
כנסית אלהים. והנה שלח אלהים את מלאך
יג קדשו לעצורנו בדרך. והנה, הוא דבר אלינו,
וקולו כקול הרעם וכל הארץ רעדה תחת
רגלינו. וכלנו נפלנו ארצה מפני פחד יהוה
כ אשר נפל עלינו. והנה דבר אלי הקול לאמר:
ט קומה! וקמתי וראיתי את המלאך. והוא אמר
אלי: אם חפצך הוא לאבד עצמך, אל תוסף
י לבקש לאבד את כנסית אלהים. ונפילתי
ארצה; ולא יכלתי לפתח את פי שלשה ימים
ושלשה לילות, ואף לא להזיז את איברי גופי.
יא והמלאך הוסיף לדבר אלי, ועמיתי שמעו את
דבריו, אך אני לא שמעתי, כי בשמעתי את
המלים: אם חפצך הוא לאבד עצמך, אל תוסף
לבקש לאבד את כנסית אלהים, הפיתי בפחד

^א מבכים את החכמים. ויהוה אלהים פועל על ידי אמצעים להגשים את תכליותיו הגדולות והנצחיות; ובאמצעים קטנים מאד מבין יהוה את החכמים ומביא גאלה לנפשות רבות.

^ב והנה בחכמת אלהים היה זה, כי הדברים האלה נועדו להשמר, יען אשר הרחיבו את זכרון העם הזה והוכיחו לרבים את שגיאת דרכם והביאום אל דעת אלהיהם ולגאלת נפשם. אכן, אני אומר לך, לולא הדברים האלה, הרשומים בכתבי הזכרון אשר על הלוחות האלה, לא יכלו עמון ועמיתיו להוכיח לאלפים כה רבים מן הלמנים כי מסרת אבותיהם איננה נכונה. אכן, כתבים אלה ודבריהם הביאום לידי תשובה. הם הביאום לידיעת יהוה אלהיהם ולשמח בנשוע המשיח גואלם. ומי יודע אם לא ישמשו הם אמצעי להביא עוד אלפים מן הלמנים ואף אלפים רבים מאחיו קשי הערף, הנפיים, המקשים היום את לבם בחטא ובעוון, לידיעת גואלם? טרם גלו לי הנסתרות האלה במלאן, לכן אתאפק. אולי יספיק אם רק אמר כי שמורים הם לתכלית חכמה, הידועה לאלהים. כי עצת חכמתו על כל מעשיו, וכל נתיבותיו מישרים, ומהלכו הוא מעגל אחד נצחי.

^א זכר נא, זכר, בני הילמן, מה חמורות הן מצוות אלהים אשר אמר: אם תשמרו את מצוותי תצליחו בארץ, ואם לא תשמרו, הכרת תפירתו מלפניו. ועתה, זכר, בני, כי אלהים הפקיד בידך את הדברים האלה, אשר קדושים הם, והוא שמרם בקדשם והוא ישמרם וינצחם לתכלית חכמה אשר עמו, למען יראה את כחו לדורות יבואו. והנני אומר לך ברוח הנבואה, כי אם תפר את מצוות אלהים, יקחו ממך הדברים האלה, אשר קדושים הם, על ידי כח אלהים, ואתה תמסר לידי השטן, למען יזרע במוץ לפני הרוח. ואולם אם תשמר את מצוות אלהים ותנהג בדברים האלה, אשר הם קדושים, כאשר צוה יהוה, כי עליך לשאל אותו על כל הדברים מה תעשה בהם, אזי לא יהיה כח בארץ, או בשאול, אשר יוכל לקחתם ממך, כי רב כח אלהים להקים את כל דברו. כי נאמן הוא

אשר חלק לי, נולדו רבים מאת אלהים, וטעמו את אשר טעמתי, וראו עין בעין את אשר ראיתי; לכן ידוע יודעים הם כמוני על הדברים האלה, אשר עליהם דברתי; וידיעתי מאלהים הנה. בכל מיני נסיונות ופרות היה לי משען, אף בכל מיני יסורים; כי הצילני אלהים מכלא ומפבלים וממוות; בו אשים מבטחי והוא עוד יושיעני. ידוע אדע כי הוא ישאני ביום האחרון לשכן עמו בתפארה; ואני אהללו לעולם, כי הוא הוציא את אבותינו ממצרים וטבע את המצרים בים סוף ובכחו הוליד את אבותינו אל הארץ היעודה; אכן, הוא הצילם משעבוד ומשכיה פעם בפעם. אף את אבותינו הוא הוציא מארץ ירושלם; ובכחו הנצחי אף הצילם משעבוד ומשכיה, פעם בפעם, עד היום הזה; וזכר שבים לנגדי תמיד. וכזכרי את שבים, כך עליך לזכר. והנה, בני, אין זאת הכל, כי עליך לדעת, כפי אשר יודע אני, כי אם תשמר את מצוות אלהים, הצלח תצליח בארץ. וכן עליך לדעת כי אם לא תשמר את מצוות אלהים, תפירת מלפניו. כל זאת כדברו.

לו

^א ועתה, בני הילמן, הנני מצוה לקחת את כתבי הזכרון המפקדים בידך. ועוד אני מצוה לכתב את קורות העם הזה על לוחות נפי, כפי שעשיתי אני, ולשמר את כל הדברים האלה בקדשם כאשר שמרתים; כי שמורים הם למען תכלית חכמה. ולוחות נחשת קלל אלה, אשר נחרטו בהם כתבי הקדש, ובהם תולדות אבותינו לדורותיהם מראשיתם, הנה, אבותינו נבאו כי המה ישמרו וימסרו מדור לדור, וכי יד יהוה תשמרם ותנצחם עד אשר יצא דברם לכל אמה, משפחה, לשון ועם, למען ידעו את הנסתרות אשר בהם. והנה, אם אכן נשמרים הם, עליהם לשמר את ברקם; והם אכן ישמרו את ברקם, וכן כל הלוחות אשר בהם כתב קדש. ואולי תחשב כי אגלת היא ממני; אף הנני אומר לך כי בדברים קטנים ופשוטים מוצאים לפעל דברים גדולים, ולעתים קרובות אמצעים קטנים אכן

אֶל חֲשִׁכָה וְיִשְׁמְדוּ. כִּי הִנֵּה קָלֵלָה רוֹבֶצֶת
 עַל כָּל הָאָרֶץ הַזֹּאת כִּי תָבוֹא הַשְּׁמָדָה עַל כָּל
 הַפּוֹעֲלִים בַּמַּחֲשָׁפִים, כִּפִּי כָח אֱלֹהִים, בָּעֵת
 אֲשֶׁר תִּמְלֹא סֵאתָם; לָכֵן, רְצוֹנִי כִּי לֹא יִשְׁמַד
 הָעָם הַזֶּה. לָכֵן תִּסְתִּיר אֶת מְזֻמּוֹתֵיהֶם
 הַנִּסְתָּרוֹת הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר עָשׂוּ בִּשְׂבוּעוֹתֵיהֶם
 וּבִכְרִיתוֹתֵיהֶם, מִיִּדְעִית הָעָם הַזֶּה; רַק עַל דִּבְרֵי
 רִשְׁעָתָם וּמַעֲשֵׂי רָצִיחָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם תוֹדִיעִים.
 וְאַתָּה תִּלְמַדְם לִשְׁנֹא רִשְׁעָה וְתוֹעֲבוֹת וּמַעֲשֵׂי
 רָצַח אֲשֶׁר כָּאֵלֶּה; וְאַף תִּלְמַדְם כִּי הַשְּׁמָדוֹ
 הָאֲנָשִׁים הֵהֱם מִפְּנֵי רִשְׁעָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם
 וּמַעֲשֵׂי הָרָצַח אֲשֶׁר בָּעָצוּ. כִּי הִנֵּה, הֵם הִרְגוּ
 אֶת כָּל נְבִיאֵי יְהוָה אֲשֶׁר בָּאוּ אֲלֵיהֶם לְהַגִּיד לָהֶם
 אֶת עֲוֹנוֹתֵיהֶם; וְדָמֵי הַנִּרְצָחִים קָרְאוּ אֵל יְהוָה
 אֱלֹהֵיהֶם לְנִקְמָה עַל רוֹצְחֵיהֶם; כִּי יֵצֵא לַפֶּעַל
 דִּין אֱלֹהִים עַל הַפּוֹעֲלִים בַּמַּחֲשָׁפִים וְעַל אַגְדוֹת
 הַסֵּתֶר. אָכֵן, אֲרוּרָה לְעַד־יֵעֵד תִּהְיֶה הָאֲדָמָה
 לַפּוֹעֲלִים בַּמַּחֲשָׁפִים וְעַל אַגְדוֹת הַסֵּתֶר. עַד
 לְהַשְׁמָדָם כָּלִיל, בְּלִתי אִם יִנְחֲמוּ מִרְעָתָם בְּטָרִם
 תִּמְלֹא סֵאתָם. וְעַתָּה, בְּנִי, זָכֹר אֶת אֲשֶׁר
 דִּבַּרְתִּי אֵלֶיךָ. אֵל תִּמְסַר אֶת מְזֻמּוֹת הַסֵּתֶר
 הָאֵלֶּה לָעָם הַזֶּה, כִּי אִם לְמַדְם שְׁנֵאתָ עוֹלָם
 עַל חֲטָא וְעוֹן. הִסֵּף לָהֶם לְהִנָּחֵם מִחֲסִיאֵיהֶם,
 וּלְהֶאֱמִין בְּאֲדוֹן יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ; לְמַדְם לְהִכְנִיעַ
 עַצְמָם וּלְהִיוֹת עֲנִיִּים וְשִׁפְלֵי רוּחַ; לְמַדְם לַעֲמֹד
 כְּנֶגֶד כָּל פְּתוּי הַשֵּׁטֶן עַל יְדֵי אִמְנוּנָתָם בְּאֲדוֹן
 יִשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ. לְמַדְם כִּי אֵל לָהֶם לְלֵאוֹת
 לְעוֹלָם מִמַּעֲשִׂים טוֹבִים וְכִי יִהְיוּ עֲנִיִּים וְשִׁפְלֵי
 רוּחַ, כִּי אֵלֶּה יִמְצְאוּ מְנוּחָה לְנַפְשָׁם. זָכֹר, בְּנִי,
 וּקְנֵה חֻכְמָה בְּנַעֲרִיךָ; אָכֵן, לְמַד בְּנַעֲרִיךָ לְשִׁמּוֹר
 אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים. וְעַבּוֹר כָּל צִרְכֶּיךָ קְרֹא אֵל
 אֱלֹהִים; אָכֵן, יִהְיוּ נָא כָּל מַעֲשֵׂיךָ לְשֵׁם יְהוָה,
 וְאֵל כָּל אֲשֶׁר תִּלְךָ תִּהְיֶה נָא דִּרְכְּךָ בְּשֵׁם יְהוָה;
 אָכֵן, יִהְיוּ נָא מַחֲשַׁבּוֹתֶיךָ מְכֻנּוֹת אֵל יְהוָה;
 אָכֵן, יִהְיוּ נָא רְגִישֵׁי לִבְךָ מְכֻנּוּנִים אֵל יְהוָה לְעוֹלָם.
 בְּכָל מַעֲשֵׂיךָ הִנְעֵץ בִּיהוּדָה, וְהוּא יִנְהִיגְךָ לְטוֹב;
 אָכֵן, בְּשִׁכְבְּךָ לִילָה יִהְיֶה מִשְׁכָּבְךָ לְשֵׁם יְהוָה,
 לְמַעַן יִשְׁמְרְךָ בְּשִׁנְתְּךָ; וּבְקוֹמְךָ בְּבֹקֶר יִהְיֶה לִבְךָ
 שׁוֹפֵעַ תּוֹדָה לְאֱלֹהִים. וְאִם אֶת אֵלֶּה תַעֲשֶׂה,
 תִּנְשָׂא בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן. וְעַתָּה, בְּנִי, יֵשׁ לִי לִזְמֹר

לְקִים אֶת כָּל דִּבְרָיו אֲשֶׁר יֹאמַר לָךְ, כִּי אָכֵן קִים
 אֶת דִּבְרֵי בְרִיתוֹ לְאַבְרָהָם. כִּי הוּא אָמַר לָהֶם
 כִּי יִשְׁמַר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְתַכְלִית חֻכְמָה
 אֲשֶׁר עָמַד, לְמַעַן יִרְאֶה אֶת כְּחוֹ לְדוֹרוֹת אֲשֶׁר
 יָבוֹאוּ. וְהִנֵּה, תַכְלִית אַחַת הוּא קִים, הַשְּׁבֵת
 אֲלֵפִים רַבִּים מִן הַלְּמָנִים לִידְעִית הָאָמֶת; וְהוּא
 הִרְאָה אֶת כְּחוֹ בָהֶם וְהוּא עוֹד יִרְאֶה אֶת כְּחוֹ
 בָהֶם לְדוֹרוֹת אֲשֶׁר יָבוֹאוּ; לָכֵן הַשְּׁמַר יִשְׁמְרוּ
 הֵמָּה. וְלָכֵן אֲנִי מִצְוֶה, בְּנִי הִילְמָה, כִּי תִקֵּם אֶת
 כָּל דִּבְרֵי בְשִׁקִּידָה, וְכִי תִשְׁקַד לְשִׁמּוֹר אֶת מִצְוֹת
 אֱלֹהִים כְּכַתְּבָן. וְעַתָּה אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ עַל עֲשָׂרִים
 וְאַרְבָּעָה הַלּוּחוֹת הֵהֱם, כִּי תִשְׁמְרֵם, לְמַעַן יוֹדְעוּ
 לָעָם הַזֶּה הַנִּסְתָּרוֹת וּמַעֲשֵׂי הַחֹשֶׁף וְעִלְיוֹת
 הַסֵּתֶרִים, אוֹ הַפְּעֻלוֹת הַסּוּדִיּוֹת אֲשֶׁר לְאֲנָשִׁים
 שֶׁהִשְׁמָדוּ; אָכֵן, כִּי כָּל הָרָצִיחוֹת, וּמַעֲשֵׂי הַשֹּׁד
 וְהַגְּזֹל, וְכָל רִשְׁעָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם יִגְלוּ לָעָם הַזֶּה;
 וְעוֹד אֲנִי מִצְוֶה לְשִׁמּוֹר אֶת הַמִּבְרָאִים הָאֵלֶּה.
 כִּי הִנֵּה רָאִה יְהוָה כִּי הִחַל עָמַד לַפֶּעַל בַּמַּחֲשָׁפִים,
 לְרָצַח וּלְהַתְעִיב עֲלֵיהֶם בַּסֵּתֶר; עַל כֵּן אָמַר יְהוָה,
 כִּי אִם לֹא יִנְחֲמוּ מִרְעָתָם הַשְּׁמָד יִשְׁמְדוּ מֵעַל
 פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְאָמַר יְהוָה: הִנְנִי מְכִין לְגֻצְלָם
 עַבְדִּי, אָכֵן אֲשֶׁר תֹּאכִיר בְּאוּרָה אֶת הַחֲשִׁכָה,
 לְמַעַן אֲגַלֶּה לְעַמִּי הָעוֹבְדִים אוֹתִי, לְמַעַן אֲגַלֶּה
 לָהֶם אֶת פֶּעַל אֲחֵיהֶם, אֶת עִלְיוֹת סִתְרֵיהֶם,
 מַעֲשֵׂי מַחֲשָׁפֵיהֶם, וְרִשְׁעָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם.
 וְהִנֵּה, בְּנִי, הַמִּבְרָאִים הָאֵלֶּה הוֹכֵנוּ לְמַעַן יִתְקִים
 דִּבְרֵי אֱלֹהִים אֲשֶׁר דִּבֶּר לְאָמֹר: הִנְנִי מוֹצִיא
 מֵאֲפֶלֶת אֵל הָאוֹר אֶת כָּל עִלְיוֹת סִתְרֵיהֶם וְאֶת
 תוֹעֲבוֹתֵיהֶם; וְאִם הֵם לֹא יִנְחֲמוּ מִרְעָתָם הַשְּׁמָד
 אֲשִׁמְדֵם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְהִנְנִי מוֹצִיא אֵל
 הָאוֹר אֶת כָּל סוּדוֹתֵיהֶם וְאֶת כָּל תוֹעֲבוֹתֵיהֶם,
 לְעֵינֵי כָּל אָמָה אֲשֶׁר תִּנְחַל אֶת הָאָרֶץ בְּיָמַי
 אֲשֶׁר יָבוֹאוּ. וְהִנֵּה, בְּנִי, אֲנַחְנוּ רוֹאִים כִּי הֵם לֹא
 נִחְמוּ; לָכֵן הֵם הַשְּׁמָדוּ, וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה הֵתְקִים
 דִּבְרֵי אֱלֹהִים; אָכֵן, תוֹעֲבוֹתֵיהֶם הַנִּסְתָּרוֹת הוֹצֵאוּ
 מֵאֲפֶלֶת וְנוֹדְעוּ לָנוּ. וְהִנְנִי מִצְוֶה, בְּנִי, לְשִׁמּוֹר אֶת
 כָּל הַשְּׂבוּעוֹת וְהַבְּרִיתוֹת וְהַסִּבְכָּמִים אֲשֶׁר הֵם
 עָשׂוּ בְּתוֹעֲבוֹתֵיהֶם הַנִּסְתָּרוֹת. וְכֵן אֶת כָּל
 הָאוֹתוֹת וְהַנִּפְלְאוֹת אֲשֶׁר לָהֶם; אֶת כָּלם תִּרְחִיק
 מִן הָעָם הַזֶּה, לְמַעַן לֹא יִדְעוּם, פֶּן יִפְלוּ גַם הֵם

לח

א הטה און לדברי, בני, כי הנני אומר לך, כפי אשר
אמרתי להילחם כי אם תשמר את מצוות אלהים
תצליח בארץ; ואם לא תשמר את מצוות אלהים
ב הכרת תכרת מלפניו. והנה בני, אני מאמין כי
תהיה לי שמחה רבה בך, כי איתן אתה וימסור
לאלהים; וכפי אשר החלות בנעוריה להביט אל
יהוה אלהיה, כן מקנה אני כי תוסיף לשמר את
ג מצוותיו; כי ברוך המתמיד עד הקץ. אני אומר
לך, בני, כי כבר היתה לי שמחה רבה בך מפני
מסירותך וסקידתך וארף רוחך וכח סבלך בעת
ד שבתך בקרב עם הזרמים. ידעתי כי נכבדת,
ואף ידעתי כי רגמוך אכן על דבר אלהים, ואתה
נשאת את כל אלה בארף רוח, כי הנה יהוה עמך;
ה והנף יודע כי יהוה אכן הצילך. ועתה, בני שבלון,
רצוני כי תזכר כי ככל אשר תשים את מבטחך
באלהים, כן תצל מנסיונותי ומצרותי ומיסורי,
ו תנשא ביום האחרון. הנה, בני, אין רצוני כי
תחשב כי מדעתי נודעו לי הדברים האלה, כי רוח
אלהים אשר בי, היא המודיעתני אותם, וכי
לולא נולדתי מאת אלהים לא הייתי יודעם.
ו הנה שלח יהוה ברחמי הגדולים את מלאכו
להשמיעני כי עלי לשים קץ למעשה ההרס
בקרב עמו. ואני ראיתי את המלאך פנים אל
פנים, והוא דבר עמי, וקולו כקול הרעם
ח המחריד את כל הארץ. שלשה ימים ושלשה
לילות סבלתי במכאוב ובענוי הנפש המרים
ביותר; ועד אשר קראתי אל האדון ישוע
המשיח לרחמני, מעולם לא נעניתי במחילה
על חטאי. והנה קראתי אליו ומצאתי שלוח
ס לנפשי. והנה, בני, ספרתי לך זאת למען תקנה
חכמה, למען תלמד ממני כי אין כל דרך או
אפן אחר אשר ישע בהם אדם, כי אם על ידי
המשיח ועל ידי בלבד. הנה, הוא חיי העולם
ו ואורו. הנה, הוא דבר האמת והצדק. ועתה,
כפי אשר החלות ללמד את דבר אלהים, כן
רצוני כי תוסיף ללמד; וכי תהיה חרוץ ומתון
יא בכל דבר. השמר לבל תתנשא בגאון; אכן,
השמר לבל תתפאר בחכמתך וברב כחך.

דבר-מה על אשר קראוהו אבותינו כדור או
מורה, ואשר פנוהו אבותינו ליהחונה, אשר
לט פרושו מכון. ויהוה הכינו. הנה, לא יוכל איש
להוציא תחת ידו מלאכת מחשבת אשר כזו.
הנה, הוא הוכן להראות לאבותינו את נתיב
מסעם במדבר. והמכון פעל למענם כפי
מ אמונתם באלהים. לכן, בהאמינם כי יוכל
אלהים לקבע את החוגות ההן באפן אשר
תראינה את נתיב מסעם, אכן כן היה. אכן
היה להם הנס הזה, וכן נסים רבים נוספים,
מא אשר חולל כח אלהים מדי יום ביומו. ואף כי
חוללו הנסים ההם באמצעים קטנים, הם הראו
נפלאות. וכאשר הם היו נרפים וזנחו להפעיל
את אמונתם וסקידתם, חדלו הנפלאות האלה,
מב והם לא התקדמו במסעם. לכן התמהמהו
מג במדבר ולא נסעו בנתיב ישר, וברעב ובצמא
הכו מפני פשעיהם. ועתה, בני, רצוני כי תבין,
כי אין הדברים האלה נעדרים מופת, כי בהיות
אבותינו נרפים מהשמע למכון הזה, אשר היה
דבר חמרי, לא האירה להם ההצלחה פנים. וכן
מד הדבר אף לגבי דברים רוחניים. כי הנה, קל
להשמע לדבר המשיח אשר יורה אל נתיב ישר
לאשר נצחי, באותה מדה אשר יכלו אבותינו
להשמע להוראת המכון הזה, אשר הראה להם
מה נתיב ישר אל הארץ היעודה. ואמר: האין
בדבר הזה משום תבנית? כי כפי אשר הביא
המורה הזה את אבותינו אל הארץ היעודה
בהליכה בנתיבו, כן ישאונו דברי המשיח, אם
נלך בנתיבם, אל מעבר עמק הבכא הזה, אל
מו ארץ יעודה טובה הרבה יותר. בני, אל לנו
להיות נרפים מפני קלות הדרך, כי כן היה
מקרה אבותינו, כי כן הוכן בעבורם, אשר
בהביטם יוכלו לחיות; כף אף מקרנו. הדרך
מוכנה, ואם נביט נוכל לחיות לעולם. ועתה,
מז בני, ראה ושית לבך לדברים הקדושים האלה;
תן לבך להביט אל אלהים וחייה. לך אל העם
הזה והשמע את דבר אלהים. היה מפכח.
שלום עליך, בני.

ט הם כַּעֲדוֹת עֲלִיד בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן. הִנֵּה, בְּנִי, חֲפָצִי כִּי תִנָּחֵם מִרְעֻתְךָ וְתִנְטֹשׁ אֶת חֲסִידְךָ וְאֶל תּוֹסֵף לָכֵת אַחֵר תֵּאֲזוֹת עֵינֶיךָ; בְּכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בָּחוּ אֶת עֲצָמְךָ; בְּלִתי אִם תַּעֲשֶׂה כֵּן, לֹא תוּכַל בְּשׁוּם אִפֹּן לָרֶשֶׁת אֶת מַלְכוּת אֱלֹהִים. זָכֹר וְשִׁים לָב, וּבָחוּ אֶת עֲצָמְךָ בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה. י וְאֲנִי מִצְוֶךָ, כִּי תִנְעֹץ בְּאַחִיד הַגְּדוֹלִים מִמֶּךָ בְּמַעֲשֶׂיךָ; הֵן עוֹדֶךָ נֶעַר וְזָקוּק לְסַעַד מֵהֶם. תֵּן יא לְבָךָ לְשִׁמְעַל לַעֲצָתָם. אֵל תִּנַּח לְכָל דְּבַר הַכֵּל וְאֲנֻלֶּת לְהַטּוֹתָהּ. אֵל תִּנַּח לְשִׁטֹּן לְהוֹסִיף הַטּוֹת אֶת לְבָבְךָ אַחֵר זִנּוֹת הִרְשַׁע הֵהָן. רֵאֵה, בְּנִי, מֵה גְדוֹל הָעוֹוֹן אֲשֶׁר הִבֵּאתָ עַל הַזּוֹרְמִים, כִּי בְּרֹאוֹתָם אֶת דְּרָכֶיךָ הֵם לֹא הֶאֱמִינוּ בַּדְּבָרִי. יב וְהִנֵּה אוֹמְרֵת לִי רוּחַ יְהוָה: צִוֵּה אֶת בְּנֶיךָ לַעֲשׂוֹת טוֹב, פֶּן יִשׁוּ לִבָּב רַבִּים לְאַבְדּוֹן. לָכֵן אֲנִי מִצְוֶךָ, בְּנִי, בִּירְאֵת אֱלֹהִים, כִּי תִרְחַק מִעוֹנוֹתֶיךָ. יג פִּנֵּה אֵל יְהוָה בְּכָל לְבָבְךָ, בְּכָל מֵאֲדֶךָ וּבְכָל כֹּחֶךָ, וְאֵל תּוֹסִיף לְהַטּוֹת לָב אֲנָשִׁים לְהִרַע. כִּי אִם שׁוֹב אֲתָה אֱלֹהִים וְהַתּוֹדָה עַל מְשׁוּגוֹתֶיךָ יד אֲשֶׁר הָעוֹיֵת. אֵל תִּבְקֹשׁ עֲשֶׂר וְהַבִּיל הָעוֹלָם הַזֶּה; הֵן לֹא תוּכַל לְשִׁאֲתָם עִמָּךְ. וְעַתָּה, בְּנִי, רְצוֹנִי לוֹמַר לָךְ דְּבָרִים עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ. הִנֵּנִי אוֹמֵר לָךְ כִּי הוּא אֲשֶׁר בּוֹא יָבוֹא לְהַסִּיר אֶת חֲסִידֵי הָעוֹלָם; אָכֵן, הוּא יָבוֹא לְהַשְׁמִיעַ לַעֲמוֹ טו וּבְשׁוֹרֵת יִשׁוּעָה שְׂמִיחָה. הִנֵּה, בְּנִי, זֶה הִיָּה שְׂרוּתְךָ אֲשֶׁר נִקְרְאתָ אֵלֶיךָ, לְהַשְׁמִיעַ אֶת בְּשׁוֹרֵת הַשְׂמִיחָה הַזֹּאת לָעַם הַזֶּה, לְהַכִּין אֶת לְבָבָם, וּבִיתְךָ דִּיּוּק: לְהַסִּב לָהֶם יִשׁוּעָה, בְּעֶבֶר יִכְיֵנוּ אֶת לָב בְּנֵיהֶם לְשִׁמְעַל אֶת דְּבַר אֱלֹהִים יז בָּעֵת בּוֹאוֹ. וְעַתָּה אֶקַּל מַעַס עַל דַּעְתְּךָ בַּדְּבָר הַזֶּה. הִנֵּה תִּמְנָה מִדּוּעַ יִזְדְּעוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עַת כֹּה אֲרַכֶּה לִפְנֵי בּוֹאָם. הִנֵּנִי אוֹמֵר לָךְ, הֵאִין נִפְשׁ בָּעֵת הַזֹּאת יִקְרָה לְאֱלֹהִים בְּאוֹתָהּ מִדָּה כִּנְפֹשׁ יח בָּעֵת בּוֹאוֹ? הֵאִין נָחוּץ כִּי תִכְנִית הַגָּאֻלָּה תִּנְדָּע אֵל הָעַם הַזֶּה כִּפִּי אֲשֶׁר תִּנְדָּע אֵל בְּנֵיהֶם? יט הֵאִין זֶה קַל לִיהוּה לְשַׁלַּח בָּעֵת אֶת מַלְאָכּוֹ לְהַשְׁמִיעֵנוּ בְּשׁוֹרֵת שְׂמִיחָה זֹאת בְּאוֹתָהּ מִדָּה אֲשֶׁר הוּא יָכוֹל לְהַשְׁמִיעָה אֵל בְּנֵינוּ, אוֹ אַחֵר עַת בּוֹאוֹ?

יב נִהַג בְּתַקִּיפוֹת, אֲךָ לֹא בְּשִׁחְצָנוֹת; תֵּן דַּעְתְּךָ לְרִשׁוֹן אֶת כָּל תְּשׁוּבוֹתֶיךָ לְמַעַן תִּמְלֹא אֶהְבָּה; יג הַשְׁמַר וּרְחַק מִן הַבִּטְלָה. אֵל תִּתְפַּלֵּל כְּזוֹרְמִים, יַעַן אֲשֶׁר רֵאִיתָ כִּי מִתְפַּלְלִים הֵם לְמַעַן יִשְׁמְעוּם יד אֲנָשִׁים, וּלְמַעַן יִהְלָלוּ עַל חֲכָמָתָם. אֵל תֵּאֲמַר: אֱלֹהִים, מוֹדָה אֲנִי לָךְ כִּי טוֹבִים אֲנַחֲנוּ מֵאֲחֵינוּ. וְכֹה תֵּאֲמַר: אָנָּה, יְהוָה, מִחַל נָא עַל כִּי בְלִתי רָאִיוּ אֲנִי, וְזָכַר נָא אֶת אַחִי בְּרַחֲמֶיךָ. אָכֵן, הוֹדָה תִּמְיֵד כִּי בְלִתי רָאִיוּ אֲתָה לִפְנֵי אֱלֹהִים. טו יִרְבֶּךָ יְהוָה אֶת נִפְשְׁךָ וְיִקְבֹּל אוֹתָךְ אֵל מַלְכוּתוֹ בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן, לְשִׁבְתָּ בְּשָׁלוֹם. וְעַתָּה, לָךְ, בְּנִי, וְלִמַּד אֶת דְּבַר אֱלֹהִים לָעַם הַזֶּה. הִנֵּה מִפְּכַח. שְׁלוֹם עֲלֶיךָ, בְּנִי.

לט

א וְעַתָּה, בְּנִי, יֵשׁ לִי לוֹמַר לָךְ דְּבַר־מָה נּוֹסֵף עַל אֲשֶׁר אִמְרָתִי לְאַחִיד. הֲלֹא הַתְּבוּנָה בְּיָצִיבוֹת אַחִיד, נֶאֱמָנוֹת וּשְׂקִידָתוֹ בְּשִׁמְרֵת מִצְוֹת ב בְּאֱלֹהִים? הָאֵם לֹא הִיָּה לָךְ לְמוֹפֶת? כִּי לֹא שְׁמַעְתָּ לְדְבָרֵי כְּאִחִיד בָּעֵת שִׁבְתְּךָ בְּקֶרֶב עַם הַזּוֹרְמִים. וְזוֹ טַעֲנָתִי אֵלֶיךָ: אֲתָה הִלַּכְתָּ ג להַתְּפָאֵר בְּכֹחֶךָ וּבְחֲכָמָתְךָ. וְאֵין זֹאת הַכֵּל, בְּנִי. עֲשִׂיתָ אֶת אֲשֶׁר צִוֵּינוּ, כִּי נִשְׁתָּ אֶת שְׂרוּתְךָ וְהִלַּכְתָּ אֵל אֶרֶץ סִירוֹן, בְּקֶרֶבֶת גְּבוּל ד הַלְּמָנִים, אַחֵר הַזִּנְהָ אֵיזָבֵל. אָכֵן, הִיא גִּנְבָה לְבָב רַבִּים, אֲךָ אֵין זֹאת הַצִּדְקָה לָךְ, בְּנִי. הִיָּה עֲלֶיךָ לְדַאֵג לְשְׂרוּתְךָ אֲשֶׁר הִפְקַד בְּיָדֶיךָ. ה הֵאִינוּךָ יוֹדַע, בְּנִי, כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה תוֹעֵבֶה הֵם בְּעֵינֵי יְהוָה; אָכֵן, זֶה הַנִּתְעֵב בְּחֲסָאִים, זולת שְׂפִיכַת דָּם נָקִי וְהַתְּכַחְשׁוֹת לְרוּחַ י וְהַקִּדָּשׁ? כִּי אִם מִתְפַּכֵּשׁ אֲתָה לְרוּחַ הַקִּדָּשׁ, אֲשֶׁר שְׁכָנָה פֻּעַם בְּקֶרְבְּךָ, וְיֹדַע אֲתָה כִּי אֲתָה מִתְפַּכֵּשׁ לָהּ, זֶה חֲסֵא אֲשֶׁר אֵין חִינֵיהָ עֲלֶיךָ, וְכָל הַרְצָח נִגְדֹּר אֹרֵךְ אֱלֹהִים וְיִדְעִתָּהּ, לֹא יִקַּל עֲלֶיךָ לְזַכּוֹת בְּמַחֲלָה; הִנֵּנִי אוֹמֵר לָךְ, בְּנִי, י לא עַל נִקְלָה יִסְלַח לָךְ. וְהִנֵּה, בְּנִי, מִי יִתֵּן וְלֹא נִמְצְאָתָ אֲשֶׁם בְּפֶשַׁע כֹּה גְדוֹל. וְאֲנִי לֹא הִיָּיתִי עוֹמֵד עַל פִּשְׁעֶיךָ, לַעֲנוֹת אֶת נִפְשְׁךָ, לוֹלֵא הִיָּה ח הַטּוֹבָתְךָ. הֵן לֹא תוּכַל הַסְתִּיר מֵאֱלֹהִים אֶת פִּשְׁעֶיךָ. וְאִם לֹא תִנָּחֵם מִחֲסִידְךָ יַעֲמִדוּ

מ

שְׁמַחָה הִנֵּקְרָא גֵן עֵדֶן, אֲשֶׁר הוּא מְנוּחָה
וְשְׁלוֹם וּמְרוּגָוָה מִכָּל צָרוֹתֵיהֶם וּמִכָּל דְּאָגָה וְצַעַר.
וְנִשְׁמוֹת הָרָשָׁעִים, הֵן אֲשֶׁר רְעוּת, אִין לָהֶן חֶלֶק
וְנִחְלָה בְּרוּחַ יְהוָה, כִּי הֵם בָּחֲרוּ לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים
רָעִים עַל פְּנֵי מַעֲשִׂים טוֹבִים; לָכֵן נִכְנַס רוּחַ
הַשְּׁטָן לְתוֹכָם וְהִתְנַחֵל בְּבִיתָם. הֵן יִשְׁלָכוּ אֶל
הַחֲשָׁד הַחֲצִיצוֹן; שָׁם יִהְיוּ בָכִי, יִלְלָה וְחֲרוֹק שְׁנַיִם,
וְכָל זֹאת מִפְּנֵי עֲוֹנוֹם, כִּי הִלְכוּ שָׁבִי אַחֵר רָצוֹן
הַשְּׁטָן. זֶה מִצַּב נִפְשוֹת הָרָשָׁעִים, אָכֵן, בַּחֲשָׁד
וּבְמִצַּב אִים וְנוֹרָא בְּצַפּוֹתוֹן לַחֲרוֹן אַשׁ אֲשֶׁר
לְחַמַּת אֱלֹהִים עָלֵיהֶן. כֹּה הֵם שְׂרִוּיִים, בְּעוֹד
אֲשֶׁר הַצִּדִּיקִים שְׂרִוּיִים בְּגֵן עֵדֶן עַד עַתָּה תְּקוּמָתָם.
וְהִנֵּה, יֵשׁ אֲשֶׁר מְבִינִים כִּי מִצַּב הָאֲשֶׁר הָיָה וַיִּגֹּן
הַנֶּפֶשׁ הַזֶּה אֲשֶׁר לִפְנֵי הַתְּקוּמָה, הֵם תְּקוּמָה
רֵאשׁוֹנָה. וּמוֹדָה אֲנִי כִּי אֲפֹשֶׁר לְכַנּוֹתָהּ תְּקוּמָה,
וְהִיא נִשְׁיֵאת הַנֶּשְׁמָה, אוֹ הַנֶּפֶשׁ וְהַסִּבְתָּהּ אֶל
אֲשֶׁר אוֹ אֵל יִגֹּן, כִּפִּי הַדְּבָרִים שְׁנֶאֱמַרְוּ. וְהִנֵּה,
אֵף נֶאֱמַר כִּי יֵשׁ תְּקוּמָה רֵאשׁוֹנָה, תְּקוּמַת כָּל
אֲשֶׁר הָיוּ, וְאֲשֶׁר הָנִס וְאֲשֶׁר יִהְיוּ, עַד תְּקוּמַת
הַמְּשִׁיחַ מִן הַמֵּתִים. וְאִנְחֵנוּ אֵינְנוּ סְבוּרִים כִּי
הַתְּקוּמָה הָרֵאשׁוֹנָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר דָּבַר עָלֶיהָ
בְּאִפְּנוֹ הַזֶּה, הִיא תְּקוּמַת הַנִּפְשׁוֹת וְהַסִּבְתָּן אֶל
אֲשֶׁר אוֹ אֵל יִגֹּן. לֹא תַעֲלֶה עַל דַּעְתְּךָ כִּי זֶה
מִשְׁמַע הַדְּבָרִים. הִנְנִי אוֹמֵר לָךְ; לֹא, כִּי הַפּוֹנָה
הִיא אַחֵד הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף מַחֲדָשׁ אֲשֶׁר לְאֵלָהּ
מִימּוֹת אָדָם הָרֵאשׁוֹן וְעַד עַתָּה תְּקוּמַת הַמְּשִׁיחַ.
וְאֲנִי אֵינְנִי אוֹמֵר כִּי נִפְשׁוֹת כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
דָּבַר עָלֵיהֶם וְגוֹפֵם יִשְׁבוּ וְיִתְאַחֲדוּ בְּאוֹתָהּ
הַשְּׁעָה, הָרָשָׁעִים וְהַצִּדִּיקִים כָּאֶחָד. דִּי אִם
אִמַּר כִּי הֵכַל יְקוֹמוּ וְיָבוֹאוּ; אוֹ בְּמִלִּים אַחֲרוֹת,
תְּקוּמָתָם תִּחּוּל לִפְנֵי תְּקוּמַת אֵלָהּ אֲשֶׁר יְמוּתוֹ
אַחֵר תְּקוּמַת הַמְּשִׁיחַ. וְעַתָּה, בְּנִי, אֵינְנִי אוֹמֵר
כִּי תְּקוּמָתָם תִּחּוּל בְּעַת תְּקוּמַת הַמְּשִׁיחַ; אֵף
אֲנִי מִבִּיעַ אֶת דַּעְתִּי כִּי נִפְשׁוֹת הַצִּדִּיקִים וְגוֹפֵם
יִתְאַחֲדוּ שְׁנִית בְּעַת תְּקוּמַת הַמְּשִׁיחַ וְעָלִיתוּ
הַשְּׁמִימָה. אִם יִהְיֶה זֶה בְּעַת תְּקוּמָתוֹ אוֹ
אַחֲרָיָה, זֹאת אֵינְנִי אוֹמֵר; וְאוֹלָם זֹאת אִמַּר:
יֵשׁ מְרוּחַ בֵּין הַמָּוֶת לְבֵין תְּקוּמַת הַגּוּף, וְהוּא
מִצַּב הַנֶּפֶשׁ בְּאֲשֶׁר אוֹ בִּיגוֹן עַד הַמוֹעֵד אֲשֶׁר
הוֹעִיד אֱלֹהִים לְתְּקוּמַת הַמֵּתִים וְלֵאחֹד הַנֶּפֶשׁ

א וְעַתָּה, בְּנִי, הִנֵּה עוֹד דְּבָרִים אֲשֶׁר רָצוֹנִי לִזְמֹר
לָךְ, יַעַן אֲשֶׁר רֹאֶה אֲנִי כִּי דַעְתְּךָ מְטַרְדָּת בְּדָבַר
ב תְּחִית הַמֵּתִים. הִנְנִי אוֹמֵר לָךְ כִּי אִין תְּחִית
מֵתִים, אוֹ בְּמִלִּים אַחֲרוֹת: הַמֵּתִים לֹא יִהְפְּכוּ בְּנִי
אֶלְמוֹת, וְהַמְּשִׁחַת לֹא יִהְפֹּךְ לְבִלְתִּי מְשִׁחַת כִּי
ג אִם אַחֵר בּוֹא הַמְּשִׁיחַ. הִנֵּה, הוּא הַמְּקַנֵּס אֶת
תְּחִית הַמֵּתִים. וְאוֹלָם, רֹאֶה בְּנִי, טָרַם הַגִּיעָה
עַת הַתְּחִיָּה. וְהִנֵּה אֲגַלֶּה לָךְ דְּבַר סֵתֶר. אֲמַנִּם
יֵשׁ נִסְתָּרוֹת שְׁמוֹרוֹת רַבּוֹת, אֲשֶׁר אִישׁ לֹא יוֹדֵעַן,
כִּי אִם אֱלֹהִים לְבָדוֹ, אֵף דְּבַר אֶחָד אֵרְאֶה, אֲשֶׁר
דָּבַר שְׁקִידָתִי, בְּקִשְׁתִּי מֵאֱלֹהִים לְדַעְתּוֹ וְהוּא
דָּבַר תְּחִית הַמֵּתִים. כִּי הוֹעֵד מוֹעֵד אֲשֶׁר בּוֹ
ד יְקוֹמוּ הַכָּל מִן הַמֵּתִים, וְאִין אִישׁ יוֹדֵעַ מִתִּי יָבוֹא;
ה אֵף אֱלֹהִים יוֹדֵעַ אֶת עַתּוֹ. וְהִנֵּה, אַחַת הִיא אִם
ז יִהְיֶה מוֹעֵד אֶחָד, אוֹ מוֹעֵד שְׁנִי, אוֹ מוֹעֵד שְׁלִישִׁי
ט לְתְּקוּמַת הַמֵּתִים, יַעַן אֲשֶׁר יוֹדֵעַ אֱלֹהִים אֶת כָּל
אֵלָה; וְדִי לְדַעַת כִּי כֵן הַדְּבַר, כִּי מוֹעֵד נִקְבַּע
ו לְתְּקוּמַת הַכָּל מִן הַמֵּתִים. וְהִנֵּה הֶכְרַח כִּי יִהְיֶה
מְרוּחַ זְמַן בֵּין יוֹם הַמָּוֶת וּבֵין יוֹם הַתְּקוּמָה.
ז וְעַתָּה אֲשֶׁאֵל: מַה הִיּוֹת נִפְשׁ הָאָדָם בֵּין יוֹם
ח הַמָּוֶת וּבֵין מוֹעֵד הַתְּקוּמָה? אַחַת הִיא אִם
ט נִקְבְּעוּ לְבִנֵי הָאָדָם מוֹעֲדֵי תְּקוּמָה נוֹסְפִים עַל
הָאֶחָד; הֲרִי אִין הַכָּל מֵתִים בְּעַת אַחַת, וְאִין זֶה
י חֲשׁוֹב; הֵן הַכָּל יוֹם אֶחָד בְּשֵׁנֵי אֱלֹהִים, וְהַזְמַן
ט נִמְדָּד רַק לְבִנֵי הָאָדָם. אָכֵן, יֵשׁ מוֹעֵד אֲשֶׁר
הוֹעֵד לְבִנֵי הָאָדָם לְקוֹם מִן הַמֵּתִים; וְיֵשׁ מְרוּחַ
בֵּין יוֹם הַמָּוֶת וּמוֹעֵד הַתְּקוּמָה. וְעַתָּה, עַל אוֹדוֹת
מְרוּחַ הַזְמַן הַזֶּה וְמַה הִיּוֹת בּוֹ לְנִפְשׁוֹת בְּנֵי הָאָדָם,
הוּא הַדְּבַר אֲשֶׁר בְּשְׁקִידָתִי בְּקִשְׁתִּי מִיְהוָה לְדַעְתּוֹ;
י וְהִנֵּה הַדְּבַר אֲשֶׁר עָלִיו אָכֵן אֲדַע. וּבְבוֹא הַמוֹעֵד,
כְּאֲשֶׁר יְקוֹמוּ הַכָּל מִן הַמֵּתִים, אֲזִי יוֹדֵעַ לָהֶם כִּי
אֱלֹהִים יוֹדֵעַ אֶת כָּל הַמוֹעֲדִים הַקְּבוּעִים לְאָדָם.
יא וְאֲשֶׁר לְמִצַּב הַנֶּפֶשׁ בֵּין הַמָּוֶת וּבֵין הַתְּקוּמָה,
נִדְּעַ לִי מִפִּי מִלֶּאֶף אֱלֹהִים כִּי נִשְׁמוֹת כָּל בְּנֵי
הָאָדָם, מִיָּד עִם הַפְּרֹד מִן הַגּוּף אֲשֶׁר הוּא בֵּן
תְּמוּתָהּ, הַטּוֹבוֹת וְהָרָעוֹת כְּאַחַת, נִלְקָחוֹת
הַבִּיתָה אֶל הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם חַיִּים.
יב אֲזִי תִתְקַבְּלֶנָה נִשְׁמוֹת הַצִּדִּיקִים לְמִצַּב שֶׁל

והגוף מחדש והבאתם לעמד לפני אלהים, להשפט כפי מעשיהם. וזה יביא את השבת הדברים אשר על אודותיה הגה פי הנביאים. כג הנפש תשוב אל הגוף והגוף ישוב אל הנפש; כל איבר ומפרק ישובו אל מקומם בגוף; אף שער הראש לא יאבד; אכן, כל דבר ישוב אל צורתו המתאימה והמשלמת. הנה, בני, זאת ההשבה אשר על אודותיה הגה פי הנביאים. כה אז יורחו הצדיקים במלכות אלהים. כו אף הנה, מיתה אימה באה על הרשעים, כי מתים הם באשר לדברי צדק; כי טמאים הם ולא יירש כל טמא את מלכות אלהים; מנודחים יהיו ויפקדו לאכל מפרי עמלם, מעשיהם אשר רעים היו, ולשתות מקבעת כוס התרעלה.

א ועתה, בני, יש לי לומר דבר-מה על ההשבה אשר דבר בה. כי הנה, יש אשר עותו את כתבי הקדש וסטו הרחק מדרך הישר מפני הדבר הזה. ואני רואה כי אף דעתך מטרדת בדבר הזה; הנה אבארו לך. הנני אומר לך, בני, כי תכנית ההשבה היא הכרח לפי צדק אלהים, כי יש הכרח אשר כל הדברים ישובו אל סדרם. הנה, זה הכרח וצודק לפי כח המשיח ותקומתו, כי תשוב נפש האדם אל גופו, וכי ישוב כל איבר אשר לגוף אל בנו. ויש הכרח לפי צדק אלהים כי בני האדם ישפטו על פי מעשיהם; אם מעשיהם בעולם הזה טובים היו ותשוקות לבם היו טובות, הרי הכרח כי אף הם יושבו, ביום האחרון, אל אשר הוא טוב. ואם רעים מעשיהם, יושבו אל עושיהם לרעה. אכן, כל הדברים יושבו אל סדרם הראוי, כל דבר אל מקומו הטבעי; מות ינשא לאלמות, המשחת לבלתי משחת; הם ינשאו לאשר אין קץ לרשת את מלכות אלהים, או יסבו אל יגון אין קץ לרשת את מלכות השטן, האחד לכאן והאחר לשם. האחד הוקם לאשר כפי תשוקותיו לאשר, או לטוב כפי תשוקותיו לטוב; והאחר הוקם אל הרע, כפי תשוקותיו לרע; כי כפי

מא

א ועתה, בני, יש לי לומר דבר-מה על ההשבה אשר דבר בה. כי הנה, יש אשר עותו את כתבי הקדש וסטו הרחק מדרך הישר מפני הדבר הזה. ואני רואה כי אף דעתך מטרדת בדבר הזה; הנה אבארו לך. הנני אומר לך, בני, כי תכנית ההשבה היא הכרח לפי צדק אלהים, כי יש הכרח אשר כל הדברים ישובו אל סדרם. הנה, זה הכרח וצודק לפי כח המשיח ותקומתו, כי תשוב נפש האדם אל גופו, וכי ישוב כל איבר אשר לגוף אל בנו. ויש הכרח לפי צדק אלהים כי בני האדם ישפטו על פי מעשיהם; אם מעשיהם בעולם הזה טובים היו ותשוקות לבם היו טובות, הרי הכרח כי אף הם יושבו, ביום האחרון, אל אשר הוא טוב. ואם רעים מעשיהם, יושבו אל עושיהם לרעה. אכן, כל הדברים יושבו אל סדרם הראוי, כל דבר אל מקומו הטבעי; מות ינשא לאלמות, המשחת לבלתי משחת; הם ינשאו לאשר אין קץ לרשת את מלכות אלהים, או יסבו אל יגון אין קץ לרשת את מלכות השטן, האחד לכאן והאחר לשם. האחד הוקם לאשר כפי תשוקותיו לאשר, או לטוב כפי תשוקותיו לטוב; והאחר הוקם אל הרע, כפי תשוקותיו לרע; כי כפי

מב

א ועתה, בני, רואה אני כי דעתך עוזנה טרודה בדבר-מה אשר אינו יכול להבינו. אכן, בדבר צדק אלהים בענישתו את החוטא. יען אשר סובר אתה כי הסבת יגון לחוטא אינה צודקת. ב הנה, בני, אבאר לך את הדבר הזה. כי הנה,

בַּעַת מַצֵּב הַהִכָּנָה. כִּי לֹאֵל הַתְּנַאי הַזֶּה, לֹא יִכְלֶה מִדַּת הַרְחָמִים לְהַשְׁפִּיעַ, כִּי הִיָּה זֶה מִבְּטֵל אֶת פְּעֻלַּת מִדַּת הַדִּין. אָכֵן, לֹא נָתַן לְבִטֵּל פְּעֻלַּת הַדִּין, כִּי אֵלֹו הִתְאַפְּשֶׁר הַדְּבָר הִיָּה אֱלֹהִים חִדֵּל מִהֵיּוֹת אֱלֹהִים. וְכֵה רֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי כָל בְּנֵי הָאָנוּשׁ הֵיוּ מִפְּלִים וְאֲחוּזִים עַל יְדֵי מִדַּת הַדִּין; אָכֵן, אֲשֶׁר הִיא צֶדֶק אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הִיָּה גֹזֵר עֲלֵיהֶם לְהַפְרֵת מִלְּפָנָיו לְעוֹלָם. וְהִנֵּה, תִּכְנִית הַרְחָמִים לֹא הִיָּה יוֹצֵאת אֶל הַפֶּעַל, בְּלִתִּי אִם הִיָּה נַעֲשִׂית כִּפְרָה; לָכֵן אֱלֹהִים עֲצָמוּ מִכִּפֹּר עַל חֲטָאֵי הָעוֹלָם, לְהוֹצִיא לַפֶּעַל אֶת תִּכְנִית הַרְחָמִים, לְסַפֵּק אֶת תְּבִיעוֹת מִדַּת הַדִּין, לְמַעַן יִהְיֶה אֱלֹהִים מְשֻׁלָּם, אֱלֹהֵי צֶדֶק וְאֱלֹהֵי רַחֲמִים. וְהִנֵּה, לֹא יְכוּלִים הֵיוּ בְנֵי הָאָדָם לְשׁוּב מַחֲטָא לֹאֵל הִיָּה עֲנִישָׁה, אֲשֶׁר אֵף הִיא נִצְחִית, כִּפִּי שְׁחִי הַנֶּפֶשׁ נִצְחִית; וְהַעֲנִישָׁה נִקְבַּעַת לְעַמַּת תִּכְנִית הָאֲשֶׁר, אֲשֶׁר אֵף הִיא נִצְחִית כִּנְצְחִית לֹא חָטָא? וְכִיצַד יִחָטָא אִם אֵין חֹק? וְכִיצַד יִהְיֶה חֹק אִם אֵין עֲנִישָׁה? הִנֵּה נִקְבַּעַת עֲנִישָׁה וְחֹק צֶדֶק נָתַן אֲשֶׁר הִבִּיא חֲרֻט מִצִּפּוֹן לְאָדָם. כִּי לֹאֵל נָתַן חֹק, כְּמוֹ רוֹצֵחַ אָדָם מוֹת יוֹמָת, הִהִיָּה רוֹצֵחַ יָרָא מוֹת? אָכֵן, לֹאֵל נָתַן חֹק עַל חָטָא, לֹא הֵיוּ בְנֵי הָאָדָם יָרָאִים לְחָטָא. וְלֹאֵל נָתַן חֹק, מֵה יִכְלוּ לַעֲשׂוֹת דִּין, אוֹ אֵף רַחֲמִים, עַל חָטָא בְנֵי אָדָם? הֵן לֹא הִיָּה לָהֶם כָּל תִּקְוָה עַל הַבְּרִיּוֹת. אֵף נָתַן חֹק וְנִקְבַּעַת עֲנִישׁ וְהַעֲנִיקָה תְּשׁוּבָה מִחָטָא. וּמִדַּת הַרְחָמִים תּוֹבַעַת תְּשׁוּבָה, אֲשֶׁר אִם לֹא כֵן, תּוֹבַעַת מִדַּת הַדִּין אֶת הַבְּרִיָּה בְּהוֹצִיאָהּ אֶת הַחֹק אֶל הַפֶּעַל, וְהַחֹק מְטִיל אֶת הָעֲנִישׁ; אִם לֹא כֵן, תִּבְטֵל פְּעֻלַּת הַצֶּדֶק, וְאֱלֹהִים יִחְדֵּל מִהֵיּוֹת אֱלֹהִים. אֵף אֵין אֱלֹהִים חִדֵּל מִהֵיּוֹת אֱלֹהִים, וּמִדַּת הַרְחָמִים פּוֹעֲלַת עַל הַנֶּחֱם מִחָטָא, וְהַרְחָמִים בָּאִים מִפְּנֵי הַכִּפְרָה; וְהַכִּפְרָה מְבִיאָה אֶת תְּקוּמַת הַמֵּתִים; וְתְקוּמַת הַמֵּתִים מְשִׁיבָה אֶת הָאָדָם אֶל נִכְח אֱלֹהִים; וְהוּא מוֹשֵׁב לְעַמֵּד לְפָנָיו לְהַשְׁפֵּט כִּפִּי מִעֲשָׂיו, עַל פִּי הַחֹק וְהַצֶּדֶק. כִּי מִדַּת הַדִּין תּוֹבַעַת אֶת כָּל תְּבִיעוֹתֶיהָ, וְכֵן מִדַּת הַרְחָמִים תּוֹבַעַת אֶת כָּל אֲשֶׁר לָהּ. וְכֵן לֹא נוֹשָׁע אִישׁ כִּי אִם הַנֶּחֱמִים

אֲחֵר אֲשֶׁר שָׁלַח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת אֲבוֹתֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים מִגֵּן לְעַבֵּד אֶת הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִלְקְחוּ מִמֶּנָּה; אָכֵן, אֲחֵר הוֹצִיאָו אֶת הָאָדָם, הוּא הִשְׁכִּין מִקְדָּם לָגֵן עֵדֶן כְּרוֹבִים וְלֹהֵט חֶרֶב מִתְּהַפֶּכֶת, לְשֹׁמֵר אֶת עֵץ הַחַיִּים. וְהִנֵּנוּ רֹאִים כִּי הָאָדָם הִיָּה כְּאֱלֹהִים, לְדַעַת טוֹב וָרָע; וְכֵן יִשְׁלַח יְדֹו וְיִקַּח גַּם מִעֵץ הַחַיִּים וְיֹאכַל וְיִחְיֶה לְעוֹלָם, הִשְׁכִּין יְהוָה אֱלֹהִים כְּרוֹבִים וְאֶת לֹהֵט הַחֶרֶב הַמִּתְּהַפֶּכֶת, לְבָל יֹאכַל הָאָדָם מִן הָפָרִי. כֹּה רֹאִים אֲנַחְנוּ, כִּי נָתַן וְזָמַן לְאָדָם לְהִנָּחֵם מִחֲטָאֵיו, תְּקוּפַת נִסְיוֹן, תְּקוּפַת תְּשׁוּבָה וְעִבּוּדֹת אֱלֹהִים. כִּי אֵלֹו שָׁלַח אָדָם יְדֹו מִיָּד וְאָכַל מִעֵץ הַחַיִּים, הִיָּה הוּא חַי לְעוֹלָם, כְּדִבְרֵי אֱלֹהִים, וְלֹא הִיָּה נוֹתֵר מִרוּחַ זָמַן לְתְשׁוּבָה; וְאֵף דִּבְרֵי אֱלֹהִים הִיָּה בְטֵל וְתִכְנִית הַיְשׁוּעָה הַגְּדוּלָּה הִיָּה מוֹפְרָת. וְהִנֵּה, נִגְזֵר עַל הָאָדָם לְמוֹת; לָכֵן, כִּפִּי אֲשֶׁר הֵם הִרְחִקוּ מִעֵץ הַחַיִּים, כֵּן יִרְחִקוּ מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, וְהָאָדָם הִיָּה לְאוֹבֵד עַד עוֹלָם. אָכֵן, הֵם הֵיוּ לְבְנֵי נִפְיָלָה. וְבִזְזָת רֹאָה אֶתָּה כִּי אֲבוֹתֵינוּ הָרִאשׁוֹנִים נִכְרְתוּ מִלְּפָנֵי יְהוָה בַּחֲמֹר וְאֵף בְּרוּחַ; וְכֵה רֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי הֵם הִפְכוּ חֲפְשִׁים לַפֶּעַל כְּחִפְצָם וְכִרְצוֹנָם. וְהִנֵּה, לֹא הִיָּה זֶה רָאִי כִּי הָאָדָם יַצֵּל מִמּוֹת הַגּוֹף, כִּי הִיָּה זֶה מִבְּטֵל אֶת תִּכְנִית הָאֲשֶׁר הַגְּדוּלָּה. עַל כֵּן, יַעַן אֲשֶׁר לְעוֹלָם אֵין הַנֶּפֶשׁ יְכוּלָּה לְמוֹת, וְהַנִּפְיָלָה הִבִּיאָה עַל בְּנֵי הָאָדָם מוֹת רוּחָנִי כִּפִּי אֲשֶׁר הִבִּיאָה מוֹת גּוֹפָנִי, וּמִשְׁמַע זֹאת, כִּי הֵם נִכְרְתוּ מִלְּפָנֵי יְהוָה, הִיָּה זֶה רָאִי כִּי בְנֵי הָאָדָם יַצִּלוּ מִן הַמּוֹת הָרוּחָנִי הַזֶּה. לָכֵן, יַעַן אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בַעֲלֵי תַּאֲוֹת בְּשָׂרִים, חוֹשְׁנִים וּשְׁטָנִים, כְּדֶרֶךְ הַטִּבַּע, נַעֲשׂוּ לָהֶם מַצֵּב נִסְיוֹן, זֶה מַצֵּב הַתְּכֻנּוֹת, מַצֵּב הַכִּנָּה. וְעַתָּה, זָכֹר, בְּנֵי, לֹאֵל תִּכְנִית הַנֶּפֶשׁ, אֵלֹו הִיָּה וְתוֹר עֲלֶיהָ, אֲמַלְלָהּ הִיָּה נִפְשָׁם, מִיָּד עִם מוֹתָם, כִּי הֵיוּ נִכְרְתִים מִלְּפָנֵי יְהוָה. וְאֵף לֹא הִיָּה שׁוּם אִפֹּן לְהִבִּיא אֶת בְּנֵי הָאָדָם לְהַנְצִל מִהַנִּפְיָלָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִבִּיא הָאָדָם עַל עֲצָמוֹ עַל יְדֵי אִי־הַשְׁמָעוּ. לָכֵן, עַל פִּי הַצֶּדֶק, לֹא הִיָּה יְכוּלָּה תִּכְנִית הַנֶּפֶשׁ לְצַאֵת אֶל הַפֶּעַל, כִּי אִם עַל תְּנַאי אֲשֶׁר יִשׁוּבוּ בְנֵי הָאָדָם מִחָטָא בַּעַת מַצֵּב הַנִּסְיוֹן הַזֶּה, אָכֵן,

התכוננו לקרב. אכן, הם כנסו את צבאותיהם
 בארץ ירשון. והלמנים באו באלפיהם. הם באו
 אל ארץ אנטיאנוס, אשר היא ארץ הזורמים;
 ושם מנהיגם נקרא זרעחמנה. ויש אשר נטו
 העמלקיים בעצמם לרשעה ולרצח לעמת
 הלמנים, מנה זרעחמנה מפקדים עליונים על
 הלמנים אשר היו כלם עמלקיים וזורמים.
 זאת הוא עשה למען שמר את שנאתם לנפיים,
 בעבור הכניעם למען יבצעו את מזמותי. הנה,
 הוא זמם לעורר את חמת הלמנים על הנפיים,
 וזאת עשה למען יקח בחזקת היד כח רב עליהם
 ולמען השיג עליונות על הנפיים בשעבדם.
 וכוונת הנפיים הייתה להגן על ארצם ועל בתיהם
 ועל נשיהם ועל ילדיהם, לשמרם מיד אויביהם;
 וכן לשמר על זכויותיהם ועל חרותם, למען
 יעבדו את אלהים כחפצם. כי הם ידעו כי אם
 יפלו לידי הלמנים, ישמידו אלה את כל אשר
 יעבד ברוח ובאמת את אלהים, את אלהי
 האמת החי. והם אף ידעו את שנאת הלמנים
 העזה לאחיהם, אנשי אנטי-נפילחי הנקראים
 אנשי עמון, אשר לא נשאו כלי נשק; כי בבואם
 בברית לא הפרוה בשום אופן; על כן ידעו, כי
 בנפל אלה לידי הלמנים, השמיד ישמדם.
 והנפיים לא היו נכונים להתיר את השמדתם,
 ולכן נתנו להם אדמות לנחלה. ואנשי עמון
 נתנו לנפיים חלק גדול מקנינם, לכלכל את
 צבאם. הנה כי כן, נאלצו הנפיים לעמוד לבדם
 בפני הלמנים אשר היו התחברות למן, למואל,
 בני ישמעאל וכל אשר נפרדו מן הנפיים, והם
 עמלקיים וזורמים וצאצאי כהני נח. והצאצאים
 ההם היו רבים מאד, כמעט כמספר הנפיים. כה
 נאלצו הנפיים להלחם באחיהם, עד שפך דם.
 והיה בהאסף חילות הלמנים בארץ אנטיאנוס,
 והנה היו חילות הנפיים מוכנים לפגושם לקרב
 בארץ ירשון. ושם מנהיג הנפיים, האיש אשר
 מנה למפקדם הראשי, נקרא מורוני; והוא קבל
 את הפקוד על כל צבאם. ומורוני קבל את
 הפקוד ואת נהול כל מלחמותיהם. והוא בן
 עשרים וחמש שנה בלבד בהתמנותו למפקד
 ראשי לחילות הנפיים. והוא פגש בלמנים

כה מחטא באמת בלבד. כי סבור אתה כי מדת
 הרחמים יכולה לחמס את מדת הדין? הנני
 אומר לך: לא; אף לא שמץ. כי אם כן, היה
 כו אלהים חדל מהיות אלהים. אכן, כה מוציא
 אלהים לפעל את תכליותיו הגדולות והנצחיות,
 אשר הוכנו מיסוד העולם, וכה באה ישועת בני
 כז האדם וגאלתם, וכן פליונם ויגונם. לכן, בני,
 כל החפץ לבוא יבוא ויגמע באות נפשו ממי
 החיים; וכל אשר אינו חפץ לבוא, איננו מכרח
 לבוא, ואולם ביום האחרון יושב לו גמולו
 כח בהתאם למעשיו. אם חפץ להרע ולא שב
 מרעתו בימי, רעה תעשה לו על פי ההשבה
 כט אשר לאלהים. ועתה, בני, חפצי כי לא תתן
 עוד לדברים האלה להטרידך. הנח רק לחטאיד
 להטרידך באותה טרדה אשר תביאך אלי
 ל תשובה. הנה, בני, חפצי כי לא תוסיף להכחיש
 את צדק אלהים. אל תתאמץ להצדיק את
 עצמך אף בדבר הפחות ביותר מפני חטאיד,
 ובזאת להכחיש את צדק אלהים; כי זאת
 תעשה: תן לצדק אלהים ולרחמי ולארץ
 אפיו שלטון מלא בלבד, והנח להם להשפילך
 לא בכניעה עד עפר. הנה, בני, נקראת מאת
 אלהים להשיף את דברו אל העם הזה, ועתה,
 בני, לך לדרךך, והשמע את דבר אלהים באמת
 ובפחון, למען תביא נפשות לתשובה, למען
 תחול עליהן תכנית הרחמים הגדולה. יהי רצון
 מלפני אלהים לתת לך כפי דברי. אמן.

מג

א והיה כי הלכו בני עלמא אל העם, להשימעם
 את דבר אלהים. ואף עלמא עצמו לא יכול היה
 ב לשקט ויצא גם הוא. ולא נוסף לדבר על
 הספתם, רק כי הם הטיפו את דבר אלהים, את
 האמת, כפי רוח הנבואה וההתגלות; והם
 הטיפו, על פי סדר הקדש אשר לאלהים אשר
 ג על פיו נקראו. ועתה אשוב לספור המלחמות
 בין הנפיים ובין הלמנים בשנת שמונה עשרה
 ד לשלטון השופטים. והנה, הזורמים הפכו
 למנים; ובראשית שנת שמונה עשרה ראו
 הנפיים כי הלמנים עולים עליהם; לכן הם

הנפיים היה לשמר על אדמותיהם וחרותם
 וכנסיתם. לכן לא ראה חסא בהגנתם על ידי
 תחבולה; לכן נגלה לו על ידי מרגליו מסלול
 לא מסע הלמנים. והוא חלק את צבאו והעביר
 חלק ממנו אל הבקעה, והחביאו במזרח
 ובדרום גבעת רפלה; ואת שארית החיל
 החביא במערב הבקעה, ממערב לנהר צידון,
 בואקה גבול ארץ מנטי. וכן, לאחר הציבו את
 צבאו בחפצו, הוא היה מוכן לפגושם. והלמנים
 באו מצפון לגבעה, אשר בקרבתה התחבא
 חלק מצבא מורוני. והיה כעבר הלמנים את
 גבעת רפלה, כהכנסם אל הבקעה ובהחלם
 לחצות את נהר צידון, יצא החיל האזרוב בדרום
 הגבעה, אשר שם מנהיגו נקרא לחי, והקיף
 אותם ממזרח, מאחוריהם. וכראות הלמנים
 את הנפיים עולים עליהם מאחור, הם פנו
 אליהם והחלו להלחם בחיל לחי. אז החל
 קציר דמים בשני הצדדים, אף נורא יותר היה
 בלמנים, כי גופם העירם חשוף היה למכות
 העזות מחרבות הנפיים ומפגיונותיהם אשר
 הנחיתו מות כמעט בכל מקה. ולעמדת זאת,
 היו בקרב הנפיים רק בודדים אשר נפלו מחרב
 הלמנים ומאבוד דם, כי איברי גופם החיוניים
 היו מוגנים ממכות הלמנים על ידי שריוני החזה
 ומגני הזרוע ומגני הראש אשר להם. כה עלה
 ביד הנפיים לזרע מות בקרב הלמנים. והלמנים
 נבהלו מעצמת ההשמדה בקרבם, והחלו לנוס
 לעבר נהר צידון. והם נרדפו על ידי לחי ואנשיו,
 אשר גרשו אל מי צידון. והם חצו את מי צידון,
 ולחי החזיק את חיליו על שפת נהר צידון למנע
 את הלמנים מחציתו. ומורוני וצבאו פגשו את
 הלמנים בבקעה, בעבר נהר צידון; והם התנפלו
 עליהם והחלו להרגם. והלמנים נסו שנית
 מפניהם, לעבר ארץ מנטי, ושם פגשם שנית
 חיל מורוני. הפעם לחמו הלמנים בנחישות
 רבה; אכן, מעולם לא נודעו הלמנים כלוחמים
 כה עזים ונועזים, אף לא מראשיתם. והם אשר
 עזרום להלחם היו זורמים והעמלקיים, אשר
 היו ראשי מפקדיהם ומנהיגיהם, וכן זרעמנה,
 ראש קציניהם, מנהיגם הראשי ומפקדם; אכן,

גבול ירשון, ואנשיו מזינים בחרבות ובפגיונות
 ובכל מיני כלי מלחמה. ובהפגשם ראו חילות
 הלמנים כי אנשי נפי צידו ביד מורוני בשריוני
 חזה ובמגני זרוע ואף במגני ראש ובלבוש עבה.
 כ וצבא זרעמנה לא פה היה מציד. בידיהם היו
 רק חרבותיהם ופגיונותיהם, קשתותיהם
 וחציהם, ואננים ומקלעים; והם היו עירמים,
 זולת עורות אשר חגרו על מתניהם. אכן, הכל
 כא היו עירמים, זולת הזורמים והעמלקיים. והם
 לא היו מזינים בשריוני חזה או במגנים, ועל כן
 חרדו מאד מפני חיל הנפיים המשריגים, אף כי
 כב מספרם רב מאד היה ממספר הנפיים. והנה,
 הם לא העזו לצאת על הנפיים בגבול ירשון.
 על כן הם נטשו את ארץ אנטיאנוס ופנו אל
 היערות ונסעו בהם הלוח וסב, הרחק, למקורות
 נהר צידון, ומגמת פניהם ארץ מנטי, לכבשה;
 כי לא שערו כי חילות מורוני ידעו אנה הלכו.
 כג אף היה כי מיד בצאתם אל היערות, שלח
 מורוני אחריהם מרגלים לצפות במחנם. ומורוני,
 אשר ידע על נבואות עלמא, שלח אליו אנשים
 מספר ובקש ממנו לשאל את פי יהוה אנה ילך
 כד חיל הנפיים להגן על עצמו מפני הלמנים. והיה
 דבר יהוה אל עלמא, והוא הודיע את שליחי
 מורוני כי חילות הלמנים נסעו סביב ביערות
 ופניהם מועדות אל ארץ מנטי, לפתח בהתקפה
 על חלק העם החלש. והשליחים הלכו והביאו
 כה את הודעתו אל מורוני. ומורוני, אחר הפקידו
 חיל מצבאו בארץ ירשון, פן ישוב אליה חיל מן
 הלמנים וישתלט על העיר, לקח את שאר צבאו
 כו עמו וצעד אל ארץ מנטי. והוא צוה את כל
 יושבי חבל הארץ ההוא להאסף למלחמה על
 הלמנים, להגן על אדמותיהם ועל ארצם, על
 זכויותיהם ועל חרותם; כה הם היו ערוכים לפני
 כז בוא הלמנים. ומורוני צוה את צבאו להסתר
 בבקעה אשר לשפת נהר צידון, ממערב לנהר,
 כח ביערות. ומורוני הציב מרגלים סביב-סביב,
 כט לדעת את מועד בוא מחנה הלמנים. ומורוני
 ידע כי כונת הלמנים היא להשמיד את אחיהם,
 או להכניעם ולשעבדם למען יסד לעצמם
 ל ממלכה על כל הארץ. והוא אף ידע כי כל חפץ

אִינְנוּ רוֹצִים לְהִיּוֹת אֲנָשִׁי דְּמִים. הֵן יוֹדְעִים
 אַתָּם כִּי אַתֶּם בְּיָדֵינוּ, אַךְ אִינְנוּ חֲפָצִים לְהֵרֵג
 אֶתְכֶם. הֵן לֹא יֵצְאוּנוּ לְהִלָּחֵם בְּכֶם לְמַעַן נִשְׁגִּי
 שְׁלֹטוֹן בְּשָׁפִיכַת דַּמְכֶם; אִין גַּם חֲפָצֵנוּ לְהַכְנִיס
 אִישׁ תַּחַת עַל שַׁעְבּוּד. הֵן רַק זֹאת סִבַּת צִאתְכֶם
 עָלֵינוּ: זַעַמְכֶם עָלֵינוּ מִפְּנֵי דְתַנּוּ. וְעַתָּה הִנֵּכֶם
 רוֹאִים כִּי עֲמָנוּ יְהוּה, וְכִי הוּא נִתְּנָכֶם בְּיָדֵינוּ.
 וְרָצוֹנִי הוּא כִּי תִבְּנוּ כִּי זֹאת נַעֲשֶׂתָה לָנוּ מִפְּנֵי
 דְתַנּוּ וּמִפְּנֵי אֲמוּנָתְנוּ בְּמִשְׁתִּי. וְהִנֵּכֶם רוֹאִים כִּי
 אִין בְּיָדְכֶם לֵאבֹד אֶת אֲמוּנָתְנוּ זֹאת. הִנֵּכֶם
 רוֹאִים כִּי זֹאת אֲמוּנַת אֱלֹהִים הַנְּכוּנָה; אָכֵן,
 רְאִיתֶם כִּי אֱלֹהִים יִתְמֹךְ בָּנוּ, וְיִשְׁמְרֵנוּ וְיִנְצְרֵנוּ
 כָּל עוֹד נִשְׁמָר אֲמוּנִים לוֹ וְלֵאֲמוּנָתְנוּ וְלִדְתָנוּ;
 וְלַעוֹלָם לֹא יִתִּיר יְהוּה כִּי נִכְרַת בְּלִתִּי אִם נִפְשַׁע
 וְנִכְחַשׁ בְּאֲמוּנָתְנוּ. וְעַתָּה, זִרְעֻחַמְנָה, הִנְנִי
 מִצּוֹכֶם בְּשֵׁם אֵל שְׂדִי, אֲשֶׁר חִזַּק אֶת יָדוֹ לְגִבּוֹר
 עֲלֵיכֶם, בְּשֵׁם אֲמוּנָתְנוּ וְדַתְנוּ, וְסִדֵּר עֲבוֹדַת
 קֹדְשֵׁנוּ וְכִנְסִיתָנוּ, וּבְשֵׁם כָּל־כֶּלֶת נְשׁוּתֵינוּ וְיִלְדֵינוּ,
 אֲשֶׁר הִיא חוֹבָתְנוּ הַקְדוּשָׁה, וּבְשֵׁם הַחֲרוּת
 הַקּוֹשֶׁרֶת אוֹתָנוּ אֶל אֲדַמְתָנוּ וְאֶל אֲרָצֵנוּ; אָכֵן,
 בְּשֵׁם שְׁמִירַת דְּבַר אֱלֹהִים הַקְדוּשׁ, אֲשֶׁר הוֹדוּת
 לוֹ כָּל אֲשֶׁרֵנוּ, וּבְשֵׁם כָּל הַיָּקָר לָנוּ; וְאִין זֶה
 הַכֹּל, הִנְנִי מִצּוֹכֶם בְּשֵׁם כָּל תְּשׁוּקוֹתֵיכֶם לְחַיּוֹת
 כִּי תִמְסְרוּ לָנוּ אֶת כָּלִי נִשְׁקָכֶם; אֲזִי לֹא נִבְקֵשׁ
 אֶת נַפְשְׁכֶם. כִּי אִם תִּלְכוּ לְדִרְכְּכֶם וְלֹא תִשׁוּבוּ
 לְהִלָּחֵם בָּנוּ, נִתּוֹן נִתָּן לָכֶם אֶת נַפְשְׁכֶם לְשִׁלָּל.
 וְאִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵן, בְּיָדֵינוּ אַתֶּם, וְאִנִּי אֲצַוֶּה אֶת
 אֲנָשִׁי כִּי יִתְנַפְּלוּ עֲלֵיכֶם וְיִסִּילוּ בְּגוֹפְכֶם פַּעֲמֵי מוֹת
 לְהַכְחִידְכֶם. אַזְ נִרְאֶה לָמִי הַשְׁלֹטוֹן עַל הָעָם
 הַזֶּה; אַז נִרְאֶה מִי יִהְיֶה הַמְּשַׁעֲבָדִים. וְכִשְׁמַעַ
 זִרְעֻחַמְנָה אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא קָרֵב וְנִתֵּן
 אֶת חֲרָבוֹ וְאֶת פְּגִיווּ וְאֶת קֶשֶׁתוֹ לַיָּדִי מוֹרוֹנִי
 וְאֶמַר אֵלָיו: הִנֵּה כָּלִי נִשְׁקָנוּ. נִמְסְרֶם לָכֶם, אַךְ
 אִינְנוּ מוֹכְנִים לְהַשְׁבֵּעַ לָכֶם שְׁבוּעָה אֲשֶׁר יוֹדְעִים
 אֲנַחְנוּ כִּי נִפְרַת אוֹתָהּ, אֲנַחְנוּ וּבְנֵינוּ. קַח אֶת
 נִשְׁקָנוּ וְתֵן לָנוּ לְצִאֲתָא אֶל הַיַּעְרוֹת. וְאִם לֹא יִישַׁר
 זֶה בְּעֵינֵיךָ, נִשְׂא שְׁנִית אֶת חֲרָבוֹתֵינוּ וְנֵאבֹד אוֹ
 נִכְבָּשׁ. אִין אֲנַחְנוּ בְּנֵי אֲמוּנָתְךָ. אִינְנוּ מֵאֲמִינִים
 כִּי אֱלֹהִים נִתְּנָנוּ בְּיָדֵיכֶם, אֲלֵא מֵאֲמִינִים אֲנַחְנוּ
 כִּי עֲרַמְתְּכֶם שְׁמֵרְתֶּם מִחֲרָבוֹתֵינוּ. הִנֵּה,

הֵם נִלְחָמוּ כְּתַנִּינִים וְרַבִּים מִן הַנְּפִיִּים נִהְרְגוּ עַל
 יְדֵיהֶם כִּי הֵם פָּצְחוּ רַבִּים מִמֶּגְנֵי רֹאשָׁם, וְנִקְבּוּ
 רַבִּים מִמֶּגְנֵי הַחֹהֶה וְכָרְתוּ יְדֵים רַבּוֹת. כֹּה הָלְמוּ
 הַלְּמָנִים בְּחִמַּת זַעַמָם. וְאוֹלָם, מְקוֹר הַשְּׂרָאֵת
 הַנְּפִיִּים הָיָה טוֹב יוֹתֵר. כִּי הֵם לֹא נִלְחָמוּ לְשֵׁם
 מְלוּכָה אוֹ מְשָׁרָה כִּי אִם בְּעַד בְּתִיָּהֶם וְחֲרוּתָם,
 נְשִׂיָּהֶם וְיִלְדֵיהֶם, וּבַעַד כָּל אֲשֶׁר לָהֶם, אָכֵן,
 בַּעֲבוּר סִדֵּר עֲבוֹדַת אֱלֹהֵיהֶם וּבַעֲבוּר כִּנְסִיתָם.
 וְהֵם עָשׂוּ אֶת אֲשֶׁר חֲשָׁבוּהוּ חוֹבָתָם לֵאלֹהֵיהֶם;
 כִּי יְהוּה אָמַר אֲלֵיהֶם כְּאִמְרוֹ לֵאבֹתֵיהֶם: כָּל
 עוֹד אִין בְּכֶם אֲשַׁמַּת הַפְּגִיעָה הָרֵאשׁוֹנָה אוֹ
 הַשְּׁנִיָּה, אֵל לָכֶם לְמַסֵּר עֲצַמְכֶם לְהֵרֵג בְּיָדִי
 אוֹיְבֵיכֶם. וְעוֹד זֹאת אָמַר יְהוּה, הִנֵּן תִּגְנוּ עַל
 מִשְׁפְּחוֹתֵיכֶם אַף בְּשָׁפִיכַת דְּמִים. עַל כֵּן
 נִלְחָמוּ הַנְּפִיִּים בַּלְּמָנִים, לְהִגֹּן עַל עֲצַמָם וְעַל
 מִשְׁפְּחוֹתֵיהֶם, עַל אֲדַמְתָם וְעַל אֲרָצָם, עַל
 זְכוּתֵיהֶם וְעַל דָּתָם. וְהִנֵּה כְּרֵאוֹת אֲנָשִׁי מוֹרוֹנִי
 אֶת עוֹ הַלְּמָנִים וְאֶת חִמַּתָם, הֵם כְּמַעַט נִרְתְּעוּ
 וְנָסוּ מֵהֶם. וְאוֹלָם מוֹרוֹנִי, בְּרֵאוֹתוֹ אֶת כּוֹנֵת
 אֲנָשִׁי, שְׁלַח אֲלֵיהֶם אֶת דְּבָרוֹ וְהַפִּיחַ רוּחַ
 בָּלְבָם בְּרַעֲיוֹנוֹת הָאֵלֶּה, עַל אוֹדוֹת אֲדַמּוֹתֵיהֶם
 וְחֲרוּתָם, הִיא הַחֲרוּת מִשַּׁעְבּוּד. אַז פָּנוּ הַנְּפִיִּים
 אֶל הַלְּמָנִים וְקִרְאוּ פֶה אֶחָד אֶל יְהוּה אֱלֹהֵיהֶם,
 לְמַעַן חֲרוּתָם, חֲרוּתָם מִשַּׁעְבּוּד. וְהֵם הִחֲלוּ
 לַעֲמֹד בַּעַז בְּפִנֵּי הַלְּמָנִים; וּבַעֲצֵם שַׁעַת קְרִיאָתָם
 אֵל יְהוּה לְמַעַן חֲרוּתָם, הִחֲלוּ הַלְּמָנִים לְנוֹס
 מִפְּנֵיהֶם וְנָסוּ עַד מִי צִידוֹן. וְאַף כִּי הָיוּ הַלְּמָנִים
 רַבִּים, אָכֵן, יוֹתֵר מִכְּפָלִים מִמִּסְפַּר הַנְּפִיִּים, הֵם
 גָּרְשׁוּ, עַד כִּי נֶאֱסָפוּ יַחַד לְמַחְנֶה אֶחָד בְּבִקְעָה,
 עַל שְׂפַת נְהַר צִידוֹן. וְכַף כְּתָרוֹם חִילוֹת מוֹרוֹנִי,
 מִשְׁתֵּי גְדוֹת הַנֶּהָר, כִּי אֲנָשִׁי לָחִי הָיוּ מִמְּזֹרַח.
 וְכֵרֵאוֹת אֲנָשִׁי זִרְעֻחַמְנָה אֶת אֲנָשִׁי לָחִי בְּמִזְרַח
 נְהַר צִידוֹן, וְאֶת חִילוֹת מוֹרוֹנִי בְּמַעֲרֵב הַנֶּהָר,
 אָכֵן, כִּי כְתָרוֹם הַנְּפִיִּים, אֲחֻזָּתָם בְּהִלָּה נוֹרְאָה.
 וְכֵרֵאוֹת מוֹרוֹנִי אֶת פִּחְדָם, הוּא צִוָּה עַל אֲנָשִׁי
 לְחַדֵּל מִשְׁפָּךְ דָּמָם.

מד

א וְהִנֵּה כִּי הֵם חִדְלוּ מִהִלָּחֵם וּרְחִקוּ מֵהֶם מַעַט.
 וְאֶמַר מוֹרוֹנִי אֶל זִרְעֻחַמְנָה: רֵאֵה, זִרְעֻחַמְנָה,

מורוני לחדל שנית מן ההרג באנשים. והוא לקח את כלי הנשק מאת הלמנים; ואחר אשר באו עמו בברית שלום הטר להם לצאת אל היערות. ומספר הרונייהם לא נמנה כי רב היה. אכן, עצום ורב היה מספר ההרונים, הן מן הנפיים והן מן הלמנים. והם השליכו את מתייהם אל מי צידון; והם נשאו הלאה משם ונקברו במעמקי הים. וחילות הנפיים, צבא מורוני, שבו אל בתייהם ואל אדמתם. כה בלתה שנת שמונה עשרה לשלטון השופטים בעם נפי. וכה תמו כתבי עלמא, הכתובים על לוחות נפי.

ספור מעשי עם נפי, מלחמותיהם ומחלוקותיהם בימי הילמן, על פי כתבי הזכרון אשר להילמן (בערך 73-57 לפני הספירה). נכלל בפרקים מה-סב.

מה

בימים ההם היתה לעם נפי שמחה רבה, כי שוב הצילם יהוה מידי אויביהם; על כן הם הודו ליהוה אלהיהם; אכן, הם הרבו לצוים ולהתפלל ועבדו את אלהים בשמחה רבה. והיה בשנת תשע עשרה לשלטון השופטים בעם נפי, בא עלמא אל הילמן בנו ואמר אליו: התאמין בדברים אשר אמרתי אליה על אודות כתבי הזכרון ההם אשר נשמרו? ואמר אליו הילמן: אכן, אני מאמין. ואמר אליו עלמא שנית: התאמין בישוע המשיח, אשר יבוא? והוא אמר: אכן, אני מאמין בכל הדברים אשר דברת. ועלמא הוסיף לומר אליו: התשמר את מצוותי? והוא אמר: כן, אשמר את מצוותיך בכל לבי. ואמר אליו עלמא: ברוך אתה, ויהוה יצליחך בארץ הזאת. והנה, יש לי אליך דבר נבואה, אך אל לך להודיעו לאיש. אכן, אל ידע את אשר אנבא באזניך עד אשר יתקיים. לכן, כתב את הדברים אשר אמר. ואלה הדברים: הנני חוזר, כפי רוח ההתגלות אשר בי, כי העם הזה, הנפיים, ידרדו אל חסר אמונה כעבר ארבע מאות

שריוני החזה ומגניכם, הם אשר שמרוכם. וככלות זרעחמנה לומר את הדברים האלה, השיבו מורוני את החרב ואת כלי הנשק אשר קבל ואמר: הנה, שום נשים קץ למריבה. לא אוכל לחזור בי מדברי אשר דברתי. לכן, חי יהוה כי לא תצאו מפה כי אם בשבועה כי לא תשובו להלחם בנו. ועתה, יען אשר בידינו אתם, נגיר את דמכם לארץ, או תכנעו לתנאים אשר הצעתים. וכאמר מורוני את הדברים האלה, תפש זרעחמנה את חרבו, ובחמתו על מורוני, פרץ קדימה להרגו; אך כהניפו את חרבו, והנה אחד מחילי מורוני הכה אותה ארצה ונצבה נשבר; והוא אף הלם בזרעחמנה והתז את קרקפתו ארצה. וזרעחמנה נסוג מפניהם אל בין חיליו. והחיל אשר עמד בקרבתו, והוא אשר הסיר במכתו את קרקפת זרעחמנה, הרים את הקרקפת מן האדמה בהחזיקו בשערוֹתיה ותקע אותה בקצה חרבו והניפה לעמת הלמנים ואמר אליהם בקול גדול: פקרקפת הזאת אשר נפלה ארצה, קרקפת מנהיגכם, כן תפלו אתם ארצה אם לא תמסרו את כלי נשקכם, ותצאו בברית שלום. ורבים אשר שמעו את הדברים האלה וראו את הקרקפת התקועה בקצה החרב, הכו בפחד. ורבים נגשו והשליכו את כלי נשקם לגלי מורוני ובאו בברית שלום. וכל אשר באו בברית, הטרז לצאת אל היער. וזרעחמנה בחמתו העזה עורר את שארית חיליו לכעס על הנפיים ולהלחם בהם במשנה כח. ומורוני כעס על עקשות הלמנים, ולכן צוה על אנשיו להתנפל עליהם ולהרגם. והם החלו להרגם; והלמנים נלחמו בחברותיהם ובכחם. והנה, מערמי עורם וראשיהם המגלים היו חשופים לפגיעת חרבות הנפיים החדות; אכן הם דקרו והכו, ונפלו כהרף עין לפני חרבות הנפיים; והם הכרעו ארצה, כדבר הנבואה אשר יצא מפי חיל מורוני. וכראות זרעחמנה כי הם כלם על סף הכליון, הוא קרא אל מורוני בחזקה ואמר כי הוא ואנשיו יבואו בברית עם הנפיים, אם יחוסו על חיי שאריהם, וכי לעולם לא יוסיפו לצאת עליהם למלחמה. אז צוה

ומפני מחלוקות קטנות מרבות והפרעות
בקרבת העם, היה צורך להשמיע את דבר אלהים
בקרבתם ולקבוע סדרים בכל הכנסיה. לכן יצאו
הילמן ואחיו ליסד מחדש את הכנסיה בכל
הארץ, בכל עיר אשר ברחבי כל ארץ נחלת
עם נפי. והם מנו כהנים ומורים בכל הכנסיות
בכל הארץ. והיה אחר אשר מנו הילמן ואחיו
כהנים ומורים לכנסיות, פרחו מריבה בעם
והם לא שתו לבם לדברי הילמן ואחיו;
כי הם התנשאו והתנאו בלבם על גדל עשרם
העצום; אכן, הם היו עשירים בעיניהם ולא
שתו לבם לדברי הילמן ואחיו ללכת בדרך
מישרים לפני אלהים.

מו

וכל אשר סרבו לשמע לדברי הילמן ואחיו נאספו
יחדו על בני עמם. והנה, כה רב היה קצפם עד
כי בקשו להרגם. וראש הרוגזים על בני עמם
היה איש גדול וחסד, ושמו נקרא עמליקה.
ועמליקה חפץ להיות מלך; והמתקוממים בקשו
אף הם כי הוא יהיה מלכם. רבם היו שופטי
הארץ הנמוכים והם בקשו לזכות בשורה.
ועמליקה הוליד אותם בדברי חלקות, כי אם
יתמכו בו וישימוהו מלך עליהם, הוא יפקידם
כמושלים בעם. כה הטו על ידי עמליקה אל
מחלוקת, למרות הספת הילמן ואחיו; אכן, על
אף דאגתם המרבה לכנסיה, כי הם היו כהנים
גדולים בה. ורבים היו בכנסיה אשר האמינו
בדברי החלקות אשר מפי עמליקה; לכן הם
נפרדו גם מן הכנסיה. וכה היו עניני עם נפי
רופפים ומסכנים עד מאד, על אף נצחונם
הגדול על הלמנים ורב שמחתם על הצלתם
בידי יהוה. וכה רואים אנחנו מה מהירים בני
האדם לשכח את יהוה אלהיהם, ומה מהירים
הם לעשות עוון ולסור מדרך הישר בהנהגת
השטן. וכן רואים אנחנו מה גדולה הרשעה
אשר יכול איש רשע מרשע להביא לבדו אל
קרוב בני האדם. אכן, רואים אנחנו כי עמליקה,
בהיותו איש תחבולות, איש ערמה וחנפה, הטה
לבב רבים אל מעשי רשע, כי בקש הוא לאבד

שנה מעת התגלות ישוע המשיח לפניהם.
ובימים ההם יראו הם מלחמות ודבר, רעב
ושפיכות דמים עד אשר יכחד עם נפי כליל.
וזאת מפני שקיעתם בחסר אמונה ונפילתם
אל מעשי חשך וזמה וכל מיני עוונות; אכן,
אומר אני לך, יען אשר יחטאו נגד אור ודעת
כה גדולים, מן היום ההוא, אף דור רביעי לא
יחלף בלוי בטרים יבוא העוון הגדול הזה. ובבוא
היום הגדול ההוא תבוא עד מהרה העת אשר
בה יחדלו הנמנים עתה עם עם נפי, או עם
זרעם, להמנות עם עם נפי. וכל הנשאה אשר
לא יאבד ביום הגדול והנורא ההוא, ימנה עם
הלמנים ויהיה כמוהם. רק מעטים יותרו אשר
יקראו תלמידי יהוה; והלמנים רדוף ירדפום
עד אשר ימחו. הנה, קום תקום הנבואה הזאת
מפני העוון. וככלות עלמא לדבר את הדברים
האלה אל הילמן, הוא ברך אותו וכן את שאר
בניו; והוא אף ברך את האדמה למען הצדיקים.
והוא אמר: כה אמר יהוה אלהים, ארורה תהיה
הארץ, הארץ הזאת, לכל אמה, משפחה, לשון
ועם אשר יעשו רשעה; לכליה יהיו במלאת
סאתם; כי כאשר אמרתי כן יהיה; כי זאת
קללת אלהים וברכתו על הארץ, כי לא יוכל
יהוה להתיר כל חטא, אף בותור הקל ביותר.
וכאמר עלמא את הדברים האלה, הוא ברך את
הכנסיה, את כל אשר יעמדו איתנים באמונתם
מן היום ההוא ואילך. והיה אחר עשות עלמא
את זאת, הוא יצא מארץ זרעמלה, ונראה
כאלו הלך אל ארץ מלך. ואיש לא שמע עוד
על אודותיו, ואין אנחנו יודעים דבר על מותו
ועל קבורתו. ורק זאת נדע: צדיק היה,
והשמועה יצאה בכנסיה כי הרוח לקחתהו
מעלה, או כי נקבר, כמשה, בידי יהוה. והנה,
כתבי הקדש אומרים כי יהוה לקח את משה
אליו; ואנחנו משערים כי אף את עלמא קבל
אליו ברוחו. לכן, מפני זאת, איננו יודעים
מאומה על מותו ועל קבורתו. והיה בראשית
שנת חשע עשרה לשלטון השופטים בעם נפי,
יצא הילמן אל העם להשמיעם את דבר
אלהים. כי מפני מלחמותיהם בלמנים,

אֱלֹהִים; וּבִלְשׁוֹן אַחֵר: אִם יִפְרוּ אֶת מִצְוֹת
אֱלֹהִים, אוּ יַפְשְׁעוּ, וַיְבוֹשׁוּ לְשֹׂאת עֲלֵיהֶם אֶת
שֵׁם הַמְּשִׁיחַ, קֹרֵעַ יִקְרַעֻם יְהוָה, כְּאִשֶּׁר קִרְעוּ
הֵם אֶת בְּגָדֵיהֶם. וְזֹאת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי; וְהֵם
הַשְּׁלִיכוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם לְרַגְלֵי מוֹרוֹנִי וְאָמְרוּ: בְּרִיתֵנוּ
עִם אֱלֹהֵינוּ כִּי נִאֲבֵד כְּאֲחֵינוּ בְּאֶרֶץ הַחֲצוֹן, אִם
נִשְׁקַע בַּעֲבֻרֹת; אָכֵן, אִם פִּשְׁעוּ נִפְשָׁע וְזָכָא הוּא
לְהַשְׁלִיכֵנוּ לְרַגְלֵי אוֹיְבֵינוּ, כְּאִשֶּׁר הַשְּׁלַכְנוּ אֲנַחְנוּ
אֶת בְּגָדֵנוּ לְרַגְלֵי הַחֶרֶם. וְאָמַר מוֹרוֹנִי אֲלֵיהֶם:
הִנֵּה, שְׂאֵרִית בֵּית יַעֲקֹב אֲנַחְנוּ, אָכֵן, שְׂרִיד לְזֶרַע
יוֹסֵף, אֲשֶׁר כָּתַבְתָּנוּ נִקְרָעָה בְּיַדִּי אַחֲיוֹ לִקְרָעִים
רַבִּים; וְעַתָּה, הִבֵּה נִזְכָּרָה לְשִׁמּוֹר אֶת מִצְוֹת
אֱלֹהִים, פֹּן יִקְרָעוּ אַחֲיוֹנוּ אֶת כְּתוּנֹתֵינוּ, וְאוֹתֵנוּ
יִשְׁלִיכוּ אֶל בֵּית הַכְּלָא, אוּ יִמְכְּרוּנוּ אוּ יִהְרֹגוּנוּ.
הִבֵּה נִנְצֹר אֶת חֲרוּתֵנוּ כְּשְׂאֵרִית יוֹסֵף; הִבֵּה
נִזְכֹּר אֶת דְּבָרֵי יַעֲקֹב לִפְנֵי מוֹתוֹ; הֵן הוּא רָאָה
כִּי שְׂרִיד מִכְּתָנֶת יוֹסֵף נוֹתֵר בְּלֹא פִגְעָה, וְכֵה
אָמַר: כִּהְשִׁמֹּר שְׂאֵרִית כְּתָנֶת בְּנִי, כֵּן תִּשְׁמֹר
שְׂאֵרִית זֶרַע בְּנֵי אֱלֹהִים, וְאֵלֶיךָ תִּלְקַח;
בְּעוֹד יֵאֲבֵד יִתֵּר זֶרַע יוֹסֵף, כִּיִּתֵּר כְּתָנֹתוֹ. וְעַל
זֹאת תַּעֲצֹב נִפְשִׁי; אֲךָ יֵשׁ לְנַפְשִׁי שְׂמִיחָה בְּבְנֵי,
מִפְּנֵי שְׂרִיד זֶרַעוֹ אֲשֶׁר יִלְקַח אֶל אֱלֹהִים. הִנֵּה,
זֶה הִיָּה לְשׁוֹן יַעֲקֹב. וּמִי יוֹדֵעַ אִם שְׂאֵרִית זֶרַע
יוֹסֵף, אֲשֶׁר תִּכְלֶה כְּכֹתְנֹתוֹ, אֵינֶנָּה כִּי אִם אֵלֶּה
אֲשֶׁר נִפְּלְנוּ מֵעַמּוּנָה? וְאֲךָ בְּנוֹ יִהְיֶה הַדְּבָר, אִם
לֹא נַעֲמֹד אֵיתָנִים בְּאַמוּנַת הַמְּשִׁיחַ. וְאַחֵר
אֲשֶׁר אָמַר מוֹרוֹנִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא
יָצָא לְדֶרֶךְ, וְאֲךָ שָׁלַח אַחֲרָיו אֶל כָּל אֲזוּרֵי
הָאֶרֶץ אֲשֶׁר פָּשׁוּ בָּהֶם מַחְלֻקוֹת, וְקִבֵּץ אֶת כָּל
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר חָפְצוּ לְשִׁמּוֹר עַל חֲרוּתָם, לַעֲמֹד
נֶגֶד עֲמִלִּיקָה וְהַנְּפִלָּגִים, אֲשֶׁר נִקְרָאוּ עֲמִלִּיקָיִים.
וְכִרְאוֹת עֲמִלִּיקָה כִּי רַב מִסְפָּר אֲנָשֵׁי מוֹרוֹנִי
מֵאֲנָשָׁיו, וְכִרְאוֹתוֹ כִּי נִפְל סֶפֶק בִּלְבָב אֲנָשָׁיו אִם
יֵשׁ צֶדֶק בְּדַרְכָּם, הוּא לָקַח, בְּחֻשׁוֹ כִּי תֹאבֵד
תּוֹחֲלָתוֹ, אֶת אֵלֶּה מֵאֲנָשָׁיו אֲשֶׁר חָפְצוּ לִלְכֹּת
עִמּוֹ, וְיָצָא אֶל אֶרֶץ נָפִי. וּמוֹרוֹנִי סָבַר כִּי לֹא
יֵיטֵב אֲשֶׁר לְלִמְנִים יִהְיֶה כֹחַ נֹסֵף; לָכֵן הוּא
בִּקֵּשׁ לְחַסֵּם אֶת אֲנָשֵׁי עֲמִלִּיקָה, אוּ לְתַפְּשֵׁם
וְלְהַשִּׁיבָם לְאֶרֶץ וּלְהַמִּית אֶת עֲמִלִּיקָה; יַעַן
אֲשֶׁר יָדַע כִּי זֹמָם עֲמִלִּיקָה לְעוֹרֵר אֶת זַעַם

אֶת כְּנִסִּית אֱלֹהִים וּלְהַחְרִיב אֶת יְסוֹד הַחֲרוּת
אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם אֱלֹהִים, הִיא הַבְּרָכָה אֲשֶׁר שָׁלַח
אֱלֹהִים עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ לְמַעַן הַצְדִּיקִים. וְהִיָּה
כְּשִׁמְעַ מוֹרוֹנִי, הַמְּפַקֵּד הָעֲלִיוֹן אֲשֶׁר לְחִילוֹת
הַנְּפִיִּים, עַל הַמְּרִיבוֹת הָאֵלֶּה, הוּא כָּעַם עַל
עֲמִלִּיקָה. וְהוּא קִרַּע אֶת כְּתָנֹתוֹ, וְלָקַח קִרְעַת
מִמֶּנָּה וְכָתַב עָלָיו: לְזַכְרוֹן אֱלֹהֵינוּ וְדַתְנוּ, חֲרוּתֵנוּ
וְשְׁלֹמֹנוּ, נִשְׁיָנוּ וְיִלְדֵינוּ; וְהוּא הִצְמִיד אֶת הַקִּרְעַת
אֶל קֶצֶה מוֹט. וְהוּא חָבַשׁ אֶת שְׂרִיוֹן רֹאשׁוֹ
וְאֶת שְׂרִיוֹן חֻזּוֹ וְאֶת מִגְנֵיו, וְחָגַר אֶת נִשְׁקוֹ
עַל מִתְּנָיו; וְהוּא לָקַח אֶת הַמוֹט אֲשֶׁר בְּרֹאשׁוֹ
נִשְׂאָה קִרְעַת כְּתָנֹתוֹ, וְלֹךְ קָרָא נִס הַחֲרוּת; וְהוּא
הִשְׁתַּחֲוָה אַרְצָה וְהִתְפַּלֵּל בְּרַב עֶזוֹ אֶל אֱלֹהָיו
כִּי יִשְׁלַח אֶת בְּרַכַּת הַחֲרוּת עַל עַמִּיתִי, כֹּל עוֹד
נִשְׂאָרֶת אֲגֻדַּת מְשִׁיחִיִּים לְחַלּוֹת אֶת הָאֶרֶץ.
כִּי כֹךָ נִקְרָאוּ כָל מֵאֲמִינֵי הַמְּשִׁיחַ הַכְּנִים,
חַבְרֵי כְּנִסִּית אֱלֹהִים, בְּפִי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא
חִבְרוּ לְכְנִסְיָהּ. וְאֵלֶּה אֲשֶׁר חִבְרוּ לְכְנִסְיָהּ הֵיוּ
נְאֻמָּנִים; אָכֵן, כָּל הַמֵּאֲמִינִים בְּמִשְׁחֵי כְּכֹנוֹת
קִבְּלוּ עֲלֵיהֶם, בְּחֻפְזָא לֵב, אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ, אוּ
אֶת הַשֵּׁם מְשִׁיחִיִּים, כְּפִי אֲשֶׁר נִקְרָאוּ, מִפְּנֵי
אַמוּנָתָם בְּמִשְׁחֵי אֲשֶׁר יָבֹאוּ. לָכֵן הִתְפַּלֵּל
מוֹרוֹנִי בַּעַת הַהִיא כִּי עֲנִין הַמְּשִׁיחִיִּים וְחֲרוּת
הָאֶרֶץ יִמְצָא חֵן לִפְנֵי אֱלֹהִים. וְהִיָּה אַחֵר אֲשֶׁר
שָׁפַף אֶת לְבוֹ בְּתַפְּלָה לְאֱלֹהִים, הוּא כָּנָה אֶת כָּל
הָאֶרֶץ אֲשֶׁר מִדְּרוֹם לְאֶרֶץ חֲרָבָה, אָכֵן, אֶת כָּל
אֶרֶץ הַנְּפִיִּים, אֲשֶׁר מִצְפּוֹן וְאֲשֶׁר מִדְּרוֹם, אֶרֶץ
הַבְּחִירָה וְאֶרֶץ חֲרוּת. וְהוּא אָמַר: אָכֵן, לֹא יִתִּיר
אֱלֹהִים כִּי אֲנַחְנוּ, אֲשֶׁר יְבוֹחֻנוּ מִפְּנֵי שְׂאֵתֵנוּ אֶת
שֵׁם הַמְּשִׁיחַ, נִרְמָס וְנִשְׁמָד כִּי אִם בְּהִסָּבֵנוּ זֹאת
עָלֵינוּ בְּפִשְׁעֵינוּ. וְכֹאמְרוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
יָצָא מוֹרוֹנִי אֶל הָעָם, וְהוּא מְנוּפֵף אֶת קִרְעַת
כְּתָנֹתוֹ מֵעֵלָּה, לְמַעַן יֵרְאוּ הֵכֵל אֶת אֲשֶׁר כָּתַב
עָלָיו, וְקָרָא בְּקוֹל גְּדוֹל לֵאמֹר: רְאוּ, כָּל הַמַּחְזִיק
בְּנִס הַזֶּה בְּאֶרֶץ, יָבֹאוּ נָא וְיִתְלַבֵּשׁ עִז יְהוָה וְיִכְנֹס
בְּבְרִית שְׂמִירָה עַל זִכְרִיתִי וְדַתִּי, לְמַעַן יִבְרַכְהוּ
יְהוָה אֱלֹהִים. וְהִיָּה בְּהַשְׁמִיעַ מוֹרוֹנִי אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְהִנֵּה נִהְרֹו הָאֲנָשִׁים יַחְדָּו
חֲגוּרִים בְּנִשְׁקָם עַל מִתְּנֵיהֶם, וְהֵם קוֹרְעִים אֶת
בְּגָדֵיהֶם, לְאֹתוֹת, וּלְבְרִית, כִּי לֹא יַעֲזֹבוּ אֶת יְהוָה

לִקַּח אֶת הַהוֹלָכִים עִמּוֹ וְעָלָה אֶל אֶרֶץ נָפִי, אֶל
הַלְמָנִים. וְהוּא עוֹרֵר אֶת זַעַם הַלְמָנִים עַל עַם
נָפִי, עַד כִּי שָׁלַח מֶלֶךְ הַלְמָנִים הוֹדָעָה בְּכָל רַחְבֵּי
אֶרֶצוֹ, בְּקֶרֶב כָּל עַמּוֹ, לְהִתְקַבֵּץ וּלְצִאת שְׁנִית
לִקְרֹב עַל הַנְּפִיִּים. וְהָיָה כַּהֲנִיעַ הַקְרִיאָה
אֲלֵיהֶם, הֵם יֵרָאוּ מֵאֵד; אֲכֹן, הֵם פָּחְדוּ לְהִכְעִיס
אֶת הַמֶּלֶךְ וְאֵף פָּחְדוּ לְצִאת לִקְרֹב עַל הַנְּפִיִּים,
פֶּן יֵאבְדוּ. וְהֵם סָרְבוּ לְצִיָּת לִפְקֹדֶת מֶלֶכָם; אֲכֹן,
רָבָם לֹא נִשְׁמָעוּ לְקְרִיאָהּ. וּמֶלֶךְ הַלְמָנִים קָצַף
עַל כִּי הִמְרוּ אֶת פִּיו; וְהוּא הִפְקִיד אֶת חֲלָק
צָבָאוֹ אֲשֶׁר שָׁמַע לְמִשְׁמַעְתּוֹ בְּיַד עַמְּלִיקָה וְצוּהָ
עָלָיו לְצִאת וּלְאָכְף עָלֵיהֶם לְצִאת לְמַלְחָמָה.
וְהִנֵּה, זֶה הָיָה חֲפָץ עַמְּלִיקָה, כִּי בְעָרְמָתוֹ לְבַצֵּעַ
רָעָה הוּא זָמַם בְּלִבּוֹ לְהַסִּיר אֶת מֶלֶךְ הַלְמָנִים
מִכְּסָאוֹ. וְעַתָּה הוּא הָיָה לְמַפְקֵד חֲלָק הַלְמָנִים
אֲשֶׁר תָּמַךְ בְּכֹלָם; וְהוּא בִקֵּשׁ לְמִצָּא חֹן בְּעֵינָיו
אֵלֶּה אֲשֶׁר לֹא נִשְׁמָעוּ לוֹ. עַל כֵּן הוּא יֵצֵא אֶל
הַמָּקוֹם אֲשֶׁר שָׁמוּ נִקְרָא עוֹנִידָה, כִּי שָׁמָּה בָּרַחוּ
כָּל הַלְמָנִים, יַעַן אֲשֶׁר בְּגִלּוֹתָם כִּי הִצְבֵּא קֶרֶב
וּבָא, חָשְׁבוּ כִּי לְהִשְׁמִידָם הוּא בָא. לָכֵן נִמְלָטוּ
אֶל עוֹנִידָה, אֲשֶׁר בָּהּ הָיָה בֵּית הַנֶּשֶׁק. וְהֵם מִנּוּ
עָלֵיהֶם מֶלֶךְ וּמִנְהִיג, כִּי הִחְלִיטוּ הַחֲלָטָה חֲרוּצָה,
כִּי לֹא יֵאלָצוּ לְצִאת לְמַלְחָמָה בְּנְפִיִּים. וְהֵם
הִתְקַבְּצוּ בְּרֹאשׁ הַהָר הַנִּקְרָא אֲנִטִּיפֶס וְנִעְרְכוּ
לִקְרֹב. אֵף עַמְּלִיקָה לֹא הִתְכַּוֵּן לְהִכָּנֵס עִמָּהֶם
בְּקֶרֶב כְּפִקְדַת הַמֶּלֶךְ, כִּי פִנְתּוֹ הָיְתָה לְמִצָּא חֹן
בְּעֵינָיו חִילוֹת הַלְמָנִים, לְמַעַן יַעֲמִיד בְּרֹאשָׁם,
וּבִהְסִירוֹ אֶת הַמֶּלֶךְ מִכְּסָאוֹ יִתְפַּשׁ לְעַצְמוֹ אֶת
הַמְּלוּכָה. וְהוּא צוּהָ אֶת חִילוֹ לְנִטּוֹת אֶת אֶהְלִיהֶם
בְּעַמְּקֵי הַקְּרוֹב אֶל הָר אֲנִטִּיפֶס. וְכִרְדַּת הַלֵּילָה
הוּא שָׁלַח מִשְׁלַחַת חֲרָשׁ אֶל הָר אֲנִטִּיפֶס, וּבִקֵּשׁ
אֶת מִנְהִיג הַחִיל אֲשֶׁר עַל הָהָר, אֲשֶׁר נִקְרָא שָׁמוּ
לְחוּנְתִי, לָרְדֹת אֶל רִגְלֵי הָהָר, כִּי חֲפָץ לְדַבֵּר אֵלָיו.
וְכַאֲשֶׁר קָבַל לְחוּנְתִי אֶת דְּבַר הַשְּׁלִיחוֹת, הוּא
לֹא הֵעִז לָרְדֹת אֶל רִגְלֵי הָהָר וְעַמְּלִיקָה שָׁלַח אֶת
אֲנָשָׁיו אֵלָיו שְׁנִית וּבִקֵּשׁוּ לָרְדֹת; אֵף לְחוּנְתִי לֹא
שָׁעָה לְבִקְשָׁתוֹ. וְעַמְּלִיקָה שָׁלַח אֵלָיו בְּשָׁלִישִׁית.
וְהָיָה כִּרְאוֹת עַמְּלִיקָה כִּי לֹא יוֹכֵל לִפְתּוֹת אֶת
לְחוּנְתִי לָרְדֹת מִן הָהָר, הוּא עָלָה שָׁמָּה עִצְמוֹ,
אֶל קֶרֶבֶת מַחְנֶה לְחוּנְתִי, וְשָׁלַח אֵלָיו אֶת דְּבָרוֹ

הַלְמָנִים עַל הַנְּפִיִּים, וְכִי חֲפָצוֹ לְהוֹצִיאָם
לְמַלְחָמָה עָלֵיהֶם; וְהוּא יָדַע כִּי עַמְּלִיקָה יַעֲשֶׂה
כֵּן, לְמַעַן קִיּוֹם תִּכְלִיתוֹ. עַל כֵּן רָאָה מוֹרוֹנִי
לִנְכוֹן לִקְחַת אֶת חִילוֹתָיו אֲשֶׁר נָאֲסָפוּ וְחָגְרוּ
כָּלִי נִשְׁקָם וּבָאוּ בְּבִרִית לְשֹׁמְרֵי אֶת הַשָּׁלוֹם;
אֲכֹן, הוּא לִקַּח אֶת צָבָאוֹ וְאֶת אֶהְלִיהֶם וְצִעַד
אֶל הַיַּעְרוֹת לְנִתֵּק שָׁם אֶת נְתִיב עַמְּלִיקָה.
וְהוּא עָשָׂה כְּחֲפָצוֹ, וַיֵּצֵא אֶל הַיַּעְרוֹת, וְהַקָּדִים
אֶת צָבָא עַמְּלִיקָה. וְעַמְּלִיקָה בָּרַח עִם מִתִּי
מַעֲט מַאֲנָשִׁי, וּשְׂאֲרֵיהֶם נִמְסְרוּ לַיָּדִים מוֹרוֹנִי
וְהוֹשְׁבוּ אֶל אֶרֶץ זֶרַעְחָמְלָה. וּלְמוֹרוֹנִי, אֲשֶׁר
מָנָה לְמִשְׁרָתוֹ עַל יַדֵּי הַשּׁוֹפְטִים הָעֲלִיזִים וְעַל
יַדֵּי קוֹל הָעָם, הָיְתָה שָׂרָרָה לַעֲשׂוֹת כְּחֲפָצוֹ
בְּחִילוֹת הַנְּפִיִּים, לְקַיֵּם וּלְהַפְעִיל אֶת סִמְכוֹתוֹ
עָלֵיהֶם. וְהָיָה כִּי כָּל אִישׁ מִן הָעַמְּלִיקָיִים, אֲשֶׁר
לֹא בָא בְּבִרִית לְתִמְכּוֹ בְּעֵינֵי הַחֲרוֹת, לְמַעַן קִיּוֹם
מִמְּשָׁל חֲפָשִׁי, הוּמַת בְּפִקְדָתוֹ. אֵף רַק מַעֲטִים
הָיוּ אֲשֶׁר הִתְנַכְרוּ לְבִרִית הַחֲרוֹת. וּמוֹרוֹנִי צוּהָ
לְהִנִּיף אֶת נֶס הַחֲרוֹת עַל כָּל מִגְדְּלֵי הָאֶרֶץ אֲשֶׁר
הִיא נְחֹלֶת הַנְּפִיִּים; כֹּה קָבַע מוֹרוֹנִי אֶת דְּגָל
הַחֲרוֹת בְּקֶרֶב הַנְּפִיִּים. וְשָׁב הַשָּׁלוֹם אֶל הָאֶרֶץ.
וְהָאֶרֶץ שָׁקֵטָה כַּמַּעֲט עַד אַחֲרִית שְׁנַת תִּשְׁעָה
עָשָׂרָה לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים. וְאֵף הִילְכוּ וְהִכְהִנּוּ
הַגְּדוֹלִים קִיּוֹם אֶת הַסֵּדֶר בְּתוֹךְ הַכְּנָסִיָּה. אֲכֹן,
בְּמִשָּׁף אַרְבַּע שָׁנִים הָיָה הַשָּׁלוֹם וְהַשְׁמַחָה שׁוֹרִים
בְּכִנְסִיָּה. בְּיָמֵים הָהֵם מָתוּ רַבִּים בְּאֻמּוֹנָה שְׁלָמָה
כִּי נִשְׁמֹתֵיהֶם נִגְאָלוֹת עַל יַדֵּי הָאָדוֹן יִשְׁעֵי הַמִּשְׁחָה.
כֹּף הֵם יֵצְאוּ בְּשִׁמְחָה מִן הָעוֹלָם הַזֶּה. וְהָיָה אֲשֶׁר
מָתוּ מִקְדַּחַת, אֲשֶׁר נְפֻצָּה מֵאֵד בְּאֶרֶץ בְּעוֹנוֹת
מִסְּמוֹת בִּשְׁנָה; אֵף לֹא הָיוּ אֵלֶּה רַבִּים, מִפְּנֵי
הַסִּגְלוֹת הַמִּצְטָנּוֹת שֶׁל צִמְחִים וְשִׁרְשֵׁים רַבִּים
אֲשֶׁר הָכִין אֱלֹהִים לְהַסִּיר אֶת מְקוֹר הַמַּחְלּוֹת,
אֲשֶׁר בָּאוּ עַל הָאֲנָשִׁים בְּנִסְבוֹת מִזֶּג הָאֵיזִיר.
וּרְבִים מָתוּ בְּשִׁיבָה טוֹבָה; וְאֵלֶּה אֲשֶׁר מָתוּ
בַּהֲיוֹתָם מִאֲמִינֵי הַמִּשְׁחָה, שְׁמַחִים בּוֹ, עַל
פִּי אֻמּוֹנָתָנּוּ.

מז

א וְעַתָּה נָשׁוּב וְנִסְפֵּר בְּסִפְרֵי זִכְרוֹנוֹתֵינוּ עַל עַמְּלִיקָה
וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בָּרַחוּ עִמּוֹ אֶל הַיַּעְרוֹת. הִנֵּה, הוּא

מִשְׁרְתֵי הַמֶּלֶךְ. וְכִרְאוֹת מִשְׁרְתֵי הַמֶּלֶךְ צָבֵא כט
 דּוֹלֵק אַחֲרֵיהֶם, הֵם נִבְהָלוּ שְׁנֵית וְנִמְלְטוּ אֶל
 הַיַּעְרוֹת. וְהֵם בָּאוּ אֶל אֶרֶץ זֶרַעַחמָלָה וְהִתְחַבְּרוּ
 אֶל אַנְשֵׁי עַמּוֹן. וְהִצָּבֵא אֲשֶׁר רָדָף אַחֲרֵיהֶם ל
 שָׁב, כִּי לִשְׂוֹא רָדַפִּם. כָּה, עַל יְדֵי תַרְמִיתוֹ, עָלָה
 בִּיד עַמְלִיקָה לְרַפֵּשׁ אֶת לֵב הָעָם. וְלִמְחֶרֶת לא
 הַיּוֹם נִכְנָס עַמְלִיקָה עִם חִילוֹתָיו אֶל הָעִיר נָפִי
 וַתִּפְשָׁה. וְהָיָה כְּשִׁמְעַת הַמֶּלֶכָה עַל רִצְחַת הַמֶּלֶךְ, לב
 כִּי הִנֵּה שָׁלַח אֵלֶיהָ עַמְלִיקָה מִשְׁלַחַת לְהוֹדִיעָהּ
 כִּי נִרְצַח הַמֶּלֶךְ בִּידֵי מִשְׁרְתָיו, וְכִי הוּא רָדָף
 אַחֲרֵיהֶם עִם צָבֵאוֹ, אֶף לִשְׂוֹא, כִּי הִצָּלִחוּ
 לְהַמְלִט; אַכֵּן, בְּקִבְלָהּ הַמֶּלֶכָה אֶת הַהוֹדָעָה
 הַזֹּאת, הָיָא שְׁלָחָה אֶל עַמְלִיקָה אֶת בְּקִשְׁתָּהּ
 כִּי יַחוּס עַל אַנְשֵׁי הָעִיר וְאֶף בְּקִשָּׁה מִמֶּנּוּ כִּי
 יָבוֹא אֵלֶיהָ וְכִי יָבִיא עַמּוֹ עֲדִים לְהַעֲדִיד עַל מוֹת
 הַמֶּלֶךְ. וְעַמְלִיקָה לָקַח אֶת הַמִּשְׁרָת אֲשֶׁר לד
 הָמִית אֶת הַמֶּלֶךְ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר הָיוּ עִמּוֹ, וְהֵם
 הָלְכוּ אֶל הַמֶּלֶכָה, אֶל מְקוֹם מוֹשְׁבָהּ; וְכָל־
 הָעִידוֹ לִפְנֶיהָ כִּי הוּמַת הַמֶּלֶךְ בִּידֵי מִשְׁרְתָיו,
 וְאֶף אָמְרוּ: הִנֵּה הֵם נִמְלְטוּ. הָאֵין זֶה מַעֲדִיד
 עֲלֵיהֶם? כָּה הֵם שָׂכְנְעוּ אֶת הַמֶּלֶכָה בְּדִבְרֵי מוֹת
 הַמֶּלֶךְ. וְעַמְלִיקָה בִקֵּשׁ לְמַצֵּא חֵן בְּעֵינֵי הַמֶּלֶכָה, לה
 וְלִקְחָהּ לוֹ לְאִשָּׁה. כֹּה, עַל יְדֵי תַרְמִיתוֹ וּבְעִזָּתוֹ
 מִשְׁרְתָיו הַנוֹכְלִים, קִבַּל הוּא אֶת הַמְּלוּכָה.
 וְהוּא הִכָּר כְּמֶלֶךְ בְּכָל הָאֶרֶץ, בְּקֶרֶב כָּל עַם
 הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר כָּל־אֶת הַלְּמָנִים וְהַלְּמוֹאֲלִים
 וְהַיִּשְׁמַעֲלִים וְכָל אֲשֶׁר נִפְלְגוּ מִן הַנְּפִיִּים וּפְרָשׁוּ
 מֵהֶם מִימֵי שְׁלָטוֹן נָפִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְלַפּוֹרְשִׁים
 הָהֵם הִיָּתָה אוֹתָהּ הַתּוֹרָה וְאוֹתָהּ הַיִּדְּיעָה אֲשֶׁר
 לְנְפִיִּים. כִּי הֵם קִבְּלוּ אוֹתָהּ הוֹרָאָה עַל דַּעַת
 יְהוָה; וְאוֹלָם, כְּכָל אֲשֶׁר מוֹזֵר הַדְּבָר, זְמַן מָה
 אַחֵר פְּרִישְׁתָּם, הֵם נַעֲשׂוּ קָשִׁים וְנִקְשִׁים,
 פְּרָאִים וְרָשָׁעִים וְאַכְזָרִים יוֹתֵר מִן הַלְּמָנִים.
 הֵם שְׁתּוֹ בְּצִמְאוֹן אֶת מְסוּרוֹת הַלְּמָנִים
 וְהִתְמַסְרוּ לְכַסְלָהּ וְלָכָל מִינֵי תַאֲוֹת; אַכֵּן,
 הֵם שָׂכְחוּ כָּלִיל אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.

מח

וְהָיָה כִּי מִיד עִם קִבְּלָתוֹ הַמְּלוּכָה הִחַל עַמְלִיקָה
 לְעוֹרֵר אֶת לֵב הַלְּמָנִים עַל עַם נָפִי; וְהוּא מִנָּה

בְּרַבִּיעִית לְבִקְשׁוֹ לָרֶדֶת, הוּא וְשׁוּמְרֵיו עִמּוֹ.
 יג וְהָיָה אַחֵר רָדָת לְחֹנְתִי עִם שׁוּמְרֵיו אֶל עַמְלִיקָה,
 בְּקִשְׁוֹ עַמְלִיקָה לָרֶדֶת עִם צָבֵאוֹ בְּעוֹד לֵילָה
 וּלְהַקִּיף אֶת הָאֲנָשִׁים, אֲשֶׁר עָלִיהֶם הַפְּקִידוֹ
 הַמֶּלֶךְ, הַחֹנִים שָׁם; וְאָמַר כִּי יִמְסְרֵם בִּיד לְחֹנְתִי,
 אִם יִמְנָהוּ, אֶת עַמְלִיקָה, מִשְׁנָה עַל כָּל הַצָּבֵא.
 יד אֲזִי יֵרֵד לְחֹנְתִי עִם אַנְשֵׁיו וְהֵם הִקִּיפוּ אֶת אַנְשֵׁי
 עַמְלִיקָה. וּבִטְרָם יַעֲרוּ אַנְשֵׁי עַמְלִיקָה בְּשַׁחַר,
 טו הַקִּיפּוֹם חִילוֹת לְחֹנְתִי. וּבִרְאוֹתָם כִּי מִקְפִּים
 הֵם, בְּקִשׁוֹ אַנְשֵׁיו אֶת עַמְלִיקָה כִּי יַתִּיר לָהֶם
 לְהִתְחַבֵּר עִם בְּנֵי עַמָּם, לְמַנְעַת אֶת הַכְּחָדָתָם.
 טז וְהִנֵּה, אֶף זֶה הָיָה חֶפֶץ עַמְלִיקָה. כֹּה מָסַר
 עַמְלִיקָה אֶת אַנְשֵׁיו, בְּהַפּוֹד לְפָקֶדֶת הַמֶּלֶךְ.
 זֶה הָיָה חֶפְצוֹ, לְמַעַן יִפִּיק אֶת זְמָמוֹ לְהַסִּיר
 יז אֶת הַמֶּלֶךְ מִכִּסְאוֹ. וְהָיָה מִנְהַג הַלְּמָנִים בְּקֶרֶבָם
 אֲשֶׁר בְּנִבְל מִפְּקֶדֶם הָעֲלִיוֹן, הֵם מִנּוּ תַחְתָּיו אֶת
 יח מִשְׁנָהוּ. וְעַמְלִיקָה צִוָּה אֶת אֶחָד מִשְׁרְתָיו
 לְהַרְעִיל בְּהַדְרָגָה אֶת מַאֲכָלִי לְחֹנְתִי עַד אֲשֶׁר
 יט מָת. וְהָיָה אַחֵר מוֹת לְחֹנְתִי מִנּוּ הַלְּמָנִים אֶת
 כ עַמְלִיקָה לְמַנְהִיגָם וְלְמַפְקֶדֶם הָעֲלִיוֹן. וַיַּעַן אֲשֶׁר
 חֶפְצוֹ עָלָה בִּידוֹ, צָעַד עַמְלִיקָה עִם חִילוֹ אֶל אֶרֶץ
 נָפִי, אֶל הָעִיר נָפִי, אֲשֶׁר הָיָה הָעִיר הָרְאשִׁית.
 כא וְהַמֶּלֶךְ יָצָא לְקִרְאוֹתָם עִם שׁוּמְרָיו, בְּחֻשְׁבוֹ כִּי מָלֵא
 עַמְלִיקָה אֶת כְּמָדָתוֹ, וְכִי קִבֵּץ חֵיל כֹּה עֲצוּם וָרַב
 כב לְצִאת לְקֶרֶב עַל הַנְּפִיִּים. וְהִנֵּה, בְּצִאת הַמֶּלֶךְ
 לְקִרְאוֹתוֹ, צִוָּה עַמְלִיקָה אֶת מִשְׁרְתָיו לְלַכֵּת לְפָנָיו,
 לְקִרְאוֹת הַמֶּלֶךְ. וְהֵם הָלְכוּ, וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ,
 כג כָּאֵלוּ חֲלָקוֹ לוֹ כְּבוֹד עַל גְּדֻלָּתוֹ. וְהַמֶּלֶךְ הוֹשִׁיט
 יָדוֹ לְהַרְיָמָם, כְּמִנְהַג הַלְּמָנִים, אוֹת שְׁלוֹם, אֲשֶׁר
 כד שָׁאֲלוּהוּ מִן הַנְּפִיִּים. וּבִהְקִימוֹ אֶת הָרְאשׁוֹן מִן
 הָאֶרֶץ, דָּקַר אוֹתוֹ הָאִישׁ בְּלָבוֹ; וְהַמֶּלֶךְ נָפַל אֶרְצָה.
 כה וּמִשְׁרְתֵי הַמֶּלֶךְ נָסוּ, וּמִשְׁרְתֵי עַמְלִיקָה קִרְאוּ בְּקוֹל
 כו לְאָמְרוֹ: מִשְׁרְתֵי הַמֶּלֶךְ דָּקְרוּהוּ בְּלָבוֹ! הוּא נָפַל
 כז וְהֵם בָּרָחוּ; הִנֵּה, בּוֹאוֹ וָרָאוּ. וְעַמְלִיקָה צִוָּה
 אֶת חֲזִילוֹ לְלַכֵּת וְלִרְאוֹת אֶת אֲשֶׁר אֶרַע לְמֶלֶךְ.
 וְכִאֲשֶׁר הֵם בָּאוּ אֶל הַמְּקוֹם וּמִצָּאוּ אֶת הַמֶּלֶךְ
 מִתְּבוּסָס בְּדָמוֹ, הָעֶמִיד עַמְלִיקָה פָּנִים נִזְעָמוֹת
 וְאָמַר: כָּל אֲשֶׁר הָיָה אוֹהֵב לְמֶלֶךְ יָצָא נָא לָרֶדֶף
 כח אַחֵר מִשְׁרְתָיו וּלְהַרְגֵם. וְהָיָה כְּשִׁמְעַת כָּל אוֹהֲבֵי
 הַמֶּלֶךְ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הֵם יָצְאוּ וָרֶדְפוּ אַחֵר

- אָנשים לשאת נאומים אל הלמנים מעל
 ב מגדליהם נגד הנפיים. והוא כה השוה לבם
 על הנפיים, עד כי באחרית שנת תשע עשרה
 לשלטון השופטים, בהפיקו את זממו עד כה,
 אכן, אחר אשר היה למלוך על הלמנים, הוא
 בקש אף למלוך על כל הארץ ועל כל יושביה,
 ג הנפיים כלמנים. ועד כה הוא הצליח לבצע את
 זממו, כי הנה הקשה את לב הלמנים ועור את
 עיניהם, ועוררם לחרון עד כי אסף צבא רב
 ד מאד לצאת לקרב על הנפיים. לכן הוא גמר
 בלבבו, מפני מספר אנשיו העצום, לגבר על
 ה הנפיים ולשעבדם. והוא הפקיד שרי צבא מן
 הזרמים כי הם הכירו היטב את כח הנפיים,
 את מקומות מפלסם ואת נקודות התרפה אשר
 לעריהם. על פן מנה אותם לראשי המפקדים
 ו על חילותיו. והיה כי הם לקחו את כל מחנם
 ויצאו אל היערות אל עבר ארץ ורעחמלה.
 ז והיה באותה עת אשר תפש עמליקה את
 שלטונו בערמה ובמרמה, היה מורוני בארצו,
 מכין את לב עמו לשמר אמונים ליהוה אלהיהם.
 ח הוא חזק את חילות הנפיים ובנה מבצרים
 קטנים להיות מקומות מפלט; והוא שפך
 סוללות עפר סביבם, להקיף את חילותיו, ואף
 בנה חומות אכן לכתרם, ולכתר את עריהם,
 ט ואת גבולות שטחיהם בכל ארצם. והוא הגדיל
 את מספר האנשים במבצרים החלשים. כה
 הוא בצר וחזק את הארץ אשר נחלו הנפיים.
 י וכה הוא הכין תמיכה בחרותם, ובאדמתם,
 בנשיהם, וילדיהם, ובשלוכם, למען יחיו לשם
 יהוה אלהיהם, ובעבור יקומו את אשר כנוהו
 יא אויביהם: ענן המשיחיים. ומורוני היה איש
 חזק וגבור חיל; איש תם בינה אשר לא חפץ
 בשפיכת דמים; כי שמחה נפשו בחפש ארצו
 ובדרורה, ובחרות אחיו משעבוד ומעבדות;
 יב אכן, הוא היה איש אשר בלבבו נאטה תודה
 לאלהיו על הטובה ועל הברכה הרבה אשר
 העניק לעמו; איש אשר עמל רבות למען
 יג רוחת עמו ובטחונם. אכן, איתן היה באמונת
 המשיח, והוא נשבע באלה להגן על עמו, על
 זכויותיו, על ארצו ועל דתו, אף במחיר חייו.
- יד והנפיים היו למודי מלחמה להגנתם מפני
 אויביהם, אף בשפיכת דמים, אם היה צורך
 בה. הם אף למדו להמנע מפגע, ולא להניף
 את חרבם, כי אם באויב, לשמירת חייהם.
 טו ואמונתם היתה כי בעשותם כן, יצליחם אלהים
 בארץ. ובלשון אחר: אם יהיו נאמנים לשמר את
 מצוות אלהים, יעשם אלהים חיל בארץ, כי
 יזהירם לנוס, או להערף למלחמה, כפי מדת
 הסכנה; ואף כי יודיעם אלהים לאן יצאו
 להגנתם מפני אויביהם, ובעשותם כן, יצילם
 יהוה. וזאת אמונת מורוני ולבו עלץ בה; אכן,
 לא אל שפיכת דמים נשא לבו, כי אם לעשות
 טוב ולנצר את עמו, לשמר את מצוות אלהים
 ולעמוד איתן בפני עוון. אכן, באמת ובתמים
 ז' אני אומר לכם, אלו כל בני האדם היו או הנם
 כמורוני, או אם יהיו כמוהו, היו כחות שאול
 נרעדים לעולם; אכן, מעולם לא היה עוד כח
 יח לשטן למשל בלב בני האדם. הנה דמה מורוני
 לעמון בן מושיע, או לשאר בני מושיע, וכן
 לעלמא ולבניו, כי כלם היו אנשי אלהים.
 ט והנה, לא פחות ממורוני היו הילמן ואחיו
 משרתי העם. כי הם הטיפו את דבר אלהים,
 והטבילו לשם תשובה את כל אשר שמעו
 לדבריהם. והם הלכו בקרב העם, והעם נכנע
 כ מפני דבריהם, עד כי השוה להם יהוה חסד רב.
 כא כה היו חפשיים ממלחמה וממריבות בין עצמם
 במשך ארבע שנים. אף, כפי אשר אמרתי,
 באחרית שנת תשע עשרה, על אף השלום
 ביניהם, הם נאלצו, ללא רצונם, להלחם
 בבאחיהם הלמנים. ובקצרה: במשך שנים
 כב רבות לא חדלו מלחמותיהם בלמנים, על אף
 כג כי לא לרצונם היה הדבר. הם התעצבו לשאת
 נשק להלחם בלמנים, כי לא חפצו בשפיכת
 דמים. ואין זאת הכל, כי הם התעצבו כי על
 ידיהם נשלחו כה רבים מאחיהם מן העולם
 הזה אל עולם הנצח, בלי הכנה להקרא לפני
 יד אלהיהם. ואולם, הם לא יכלו להחזיר הפקרת
 חייהם, להוביל נשיהם וילדיהם לטבח מעשה
 פראות ואכזריות על ידי אלה אשר היו לפנים
 אחיהם, ואשר פרשו מכנסיתם וחברו ללמנים

יא יען אָשר לאַ חס על דם עמו. והנה, עמליקה
עצמו לא ירד אל הקרב, ומפקדיו הראשיים
לא העזו לתקוף את הנפיים בעיר עמוניהה,
כי מורוני שנה את מערך הנפיים עד כי נכזבה
תוחלת הלמנים מפני מקלטיהם; והם לא יכלו
יב לעלות עליהם; על כן הם נסוגו אל היערות,
וצעדו עם כל מחנם אל ארץ נח, בחשבם כי
שם המקום השני המועיל לתקוף את הנפיים.
יג והם לא ידעו כי מורוני בנה מבצרי מעז ובצרים,
לכל עיר בכל רחבי הארץ. על כן צעדו הלמנים
אל ארץ נח בדעה נחושה; אכן, מפקדיהם
הראשיים באו ונשבעו כי השמד ישמידו את
יד יושבי העיר ההיא. והנה, למרבה הפתעתם,
הפך מורוני את העיר נח, אָשר היתה עד כה
עיר פרוות, לעיר מבצר, חזקה אף מן העיר
טו עמוניהה. והנה, בחכמת מורוני היתה זאת,
כי הוא שער כי ייראו הלמנים בבואם אל העיר
עמוניהה, וכי הם יצמדו להלחם בעיר נח, אָשר
היתה עד אז מקום התרפה בכל הארץ. וכך
טז ארע הדבר כרצונו. ומורוני מנה את לחי
למפקד אנשי העיר ההיא. והוא אותו לחי
אָשר נלחם בלמנים בבקעה שממוזרח לנהר
יז צידון. וכאָשר נודע ללמנים כי לחי היה מפקד
העיר, נפלה רוחם שנית, כי יראו מפניו עד
מאד; ואולם נשבעו מפקדיהם הראשיים באלה
לתקוף את העיר, ולכן העלו את חילותיהם.
יח והלמנים לא יכלו לבוא במבצרי המעז, כי אם
דרך פתח הפניסה לעיר מפני גבה הסוללה
אָשר נערמה שם ועמק התעלה אָשר נחפרה
טז סביב-סביב, וזלת הפניסה. כה היו הנפיים
ערוכים להשמיד בירית אָבנים וחצים את כל
אָשר ינסה לטפס למעלה ולבוא במבצר בכל
כ אפן אחר. כה היו הנפיים ערוכים בהציקם
קבוצה מן החזקים אָשר באנשיהם להכות
בהרבותיהם ובקלעיהם את כל אָשר ינסה
להכנס אל מעזם בפתח הפניסה; אכן, כה
ערוכים היו להגן על עצמם נגד הלמנים.
יח ומפקדי הלמנים העלו את חילותיהם אל
מקום הפניסה והחלו להלחם בנפיים, לבוא
אל תוך מעוזיהם; ואולם הם נהדפו פעם בפעם,

כה ברצונם לכלותם. אכן, הם לא יכלו לשאת
כי ישישו אחיהם על דם הנפיים, כל עוד היו
בקרבם שומרי מצוות אלהים, כי דבר יהוה
היה אליהם כי בשמך את מצוותיו הם
יצליחו בארץ.

מט

א והיה בשנת תשע עשרה, בחדש האחד עשר,
ב בשערה לחדש, נראו חילות הלמנים קרבים
ב אל ארץ עמוניהה. והנה, העיר היתה בניה
מחדש, ומורוני הציב צבא בגבולה, וחייליו
עָרמו סוללות עפר סביב להגנה מפני חצי
ג הלמנים ואבניהם, כי באלה נלחמו. הנה
אמרתי כי העיר עמוניהה נבנתה מחדש.
אכן, אמר לכם כי בחלקה נבנתה מחדש;
וען אָשר התריבוה פעם הלמנים, מפני עוון
אנשיה, הם שָׁערו כי העיר תהיה להם שנית
ד טרף קל השגה. והנה, מה רבה היתה אכזבתם
בראותם כי הנפיים הקימו סביבם סוללת עפר,
אָשר מפני גבהה לא יכלו הלמנים לירות
עליהם את אבניהם ואת חציהם ולפגוע בהם,
ואף לא לעלות עליהם, כי אם דרך פתח העיר.
ה עתה היו מפקדי צבא הלמנים מפתעים עד
מאד על חכמת הנפיים בהכנת מקומות
מבטחיהם. ומנהיגי הלמנים, בסמכם על רב
מספרם, חִשְׁבו כי יבואו על הנפיים כאָשר עשו
לפנים, וכי להם יהיה היתרון; והם אף הצטידו
במגנים ובשריוני חזה, ואף התלבשו בגדי עור,
אכן, לבוש עבה מאד, לכסות את מערמיהם.
ז ובהיותם ערוכים כך, סברו כי על נקלה יגברו
על אחיהם ויכניסו בעל שבעוד, או ימיתו
ח ויעשו בהם טבח כחפצם. והנה, להפתעתם
המחלשת, היו הנפיים ערוכים לקראתם באפן
אָשר לא היה ידוע מעולם בקרב בני לחי. הם
היו ערוכים להלחם בלמנים על פי הוראות
ט מורוני. והפתעת הלמנים או העמליקיים,
היתה רבה מאד נכח אפן הערכות הנפיים
י למלחמה. ואלו יצא המלך עמליקה מארץ
נפי וירד בראש צבאו, אָפֶשֶׁר כי היה מסב את
הלמנים לתקוף את הנפיים בעיר עמוניהה,

להחל בהקמת סוללות עפר סביב כל הערים
 בְּכָל אֶרֶץ נַחֲלַת הַנֶּפְתִּים. וְהוּא צֹנָה לְתַקַּע
 בְּרֹאשׁ סוּלְלוֹת הָעֶפֶר הָאֵלֶּה קוֹרוֹת עֵץ, קִירוֹת
 קָרְשִׁים, קוֹמַת אָדָם גְּבוּהָם, סָבִיב הָעָרִים. וְהוּא
 צֹנָה לִקְבֹּעַ עַל מִבְּנֵה הַקּוֹרוֹת הָהֵן שׁוֹרֵת מוֹטוֹת
 חֲדֵי קֶצֶה, חֲזָקִים וְגְבוּהִים. וְהוּא צֹנָה לְהִקִּים
 מִגְדָּלִים הַצּוֹפִים מֵעֵבֶר לְשׁוֹרֵת הַמוֹטוֹת, וְצֹנָה
 לְבָנוֹת עֲמֻדוֹת מְבַצְרוֹת עַל הַמִּגְדָּלִים, לְמַנַּע
 פְּגָעֵי אֲבְנֵי הַלְּמָנִים וְחֻצִּיהֶם. וְעֲמֻדוֹת הַמִּגְדָּלִים
 נִבְנוּ בְּאִפּוֹן אֲשֶׁר יָכְלוּ אֲנָשֶׁיהוֹן לְהַשְׁלִיךְ מִהֶן
 אֲבָנִים כְּפִי רְצוֹנָם וְכֹחַם, וְכָד לְהִרְגֹּת אֶת כָּל
 הַקֶּרֶב אֶל חוֹמוֹת הָעִיר. כֹּה הָכִין מוֹרוֹנִי מַעֲזִים
 סָבִיב כָּל עִיר, בְּכָל הָאֶרֶץ, לְקִדָּם אֶת פְּלִישַׁת
 אוֹיְבֵיהֶם. וּמוֹרוֹנִי צֹנָה עַל צְבָאוֹ לְצֹאֵת אֶל
 הַיַּעַר הַמְזֻרְחִי; וְהֵם הִלְכוּ וַיִּגְרְשׁוּ אֶת כָּל הַלְּמָנִים
 אֲשֶׁר הָיוּ שָׁם אֶל אֲדָמָתָם, אֲשֶׁר הִיְתָה מִדְּרוֹם
 לְאֶרֶץ יִזְרְעֵחַמֶּלֶה. וְאֶרֶץ נָפִי הַשְׁתַּרְעָה בְּקוֹר יֶשֶׁר
 מִן הַיָּם הַמְזֻרְחִי וְעַד הַיָּם הַמַּעֲרָבִי. וְהָיָה אַחֵר
 אֲשֶׁר גִּרַשׁ מוֹרוֹנִי אֶת כָּל הַלְּמָנִים מִן הַיַּעַר
 הַמְזֻרְחִי, אֲשֶׁר הוּא מִצְפּוֹן לְשֹׁטְחֵי נַחֲלָתָם,
 הוּא צֹנָה עַל יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִזְרְעֵחַמֶּלֶה וְהָאֲזוּרִים
 אֲשֶׁר סָבִיבָה לְלִכְתֹּת אֶל הַיַּעַר הַמְזֻרְחִי, עַד גְּבוּלוֹ
 אֲשֶׁר לְחוּף הַיָּם, וְלִהְתַּנַּחֵל שָׁם. וְהוּא אֵף הַצִּיב
 צָבָא בְּדָרוֹם, בְּגִבּוֹלוֹת נַחֲלָתָם, וְצוֹם לְהִקִּים
 מִבְּצָרִים לְבִטְחוֹן צְבָאָם וְעַמָּם מִפְּגִיעַת אוֹיְבֵיהֶם.
 כֹּה נִתַּק מוֹרוֹנִי אֶת כָּל מַעֲזֵי הַלְּמָנִים בַּיַּעַר
 הַמְזֻרְחִי, וְאֵף בַּמַּעֲרָב, וּבִצָּר אֶת קוֹ הַגְּבוּל בֵּין
 הַנֶּפְתִּים וּבֵין הַלְּמָנִים, בֵּין אֶרֶץ יִזְרְעֵחַמֶּלֶה וְאֶרֶץ
 נָפִי, מִן הַיָּם הַמַּעֲרָבִי, אֲשֶׁר אֶל עֵבֶר מְקוֹר נְהַר
 צִידוֹן. וְהַנֶּפְתִּים הִתְנַחֲלוּ כְּחֻפָּצָם, בְּכָל הָאֶרֶץ
 אֲשֶׁר בִּצְפּוֹן, וְאֵף כָּל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר מִצְפּוֹן לְאֶרֶץ
 רַב־שַׁפַּע. כֹּה בִקֵּשׁ מוֹרוֹנִי, אֲשֶׁר צְבָאוֹ גִּדֵּל
 מִדֵּי יוֹם, מִפְּנֵי הַבִּטְחוֹן בַּהֲגָנָתָם אֲשֶׁר הִבִּיאוּ
 לָהֶם מִתְקִנּוֹ, לְקַצֹּץ אֶת כָּח הַלְּמָנִים וְעַם בְּאֶרֶץ
 נַחֲלַת הַנֶּפְתִּים, לְמַעַן לֹא יִהְיֶה לָהֶם הַכָּח לְשַׁלֵּט
 בְּאַרְצוֹתֵיהֶם. וְהַנֶּפְתִּים יָסְדוּ עִיר חֲדָשָׁה וְקָרְאוּ
 אֶת שְׁמָהּ מוֹרוֹנִי; וְהָעִיר שְׁכָנָה לְחוּף הַיָּם הַמְזֻרְחִי,
 בְּדָרוֹם הָאֶרֶץ, לִיד גְּבוּל נַחֲלַת הַלְּמָנִים. וְהֵם
 גַּם יָסְדוּ עִיר בֵּין הָעִיר מוֹרוֹנִי וּבֵין הָעִיר אֶהְרֹן,
 לְחַבֵּר אֶת גְּבוּל אֶהְרֹן עִם גְּבוּל מוֹרוֹנִי. וְהֵם

כב עד כִּי עֲצָמוּ הָרוּגֵיהֶם בְּטַבַּח רַב. וּבִרְאוֹתָם
 כִּי לֹא יוֹכְלוּ לִגְבֹּר עַל הַנֶּפְתִּים דָּרָךְ פֶּתַח הָעִיר,
 הֵם הִחֲלוּ לְחַתֹּר תַּחַת סוּלְלוֹת הָעֶפֶר, לְפֶתַח
 מַעְבְּרַת לְחִילֵיהֶם, לְתַתֵּם לְהִלָּחֵם בַּתְּנָאִים שׁוֹיִם
 עִם אוֹיְבֵיהֶם. אֵף בְּנִסְיוֹנוֹת הָאֵלֶּה הֵם גִּרְשׁוּ
 בְּאֲבָנִים וּבְחֻצִּים אֲשֶׁר נִזְרוּ אֲלֵיהֶם; וּבְמִקּוֹם
 לְמַלֵּא אֶת תַּעֲלוּתֵיהֶם בַּעֲפֹר סוּלְלוֹת הָרוֹטוֹת
 הֵם מִלְּאוּ, בְּחִלְקוֹן, בְּגִרְיוֹת הָרוּגֵיהֶם וּבְפִצּוּעֵיהֶם.
 כג כָּךְ גִּבְרוּ הַנֶּפְתִּים עַל אוֹיְבֵיהֶם, וְהַלְּמָנִים הוֹסִיפוּ
 בְּנִסְיוֹנוֹתֵיהֶם לְהַשְׁמִיד אֶת הַנֶּפְתִּים עַד אֲשֶׁר
 נִהְרְגוּ כָּל מִפְקְדֵיהֶם הָרָאשִׁיִּים; אֲכֹן, יוֹתֵר
 מֵאֵלֶּף לְמָנִים נִהְרְגוּ, בְּעוֹד אֲשֶׁר מִן הַנֶּפְתִּים
 כד לֹא נִהְרְגָה אֵף נֶפֶשׁ אַחַת. כְּחֻמְשִׁים מֵהֶם
 נִפְצְעוּ מִפְּגִיעַת חֻצֵי הַלְּמָנִים מִבְּעַד לְפֶתַח
 הָעִיר, אֵף מִפְּנֵי מְגוֹנָם בְּמַגְנֵיהֶם וּבְשִׁרְיוֹנֵי הַחֹזֶה
 וּבְקוֹבֵעֵיהֶם, הֵם נִפְצְעוּ בְּרַגְלֵיהֶם בְּלִבָּה, אֵף כִּי
 כה רַבִּים הָיוּ הַפְּצָעִים הַקָּשִׁים. וְכִרְאוֹת הַלְּמָנִים
 כִּי כָּל מִפְקְדֵיהֶם הָרָאשִׁיִּים נִהְרְגוּ, הֵם בָּרְחוּ אֶל
 הַיַּעְרוֹת; וְהֵם שָׁבוּ אֶל אֶרֶץ נָפִי לְהוֹדִיעַ אֶת דְּבַר
 מַפְלָתָם הַגְּדוֹלָה לְמַלְכָּם, עַמְלִיקָה, אֲשֶׁר הָיָה
 כו אִישׁ נָפִי מַלְיָדָה. וְעַמְלִיקָה רָגַז מָאֵד עַל עַמּוֹ,
 כִּי לֹא צָלַח חֲפָצוֹ בִּידוֹ לְהַכְנִים אֶת הַנֶּפְתִּים בְּעַל
 כז הַשְּׁעָבֹד. וּבִכְמַתּוֹ הַבּוֹעֶרֶת קָלַל אֶת אֱלֹהִים,
 וְאֵף אֶת מוֹרוֹנִי קָלַל וְנִשְׁבַּע בְּאֵלֶּה לְשׁוֹתוֹת אֶת
 דָּמוֹ. וְזֹאת כִּי שָׁמַר מוֹרוֹנִי אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים
 כח לְהִכִּין בְּטָחוֹן לְעַמּוֹ. וְהַנֶּפְתִּים בְּאַרְצָם הוֹדוּ
 לִיהוָה אֱלֹהֵיהֶם, עַל כָּחוֹ הָעֲלִיּוֹן אֲשֶׁר עַל יָדָיו
 כט נִצְלוּ מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם. כֹּה תָמָה שְׁנַת תִּשְׁעָה עָשָׂרָה
 לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נָפִי. וְהָיָה בְּקִרְבָּם
 ל שְׁלוֹם מִמֶּשֶׁךְ וְאֵף הַצִּלְחָה גְּדוֹלָה מָאֵד בְּכַנְסִיָּה,
 כִּי הִקְשִׁיבוּ בְּשִׁקְיָה לְדַבֵּר אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הִסִּיפוּ
 לָהֶם הִילְמָן, שְׁבָלוֹן, קוֹרִיאֲנָטוֹן, וְעַמּוֹן וְעַמִּיתִיּוֹ,
 וְכָל אֲשֶׁר הִסְמִךְ עַל פִּי סֵדֶר הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר
 לְאֱלֹהִים, וְהִטְבִּילוּ לְשֵׁם תְּשׁוּבָה וְנִשְׁלָחוּ
 לְהִסִּיף בְּקִרְבָּה הָעַם.

נ

א וּמוֹרוֹנִי לֹא חָדַל לְהִתְכַּוֵּן לְמַלְחָמָה, לְמַעַן הִגּוּ
 עַל עַמּוֹ מִפְּנֵי הַלְּמָנִים. וְהָיָה כִּי בְּרָאשִׁית שְׁנַת
 עֶשְׂרִים לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים, הוּא צֹנָה אֶת צְבָאוֹ

הם יראו מאד פון יתקפם צבא מורוני וישמידם.
 על פן נתן מוריאנטון מחשבה בלבם להמלט
 אל הארץ אשר מצפון, אשר כסוה אנגמי מס
 גדולים, ולהתנחל בה. והנה, הם כמעט הוציאו
 לפעל את מזמתם, אשר היתה מביאה יגון
 וצער, לולא קפץ רגז מוריאנטון, אשר היה
 איש חם מזג, על אחת ממשרותיו, והנה הוא
 התנפל עליה, והכה בה נמרצות. והיא נסה
 ובאה אל מחנה מורוני וספרה למורוני הכל על
 אודות הדבר הזה ועל פונתם לברח אל הארץ
 אשר בצפון. והנה, העם אשר בארץ רב-שפע
 יראו, ואף ירא מורוני, פן ישמעו אנשי רב-שפע
 לדברי מוריאנטון ויתחברו עם אנשיו. וכך הוא
 יתפש את אזורי הארץ ההם, ובזאת תכשר
 הקרקע להתפתחות חמורה בקרב עם נפי,
 אשר תביא לסלוק חרותם. לכן שלח מורוני
 צבא, עם צידו, להקדים את אנשי מוריאנטון,
 לעצור בעד בריחתם אל הארץ אשר בצפון.
 וצבא מורוני לא השיגם, כי אם אחר הגיעם אל
 גבול ארץ חרבה. שם הדיחם במעבר הצר
 אשר לחוף הים, אשר דרכו הוליכה אל ארץ
 הצפון, בקרבת הים אשר ממערב ואשר ממזרח.
 ובראש הצבא אשר שלח מורוני, אשר השיג את
 אנשי מוריאנטון, עמד איש אשר שמו נקרא
 טיאנקום. וכה קשים היו אנשי מוריאנטון. יען
 אשר השפעתו מרשעתו ומחלקת לשונו, עד כי
 פרץ קרב בין שני החילות. וטיאנקום הרג את
 מוריאנטון, והביס את חילו ושבא אותם, ושב
 אל מחנה מורוני. כה תמה שנת עשרים וארבע
 לשלטון השופטים בעם נפי. כה הושבו אנשי
 מוריאנטון. ואחר בואם בברית לשמר שלום,
 הם הושבו אל ארץ מוריאנטון והתאחדו עם
 עם לחי, אכן, אף הם הושבו, איש אל אדמתו.
 ובשנה אשר שב השלום אל עם נפי מת נפיהה,
 השופט העליון השני, אחר שפטו לפני אלהים
 בתכלית הישר כל ימי שבתו על כס המשפט.
 על אף זאת, הוא סרב למלא את בקשת עלמא
 לקבל לידי את כתבי הזכרונות ואת החפצים
 ההם, אשר נחשבו לקדושים ביותר בעיני עלמא
 ובעיני אבותיו. על פן מסרם עלמא לידי בנו,

קראו את שם העיר ואת הארץ נפיהה. ובשנה
 כט ההיא הם החלו לבנות ערים רבות בצפון; אחת
 מאלה, אשר בצפון לחוף הים, נבנתה באפן
 טז מיוחד; והם קראו את שמה לחי. כה תמה שנת
 עשרים. ועוד עם נפי הולכים מחיל אל חיל,
 יז החלה שנת עשרים ואחת לשלטון השופטים
 יח בעם נפי. והצלחתם רבתה מאד. ועשרם פרץ
 יט עד מאד. והם רבו בארץ, וכלם עצם. וכה
 רואים אנחנו כי ברחמים ובצדק מקים יהוה את
 כל דברו אל בני האדם. אכן, אנחנו רואים כי
 דברו אשר דבר אל לחי מתקיים אף בעת הזאת;
 כ וכה אמר: ברוך אתה וברוכים בניך, וברוכים
 יהיו; כל עוד ישמרו את מצוותי יצליחו בארץ.
 אך זכר, כי אם לא ישמרו את מצוותי, הפרת
 כא יפירתו מלפני יהוה. ואנחנו רואים כי הדברים
 האלה התקיימו בעם נפי; כי מריבותיהם
 ומחלוקותיהם, הרצח והגזל, עבודת האלילים
 והזמה והתועבות אשר בקרבם, הם אשר הביאו
 כב עליהם את מלחמותיהם ואת חרבנם. וכל
 אשר היו נאמנים לשמר את מצוות יהוה נצלו
 בכל פעם, בעוד אשר על אלפים מאחיהם
 הרשעים נגזר שעבוד, או נפילה בחרב, או
 שקיעה בחסר אמונה והתבוללות בתוך הלקמים.
 כג הנה, מימי נפי לא היתה עת כה מאשרת לעם
 נפי, בימי מורוני, בזמן הזה, בשנת עשרים
 כד ואחת לשלטון השופטים. ושנת עשרים ושנים
 כה כלו בשלום. ואף בראשית שנת עשרים וארבע
 לשלטון השופטים היה שלום בקרב עם נפי,
 לולא מריבה אשר פרצה ביניהם, בענין ארץ
 לחי וארץ מוריאנטון, אשר היא התחברה אל
 גבול לחי; שתי הארצות האלה שכנו על חוף
 כו הים. כי העם היושב בארץ מוריאנטון תבע לו
 חלק מארץ לחי. לכן החל ריב קשה להתפתח
 ביניהם, עד כי אחזו אנשי מוריאנטון בכלי נשק
 וגמרו אמר לצאת על אחיהם בחרב ולהרגם.
 כז ויושבי ארץ לחי נסו אל מחנה מורוני ובקשוהו
 כח לעזרם, כי לא נמצא עול בכפם. והיה כראות
 אנשי מוריאנטון, אשר שם מנהיגם נקרא
 מוריאנטון, כי אנשי לחי נסו אל מחנה מורוני,

ותומכיהם היו המבקשים כח ושררה על
העם. אף היתה זאת עת הרת ספנות בעבור
מחלוקות פאלה בקרב עם נפי, כי הנה עמליקה
החל להסית שנית את לב עם הלמנים על עם
הנפיים; והוא אסף חילים מכל חלקי ארצו,
וחמשם והתכונן למלחמה בשקידה רבה,
כי נשבע לשנות את דם מורוני. ואנחנו נראה
כי דברתו אשר דבר היתה פזיזה; ואולם, הוא
הכין עצמו ואת צבאו לבוא להלחם בנפיים.
ועתה לא היה צבאו רב כלפנים, יען אשר נהרגו
אלפים רבים בידי הנפיים; אף על אף אבדותיהם
הכבדות, קבץ עמליקה צבא עצום ורב, עד כי
לא ירא לרדת אל ארץ גרעחמלה. אכן, אף
עמליקה עצמו ירד הפעם בראש הלמנים. היה
זה בשנת עשרים וחמש לשלטון השופטים,
בעת אשר הם החלו לישב את המחלקות בדבר
פחורן, השופט העליון. והיה כאשר שמעו
האנשים הנקראים מלוכנים כי הלמנים ירדו
להלחם בהם, הם שמחו בלבם וסרבו לאחז
בנשק. אכן, כה גדול היה זעמם על השופט
העליון ועל אנשי החרות עד כי לא אבו לשאת
נשק להגן על ארצם. וכראות זאת מורוני,
וכראותו את הלמנים פולשים אל גבולות
הארץ, בערה חמתו על עקשות האנשים אשר
ברב שקידתו עמל לשמרים. אכן, בערה עליהם
חמתו עד מאד, ונפשו מלאה רגז. והוא שלח
עצומה, בקול העם, אל מושל הארץ, ובקש כי
יקראנה ויפיה את כחו, את כח מורוני, לאכף
על הפורשים ההם להגן על ארצם, או להוציאם
להורג. כי ראשית דאגתו היתה לשים קץ
למחלוקות ולפלוגים פאלה בקרב העם. הן זאת
היתה עד כה סבת כל חרבנם. והיה כי נתנה לו
בקשתו, כרצון העם. אז פקד מורוני על צבאו
לעלות על המלוכנים ההם, לשבר את גאותם
ואת כבוד אצילותם ולהשפילם עד עפר, אם
לא יאחזו בנשק ויתמכו בענין החרות. והיה
כי צעד עליהם הצבא, והסיר את גאותם ואת
כבוד אצילותם, עד כי בהרימם את כלי נשקם
להלחם עם אנשי מורוני, נגדעו בחרב ולארץ
מגרו. והיה מספר הנופלים בחרב מן הפורשים

הלמן. וכן נפיהה מנה לשבת על כס המשפט
תחת אביו; אכן, הוא מנה לשופט העליון
ולמושל על העם, ולקד נשבע כמשפט קדש,
לשפט בצדק ולשמור על שלום העם ועל חרותם,
ולהעניק להם את זכויותיהם המקדשות לעבד
את יהוה אלהיהם; אכן, לתמוך ולקיים את עניני
אלהים כל ימיו, ולהביא למשפט את הרשעים,
איש כפשוטו. ושם האיש פחורן. והוא ישב על
כסא אביו והחל למשל בעם נפי באחרית שנת
עשרים וארבע.

נא

א ובראשית שנת עשרים וחמש לשלטון השופטים
בעם נפי, אחר אשר כונן שלום בין אנשי לחי
ובין אנשי מוריאנטון בדבר אדמותיהם, החלה
ב שנת עשרים וחמש בשלום. ואולם שלותם
השלמה לא האריכה ימים בארץ, כי פרצה
ג מחלוקת בקרב העם באשר לשופט העליון,
פחורן; כי הנה, חלק מן העם חפץ בשנוי סעיפים
מסימים בחק. ופחורן לא חפץ לשנות את החק
ולא הניח כי יעשה בו כל שנוי; לכן הוא לא
שמע לקול השולחים אליו עצומות בענין שנוי
ד החק. על כן רגזו עליו כל המבקשים לשנות
את החק, ובקשו להסיר מכס השופט העליון
בארץ. כה התעורר ופוח עז בענין הזה, אף לא
ה עד שפרכת דמים. והמבקשים להסיר את
פחורן מכס המשפט נקראו בשם מלוכנים,
כי בקשו לשנות את החק באופן אשר יסלק
ממשל החרות בארץ וישם מלך תחתיו.
ו והחפצים כי ישאר פחורן שופט עליון בארץ
קראו עצמם בני חרות; כה נפלג העם, כי בני
החרות נשבעו, אכן, באו בברית, לשמור על
זכויות דתם על ידי ממשל חרות. אז ישב דבר
המחלקת אשר ביניהם על ידי קול העם. והנה,
במשאל העם היתה יד בני חרות על העליונה;
כה נשאר פחורן על כס המשפט לשמחת לב
עמיתיו ולב רבים מאנשי החרות; וכה השתקו
את המלוכנים, עד כי לא העזו להתנגד לענין
ח החרות ונאלצו להשלים עמו. והחפצים
במלכים היו בעלי יחס נכבד, והם בקשו למלוך.

והנה, עמליקה נחל אכזה כי נהדף ביד
טיאנקום ואנשיו. כי הללו היו מלמדי מלחמה,
וכל איש מחיל טיאנקום עלה על הלמנים בכוח
ובכשר לחימתו, עד כי השיגו יתרון על הלמנים.
ואנשי טיאנקום הטרדו אותם והרגו בהם עד
רדת החשכה. וטיאנקום ואנשיו נטו את אהליהם
על גבול ארץ רב-שפע; ועמליקה נטה את אהלו
בפאתי החוף, בקרבת שפת הים; ובאפן זה נהדף
צבאו. וכרדת הלילה, התגנבו טיאנקום ונושא
כליו, והלכו אל מחנה עמליקה, והנה כלם
שקועים בתרדמה יען אשר יגעו רבות בעמל
היום ובחמו. וטיאנקום התגנב בחשאי אל תוך
אהל המלך ותקע חנית בלבו; כהרף עין המית
את המלך ואף אחד ממשורתיו לא התעורר.
וטיאנקום שב בחשאי אל מחנהו, והנה אנשיו
ישנים. והוא העירם וספר להם את כל אשר
עשה. והוא צוה את חיליו לעמד מוכנים,
פן יקיצו הלמנים משנתם ויבואו עליהם. כה
תמה שנת עשרים וחמש לשלטון השופטים
בעם נפי, וכה תמו ימי עמליקה.

נב

והיה בשנת עשרים ושש לשלטון השופטים
בעם נפי, אחר אשר הקיצו הלמנים משנתם
בבקר הראשון אשר לחדש הראשון, והנה הם
ראו כי עמליקה מת בתוך אהלו וכי טיאנקום
היה מוכן להלחם בהם בו ביום. ובראותם זאת
הם חרדו ואף נטשו את תכניתם לצעד אל ארץ
הצפון; והם נסוגו עם כל צבאם אל העיר מולק,
ובקשו מגן במבצריהם. אז מנה אחי עמליקה
למלך על העם; ושמו נקרא עמורון. כה המלך
עמורון תחת אחיו המלך עמליקה. ועמורון
צוה את אנשיו להחזיק בערים אשר נכבשו
בדמים, כי הם לא כבשו אף עיר אחת בלא
שפיכת דם רב. ובראות טיאנקום כי הלמנים
נחוצים בדעתם להחזיק בערים אשר לקחו
ובחבלי הארץ אשר תפשו, ובראותו גם את
עצם מספרם, הוא חשב כי אין תועלת בנסות
להתקיפם בעודם במבצריהם. והוא הציב את
אנשיו סביב-סביב, כאלו ערכם למלחמה;

ההם ארבעת אלפים איש. ואלה ממנהיגיהם
אשר לא נהרגו בקרב, נתפשו ואל הכלא
השלכו, כי לא הספיקה העת ההיא לשפט
אותם. והנותרים מן הפורשים ההם נכנעו
לדגל החרות, תחת אשר יכו בתרב ארצה.
והם אלצו להניף את נס החרות על מגדליהם
ובעריהם, ולאחז בנשק להגנת ארצם. כך שם
מורוני קץ למלוכנים ההם, עד כי לא היה עוד
איש אשר נודע בכנוי מלוכני. וכך הוא שם קץ
לעקשנות ולגאות האנשים, אשר טענו כי הם
אצילים דמים; הנה, הם השפלו עד כי נכנעו והיו
כאחיהם, ונלחמו בעז למען חרותם משעבוד.
ובעת אשר שקד מורוני להפסיק את המלחמות
והמחלוקות בקרב בני עמו ולהשיב חיי שלום
ותרבות, ובעת יסוד סדרים להתכונן למלחמה
על הלמנים, והנה פלשו הלמנים אל ארץ
מורוני, אשר שכנה על הגבול לחוף הים.
והנפיים, יען אשר לא היו חזקים דים בעיר
מורוני, נהדפו על ידי עמליקה, והוא הרג רבים
מהם. ועמליקה תפש את העיר, וכל מבצריה
נפלו בידו. והנמלטים מעיר מורוני באו אל העיר
נפיהה. גם אנשי העיר לחי נקבצו יחדו, ונערכו
והיו נכונים להתראות פנים עם הלמנים. אף
עמליקה לא התיר ללמנים לצאת אל העיר
נפיהה להלחם בה, והחזיקם לחוף הים; כה הסב
לנפיים להחזיק אנשים בכל עיר ועיר, לשמור ולהגן
עליהן. וכה התקדם עמליקה, ותפש ערים רבות:
את העיר נפיהה, ואת העיר לחי, ואת העיר
מוריאנטון, ואת העיר אומנר, ואת העיר גיד,
ואת העיר מולק, כלן בפאתי מורח, לחוף הים.
כה כבשו הלמנים, בערמת עמליקה, ערים כה
רבות על ידי חילותיהם אשר לא היה להם מספר,
וכלן מבצרות היטב על פי הוראת מורוני, והעניקו
מבצרי עז ללמנים. ואחר זאת צעדו חילות
הלמנים אל גבול ארץ רב-שפע, ונהדפו את
הנפיים לפניהם והרגו בהם רבים. אף שם הם
נתקלו בטיאנקום, אשר הרג את מוריאנטון,
ועצר את אנשיו הנמלטים. והיה כי הוא עצר
אף את עמליקה המתקדם עם צבאו העצום
לכבש את ארץ רב-שפע ואת ארץ הצפון.

על העיר מולק ולקבשה שוב, אם נתן הדבר
להעשות. לכן נערך טיאנקום להתקפה על
העיר מולק ולמסע צבאו על הלמנים. ואולם
הוא ראה כי לא יוכל לגבר על הלמנים בהיותם
חוסים במבצריהם; על כן הוא נטש את תכניתו
ושב אל העיר רב-שפע והמתין לבוא מורוני,
לקבל תגברת לצבאו. והיה כי מורוני הגיע עם
צבאו אל ארץ רב-שפע באחרית שנת עשרים
ושבע לשלטון השופטים בעם נפי. ובראשית
שנת עשרים ושמונה נאספו מורוני וטיאנקום
ורבים משרי הצבא למועצת מלחמה, להועץ
מה יעשו למען הסב ללמנים לצאת עליהם
לקרב, או לפתותם בדרך כלשהי לצאת מתוך
מעוזיהם, בעבור ישיגו יתרון עליהם וישיבו
מדיהם את העיר מולק. והם שלחו שליחים
אל חיל הלמנים המפקד על שמירת העיר
מולק, אל מפקדם אשר שמו נקרא יעקב,
ובקשוהו לצאת עם צבאו, להתראות עמם
פנים במישור אשר בין שתי הערים. ואולם
יעקב, אשר היה איש זורמי, לא אבה לצאת
עם צבאו להפגש עמם במישור. וכאשר אפסה
תקנת מורוני לפגש את הלמנים בתנאים שוים,
הוא ערך תכנית לפתותם לצאת ממעוזיהם.
לכן הוא צוה על טיאנקום לקחת עמו אנשים
מספר ולרדת אל חוף הים. ומורוני וצבאו צעדו
בלילה אל היער אשר במערב העיר מולק.
ולמחרת, כאשר גלו שומרי הלמנים את
טיאנקום, הם מהרו וספרו את הדבר ליעקב,
מפקדם. אז יצאו חילות הלמנים לקראת
טיאנקום, בסבבם כי יגברו עליו מפני מספרם
המעט. וכראות טיאנקום את חילות הלמנים
יוצאים עליהם, הוא החל לסגת אל עבר חוף
הים צפונה. והיה בראות הלמנים כי בורח
הוא מפניהם, הם ארוזו עז ורדפו אחריו באמץ.
ובעוד טיאנקום מרחיק את הלמנים הרודפים
אחריו לשוא, פקד מורוני על חלק מצבאו אשר
עמו להתקדם אל תוך העיר ולקבשה. וכן עשו.
והם הרגו את כל אשר נשאר להגן על העיר;
את כל אשר לא הניחו את כלי נשקם. כה
כבש מורוני את העיר מולק על ידי חלק מצבאו,

ולמעשה הכין טיאנקום את הגנתם עליהם;
כי הוא שפך סוללות עפר מסביב והכין מקומות
מחסה. וכה הוא התכונן למלחמה, עד אשר
שלח אליו מורוני אנשים רבים, להגביר את חילו.
ומורוני אף שלח אליו פקדות כי יחזיק את כל
השבויים אשר נפלו לידיו; יען אשר תפשו
הלמנים שבויים רבים, יחזקו כל השבויים
הלמנים ככפר תמורת השבויים אשר הם
לקחו. והוא אף צוה את טיאנקום לבצר את
ארץ רב-שפע ולהבטיח את המעבר הצר
המוביל אל ארץ הצפון, פן ישתלטו הלמנים
על המקום ההוא ויהיה לאל ידם להטרידם בכל
עבר. ומורוני בקש ממנו לשמר בגאמנות את
אזורו, ואף כי ישתמש בכל שעת כשר להכות
בלמנים אשר באזור ההוא ככל אשר יוכל,
אולי יוכל להשיב, בתחבולה או באופן אחר,
את הערים אשר נלקחו מדיהם. ועוד הוא
בקש, כי יבצר ויחזק את הערים אשר מסביב
ולא נפלו לידי הלמנים. והוא אף אמר אליו:
רצוני לבוא אליך, אף הנה הלמנים באים עלינו
בגבולות הארץ אשר לחוף הים המערבי, והנני
יוצא עליהם; לכן לא אוכל לבוא אליך. והמלך
עמורון יצא מארץ זרעמלה, והודיע למלכה
על מות אחיו. והוא אסף אנשים רבים וערך
מסע לקראת הנפיים אשר על חוף הים המערבי.
בזאת הוא התאמץ להטריד את הנפיים ולמשוך
חלק מחילותיהם אל אזור הארץ ההוא, בעוד
כי את החילים אשר הפקיד על החזקת הערים
אשר נכבשו מקדם, צוה שיטרידו אף הם את
הנפיים על הגבול, ליד הים המזרחי, וכי יכבשו
את השטחים ככל אשר יוכלו, כפי עצמת
חילותיהם. הנה, כה פרוכים בסכנה היו
הנפיים באחרית שנת עשרים ושש לשלטון
השופטים בעם נפי. ובשנת עשרים ושבע
לשלטון השופטים קבל טיאנקום פקדה מאת
מורוני. כי מורוני, אשר יסד את הצבא להגנת
גבולות הארץ בדרום ובמערב, החל את מסעו
אל ארץ רב-שפע למען סיע לטיאנקום, על ידי
אנשיו, בהשבת הערים אשר אבדו להם.
והנה, הפקדה לטיאנקום הייתה לערוך התקפה

נג

א והנפיים שמו שומרים על שבוייהם הלמנים, ואלצום לצאת לקבר את מתייהם ואף את מתי הנפיים, ההרוגים בקרב. ומורוני מנה עליהם אנשים, להשגיח עליהם בעת עבודתם. אז הלך מורוני, ולחי עמו, אל העיר מולק, והוא לקחה ונתנה ללחי לפקוד. ולחי היה עם מורוני ברב קרבותיו, והוא היה איש כמורוני. והם שמחו, איש בבטחון רעהו, אכן, הם אהבו איש את רעהו, ואף כל עם נפי אהבם. והיה ככלות הלמנים לקבר את מתייהם ואת מתי הנפיים, הם הרחקו שוב אל ארץ רב-שפע. וטיאנקום צום, על פי פקדת מורוני, כי יחלו בעבודות חפירת תעלה סביב הארץ, או העיר רב-שפע. והוא צום לבנות חומת קורות על השפה הפנימית אשר לתעלה; והם ערמו עפר מן התעלה על חומת הקורות. כה הם העבדו את הלמנים עד אשר הקיפו את העיר רב-שפע בחומת עץ ועפר חזקה אשר נשאה לגבה רב. מן העת ההיא הפכה העיר הזאת מבצר חזק מאד. והנפיים השגיחו בתוף העיר הזאת על השבויים הלמנים; וזאת בעודם מקפים בחומה אשר צוו לבנותה במו ידיהם. ומורוני נאלץ להעביר את הלמנים, כי קל היה להשגיח עליהם בעת עבודתם; והוא רצה כי כל חילותיו יעמדו לרשותו באשר יתקף את הלמנים. כה זכה מורוני בנצחון על אחד מחילות הלמנים הגדולים ביותר והשתלט על העיר מולק, אשר הייתה אחד ממאחיזי הלמנים החזקים ביותר אשר בארצות הנפיים; וכה הוא בנה מבצר להחזיק בו את שבוייו. ולא יסף מורוני לצאת למלחמה בלמנים בשנה ההיא; הוא העסיק את אנשיו בהכנות למלחמה, ובבניית בצורים להגנה מפני הלמנים, ואף בהצלת נשותיהם וילדיהם מרעב ומסבל ובהספקת מזון לצבאו. והיה בעת התרחקות מורוני מחבל הארץ אשר ליד הים המערבי, בדרום, נצלו חילות הלמנים שעת כשר, מפני סכסוך אשר התגלע בקרב הנפיים, אשר הסב למחלוקת ביניהם, עד כי

בעוד הוא עצמו צעד עם שאר הצבא לפגש את הלמנים בשובם מרדף אחר טיאנקום. והלמנים רדפו אחר טיאנקום עד אשר התקרבו אל העיר רב-שפע. שם הם נתקלו בלחי ובחיל קטן, אשר השאר לשמר על העיר. וכראות שרי צבא הלמנים את לחי וצבאו באים עליהם, הם נסו בבחילה, מיראתם פן ישיגם לחי בטרם יגיעו אל העיר מולק; כי הם עיפו ממסעם, בעוד אנשי לחי היו רעננים. והלמנים לא ידעו כי מורוני וצבאו מאחוריהם. כל פחדם היה מלחי ומאנשיו. ולחי לא חפץ להשיגם בטרם יפגשו במורוני ובצבאו. והיה בטרם הרחיקו הלמנים בנסיגתם, הקיפום הנפיים, אנשי מורוני מזה ואנשי לחי מזה, כלם רעננים ומלאים מרץ, בעוד אשר הלמנים יגעו מפני מסעם הארוך. ומורוני פקד את אנשיו להלחם בהם עד אשר יניחו את כלי נשקם. ויעקב מפקדם, אשר היה זורמי, איש עשוי לכלי חת, הנהיג בחמת זעמו את הלמנים בקרב על מורוני. ויען אשר היה צבא מורוני על נתיב מסעם, היה יעקב תקיף בדעתו להרגם ולהבקיע דרוך בתוף צבאם במסעו אל העיר מולק. אך הנה, מורוני ואנשיו חזקו מהם ולא נסוגו מפני הלמנים. והיה כי הם לחמו בשני העברים בחמה שפופה. רבים היו ההרוגים בשני המחנות; מורוני נפצע ויעקב נהרג. ולחי וגבורי חילו לחצו את מאסף צבא הלמנים בחמה עזה, עד כי מסרו לידיהם חילי המאסף את כלי נשקם; ושאריתם, אחוזי בהלה ומבוכה, לא ידעו אם להמלט אם להלחם. וכראות מורוני את מבוכתם הוא אמר אליהם: אם תביאו את כלי נשקכם ותסגירו לידינו, נחיד משפך את דמכם. והיה כשמע הלמנים את הדבר הזה, באו כל שרי צבאם אשר נותרו בחיים והשליכו את כלי נשקם לרגלי מורוני ואף צוו את אנשיהם לעשות כן. והנה, רבים מהם מאנו. ואלה אשר לא הסגירו את חרבותיהם נלקחו ונכבלו, וכלי נשקם נלקחו מהם. והם אלצו לצאת למסע עם אחיהם אל ארץ רב-שפע. ומספר השבויים עלה על מספר ההרוגים. אכן, רב מספרם ממספר הרוגי שני הצדדים.

כא היו נאמנים תמיד. אכן, הם היו אנשי אמת ומפכחים, כי הם למדו לשמר את מצוות אלהים וללכת לפניו במישורים. והילמן צעד בראש אלפים חיליו הצעירים אל גבול הארץ אשר בדרום, ליד חוף הים המערבי, למען חזק את העם השוכן שם. וכה תמה שנת עשרים ושמונה לשפט השופטים בעם נפי.

נד

א והיה בשנת עשרים ותשע לשלטון השופטים, שלח עמורון אל מורוני בקשה להחליף שבויים. ומורוני שמח מאד על הבקשה הזאת, כי רצה לספק את המזון אשר קבלו השבויים הלמנים לבני עמו, וכן רצה להשיב את אנשיו למען חזק את צבאו. ויען כי שבו הלמנים נשים וילדים רבים, בעוד אשר בין כל שבויי מורוני, בין השבויים אשר הוא שבה, לא הייתה אף אשה אחת, ולא היה אף ילד אחד, ערף מורוני תכנית להשיג את מרב השבויים הנפיים אשר יוכל לקבל מאת הלמנים. לכן הוא כתב אגרת ושלחה בידי משרת עמורון, הוא אשר הביא אגרת למורוני. ואלה הדברים אשר כתב מורוני אליו, לאמר: הנני כותב לך, עמורון, על אודות המלחמה אשר ערכת על עמי, וביתר דיוק, אשר ערף אחיד עלינו, ואשר גמרת אמר להמשיכה אחר מותו. הנה, רצוני לומר לך דברים אחרים על אודות צדק אלהים ועל חרב זעמו העליון, התלויה על צווארה, בלתי אם תשוב מרעתך ותשיב את חילותיכם אל ארצכם, אל ארץ נחלתכם, היא ארץ נפי. אכן, רצוני לומר לך את הדברים האלה, אם יכול אתה לשמע אליהם; אכן, לומר לך על אודות שאול האימה המצפה לקבל רוצחים כמותך וכאחיה, בלתי אם תשובו מרעתכם ותחדלו ממזמות רצח ותשובו עם חילותיכם לארצכם. ואולם, כפי שדחיתם לפניכם את הדברים האלה מפניכם ויצאתם להלחם בעם יהוה, כן מצפה אני כי תוסיפו לדחותם. לכן הננו נכונים להתראות עמכם פנים; אכן, אם לא תחדלו ממזמותיכם, הנכם מורידים עליכם את חמת

תפשו ערים מספר בחבל הארץ ההוא. כה, מפני עוון בתוכם, אכן, מפני מריבה וסכסוכים בינם לבין עצמם, הפכו נסבותיהם להיות חמורות בסכנותיהן. ועתה, יש לי לומר דבר-מה על אנשי עמון, אשר היו בתחלה למנים, ואשר על ידי עמון ועמיתיו, כלומר בכח אלהים ודברו, הפכו מאמיני יהוה. אלה הובאו אל ארץ זרעמלה ומאז היו הנפיים מגניהם. ויען אשר נשבעו את שבועתם, הם נשמרו מאחז בנשק על אחיהם; כי נשבעו כי לעולם לא יוסיפו לשפך דם. ועל פי שבועתם היו אמנם כלים, כי נכונים היו לכל לידי אחיהם, אלמלא רחמי עמון ועמיתיו ושפע אהבתם להם. על זאת הובאו אל ארץ זרעמלה; והנפיים היו מגניהם מיום בואם. והיה כאשר ראו אלה את הסכנה ואת הפגעים והתלאה הרבה אשר נשאו הנפיים למענם, נכמרו רחמיהם והם בקשו לאחז בנשק להגנת ארצם. והנה, כאשר אמרו לקחת את כלי נשקם, שכנעו דברי הילמן ואחיו, כי כבר עמדו להפר את השבועה אשר נשבעו. כי הילמן ירא פן יאבדו את נפשותיהם בעשותם כן. לכן נאלצו כל הבאים בברית הזאת לחזות בסבל אחיהם בעתות הסכנה והמצוקה האלה. ואולם היו להם בנים רבים, אשר לא באו בברית האלה להמנע מנשק להגן על עצמם מפני אויביהם. לכן, כל אשר יכלו לשאת נשק מאלה נקבצו בעת ההיא, והם קראו עצמם נפיים. והם פרתו ברית להלחם למען חרות הנפיים; אכן, להגן על הארץ אף בחרו נפשם. והם נשבעו שלא לותר לעולם על חרותם, וכי הם ילחמו בכל עת להגן על הנפיים ועל עצמם משעבוד. ומספר הצעירים ההם, אשר עברו בברית ולקחו את נשקם להגן על ארצם, אלפים איש. והנה, ככל אשר לא היו עד היום ההוא למעמסה ולתקלה לנפיים, הם נעשו עתה, בעת הזאת, לסמך ולמשענה. והם לקחו את כלי נשקם ובקשו כי הילמן יהיה מנהיגם. כלם היו צעירים והצטינו בעז רוחם, וכן בעצם ידם ובפעלה. ויתרה מזאת, ככל אשר הפקדו

אִינְכֶם יוֹדְעִים אוֹתוֹ. וְאִם אַמְנֶם קִיָּם דְּבַר כְּזָה,
 יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ אַף כִּי עָשָׂה הוּא אוֹתָנוּ כַּעֲשׂוֹתוֹ
 אֲתֶכֶם. וְאִם אַכּוּ קִימִים שְׁטֵן וּשְׂאֹל, הָאִם
 הוּא לֹא יִשְׁלַח אוֹתָךְ שְׁמָה, לְדוֹר עִם אַחֵי אֲשֶׁר
 רִצַּחְתָּ, אֲשֶׁר רָמַתָּ כִּי הִלֵּךְ לְמָקוֹם כְּזֶה? אַף אֵין
 לְדְבָרִים הָאֵלֶּה חֲשִׁיבוֹת. אֲנִי עֲמוּרוֹן, נָצַר
 לְזוֹרֵם, אֲשֶׁר כְּפוּהוּ אֲבוֹתֶיכֶם לְצֹאת מִירוּשָׁלַם.
 לְמָנִי אֲמִיץ לֵב אֲנִי. הַמְלַחֲמָה הַזֹּאת נַעֲרָכָה
 לְגַמֵּל עַל הָרָעָה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם לָהֶם, וּבַעֲבוּר
 לְקַבֵּל וּלְקַיֵּם אֶת זְכוּתָם לְשִׁלֵּט. וּבְזֶה אֲנִי חוֹתֵם
 אֶת אֲגַרְתִּי לְמוֹרוֹנִי.

נה

וְהָיָה כַּאֲשֶׁר קִבַּל מוֹרוֹנִי אֶת הָאֲגֶרֶת הַזֹּאת
 גָּבַר רָגְזוֹ, יַעַן אֲשֶׁר יָדַע כִּי עֲמוּרוֹן הַכִּיר הֵיטֵב
 כִּי דְבָרֵי תַרְמִית דְּבַר וְהוּא יָדַע כִּי עֲמוּרוֹן יָדַע
 כִּי לֹא צוֹדֶקֶת הָיְתָה הַמְלַחֲמָה אֲשֶׁר עָרַף עַל עַם
 נָפִי. וְהוּא אָמַר: לֹא אֶקִּים חֲלוּפֵי שְׁבוּיִים עִם
 עֲמוּרוֹן, בְּלִתִּי אִם יִחְדַּל מִמּוֹצְמוֹתוֹ, כְּדִבְרֵי אֲגַרְתִּי;
 כִּי לֹא אֶתֵּן לוֹ לְהִרְבוֹת עֲצָמָה עַל עֲצָמָתוֹ. הַנְּנִי
 יוֹדַע אֶת הַמָּקוֹם אֲשֶׁר בּוֹ שׁוֹמְרִים הַלְּמָנִים אֶת
 בְּנֵי עַמִּי הַשְּׁבוּיִים; וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא יָקִים עֲמוּרוֹן
 אֶת דְּבָרֵי אֲגַרְתִּי, אֶתֵּן לוֹ אֲנִי כַּאֲשֶׁר דְּבַרְתִּי;
 אַכּוּ, בְּקֶשׁ אֲבִקֵּשׁ לִירֵעַ בָּהֶם מוֹת עַד אֲשֶׁר
 יִתְחַנְּנוּ לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם. וְכֹאמֹר מוֹרוֹנִי אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא צָוָה לְחַקֵּר בֵּין אֲנָשָׁיו,
 הֵיטֵב בָּהֶם מִזֶּרַע לָמוֹן. וְהֵם מִצְאוּ אִישׁ אֶחָד,
 אֲשֶׁר שָׁמוֹ נִקְרָא לָמוֹן; וְהוּא אֶחָד מִשְׁרָתִי הַמְּלָךְ
 אֲשֶׁר עֲמַלְיָקָה רִצָּחוּ. וּמוֹרוֹנִי צָוָה עַל לָמוֹן וְעַל
 מִסְפַּר מֵאֲנָשָׁיו לְצֹאת אֶל מָקוֹם הַמִּשְׁמָר אֲשֶׁר
 בּוֹ הַחֲזָקוֹ הַנְּפִיִּים. וְהַנְּפִיִּים הַחֲזָקוֹ בְּעִיר גִּיד;
 לָכֵן מִנָּה מוֹרוֹנִי אֶת לָמוֹן וְצָוָה כִּי אֲנָשִׁים אֲחָדִים
 יֵלְכוּ עִמּוֹ. וְכַאֲשֶׁר בָּא הָעָרֵב, הִלֵּךְ לָמוֹן אֶל
 הַמִּשְׁמָר הַמִּפְקָד עַל הַנְּפִיִּים, וּבְרָאוֹתָם אוֹתוֹ
 קָרַב וּבָא קָרָאוּ אֵלָיו בְּקוֹל; וְהוּא אָמַר לָהֶם: אֵל
 תִּירָאוּ, הַנְּנִי לָמוֹנִי. נִמְלָטְנוּ מִיַּד הַנְּפִיִּים בְּעוֹדָם
 יֹשְׁנִים, וְהֵנָּה לְקַחְנוּ מִיָּמָם וּהְבֵאנוּ עִמָּנוּ. וְכַאֲשֶׁר
 שָׁמְעוּ הַלְּמָנִים אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הֵם קִבְּלוּהוּ
 בְּשִׂמְחָה, וְאָמְרוּ אֵלָיו: תֵּן לָנוּ מִיֵּינֶךָ וּנְשִׁתָּה.
 שְׂמַחִים אֲנַחְנוּ כִּי הִבֵּאתָם עִמָּכֶם יוֹ, כִּי יָגַעִים

י הָאֵל אֲשֶׁר מֵאֲסַתֶּם אוֹתוֹ, לְכָלֹתְכֶם תְּכָלִית
 כְּלִיּוֹן. חֵי יִהְיֶה כִּי יָקוּמוּ חִילוּתֵינוּ עֲלֵיכֶם,
 בְּלִתִּי אִם תִּסּוּגוּ לְאַחֹר, וְעַד מִהֲרָה יִשְׁיַנְכֶם
 יא הַמּוֹת; כִּי הַחֲזָק נַחֲזִיק בְּעִירֵנוּ וּבְאֲדָמוֹתֵינוּ.
 אַכּוּ, בְּדַתְנוּ נִדְבַק וּבַעֲנָן אֱלֹהֵינוּ נַחֲזִיק. אַף
 נִרְאָה לִי כִּי לִשְׂוֹא אֲנִי מְדַבֵּר עִמָּךְ עַל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה; נִרְאָה לִי כִּי בּוֹ שְׂאוֹל אֶתָּה; עַל כֵּן
 אֶחָתֶם אֶת אֲגַרְתִּי בְּאִמְרֵי לֵךְ כִּי לֹא אֶחְלִיף
 שְׁבוּיִים עִמָּךְ, כִּי אִם בְּתַנָּאִי כִּי תִשְׁחַרְרוּ אִישׁ
 יב וְאִשְׁתּוֹ וְיִלְדָיו תִּמְוֹרֵת שְׁבוּי אֶחָד. אִם כֹּה תַעֲשֶׂה,
 אֲסָכִים לְחֻלּוּפִים. וְהָיָה אִם לֹא תַעֲשֶׂה כֵּן, בְּחִילוּתִי
 אֲבוּא עֲלֵיכֶם. אֶת נְשִׁינוּ וְאֶת טַפְנוּ אֶחָמֵשׁ
 x וְעֲלִיכֶם עֹלָה אֶעֱלֶה; וְאֲנִי אֶרְדֹּף אַחֲרֵיכֶם, אַף
 עַד אֶרְצֶכֶם אֲשֶׁר הִיא אֶרֶץ נַחֲלָתְנוּ הִרְאִישוּנָה.
 אֲנִי יִשְׁפֹּף דָּם תַּחַת דָּם, אַכּוּ, נָפֶשׁ תַּחַת נָפֶשׁ.
 יג וְאֲנִי אֶלְחָם בָּכֶם עַד הַכְּחָדְכֶם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.
 הִנֵּה, זֹעֵם אֲנִי, וְכֵן עַמִּי. אַתֶּם בְּקִשְׁתֶּם לְהִרְגָנוּ,
 וְאֲנַחְנוּ בְּקִשְׁנוּ רַק אֶת הַגְּנָתְנוּ. וְרָאוּ, אִם תּוֹסִיפוּ
 לְבַקֵּשׁ לְהַשְׁמִידֵנוּ, נִבְקֵשׁ אֲנַחְנוּ לְהַשְׁמִידְכֶם;
 יד וְאִף אֶת אֶרְצֵנוּ נִבְקֵשׁ, אֶרֶץ נַחֲלָתְנוּ הִרְאִישוּנָה.
 טו הַנְּנִי חוֹתֵם אֶת אֲגַרְתִּי, אֲנִי מוֹרוֹנִי, מִנְּהִיג לְעַם
 הַנְּפִיִּים. וְהָיָה כַּאֲשֶׁר קִבַּל עֲמוּרוֹן אֶת הָאֲגֶרֶת
 טז הַזֹּאת הוּא הִתְקַצֵּף וְכָתַב אֶל מוֹרוֹנִי אֲגֶרֶת
 שְׁנִית. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַב, לֵאמֹר: אֲנִי
 עֲמוּרוֹן, מֶלֶךְ הַלְּמָנִים. אֲנִי אַחִי עֲמַלְיָקָה אֲשֶׁר
 רִצַּחְתָּם; נָקוּם אֶקִּים אֶת דָּמוֹ מִכֶּם. הַנְּנִי בָּא
 יז עֲלֵיכֶם בְּחִילוּתִי, כִּי אֵינֶנִּי יָרָא מֵאִיּוֹמִיָּה.
 כִּי הִנֵּה אֲבוֹתֵיכֶם הִרְעוּ לְאַחִיהֶם, וְגִזְלוּ אֶת
 יח זְכוּתָם לְשִׁלְטוֹן אֲשֶׁר הָיְתָה עַל פִּי הַצֶּדֶק.
 וְעַתָּה, אִם תִּנְיָחוּ אֶת כְּלִי נִשְׁקָכֶם, וְתִכְנְעוּ
 לְשִׁלְטוֹן אֵלֶּה אֲשֶׁר לָהֶם הַשְׁלְטוֹן עַל פִּי הַזְכוּת,
 יט אֲנִי אֲצַוֶּה עַל בְּנֵי עַמִּי לְהִנִּיחַ אֶת כְּלִי נִשְׁקָם
 כ וּלְחַדֵּל מִמְּלַחְמָה. הִנֵּה, הִרְבִּיתִּי לְהַפִּיחַ אִיּוֹמִים
 עָלַי וְעַל עַמִּי, אַף אֵינֶנּוּ יָרָאִים מֵאִיּוֹמִיָּה. וְאוֹלָם,
 מִסְכִּים אֲנִי בְּרִצּוֹן לְחֻלּוּפֵי שְׁבוּיִים, כְּבִקְשָׁתְךָ,
 לְמַעַן הוֹתִיר אֶת הַמּוֹזוֹן אֲשֶׁר לִי בַּעֲבוּר חִילִי.
 וְאֲנַחְנוּ נִלְחָם מִלְחָמָת עוֹלָם, אִם לְהַכְנִיעַ אֶת
 כא הַנְּפִיִּים לְשִׁלְטוֹנֵנוּ וְאִם לְהַכְחִידָם לְעוֹלָם.
 וּבַאֲשֶׁר לְאוֹתוֹ אֱלֹהִים, אֲשֶׁר עָלָיו אֲמַרְתָּ כִּי
 מֵאֲסוּנוֹהוּ, אֵינֶנּוּ מִכִּירִים דְּבַר כְּזָה, וְאִף אַתֶּם

אָנחנּוּ. וְאָמַר אֲלֵיהֶם לְמֹן: הֲבָה נִשְׁמַר אֶת יַיִנְנוּ כה
עד אֲשֶׁר נֵצַא לְקִרְאָת הַנְּפִיִּים לְקָרֵב. וְאוּלָם
דְּבָרֵינוּ אֵלֶּה הַגְּבִירֵינוּ אֶת תְּשׁוּקָתָם לְשִׁתּוֹת מִן יא
הַיֵּין. וְהֵם אָמְרוּ: וְגַעֲסִים אֲנַחְנוּ. עַל כֵּן הֲבָה נִשְׁתֶּה
מִן הַיֵּין, וְעוֹד זְמַן מָה נִקְבֵּל אֶת מִנְת יַיִנְנוּ, אֲשֶׁר יב
תַּחֲזִקֵנוּ לְצִאָת עַל הַנְּפִיִּים. וְאָמַר אֲלֵיהֶם לְמֹן: יג
עֲשׂוּ פֶסֶט בְּשׁוֹב בְּעֵינֵינוּ. וְהֵם לָקְחוּ מִן הַיֵּין כְּאוֹת
נְפִשָׁם, וְהוּא עָרַב לְחֶכֶם. וְהֵם הוֹסִיפוּ לְשִׁתּוֹת יד
מִמֶּנּוּ בִּיתָר חֲרוּת; וְהַיֵּין עַז, כִּי לִכְּזֹה הוּכָן. וְהֵם
שָׁתוּ וְעָלְזוּ, וְלֹא אָרְכָה הַשָּׁעָה עַד אֲשֶׁר שָׁכְרוּ טו
כָּלָם. וּבִרְאוֹת לְמֹן וְאִנְשֵׁיו כִּי כָּלָם שְׂכוּרִים,
שָׁקוּעִים בְּתַרְדֵּמָה עֲמֻקָּה, הֵם שָׁבוּ אֶל מוֹרוֹנִי טז
וְסִפְרוּ לוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר הָיָה. זֶה הָיָה עַל פִּי
תַּכְנִית מוֹרוֹנִי. וְהוּא הַקָּדִים וּסְפֵק נֶשֶׁק לְאַנְשֵׁיו.
אֲזִי הִלֹךְ מוֹרוֹנִי אֶל הָעִיר גִּיד, וּבַעֲדוֹת אֲשֶׁר יָשְׁנוּ
הַלְּמָנִים שָׁנָה עֲמֻקָּה, הַלּוּמִי יָזַן, הוּא הַשְׁלִיךְ
אֶת כָּלִי הַנֶּשֶׁק אֶל הַשְּׁבוּיִים, עַד אֲשֶׁר הָיוּ הַכֹּל יז
חֲמוּשִׁים. אַף לְנִשְׁוֹת הַשְּׁבוּיִים וּלְכָל בְּנֵיהֶם
אֲשֶׁר יָכְלוּ לְהַפְעִיל כָּלִי מִלְחָמָה סֵפֶק מוֹרוֹנִי יח
נֶשֶׁק וְהַכֹּל נַעֲשֶׂה בְּשָׁקֵט וּבְדַמְמָה. אֵלּוּ הָעִירוּ
אֶת הַלְּמָנִים, יָכְלוּ הַנְּפִיִּים לְהִרְגֵם, כִּי שְׂכוּרִים יט
הָיוּ. אַף לֹא זֶה הָיָה רָצוֹן מוֹרוֹנִי. חֲפָצוֹ לֹא הָיָה
בְּרָצַח וּבִשְׁפִיכַת דָּמִים, כִּי אִם בְּהַצֵּלַת בְּנֵי עַמּוֹ
מִהַשְׁמָדָה. וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא אָבָה לְהַעֲטוֹת עָלָיו
עוֹלָה, לֹא הִתְנַפֵּל עַל הַלְּמָנִים לְהַשְׁמִידָם בַּעַת כ
שְׂכָרוֹנָם. וְהִנֵּה, חֲפָצוֹ עָלָה בְּדָו; כִּי הוּא סֵפֶק
נֶשֶׁק לְשְׁבוּיִים הַנְּפִיִּים הַמְּקַפִּים בַּחוּמַת הָעִיר, כא
וְנָתַן בִּידֵיהֶם כַּח לְהַשְׁתַּלֵּט עַל חֻלְקֵי הָעִיר אֲשֶׁר
בְּתוֹךְ הַחוּמָה. אֲזִי הוּא צוּה עַל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר כב
עִמּוֹ לְסַגֵּת מַעַט וּלְהַקִּיף אֶת צִבְאָה הַלְּמָנִים.
כָּל זֶה נַעֲשֶׂה בְּלִילָה. וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הִקְיָנוּ הַלְּמָנִים
בְּבִקְרָה, הֵם רָאוּ כִּי הִקְיָנוּם הַנְּפִיִּים מִחוּץ וְכִי כג
שְׁבוּיֵיהֶם חֲמוּשִׁים מִבֵּית. כֹּה נִוְכַחוּ הַלְּמָנִים
כִּי רַב כַּח הַנְּפִיִּים מִכָּחֵם, וְכִי לֹא תַצְמַח תּוֹעֵלַת
בְּנִסְבּוֹת הֵהוּן לְהִלָּחֵם בְּנְפִיִּים. לָכֵן דָּרְשׁוּ שָׂרֵי
צִבְאָם לְאַסֹּף אֲלֵיהֶם אֶת כָּלִי נֶשֶׁק; וְהֵם
הִבִּיאֻם אֶל הַנְּפִיִּים וְהַשְׁלִיכוּם לְרִגְלֵיהֶם, כד
מִתְחַנְּנִים לְרַחֲמִים. הִנֵּה, בְּזֹאת חֲפֵץ מוֹרוֹנִי.
הוּא לְקַחֵם כְּשְׁבוּיֵי מִלְחָמָה, וּכְבֹּשׁ אֶת הָעִיר
וְצוּה לְשַׁחֲרֵר אֶת כָּל הַשְּׁבוּיִים הַנְּפִיִּים. אֵלֶּה

נו

וּבִרְאשִׁית שְׁנַת שְׁלֹשִׁים לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים,
בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן, בְּשָׁנִים לַחֹדֶשׁ, קִבֵּל מוֹרוֹנִי
אֲגֶרֶת מֵאֵת הַיִּלְכֹּן, וּבָה הוֹדָעָה עַל עֲנִינֵי הָעָם
בְּחֹבֶל הָאֶרֶץ הַהוּא. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַב,
לֵאמֹר: אַחִי הַיָּקָר וְהָאֱהוּב, מוֹרוֹנִי, אַחִי בְּאִמּוֹנָה
יְהוּה כְּבִתְלָאוֹת מִלְחָמָתָנוּ; הִנֵּה, אַחִי יִקְרִי,
יֵשׁ לִי דְבַר־מָה לְהַגִּידָךְ עַל אִדּוֹת מִלְחָמָתָנוּ
בְּאִזּוֹר הָאֶרֶץ הַזֶּה. הִנֵּי מְדַבֵּר עַל אֲלָפִים מִבְּנֵי
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִבִּיא עִמּוֹן מֵאֶרֶץ נָפִי. וְיִדְעָתָּ כִּי
אֵלֶּה צִאֲצָאִי לְמֹן, בְּכוֹר אֲבִינִי, לַחִי. לָכֵן, אֲנִינִי

אנטיפוס תגברת לצבאו, הם נאלצו, בפקדת
 עמורון, לחדל מהלחם על העיר יהודה או עלינו.
 כ כה הטה לנו יהוה חסדו, כי אלו תקפונו בעת
 חלשתנו זאת, אולי היו משמידים את צבאנו
 הקטן. אף הנה נשמרנו מזאת. ועמורון צונו
 להגן על הערים אשר כבשו. כך תמה שנת
 עשרים ושש. ובראשית שנת עשרים ושבע,
 כא הכינונו את עירנו ואותנו להגנה. עתה חפצנו
 כב כי יתקפנו הלמנים, כי לא רצינו לערף עליהם
 מלחמה בעודם במבצריהם. ואנחנו קימנו
 תצפיות סביבנו, לעקב אחר תנועות הלמנים,
 כג פן יחלפו לידנו בלילה או ביום, בדרךם לתקוף
 את ערינו האחרות אשר בצפון. אכן ידענו כי
 הערים ההן לא היו חזקות דין להלחם בלמנים;
 על פן חפצנו להתנפל עליהם מאחור בעת
 אשר יעברו לידנו, אכן, לבוא עליהם מלפנים
 כד ומאחור. סברנו כי יבדנו להכריעם, אף תוחלתנו
 זאת נכזבה. הם לא העזו לעבר לידנו במלא
 כה צבאם ואף לא בחלקו, פן לא יעצרו כח וינגפו.
 כו הם אף לא העזו לדרת להלחם בעיר ורעחמלה,
 או לחצות את עין צידון אל העיר נפיהה. כה
 כז היו הלמנים וחילותיהם איתנים בדתם להגן
 על הערים אשר תפשו. ובשנה ההיא, בחדש
 כח השני, הגיעתנו צידה רבה מאת הורי אלפים
 בני אלה. גם אלפים איש נשלחו אלינו מארץ
 ורעחמלה. כה היינו ערוכים ברבוא איש,
 ובצידה אשר להם, ואף לנשיהם ולטפם.
 כט וכראות הלמנים כי כחזיתנו רבים מדי יום
 ביומו, וצידה מגיעה לסעידנו, נפל עליהם פחד.
 ל והם החלו לצאת להתקפות כדי לשים קץ
 למשלוחי הצידה ולהתעצמותנו. וכאשר
 ראינו כי הדבר הדרוך את מנוחת הלמנים,
 רצינו להפעיל עליהם תחבולה. על פן צוה
 לא אנטיפוס כי אסע עם בני הצעירים אל עיר
 שכנה, כאלו הובלנו צידה אליה. היה עלינו
 לנסע על יד העיר אנטיפרה, כאלו פנינו אל
 העיר אשר מעבר לה, בגבול ליד חוף הים.
 כז כה נסענו כאשר אנחנו מתראים כנושאי צידה
 כז אל העיר ההיא. ואנטיפוס צעד עם חלק צבאו,
 ואת הנותר השאיר בעיר להגנתה. והוא לא

צריך לחזור ולהשמיע על אודות מסורותיהם
 ה או חסר אמונתם, כי ידעת את כל הדברים
 האלה. על פן דיי באמרי לה כי אלפים מן
 הצעירים האלה נשאו כלי מלחמה ובקשוני
 ו להיות מנהיגים; ואנחנו יצאנו להגן על ארצנו.
 הנה ידעת על הברית אשר כרתו אבותיהם,
 ז כי לא יאחזו בנשק על אחיהם לשפוף דם.
 ואולם בשנת עשרים ושש, בראותם את
 צרותינו ותלאותינו למענם, הם עמדו להפר
 ח את הברית אשר כרתו בקחתם כלי מלחמה
 למען הגנתנו. ואני לא יכלתי להתיר כי יפרו
 את הברית הזאת אשר כרתו, בחשבי כי אלהים
 ט יחזקנו, וכי לא ירב סבלנו מפני השבועה אשר
 נשבוע. אף הנה דבר אחד היכול לשמחנו
 שמחה רבה: בשנת עשרים ושש, אני, הילמן,
 צעדתי בראש אלפים הצעירים האלה אל העיר
 י יהודה, לעזר לאנטיפוס, אשר מנית למנהיג על
 אנשי חבל הארץ ההוא. ואני צרפתי את אלפים
 בני, ואכן ראויים הם להקרא בנים, לצבא
 אנטיפוס; ועל התגברת הזאת שמח אנטיפוס
 מאד, כי חילו התמעט על ידי הלמנים, אשר
 יא חילותיהם הרגו, למרבה אכלנו, רבים מאנשינו.
 יב ואולם, נוכל להתנחם בכך כי למען ארצם
 ולמען אלהיהם מתו וכי מאשרים הם. והלמנים
 כח אף לקחו רבים בשבי, כלם שרי צבא, כי לא
 חסו על חיי איש זולתם. וסבורים אנחנו כי הם
 יג נמצאים עתה בארץ נפי, אם אכן לא הומתו.
 יד ואלה הערים אשר כבשו הלמנים בשפיכת
 דמים כה רבים מגבורינו: ארץ מנטי, או העיר
 טו מנטי, העיר ואזרום, העיר קומני והעיר
 אנטיפרה. ואלה הערים אשר עליהן שלטו
 בעת הגיעי אל העיר יהודה; ואני מצאתי את
 טז אנטיפוס ואת אנשיו עמלים בכל כחם לבצרה.
 והם היו נדבאים בגוף וברוח, כי היה להם היום
 למלחמת גבורה והלילה לעמל למען הגן על
 יז עריהם; וכה הם סבלו כל מיני תלאות גדולות.
 ונחושה היתה החלטתם לזכות בנצחון במקום
 כז ההוא או למות. לכן, תוכל להבין היטב כי החיל
 כז הקטן הבא עמי, אלה בני, הפיח בהם תקוה
 יח גדולה ושמחה רבה. וכראות הלמנים כי קבל

הָנָה, הִם מַעֲוֹלִים לֹא נִלְחָמוּ, אֲךָ אֶת הַמּוֹת
 לֹא יֵרָאוּ. חֲרוֹת הוֹרִיחַ יִקְרָה בְּעֵינֵיהֶם מִתִּיָּהֶם;
 וְהֵם לָמְדוּ מֵאֲמוּתֵיהֶם כִּי אִם לֹא יִתְּנוּ מְקוֹם
 לְסֶפֶק בְּלִבָּם, הִצִּיל יִצְיֵלִים אֱלֹהִים. וְהֵם שָׁנּוּ
 בְּאֲזֵנֵי אֶת דְּבַרֵּי אֲמוּתֵיהֶם, וְאָמְרוּ: בְּטוֹחִים
 אֲנַחְנוּ כִּי יְדוּעַ יִדְעוּ זֹאת אֲמוּתֵינוּ. אֲזַי פָּנִיתִי
 אַחֲרָיו עִם הָאֱלֹפִים אֲשֶׁר לִי וַיִּצְאֵנִי לְקִרְאָתָא
 הַלְּמָנִים אֲשֶׁר דָּלְקוּ אַחֲרֵינוּ. וְהִנֵּה צָבָא
 אֲנִיפּוֹס הַדְּבִיקִים וְקָרַב נוֹרָא הַתְּחוּלָל.
 צָבָא אֲנִיפּוֹס, אֲשֶׁר יַגַּע מִפְּנֵי אֲרֹךְ מַסְעוֹ
 בְּמִשְׁךְ זְמַן כֹּה קָצֵר, עֲמַד לִנְפֹל לִידֵי הַלְּמָנִים;
 וְלֹיֵלָא שְׁבָתִי עִם אֲלֹפִים אֲנָשִׁי, הִיתָה מִזְמַתָּם
 עוֹלָה בִּידֵיהֶם. וְאֲנִיפּוֹס נָפַל בְּחֶרֶב, וְכֹן נָפְלוּ
 רַבִּים מִמִּפְקָדֵי צָבָאוֹ מִפְּנֵי עֲפִוּתָם אֲשֶׁר
 הִכְרִיעַתָּם בְּמַסְעָם הַנֶּחֱפָז. וּבִמְבוּכַת אֲנָשִׁי
 אֲנִיפּוֹס כִּי נָפְלוּ מִפְקָדֵיהֶם, הִם הִחֲלוּ לְהִכְנַע
 לְלָמָנִים. וְהַלְּמָנִים הִתְאַזְרוּ אֲמִץ וְהִחֲלוּ לְרַדֵּף
 אַחֲרֵיהֶם. כֹּה רָדְפוּם הַלְּמָנִים בְּרַב עוֹז, כְּאֲשֶׁר
 הִילְכוּ פֶשֶׁט עֲלֵיהֶם מֵאַחֲרָיו עִם אֲלֹפִים הַחִילִים
 אֲשֶׁר לוֹ וְהִחֲלָה לְהַפְלִיא בָּהֶם הָרֶג, עַד כִּי עָצַר
 כָּל צָבָא הַלְּמָנִים מִרְדִּיפָתוֹ וּפְנָה אֶל הִילְכוֹ.
 וּבִרְאוֹת אֲנָשִׁי אֲנִיפּוֹס כִּי הַלְּמָנִים פָּנוּ מֵהֶם,
 הֵם כָּסּוּ אֶת אַנְשֵׁיהֶם וְעָלוּ שֵׁנִית עַל מַאֲסָף
 הַלְּמָנִים. וְאֲנַחְנוּ, אֲנָשִׁי נָפִי, אֲנָשִׁי אֲנִיפּוֹס,
 וְאֲנִי עִם הָאֱלֹפִים אֲשֶׁר לִי, כִּתְרָנוּ אֶת הַלְּמָנִים
 וְהִרְגָנוּם, עַד כִּי הֵם נֶאֱלָצוּ לְהִתְפָּרֵק מִנְשָׁקָם
 וּלְהִתְמַסֵּר כְּשִׁבּוּי מִלְחָמָה. וְכֹאֲשֶׁר נִכְנְעוּ לָנוּ
 הַלְּמָנִים, מְנִיתִי אֶת הַצְעִירִים אֲשֶׁר נִלְחָמוּ עִמִּי,
 כִּי תִרְדְּתִי פֹן נִהְרָגוּ רַבִּים מֵהֶם. וְהִנֵּה, לְמַרְבָּה
 שְׁמַחְתִּי, לֹא נָפְלָה חֲלָל אֶף נֶפֶשׁ אַחַת מֵהֶם.
 הִמָּה נִלְחָמוּ כְּמוֹ בִּכְחֵ אֱלֹהִים; אֲכֹן, מַעֲוֹלִים
 לֹא נוֹדְעוּ אֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִלְחָמוּ בְּעוֹז נָפְלָא אֲשֶׁר
 כָּזָה; הֵם הִתְנַפְּלוּ בְּעֶצְמָה כֹּה רַבָּה עַל הַלְּמָנִים,
 עַד כִּי הִפְחִידוּם וְהִבִּיאוּם לְמַסֵּר עֶצְמָם כְּשִׁבּוּי
 מִלְחָמָה. וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא הָיָה לָנוּ מְקוֹם לְשִׁמּוֹר
 אֶת שְׁבִיבֵינוּ מִחִילוֹת הַלְּמָנִים, שְׁלַחְנוּם אֶל
 אֲרִץ וְרַעַח מְלָה עִם חֶלֶק מֵאֲנָשִׁי אֲנִיפּוֹס
 אֲשֶׁר לֹא נִהְרָגוּ; וְאֲנִי לְמַחְתִּי אֶת הַנוֹתָרִים,
 וְצָרְפָתִים אֶל הָעַמּוּנִים הַצְעִירִים אֲשֶׁר עִמִּי
 וְצַעֲדָנוּ שׁוֹב אֶל הָעִיר יְהוּדָה.

יִצָּא לְמַסְעוֹ עַד אֲשֶׁר יִצְאֵנִי עִם צָבָאֵי הַקָּטָן
 וְהַגָּדוֹל אֶל קְרִבַּת הָעִיר אֲנִיפּוֹרָה. וּבְעִיר
 אֲנִיפּוֹרָה הַצֵּב הַצָּבָא הַחֲזָק בְּיוֹתֵר וְאֶף הַגָּדוֹל
 בְּיוֹתֵר אֲשֶׁר לְלָמָנִים. וְכֹאֲשֶׁר הוֹדִיעוּ לָהֶם
 צוּפֵיהֶם, יִצְאוּ הַלְּמָנִים בְּצָבָאָם וְהִתְקַדְּמוּ
 לְקִרְאָתָנוּ. וְאֲנַחְנוּ נִסְנוּ מִפְּנֵיהֶם צְפוּנָה. כֹּה
 הוֹבִלָנוּ מִמְּקוֹמוֹ אֶת צָבָא הַלְּמָנִים הַחֲזָק בְּיוֹתֵר;
 אֲכֹן, הִרְחַקְנוּם מִרְחָק נֹכַח. וּבִרְאוֹתָם אֶת צָבָא
 אֲנִיפּוֹס רוֹדֵף אַחֲרֵיהֶם, בְּרַב כּוֹחַ, הֵם לֹא נָטּוּ
 יְמִינָה אוֹ שְׁמָאלָה כִּי הוֹסִיפוּ בְּמַסְעָם בְּדֶרֶךְ
 יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵינוּ. סְבוּרִים אֲנַחְנוּ כִּי פּוֹנֵתָם הִיתָה
 לְהִרְגָנוּ בְּטָרָם יִשְׁיִגֻם אֲנִיפּוֹס, וּבְאֶפֶן זֶה לְמַנַּע
 אֶת כְּתוּרָם בִּידֵי אֲנָשֵׁינוּ. וְכִרְאוֹת אֲנִיפּוֹס אֶת
 הַסִּפְכָּה הַנִּשְׁקָפֶת לָנוּ, הוּא וְזֵר אֶת צַעֲדָתָא צָבָאוֹ.
 וְהִנֵּה, יָרַד הַלֵּילָה, וְהַלְּמָנִים לֹא הִשְׁיִגּוּנוּ
 וְאֲנִיפּוֹס לֹא הִשְׁיִגֻם. לָכֵן חֲנִינוּ לַעֲתָ לֵילָה.
 וּבְטָרָם יַעֲלֶה הַשַּׁחַר הַמְּשִׁיכוֹ הַלְּמָנִים לְרַדֵּפָנוּ,
 וְאֲנַחְנוּ לֹא הֵינּוּ חֲזָקִים דִּינוּ לְהִלָּחֵם בָּהֶם. וַיַּעַן
 אֲשֶׁר לֹא עָלָה בְּדַעְתִּי לְהִתִּיר אֶת נְפִילַת בְּנֵי
 הַקָּטָנִים לִידֵיהֶם, הַמְּשַׁכְּנוֹ בְּמַסְעָנוּ וּפְנִינוּ
 אֶל הַיַּעְרוֹת. וְהַלְּמָנִים לֹא הִעֲזוּ לְהִימִין אוֹ
 לְהַשְׁמָאִיל פֹּן וְכִתְרוֹ; וַיַּעַן אֲשֶׁר לֹא יָכְלָנוּ לַעֲמֹד
 בְּפָנֵיהֶם, אֶף אֲנִי לֹא נָטִיתִי יְמִינָה אוֹ שְׁמָאלָה
 פֹּן יְדִיבִקּוּנִי וְהִרְגָנוּ, וַיִּצְלִיחוּ לְהַמְלִט; כֹּה נִסְנוּ
 מִפְּנֵיהֶם כָּל הַיּוֹם הַהוּא אֶל הַיַּעְרוֹת עַד רֹדֶת
 הַחֲשֶׁכָה. וְהִנֵּה כְּאֲשֶׁר הָאִיר אוֹר הַבֶּקֶר, רָאִינוּ
 שֵׁנִית אֶת הַלְּמָנִים בָּאִים עֲלֵינוּ וְנִסְנוּ מִפְּנֵיהֶם.
 אֲךָ הֵם לֹא הִרְחִיקוּ לְרַדֵּף אַחֲרֵינוּ, כִּי עָצְרוּ.
 הִיָּה זֶה בְּבֶקֶר הַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי:
 וְאֲנַחְנוּ לֹא יָדַעְנוּ אִם הִשְׁיִגֻם אֲנִיפּוֹס; לָכֵן
 אֲמַרְתִּי לְאֲנָשִׁי: אוֹלֵי הֵם עָצְרוּ בְּעִבּוּר נִצָּא
 לְקִרְאָתָם, לְמַעַן יִלְכְּדוּנוּ בְּרִשְׁתָּם. מָה תֹּאמְרוּ,
 בְּנֵי? הִתְצָאוּ לְקִרְאָתָם אֵלֵי קֶרֶב? הִנֵּה אָמַר
 לָהּ, אַחִי הִיקָר, מוֹרוֹנִי, כִּי מַעֲוִדִי לֹא רָאִיתִי
 גְּבוּרָה כֹּה רַבָּה, אֲכֹן, אֶף לֹא בְּקֶרֶב כָּל הַנְּפִיִים.
 כִּי בְּקֶרְאִי לָהֶם תָּמִיד בְּנִי, בְּהִיּוֹת כָּלָם צְעִירִים
 מְאֹד, כֹּה אָמְרוּ אֵלַי: אֲבָא, הִנֵּה אֱלֹהִים עִמָּנוּ
 וְהוּא לֹא יִתְּנֵנוּ לְנָפֹל; לָכֵן הָבָה יִצָּא לְקִרְאָתָם.
 לֹא הֵינּוּ הוֹרִגִים אֶת אַחֵינוּ אֱלֹו עֲזוּבוֹנוּ לְנִפְשָׁנוּ.
 לָכֵן, הָבָה נִלְכְּהָ, פֹּן יִגְבְּרוּ עַל צָבָא אֲנִיפּוֹס.

נז

הַלְמָנִים לְסִיּוּעַ; לָכֵן הֵם מְסָרוּ אֶת הָעִיר לַיָּדוֹנָה.
 כֹּה בָצְעוּ אֶת תְּכֵנִיתָנוּ לְתַפְשׁ אֶת הָעִיר קוֹמִנִי.
 וְכֹה רַב הָיָה מְסָפֶר שְׂבוּיֵינוּ, וְאִף כִּי מְסָפֶר חֵילֵינוּ
 הָיָה עָצוֹם, נִאֲלָצְנוּ לְהַעֲסִיק אֶת כָּל צָבָאנוּ
 בְּמִשְׁמֶר עֲלֵיהֶם, אוֹ לְהַמִּיתָם. כִּי הֵם הִתְפָּרְצוּ
 בְּהַמּוֹנִיָּהֶם וְנִלְחַמוּ בְּאַבְנִים וּבְאֵלוֹת וּבְכָל דָּבָר
 אֲשֶׁר הִשְׁגָּה יָדָם, עַד כִּי הִרְגָנוּ לְמַעַלָּה מֵאַלְפִים
 מֵהֶם אַחֵר אֲשֶׁר נִכְנְעוּ לַיָּדוֹנָה. לָכֵן הָיָה זֶה נַחוּץ
 כִּי נָשִׂים קָץ לְחַיֵּיהֶם, אוֹ נּוֹבִילִים תַּחַת מִשְׁמֶר,
 בְּעוֹד חֲרֻבוֹתֵינוּ שְׁלוֹפוֹת, אֶל אֶרֶץ זֶרַעְחַמְלָה.
 גַּם אֲסַפְקַת מִזּוֹנָנוּ לֹא הִסְפִּיקָה, כִּי אִם בְּעוֹר
 אֲנָשֵׁינוּ בְּלָבָד, עַל אִף אֶת אֲשֶׁר לָקְחוּ מִן הַלְמָנִים.
 וּבִמְצָב הַחֲמוֹר הַזֶּה קָשָׁה הָיָה לְהַחֲלִיט בְּדָבָר
 הַשְּׂבוּיִים הָאֵלֶּה; וְאוֹלָם, אֲמַרְנוּ לְשַׁלַּח אוֹתָם
 אֶל אֶרֶץ זֶרַעְחַמְלָה. לָכֵן בְּחֻרְנוּ חֵלֶק מֵאַנְשֵׁינוּ
 וְהַפְקְדָנוּם עַל הַשְּׂבוּיִים לָרֶדֶת אֶל אֶרֶץ זֶרַעְחַמְלָה.
 אִף לְמַחֲרַת יִצְיָאָתָם הֵם שָׁבוּ אֵלֵינוּ וְאַנְחָנוּ לֹא
 שָׁאֲלָנוּם עַל אוֹדוֹת הַשְּׂבוּיִים, כִּי יָד הַלְמָנִים
 הִיָּתָה בָנוּ; וְהֵם שָׁבוּ בְּמוֹעֵד לְהַצִּילָנוּ מִנֶּפֶל
 לַיָּדִיָּהֶם, יַעַן אֲשֶׁר שָׁלַח עֲמוֹרוֹן לְחֻזּוֹקֵם אֲסַפְקַת
 מִזּוֹן חֲדָשָׁה וְאִף צָבָא גָדוֹל. וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
 שָׁלַחְנוּם עִם הַשְּׂבוּיִים הִגִּיעוּ בְּמוֹעֵד לְבָלֵם אֶת
 הַלְמָנִים, כִּי הֵם עָמְדוּ לִגְבוֹר עָלֵינוּ. וְהֵנָּה, גְּדוּדֵי
 הַקָּטָן, אֲשֶׁר מִנָּה אֲלָפִים וְשָׁשִׁים חֵיל, נָלַחֵם
 בְּנַחֲשׁוֹת רַבָּה. הֵם עָמְדוּ אֵיתָנִים מוֹל הַלְמָנִים
 וְחִלְקוּ מוֹת לְכָל אֲשֶׁר עָמַד בְּפָנֵיהֶם. וּבְעוֹד
 אֲשֶׁר שָׂאֵר חֵילֵינוּ עָמְדוּ לְהַכְנֵעַ לַלְמָנִים, הָיוּ
 הָאֲלָפִים וְשָׁשִׁים הָהֵם אֵיתָנִים וְעִשְׂרִים לְבָלִי
 חַת. הֵם צִיָּו וְהִקְפִּידוּ לְבָצֵעַ בְּדִיוֹק כָּל פְּקֻדָּה;
 וְכִפִּי אֲמוֹנָתָם, כֵּן נַעֲשֶׂה לָהֶם; וְאִנִּי זָכַרְתִּי אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אָמְרוּ לִי כִּי לְמָדוֹם אֲמוֹתֵיהֶם.
 הֵנָּה, עָלֵינוּ לְהוֹדוֹת לְבָנֵי אֵלֶּה וּלְאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
 נִבְחָרוּ לְהַעֲבִיר אֶת הַשְּׂבוּיִים עַל הַנֶּחֱצָחוֹן הַגָּדוֹל
 הַזֶּה; כִּי הֵם אֲשֶׁר הִכְרִיעוּ אֶת הַלְמָנִים, וְהִרְחִיקוּם
 אֶל הָעִיר מִנְטִי. וְאַנְחָנוּ הַחֲזָקָנוּ בְּעִירָנוּ קוֹמִנִי
 וְלֹא הִכְחַדְנוּ כְּלָנוּ; וְאוֹלָם, נִגְרַמּוּ לָנוּ אֲבֹדוֹת
 גְּדוֹלוֹת. וְאַחֵר נֹס הַלְמָנִים פְּקֻדָּתִי מִיָּד לְהוֹצִיא
 אֶת אֲנָשֵׁי הַפְּצָעִים מִבֵּין הַהֲרוּגִים וְצִוִּיתִי לְחַבֵּשׁ
 אֶת פְּצָעֵיהֶם. וּמִתּוֹךְ אֲלָפִים וְשָׁשִׁים אֲנָשִׁים הָיוּ
 מֵאֲתָם אֲשֶׁר הִתְעַלְפוּ מֵאֲבוֹד דָּם; אִף הֵנָּה,

א בַּעַת הַהִיא קִבַּלְתִּי אֲגָרָת מֵאֵת הַמֶּלֶךְ עֲמוֹרוֹן
 אֲשֶׁר הוֹדִיעֵנִי כִּי אִם אֲשַׁחֲרֶה אֶת שְׂבוּיֵי הַמֶּלֶכְמָה
 אֲשֶׁר לָקְחוּ, וְיִמְסֹר הוּא לַיָּדוֹנָה אֶת הָעִיר אֲנִסִּיפָרָה.
 ב וְאוֹלָם אֲנִי שָׁלַחְתִּי אֶל הַמֶּלֶךְ אֲגָרָת לֵאמֹר כִּי
 בְּטוֹחִים אֲנַחְנוּ כִּי כַּח צָבָאנוּ דִּיּוּ לְכַבֵּשׁ אֶת
 הָעִיר אֲנִסִּיפָרָה, וְכִי לֹא נִנְהַג בְּתַבּוּנָה בְּשַׁחֲרָנוּ
 אֶת הַשְּׂבוּיִים תְּמוֹרַת הָעִיר הַזֹּאת, וְרַק בְּחִלּוֹף
 שְׂבוּיִים נִשְׁחָרֵר אֶת הַשְּׂבוּיִים אֲשֶׁר בְּיָדֵנוּ.
 ג וְעֲמוֹרוֹן דָּחָה אֶת אֲגָרָתִי, כִּי לֹא רָצָה בְּחִלּוּפֵי
 שְׂבוּיִים. עַל כֵּן הִחֲלוּנוּ בְּהַכְנוֹת לְהַתְקַפָּה עַל
 ד הָעִיר אֲנִסִּיפָרָה. וְאַנְשֵׁי אֲנִסִּיפָרָה נָטְשׁוּ אֶת
 הָעִיר וְנָסוּ אֶל הָעָרִים הָאַחֲרוֹת אֲשֶׁר בְּיָדֵיהֶם,
 לְמַעַן בָּצָרוּ; וְכֹה נִפְלָה הָעִיר אֲנִסִּיפָרָה לַיָּדֵינוּ.
 ה כֹּה תָמָה שְׁנַת עֶשְׂרִים וְשִׁמּוֹנָה לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים.
 ו בְּרֵאשִׁית שְׁנַת עֶשְׂרִים וְתִשְׁעָה קִבְּלָנוּ אֲסַפְקַת
 ז וְכֵן תִּגְבַּרְתָּ לְצָבָאנוּ מֵאֶרֶץ זֶרַעְחַמְלָה וּמִן
 הָאֶרֶץ אֲשֶׁר סָבִיב. שִׁשָּׁת אֲלָפִים אִישׁ נֹסְפוּ לָנוּ
 מִלְּבַד שְׁשִׁים מִבְּנֵי עַם עֲמוֹן. אֵלֶּה בָּאוּ לְהַצִּטָּרָף
 ח אֶל אַחֵיהֶם, גְּדוּדֵי הַקָּטָן אֲשֶׁר מִנָּה אֲלָפִים חֵיל.
 הֵנָּה, הָייְנוּ חֲזָקִים וְאֲסַפְקַת מִזּוֹן רַבָּה הוּבָאָה
 ט אֵלֵינוּ. וְרָצוֹנוּ הָיָה לְצֹאת לְקָרֵב עַל הַצָּבָא
 י אֲשֶׁר הִפְקֵד לָהֶגֶן עַל הָעִיר קוֹמִנִי. וְאִנִּי אֲרָאָה
 יא כִּי עַד מִהֲרָה הוֹצֵאנוּ לְפַעַל אֶת חֲפָצְנוּ. אַכֵּן,
 בְּחִילָנוּ הַגָּדוֹל, אוֹ עִם חֵלְקוֹ, הִקְפָנוּ בְּלִילָה אֶת
 יב הָעִיר קוֹמִנִי לְפָנוֹת הַמוֹעֵד אֲשֶׁר עָמְדוּ אֲנָשִׁיהָ
 ט בְּלִקְבַל אֲסַפְקַת מִזּוֹן. בְּמִשְׁךְ לַיְלֹת רַבִּים חָנִינוּ
 יג סָבִיב הָעִיר; וְשָׁנוּ עַל חֲרֻבוֹתֵינוּ וְהַצָּבָנוּ שׁוֹמְרִים,
 יד לְבָל יְבוֹאוּ עָלֵינוּ הַלְמָנִים לִילָה לְהִרְגָנוּ, כְּפִי
 טו אֲשֶׁר נָסוּ פְּעָמִים רַבּוֹת; אִף בְּכָל צֹאתָם עָלֵינוּ
 יז נִשְׁפָּךְ דָּמָם. וְאַחֵר זָמַן מָה הִגִּיעַ מִשְׁלּוֹחַ
 יח אֲסַפְקַתָּם וְהֵם עָמְדוּ לְהַכְנֵס אֶל הָעִיר בְּלִילָה.
 יט וּבְמָקוֹם הַלְמָנִים, הָייְנוּ אֲנַחְנוּ, הַנְּפִיִּים. עַל כֵּן
 כ תִּפְשָׁנוּ אוֹתָם וְאֶת אֲסַפְקַתָּם. וְעַל אִף הַכְרַתָּת
 כא הָאֲסַפְקָה מִן הַלְמָנִים בְּאִפּוֹן הַזֶּה, הָיוּ הֵם נַחוּשִׁים
 כב בְּדַעְתָּם לָהֶגֶן עַל הָעִיר; לָכֵן טוֹב הָיָה בְּעִינֵינוּ
 כג לְקַחַת אֶת הָאֲסַפְקָה הַהִיא וּלְשַׁלְּחָהּ לַיהוּדָה,
 כד וְכֵן לְהַעֲבִיר אֶת הַשְּׂבוּיִים אֲשֶׁר בְּיָדֵנוּ אֶל אֶרֶץ
 כה זֶרַעְחַמְלָה. וְלֹא עָבְרוּ יָמִים רַבִּים וְאֲבָדָה תִּקְנוֹת

נח

א ועתה משימתנו היתה לתפש את העיר
מנטי. ואולם לא היתה לנו כל דרך להוציא את
הלמנים מן העיר על ידי גודינו הקטנים, כי הם
זכרו את אשר עשינו עד כה. לכן לא יכלנו
ב לפתותם לצאת ממעזיהם. ומספר צבאם כה
עצם ממספר צבאנו, עד כי לא העזנו להתקיפם
ג בעודם במעזיהם. והיה עלינו להעסיק את
אנשינו בהגנת אזורי ארץ נחלתנו אשר
השיבנו לשליטתנו; לכן היה עלינו לחכות
לקבלת תגברת מארץ ורעחמלה וכן לאספקת
ד מזון נוספת. אז שגרתי משלחת אל מושל
ארצנו, להודיעו על אודות מצב אנשינו. ואנחנו
חכינו לקבלת אספקה ולתגברת מארץ
ה ורעחמלה. אף זאת לא הועילתנו דבר, יען
אשר קבלו גם הלמנים תגברת גדולה, ואף
אספקה רבה, מדי יום ביומו. כזה היה מצבנו
י בעת ההיא. והלמנים היו עורכים גיחות עלינו
מדי פעם בפעם, כי זממו להשמידנו; אף אנחנו
לא יכלנו להכניס עמם לקרב, מפני מקומות
ז מפלטם ומעזיהם. ובנסבות הקשות האלה
צפינו חדשים רבים לעזרה, עד כי כמעט גוענו
ח מחסר מזון. ואולם, אחרי כן קבלנו מזון, אשר
נשלח אלינו תחת שמירת צבא בן אלפים איש
אשר בא לעזרנו. וזאת כל העזרה אשר קבלנו
להגנתנו ולהגנת ארצנו מנפל לידי אויבינו,
ט ולהלחם עם אויב אשר לא ימנה. ואנחנו
לא ידענו את סבת המבוכה הזאת, מדוע לא
נשלחה אלינו תגברת גדולה יותר. לכן נעצבנו
ואף יראנו, פן יבוא על ארצנו דין אלהים,
י להשליכנו ולכלותנו תכלית כליון. לכן שפכנו
את לבנו בתפלה לפני אלהים, כי יחזקנו ויצילנו
מדי אויבינו, ואף כי יחזקנו למען נשמר על
ערינו ואדמותינו ונחלותינו בעבור קיום עמנו.
יא ויהוה אלהינו פקדנו בדברים, כי אכן יצילנו;
והוא נתן שלוח לנפשותינו, והעניק לנו אמונה
יב עזה, והפיח בנו תקוה כי הצל יצילנו. ואנחנו
התאזרנו עז בחילנו הקטן אשר קבלנו, ונמרנו
אמר להכניע את אויבינו, ולהגן על אדמותינו

בטוב אלהים ולהפתעתנו הרבה, ולשמחת
כל צבאנו, לא נספתה אף נפש אחת מהם;
ואולם, לא היה אף אחד מביניהם אשר
כ לא נפצע פצעים רבים. והנה, השתמרותם
הפתיעה את כל צבאנו, כי אלה נותרו בחיים
בעוד אשר אלף מאחינו נהרגו. ואמנם מיחסים
אנחנו כל זאת לכח אלהים הנפלא, אשר מפני
אמונתם התקיפה באשר למדום להאמין,
לאמר, כי יש אלהי צדק וכל אשר אינו מטיל
כ ספק, השמר ישמר על ידי כחו הנפלא. הנה,
זאת אמונת אלה אשר עליהם דברתי; צעירים
הם ודעתם איתנה והם שמים את מבטחם
כח באלהים תמיד. והיה אחר אשר טפלנו
בפצועינו וקברנו את מתינו, ואף את מתי
הלמנים, אשר מרבים היו, חקרנו את גיד
בדבר השבויים אשר לקחו עמם להורידם
כט לארץ ורעחמלה. וגיד היה מפקד הגדוד אשר
הפקד על משמר השבויים בדרך לארץ.
ל ואלה הדברים אשר אמר אלי גיד: בעודנו
בראשית הירידה אל ארץ ורעחמלה עם
שבוינו, פגשנו את מרגלי צבאנו, אשר נשלחו
לא לצפות על מחנה הלמנים. והם קראו אלינו
לאמר: חילות הלמנים מתקדמים אל עבר
העיר קומני. הם יתקפוה וישמידו את אנשינו.
לב והיה כי שמעו שבוינו את קריאותיהם; והם
ג לבשו אמן והתקוממו עלינו במרד. ומפני
מרידתם הפנינו את חרבותינו אליהם. והם
רצו פאיש אחד אל חרבותינו, וכה הומתו
רפם. והנותרים מהם פרוצו ונמלטו מאתנו.
לד ואחר אשר הם ברחו, ואנחנו לא יכלנו
להשיגם, צעדנו במהרה אל העיר קומני.
והנה, הגענו בשעה אשר יכלנו לעזר לאחינו
להחזיק בעיר. ואכן, אף הפעם נצלנו מיד
לה אויבינו. ברוך שם אלהינו, כי הוא אשר הצילנו,
לו ועשה לנו את הדבר הגדול הזה. ואני, הילמן,
בשמעי את דברי גיד אלה, מלאתי שמחה
רבה מפני טוב אלהים לשמרנו, לבל נאבד
כלנו. ומאמין אני כי נשמות ההרוגים
באו אל מנוחת אלהיהם.

שְׂרֵי צְבָאָם כִּי יִגְעוּ הַנְּפִיִּים מִמַּסָּעָם. וַיַּעַן אֲשֶׁר
דְּמוּ כִּי הֵם הִדְפוּ אֶת כָּל צְבָאָנּוּ, הֵם הִתְעַלְמוּ
מִן הָעִיר מִנְטִי. וּבִרְדַּת הַלִּילָה צִוִּיתִי עַל אֲנָשִׁי
לְחַשֹּׁף שָׁנָה מַעֲיִנֵיהֶם וּלְצַעַד לְקִרְאָת אֶרֶץ מִנְטִי
בְּדֶרֶךְ אַחֲרָת. וְהִנֵּה, עַל יְדֵי מַסָּעָנּוּ זֶה הַלִּילָה,
הָיִינוּ לְמַחֲרָת מַעֲבָר לְמַחֲנֵה הַלְּמָנִים; כֹּה הִנֵּעֵנוּ
לְפָנֵיהֶם אֶל הָעִיר מִנְטִי. בַּתְּחִבּוּלָה הִזְאֵת עָלָה
בְּיָדֵנוּ לְכַבֵּשׁ אֶת הָעִיר מִנְטִי לֹא שְׂפִיכַת דָּמִים.
וְכַאֲשֶׁר הִנֵּעֵנוּ חִילוֹת הַלְּמָנִים אֶל קִרְבַּת הָעִיר,
וְרָאוּ כִּי נְכוֹנִים אֲנַחְנוּ לְפָנֵשׁ, הֵם הִפְתָּעוּ מְאֹד
וְהָכּוּ בַּפִּיחַ גְּדוֹל, עַד כִּי נָסוּ אֶל הַיַּעַר. כֹּה נָסוּ
חִילוֹת הַלְּמָנִים מִכָּל חֶבֶל הָאֶרֶץ הַזֶּה; אֵף הֵם
נִשְׂאוּ עִמָּם נָשִׁים וְיָלְדִים רַבִּים מִן הָאֶרֶץ. וְאֲשֶׁר
לָעָרִים אֲשֶׁר כְּבָשׁוּ הַלְּמָנִים, כָּלֵן נִמְצְאוּ הַיּוֹם
בְּיָדֵנוּ; וְהוֹרִינוּ וְנָשִׁינוּ וְיָלְדֵנוּ שְׁבִים כָּלֵם אֶל
בְּתֵיכֶם, מִבְּלַעֲדֵי הַשְּׂבָיִים אֲשֶׁר לְקָחוּם הַלְּמָנִים
מֵאֶרְצָנוּ. וְאוֹלָם, חִילוֹתֵינוּ קִטְנִים מִהַחֲזִיק
מִסִּפְרָ עָרִים כֹּה רַב וְנִחְלּוֹת כֹּה גְדוֹלוֹת. עַל אֵף
זֹאת, הִנֵּנוּ שְׂמִים אֶת מִבְּטַחְנוּ בְּאַלְהֵינוּ אֲשֶׁר
נָתַן לָנוּ נִצְחוֹן בְּשִׂטְחֵים הָאֵלֶּה, וְעַל יְדֵיו קִבְּלָנוּ
אֶת הָעָרִים וְהָאֲדָמוֹת אֲשֶׁר הָיוּ קְנִינָנוּ. אֵינָנו
יּוֹדְעִים מַדּוּעַ אֵין הַמִּמְשָׁלָה נוֹתֶנֶת לָנוּ תִּגְבֵּרַת
נוֹסֶפֶת. אֵף הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בָּאוּ אֵלֵינוּ אֵינָם
יּוֹדְעִים מַדּוּעַ לֹא קִבְּלָנוּ תּוֹסֶפֶת כֹּחַ. אֵינָנו יּוֹדְעִים
אִם מִפְּנֵי חֶסֶר הַצִּלְהָה הַעֲבֵרַת אֶת הַגִּיסוֹת אֶל
חֶבֶל הָאֶרֶץ הַהוּא. אִם כֹּף הַדָּבָר, אֵינָנו חִפְּצִים
לְהִתְלוֹנֵן. וְאִם אֵין הַדָּבָר כֵּן, חוֹשְׁשִׁים אֲנַחְנוּ כִּי
יֵשׁ בְּמִמְשָׁלָה סִיעָה, אֲשֶׁר מִפְּנֵיהָ אֵין שׁוֹלְחִים
אֵלֵינוּ חִילוֹת נוֹסָפִים לַעֲזָרָתָנוּ, יַעַן אֲשֶׁר יּוֹדְעִים
אֲנַחְנוּ כִּי רַבִּים הֵם מֵאֵלֶּה אֲשֶׁר שָׁלְחוּ אֵלֵינוּ.
אֵף אַחַת הִיא; הִנֵּנוּ בּוֹטְחִים כִּי אֱלֹהִים יַצִּילָנוּ
עַל אֵף חֲלֹשַׁת צְבָאָנוּ, אַכֹּן, כִּי הוּא יַצִּילָנוּ מִיָּד
אוֹיְבֵינוּ. הִנֵּה, זֹאת אַחֲרִית שְׁנַת עֲשָׂרִים וְתִשַׁע
וְאַנְחָנוּ מִחֲזִיקִים בְּאֲדָמוֹתֵינוּ, וְהַלְּמָנִים נָסוּ אֶל
אֶרֶץ נְפִי. וּבְנֵי עַם עֲמוֹן הֵם, אֵלֶּה אֲשֶׁר
הִלְלִיתִם בְּדָבָרִי, נִמְצְאִים עֵתָה עִמִּי בַּעִיר מִנְטִי;
וְהוּא תִמְכֶּם וְשִׁמְרֶם מִנִּפְל בַּחֲרָב, עַד כִּי לֹא
נִהְרָגָה אֵף נֶפֶשׁ אַחַת מֵהֶם. וְהִנֵּה, הֵם נִפְצָעוּ
פְּצָעִים רַבִּים; עַל אֵף זֹאת, עוֹמְדִים הֵם אֵיתָנִים
בַּחֲרוֹת אֲשֶׁר עַל יְדֵיהֶם עֲשָׂה אוֹתָם אֱלֹהִים בְּנֵי

וְעַל רְכוּשָׁנוּ וְעַל נָשִׁינוּ וְעַל יָלְדֵינוּ וְעַל עַנְיָנוּ
יג חֲרוֹתָנוּ. כֹּה יִצְאָנוּ בְּכָל כְּחָנוּ עַל הַלְּמָנִים,
אֲשֶׁר הָיוּ בַּעִיר מִנְטִי; וְנָשִׁינוּ אֶת אֹהֲלֵינוּ אֶל
יד עֵבֶר הַיַּעַר אֲשֶׁר לִיד הָעִיר. וְלְמַחֲרָת, כַּאֲשֶׁר
רָאוּ הַלְּמָנִים כִּי הָיִינוּ בְּגִבּוֹל הַיַּעַר אֲשֶׁר לִיד
הָעִיר, הֵם שָׁלְחוּ אֶת מְרַגְלֵיהֶם לְסַבִּיבוֹתֵינוּ,
טו לְגַלוֹת אֶת מִסְפָּר חִילוֹתֵנוּ וְאֶת כְּחָנוּ. וּבִרְאוֹתָם
כִּי אֵינָנו חֲזָקִים, עַל פִּי מִסְפָּרָנוּ, וּבְחִשָּׁשָׁם כִּי
נִתְּקָ אוֹתָם מִמְּקוֹר אִסְפָּקָתָם, אִם לֹא יִצְאוּ
לְהִלָּחֵם בָּנוּ וּלְהִרְגָנוּ, וַיַּעַן אֲשֶׁר דְּמוּ כִּי יִקַּל
עֲלֵיהֶם לְכַלּוֹתָנוּ בְּצָבָאָם הָרַב, הֵם הִחֲלוּ לְהַעֲרֹף
לְקִרְאָת יִצְיָאָה לְקָרֵב עֲלֵינוּ. וְכַאֲשֶׁר רָאִינוּ כִּי
טז הֵם נִעְרָכִים לְקָרֵב עֲלֵינוּ, צִוִּיתִי אֶת גִּיד וּמִסְפָּר
אֲנָשִׁים קָטָן לְהִסְתַּר בִּיעֲרוֹת, וְאֶת טְאוּמָנָר
וּמִסְפָּר אֲנָשִׁים קָטָן לְהִסְתַּר בִּיעֲרוֹת אֵף הֵם.
יז הִנֵּה, גִּיד וְאֲנָשָׁיו הָיוּ מִמִּין וְהָאֲחֵרִים מִשְׂמָאל;
וּבַעֲדוֹ אֵלֶּה מִתְּחַבָּאִים, נִשְׂאָרְתִּי אֲנִי, עִם שְׂאָר
צְבָאִי, בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר נָטִינוּ בוֹ אֶת אֹהֲלֵינוּ
בְּרִאוּשׁוֹנָה, לְקִרְאָת יִצְיָאָה הַלְּמָנִים הַצִּפּוּיָה
יח אֶל הַקָּרֵב. אֲזִי יִצְאוּ הַלְּמָנִים בְּצָבָאָם הָרַב
עֲלֵינוּ. וּבִבּוֹאָם, כַּאֲשֶׁר עָמְדוּ לְהִתְקִיפָנוּ בַּחֲרָב,
צִוִּיתִי אֶת אֲנָשִׁי אֲשֶׁר עִמִּי לְסַגֵּת אֶל הַיַּעַר.
יט וְהַלְּמָנִים רָדְפוּ אַחֲרֵינוּ בְּמַהֲרִיּוֹת רַבָּה, מִפְּנֵי
תִּשְׁתָּקָתָם הַעֲזָה לְהַשְׁיִיגָנוּ וּלְהִרְגָנוּ; לָכֵן הֵם דָּלְקוּ
כז בַּעֲקֻבוֹתֵינוּ אֶל תּוֹף הַיַּעַר. וְאַנְחָנוּ עֲבָרְנוּ בֵּין גִּיד
וּבֵין טְאוּמָנָר, אֵף הַלְּמָנִים לֹא גָלוּם. וְכַאֲשֶׁר
חלפם צְבָא הַלְּמָנִים, יִצְאוּ גִיד וְטְאוּמָנָר מִמְּקוֹם
מִחְבּוֹאָם וְנִתְּקוּ אֶת מְרַגְלֵי הַלְּמָנִים מֵעֵירָם, לְבַל
כא יִשׁוּבוּ אֲלֵיהֶם. וְאַחַר עֲשׂוֹתָם זֹאת, הֵם רָצוּ אֶל
הָעִיר וְתִקְפוּ אֶת שׁוּמְרֵיהָ אֲשֶׁר נוֹתְרוּ לְהִגַּן עָלֶיהָ;
כב וְהֵם הִשְׁמִידוּם וּכְבָּשׁוּ אֶת הָעִיר. זֹאת קִרְהָ, כִּי
הַלְּמָנִים הִנִּיחוּ לְכָל צְבָאָם, וְזֹלַת שׁוּמְרִים בּוֹדָדִים,
כג לְצִאֵת אֶל הַיַּעַר. בְּאִפּוֹ זֶה הַצִּלְיָחוּ גִיד וְטְאוּמָנָר
לְהִשְׁתַּלֵּט עַל מַעֲזֵיהֶם. וְאַנְחָנוּ, אַחֵר מִסַּע אֶרֶץ
בִּיעַר, שָׁמְנוּ פְּעָמֵינוּ אֶל עֵבֶר אֶרֶץ זֶרַעְחָמְלָה.
כד וְכַאֲשֶׁר נִזְכְּחוּ הַלְּמָנִים לְדַעַת כִּי הֵם צוֹעֲדִים אֶל
אֶרֶץ זֶרַעְחָמְלָה, גָּבַר פַּחַדָם מְאֹד, פֶּן חֲרָשָׁה
מְזֻמָּה לְהוֹבִילָם אֵלַי כְּלִיוֹן; לָכֵן הֵם הִחֲלוּ לְסַגֵּת
כה אֶל הַיַּעַר, לְשׁוּב בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר בָּאוּ בָּהּ. וְהִנֵּה,
בְּלִילָה הֵם נָסוּ אֶת אֹהֲלֵיהֶם, יַעַן אֲשֶׁר סָבְרוּ

הַלְמָנִים מֵאֲשֶׁר לָשׁוּב וּלְכַבֶּשֶׁה מִיְּדֵיהֶם, הוּא
שֶׁעַר כִּי עַל נִקְלָה יִגְנוּ אֲנָשִׁיָּה עַל הָעִיר הַזֹּאת.
לָכֵן הוּא הַחֲזִיק אֶת כָּל חֵילוֹ לָהֶגֶן עַל הַמְּקוֹמוֹת
אֲשֶׁר שָׁחֲרָרָם. וְהִיא בְּרֹאוֹת מוֹרוֹנִי כִּי נִפְלָה הָעִיר
נִפְיָהָ, הוּא נִעְצֵב מֵאֵד וְהָחֵל לִפְקֶק, פֶּן יִפֹּל
הָעָם, מִפְּנֵי רָשַׁעַת אֲנָשָׁיו, בְּיַד אֲחֵיהֶם הַלְמָנִים.
כֹּךְ נִרְאָה הַדָּבָר בְּעֵינֵי כָל שָׂרֵי צָבָאוֹ. אִף הֵם
פָּקְדוּ וְתַמְּהוּ עַל רָשַׁעַת הָעָם, וְזֹאת מִפְּנֵי נִצְחוֹן
הַלְמָנִים עֲלֵיהֶם. וּמוֹרוֹנִי רָגַז עַל אֲנָשֵׁי מִמְּשֻׁלָּתוֹ,
מִפְּנֵי אֲדִישׁוֹתָם בַּדָּבָר חֲרוֹת אֶרֶצָם.

ס

וּמוֹרוֹנִי כָּתַב שְׁנֵית אֶל מוֹשֵׁל הָאָרֶץ, פְּחוֹרָן.
וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּתַב, לֵאמֹר: הִנְנִי מִפְּנֵה
אֶת אֲגָרְתִּי אֶל פְּחוֹרָן, אֲשֶׁר בְּעִיר יִרְעָחְמֶלָה,
וְהוּא הַשּׁוֹפֵט הָעֲלִיוֹן וּמוֹשֵׁל הָאָרֶץ, וְכֹן אֶל כָּל
הַנְּבָחִירִים עַל יְדֵי הָעָם הַזֶּה לְמַשֵּׁל וּלְנַהֵל אֶת
עֲנֻנֵי הַמְּלָחְמָה הַזֹּאת. כִּי הִנֵּה, יֵשׁ לִי דִבְרָמָה
לִימֹר לָהֶם, דַּבֵּר הָאֲשָׁמָה. יָדוּעַ לָכֵם הֵיטֵב כִּי
מֵינִיתֶם לָגִיס אֲנָשִׁים וּלְחַמֹּשׁ בַּחֲרָבוֹת וּבַפְּגִיזוֹת
וּבְכָל מֵינֵי כְּלֵי נֶשֶׁק, וּלְשַׁלְּחָם לְמַלְחָמָה עַל
הַלְמָנִים בְּכָל חֻלְקֵי אֶרְצֵנוֹ אֲשֶׁר יִפְלְשׁוּ. הִנְנִי
אוֹמֵר לָכֵם כִּי אֲנִי וְאֲנָשִׁי, וְכֹן הֵילְמָן וְאֲנָשָׁיו,
סִבְּלָנוּ סִבֵּל גָּדוֹל מֵאֵד: רָעַב וְצָמָא וִיגִיעָה וְכָל
מֵינֵי יְסוּרִים. וְאֵלוֹ הִיא זֶה כָּל סִבְּלָנוּ לֹא הִיא
בְּפִינוּ תִלְנָה אוֹ טַעְנָה. אִף הִנֵּה, רַב הִיא הַהֲרָגָה
בְּקֶרֶב אֲנָשֵׁינוּ. אָכֹן, אֲלָפִים נִפְלוּ בַּחֲרָב, בְּעוֹד
אֲשֶׁר אַחֲרֶת הָיוּ יְכוּלִים לְהִיּוֹת פְּנֵי הַדְּבָרִים אֵלּוֹ
שְׁלַחְתָּם אֶל חֵילוֹתֵינוּ דִּי תַגְבֵּרַת וְעֲזָרָה. אָכֹן,
רַבָּה הִיא הַנִּנְחָתְכֶם אוֹתָנוּ. וְהִנֵּה, רְצוֹנֵנוּ
לְדַעַת אֶת סַבַּת הַהֲנַחָה הַגְּדוֹלָה וְהַחֲמוּרָה
הַזֹּאת; אָכֹן, חֲפָצְנוּ לְדַעַת אֶת סַבַּת מַחְדָּלְכֶם
מִן הַמַּחֲשָׁבָה וְהַדְּאָגָה. הַתְּחַשְּׁבוּ כִּי תִשְׁבוּ עַל
כְּסָאוֹת הַשְּׁלֹטוֹן שְׁקוּעִים בְּטַמְסוֹם וְקַהוֹת
הַמַּחֲשָׁבָה, בְּעוֹד אוֹיְבֵיכֶם זוֹרְעִים מוֹת סִבִּיבְכֶם,
אָכֹן, בְּעוֹדֶם רוֹצְחִים אֲלָפִים מֵאֲחֵיכֶם? אָכֹן,
אֵלֶּה אֲשֶׁר נִשְׂאוּ עֵינֵיהֶם אֵלֵיכֶם לְהַגְנָה, הֵם אֲשֶׁר
הוֹשִׁיבוּכֶם בַּתְּפָקִיד אֲשֶׁר תּוֹכְלוּ לַעֲזֹר לָהֶם. וְאַתֶּם
יְכַלְתֶּם לְשַׁלַּח אֵלֵיהֶם חֲזִילִים לְחַזְקָם וּלְהַצִּיל
אֲלָפִים מֵהֶם מִנִּפְל בַּחֲרָב. וְאִין זֶה הַכֹּל; מִנְעַתְם

חֲרִין; וְהֵם מִקְפִּידִים לְזַכֵּר אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם
יוֹסֵיִיּוֹם. וְהֵם שׁוֹמְרִים תְּמִיד לָקִים אֶת חֻקֵּי
וְאֶת מִשְׁפָּטָיו וְאֶת מִצְוֹתָיו; וְחֻזְקָה אֲמוּנָתָם
בְּנִבּוּאוֹת עַל אֲשֶׁר עֲתִיד לָבוֹא. וְעַתָּה, אֲחִי
הָאֱהוֹב, מוֹרוֹנִי, יְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ,
אֲשֶׁר גָּאֲלָנוּ וְעֲשָׂנוּ חֲפִשִּׁים, לְשִׁמְרוֹךְ לִפְנֵי
תְּמִיד; יְהִי רְצוֹן כִּי יַחַן אֶת הָעָם הַזֶּה, וְכִי יַעֲלֶה
בְּיָדְךָ לְקַבֵּל אֶת הַשְּׁלִיטָה עַל כָּל אֲשֶׁר לָקְחוּ
הַלְמָנִים מֵאֲתָנוּ, אֲשֶׁר הִיא לְמַחֲתָנוּ. וְהִנְנִי
חוֹתֵם אֶת אֲגָרְתִּי, אֲנִי הֵילְמָן בֶּן עֲלֵמָא.

נט

וְהִיא בְּשֵׁנִית שְׁלֹשִׁים לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפֵטִים בְּעָם
נְפִי, אַחֵר אֲשֶׁר קִבֵּל מוֹרוֹנִי אֶת אֲגָרְתִּי הֵילְמָן
וּקְרָאָה, הוּא שִׁמְח מֵאֵד מִפְּנֵי הַרְּוָחָה וְהַהֲצָלָה
הַמְּרָבָה אֲשֶׁר הִיא הֵילְמָן בַּהֲשִׁבַּת הַשְּׁטָחִים
אֲשֶׁר אָבָדוּ. וְהוּא הוֹדִיעַ אֶת הַדָּבָר לְכָל עַמּוֹ,
בְּכָל הָאָרֶץ אֲשֶׁר סָבִיב, בְּאֶזְרוֹר אֲשֶׁר יָשֵׁב, לְמַעַן
יִשְׁיִשׁוּ אִף הֵם. וּמוֹרוֹנִי מֵהָר לְשַׁלַּח אֲגָרְתִּי אֶל
פְּחוֹרָן, וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ כִּי יַצִּיָּה לְקַבֵּץ אֲנָשִׁים לְחֻזַּק
אֶת הֵילְמָן וְחֵילוֹ, בְּעִבּוֹר יָגֵן בְּקַלּוֹת עַל חֻבֵּל
הָאָרֶץ הַהוּא, אֲשֶׁר הוּא הַצִּלִּיחַ לְהַשִּׁיבוֹ בַּדֶּרֶךְ
נֶס כֹּה גָדוֹל. וְהִיא אַחֵר שְׁלַחָה אֶת הָאֲגָרַת
הַזֹּאת אֶל אָרֶץ יִרְעָחְמֶלָה, הַחֵל מוֹרוֹנִי שְׁנֵית
לְהִכִּין תְּכָנִית לְהַשִּׁיב אֶת שְׂאֵר הַקִּנְיָן וְהָעָרִים
אֲשֶׁר כָּבְשׁוּ מֵהֶם הַלְמָנִים. וּבְעוֹד מוֹרוֹנִי
מִתְכוּנֵן לְצִאֵת לְמַלְחָמָה עַל הַלְמָנִים, הַתְּקִיפוּ
אֵלֶּה אֶת אֲנָשֵׁי נִפְיָהָ, אֲשֶׁר נִאֲסָפוּ מִן הָעִיר
מוֹרוֹנִי וּמִן הָעִיר לָחִי וּמִן הָעִיר מוֹרִיאֲנָטוֹן.
אָכֹן, הַלְמָנִים אֲשֶׁר אֲלָצוּ לָנוֹס מֵאֶרֶץ מְנָטִי וּמִן
הָאָרֶץ אֲשֶׁר סָבִיבָה, בָּאוּ וְהִתְחַבְּרוּ אֶל הַלְמָנִים
בַּחֲבֵל הָאָרֶץ הַזֶּה. וְכֹה עָצוֹם וָרֵב הִיא צָבָא
הַלְמָנִים, וְהוּא הַתְּחַזֵּק מִדֵּי יוֹם, עַד כִּי בִפְקֻדַּת
עַמּוֹרוֹן הֵם יַצְאוּ לְהִלָּחֵם בְּאֲנָשֵׁי נִפְיָהָ וְהַחֲלוּ
לְטַבֵּחַ בָּהֶם טַבַּח רַב. אָכֹן, כֹּה עָצוּמִים הָיוּ
חֵילוֹתֵיהֶם, עַד כִּי נִאֲלָצוּ שְׂאֵרֵי יוֹשְׁבֵי נִפְיָהָ
לָנוֹס מִפְּנֵיהֶם. וְהֵם בָּאוּ אֶל צָבָא מוֹרוֹנִי וְחִבְּרוּ
אֵלָיו. וּבְהִנֵּחַ מוֹרוֹנִי כִּי יִשְׁלַח חֲזִילִים מֵאֶרֶץ
יִרְעָחְמֶלָה אֶל הָעִיר נִפְיָהָ, לַעֲזֹר לְיוֹשְׁבֵיהָ לְהִגֵּן
עָלֶיהָ; וּבִידְעוֹ כִּי קָל לְשַׁמֹּר עַל הָעִיר מִנִּפְל לִידֵי

המבקשים כח ושררה, הלא הם המלוקנים.
 ומדוע ארבה לדבר על זאת? איננו יודעים,
 כי אם אולי אף אתם רודפים שררה; אולי אף
 אתם בגדתם בארצכם. ואולי זנחתם אותנו,
 כי הנכם יושבים בלב הארץ, כאשר הבטחון
 מקיפכם, ולכן אינכם מורים לשלח אלינו מזון
 ואנשים, לחזק את חילנו? האם שכחתם את
 מצוות יהוה אלהיכם? השכחתם את שעבוד
 אבותינו? השכחתם כי הוא הצילנו פעמים
 רבות מידי אויבינו? התחשבו כי יוסיף יהוה
 להצילנו בעת שבתנו על פס השלטון, מבלי
 אשר השתמשנו באמצעים אשר נתן לנו?
 התחשבו בעצלתים, מקפים באלפים וברבבות
 היושבים אף הם בטל, כאשר בגבולות הארץ
 יש אלפים הנופלים בחרב, פצועים ושותתים
 דם? התחשבו כי יראה אלהים אתכם נקיים
 מאשם, בעודכם יושבים דוממים ומביטים על
 הדברים האלה? הנני אומר לכם, לא! מי יתן
 כי תקרו את דבר אלהים האומר כי יש לטהר
 בראשונה את פנים הפלי, ואחר כך יטהרו גם
 פני הפלי החיצונים. ועתה, אם לא תתחמו על
 מעשיכם ותקומו לפעלה, ותשלחו מזון ואנשים
 אלינו ואל הילמן, בעבור יוכל הילמן לכלכל את
 חלקי ארצנו אשר השיכם, ובעבור נוכל אף
 אנחנו להשיב את שאר קניינו בחלקי הארץ
 האלה, ראוי יהיה לנו לחידל מן המלחמה
 בלמנים, ולהקדים לטהר את פנים פלינו, אשר
 הוא ראש ממשלתנו הגדול. ובלתי אם תקבלו
 את דברי אנרתי, ותראוני רוח חרות שלמה,
 ותתאמצו לחזק ולגבר את חילותינו ולספק
 להם מזון לכלכלתם, אפריש אני חלק מבני
 החרות אשר עמי להגן על חבל הארץ הזה,
 ואני אניח עליהם את כח אלהים ואת ברכתו,
 בעבור לא יוכל כל כח אחר לפעל נגדם; וזאת
 מפני אמונתם העזה וארף רוחם בימי תלאתם;
 ואני אבוא אליכם, ואם יהיה בכם מי אשר יש
 בלבו תשוקת חרות, אם אף נותר בכם ניצוץ
 חרות, אזי אעורר בתוכם התקוממות, עד
 אשר יכחדו כל המתאזים לתפש כח ושררה.
 הנה, אינני ירא את כחכם ואת שלטונכם,

מהם את אספקת המזון אשר בידיכם, עד כי
 רבים נלחמו והגירו את דמיהם עד תמס לגוע,
 כי עז רצונם היה טובת העם. וזאת עשו בהיותם
 עומדים למוות ברעב, אשר באם אחר הזנחתכם
 הגדולה אשר הזנחתם אותם. ועתה, אחי
 האהובים, הן עליכם להיות אהובים, ועליכם
 לעורר עצמכם ביתר שקידה למען טובת העם
 הזה וחרותו; אף הנה, הזנחתם עד כי דם אלפים
 יחול לנקמה על ראשכם, כי יודע אלהים את כל
 שועותיהם ואת כל סבלותיהם. התחשבו כי
 תוכלו לשבת על כסאות שלטונכם ומפני
 טוב אלהים, השופע לרב, לא תעשו דבר והוא
 יצילכם? אם כה תחשבו, שוא מחשבתכם.
 התחשבו כי יען אשר נהרגו כה רבים מאחיכם
 היה זאת מפני רשעתם? הנני אומר לכם,
 כי אם כה תחשבו, שוא מחשבתכם. אכן, אני
 אומר לכם: רבים נפלו בחרב, ואתם אשמים
 בזאת. כי מניח יהוה לצדיק להרג, למען יבוא
 דינו ומשפטו על הרשע. על כן אל תחשבו כי
 הריגת הצדיקים היא אבדנם, כי באים הם אל
 מנוחת יהוה אלהיהם. והנני אומר לכם, ירא
 אני מאד כי משפטי אלהים יחולו על העם הזה,
 מפני רב רפיונו, ומפני רפיון ממשלתנו והזנחתם
 הגדולה את אחיהם, אכן, את אלה אשר נהרגו.
 הן לולא הרשעה אשר ראשיתה היתה במנהיגינו,
 היינו עומדים בפני אויבינו והם לא היו גוברים
 עלינו. לולא המלחמה אשר פרצה בקרבנו, אכן,
 לולא המלוקנים אשר הסבו לנו שפיכות דמים
 כה רבה; לולא רבנו בינינו והיינו מאחדים אז
 את כחנו, כפי אשר עשינו לפני; לולא תאות
 המלוקנים האלה לכח ולשררה עלינו, אלו היו
 נאמנים לענון חרותנו והיו מתאחדים עמנו
 ויוצאים על אויבינו במקום לצאת עלינו
 בחברותיהם, ובזאת מסבים לנו שפיכות דמים
 כה רבה, אלו יצאנו על אויבינו בעז יהוה, היינו
 מפיצים אותם, ובזאת היה מתקם דברו. אף
 הנה הלמנים עולים עלינו; הם כובשים את
 אדמותינו והורגים בחרב את אנשינו, את נשינו
 ואת ילדינו; הם אף לוקחים אותם בשבי ובזאת
 מסבים להם תלאות לרב. וכל זאת מפני רשעת

הזאת, שולח את הדברים האלה אל מורוני,
מפקד הצבא. הנני אומר לך, מורוני, כי אין
לבי שש על סבלכם הרב, כי מעציב הדבר את
נפשי. והנה יש הששים בסבלכם, עד כי הם
התקוממו עלי במרד, ואף על אלה מאנשי אשר
בני חרות הם. והמתקוממים רבים מספר.
והנה, מידי אלה אשר בקשו להדיחני מכם
המשפט בא העון הגדול הזה. ברב חנפתם
הם הטו לבב אנשים רבים, וזאת יסבו לנו צרה
גדולה. הם מנעו את אספקתנו והטילו מוראם
על בני החרות, אשר על כן לא באו אליה.
הנה, הם גרשוני מפניהם ואני ברחתי אל ארץ
גדעון, ועמי כל האנשים אשר כליתי לאסוף.
שלחתי קריאה בכל חבל הארץ הזה, והנה
נוהרים אלינו אנשים מדי יום, אל הנשק, להגן
על ארצם ועל חרותם, ולגמל על הרעה אשר
נעשתה לנו. וכה רב מספר הבאים אלינו עד
כי עברו המתקוממים עלינו להתגוננו. פחדנו
נפל עליהם ואין הם מעזים לצאת עלינו לקרב.
הנה, הם השתלטו על הארץ ועל העיר זרעהמלה
והמליכו מלך עליהם; ומלכם כתב אל מלך
הלמנים, וזאת התחבר עמו בבית ובה הוא
הסכים להגן על העיר זרעהמלה. והוא חושב כי
ההגנה הזאת תאפשר ללמנים לכבש את שאר
הארץ; וכי אחר נצחון הלמנים הם ישימוהו
מלך על הנפיים. באגרתך נזפת בי, אף אין
בך חשיבות. אינני כועס, כי אם שמח על
גדלת נפשך. אני, פחורן, אינני מבקש כח, כי
אם להוסיף לשבת על כס המשפט, למען שמר
את זכויות עמי ואת חרותו. נפשי נצבת איתנה
למען החרות, אשר על ידיה עשנו אלהים
חפשיים. הנה, נתנגד לרשע עד כדי שפיכת
דמים. ואולם לא נשפך את דם הלמנים אם
ישבו בארצם. לא נשפך את דם אחינו אם לא
יתקוממו במרד וישאו עלינו חרב. היינו נכונים
להכנס בעל שעבוד, אלו היה זה על פי משפט
אלהים, או אלו הוא צונו לעשות כך. והנה, אין
הוא מצונו להכניע לאויביו, כי אם לשים בו את
מבטחנו והוא יצילנו. לכן, אחי האהוב, מורוני,
הבה נתנגד לרע; והרע אשר לא נוכל להתנגד

כי את אלהי אנכי ירא. ועל פי מצוותיו נושא
אני את חרבי להגן על ענן ארצי; והן בעונכם
סבלנו אבדות כה גדולות. הנה הגיעה ובאה
העת, והיה אם לא תתעוררו להגנת ארצכם
ולהגנת ילדיכם, תפל עליכם חרב הדין התלויה
מעליכם; אכן, היא פקוד תפקדכם והיתה
אחריתכם כליון חרוץ. הנני מצפה לעזרתכם,
ואם לא תשרתו את רוחחנו, קום אקום עליכם
אף בארץ זרעהמלה, להכותכם בחרב, עד אשר
לא יהיה בכם כל כח לעצר את התקדמות העם
הזה בענן חרותנו. הן לא יתיר יהוה כי תחיו
בעוונותיכם ותחזקו למען תכחידו את עם צדקו.
התחשבו כי יחוס יהוה עליכם וישפט את
הלמנים, כאשר מסרת אבותיהם היא אשר
זרעה בהם את שנאתם? וכאשר המשטמה
הזאת נכפלה והתעצמה על ידי הנפלים
מאתנו, בעוד אשר אתם פושעים למען
אהבת התהלה והבלי העולם? ואתם יודעים
כי עוברים אתם על חקי אלהים, אף רומסים
אותם ברגליכם. הנה אומר יהוה אלי: והיה
אם לא ינחמו הממנים על ידיכם למושלים
מחטאיהם ומעוונותיהם, יצוא תצאו לקרב
עליהם. ועתה, אני, מורוני, מכרח לשמר את
מצוות אלהי, על פי הבית אשר פתתי עמו;
על כן חפץ אני כי תדבקו בדבר אלהים וכי
תשלחו במהרה מן האספקה ומן האנשים
אשר ברשותכם, אלי וכן אל הילמן. והנה,
אם לא תעשו זאת, במהרה אבוא אני אליכם;
כי לא ירשנו אלהים לגוע ברעב. לכן הוא יתנונו
מן המזון אשר לכם, אף אם יהיה זאת בחרב.
ועתה, השמרו לקים את דבר אלהים. הנני
מורוני, מפקד צבאכם. לא שלטון אני מבקש,
כי אם למוסטו. לא כבוד מבקש אני מבני העולם,
כי אם את תפארת אלהי, ואת חרות ארצי ואת
רוחקה. וזאת אני חותם את אגרת.

סא

והיה אחר שלח מורוני את אגרתו אל פחורן,
המושל העליון, הוא קבל ממנו אגרת ואלה
דבריו: אני פחורן, המושל העליון על הארץ

1 וְשֵׁתֵּעֲבֹדוּ. וְאַחֵר אֲשֶׁר גִּיס מִזְרֹנֵי אֲנָשִׁים כָּל
 אֲשֶׁר יָכַל, בְּכָל מַסְעֹו, הוּא הִגִּיעַ אֶל אֶרֶץ גְּדֵעוֹן.
 2 וְהוּא חִבֵּר אֶת חִילוֹ עִם חֵיל פְּחוֹרָן וְהָיָה צָבָאָם
 אֲדִיר וְעֲצוּם, אִף חֹזֶק מֵאֲנָשֵׁי פָּחוּס מְלָךְ
 הַפּוֹרָשִׁים אֲשֶׁר גִּרְשׁוּ אֶת בְּנֵי הַחֲרוּת מֵאֶרֶץ
 3 זֶרַעְחָמְלָה וְהִשְׁתַּלְטוּ עַל הָאֶרֶץ. וּמִזְרֹנֵי וּפְחוֹרָן
 יָרְדוּ עִם חִילוֹתֵיהֶם אֶל אֶרֶץ זֶרַעְחָמְלָה וּבָאוּ
 4 לְהִלָּחֵם עַל הָעִיר. וְהֵם פָּגְשׁוּ אֶת אֲנָשֵׁי פָּחוּס
 ח וְעָרְכוּ עִמָּם קָרֵב. וְהֵנָּה, פָּחוּס נִהְרַג וְאֲנָשֵׁי
 ט נִשְׁבּוּ וּפְחוֹרָן הוֹשִׁיב אֶל כֶּסֶם הַמִּשְׁפָּט. וְאֲנָשֵׁי
 פָּחוּס הֶעֱמָדוּ לְמִשְׁפָּט כַּחֲקִי, וּכְמוֹתֵם הַמְּלוֹכִים
 אֲשֶׁר נִתְּפָשׁוּ וְהִשְׁלִיכוּ אֶל בֵּית הַכֶּלָּא. וְהֵם הוֹצִיאוּ
 5 לְהוֹרֵג כַּחֲקִי; אָכֵן, אֲנָשֵׁי פָּחוּס וְהַמְּלוֹכִים הָהֵם,
 כָּל אֲשֶׁר לֹא נָשָׂא נֶשֶׁק לְהַגָּנָה אֶרְצוּ, כִּי אִם נָלְחָם
 6 בָּהֶם, מוֹת הוּמָת. כֹּה נְחוּץ הָיָה לְשֹׁמֵר בְּמִפְרָשׁ
 עַל הַחֹק הַזֶּה לִמְעַן בְּטָחוֹן אֶרְצָם. אָכֵן, כָּל אֲשֶׁר
 נִמְצָא שׁוֹלֵל אֶת חֲרוּתָם הוּמָת בְּמַהֲרָה כַּחֲקִי.
 7 כֹּה תָמָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם
 נְפִי. וּמִזְרֹנֵי וּפְחוֹרָן הִשִּׁיבוּ אֶת הַשָּׁלוֹם אֶל אֶרֶץ
 זֶרַעְחָמְלָה, בְּקָרֵב עִמָּם, וְהִמִּיתוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר
 8 לֹא הָיוּ נְאֻמִּים לְעִנְיַן הַחֲרוּת. וּבִרְאשִׁית שְׁנַת
 שְׁלֹשִׁים וָאַחַת לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי, צָוָה
 מִזְרֹנֵי לְשַׁלַּח בְּמַהֲרָה אֶסְפֶּקֶת מְזוֹן וְחִיל בֶּן
 9 שֵׁשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ אֶל הִילְכֹן, לַעֲזֹר לוֹ לְשֹׁמֵר
 אֶת חֶבֶל הָאֶרֶץ הַהוּא. וְהוּא אִף צָוָה לְשַׁלַּח
 10 חֵיל בֶּן שֵׁשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ, מִצִּידִים בְּכַמּוֹת מְזוֹן
 מִסְּפִיקָה, אֶל צָבָא לְחִי וְטִיֹּאנְקוּם; וְזֹאת לְשֵׁם
 11 חֹזֶק הָאֶרֶץ מִפְּנֵי הַלְּמָנִים. וּמִזְרֹנֵי וּפְחוֹרָן
 הִשְׁאִירוּ חֵיל גָּדוֹל בָּאֶרֶץ זֶרַעְחָמְלָה וְצִעְדוּ
 בְּרֹאשׁ חֵיל גָּדוֹל אֶל אֶרֶץ נְפִיָּהָ, נְחוּשִׁים לְגִרְשׁ
 12 אֶת הַלְּמָנִים מִן הָעִיר הַהִיא. וְהָיָה בְּדֶרֶךְ מַסְעָם,
 הֵם תִּפְּשׁוּ כָּח גָּדוֹל מֵאֲנָשֵׁי הַלְּמָנִים; וְהֵם הִרְגוּ
 13 רַבִּים מֵהֶם וְלָקְחוּ אֶת מְזוֹנָם וְאֶת כָּלִי נֶשֶׁקָם.
 וְאַחֵר אֲשֶׁר תִּפְּשׁוּם הֵם אֲלָצוּם לְכָרֶת בְּרִית
 14 לְבָל יִשְׁאוּ עוֹד אֶת כָּלִי נֶשֶׁקָם עַל הַנְּפִיִּים.
 וְאַחֵר כָּרְתָם אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת הֵם שָׁלְחוּם
 15 לָגוֹר עִם אֲנָשֵׁי עַמּוֹן. וּמִסְפָּר הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
 לֹא הוּמָתוּ הָיָה כְּאַרְבַּעַת אֲלָפִים. וְאַחֵר אֲשֶׁר
 16 שָׁלְחוּם, הֵם הִמְשִׁיכוּ בְּמִסְעָם אֶל אֶרֶץ נְפִיָּהָ.
 וּבְבֹאֵם אֶל הָעִיר נְפִיָּהָ הֵם נָטוּ אֶת אֹהֳלֵיהֶם

לוּ בְּדִבְרֵינוּ, כְּגוֹן מֶרֶד וְהַתְּפִלְגוּת, הָבָה נִתְּנָגַד
 לוֹ בְּחֶרֶב, לִמְעַן נִשְׁמָר עַל חֲרוּתָנוּ וּלְמַעַן נִשְׁמָר
 בְּזָכוֹת הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר יֵשׁ לָנוּ בְּכִסְיֵיתָנוּ וּבְמִשְׁפָּט
 17 גּוֹאֲלָנוּ וְאֱלֹהֵינוּ. עַל כֵּן בּוֹאָה אֵלַי בְּמַהֲרָה עִם
 אֲחָדִים מֵאֲנָשֵׁי, וְהִפְקֵד אֶת לְחִי וְטִיֹּאנְקוּם עַל
 הַנּוֹתָרִים. הַסְמָךְ אוֹתָם לְנַהֵל אֶת הַמִּלְחָמָה
 בְּחֶבֶל הָאֶרֶץ הַהוּא, כְּפִי רוּחַ אֱלֹהִים, אֲשֶׁר
 18 הֵיא רוּחַ הַחֲרוּת אֲשֶׁר בָּם. הֵנָּה, שְׁלַחְתִּי
 אֵלֵיהֶם אֶסְפֶּקֶת מְזוֹן מַעֲטָה לְבָל יִגְעוּ בְּטָרָם
 19 תְּבוֹא אֵלַי. וּבְדֶרֶךְ מַסְעָךְ הֵנָּה, אֶסְפֶּה לָּךְ חֵיל
 כָּל אֲשֶׁר תּוּכַל, וּבְמַהֲרָה נִצָּא עַל הַנְּפִלְגִים
 הָהֵם, בְּעֵז אֱלֹהֵינוּ, עַל פִּי הָאֱמוּנָה אֲשֶׁר בְּקֶרְבָּנוּ.
 20 וְנִנְחֵנוּ נִתְּפָשׁ אֶת הָעִיר זֶרַעְחָמְלָה וְנִשְׁגִּי תּוֹסֶפֶת
 מְזוֹן וְנִשְׁלַח אוֹתָהּ אֶל לְחִי וְאֶל טִיֹּאנְקוּם. אָכֵן,
 נִצָּא אֵלֵיהֶם לְבוֹשִׁים בְּעֵז יְהוָה וְנִשְׁמָר קֶץ לַעֲוֹל
 21 הַגְּדוֹל הַזֶּה. הֵנָּה, מִזְרֹנֵי, שֵׁשׁ אֲנִי בְּקִבְלָת
 אֲגִרְתָּךְ, כִּי הִיתָה דָּאָנָה בְּלִבִּי, מָה עָלִינוּ לַעֲשׂוֹת
 22 וְאִם אָכֵן נִצְדָּק בִּיצִיאָתָנוּ עַל אֲחֵינוּ. וְהֵנָּה,
 אֲמַרְתָּ כִּי צָוָה יְהוָה לַצָּאָה עֲלֵיהֶם לְקָרֵב בְּלִתִּי
 23 אִם יִנְחָמוּ מִרְעָתָם. חֹזֶק אֶת לְחִי וְאֶת טִיֹּאנְקוּם
 בְּאֱמוּנַת יְהוָה; אֲמַר לָהֶם כִּי לֹא יִירָאוּ, כִּי יִצִּילֵם
 אֱלֹהִים, וְכֵן אֶת כָּל אֲשֶׁר עוֹמְדִים אֵיתָנִים עַל
 מִשְׁמַר הַחֲרוּת, אֲשֶׁר עַל יְדִיהָ עֲשָׂה אוֹתָם
 אֱלֹהִים חֲפָשִׁיִּים. וּבֹאֵת אֲנִי חוֹתֵם אֶת אֲגִרְתִּי
 אֶל אַחִי הָאֱהוּב, מִזְרֹנֵי.

סב

א וְהָיָה כְּאֲשֶׁר קִבַּל מִזְרֹנֵי אֶת הָאֲגִרָה הַזֹּאת,
 הִתְאָזַר לְבוֹ אִמָּץ וְהוּא הִתְמַלֵּא שְׂמִיחָה רַבָּה
 מְאֹד עַל נִאֻמֹּת פְּחוֹרָן וְעַל אֲשֶׁר לֹא בָּגַד אִף
 ב הוּא בְּחֲרוּת אֶרְצוֹ וּבְעִנְיָנָהּ. וְלָבוּ דָּאָב מְאֹד עַל
 עוֹלַת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִדִּיחוּ אֶת פְּחוֹרָן מִכֶּסֶם
 הַמִּשְׁפָּט. וּבְקִצְרָה, הוּא הִתְאָבַל מִפְּנֵי הַמּוֹרְדִים
 3 בְּאֶרְצָם וּבְאֱלֹהֵיהֶם. וּמִזְרֹנֵי לָקַח עִמּוֹ אֲנָשִׁים
 מִסְפָּר, כְּבִקְשֵׁת פְּחוֹרָן, וְנָתַן אֶת פְּקוּדֵי שְׂאֲרִית
 4 צָבָאוּ בְּיַד לְחִי וְטִיֹּאנְקוּם, וְצִעְדוּ אֶל אֶרֶץ גְּדֵעוֹן.
 וּבְכָל מְקוֹם אֲשֶׁר אָלְיוּ בָּא הוּא הִנִּיף אֶת נֶס
 הַחֲרוּת, וְקִבֵּץ חֵיל כָּל אֲשֶׁר יָכַל לְאָרְךְ מַסְעוֹ
 5 אֶל אֶרֶץ גְּדֵעוֹן. וְהָיָה כִּי אֲלָפִים נִהְרֹוּ אֶל דְּגְלוֹ
 וְנִשְׁאוּ אֶת חֲרֻבּוֹתֵיהֶם לְהַגָּנָה חֲרוּתָם, לְבָל

הַלְמָנִים בְּלַחֵי וּבְטִיאָנְקוּם. וְהֵם בְּרַחוּ הֶרְחַק
מֵהֶם, אֶל עֵבֶר חוּף הַיָּם, עַד אֲשֶׁר הִגִּיעוּ אֶל
אֶרֶץ מוֹרוֹנִי. וְחִילוֹת הַלְמָנִים הִתְקַבְּצוּ וְהָיוּ
לְצִבָּא אֶחָד בְּאֶרֶץ מוֹרוֹנִי. וְעַמּוּרוֹן, מֶלֶךְ
הַלְמָנִים, הָיָה עִמָּם. וּמוֹרוֹנִי וְלַחֵי וְטִיאָנְקוּם
חָנוּ עִם צִבָּאָם סָבִיב גְּבוּלוֹת אֶרֶץ מוֹרוֹנִי; כֹּה
הָיוּ הַלְמָנִים מְקַפִּים בְּגְבוּלוֹתֵיהֶם, בִּיעַר אֲשֶׁר
בְּדָרוֹם וּבִיעַר אֲשֶׁר בְּמִזְרָח. כֹּה הֵם חָנוּ חֲנִית
לִילָה, כִּי הִנֵּפִיִּים וְגַם הַלְמָנִים, הָיוּ יֹנְעִים מִן
הַמִּסַּע הַגָּדוֹל; וְעַל כֵּן לֹא יָמְמוּ כָּל תַּחְבּוּלָה
לְהַפִּיקָה לִילָה, זֹלַת טִיאָנְקוּם. כִּי רַב הָיָה כְּעָסוֹ
עַל עַמּוּרוֹן, יַעַן אֲשֶׁר רָאָה בּוֹ וּבַעֲמַלִּיקָהּ אַחִיו
אֶת סִבַּת הַמִּלְחָמָה הַגָּדוֹלָה וְהַמְּשֻׁכָּת הַזֹּאת
בֵּין הִנֵּפִיִּים וּבֵין הַלְמָנִים, אֲשֶׁר דָּם כֹּה רַב
נִשְׁפָּךְ בָּהּ, וְאֲשֶׁר הִסְבִּיחַ רָעַב כֹּה גָדוֹל. וְהָיָה
כִּי טִיאָנְקוּם יִצָּא בְּחֵמַת רוּחוֹ אֶל מַחְנֵה הַלְמָנִים
וְהִשְׁתַּלְשַׁל בְּחֶבֶל מַעֲבָר לְחוֹמוֹת הָעִיר. וְהוּא
הָלַךְ מִמְּקוֹם אֶל מְקוֹם עַד אֲשֶׁר מָצָא אֶת
הַמֶּלֶךְ. וְהוּא הִטִּיל עָלָיו חֲנִית, וְהָיָה פָּצְעָה
אוֹתוֹ לִיד לְבוֹ; אֵף לִפְנֵי מוֹתוֹ הָעִיר הַמֶּלֶךְ אֶת
מִשְׁרָתָיו, וְהֵם רָדְפוּ אַחֵר טִיאָנְקוּם וְהִרְגוּהוּ.
וּבַהֲדוּעַ לְלַחֵי וּלְמוֹרוֹנִי דָּבַר מוֹת טִיאָנְקוּם הֵם
הִתְעַצְבוּ מְאֹד, כִּי הוּא הָיָה לוֹחֵם אִמִּין לְמַעַן
אֲרָצוֹ, יָדִיד נֶאֱמָן לְחֵירוֹת, וּפְגָעִים קָשִׁים מְאֹד
סָבַל בְּחַיָּו. וְהָיָה הוּא מֵת, וּבִדְרֹךְ כָּל הָאֶרֶץ
הָלָךְ. וְלִמְחִירָת יִצָּא מוֹרוֹנִי בְּרָאשׁ צִבָּאוֹ וְתָקַף
אֶת הַלְמָנִים וְטָבַח בָּהֶם טָבַח רַב וּגְרָשָׁם מִן
הָאֶרֶץ. וְהַלְמָנִים נָסוּ וְלֹא שָׁבוּ בַּעֲת הַהִיא
לְהִלָּחֵם בְּנִפְיִים. וּבָזֹאת תִּפְהָ שְׁנַת שְׁלֹשִׁים
וְאַחַת לְשָׁלוֹן הַשּׁוֹפְטִים בָּעַם נָפִי. כֹּה סָבְלוּ
הִנֵּפִיִּים מִלְחָמוֹת וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים וְרָעַב וּפְגָעִים
בְּמִשְׁךְ שָׁנִים רַבּוֹת. וּבַעֲת הַהִיא פָּשׁוּ בְּקָרֵב עִם
נָפִי רְצִיחוֹת וּמְרִיבוֹת וּמַחְלוֹקוֹת וְכָל מִינֵי מַעֲשֵׂי
אָנוּ; וְאוֹלָם לְמַעַן הַצִּדִּיקִים וּבִזְכוּת תַּפְלוּתֵיהֶם,
לֹא נַעֲשֶׂתָה בָּעַם נָפִי כָּלָה. וְהָיָה, מִפְּנֵי מִשְׁךְ
הַמִּלְחָמָה בֵּין הִנֵּפִיִּים וּבֵין הַלְמָנִים, אֲשֶׁר
הִתְאַרְכָּה עַד מְאֹד, הִקְשׁוּ רַבִּים אֶת לִבָּם;
וְהָיוּ רַבִּים אֲשֶׁר הִתְרַכְּפוּ לִבָּם מִפְּנֵי הַפְּגָעִים
אֲשֶׁר סָבְלוּ; אֲלֵה נִכְנְעוּ לִפְנֵי אֱלֹהִים, עַד שֶׁפָּל
הַהֲכִנְעָה. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר בָּצַר מוֹרוֹנִי אֶת

בְּעֵמֶק נִפְיָהָה אֲשֶׁר לִיד הָעִיר נִפְיָהָה. מוֹרוֹנִי
רָצָה כִּי יֵצְאוּ הַלְמָנִים לְהִלָּחֵם בְּצִבָּאוֹ בְּעֵמֶק.
וְאוֹלָם הַלְמָנִים, בִּידְעָם אֶת גְּדֹל גְּבוּרַת הִנֵּפִיִּים
וּבְרָאוּתָם כִּי מִסְפָּרָם רַב, לֹא הָעִזּוּ לְצִאֵת עֲלֵיהֶם.
כֵּן הֵם לֹא נִלְחָמוּ בְּיוֹם הַהוּא. וּבִרְצַת הַלִּילָה
יִצָּא מוֹרוֹנִי בְּחִשְׁכָה וְעָלָה עַל הַחוֹמָה לְצִפּוֹת
כִּי הָיָה חוֹנָה צִבָּא הַלְמָנִים בָּעִיר. וְהָיָה, הֵם הָיוּ
בְּמִזְרָח הָעִיר לִיד הַשָּׁעַר; כָּלֵם יֹשְׁנִים. וּמוֹרוֹנִי
שָׁב אֶל צִבָּאוֹ וְצִוָּם לְהַחֲפֹז וְלַחֲכִיז בְּבָלִים חֲזָקִים
וְסִלְמוֹת, אֲשֶׁר יִשְׁלְשְׁלוּ מְרָאשׁ הַחוֹמָה אֶל
עֲבָרָהּ הַפְּנִימִי. וּמוֹרוֹנִי צִוָּה אֶת אֲנָשָׁיו לְהִתְקַדֵּם
וְלַעֲלוֹת עַל הַחוֹמָה וְלָדוֹת אֶל חֵלֶק הָעִיר הַמַּעֲרָבִי,
אֲשֶׁר בּוֹ לֹא חָנָה צִבָּא הַלְמָנִים. וְהָיָה בְּאֻמְצָעוֹת
חֲבָלֵיהֶם הַחֲזָקִים וְסִלְמוֹתֵיהֶם הַשְׁתַּלְשְׁלוּ הַכָּל
בְּלִילָה אֶל תּוֹךְ הָעִיר; וְכֹה, בְּהָאִיר הַבֶּקֶר הָיוּ
כָּלֵם בְּתוֹךְ חוֹמוֹת הָעִיר. וּבְהִקִּיץ הַלְמָנִים
מִשְׁנָתָם וּבְרָאוּתָם אֶת צִבָּא מוֹרוֹנִי בְּתוֹךְ הָעִיר,
הֵם נִבְעָתוּ מְאֹד וְנָסוּ הַחוּצָה דֶּרֶךְ הַשָּׁעַר.
וּכְרָאוֹת מוֹרוֹנִי כִּי הֵם בּוֹרְחִים מִפְּנֵי הוּא פָּקַד
עַל אֲנָשָׁיו לְצַד לְקִרְאָתָם. וְחִילָיו הִרְגוּ רַבִּים
מֵהֶם וְכִתְרוּ רַבִּים נֹסְפִים וּלְקַחוּם בְּשִׁבְיָ;
וְהַנּוֹתָרִים בְּרַחוּ אֶל אֶרֶץ מוֹרוֹנִי אֲשֶׁר שׁוֹכְנֵת
לְחוּף הַיָּם. כֹּה כָּבְשׁוּ מוֹרוֹנִי וּפָחוּרָן אֶת הָעִיר
נִפְיָהָה מִבְּלִי אֵף אֲבָדָה אַחַת בְּנַפְשׁ, בַּעֲדוֹת אֲשֶׁר
נִהְרְגוּ רַבִּים מִן הַלְמָנִים. וְהָיָה כִּי רַבִּים מִן
הַלְמָנִים הַשְּׁבוּיִים חָפְצוּ לְהִתְחַבֵּר אֶל אֲנָשֵׁי
עַמּוֹן וְלִהְיוֹת עִם חָפְשִׁי. אֲזִי נָתַן לָהֶם כְּחָפְצָם;
כָּל הַמְּבֻקָּשׁ נִעְנָה. לָכֵן הִתְחַבְּרוּ כָּל שְׁבוּיֵי
הַלְמָנִים אֶל אֲנָשֵׁי עַמּוֹן וְהִחֲלוּ לַעֲבֹד בְּחִרְיָאוֹת
רַבָּה, בְּעַבְדוֹת הַקֶּרֶקֶע, וּבְגָדוֹל כָּל מִינֵי דָגָנִים
וְצִאן וּבְקָר מִכָּל מִין. כֹּה הִשְׁתַּחֲרָרוּ הִנֵּפִיִּים מִן
הַמִּשָּׂא הַכָּבֵד, וְעַל כָּל הַשְּׁבוּיִים הַלְמָנִים הוֹסֵר
מֵהֶם. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר לָקַח מוֹרוֹנִי שְׁבוּיִים
רַבִּים בְּכָבְשׁוֹ אֶת הָעִיר נִפְיָהָה, וּבָזֹאת הִקְטִין
מְאֹד אֶת צִבָּא הַלְמָנִים, וּבְהִשְׁבִּיבוֹ לֹו שְׁבוּיִים
נִפְיִים רַבִּים, אֲשֶׁר חָזְקוּ מְאֹד אֶת צִבָּאוֹ, הוּא
יִצָּא מֵאֶרֶץ נִפְיָהָה אֶל אֶרֶץ לַחֵי. וּבְרָאוֹת
הַלְמָנִים כִּי מוֹרוֹנִי יִצָּא עֲלֵיהֶם, אֶחָם שְׁנִית
פָּחַד, וְהֵם נָסוּ מִפְּנֵי צִבָּאוֹ. וּמוֹרוֹנִי וּצִבָּאוֹ
רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם מֵעִיר אֶל עִיר, עַד אֲשֶׁר פָּגְשׁוּ

מאות איש, עם נשיהם וילדיהם, מארץ זרעהמלה
 אַל האָרץ אַשר בצפון. והיה איש אחד בארץ.
 חגות שמו; ובהיותו אמן מהיר במלאכתו הוא
 קם ובנה לו ספינה גדולה ועצומה על גבול ארץ
 רב־שפע, בקרבת ארץ חרבה; והוא השקיה
 והסיע אותה בים המערבי, ליד המעבר הצר
 המוליך אל ארץ הצפון. והנה, רבים מן הנפיים
 נכנסו לתוכה והפליגו בה צפונה ועמהם צידה
 רבה ונשים וילדים רבים. כה תמה שנת שלשים
 ושבוע. ובשנת שלשים ושמונה בנה האיש הזה
 ספינות נוספות. והנה שבה הספינה הראשונה
 ואנשים רבים נוספים נכנסו לתוכה. ואף הם
 לקחו עמהם צידה רבה, והפליגו אל ארץ הצפון.
 והיה כי מעולם לא נשמע מהם דבר, ואנחנו
 משערים כי טבעו במעמקי הים. וספינה נוספת
 הפליגה בים, ואת יעדה איננו יודעים. ובשנה
 ההיא יצאו אנשים רבים אל ארץ הצפון. וכה
 תמה שנת שלשים ושמונה. והיה בשנת
 שלשים ותשע לשלטון השופטים ושבולן מת
 אף הוא. וקוריאנטון הפליג בספינה אל ארץ
 הצפון, להביא צידה לאנשים אשר נסעו אל
 הארץ ההיא. על כן ראה שבולן לנכון למסר,
 לפני מותו, את חפצי הקדש לידי בן הילמן,
 אשר שמו נקרא הילמן, על שם אביו. והנה,
 כל הכתבים החרוטים אשר היו בידי הילמן,
 נכתבו והופצו בין בני האדם אשר בכל הארץ,
 זולת החלקים אשר צוה עלמא למנוע את
 הפצתם. על אף זאת, היה על הדברים האלה
 להשמר בקדשה ולהמסר מדור לדור; לכן
 בשנה ההיא נמסרו הם לידי הילמן לפני מות
 שבולן. והיו בשנה ההיא פורשים אחדים,
 אשר עברו אל הלמנים; והם עוררו מחדש את
 רגז הלמנים על הנפיים. ובפעם השנה ההיא
 ירדו הלמנים בצבא עצום להלחם באנשי
 מורוניה, משמע בצבא. והנה, הם הובסו
 וגרשו, עד כי שבו אל ארצם ולקח אבדות
 כבדות. כה תמה שנת שלשים ותשע לשלטון
 השופטים בעם נפי. וכה פלו דברי ימי עלמא
 ודברי הילמן בנו ואף דברי שבולן בנו.

חלקי הארץ החשופים ביותר לפגיעת הלמנים
 וחוקם דים, הוא שב אל העיר זרעהמלה; ואף
 הילמן שב אל נחלתו. כה שב השלום לשפן
 בקרב עם נפי. אז העביר מורוני את הפקוד על
 חילותיו לידי בנו, אשר שמו נקרא מורוניה;
 והוא שב אל ביתו, לכלות את שארית ימיו
 בשלוה. ופחורן שב אל פס המשפט, והילמן
 שב להטיף לעם את דבר אלהים; כי מפני
 המלחמות והמריבות הרבות היה צריך להקים
 שנית סדרים בתוך הכנסייה. לכן יצאו הילמן
 ואחיו והודיעו את דבר אלהים ברב עז; כה הם
 הוכיחו לאנשים רבים על רשעתם, ובזאת
 הביאו רבים להנחם על חטאייהם ולהסביל לשם
 יהוה אלהיהם. והם אכן יסדו שנית את כנסיית
 אלהים בכל הארץ. והם קבעו סדרים הנוגעים
 לחק, ובחרו את שופטיהם, נמוכים ועליונים.
 וההצלחה שבה להאיר פניה לעם נפי בארצם,
 והם רבו והתחזקו מאד, והתעשרו עשר רב.
 והנה, על אף עשרם וכחם והצלחתם הם לא
 נשארו את עיניהם בגאונה ולא מהרו לשכח את
 יהוה אלהיהם, כי אם נכנעו לפני הכנעה רבה.
 אכן, הם זכרו מה גדולים היו מעשי יהוה למענם,
 בהצילם ממות ומפבלי שעבוד, מפלא ומפלא
 פגע, וכי הוא חלצם מיד אויביהם. והם התפללו
 תמיד אל יהוה אלהיהם, עד כי ברקם כדברו.
 והם חזקו ועשו חיל בארץ. הנה, כל הדברים
 האלה קמו והיו. והילמן מת בשנת שלשים
 וחמש לשלטון השופטים בעם נפי.

סג

א והיה בראשית שנת שלשים ונש לשלטון
 השופטים בעם נפי, לקח שבולן לידיו את חפצי
 ב הקדש אשר מסר עלמא להילמן. הוא היה איש
 אמת והלך לפני אלהים בדרך מישרים, ובקש
 לעשות טוב תמיד ולשמור את מצוות יהוה אלהיו;
 ג וכמוהו היה אחיו. והיה כי מת מורוני אף הוא.
 כה תמה שנת שלשים ונש לשלטון השופטים.
 ד ובשנת שלשים ושבוע לשלטון השופטים יצאה
 קבוצה גדולה, אשר מנתה חמשת אלפים וארבע

ספר הילמן

ספור מעשה הנפיים. מלחמותיהם, מריבותיהם ופלוניהם. נבואות נביאי קדש רבים על בוא המשיח, על פי כתבי הזכרון אשר להילמן בן הילמן ועל פי כתבי בניו עד עת בוא המשיח. למנים רבים הופכים למאמיני אלהים. ספור צדקת הלמנים ורשעת הנפיים וחובותיהם. (בערך 52-1 לפני הספירה).

א

- א והיה בראשית שנת ארבעים לשלטון השופטים בעם נפי, צץ קשי חמור בקרב עם הנפיים. כי הנה פחורן מת, בדרך כל הארץ הלך. ומריבה קשה התעוררה על דבר ירשת בן המושפט בין האחים, בני פחורן. ואלה שמותיהם: פחורן, פאנכי ופקומני. הם אשר רבו על פס המושפט ואף עוררו מדון בעם.
- ד אין אלה כל בני פחורן, כי בני רבים היו לו, כי אם הם אשר רבו על פס המושפט. וכך הם פלגו את העם לשלש מפלגות. והנה ברב קולות העם נבחר פחורן לשופט עליון ולמושל על עם נפי. וכאשר ראה פקומני כי לא נתן לו פס המושפט, הוא קבל את דעת העם. ואולם, פאנכי והמפלגה אשר חפצה כי יהיה הוא מושלם כעסו מאד, ועל כן חשב פאנכי לפתות בחלקלקות את האנשים ההם ולקום במרד על אחיהם. ובעודו מתכונן לעשות כן, הוא נתפש ונשפט על פי דעת העם ונדון למות יען אשר קם למרד ובקש להכריע את חרות העם.
- ט והיה בראות האנשים החפצים בו להיות מושלם כי הוא נדון למות, הם קצפו ושלחו איש אחד, קישקומן שמו, אל פס פחורן. והוא רצח את פחורן בשבתו על פס המושפט. ומשרתי פחורן רדפו אחיו, אף הנה, כה מהר קישקומן לנוס, עד כי לא יכול היה איש להשיגו. והוא הלך אל שולחיו, והם כרתו כלם ברית, ונשבעו ביוצרים הנצחי כי לא יגלו לאיש כי קישקומן רצח את פחורן.
- יב וקישקומן לא נודע בקרב עם נפי, כי בעת רצחו את פחורן היה מחפש. וקישקומן וכנפיתו, אשר כרתו עמו ברית, התערבו
- ב בקרב העם, באפן אשר לא יכול היה איש למצאם; אף כל אשר נתפש מהם נדון למות. ופקומני נבחר על פי קול העם לשופט עליון ומושל בעם, במקום אחיו פחורן; וזאת על פי זכותו. כל זה נעשה בשנת ארבעים לשלטון השופטים וכה פלגה השנה ההיא.
- יד והיה בשנת ארבעים ואחת לשלטון השופטים, גיסו הלמנים צבא חילים אשר לא ימנה מרב והם חמשים בחרבות ובפגיונות, בקשתות ובחצים, במגני ראש ובמגני חזה ובכל מיני שריונים. והם שוב ירדו לאסור מלחמה על הנפיים. הנהיגם איש אשר שמו נקרא קוריאנטומר והוא צאצא לזרעמלה ופרש מן הנפיים; והוא היה איש בעל מדות וגבור חיל. לכן סבר מלך הלמנים, תובלות שמו, והוא בן עמורון, כי איש חזק כקוריאנטומר יוכל לעמד בפני הנפיים מפני עזו וחכמתו הרבה; וכי בשלחו אותו על הנפיים הוא אכן יגבר עליהם. על כן עורר המלך זעם בעמו, והוא אסף את חילותיו ומנה את קוריאנטומר להנהיגם. והוא צוה עליהם לרדת אל ארץ זרעמלה להלחם בנפיים. והיה מפני המריבה הרבה והקשיים בממשלה, לא הציבו הנפיים די שומרים בארץ זרעמלה, יען אשר סברו כי הלמנים לא יעזו לבוא אל לב ארצם, לתקוף את העיר הגדולה זרעמלה. וקוריאנטומר צעד בראש צבאו הגדול והתנפל על תושבי העיר. וכה מהיר היה מסעם עד כי לא היה ספק בידי הנפיים לקבץ את צבאם. וקוריאנטומר הכה את חיל המשמר אשר בשער העיר והתקדם עם כל צבאו אל תוכה. והם הרגו את כל אשר עמדו בדרךם וכך כבשו את העיר כלה.
- כא ופקומני, השופט העליון, ברח מפני

הַלְמָנִים אֶל קֶרֶב הַנְּפִיִּים, עַד כִּי הִתְגַּבְּרוּ
עֲלֵיהֶם הַנְּפִיִּים, וְהָיוּ עֲצָמוֹ נִהְרָג וְהַלְמָנִים
נִכְנָעוּ לַיְדֵי הַנְּפִיִּים. אַזְ שָׁב וְכַבֵּשׁ מוֹרוֹנִיָּהָ
אֶת הָעִיר וְזַרְעָמָלָהּ וְצֹוּהָ לְשַׁלַּח בְּשָׁלוֹם אֶת
הַלְמָנִים הַשְּׁבוּיִים מִן הָאָרֶץ. כֹּה כָלְתָה שְׁנַת
אַרְבָּעִים וָאַחַת לְשָׁלוֹן הַשּׁוֹפְטִים.

ב

א וְהָיָה בְּשֵׁנַת אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם לְשָׁלוֹן הַשּׁוֹפְטִים,
אַחֵר אֲשֶׁר הָשִׁיב מוֹרוֹנִיָּהָ אֶת הַשָּׁלוֹם בֵּין הַנְּפִיִּים
וּבֵין הַלְמָנִים, לֹא הָיָה אִישׁ אֲשֶׁר יֵשֵׁב עַל כֶּסֶּ
הַמִּשְׁפָּט. לָכֵן פָּרַץ שׁוֹב בָּעָם רִיב, בְּשֹׂאֲלָהּ מִי
יֵשֵׁב עַל כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט. אַזְ נִבְחַר הִילְמָן אֲשֶׁר
הוּא בֶן הִילְמָן, עַל פִּי קוֹל הָעָם, לְשִׁבְתָּהּ עַל כֶּסֶּ
הַמִּשְׁפָּט. אַךְ הִנֵּה, קִישְׁקוֹמָן, רוֹצֵחַ פְּחוּרָן אֶרֶב
לְהַשְׁמִיד אֶת הִילְמָן, וְהָיוּ נִתְמָד בְּזֹאת עַל
יְדֵי כִנְפִיתוֹ, אֲשֶׁר כָּרְתָהּ בְּרִית לְהַסְתִּיר אֶת דְּבַר
רִשְׁעָתוֹ. וְאִישׁ אֶחָד הָיָה, גְּדִיאֲנֹטוֹן שְׁמוֹ, וְהָיוּ
מִמָּחָה בְּשִׁפְעַת דְּבוּרִים וְאֵף בְּכִשְׁרוֹנוֹ לְבַצֵּעַ
בְּחִשָּׁאִי מַעֲשֵׂי רָצַח וְשׁ. עַל כֵּן הוּא הָיָה לְמַנְהִיג
הַכִּנְפִית קִישְׁקוֹמָן. הוּא הִחְלִיק דְּבָרָיו אֲלֵיהֶם
וְאֵל קִישְׁקוֹמָן, בְּאַמְרוֹ כִּי אִם יוֹשִׁיבוּהוּ עַל
כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט, הוּא יִתֵּן לְחִבְרֵי הַכִּנְפִית שְׂרָרָה
וְשָׁלוֹן עַל הָעָם. לָכֵן בִּקֵּשׁ קִישְׁקוֹמָן לְהַשְׁמִיד
אֶת הִילְמָן. וְהָיָה בְּלָכְתּוֹ אֶל כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט
לְהַשְׁמִיד אֶת הִילְמָן, וְהִנֵּה לִפְנֵי אֶחָד מִמִּשְׁרָתֵי
הִילְמָן, אֲשֶׁר הָיָה בְּלִילָה בַּחוּץ וְאֲשֶׁר נֹדַע לוֹ,
עַל יְדֵי הַתְּחַפְּשׁוֹת, עַל אֹדוֹת תְּכֵנוּיֹת הַכִּנְפִית
הַזֹּאת לְהַשְׁמִיד אֶת הִילְמָן. וּבִפְגֶּשׁ הַמִּשְׁרָת
אֶת קִישְׁקוֹמָן הוּא אוֹתָת לֹא אוֹת. אַזִּי הוֹדִיעַ לוֹ
קִישְׁקוֹמָן אֶת חֲפָצוֹ וְכֹונָתוֹ וּבִקֵּשׁ כִּי יוֹבִילוּ אֵל
כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט לְמַעַן הָרֵג אֶת הִילְמָן. וְאַחֵר אֲשֶׁר
הוּא גֵלָה לְמִשְׁרַת הִילְמָן אֶת כָּל לְבוֹ וְכִי כֹונָתוֹ
לְרָצַח, וְאָכֵן, כִּי הָרָצַח וְהַשָּׂדֶה וְהַשְׁגַּת שְׂרָרָה הָיוּ
חֲפִץ כָּל חִבְרֵי הַכִּנְפִית, וְכִי זֹאת הָיְתָה תְּכֵנוּתָם
הַסּוּדִית וּמִזְמָתָם, אָמַר הַמִּשְׁרָת אֶל קִישְׁקוֹמָן:
הִבֵּה נִלְכָּה אֵל כֶּסֶּ הַמִּשְׁפָּט. וְהָיָה הַדְּבָר טוֹב
עַד מָאֵד בְּעֵינֵי קִישְׁקוֹמָן, יַעַן אֲשֶׁר סָבַר כִּי יַעֲלֶה
בְּיָדוֹ לְבַצֵּעַ אֶת מִזְמָתוֹ; וְאוֹלָם בְּלָכְתָם אֵל כֶּסֶּ
הַמִּשְׁפָּט, דָּקַר מִשְׁרַת הִילְמָן אֶת קִישְׁקוֹמָן

קוֹרִיאֲנֹטוֹמָר עַד חֹמַת הָעִיר; וְקוֹרִיאֲנֹטוֹמָר
הִטִּילוּ נֶגֶד הַחֹמָה עַד כִּי מָת. כֹּה כָלוּ יְמֵי
פְּקוֹמִנִי. וְכִרְאוֹת קוֹרִיאֲנֹטוֹמָר כִּי כָבַשׁ אֶת
הָעִיר וְזַרְעָמָלָהּ, וְכִי הַנְּפִיִּים נָסוּ מִפְּנֵי אוֹ
נִהְרָגוּ אוֹ נִתְפָּשוּ וְהִשְׁלִיכוּ אֶל בֵּית הַכְּלָא,
אָכֵן, כִּי תִפְשׂוּ אֶת הַחֹזֶק בְּמַעֲזֵי כָל הָאָרֶץ.
הוּא הִרְהִיב עַז בְּנִפְשׁוֹ וְשָׁם פָּנִיו קְדִימָה לְכַבֵּשׁ
אֶת כָּל הָאָרֶץ. לָכֵן הוּא לֹא הִתְמַהֵמָה בְּאָרֶץ
וְזַרְעָמָלָהּ, וְצָעַד עִם צְבָא גָּדוֹל אֶל הָעִיר רִב-
שָׁפַע, כִּי גָמַר בְּלָבוֹ לְהִתְקַדֵּם וּלְפַלֵּס אֶת דֶּרֶכוֹ
בַּחֲרֵב בַּעֲבוּר יִתְפָּשׂ אֶת חֲלָקֵי הָאָרֶץ הַצְּפוֹנִיִּים.
וַיַּעַן אֲשֶׁר סָבַר כִּי עָקַר כַּח הַנְּפִיִּים הָיָה בְּמִרְכְּזוֹ
הָאָרֶץ, הוּא הִתְקַדֵּם בְּלֹא תֵּת לָהֶם שְׁהוּת
לְהַקְבִּץ, כִּי אִם בְּקִבּוּצוֹת קִטְנוֹת. בְּאַפְּנוֹ הָיָה
הַתְּנַפְּלוֹ עֲלֵיהֶם חִילָיו וְהַכּוֹס אֲרָצָה. וְאוֹלָם,
מִסַּע קוֹרִיאֲנֹטוֹמָר דֶּרֶךְ לֵב הָאָרֶץ הָעֲנִיָּק
לְמוֹרוֹנִיָּהּ יִתְרוֹן גָּדוֹל עֲלֵיהֶם, עַל אֵף גָּדֹל
מִסַּפֵּר הַנְּפִיִּים הַהֲרוּגִים. וּמוֹרוֹנִיָּהּ הֵנִיחַ
כִּי הַלְמָנִים לֹא יַעֲזּוּ לְהַכְנִס אֶל לֵב הָאָרֶץ וְכִי
הֵם יִתְקַפּוּ אֶת הָעָרִים אֲשֶׁר סָבִיב, בְּגִבּוֹלוֹתֶיהָ,
כְּאֲשֶׁר עָשׂוּ לִפְנֵים. לָכֵן פָּקַד מוֹרוֹנִיָּהּ לְהִגֵּן
בְּחִילוֹתָיו הַחֲזָקִים בְּיוֹתֵר עַל חֲלָקֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר
בְּגִבּוֹלוֹת. וְהִנֵּה, לֹא נִפְחָדוּ הַלְמָנִים כְּצִפִּית
מוֹרוֹנִיָּהּ, כִּי אִם נִכְנָסוּ אֶל לֵב הָאָרֶץ, וְתִפְשׁוּ
אֶת הָעִיר הָרֵאשִׁית, אֶת הָעִיר וְזַרְעָמָלָהּ,
וְהִתְקַדְּמוּ דֶּרֶךְ אֲזוּרֵי הָאָרֶץ הָרֵאשִׁיִּים, בְּעוֹדָם
טוֹבְחִים בְּדֶרֶכָם אֶת הָעָם טָבַח רֶב, גְּבָרִים,
נָשִׁים וְיֻלְדִים, כְּאֲשֶׁר הֵם תּוֹפְשִׁים עָרִים רְבוֹת
וּמִבְצָרִים רַבִּים. וְכְאֲשֶׁר נֹדַע הַדְּבָר לְמוֹרוֹנִיָּהּ
הוּא מִהָרָה לְשַׁלַּח אֶת לָחִי בְּרֵאשׁ צְבָא לַעֲצֹר
אוֹתָם בְּטָרִם יְבוֹאוּ אֶל אָרֶץ רִב-שָׁפַע. וְכֹה
עָשָׂה. הוּא הַקְדִּימָם טָרִם הִגִּיעוּ אֶל אָרֶץ
רִב-שָׁפַע, וְנִלְחַם עִמָּהֶם, עַד אֲשֶׁר הֵם הִחֲלוּ
לְסָגֵת וּלְשׁוֹב אֶל עִבְרָא אֶרֶץ וְזַרְעָמָלָהּ.
וּמוֹרוֹנִיָּהּ הַקְדִּימָם בְּדֶרֶךְ נְסִיגָתָם וְנִלְחַם
בָּהֶם עַד כִּי הָיָה הַקָּרֵב עָקֵב מִדָּם. אָכֵן, רַבִּים
הָיוּ הַהֲרוּגִים וְקוֹרִיאֲנֹטוֹמָר נִמְנָה עִמָּם. עֲתָה
לֹא יָכְלוּ הַלְמָנִים לְסָגֵת בְּכָל דֶּרֶךְ, לֹא צְפוֹנָה
וְלֹא דְרוֹמָה, לֹא מִזְרָחָה וְלֹא מַעֲרָבָה, כִּי כִתְרוּם
הַנְּפִיִּים מִכָּל עֵבֶר. כֹּה הִטִּיל קוֹרִיאֲנֹטוֹמָר אֶת

מֵאֶרֶץ הַדְּרוֹם אֶל אֶרֶץ הַצָּפוֹן; וְהֵם כֹּה נִפְּצוּ
 עַד כִּי כִסּוּ אֶת פְּנֵי כָל הָאֶרֶץ מִן הַיָּם הַדְּרוֹמִי
 וְעַד הַיָּם הַצָּפוֹנִי, וּמִן הַיָּם הַמַּעֲרָבִי וְעַד הַיָּם
 הַמְּזֻרָחִי. וְאֲנָשִׁי אֶרֶץ הַצָּפוֹן שָׁכְנוּ בְּאֵלֵּים
 וּבְבָתִּי מֶלֶט. וְהֵם הֵנִיחוּ לְכָל עֵץ אֲשֶׁר צִמָּח עַל
 פְּנֵי הָאֲדָמָה לְעֹלֹת וּלְגָדֹל, בַּעֲבוּר לִקְחָתוֹ, בְּבוֹא
 הָעֵת, כִּקְרָשִׁים לִבְנוֹ בְּתֵיהֶם וְעָרֵיהֶם, הֵיכְלֵיהֶם
 וּבְתֵי כְּנִסְיֹתֵיהֶם, מִקְדָּשֵׁיהֶם וְכָל מִינֵי בְּנִינֵיהֶם.
 וַיַּעַן כִּי הָיָה נָדִיר מְאֹד בְּאֶרֶץ הַצָּפוֹן, הֵם שָׁלְחוּ
 עֵץ רַב בְּסִפְיֹנוֹת. כֹּה נָתַנוּ אֲנָשֵׁי אֶרֶץ הַצָּפוֹן
 אֶת הֵיכָלָת לִבְנוֹת עָרִים רַבּוֹת, גַּם מֵעַץ וְגַם
 מִמֶּלֶט. וְרַבִּים מֵאֲנָשֵׁי עַמּוֹן, אֲשֶׁר הָיוּ לְמָנִים
 מְלֵדָה, יָצְאוּ אִף הֵם אֶל הָאֶרֶץ הַזֹּאת. וְהִנֵּה,
 נִמְצְאוּ כְּתָבִי זָכְרוֹן רַבִּים וְבָהֶם קוֹרוֹת הָאֲנָשִׁים
 הָהֵם, וְהֵם נִשְׁמְרוּ עַל יְדֵי רַבִּים מִבְּנֵי עַמָּם;
 וְהַדְּבָרִים עַל אוֹדוּתֵיהֶם מִפְּרָטִים וְאַרְבָּעִים.
 וְאוֹלָם, אֵין יְכוּלִים כְּתָבִי אֵלֶּה לְהַכִּיל אִף אֶת
 חֶלֶק הַמַּאֲהָה מִקּוֹרוֹת הָעַם הַזֶּה, אֲכֹן, אֶת סִפּוֹר
 הַלְּמָנִים וְהַנְּפִיִּים, מִלְּחֻמוֹתֵיהֶם וּמִרִּיבוֹתֵיהֶם,
 פְּלוּגֵיהֶם וְהַטְּפוּתֵיהֶם וּנְבוּאוֹתֵיהֶם, הַמְּשֻׁלּוּחַ
 בְּסִפְיֹנוֹת וּבְנִית סִפְיֹנוֹתֵיהֶם, בְּנִית הֵיכְלֵיהֶם
 וּבְתֵי כְּנִסְיֹתֵיהֶם וּמִקְדָּשֵׁיהֶם, צִדְקָתָם וְרִשְׁעָתָם,
 וְהַרְצָח וְהַשָּׂדֶה וְהַגָּזֹל אֲשֶׁר הָיוּ בָּהֶם, וְכָל מִינֵי
 תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם וְזִנוּיָהֶם. הִנֵּה, יֵשׁ סִפְרִים וְכְתָבִים
 רַבִּים מִכָּל מִין, וְהֵם שְׁמוּרִים בְּעֵקֶר בִּידֵי הַנְּפִיִּים.
 וְהֵם נִמְסְרוּ מִדּוֹר לְדוֹר עַל יְדֵי הַנְּפִיִּים, עַד אֲשֶׁר
 נִפְּלוּ אֵלֵי פֶשַׁע, וְנִהְרְגוּ וְנִבְּאוּ וְנִדְּפוּ וְנִדְּחוּ
 וְהוּמָתוּ וְהוּפְצוּ עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, וְהִתְעַרְבוּ
 בְּלִמְנִים, עַד כִּי אֵינָם נִקְרָאִים עוֹד נְפִיִּים. וְהֵם
 נוֹהֲגִים בְּדִרְכֵי רָשָׁע, וְהֵם פְּרָאִים וְאַכְזָרִים, כִּי
 הִפְכוּ לְהִיּוֹת לְמָנִים. וְעַתָּה אָשׁוּב אֶל סִפּוּרִי;
 כָּל אֲשֶׁר הִזְכַּרְתִּי קִם וְהִנֵּה אַחֵר אֲשֶׁר פָּרְצוּ
 מְרִיבוֹת גְּדוּלוֹת וְהַפְּרָעוֹת וּמִלְּחָמוֹת וּפְלוּגִים
 בְּקֶרֶב עַם נְפִי. וּשְׁנַת אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ לְשִׁלְטוֹן
 הַשּׁוֹפְטִים כָּלְתָהּ. וּבְשָׁנַת אַרְבָּעִים וְשֵׁבַע עוֹד
 רַבּוֹת הָיוּ הַמְּרִיבוֹת בְּאֶרֶץ, וְכֹן בְּשָׁנַת אַרְבָּעִים
 וּשְׁמוֹנֶה. עַל אִף זֹאת, שִׁפְט הִילְמָן מִכָּס
 הַמִּשְׁפָּט בְּצֶדֶק וּבְמִישׁוּרִים. אֲכֹן, הוּא הַקָּפִיד
 לְשַׁמֵּר עַל חֻקֵּי אֱלֹהִים, וְעַל מִשְׁפָּטִיו וְעַל
 מִצְוֹתָיו; וְהוּא עָשָׂה תַּמִּיד אֶת הַיֵּשֶׁר בְּעֵינֵי

בְּלִבּוֹ, וְהוּא נָפַל מֵת בְּלִי אֲנָחָה. אֲזַרְךָ הַמִּשְׁרָת
 אֶל הִילְמָן וְסִפַּר לוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר רָאָה וְשָׁמַע
 וַעֲשָׂה. וְהִילְמָן שָׁלַח לְתַפְּשׁ אֶת כְּנָפִית
 הַשּׁוֹדְדִים, רוֹצְחֵי הַחֹרֶשׁ, לְהוֹצִיאֵם לְהוֹרֵג
 עַל פִּי הַחֹק. וְאוֹלָם כְּאֲשֶׁר נֹכַח גְּדִיאֲנָטוֹן כִּי
 לֹא שָׁב קִישְׁקוּמֹן, הוּא יָרָא פֶן יִשְׁמַד; עַל כֵּן
 הוּא צִוָּה עַל כְּנָפִיתוֹ לְלָקֹחַ אַחֲרָיו. וְהֵם בָּרְחוּ
 מִן הָאֶרֶץ בְּדֶרֶךְ נִסְתָּרָה וּבָאוּ אֶל הַיַּעְרוֹת;
 לָכֵן כְּאֲשֶׁר שָׁלַח הִילְמָן אֲנָשִׁים לְקַחְתָּם לֹא
 נָתַן הָיָה לְמִצָּאֵם. וְעוֹד דְּבָר גְּדִיאֲנָטוֹן יִסְפַּר
 בַּהֶמְשָׁךְ. וְכֹה כָלְתָה שְׁנַת אַרְבָּעִים וְשֵׁשִׁים
 לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי. וְהִנֵּה, בְּאַחֲרִית
 הַסִּפָּר הַזֶּה תִּזְכְּחוּ כִּי אוֹתוֹ גְּדִיאֲנָטוֹן הִסֵּב אֶת
 מַפְלַת עַם נְפִי, אֲכֹן כִּמְעַט אֶת הַשְּׁמֵדָתוֹ כְּלוֹ.
 אֵין כְּנָפִית לְסִיּוֹם סִפָּר הִילְמָן, כִּי אִם לְסִיּוֹם סִפָּר
 נְפִי, אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ לִקְחָתִי אֶת כָּל סִפּוֹר הַמַּעֲשֵׂה
 אֲשֶׁר כְּתַבְתִּי.

ג

וּבְשָׁנַת אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים לֹא
 הָיְתָה כָּל מְרִיבָה בְּקֶרֶב עַם נְפִי, זֹלַת מְעַט גִּאָּוָה
 בְּכַנְסִיָּה, אֲשֶׁר הִסֵּבָה בְּעַם מַחְלוּקוֹת אַחֲדוֹת,
 וְהָיוּ יֹשְׁבֵי בְּאַחֲרִית שְׁנַת אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ.
 וּבְשָׁנַת אַרְבָּעִים וְאַרְבַּע לֹא הָיְתָה כָּל מְרִיבָה בְּקֶרֶב הָעַם,
 וְאִף בְּשָׁנַת אַרְבָּעִים וְחָמֵשׁ לֹא הָיוּ מְרִיבוֹת קְשׁוֹת.
 וְהִנֵּה בְּשָׁנַת אַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ פָּרְצוּ מְרִיבוֹת
 קְשׁוֹת וּפְלוּגִים רַבִּים, עַד כִּי עָזְבוּ הַמוֹנִים רַבִּים
 אֶת אֶרֶץ זֶרַעַח מְלָה וְהִלְכוּ אֶל אֶרֶץ הַצָּפוֹן לְנַחֵל
 אוֹתָהּ. וְהֵם נָסְעוּ מִרְחֹק רַב מְאֹד, עַד בּוֹאֵם
 אֶל אֲגַמִּי מִיַּם גְּדוּלִים וְנִהְרוֹת רַבִּים. אֲכֹן, הֵם
 הִתְפַּשְּׁטוּ בְּכָל חֻלְקֵי הָאֶרֶץ, וְהִלְכוּ אֶל כָּל
 הָאֲזוּרִים אֲשֶׁר נֹתְרוּ בָּהֶם עֲצִים וְלֹא הִתְרַבּוּ
 מִפְּנֵי הַתּוֹשָׁבִים הַרְבִּים אֲשֶׁר נָחְלוּ אֶת הָאֶרֶץ
 לְפָנֵים. וְלֹא הָיָה בְּאֶרֶץ הַזֹּאת כָּל שִׁטַּח חָרָב,
 זֹלַת הָעֲצִים אֲשֶׁר נִכְרְתוּ; אִף מִפְּנֵי הַהֶרֶס
 וְהַחֲרָב אֲשֶׁר עוֹלְלוּ תּוֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ הַקּוֹדְמִים,
 נִקְרָאָה הָאֶרֶץ חָרְבָה. וַיַּעַן אֲשֶׁר מְעַט הָיָה
 הָעֵץ עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ, הִפְכוּ הַבָּאִים שָׁמָּה
 לְמַמְחִים בְּמִלְאֲכָתָם מֶלֶט; לָכֵן הֵם בָּנוּ בְּתֵי
 מֶלֶט וְשָׁכְנוּ בָּהֶם. וְהֵם רַבּוּ וְהִתְפַּשְּׁטוּ, וְהִלְכוּ

ז' טענו כי הם חברי כנסית אלהים. הם התנשאו בגאון ואף רדפו רבים מאחיהם. היה זה אסון גדול אשר הסב לחלק העם הנדכא לסבל רדיפות גדולות ולהתאבל ברב מצוקה. אף הם הרבו לצום ולהתפלל והתחזקו הלון וחזק בכניעתם, ואמונתם במשיח נעשתה מוצקת ואיתנה עד אשר מלאה את נפשם שמחה ונחמה, ואף טהרה וקדשה את לבם. והקדשה הזאת באה מפני התמסרות לבם לאלהים. והיה כי שנת חמשים ושנים בלטה בשלום אף היא, זולת הגאון המרבה אשר קנתה שביטה בלב האנשים, וזאת מפני עשרם העצום והצלחתם בארץ. וגאותם אכן גברה בהם מיום ליום. ובשנת חמשים ושלש לשלטון השופטים מת הילמן, ובנו הבכור, נפי, החל למשל תחתיו. והוא ישב על כס המשפט ושפט בצדק ובמישרים; אכן, הוא שמר את מצוות אלהים והלך בדרכי אביו.

ד

א ובשנת חמשים וארבע רבו הפלוגים בכנסייה, ואף פרצה מריבה בקרב העם, עד כי נשפך דם רב. והמורדים נהרגו או גרשו מן הארץ, והמגרשים הלכו אל מלך הקלמנים. והם התאמצו לעורר את הקלמנים לצאת למלחמה על הנפיים, ואולם הקלמנים יראו מאד ולא שמעו לדברי הפורשים ההם. והיה בשנת חמשים ושלש לשלטון השופטים עלו פורשים נוספים מן הנפיים אל הקלמנים; ובגיד אלה אכן עלה, בעזרת הפורשים קודמיהם, לעוררם לכעס על הנפיים; וכל השנה ההיא נערכו הקלמנים למלחמה. ובשנת חמשים ושבע הם ירדו אל הנפיים לקרב; והם החלו לזרע מות, עד כי בשנת חמשים ושמונה לשלטון השופטים הם הצליחו להשתלט על ארץ זרעמלה ואף על כל הארצות עד הארץ הקרובה אל ארץ רב-שפע. והנפיים וחילות מורניה גרשו אל ארץ רב-שפע. והם הקימו שם בצורים להגן מפני הקלמנים, מן הים המערבי ועד הים המזרחי, אשר ארכו מהלך

אלהים, והלך בדרכי אביו והצליח בארץ. כא שני בנים היו לו: את שם הבכור הוא קרא נפי, ואת שם הצעיר קרא לחי; והם גדלו לשם יהוה. כב והיה באחרית שנת ארבעים ושמונה לשלטון השופטים בעם נפי החלו המלחמות והמריבות אשר בקרבם לשקט מעט. ובשנת ארבעים ותשע לשלטון השופטים השתתף בארץ שלום ממשך, זולת אגדות הסתר אשר יסדן השווד גדיאנטון בחלקי הארץ אשר רבו יושביהם; אף בעת ההיא לא היו ידועים חברי האגדות האלה ליושבים בראש השלטון; על כן הם לא הכרתו מן הארץ. כד ובשנה ההיא רבתה הצלחת הכנסייה; אלפים הצטרפו אליה והטבלו לשם תשובה. כה כה רבה היתה הצלחת הכנסייה וכן הברכה אשר ננסכה על העם, עד כי אף הכהנים הגדולים והמורים עצמם השתוממו עד מאד. כו ועבודת יהוה הצליחה בהטבלה ובחבור נפשות רבות, רבבות, אל כנסיית אלהים. כז בזאת נוכח כי רחום וחנון יהוה אל כל אשר יקרא בשם קדשו בלב שלם. כח וכך רואים אנו כי שער השמים פתוח לכל; לכל המאמינים בשם ישוע המשיח, אשר הוא בן אלהים. כט אכן, רואים אנו כי כל הרוצה יכול להחזיק בדבר אלהים, אשר הוא מהיר ורב כח, המכרית את כל ערמת השטן ואת מצודתו ואת תחבולותיו, ומוליך את המאמין במשיח במסלול ישר וצר מעבר לטהום היסורים המוכנה לבלע את הרשעים; ומשפין את נשמות אלה, את נשמותיהם הנצחיות, לימין אלהים במלכות השמים, לשבת עם אברהם, עם יצחק ועם יעקב, ועם כל אבותינו הקדושים, ולא לצאת עוד. לה הנה, בשנה ההיא שרתה השמחה בארץ זרעמלה, ובכל האזורים הסובבים אותה, אכן, בכל ארץ נחלת הנפיים. לב והשלום והשמחה הרבה נמשכו בשארית שנת ארבעים ותשע; וזה היה גם בשנת חמשים לשלטון השופטים. לג אף בשנת חמשים ואחת לשלטון השופטים שר שלום, זולת הגאון אשר החלה להכנס אל הכנסייה; לא אל תוך כנסיית אלהים, כי אם אל לב האנשים אשר

לִכְבֹּשׁ אֶת שְׂאֵר אֲדָמוֹתֵיהֶם, יֵעַן אֲשֶׁר מִסְפָּר
הַלְמָנִים הָיָה כֹּה רַב, עַד כִּי הִתְגַּבְּרוּת עֲלֵיהֶם
הָיְתָה מֵעַבְרָ לְהִשָּׁג יָדָם. לָכֵן הֶעֱסִיק מִוְרֹנִיָּהָ
אֶת כָּל צֶבָאוֹ בְּהַגְנַת חֲלָקֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר הוֹשִׁבוּ
לָיָדָם. וְהַנְּפִיִּים פָּחְדוּ פָּחַד גָּדוֹל מִפְּנֵי מִסְפָּר
הַלְמָנִים הָעֲצוּם, כֹּן יִגְבְּרוּ אֵלָה עֲלֵיהֶם,
וְיִרְמָסוּם וְיִהְיֶה גִּוּס וְיִשְׁמִידוּם. הֵם זָכְרוּ אֶת
נְבוֹאוֹת עֲלֵמָא וְאֵת דְּבָרֵי מוֹשִׁיעַ, וְרָאוּ כִּי עִם
קִשָּׁה עָרְף הֵם וְכִי הִפְּרוּ אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים;
וְכִי הֵם שָׁנוּ וְיִרְמָסוּ פִּתְחַת רִגְלֵיהֶם אֶת חֲקֵי
מוֹשִׁיעַ, אֲשֶׁר צִוָּהוּ יְהוָה לָתֵת לָעָם. וְהֵם רָאוּ
כִּי חֲקִיָּהם נִשְׁחָתוּ, וְכִי הֵם הָיוּ לָעָם רָשָׁע,
עַד כִּי הִרְשִׁיעוּ כְּלָמִים; וְכִי מִפְּנֵי עֲוֹנוֹם
נִחְלְשָׁה הַכִּנְסִיָּה; וְכִי הֵם הִחֲלוּ לִכְפֹּר בְּרוּחַ
הַנְּבוּאָה וּבְרוּחַ הַהִתְגַּלּוּת; וְכִי מִשְׁפָּט אֱלֹהִים
הוֹעִים אֲלֵיהֶם פָּנִיו. וְהֵם רָאוּ כִּי הֵם נָהִיו
חֲלָשִׁים כְּאַחֵיהֶם הַלְמָנִים, וְכִי רוּחַ יְהוָה אֵינוֹ
שׁוֹמֵר עֲלֵיהֶם עוֹד. אַכֵּן, הִסְתַּלַּק מֵהֶם רוּחַ יְהוָה
כִּי אֵינוֹ שׁוֹכֵן בְּהִיכָלוֹת מִחֲלָלִים. לָכֵן, יֵעַן אֲשֶׁר
הֵם הִדְרָדְרוּ אֶל חֶסֶד אֲמוֹנָה וְרָשָׁע גּוֹרָא, חָדַל
יְהוָה לְשָׁמְרָם בְּכַחוֹ הַנִּפְלֵא אֲשֶׁר אֵין עָרֹף לוֹ.
וְהֵם רָאוּ כִּי הַלְמָנִים רַבִּים מֵהֶם עַד מְאֹד וְכִי
אִם לֹא יִדְבְּקוּ בִיהוּ אֱלֹהֵיהֶם, לֹא יִהְיֶה לָהֶם
כָּל מְנוּס מִכְּלִיּוֹן. וְהִנֵּה, הֵם רָאוּ כִּי כַח הַלְמָנִים
הָיָה כֹּחֵם, בְּהִלָּחֵם אִישׁ בְּאִישׁ. כֹּה הֵם נָפְלוּ
אֶל הַפֶּשַׁע הַגָּדוֹל הַזֶּה, וְכֹה הֵם נִחְלְשׁוּ; וְכָל
זֹאת עַל דְּבַר פֶּשַׁעַם בְּמִשְׁוֹף שְׁנַיִם מַעֲשוֹת.

ה

וּבְעֵצָם הַשְׁנָה הָיָה מָסַר נְפִי אֶת כֹּס הַמִּשְׁפָּט
לְאִישׁ אֲשֶׁר שָׁמוּ נִקְרָא כְּזוֹרָם. כִּי הָיִית אֲשֶׁר
נוֹסְדוּ חֲקִיָּהם וּמִמְשָׁלָתָם עַל קוֹלוֹת הָעָם הַבּוֹחֵר,
וַיֵּעַן אֲשֶׁר רַבּוּ הַבּוֹחֵרִים בָּרַע מִן הַבּוֹחֵרִים בְּטוֹב,
הֵם בָּשְׁלוּ לִקְרֹאת הַשְׁמָדָה, כִּי חֲקִיָּהם נִעְשׂוּ
מִשְׁחָתִים. וְלֹא זֶה בִּלְבַד, כִּי הָיוּ הֵם עִם קִשָּׁה
עָרֹף, עַד אֲשֶׁר לֹא נָתַן הָיָה לְשַׁלֵּט בָּהֶם בַּחֲקֵי אוֹ
בַּצֶּדֶק בְּלִיתִּי אִם לְהַשְׁמִידָם. וְנִפְּי הַתִּינֵעַ מִפְּנֵי
עֲוֹנוֹתֵיהֶם; וְהוּא הֶעֱבִיר אֶת כֹּס הַמִּשְׁפָּט לְזוּלָתוֹ,
וְהִתְמָסַר לְחִסְיָף אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּשֹׂאֲרִית יָמֵי
חַיָּיו. וְכִמוֹהוּ עָשָׂה לְחֵי, אַחִיו, כָּל שֹׂאֲרִית יָמָיו.

יוֹם אֶחָד לְאִישׁ נָפִי. וְהֵם הִצִּיבוּ אֶת חִילוֹתֵיהֶם
עַל הָקוֹ הַמִּבְצָר לְהַגְנַת שְׂטָחֵיהֶם הַצִּפּוֹנִיִּים.
כִּי עָלָה בְּיַד הַפּוֹרְשִׁים מִן הַנְּפִיִּים, בְּעֶזְרַת צֶבָא
לְמָנֵי רַב, לְתַפֵּשׁ אֶת כָּל נַחֲלַת הַנְּפִיִּים, אֲשֶׁר
הָיְתָה בְּאָרֶץ הַדְּרוֹם. כָּל זֶה נִעְשָׂה בְּשִׁנַּת חֲמִשִּׁים
וּשְׁמוֹנֶה וּבְשִׁנַּת חֲמִשִּׁים וְתֵשַׁע לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים.
וְהָיָה בְּשִׁנַּת שָׁשִׁים לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים הַצִּלְחִי
מִוְרֹנִיָּהָ עִם צֶבָאוֹ לְתַפֵּשׁ חֲלָקִים רַבִּים מִן
הָאָרֶץ. אַכֵּן, הֵם הִשִּׁיבוּ לִידֵיהֶם עָרִים רַבּוֹת
אֲשֶׁר נָפְלוּ לְיַד הַלְמָנִים. וּבְשִׁנַּת שָׁשִׁים וְאַחַת
לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים הֵם הַצִּלְחוּ לְהָשִׁיב לִידֵיהֶם
מִחֲצִית מִכָּל נַחֲלָתָם. וְהִנֵּה, אֲבֹדוֹת הַנְּפִיִּים
הַגְּדוֹלוֹת הָאֵלֶּה וְהַהֵרֶג הָרַב אֲשֶׁר בְּקִרְבָם לֹא
הָיוּ בָאִים עֲלֵיהֶם לוֹלֵא הַרְשָׁעָה וְהַתְּעַבּוֹת אֲשֶׁר
בְּקִרְבָם; וְאִי הָיָה בְּקִרְבָם אֵלָה אֲשֶׁר הִצְהִירוּ כִּי
חֲבָרִי כְּנִסִּית אֱלֹהִים הֵמָּה. וְזֹאת בָּאָה עֲלֵיהֶם
מִפְּנֵי גָאוֹת לִבָּבָם, מִפְּנֵי עֲשָׂרָם הָעֲצוּם, אַכֵּן, כִּי
נִגְשׂוּ בְּעֲנִיִּים, וּמָנְעוּ אֶת לֶחֶמָם מִן הָרַעֲבִים וְאֵת
לְבוּשָׁם מִן הָעִירְמִים, וּמִפְּנֵי הַכּוֹתָם אֶת אַחֵיהֶם
הַנִּכְנָעִים עַל הַלָּחִי, וּמִפְּנֵי שִׂימָם אֶת הַקְּדוֹשׁ
לְלַעַג, וְהַכְחִישָׁם אֶת רוּחַ הַנְּבוּאָה וְהַהִתְגַּלּוּת,
וַיֵּעַן אֲשֶׁר רָצְחוּ וּבָזְזוּ וּרְמּוּ וְנָגְבוּ וְנָאֲפוּ, וְעַל
קוֹמָם לְמַרְיבוֹת גְּדוֹלוֹת וְעַל כִּי עָרְקוּ אֶל אָרֶץ
נְפִי, אֶל הַלְמָנִים. וּמִפְּנֵי רָשָׁעָתָם הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת
וְהַתְּפָאֲרוֹתָם בְּכָחָם, הֵם נִעְזְבוּ לְהִשָּׁעַן עַל כָּחָם
בְּלִבָּד; לָכֵן לֹא הַצִּלְחוּ, כִּי אִם עָנוּ וְהָכּוּ וְגִרְשׁוּ
מִפְּנֵי הַלְמָנִים, עַד אֲשֶׁר אֲבָדוּ כְּמַעַט אֶת כָּל
אֲדָמוֹתֵיהֶם. לָכֵן, מִפְּנֵי עֲוֹנוֹם, הִסִּיף מִוְרֹנִיָּהָ
לָעָם דְּבָרִים רַבִּים; וְכֵן נָפִי וְלָחִי, בְּנֵי הִילְמָן
הִסִּיפוּ רַבּוֹת לָעָם וְאִי נִבְאוּ לָהֶם דְּבָרִים רַבִּים
עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם וְעַל אֲשֶׁר יְבוֹאֵם אִם לֹא יִנָּחְמוּ
מִחֲטָאֵיהֶם. וְהִנֵּה, הֵם נָחְמוּ עַל רָעָתָם, וּכְמַדַּת
תְּשׁוּבָתָם הִחֲלוּ לְהַצִּלְחִי. וּבִרְאוֹת מִוְרֹנִיָּהָ כִּי
הֵם נָחְמוּ עַל רָעָתָם, הוּא הָעֵז לְהוֹלִיכֵם מִמָּקוֹם
לְמָקוֹם וּמַעִיר לְעִיר, עַד אֲשֶׁר הִשִּׁיבוּ לִידֵיהֶם
אֶת מִחֲצִית רְכוּשָׁם וּמִחֲצִית מִכָּלל אֲדָמוֹתֵיהֶם.
כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת שָׁשִׁים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים.
וּבְשִׁנַּת שָׁשִׁים וְשָׁתִים לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים, לֹא
יָכוֹל הָיָה מִוְרֹנִיָּהָ לְהוֹסִיף לְתַפֵּשׁ נַחֲלוֹת מִיַּדִּי
הַלְמָנִים. עַל כֵּן נִשְׁשׂוּ הַנְּפִיִּים אֶת תְּכִנְתָּם

את בניו. אכן, דברים רבים אשר אינם כתובים, יד וכן דברים רבים אשר כתובים הוא למדם. והם זכרו את דבריו; ועל כן יצאו, והם שומרים את מצוות אלהים, ללמד את דבר אלהים בקרב כל עם נפי; וראשית דרכם בעיר רב-שפע. ומשם טו הם המשיכו בדרך אל העיר גיד; ומן העיר גיד אל העיר מולק. וכך הם הלכו מעיר אל עיר, טז עד אשר הם עברו בקרב כל עם נפי היושב בארץ הדרום; ומשם אל ארץ זרעהמלה, אל הלמנים. והם הטיפו בכח רב, עד כי הבישו יי רבים מן הפורשים ההם, אשר רחקו מן הנפיים; אלה באו והתודו על חטאיהם והטבילו לשם תשובה ומיד שבו אל הנפיים והתאמצו לתקן את אשר טלו להם. ונפי ולחי הטיפו אל הלמנים בכח רב ובתקף סמכות, כי בעבור יוכלו לדבר הם קבלו כח וסמכות ואף נתנו להם הדברים אשר עליהם לומר; על כן הסבו דבריהם השתוממות רבה בין הלמנים, ואף שכנעו, עד כי שמונת אלפים מן הלמנים היושבים בארץ זרעהמלה ובסביבותיה הטבילו לשם תשובה ונוכחו לדעת את דבר רשעת מסורות אבותיהם. אז המשיכו נפי ולחי את דרכם אל ארץ נפי. ושם תפשו צבא למנים והשליכם אל הפלא, הוא בית הפלא אשר בו נכלאו עמון ועמיתיו על ידי משרתי למחי. והיה אחר אשר הם היו כלואים ימים רבים בלי מזון, נכנסו הלמנים אל בית הפלא לקחתם ולהוציאם להורג. והנה הקפו נפי ולחי בכעין אש. והלמנים לא העזו לשלח את ידם אליהם מפחדם פן יכו. ונפי ולחי לא נכו; הם היו כעומדים בתוך אש ולא נשרפו. ובאותם כי הקפו בעמוד אש וכי לא נשרפו, לבם לבש אמיץ; יעו אשר הם ראו כי הלמנים לא העזו לשלח יד אליהם ואף לא העזו להתקרב אליהם, וכי הם עמדו דוממים כמכי תמהון. אז עמדו לפניהם נפי ולחי ודברו אליהם לאמור: אל תיראו, כי הנה אלהים הוא המראה לכם את הדבר הנפלא הזה; הן הוא מראה לכם כי אינכם יכולים לשלח את ידכם אלינו להרגנו. ובאמרו את הדברים האלה חרדה האדמה

כי הם זכרו את הדברים אשר דבר אליהם הילמן אביהם. ואלה הדברים אשר דבר: הנה, בני, רצוני כי תזכרו לשמר את מצוות אלהים. ומי יתן ותשמיעו לעם את הדברים האלה. קראתיכם בשמות אבותינו הראשונים, אשר יצאו מארץ ירושלים; ואת עשיתי כי בזכרכם את שמותיכם תזכרו בהם. ובזכרכם אותם תזכרו את מעשיהם. ובזכרכם את מעשיהם תדעו כי נאמר ואף נכתב כי טובים היו. על כן, בני, רצוני כי תעשו את הטוב, למען יאמר על אודותיכם, ואף יכתב, כאמור וכתוב עליהם. ועתה, בני, רצוני לבקשכם עוד דבר-מה. אל נא תעשו את הדברים האלה לשם התפארות, כי אם תעשו בעבור תאצרו לכם אוצר בשמים, אשר הוא נצחי ואינו פלה, למען תהיה לכם מתנת היקר, חיי עולם, אשר יש לנו להניח כי נתנה לאבותינו. זכור תזכרו, בני, את הדברים אשר דבר המלך בנימין אל עמו; וזכור נא כי אין דרך או אפן אשר על ידיהם יוכל אדם להושע, כי אם בדם כפרת ישוע המשיח, אשר בוא יבוא. אכן, זכרו כי בא הוא לגאל את העולם. וזכרו אף את הדברים אשר דבר עמולק אל זאזרום בעיר עמוניה; כי הוא אמר אליו כי בוא יבוא יהוה לגאל את עמו; אף לא יבוא הוא לגאל אותם בעודם חוטאים, כי אם יגאל אותם מחטאיהם. וכן נתן לו מאת האב לגאלם מחטאיהם מפני תשובתם מחטא. לכן הוא שלח את מלאכיו להשמיע את בשורתו על תנאי התשובה, המפעילים את כח הגואל על הנחמים על חטאיהם להושיע את נשמותיהם. ועתה, בני, זכור תזכרו כי עליכם לבנות את יסודכם על צור גואלנו, אשר הוא המשיח, בן אלהים; ובעת אשר ישלח השטן את סופותיו העזות, ואת חצי הסערה, בעת אשר יככם כל הברד והרוחות האדירות אשר לו, לא יהיה באלה כח לגרר אתכם אל מעמקי תהום היסורים ויגון עולם, יעו אשר בנויים אתם על הצור, אשר הוא יסוד מבטחים, יסוד אשר הבונים עליו לא ימוטו. אלה הדברים אשר למד הילמן

וְלִקְרָא אֶל הַקּוֹל, עַד אֲשֶׁר תִּתְאַזְרוּ אִמּוֹנָה
בְּמִשְׁיחַ, אֲשֶׁר עֲלָמָא וְעַמּוּלָק וְזִאזְרוֹם לְמִדּוּכָם
עַל אֲדוּתֵינִי; וּבַעֲשׂוֹתְכֶם כֵּן יִסּוֹר עֲנֵן הָעֲלֻטָּה
מֵעֲלֵיכֶם. אַז הַחֲלוּ כָלִם לִקְרָא אֶל קוֹל מִי אֲשֶׁר
הִחְרִיד אֶת הָאֶרֶץ; וְהֵם קָרְאוּ עַד אֲשֶׁר נִמּוּג עֲנֵן
הָעֲלֻטָּה. וְהָיָה בְּהִבְטִיָּס סָבִיב וּבִרְאוּתָם כִּי נִמּוּג
עֲנֵן הָעֲלֻטָּה אֲשֶׁר אֶפְסָם, וְהָנָה הֵם רָאוּ כִּי הֵם
מְקַפִּים, כָּל אִישׁ מֵהֶם, בַּעֲמוּד אֵשׁ. וּבְתוֹכָם
הָיוּ נָפִי וְלַחִי; אֲכֹן, אִף הֵם הָיוּ מְקַפִּים כְּאֵלוֹ
בְּתוֹךְ לִהְבֶּת אֵשׁ, אִף לֹא אָנָּה לָהֶם כָּל רַע, וְאִף
קִירוֹת בֵּית הַכֶּלָּא לֹא נֶאֱחָזוּ בְּאֵשׁ. וְהֵם מָלְאוּ
שְׂמִיחָה אֲשֶׁר אִין לְתַאֲרָה, וְכִלְה אֹמֶרֶת כְּבוֹד.
וְהָנָה יִרְדֶּה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ מֵאֵת אֱלֹהִים מִן הַשָּׁמַיִם
וְנִכְנְסָה אֶל לִבָּם וְהֵם כְּאֵלוֹ מָלְאוּ אֵשׁ וְיִכְלוּ
לְהִבְיַע דְּבָרִים נִפְלְאִים. אַז נִשְׁמַע קוֹל בְּזִנְיָהֶם,
קוֹל נְעִים, כְּאֵלוֹ לַחֲשׁ, לֵאמֹר: שְׁלוֹם, שְׁלוֹם
עֲלֵיכֶם, עַל אִמּוֹנַתְכֶם בְּבִנְיַי קִירֵי הָאֶהוּב, אֲשֶׁר
הוּא קִים מִיִּסּוּד הָעוֹלָם. וְכֹאֲשֶׁר הֵם שָׁמְעוּ
זֹאת, הֵם נִשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם כְּאֵלוֹ אָבוֹ לְרִאוֹת
מֵאִין בָּא הַקּוֹל. וְהָנָה הֵם רָאוּ כִּי נִפְתָּחִים
הַשָּׁמַיִם, וּמִלְאָכִים יוֹרְדִים וּמִשְׁמָשִׁים לִפְנֵיהֶם.
כְּשִׁלֵּשׁ מֵאוֹת נֶפֶשׁ רָאוּ וְשָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה. וְהֵם הִצְטוּ לְצִאתָא, וְלֹא לְתִמָּה וְאִף לֹא
לְהִטִּיל סִפְקָא. וְהֵם יִצְאוּ וְשָׁמְשׁוּ לִפְנֵי הָעֵם,
בְּהַשְׁמִיעֵם בְּכָל אֲזוּרֵי הָאֶרֶץ אֲשֶׁר סָבִיב אֶת
כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הֵם שָׁמְעוּ וְרָאוּ, עַד אֲשֶׁר
הִשְׁתַּכְנְעוּ רַב הַלְּמָנִים עַל יְדֵיהֶם, מִפְּנֵי הָרְאוּת
הַבְּרוּרוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵיהֶם. וְכֹל אֲשֶׁר הִשְׁתַּכְנְעוּ
הַנִּיחוּ אֶת כָּלִי מִלְּחַמְתָּם וְאִף נִטְשׁוּ אֶת שִׁנְאָתָם
וְאֶת מִסֵּרֶת אֲבוֹתֵיהֶם. וְהָיָה כִּי הֵם מָסְרוּ לַיְדֵי
הַנֶּפְתָּיִם אֶת אֲדָמוֹת נִחְלָתָם.

ו

וְהָיָה בְּתֵם שְׁנַת שְׁשִׁים וְשְׁתִּים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים,
וְכָל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קָמוּ וְהָיוּ; וְרַב הַלְּמָנִים הִפְכוּ
עַם צָדִיק, עַד כִּי צָדִיקָתָם עֲלָתָה עַל צִדְקַת הַנֶּפְתָּיִם,
כִּי הֵם הָיוּ אִיתָנִים וְיִצְיָכִים בְּאַמְנוּתָם. כִּי הָנָה,
רַבִּים מִן הַנֶּפְתָּיִם הָיוּ לְאֲנָשִׁים קָשִׁים וְנִקְשִׁים,
וּמִרְשָׁעִים עַד מֵאֹד, עַד כִּי הֵם מָאָסוּ אֶת דְּבַר
אֱלֹהִים וְכָל דְּבַר הַסִּפָּה וּנְבוּאָה אֲשֶׁר בָּא בְּקִרְבָּם.

חֲרָדָה עִזָּה מֵאֹד וְקִירוֹת בֵּית הַכֶּלָּא הִזְדַּעְזְעוּ,
כְּאֵלוֹ עָמְדוּ לְקִרְס אֶרְצָה; אִף הָנָה, לֹא נִפְלוּ הֵם.
וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בְּבֵית הַכֶּלָּא הָיוּ לְמָנִים וְנִפְתָּיִם
פּוֹרְשִׁים. וְהָיָה כִּי כֶסֶם עֲנֵן עֲלָטָה וְנִפְלָה עֲלֵיהֶם
אִימַת הוּד מִבְּעִיתָהּ. וְקוֹל נִשְׁמַע, כְּאֵלוֹ מֵעַל
עֲנֵן הָעֲלֻטָּה, לֵאמֹר: הִנֵּחֶם תִּנְחָמוּ מִחֻטְאֵיכֶם
וְאַל תִּבְקָשׁוּ עוֹד לֵאבֹד אֶת עַבְדֵי אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּים
אֲלֵיכֶם לְבִשְׂרָ טוֹב. וְכֹאֲשֶׁר הֵם שָׁמְעוּ אֶת
הַקּוֹל הַזֶּה וְנוֹכַחוּ כִּי לֹא הָיָה זֶה קוֹל רַעַם וְאִף
לֹא קוֹל הַמֶּלֶךְ רַבָּה, כִּי אִם קוֹל שְׁקֵט בְּתַכְלִית
הָרֶף, כְּאֵלוֹ לַחֲשׁ, אֲשֶׁר חָדַר אֶל עַמְקֵי הַנֶּפֶשׁ;
וְעַל אִף רֹף הַקּוֹל, חֲרָדָה הָאֶרֶץ חֲרָדָה עִזָּה
וְקִירוֹת בֵּית הַכֶּלָּא הִזְדַּעְזְעוּ שֵׁנִית, כְּאֵלוֹ עָמְדוּ
לְקִרְס אֶרְצָה, וְהָנָה לֹא נִמּוּג עֲנֵן הָעֲלֻטָּה אֲשֶׁר
אֶפְף אוֹתָם; וְהָנָה הוֹסִיף הַקּוֹל לֵאמֹר: הִנֵּחֶם
תִּנְחָמוּ מִחֻטְאֵיכֶם כִּי קְרוּבָה לְבוֹא מַלְכוּת
שָׁמַיִם וְאַל תִּבְקָשׁוּ עוֹד לֵאבֹד אֶת עַבְדֵי. וְהָאֶרֶץ
הוֹסִיפָה לְחַדֵּד וְהַקִּירוֹת הִזְדַּעְזְעוּ. וְהָנָה נִשְׁמַע
הַקּוֹל בְּשִׁלְשִׁית, וְהוּא דִּבֵּר אֲלֵיהֶם דְּבָרִים
מִפְּלְאִים אֲשֶׁר לֹא יוּכַל אָדָם לְהַשְׁמִיעֵם;
וְהַקִּירוֹת הִזְדַּעְזְעוּ עוֹד וְהָאֶרֶץ חֲרָדָה, כְּאֵלוֹ
עָמְדָה לְהִבְקַעַ. וְהָיָה כִּי לֹא יָכֹלוּ הַלְּמָנִים לָנוֹס,
יַעַן אֲשֶׁר אֶפְף אוֹתָם עֲנֵן הָעֲלֻטָּה וּמִפְּנֵי הַיּוֹתָם
מִשְׁתַּקִּים מִן הַפַּחַד אֲשֶׁר נִפַּל עֲלֵיהֶם. וְאִישׁ
אֶחָד הָיָה בֵּינֵיהֶם, נָפִי מִלְדָּה, אֲשֶׁר נִמְנָה
לְפָנִים עִם חֲבֵרֵי כְּנִסְיַת אֱלֹהִים, וְאוֹלָם פֶּרֶשׁ
מֵהֶם. וְהָיָה בְּהִפְנוּתוֹ אֶת מִבְטָן, וְהָנָה מִבְּעַד
לְעֵנֵן הָעֲלֻטָּה הוּא רָאָה אֶת פָּנֵי נָפִי וְלַחִי. וְהָנָה
הֵם זָרְחוּ וְהִזְהִירוּ כְּפָנֵי מִלְאָכֵי אֱלֹהִים. וְהוּא
רָאָה כִּי הֵם נִשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם הַשְׁמִימָה, וְהֵם
הָיוּ כְּמִדְּבָרִים אוֹ כְּנוֹשְׂאִים קוֹל אֶל מִי אֲשֶׁר
רָאוּהוּ. אַז קָרָא הָאִישׁ הַזֶּה אֶל הַהִמּוֹן, לְהִפְנוּת
אֶת מִבְטָם וְלִרְאוֹת. וְהָנָה, נָתַן לָהֶם כֹּחַ, וְהֵם
פָּנוּ וְהִבִּטּוּ וְרָאוּ אֶת פָּנֵי נָפִי וְלַחִי. וְהֵם אָמְרוּ
אֶל הָאִישׁ: מַה מִּשְׁמַע כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְעַם
מִי שָׁחִים הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה? וְשֵׁם הָאִישׁ הַהוּא
נִקְרָא עַמְיִנְדָּב. וְכֵה אָמַר לָהֶם עַמְיִנְדָּב: מְשִׁיחִים
הֵם עִם מִלְאָכֵי אֱלֹהִים. וְאָמְרוּ לוֹ הַלְּמָנִים: מַה
נַעֲשֶׂה בַּעֲבוּר יִסּוֹר מִכְסוּתָנוּ עֲנֵן הָעֲלֻטָּה הַזֶּה?
וְאָמַר אֲלֵיהֶם עַמְיִנְדָּב: עֲלֵיכֶם לְהִנָּחֵם מִחֻטְאֵיכֶם

ההיא נרצח גם בנו, אשר בחרהו העם תחת
 אביו. וכה כלתה שנת ששים ושש. והיה
 בראשית שנת ששים ושבע החלו האנשים
 להרשיע מאד כלפנים. כי הנה ברכם יהוה
 בעשר העולם עת כה ארכה, עד כי לא התעוררו
 להגן או למלחמה ולשפיכות דמים. לכן הם הפנו
 את לבם אל עשרם; אכן, הם החלו לרדף בצע
 בעבור התנשא איש על אחיו. לכן הם בצעו
 רציחות בסתר, ושדדו וגזלו למען בצע.
 והרוצחים והגזלנים ההם היו כנפיה אשר יסדו
 קישקומן וגדיאנטון. והנה כי רבים היו אנשי
 כנפיה גדיאנטון, אף בין הנפיים, אך מרבים
 יותר היו בקרב רשעי הלמנים; והם נקראו
 בשם שודדי גדיאנטון ורוצחיו. אלה היו
 האנשים אשר רצחו את השופט העליון כוזרם
 ואת בנו בעודם על כסא המשפט. והנה, לא
 נתפשו הרוצחים. וכאשר נזכרו הלמנים לדעת
 כי יש בקרבם שודדים, הם נעצבו מאד ונקטו
 כל אמצעי אשר היה לאל ידם להשמידם
 מעל פני האדמה. ואולם, השטן עוזר את לב
 מרבית הנפיים, עד כי הם התחברו אל כנפיות
 השודדים האלה ובאו עמן בברית ובאלה, להגן
 ולשמר איש את אחיו בכל הנסבות הקשות
 אשר ימצאו בהן, לבל יעזשו על מעשי הרצח
 והגזל וההגנבה אשר יבצעו. והיו להם סימנים,
 אכן, סימני סתר ומלות סתר; וזאת בעבור
 יבחינו מי אחיהם, איש בריתם, כי בלי כל יחס
 לעולה אשר עשה איש, לא יפגע בו אחיו, ולא
 כל חבר בכנפיות אשר עבר בברית ההיא. וכה
 הם יכלו לרצח ולגזל ולגנב ולזנות ולעשות כל
 רשעה, כנגד חקי ארצם ואף חקי אלהיהם.
 וכל אשר הוא חבר בכנפיותם וגלה ברבים את
 רשעתם ואת תועבותיהם העמד לדיו, לא על
 פי חקי ארצם, כי אם כפי חקי עולתם, אשר
 חקקו גדיאנטון וקישקומן. הנה, אלה האלות
 ובריתות הסתר אשר צוה עלמא את בנו כי
 לא תצאנה אל כלל האנשים, פן יסבו אבדון
 לעם. ואולם האלות ובריתות הסתר ההן לא
 באו אל גדיאנטון מן הכתבים אשר נמסרו
 לידי הילמן, כי הם נתנו בלב גדיאנטון על ידי

ג ואולם, שמחו מאד אנשי הכנסייה על הפיכת
 הלמנים למאמיני יהוה, כי נוסדה ביניהם
 כנסיית אלהים. והם התחברו זה לזה וששו זה
 ד זה, ורבה היתה שמחתם. ורבים מן הלמנים
 ירדו אל ארץ ורעתמלה והשמיעו לעם הנפיים
 על אודות אפן הפיכתם למאמיני יהוה והפצירו
 בהם להאמין ולשוב מרעתם. אכן, רבים מהם
 השיפו ברב עז ובתקף סמכות עד כי שפלו רבים
 מן הנפיים אל עמקי ההכנעה, והפכו נאמנים
 ונכנעים לאלהים ולשוה. ורבים מן הלמנים הלכו
 אל ארץ הצפון; ואף נפי ולחי הלכו שמה להשיף
 לעם. וכה כלתה שנת ששים ושש. והיה שלום
 בכל הארץ, עד כי הלכו הנפיים אל כל מקום
 בארץ אשר חפצו, אם אל מושבות הנפיים,
 ח אם אל מושבות הלמנים. ואף הלמנים הלכו
 באשר חפצו, אם אל מושבות הלמנים, ואם אל
 מושבות הנפיים. כה התנהל ביניהם משא ומתן
 חפשי למקח וממכר ולרוח חפצם. אז האיר
 להם העשר פנים עד מאד, הלמנים והנפיים
 כאחד; והם צברו זהב וכסף וכל מיני מתכות
 יקרות בשפע עצום ורב, בארץ הצפון כבארץ
 הדרום. וארץ הדרום נקראה בשם לחי וארץ
 הצפון נקראה בשם מולק, כשם בן צדקיהו, כי
 אל ארץ הצפון הביא יהוה את מולק ואל ארץ
 הדרום הביא את לחי. אכן, בשתי הארצות
 האלה היו כל סוגי זהב וכסף ועפרות יקרות
 למיניהן; וכן היו שם אמיני מחשבת אשר הפיקו
 כל מין עפרה וצרפופה, וכה הם התעשרו. והם
 גדלו תבואות בשפע, בצפון כבדרום. והם עלו
 ושגשגו עד מאד, בצפון כבדרום. והם רבו
 בארץ ועצמו מאד. והם גדלו עדרי צאן ובקר
 לרב וכן עגלי מרבק רבים. ונשיהם עמלו וטוו
 וארגו כל סוג אריג, ושש משור ובד מכל מין
 לכסות את מעריהם. כה חלפה בשלום שנת
 ששים וארבע. אף בשנת ששים וחמש היה
 להם רב שמחה ושלום, אכן, השפה רבה
 ונבואות רבות על העתיד לבוא. וכה חלפה
 שנת ששים וחמש. והיה בשנת ששים ושש
 לשלטון השופטים, רצחה יד אלמונית את
 כוזרם בעודו יושב על כס המשפט. ובשנה

הלמנים. ולעמדת זאת, טפחו הנפיים את
השודדים ותמכו בהם, החל ברשעים אשר
בהם, עד אשר הם התפשטו בכל ארץ הנפיים
ופתו את מרבית הצדיקים, עד אשר האמינו
במעשיהם ולקחו מבזתם והתחברו עמם
במעשי הרצח בחשאי ובאגדות הסתר.
וכך הם קבלו את הממשלה לידיהם בלבד,
עד כי רמסו ברגליהם את העניים והעניים
ומאמיני אלהים הנכנעים, ואף הכוס ושסעום
ופנו להם ערף. וכה רואים אנחנו כי הנפיים
היו במצב אים וכי הם בשלו לקראת אבדון
עולם. וכה פלטה שנת ששים ושמונה
לשלטון השופטים בעם נפי.

נבואת נפי בן הילמן. אלהים מזהיר את עם נפי
כי יפקדם בקמת אפן, ונעשה בהם כליון חרוץ אם
לא ישובו מרעתם. אלהים מכה את עם נפי במגפה,
והם שבים מרעתם ופונים אליו. שמואל, איש למני,
מנבא לנפיים. (בערך 2-3 לפני הספירה).
נכלל בפרקים ז-טז.

ז

והיה בשנת ששים ותשע לשלטון השופטים
בעם נפי, שב נפי, בן הילמן, מארץ הצפון אל
ארץ זרעמלה. כי הוא יצא בקרב העם אשר
בארץ הצפון והסיף להם את דבר אלהים ונבא
להם דברים רבים. והם מאסו בכל דבריו, עד
אשר לא יכול היה לשבת בתוכם, והוא שב אל
ארץ מולדתו. והוא ראה כי העם שריו ברשעה
כה נוראה, וכי שודדי גדיאנטון ההם ישובו
בקסא המשפט, כי לקחו לידיהם בחזקה כח
ושררה. והוא ראה כי הם סרו ממצוות אלהים
ולא פעלו כלל בישר לפניו, ולא שפטו בצדק
את בני האדם; כי הם הרשיעו את הצדיק
מפני צדקתו, ופטרו מענש את האשם ואת
הרשע בעבור כספו, אכן, בעבור יחזיקו
במשרתם בראש הממשל, לשלט ולנהג
כחפצם, בעבור רוח ותהלת האדם; ואכן,
בעבור יקל עליהם לנאף ולגנב ולהרג ולעשות
כפי חפצם. והעוון הגדול הזה בא על הנפיים

מי אשר פתה את אבותינו הראשונים לטעם
מן הפרי האסור; הוא אשר קשר קשר עם קין
כי ברצחו את הבל אחיו לא יודע הדבר ברבים.
והוא קשר עם קין ועם ההולכים בדרכיו מן
היום ההוא והלאה. והוא אשר נטע בלב
האנשים לבנות מגדל כה גבוה, בעבור יוכלו
להגיע השמימה. והוא אשר הטעה את האנשים
אשר באו מן המגדל ההוא אל הארץ הזאת,
אשר הפיץ את מעשי החשף והתועבות על
פני כל הארץ, עד אשר משף את האנשים אלי
אבדון ואל שאול אין קץ. אכן, הוא אשר נטע
בלב גדיאנטון כי יוסיף לבצע את מעשי החשף
והרצח בחשאי; והוא אשר הביא זאת מעת
ראשית האנוש ועד היום הזה. הנה, הוא אבי
כל חטא, והוא ממשיך בעשותו את מעשי
החשף שלו והרציחות בחשאי, אכן, בהעבירו
את תחבולות הקשר ושבוותיהם ובריותיהם
ומזמות הרשעה הנוראה מדור אל דור, ככל
אשר עולה בידו להשתלט על לב בני האדם.
ועתה הוא השתלט על לב הנפיים עד כי נעשו
מרשעים מאד. הנה, רבם סרו מדרך הישר
ורמסו ברגליהם את מצוות אלהים ופנו אל
דרךם, והקימו להם את אלילי זהבם וכסףם.
וכל העוונות האלה באו אליהם במשך שנים
מעטות, עד כי מרבייתם ארעו להם בשנת
ששים ושבע לשלטון השופטים בעם נפי.
ואף בשנת ששים ושמונה הם הגדילו והרבו
את עוונותיהם, למרבה צער הצדיקים ויגונם
הרב. וכה רואים אנחנו כי הנפיים החלו לשקע
בחסר אמונה ולהרבות רשע ותועבה, בעוד
הלמנים החלו לבוא עד מאד אל דעת אלהיהם;
כי הם שמרו את חקיו ואת מצוותיו והלכו
לפניו באמת ובישר. וכה רואים אנחנו כי רוח
יהוה החל לרחק מן הנפיים מפני קשי לבבם
ורשעתו. וכה רואים אנחנו כי שפף יהוה את
רוחו על הלמנים, כי היו נוחים וחפצים להאמין
בדברו. אז ערכו הלמנים מצוד על כנפית
שודדי גדיאנטון; והם הסיפו את דבר אלהים
בקרב חלק עמם המרשע, עד כי נעקרה
והשמדה כנפית השודדים ההיא מקרב

כא בַּמִּשָּׁף שְׁנַיִם מַעֲשׂוֹת. וְכִרְאוֹת נָפִי אֶת זֹאת, הִתְמַלֵּא לְבוֹ צֶעַר וְהוּא קָרָא בִּיגוֹן נִפְשׁוֹ: אֵתָּה, אֱלֹהִי הָיִי בִימִי וְצִיָּאת אָבִי נָפִי לְרֹאשׁוֹנָה מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, אֲזִי הֵייתִי שֶׁשׁ עֲמוֹ בְּאֶרֶץ הַיַּעֲרָה. בָּעֵת הַהִיא הָיָה עֲמוֹ נוֹחַ לְהַעֲנוֹת לְבַקְשׁוֹת וְאֵיתָן בְּשִׁמְרֵת מַצּוֹת אֱלֹהִים וְלֹא אָץ לְהַנְטוֹת אֶל דְּרָכֵי אָנוּ. אֲזִי הָיָה הָעָם זָרִיו לְשִׁמְעַל לְדַבְּרֵי יְהוָה. אָכֵן, אֱלֹהִי הָיִי בִימִיָּהֶם, הֵייתָ נִפְשִׁי שֹׁשֶׁה בְּצִדְקַת אֲחִי. אֲףִי נִגְזַר כִּי יָמִי חַיִּי יִחוּלוּ בָּעֵת הַזֹּאת וְנִפְשִׁי תִמְלֵא צֶעַר מִפְּנֵי רִשְׁעַת אֲחִי הַזֹּאת. וְהִנֵּה, הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה נִאֲמָרוּ מֵעַל מַגְדֵּל אֲשֶׁר בְּגֹן נָפִי, אֲשֶׁר לִיד הַדֶּרֶךְ הָרִאשִׁית הַמוֹלִיכָה אֶל הַשּׁוּק הַמֶּרְכָּזִי אֲשֶׁר לַעִיר זֶרַעְחָמָלָה; וְהִנֵּה הִשְׁתַּחֲוִה נָפִי עַל הַמַּגְדֵּל אֲשֶׁר בְּגֹן. וְהַמַּגְדֵּל הָיָה לִיד שַׁעַר הַגֶּן אֲשֶׁר לִידוֹ עֲבָרָה הַדֶּרֶךְ הָרִאשִׁית. וְעָבְרוּ שָׁם אֲנָשִׁים אַחֲדִים, וְכִרְאוֹתָם אֶת נָפִי הַשּׁוֹפֵף אֶת נִפְשׁוֹ לִפְנֵי אֱלֹהִים עַל הַמַּגְדֵּל, הֵם רָצוּ וְסִפְרוּ לָעָם אֶת אֲשֶׁר רָאוּ; וְהָעָם בָּא בְּהִמּוֹנִיו לְדַעַת אֶת סִבַּת הָאֵבֶל הַגָּדוֹל, אֲשֶׁר עַל רִשְׁעַת הָעָם. וְהָיָה כְּאֲשֶׁר קָם נָפִי עַל רִגְלָיו, הוּא רָאָה אֶת הַמּוֹנֵי הָעָם אֲשֶׁר נִקְבְּצוּ יַחְדָּו. וְהוּא פָתַח אֶת פִּיו וְאָמַר אֲלֵיהֶם: מַדּוּעַ נֶאֱסַפְתֶּם כָּלכֶּם? הָאֵם בַּעֲבוּר אֲגִיד לָכֶם אֶת עֲוֹנוֹתֵיכֶם? אָכֵן, כִּי עָלִיתִי עַל מַגְדְּלִי לְשׁוֹפֵף אֶת נִפְשִׁי לִפְנֵי אֱלֹהִי, מִפְּנֵי צֶעַר לִבִּי הָרֹב, אֲשֶׁר מִפְּנֵי עוֹלוֹתֵיכֶם! וּמִפְּנֵי אֲבָלִי וְקִינָתִי נֶאֱסַפְתֶּם יַחְדָּו וְאַתֶּם מִשְׁתוֹמְמִים; אָכֵן, צָרָה גְדוֹל יֵשׁ לָכֶם לְתַמָּה. עָלֵיכֶם לְתַמָּה כִּי הִתְמַסְרְתֶּם לִידֵי הַשָּׁטָן וְהוּא קָנָה לוֹ שְׂבִיתָה כֹּה חֲזָקָה בְּתוֹךְ לָבָבְכֶם. וְאֵיכָכָה זֶה נִפְתַּתֶּם לְמִבְקֵשׁ לְהִדָּף אֶת נִפְשְׁכֶם אֶל בּוֹר יִגּוֹן אֵין קֵץ וְאַנְחַת עוֹלָמִים? הַנִּחְמוּ נָא, הַנִּחְמוּ מִחֻטְאֵיכֶם! מַדּוּעַ תְּמוּתוּ? פָּנוּ נָא, פָּנוּ אֶל יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם. מַדּוּעַ עֲזַבְכֶם? כִּךָ הוּא כִּי הִקְשִׁיתֶם אֶת לָבַבְכֶם; אָכֵן, יֵשׁ אֲשֶׁר אֵינֶכֶם רוֹצִים לְשִׁמְעַל בְּקוֹל הָרוּעָה הַטּוֹב. אַתֶּם הַעִירוֹתֶם אֶת חֲמָתוֹ עָלֵיכֶם. וְהִנֵּה, תַּחַת אֲשֶׁר יִקְבְּצֶכֶם, בְּהִיּוֹתְכֶם שְׂבִים מֵרַעַתְכֶם, הוּא יִזְרֶה אֶתְכֶם הַלֵּאָה מִפְּנֵיו, בַּעֲבוּר וְהָיָה מֵאֲכָל לְכָלְבִּים וְטָרֵף לְחֵית הַשָּׂדֶה. אֵיכָכָה שִׁכַּחְתֶּם אֶת אֱלֹהֵיכֶם

כא בַּעֲצָם יוֹם הַצִּילוֹ אֶתְכֶם? וְהִנֵּה, כָּל זֹאת בַּעֲבוּר הַבָּצֵעַ, וְלֹהֶשֶׁתְּבַח בְּפִי בְּנֵי הָאָדָם; אָכֵן, לְשֵׁם הַשְׁגַּת זָהָב וְכֶסֶף. וְאַתֶּם שָׁתַם אֶת לָבַבְכֶם אֶל הָעֶשֶׂר וְאֶל הַבְּלִי הַעוֹלָם הַזֶּה, וּבַעֲבוּרֶם אַתֶּם רוֹצְחִים וְגוֹזְלִים וְגוֹנְבִים וּמַעֲרִידִים עֵדוֹת שָׁקֶר עַל רַעְיֵכֶם וּפּוֹעֲלִים כָּל אָנוּ. וְלָכֵן, אוֹי לָכֶם בְּלִתִּי אִם תִּנְחַמוּ עַל רַעַתְכֶם. כִּי אִם לֹא תִנְחַמוּ, הַלָּקַח תִּלְקַח מִכֶּם הָעִיר הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, וְאֲףִי כָּל הָעָרִים הַגְּדוֹלוֹת אֲשֶׁר מִסְבִּיב, בְּאֶרֶץ נַחֲלָתְנוּ. וְלֹא יִהְיֶה לָכֶם מְקוֹם בְּתוֹכָן כִּי לֹא יִתֵּן לָכֶם יְהוָה עֹז לַעֲמֹד בְּפָנֵי אוֹיְבֵיכֶם כְּאֲשֶׁר עָשָׂה עַד עַתָּה. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: לֹא אֶרְאֶה מַעֲזִי לְרִשְׁעִים, לְאֶחָד מֵאֲשֶׁר לְמַשְׁנָהוּ. כִּי אִם לִמְנַחֲמִים עַל חֻטְאֵיהֶם הַשּׁוֹמְעִים לְדַבְּרֵי עַל פֶּן, אֲחִי, רָצוֹנִי כִּי תִתְבַּוְּנוּ, כִּי בְּלִתִּי אִם תִּנְחַמוּ עַל חֻטְאֵיכֶם, טוֹב יִהְיֶה לְלִמְנִים מֵאֲשֶׁר יִהְיֶה לָכֶם. כִּי הִנֵּה, הֵם צָדִיקִים מִכֶּם, כִּי הֵם אֵינֶם חוֹטְאִים עַל הַיָּדִיעָה הָרְבָּה אֲשֶׁר קִבַּלְתֶּם; לָכֵן יִרְחַמֶּם יְהוָה; אָכֵן, הוּא יֶאֱרִיד אֶת יְמֵיהֶם וְיִרְבֶּה אֶת זֶרַעֲם, גַּם כְּאֲשֶׁר תְּבוֹא עָלֵיכֶם כָּלְיָה עַד תִּמָּכֶם, בְּלִתִּי אִם תִּנְחַמוּ עַל רַעַתְכֶם. אוֹי לָכֶם עַל הַתּוֹעֵבָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר בָּאָה בְּקִרְבְּכֶם! וְאַתֶּם הִתְחַבְּרַתֶּם אֵלָיָה, אֶל הַכְּנִפְיָה הַחֲשָׁאִית אֲשֶׁר יִסְדָּה גְּדִיאֲנָטוֹן! אוֹי לָכֶם עַל הַנֶּאֱוָה אֲשֶׁר הִתְרַתֶּם לְהַכְנִס אֶל לָבַבְכֶם, כִּי הִיא אֲשֶׁר הִגְבִּיהָ אֶתְכֶם מֵעַל הַטּוֹב, מִפְּנֵי עֲשָׂרְכֶם הָעָצוּם! אוֹי לָכֶם עַל רִשְׁעַתְכֶם וְעַל תּוֹעֲבוֹתֵיכֶם! וּבְלִתִּי אִם תִּנְחַמוּ עַל חֻטְאֵיכֶם, אֲבוֹד תִּאֲבָדוּ; וְאֲףִי תִלְקַח מִכֶּם אֲדַמְתְּכֶם וְאַתֶּם תִּפְרָתוּ מֵעַל פְּנֵי הָאֶרֶץ. רָאוּ נָא, לֹא עַל דַּעַת עֲצָמֵי אוֹמֵר אֲנִי כִּי יִבֹּאוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי לֹא מֵאֲתִי אֲנִי יוֹדְעִים; הִנְנִי יוֹדֵעַ כִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אִמָּת הֵם, יֵשׁ אֲשֶׁר הוֹדִיעָם לִי יְהוָה אֱלֹהִים; עַל פֶּן מַעֲרִיד אֲנִי כִּי בּוֹא יִבֹּאוּ.

ח

כא וְהָיָה בָּעֵת אֲשֶׁר דָּבַר נָפִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הָיָה שָׁם שׁוֹפְטִים אֲשֶׁר הֵם חֲבָרִים בְּאֶגְדַּת גְּדִיאֲנָטוֹן הַחֲשָׁאִית, וְהֵם רָגְזוּ וְקִרְאוּ לָעָם עָלָיו לֵאמֹר: מַדּוּעַ לֹא תִתְפָּשׂוּ אֶת הָאִישׁ הַזֶּה וְתַעֲמִידוּהוּ לְדִין, לְחַרֵּץ אֶת מִשְׁפָּטוֹ כְּפִי פִשְׁעוֹ אֲשֶׁר פָּשַׁע?

דְּבָרֵי מַכְחִישִׁים אֶתֶם, כִּי אִם אַף אֵת כָּל
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר אֲמָרוּ אֲבוֹתֵינוּ, וְכֵן אֵת דְּבָרֵי
 הָאִישׁ הַזֶּה, מִשָּׁה, אֲשֶׁר כָּח כֹּה גָדוֹל נָתַן לוֹ,
 יי וְהֵם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דָּבַר עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ. הָאִם
 הוּא לֹא הָעִיד כִּי אֲכֹן יָבוֹא בֶן אֱלֹהִים? וְכִהְרִימוּ
 בַּמִּדְבָּר אֶת נַחֲשׁ הַנְּחָשֶׁת, כֵּן יְרוֹמֵם זֶה אֲשֶׁר
 יבוא. יט וְכָל אֲשֶׁר הִבִּיטוּ בַּנְּחָשׁ הַזֶּה נָתַן לָהֶם
 חַיִּים, כֵּן כָּל אֲשֶׁר יִבִּיט עַל בֶּן אֱלֹהִים בְּאֻמוֹנָה,
 וְכִירוּחַ נִכְאָה, יִנָּתֵן לוֹ לַחַיּוֹת וְאֵף לְזִכּוֹת בְּחַיֵּי
 עוֹלָמִים. יג וְהִנֵּה לֹא מִשָּׁה לִבְדּוֹ הָעִיד עַל הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, כִּי אִם כָּל הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים, מִימֵי
 אֲבָרָהָם וְעַד יִמִּי. יד הֵן אֲבָרָהָם חָזָה אֶת בּוֹאֹ
 וְלָבּו שְׂמֵחַ וְנִמְלֵא חֲדָוָה. יו וְהִנֵּי אוֹמֵר לָכֵס, כִּי
 לֹא רַק אֲבָרָהָם יָדַע אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כִּי לִפְנֵי
 ימיו הָיוּ רַבִּים אֲשֶׁר נִקְרְאוּ עַל פִּי סֵדֶר אֱלֹהִים;
 אֲכֹן, עַל פִּי סֵדֶר בְּנוֹ; וְזֹאת בַּעֲבוּר הָרֵאוֹת לִבְנֵי
 הָאָדָם אֲלֵפֵי שָׁנִים לִפְנֵי בּוֹאֹ כִּי יֵאָלֶּה בּוֹא תְּבוֹא
 יט אֱלֹהִים. יז וְעַתָּה, רְצוֹנִי כִּי תַּעֲדוּ כִּי מֵאֵז יְמֵי אֲבָרָהָם
 הָעִידוּ נְבִיאִים רַבִּים עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה; הִנֵּה,
 הַנְּבִיא יְנוּס הָעִיד בְּאֻמָּץ לֵב וּמִפְּנֵי זֶה הוּמַת.
 יח וְאֵף זִינוּק, וְעִזְיָה, וְיִשְׁעִיָּהוּ וְיִרְמְיָהוּ, וְיִרְמְיָהוּ
 הוּא הַנְּבִיא אֲשֶׁר הָעִיד עַל חֲרָב יְרוּשָׁלַם,
 יי וְיִזְדְּעִים אֲנַחְנוּ כִּי יְרוּשָׁלַם נִחְרָבָה, כְּדָבָר.
 יג לָכֵן מִדּוּעַ אֲפּוֹא לֹא יָבוֹא בֶן אֱלֹהִים כְּדָבָר
 יד נְבוֹאָתוֹ? הִנֵּה, הַתַּסְתְּרוּ כִּי נִחְרָבָה יְרוּשָׁלַם?
 יו הַתֹּאמְרוּ כִּי בְנֵי צִדְקִיָּהוּ לֹא הוּמַתוּ, כָּלֵס זֹלַת
 מוֹלֵק? הָאֵין אֶתֶם רּוֹאִים כִּי נִרְעַ צִדְקִיָּהוּ עֲמָנוּ,
 יז וְכִי הֵם גִּרְשׁוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם? וְאֵין זֹאת הַכֵּל;
 יח אֲבִינוּ, לְחִי, גִּרְשׁ מִירוּשָׁלַם, יַעַן אֲשֶׁר הָעִיד עַל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. יט וְאֵף נִפִּי הָעִיד עַל אוֹדוֹתֵיהֶם,
 כ וְכִמְעַט כָּל אֲבוֹתֵינוּ, עַד הַיּוֹם הַזֶּה; אֲכֹן, הֵם
 הָעִידוּ עַל בּוֹא הַמְּשִׁיחַ וְצָפוּ לוֹ וְשָׂמְחוּ עַל יוֹמוֹ
 אֲשֶׁר יָבוֹא. יג וְהִנֵּה, הוּא אֱלֹהִים, וְהוּא עֲמָם,
 יד וְהוּא הַתְּגָלָה אֱלֹהִים, וְכֵה נִגָּאֵלוּ עַל יְדֵיו; וְהֵם
 כְּדוֹהוּ בַּעֲבוּר הָעֵתִיד לְבוֹא. יז וְעַתָּה, יַעַן אֲשֶׁר
 יי יִזְדְּעִים אֶתֶם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְאֵינְכֶם יְכוּלִים
 לְהַכְחִישׁ, בְּלִתִּי אִם תִּשְׁקֹרוּ, הֵן בַּדְּבָר הַזֶּה
 יח חֲטָאֲתֶם, כִּי מֵאֲסַתֶּם אֶת כָּל אֵלֶּה, עַל אֵף
 יט רְאִיוֹת כֹּה רַבּוֹת אֲשֶׁר קִבַּלְתֶּם; אֲכֹן, קִבַּלְתֶּם
 אֶת כָּל הַדְּבָרִים, דְּבָרִים אֲשֶׁר בְּשִׁמְסִים וְאֵף אֶת

ב מדּוּעַ תִּבְּטוּ אֶל הָאִישׁ הַזֶּה וְתִקְשִׁיבוּ לוֹ בְּנִצָּצוֹ
 ג אֶת הָעֵם הַזֶּה וְאֵת חֲקִינוֹ. כִּי הִנֵּה, נִפִּי דָּבַר
 אֲלֵיהֶם עַל שְׁחִיתוֹת חֲקִיהֶם. אֲכֹן, דְּבָרִים רַבִּים
 דָּבַר נִפִּי אֲשֶׁר לֹא נָתַן לְכַתְּבָם; וְלֹא הָיָה אֶחָד
 מִדְּבָרָיו אֲשֶׁר סָתַר אֶת מַצּוֹת אֱלֹהִים.
 ד וְהַשּׁוֹפְטִים הָאֵלֶּה רָגְזוּ עָלָיו כִּי הוּא דָּבַר
 אֲלֵיהֶם בְּרוּרוֹת עַל מַעֲשֵׂי הַסֵּתֶר הָאֲפָלִים
 אֲשֶׁר לָהֶם. עַל אֵף זֹאת, הֵם לֹא הֵעִזוּ לְשַׁלַּח
 בּוֹ אֶת יָדָם, מִיִּרְאָתָם אֶת הָעֵם, פֶּן יִקְרָאוּ נִגְדָם.
 ה עַל כֵּן הֵם קִרְאוּ אֶל הָעֵם לֵאמֹר: מִדּוּעַ תַּתִּירוּ
 לְאִישׁ הַזֶּה לְגַדְפָנוּ? הֵן הוּא מַרְשִׁיעַ אֶת כָּל
 הָעֵם הַזֶּה וְחוֹרֵץ אֶת דִּינּוֹ לְכָלָהּ. וְהוּא אֵף
 אוֹמֵר כִּי עָרִינוּ הַגְּדוֹלוֹת הָאֵלֶּה תִּלְקַחְנָה מִמֶּנּוּ,
 וְלֹא יִהְיֶה מְקוֹם לָנוּ בַּתּוֹכָן. הִנֵּה, יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ
 וי לא תַּתְּכֶן זֹאת; הֵן חֲזָקִים אֲנַחְנוּ וְעָרִינוּ
 גְּדוֹלוֹת. יג לָכֵן לֹא יִהְיֶה כָח לְאוֹיְבֵינוּ לְגַבֵּר עָלֵינוּ.
 ד כֹּה שָׁסוּ הַשּׁוֹפְטִים אֶת הָאֲנָשִׁים, וְעוֹרְרוּ בָהֶם
 יז זַעַם עַל נִפִּי, וְכֵה חֲרָרוּ רִיב בֵּינֵיהֶם; וְהָיוּ שֵׁם
 כְּמֵה אֲשֶׁר קִרְאוּ לֵאמֹר: חֲדָלוּ לָכֵס מִן הָאִישׁ
 הַזֶּה, כִּי אִישׁ טוֹב הוּא, וְהַדְּבָרִים אֲשֶׁר דָּבַר
 ח אֲכֹן בּוֹא יָבוֹא, אִם לֹא נָשׁוּב מִרְעַתָּנוּ. הֵן
 כָּל הַמְּשַׁפְּטִים אֲשֶׁר הָעִיד בָּנוּ יָבוֹאוּ עָלֵינוּ;
 כִּי יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ אֲשֶׁר הוּא הָעִיד בָּנוּ בְּאֻמַּת
 עַל דָּבַר עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְאֲכֹן, רַבִּים הֵם, וְכִידְעוּ אֶת
 עֲוֹנוֹתֵינוּ כֵּן יוֹדַע הוּא אֶת כָּל אֲשֶׁר יִבְאֹנָה.
 ט הֵן לֹאֵל הָיָה נְבִיא, לֹא יָכוֹל הָיָה הוּא לְהָעִיד
 י עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וּמִפְּנֵי הַפַּחַד אֲשֶׁר אָחַז
 בְּאֲנָשִׁים הַמְּבַקְשִׁים לְכַלּוֹת אֶת נִפִּי, הֵם נִמְנְעוּ
 לְשַׁלַּח בּוֹ אֶת יָדָם. וּבְרֵאוֹת נִפִּי כִּי מֵצָא חֵן
 בְּעֵינֵי אֲחָדִים, שָׁב הוּא לְדָבַר אֲלֵיהֶם, עַד כִּי
 יא פָּחַדוּ שְׂאִרֵיהֶם. אֲכֹן, הוּא הִכְרַח לְהוֹסִיף דָּבַר
 אֲלֵיהֶם, וְכֵה אָמַר: הִנֵּה, אַחִי, הֲלֹא קִרְאָתֶם אֶת
 יב הַכְּתוּב, כִּי נָתַן אֱלֹהִים כָּח לְאִישׁ אֶחָד, לְמִשָּׁה,
 לְהַכּוֹת בְּמִי יָס סוֹף, וְהֵם נִבְקְעוּ הִנֵּה וְהִנֵּה,
 כג עַד אֲשֶׁר עָבְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲבוֹתֵינוּ, בִּבְיָשָׁה,
 וְהַמִּים שָׁבוּ וְסָגְרוּ עַל צִבְאָ הַמַּצְרִים וּבָלְעוּם?
 יד וְהִנֵּה, אִם נָתַן אֱלֹהִים לְאִישׁ הַזֶּה כָּח כְּזֶה, מִדּוּעַ
 תִּתְּנוּכְחוּ בֵּינֵיכֶם וְתֹאמְרוּ כִּי לֹא נָתַן הוּא לִי
 הַכָּח לְדַעַת אֶת הַמְּשַׁפְּטִים אֲשֶׁר יָבוֹאוּכֶם,
 יז בְּלִתִּי אִם תִּשְׁוּבוּ מִרְעַתְכֶּם? אֵף לֹא רַק אֶת

והאנשים לא ידעו דבר על ההמון אשר נאסף
 ליד גן נפי; על כן אמרו זה אל זה: אלה האנשים
 אשר רצחו את השופט ואלהים הפס לבל יוכלו
 להמלט מידנו. והם תפשו אותם ואסרום
 והשליכום אל בית הפלא. אז יצא קול בקרב
 העם כי השופט נהרג, וכי רוצחיו נתפשו
 ונכלאו בבית הפלא. ולמחרת היום התאסף
 העם להתאבל ולצום בעת קבורת השופט
 העליון והגדול אשר נרצח. ואף השופטים
 אשר היו ליד גן נפי ושמעו את דבריו נאספו
 יחדו לקבורה. והם שאלו את האנשים לאמר:
 איפה החמשה אשר נשלחו לחקר על אודות
 השופט העליון, אם אמנם נהרג? והם ענו
 לאמר: איננו יודעים דבר על החמשה אשר
 אומרים אתם כי שלחתם, אך יש חמשה
 אשר הם הרוצחים, ואותם השלכנו אל בית
 הפלא. אז בקשו השופטים כי יובאו הפלואים;
 והם הובאו והנה, הם החמשה אשר נשלחו.
 והשופטים חקרום לדעת את הענין; ואלה
 ספרו להם את כל אשר עשו, לאמר: רצנו
 ובאנו אל מקום כס המשפט, ובראותנו את
 כל הדברים, והם כפי אשר העיד נפי, גדלה
 השתוממותנו עד כי נפלנו ארצה. וכאשר
 התאוששנו מהשתוממותנו, והנה השליכונו
 אל בית הפלא. ואשר לרצח האיש הזה, איננו
 יודעים מי הוא אשר עשה זאת, ורק יודעים
 אנחנו כי רצנו והגענו כחפצכם והנה הוא הרוג,
 כדבר נפי. אז בארו השופטים את הדבר לעם;
 והם קראו בקול גדול נגד נפי, לאמר: הננו
 יודעים כי האיש הזה, נפי, אכן קשר עם מישהו
 להרג את השופט. כן הוא יוכל להכריז את
 דבר הרצח באזנינו בעבור יחפך את אמונתנו
 באמונתו, למען יתנשא ויהיה לאיש גדול,
 בחיר אלהים ונביא. ועתה, נגלה את צפונות
 האיש הזה, והוא יתודה על אשמתו ויודיענו מי
 אכן רצח את השופט הזה. וחמשת האנשים
 שחררו מכלאם ביום הקבורה. ואולם, הם גערו
 בשופטים על הדברים אשר הם אמרו נגד נפי
 ורבו עמם, איש-איש, עד כי הכלימום. על אף
 זאת, צוו השופטים לתפש את נפי ולאסרו

כל הדברים אשר בארץ, כעדות כי אמת הם.
 והנה מאסרתם את האמת ומרדתם באלהיכם
 הקדוש. ואף כעת, תחת אשר תאצרו לכם
 אוצרות בשמים, אשר לעולם לא ישחתו,
 ואשר כל טמאה לא יכולה לבוא, גודשים
 אתם חמה לכם ליום הדין. אכן אף היום
 ממלאים אתם את הסאה, ברצח ובזנות
 וברשעה אשר עשיתם, לקראת אבדון עולם;
 אשר עד מהרה יבוא עליכם, בלתי אם תחנמו
 מרעתכם. אכן, על פתחכם עומד הוא עתה.
 לכו אל כס המשפט ובקשו; הנה, שופטכם
 נרצח והוא מתבוסס בדמו; והוא נרצח על
 ידי אחיו המבקש לשבת על כס המשפט.
 הן שניהם חברים באגדתכם החשאית, אשר
 יסדה גדיאנטון והמרשע ההוא, המבקש
 להאביד את נשמות בני האדם.

ט

וככלות נפי לדבר את הדברים האלה, רצו אנשים
 אחדים מן העומדים שם אל כס המשפט. חמשה
 היו ההולכים, וכה אמרו זה אל זה בלכתם:
 עתה ידוע נדע אם נביא האיש הזה, אשר שלחו
 אלהים לנבא לנו דברים מפלאים כאלה. הנה,
 איננו מאמינים כי עשה כן, איננו מאמינים כי
 הוא נביא. ואולם, אם אמת הדבר אשר הוא
 דבר, כי השופט העליון הרוג, נאמין כי שאר
 דבריו אמת הם. והם רצו ברב כח ובאו אל כס
 המשפט, והנה השופט העליון נפל ארצה מת,
 מתבוסס בדמו. ובראותם זאת, הם השתוממו
 מאד, עד כי נפלו ארצה, כי לא האמינו לדברי
 נפי אשר דבר על השופט העליון. ועתה, אחר
 ראותם, הם האמינו ופחד נפל עליהם פן יבואו
 על העם כל המשפטים אשר על אודותיהם
 דבר נפי. על כן הם רעדו ונפלו ארצה. והנה,
 במהרה אחר רצח השופט, אשר נדקר למות
 בידי אחיו אשר התחפש לבל יכירוהו ונמלט,
 רצו המשרתים וספרו לעם את אשר קרה,
 והזקה על הרצח פשטה בעם. אז התקבצו
 האנשים אל מקום כס המשפט; והנה, לתמהולם,
 הם ראו את חמשת האנשים אשר נפלו על הארץ.

אני, וכי אלהים שלחני אליכם. והיה כי הלכו האנשים ועשו ככל אשר דבר אליהם נפי. והנה דבריו התקיימו בתמם. כי כפי דבריו הכחיש שאנשים את פשעו, וכפי דבריו הוא התודה עליו. והוא אלץ להודות כי אכן הוא עצמו היה הרוצח; וכה שחררו חמשת האנשים, וגם נפי. והיו שם אנשים מן הנפיים אשר האמינו לדברי נפי; וכן היו שם אנשים אשר האמינו מפני עדות החמשה, כי אלה הפכו מאמינים בעת מאסרם בבית הכלא. והיו בעם אלה אשר אמרו כי נפי נביא. והיו אחרים אשר אמרו: הנו אל, כי לולא כן לא היה יודע הכל. הן הוא אמר לנו את מחשבות לבנו ואף אמר לנו דברים נוספים; והוא אשר הודיענו מי אכן רצח את שופטנו העליון.

7

והיה כי פרצה מחלוקת בקרב העם, עד כי הם נפלגו לכאן ולכאן ופנו איש לעברו, בהשאירם את נפי, העומד בתוכם, לבדו. ונפי הלך לדרכו, אל ביתו, והוא הונה בדברים אשר הראהו יהוה. והיה בהיותו שקוע בשרעפיו, נדכה ושפל רוח מפני רשעת עם הנפיים, מעשי הסתר האפלים אשר עשו והרצח והגזל וכל מיני עוונותיהם, והנה קול דובר אליו, לאמר: ברוך אתה, נפי, על הדברים אשר עשית; כי ראיתיו מודיע לעם הזה את דברי אשר נתתי בפיך בלא לאות ובלא יראה מפניהם, ולא בקשית את שלום נפשך, כי אם לקים את רצוני ולשמר את מצוותי. ועתה, יען אשר עשית זאת בלא לחשוף מקד עמל וגעג, הנה ברכתיו לעולם ואעשך גבור בדבור ובמעשה, באמונה ובכפלה. כפי דברך יעשה לך הכל, כי לא תבקש את אשר אינו לרצוני. הנה, אתה נפי ואנכי אלהים. הנני מודיע לך זאת לפני מלאכי: גבור תגבר על העם הזה ואת הארץ תפה ברעב ובדבר ובחרב, כפי רשעת העם הזה. הנני נותן לך כח, למען כל אשר תחתמהו בארץ יחתם בשמים; וכל אשר תתיר בארץ, יתר בשמים. כה יהיה כחך בקרב העם הזה.

ולהביאו לפני ההמון. והם חקרו אותו בשאלות שתי וערב למען יסתר עצמו, בעבור יוכלו לגזור עליו מות. והם אמרו לו: שתי אתה לעברה; מי האיש אשר בצע את הרצח הזה? הגד לנו והודה באשמתך; ועוד אמרו: הנה כסף, ואף את חייך נתן לך אם תספר לנו, ותודה בקשר אשר קשרת עמו. ואמר אליהם נפי: הוי, סכלים וערלי לב, עורים וקשי ערף, התדעו עד מתי יניח לכם יהוה אלהיכם ללכת בדרךכם החסאה הזאת? הן עליכם לזעק ולהתאבל על החרבן הגדול האורב לכם כעת, בלתי אם תנחמו מרעתכם. הנהם אומרים כי קשרתי קשר עם איש בעבור ירצח את שזורם, שופטנו העליון. והנה, אני אומר לכם כי כה הדבר יען אשר העדתי לפניכם בעבור תדעו על כך; אכן, כעדות לכם כי ידעתי את הרשעה ואת התועבות אשר בקרבכם. ויען אשר כה העדתי, אומרים אתם כי קשרתי קשר עם איש בעבור יעשה את המעשה הזה; אכן, יען אשר נתתי לכם את האות הזה, אתם רוגזים עלי ומבקשים לכלות את נפשי. ועתה הנני שם לכם אות נוסף ואראה אם תבקשו לכולתני אף מפני. הנני אומר לכם: לכו אל בית שאנשים אחי שזורם, ואמרו לו: האם קשר עמו נפי, המתראה נביא והמתנבא על העם הזה, רעה כה רבה, כי תרצח את שזורם אחיד? והוא יאמר אליכם: לא. ואתם תאמרו אליו: הרצחת את אחיד? והוא יעמיד נפחד ולא ידע מה ידבר. והנה, יכחיש הוא את הדבר באזניכם, ויעמיד פני מפתע ויגידכם כי נקי כפיס הוא. אך אתם תחקרוהו ותמצאו דם בכנף גלימתו. ובראותכם זאת תאמרו: מאין הדם הזה? האין יודעים אנחנו כי זה דם אחיד? אז הוא ירעד ויחזיר פאלו באו המות. ואז תאמרו: מפני הפחד הזה והחרון אשר בפניו, הננו יודעים כי אשם אתה. אז יפל עליו פחד נורא אף יותר והוא יתודה לפניכם, ולא יכחיש עוד כי הוא אשר רצח. אז יאמר הוא אליכם כי אני, נפי, אינני יודע דבר בענין הזה, בלתי אם נודע לי בכח אלהים. ואז יתדעו כי איש ישר

ה אֱלֹהִי. וְכֹךְ הָיָה, כְּדָבָר נָפִי. רָעַב גָּדוֹל הָיָה בְּאֶרֶץ
בְּכָל עַם נָפִי; וְכֹה נִמְשָׁךְ הָרָעַב בְּשִׁנַּת שְׁבַע
וְאַרְבַּע. אִזּוֹ חֲדָלָה הַהֲשָׁמָה בְּחָרֵב, אִף קִשְׁתָּה
י מִפְּנֵי הָרָעַב. וּפְעֻלַּת הַהֲשָׁמָה הַזֹּאת נִמְשָׁכָה
אִף בְּשִׁנַּת שְׁבַע וְחֲמִשׁ. כִּי הָאֶרֶץ הִכְתָּה
בְּחָרֵב וְלֹא נִתְּנָה תְּבוּאָתָהּ דָּגָן בְּעִתָּהּ. כָּל הָאֶרֶץ
הִכְתָּה, אֲדָמַת הַלְמָנִים כְּאֲדָמַת הַנְּפִיִּים; וְכֹה
קִשְׁתָּה הַמִּכָּה עַד כִּי מָתוּ אֲלָפִים בְּחִבְלֵי הָאֶרֶץ
ז אֲשֶׁר בָּהֶם שָׁלְטָה הָרָשָׁעָה. וְהָיָה כְּאֲשֶׁר רָאוּ
הָאֲנָשִׁים כִּי הִפְלִיזוּן בְּרָעַב עוֹמֵד לְבֹא עֲלֵיהֶם,
הִם הִחֲלוּ לִזְכֹּר אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. וְאֵת דְּבָרֵי
ח נָפִי. וְהָאֲנָשִׁים הַפְּצִירוּ בְּשׁוֹפְטֵיהֶם הָרָאשִׁיִּים
וּבִמְנַהֲיָנֵיהֶם כִּי יִדְּבֹרוּ אֶל נָפִי לֵאמֹר: הִנֵּה יִדְּעֻנוּ
כִּי אִישׁ אֱלֹהִים אַתָּה; עַל כֵּן קָרָא נָא אֶל יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ כִּי יִסִּיר אֶת הָרָעַב הַזֶּה מִקֶּרְבָּנוּ, כֵּן
יִתְקִימוּ כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ עַל כְּלִיֹּנָנוּ.
ט וְהַשּׁוֹפְטִים דִּבְּרוּ אֶל נָפִי בְּדְבָרִים אֲשֶׁר בִּקְשָׁם
הָעָם. וְכִרְאוֹת נָפִי כִּי שָׁב הָעָם מִרְעֻתוֹ וְכִי לָבַשׁ
שִׁק בְּהִכְנָעָה, הוּא קָרָא אֶל יְהוָה שְׁנִית וְאָמַר:
י יְהוָה, הִנֵּה נָחַם הָעָם עַל רָעֻתוֹ. הִם מָחוּ מִקֶּרְבִּי
אֶת כְּנָפִית גְּדִיאֲנִטוֹן, עַד כִּי נִכְרַתוּ, וְאֵת מְזֻמּוֹת
יֵא הַסֵּתֶר הַטְּמִינוּ בְּאֲדָמָה. וְעִתָּה, יְהוָה, יֵעַן אֲשֶׁר
יֵא כָךְ נִכְנָעוּ, אָנָּה, יֵשׁוּב אִפְּךָ וְהִשְׁכַּח חֲמַתְךָ
יב בְּהִשְׁמַדַּת הָרָשָׁעִים אֲשֶׁר כָּבַד אֲבֹדְתָהּ. אָנָּה,
יג יְהוָה, הִסֵּר זַעֲמָךְ וְחִירוֹנְךָ וְהַעֲבִיר מִן הָאֶרֶץ הַזֹּאת
אֶת הָרָעַב. אָנָּה, יְהוָה, שְׁמַעֲנִי, וְצִוָּה כִּי יַעֲשֶׂה
יד בְּדְבָרִי וְהוֹרֵד מִטֶּר עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ, בְּעִבּוֹר תִּתֵּן
יד פְּרִיָּה וְדִגְנִיָּה בְּעִתָּם. אָנָּה, יְהוָה, הִן שְׁמַעְתָּ
לְדְבָרִי בְּאֶמְרִי: יְבֹא רָעַב, בְּעִבּוֹר תַּעֲמִיד הַחֶרֶב
מִנְּגִף וְיֹדֵעַ אֲנִי כִּי אִף כֵּעֵת תִּשְׁמַע אֶת דְּבָרִי,
כִּי אֲמַרְתָּ: אִם יֵשׁוּב הָעָם הַזֶּה מִרְעֻתוֹ, חֹס
טו אַחֲסִים עָלָיו. אָנָּה, יְהוָה, הִנֵּה רוּאָה כִּי הִם שָׁבוּ
מִרְעֻתָם מִפְּנֵי הָרָעַב וְהַמִּגָּפָה וְהַהֲרָסָה אֲשֶׁר
טז בָּאוּ. וְעִתָּה, יְהוָה, הִסֵּר נָא מֵהֶם אֶת זַעֲמָךְ;
יז נִסִּים שְׁנִית אִם אֲכֹן יַעֲבֹדוּ? וְאִם כֵּן, בְּרַכֵּם נָא,
יח יְהוָה, כְּדְבָרְךָ אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ. וְהָיָה בְּשִׁנַּת שְׁבַע
יט וְשִׁשׁ הִסִּיר יְהוָה אֶת זַעֲמוֹ מִן הָעָם וְהוֹרִיד מִטֶּר
עַל הָאֶרֶץ, עַד כִּי נִתְּנָה הָאֲדָמָה אֶת פְּרִיָּה בְּעִתּוֹ,
יח וְאֵת דִּגְנָה בְּעִתּוֹ. וְהָעָם שָׂמַח וּפָאָר אֶת אֱלֹהִים,
וְכָל פְּנֵי הָאֶרֶץ מָלְאוּ גִיל. וְהָאֲנָשִׁים לֹא בִקְשׁוּ

ח וְכֹךְ, אִם תֹּאמַר לְהִיכָל הַזֶּה כִּי יִבְקַע לִשְׁנִים, כֹּה
ט יַעֲשֶׂה. וְאִם תֹּאמַר לְהֵר הַזֶּה: נָפִל וְהָיָה מִישׁוֹר,
י כֹּה יַעֲשֶׂה. וְהִנֵּה, אִם תֹּאמַר כִּי אֱלֹהִים יִכָּה אֶת
יא הָעָם הַזֶּה, כֹּה יִהְיֶה. וְעִתָּה, הַנְּנִי מִצִּדּוֹ כִּי תִלָּךְ
וְתוֹדִיעַ לָעָם הַזֶּה, כִּי כֹה אָמַר יְהוָה אֱלֹהִים,
אֲשֶׁר הוּא אֵל שַׁדִּי; אִם לֹא תִשׁוּבוּ מִרְעֻתְכֶם
יב הַכֹּה תִּכּוּ אִף עַד כְּלוֹתְכֶם. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר
דִּבַּר יְהוָה אֶל נָפִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, חֲדַל נָפִי
מִלְכַּת אֶל בֵּיתוֹ וְשָׁב אֶל הַמּוֹן הַמְּפֹרָשׁ עַל
פְּנֵי הָאֶרֶץ. וְהוּא הוֹדִיעָם אֶת דְּבָרֵי יְהוָה אֲשֶׁר
הָיָה אֵלָיו, עַל אֲבָדָנָם בְּלִיתִי אִם יִשׁוּבוּ מִרְעֻתָם.
יג וְהִנֵּה, עַל אִף הַנֶּס הַגָּדוֹל אֲשֶׁר חוֹלַל נָפִי בְּהִגִּידוֹ
לָהֶם עַל אוֹדוֹת מוֹת הַשּׁוֹפֵט הָעָלְיוֹן, הִם הִקְשׁוּ
יד אֶת לִבָּם וְלֹא שָׁמְעוּ לְדְבָרֵי יְהוָה. לְכֵן הוֹדִיעָם
נָפִי אֶת דְּבָרֵי יְהוָה לֵאמֹר: בְּלִיתִי אִם תִּשׁוּבוּ
מִרְעֻתְכֶם, הַכֹּה תִּכּוּ אִף עַד כְּלוֹתְכֶם, נְאוּם יְהוָה.
טו וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הוֹדִיעָם נָפִי אֶת דְּבָרֵי יְהוָה, וְהִנֵּה הִם
עוֹד הִקְשׁוּ אֶת לִבָּם וְלֹא שָׁמְעוּ לְדְבָרָיו; וְהִם אִף
טז גִּדְּפוּהוּ וּבִקְשׁוּ לְתַפְשׁוֹ וְלִשְׁלִיכּוֹ לְכָלָא. וְאוֹלָם,
כז כֹּה אֱלֹהִים עֹמֵד לוֹ וְלֹא יָכֹלוּ הִם לְתַפְשׁוֹ וּלְכָלָאוֹ,
כח כִּי רוּחַ אֱלֹהִים לָקְחוּ מִקֶּרְבָּם וּנְשָׂאוּ הָרָחֵק מֵהֶם.
יז וְכֹךְ הוּא הִלָּךְ בְּרוּחַ אֱלֹהִים מֵהֶמוֹן אֶל הַמוֹן,
מֹדִיעַ אֶת דְּבָרֵי אֱלֹהִים, עַד אֲשֶׁר הוֹדִיעוּ לְכָל,
יח אוֹ שְׁלָחוּ בְּקֶרֶב הָעָם כָּלֹ. וְאוֹלָם, הִם לֹא
שָׁמְעוּ לְדְבָרָיו. וְהִנֵּה פָּרְצוּ מְרִיבוֹת בֵּינֵיהֶם עַד
כִּי נִפְלְגוּ זֶה מִזֶּה וְהִחֲלוּ לְהִרְגֹּת אִישׁ אֶת אָחִיו
יט בְּחָרֵב. כֹּה כָּלָתָה שְׁנַת שְׁבַעִים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן
הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נָפִי.

יֵא

א וְהָיָה בְּשִׁנַּת שְׁבַעִים וּשְׁתֵּים לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים,
ב רָבוּ הַמְּרִיבוֹת עַד כִּי הָיוּ מִלְחָמוֹת בְּקֶרֶב כָּל
ג עַם נָפִי בְּכָל רַחְבֵּי הָאֶרֶץ. הִיָּתָה זֹאת הַכְּנָפִיָּה
ד הַחֲשָׁאִית הַהִיא, אֲשֶׁר בִּצְעָה אֶת פְּעֻלוֹת הַהֲרָסָה
וְהָרָשָׁעָה. וְהַמִּלְחָמָה הַזֹּאת נִמְשָׁכָה כָּל הַשָּׁנָה
ה הַהִיא; וְכֹה נִמְשָׁכָה אִף בְּשִׁנַּת שְׁבַעִים וּשְׁלֹשׁ.
ז וּבִשְׁנָה הַהִיא קָרָא נָפִי אֶל יְהוָה לֵאמֹר:
ח אֶתָּה, יְהוָה, אַל תִּתִּיר אֶת הַשְּׁמִדַּת הָעָם הַזֶּה
ט בְּחָרֵב, כִּי אִם תִּבְרִיא רָעַב בְּאֶרֶץ, יְהוָה, לְעוֹרְרִים
י לִזְכֹּר אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. אוֹלִי הִם יִנְחָמוּ וְיִשׁוּבוּ

כט השוֹדֵדִים הָיְיָ וְלֹהֶשְׁמִידָם. אִף הִנֵּה, בְּשִׁנָּה
הָיְיָ נִהְדָּפוּ אֲנָשֵׁי הַצָּבָא אֶל אֲרָצָם. וְכֹה כָּלֵתָהּ
שְׁנַת שְׁמוֹנִים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נָפִי.
ל וְהָיָה בְּרֹאשִׁית שְׁנַת שְׁמוֹנִים וְאַחַת הֵם יֵצְאוּ
שְׁנִית עַל כְּנַפְיַת הַשׁוֹדֵדִים הָיְיָ וְהַשְׁמִידוּ
רַבִּים מִמֶּנָּה. וְאוֹלָם אִף הֵם סָבְלוּ אֲבֹדוֹת
כָּבֹדוֹת. וְהֵם נֶאֱלָצוּ לִסְגַת שְׁנִית מִן הַיַּעֲרֹת
לֹא וּמִן הַהָרִים אֶל אֲרָצָם מִפְּנֵי עֵצָם מִסְפָּר
הַשׁוֹדֵדִים אֲשֶׁר שָׂרְצוּ בָהֶרִים וּבַיַּעֲרֹת.
כז כֹּה כָּלֵתָהּ הַשְּׁנָה הַהִיא. וּמִסְפָּר הַשׁוֹדֵדִים
עָדִין גָּדֹל וְכֹחַם עֲצָם, עַד כִּי הִעֲזוּ פְּנֵיהֶם אֶל
כֹּל חִילוֹת הַנְּפִיִּים וְאִף אֶל חִילוֹת הַלְּמָנִים. וְהֵם
כז הִטִּילוּ מוֹרָא רַב עַל אֲנָשֵׁי כָּל הָאָרֶץ. כִּי הִנֵּה,
הֵם חָדְרוּ אֶל אֲזוּרִים רַבִּים בְּאֶרֶץ וְזָרְעוּ בָּהֶם
חֲרָב וְהָרָס. וְהֵם הִרְגוּ רַבִּים וְשָׁבוּ אַחֲרֵיהֶם
וְהוֹבִילוּם אֶל הַיַּעַר; וּבִפְרָט שָׁבוּ אֶת נְשֵׁיהֶם
לז וְאֶת יְלָדֵיהֶם. וְהִרְעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר
בָּאָה עַל הָאֲנָשִׁים מִפְּנֵי עוֹנֵם, עוֹרָרָה אוֹתָם
לז לְזַכֵּר שְׁנִית אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. כֹּה כָּלֵתָהּ שְׁנַת
שְׁמוֹנִים וְאַחַת לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים. וּבְשִׁנַּת
שְׁמוֹנִים וְשִׁתִּים הֵם שָׁכְחוּ שְׁנִית אֶת יְהוָה
אֱלֹהֵיהֶם. וּבְשִׁנַּת שְׁמוֹנִים וְשִׁלֹּשׁ גָּדֹל עוֹנֵם
וכבד. וּבְשִׁנַּת שְׁמוֹנִים וְאַרְבַּע הֵם לֹא תִקְּנוּ אֶת
לז דָּרְכָם. וּבְשִׁנַּת שְׁמוֹנִים וְחֲמִשָּׁה חֲזָקוּ וְעָצְמוּ
נֶאֱמָתָם וְרִשְׁעָתָם; וְכֹה הֵם שָׁבוּ וְהִבְשִׁילוּ אֵלֵי
לז שַׁחַת. כֹּה כָּלֵתָהּ שְׁנַת שְׁמוֹנִים וְחֲמִשָּׁה.

יב

א וְכֹה רֹאִים אֲנִיחֵנוּ מִה כּוֹזֵב לֵב בְּנֵי הָאָדָם וּמִה
רֹפֵף הוּא. הִנֵּנוּ נוֹכְחִים כִּי יְהוָה, בְּטוֹבוֹ הַגָּדוֹל
אֲשֶׁר לֹא קֵץ, מִבְּרָךְ וּמַצְלִיחַ אֶת הַשְּׁמִים בּוֹ
ב אֶת מִבְּטָחָם. בִּידְנוּ לְרֹאוֹת כִּי בְּעֵצָם הַשְּׁעָה
אֲשֶׁר מַצְלִיחַ הוּא אֶת עַמּוֹ בְּהַגְדִּילָת תְּבוּאָתָם
וְעֲדָרֵי צֹאנָם וּבִקְרָם, וְזִהְבָם וְכֶסֶףם וְכָל מִינֵי
דְּבָרֵי יָקָר אֲשֶׁר מִכָּל סוּג וְאֲמָנוֹת, בְּשַׁעַת הַצִּילוֹ
אֶת חַיֵּיהֶם וְחִלָּצָם מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם, בַּעַת רִכְכּוֹ
אֶת לֵב שׁוֹנְאֵיהֶם לְבַל יָקוּמוּ עֲלֵיהֶם לְמַלְחָמָה;
וּבִקְצָרָה: כְּאֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה הַכֹּל לְמַעַן רַחֵם
עַמּוֹ וְאֲשֶׁר־ס, אֲכֹן, בְּעֵצָם הַעַת הַהִיא, מִקְשִׁים
הֵם אֶת לִבָּם, וְשׁוֹכְחִים אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם,

עוֹד לֹא־בָד אֶת נָפִי, כִּי אִם כְּבֹדוֹהוּ כְּכַבֵּד נִבְיָא
גְּדוֹל, אִישׁ אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הֶעֱנִיק לוֹ אֱלֹהִים רַב
יט כֹּחַ וְסִמְכוֹת. וְהִנֵּה, אֲחִיו לָחִי לֹא פָגַר אַחֲרָיו
בְּדִבְרֵים הַנוֹגְעִים לְצַדִּיק, אִף כְּמֵלֶא הַנִּימָה.
כ כֹּה שָׁבוּ וְהִצְלִיחוּ עִם נָפִי בְּכָל הָאָרֶץ. וְהָאֲנָשִׁים
הִחֲלוּ לִבְנוֹת אֶת שְׁמֹמוֹת אֲרָצָם; וְהֵם רַבּוּ
וְהִתְפַּשְׁטוּ עַד אֲשֶׁר כָּסּוּ אֶת כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ,
בַּצָּפוֹן וּבִדְרוֹם, מִן הַיָּם הַמַּעֲרָבִי וְעַד הַיָּם
הַמְּזָרְחִי. וּשְׁנַת שִׁבְעִים וְשֵׁשׁ כָּלֵתָהּ בְּשָׁלוֹם,
כא וְאִף שְׁנַת שִׁבְעִים וְשִׁבְעֵה הַחֲלָה בְּשָׁלוֹם;
וְהַכְּנִסִּיהָ הִתְפַּשְׁטָה עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ; וְרַב
הָאֲנָשִׁים, הַנְּפִיִּים וְהַלְּמָנִים כְּאֶחָד, הָיוּ חֲבָרֵי
הַכְּנִסִּיהָ; וְהַשָּׁלוֹם וְהַשְּׁלֹוֹה הָרַבִּים הָיוּ מִנֵּת
חֲלָקָם בְּאֶרֶץ. כֹּה תִמָּה שְׁנַת שִׁבְעִים וְשִׁבְעֵה.
כב וְאִף בְּשִׁנַּת שִׁבְעִים וְשְׁמוֹנָה הָיָה לָהֶם שָׁלוֹם,
זוֹלַת מְרִיבוֹת אַחֲדוֹת עַל אוֹדוֹת עֲקָרֵי הַתּוֹרָה
כג אֲשֶׁר יִסְדּוּ הַנְּבִיאִים. וּבְשִׁנַּת שִׁבְעִים וְתִשְׁעֵה
פָּרְצוּ מְדִינִים רַבִּים, וְאוֹלָם נָפִי וְלָחִי וְרַבִּים
מֵאַחִיהֶם לְכַנְסִיָּה אֲשֶׁר הִיטִיבוּ לְדַעַת אֶת
עֲקָרֵי הַתּוֹרָה לְאַשׁוּרָה, וְאֲשֶׁר לָהֶם רַב חַיּוֹנוֹת
מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ, הִטִּיפוּ אֶל הָעָם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים,
כד עַד כִּי שָׁמוּ בְּשִׁנָּה הַהִיא קֵץ לִסְכּוּפָהּ. וּבְשִׁנַּת
שְׁמוֹנִים לְשִׁלְטוֹן הַשׁוֹפְטִים בְּעַם נָפִי, קָמוּ
פוֹרְשִׁים נְפִיִּים אַחֲדִים, אֲשֶׁר עָבְרוּ אֶל הַלְּמָנִים
שְׁנִים מִסְפָּר לְפָנֵי כֹן וְאֲשֶׁר כָּנוּ עֲצָמָם לְמָנִים,
וְעַמָּם מִסְפָּר מִצֵּאֲצָאֵי הַלְּמָנִים מִלְּדָה, אֲשֶׁר
עוֹרְרוּ עַל יְדֵיהֶם, אֲכֹן, עַל יְדֵי הַפוֹרְשִׁים,
לְכַעַס עַל אַחֵיהֶם עַד כִּי הֵם הִחֲלוּ לְהִלָּחֵם
כה בָּהֶם. וְהָיָה כִּי הֵם רָצְחוּ וְנָזְלוּ, וְאַחֲרֵי כֵן נִסּוּגוּ
אֶל הָהָרִים וְאֶל הַיַּעֲרֹת וְאֶל מְקוֹמוֹת סִתְרָם,
לְהִתְחַבֵּא בָּהֶם לְבַל יִמָּצְאוּ; וּמִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ גָּדֹל
מִסְפָּרָם, כִּי הָלְכוּ פוֹרְשִׁים וְהִתְחַבְּרוּ עִמָּהֶם.
כו וּבְמִשְׁךְ הַזֶּמֶן, בְּטָרָם תַּחֲלִפְנָה שְׁנִים רַבּוֹת,
הִפְכוּ לְכַנְפִּית שׁוֹדֵדִים אֲדִירֵה. וְהֵם חִפְּשׁוּ אֶת
כֹּל מִזְמוֹת הַסֵּתֶר אֲשֶׁר לְגִדְיָאֲנוֹן, וְכֹה הָיוּ
כז לְשׁוֹדֵדֵי גִדְיָאֲנוֹן. וְהָיָה כִּי הַשׁוֹדֵדִים הָאֵלֶּה
הִסְבּוּ חֲרָב גְּדוֹל וְהָרָס רַב בְּקֶרֶב עַם נָפִי, וְאִף
כח בְּקֶרֶב עַם הַלְּמָנִים. וְהִנֵּה הָיָה הַכְּרָח לְשִׁים קֵץ
לְפִעֻלַּת הַהָרָס הַזֹּאת. לְכֹן נִשְׁלַח צָבָא גְּבוּרִי
חֵיל אֶל הַיַּעֲרֹת וְאֶל הָהָרִים לְחַפֵּשׂ אֶת כְּנַפְיַת

הוא יאמר לו בְּדָבָר הַזֶּה, כִּי כַעֲשׂוֹנוֹ יָבוֹא עָלָיו, וְתִשְׁעָה לוֹ אֵין. עַל כֵּן בַּעֲבוּר יִוָּשְׁעוּ בְּנֵי הָאָדָם, הִכְרֹז עַל תְּשׁוּבָה. בְּרוּכִים הַמִּנְחָמִים מִחֹטָא, הַשׁוֹמְעִים לְקוֹל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, כִּי הֵם אֲשֶׁר יִוָּשְׁעוּ. יְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים, אֲשֶׁר לוֹ הַגְדֵּלָה כְּתֻמָּה כִּי יִגְיעוּ בְּנֵי הָאָדָם לְכָלִּל תְּשׁוּבָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, לְמַעַן יוֹשֵׁב לָהֶם חֶסֶד תַּחַת חֶסֶד, כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם. הִנֵּה, חֲפָצִי כִּי כָל בְּנֵי הָאָדָם יִוָּשְׁעוּ, אֲף כְּתוּב כִּי בְיוֹם הַגְדּוֹל וְהַחֲרוֹן יִהְיֶה כְּאֵלֶּה אֲשֶׁר יִשְׁלַכְנוּ, אָכֵן, יִדְחוּ מִלִּפְנֵי יְהוָה; עֲלֵיהֶם יִגְזְרוּ יוֹסֵרֵי עוֹלָם, לְמַלֵּא אֶת דְּבָרֵי הָאָמֹר: לְמִי־יִטִּיב עֲשׂוֹת, חַיִּי נַחֵץ; וְלַפּוֹעֵל רָשָׁעָה, קָלֶלֶת עוֹלָם. כֵּן הַדָּבָר. אָמֵן.

יג

וְהָיָה בַשָּׁנָה שְׁמוֹנִים וָשֵׁשׁ, וְהַנִּפְיִים הוֹסִיפוּ לְהִרְעֹ וּלְהִרְשִׁיעַ עַד מָאֵד, בְּעוֹד הַלָּמָנִים הַקְּפִידוֹ לְשָׁמֹר אֶת מִצְוֹת אֱלֹהִים עַל פִּי תוֹרַת מֹשֶׁה. אָכֵן, בַּשָּׁנָה הַהִיא בָּא אִישׁ אֶחָד לָמְנִי, וְשִׁמוֹ נִקְרָא שְׁמוּאֵל, אֶל אֶרֶץ יִרְעָחְמֶלֶה, וַהֲחַל לְהִסְיֹף לָעָם. וְהָיָה כִּי הוּא הִסְיֹף לָהֶם יָמִים רַבִּים עַל תְּשׁוּבָה, אֲף הֵם גִּרְשׁוּהוּ וְהוּא עָמַד לְשׁוּב אֶל אֶרְצוֹ. וְהָיָה אֵלָיו קוֹל יְהוָה וְצָוָהוּ כִּי יִלֶךְ וַיִּנְבֵּא שְׁנֵי אֶל הָעָם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יַעֲלֹ עַל לְבוֹ. וְהָיָה כִּי לֹא נִתְנוּהוּ הָאֲנָשִׁים לְהַכְנִס אֶל עֵינֵם; עַל כֵּן הוּא הִלֵּךְ וַעֲלָה עַל הַחוֹמָה, וּפָשַׁט אֶת יָדוֹ וַיִּקְרָא בְּקוֹל גְּדוֹל, וַיִּנְבֵּא לָעָם אֶת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁם יְהוָה בְּלִבּוֹ. וְכֹה הוּא אָמַר אֲלֵיהֶם: הִנֵּי שְׁמוּאֵל אִישׁ לָמְנִי, מְדַבֵּר אֲלֵיכֶם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁם יְהוָה בְּלִבּוֹ; וְהִנֵּה שָׁם הוּא בְּלִבִּי לְהַגִּיד לָעָם הַזֶּה כִּי חָרַב הַדִּין תְּלוּיָה מֵעַלְיוֹ; וּבִטְרָם יִחְלְפוּ אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה נִפּוֹל תִּפֹּל הִיא עַל הָעָם הַזֶּה. אָכֵן, חָרְבָן כְּבֵד עוֹמֵד לִפְקֹד אֶת הָעָם הַזֶּה, וּבּוֹא יָבוֹא עָלָיו; וְדָבָר לֹא יַעֲלֶה אֶת הָעָם הַזֶּה, בְּלִתִּי אִם יִשׁוּבוּ מִרְעָתָם וַיִּאֲמִינוּ בְּאֲדוֹן יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר בּוֹא יָבוֹא אֶל הָעוֹלָם, וַיִּסְבֵּל רַבּוֹת יוֹמֵת לְמַעַן עֲמוֹ. וְהִנֵּה, הוֹדִיעֵנִי זֹאת מִלְּאִף יְהוָה וּבִשְׂרָא אֶת נִפְשִׁי בְּשׁוֹרָה מִשְׁמַחַת. וְהִנֵּה, נִשְׁלַחְתִּי אֲלֵיכֶם לְהַשְׁמִיעָה, בַּעֲבוּר תִּתְּבַשְּׂרוּ אֶף אֶתֶם; וְהִנֵּה לֹא חֲפָצְתֶם לְקַבְּלֵנִי. עַל כֵּן, כֹּה אָמַר

וְרוֹמְסִים בְּרַגְלֵיהֶם אֶת הָאֵל הַקְּדוֹשׁ; וְזֹאת מִפְּנֵי שְׁלוֹתָם וְהַצְלָחָתָם הַכְּבִידָה. וְכֹה רוֹאִים אֲנַחְנוּ כִּי אִם אֵין אֱלֹהִים מוֹכִיחַ אֶת עַמּוֹ בַּפְּגָעִים רַבִּים, אָכֵן, אִם אֵין הוּא פּוֹקֵדִם בְּמִוֹת וּבְמוֹרָא, בְּרָעַב וּבְכָל מִינֵי מַגִּפּוֹת, הֵם אֵינֶם זוֹכְרִים אוֹתוֹ. אֵהָה, מִה נִבְעָרִים בְּנֵי הָאָדָם, וּמִה בְּנֵי הַכֵּל הֵם, וּמִה רָשָׁעִים וּשְׁטָנִיִּים הֵם, וּמִה מְהִירִים לַעֲוֹל וּמִה אֲטִיִּים לַעֲשׂוֹת טוֹב; אָכֵן, מִה נִחְפָּזִים הֵם לְשִׁמְעַ לְדְבָרֵי הַמְּרָשָׁע וּלְהַטּוֹת אֶת לִבָּם אֶל הַבְּלִי הָעוֹלָם! מִה מְהִירִים הֵם לְהִתְנַשֵּׂא בְּגִּאָה; אָכֵן, מִה נִחְפָּזִים לְהִתְפָּאֵר וּלְפַעֵל כָּל מִינֵי אָוֶן; וּמִה אֲטִיִּים הֵם לְזַכֵּר אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וּלְהַטּוֹת אָזְנוֹ לַעֲצָתוֹ; וּמִה שׁוֹהִים הֵם מַלְכֶת בְּנִתְיֻבוֹת חֲכָמָה! הִנֵּה, אֵין הֵם רוֹצִים כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, אֲשֶׁר הוּא בּוֹרָאם, יִמְשַׁל בָּהֶם וַיִּמְלֹךְ עֲלֵיהֶם; עַל אִף רַב טוֹבוֹ וְרוֹחֲמֵי עֲלֵיהֶם, לְרִיק הֵם שָׁמִים אֶת עֲצָתוֹ וְאֵין הֵם חֲפָצִים כִּי יִנְהַגֵּם. אָכֵן, מִה רַבָּה אִפְסוֹת בְּנֵי הָאָדָם; לֹא יָאֵה עֶרְכָם אִף לַעֲפֹר הָאֶרֶץ. כִּי הִנֵּה, עֲפֹר הָאֶרֶץ נֶעַ הִנֵּה וְהִנֵּה וְנִחַלֵּק בַּפְּקֻדָּת אֱלֹהֵינוּ הַגְּדוֹל וְהַנִּצְחָנִי. הֵן לְקוֹלוֹ חָרְדוּ גְּבָעוֹת וְהָרִים רָעִשׁוּ. בְּקוֹלוֹ הָאֲדִיר הֵם נִבְקָעִים וְהוֹפְכִים מִישׁוֹר, אִף כְּאֶרֶץ הַשְּׁפֵלָה. הֵן בְּקוֹלוֹ הָאֲדִיר תִּרְעַד כָּל הָאֶרֶץ; וּבְקוֹלוֹ הָאֲדִיר יִנּוּעוּ מוֹסְדֵי אֶרֶץ, אִף עַד עֲצָם קִרְבָּה. אָכֵן, אִם יֹאמְרוּ אֶל הָאֶרֶץ: נִוְשֵׁ! נִוְשֵׁ! נִוְשֵׁ! נִוְשֵׁ! וְאִם יֹאמְרוּ אֶל הָאֶרֶץ: סִבִּי לְאַחֹר וַיִּאֲרֹךְ הַיּוֹם שְׁעוֹת רַבּוֹת! כֵּן יְהִי. כֹּה, עַל פִּי דְבָרֵי, שָׁבָה הָאֶרֶץ לְאַחֹר, וּלְבִנֵּי הָאָדָם נִדְמָה כִּי הַשֶּׁמֶשׁ עוֹצֵר מִלְּכּוֹ. הֵן הָאֶרֶץ הִיא הַנֶּעָה, וְלֹא הַשֶּׁמֶשׁ. הִנֵּה, אִף אִם יֹאמְרוּ אֶל מִי תְהוֹם רַבָּה: יִבְשׁוּ! כֵּן יְהִי. וְאִם יֹאמְרוּ אֶל הָהָר הַזֶּה: קוּמָה וּבּוֹא; וְעַל הָעִיר הַזֹּאת נִפֹּל וְהִיא תִקְבֹּר! כֵּן יְהִי. אִם יִסְמֹן אִישׁ אוֹצֵר בְּאֲדָמָה, וַיֹּאמֶר יְהוָה: אֲרוֹר הַמְּסֻמּוֹן, בַּעֲבוּר עוֹלָת טוֹמְנָהוּ אֲרוֹר יְהִי. וְאִם יֹאמֶר יְהוָה אֶל הָאוֹצֵר: אֲרוֹר תְּהִיָּה, וְלֹא יִמְצָאָה אִישׁ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם! הִנֵּה לֹא יִשְׁגִּיחוּ אָדָם מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. אִם יֹאמְרוּ יְהוָה אֶל אִישׁ: יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ דְּבַר אָוֶן, אֲרוֹר תְּהִיָּה לְעוֹלָם! כֹּה יְהִי. וְאִם יֹאמְרוּ יְהוָה: מִפְּנֵי עוֹוֹנָה, הִכְרַת תִּכְרַת מִלִּפְנֵי! יִסְבֵּב הוּא כִּי יָקוּם הַדָּבָר. אוֹי לְאִישׁ אֲשֶׁר

לא יטמין את אוצרו לשמי, ארור הוא וארור
 אוצרו, ואיש לא יצילנו מפני קללת הארץ.
 בוא יבוא היום אשר הם יטמינו את אוצרותיהם,
 כי שותו לבם לעשר; ויען אשר שותו לבם לעשרם,
 ויטמינו את אוצרותיהם בעת אשר ינוסו מפני
 אויביהם; אכן, יען אשר לא לשמי יטמינום,
 ארורים יהיו, הם ואוצרותיהם. ביום ההוא
 הכה יכו, נאום יהוה. ראו, אנשי העיר הגדולה
 הזאת, שמעו אל דברי; האזינו לדברי יהוה;
 הנהו אומר כי ארורים אתם מפני עשרכם, ואף
 עשרכם ארוה, כי שתם לבכם לו, ולא שמעתם
 לדברי מי אשר נתנו לכם. לא זכרתם את יהוה
 אלהיכם בדברים אשר ברכתם, אף זוכרים אתם
 תמיד את עשרכם ואינכם מודים עליו ליהוה
 אלהיכם; אכן, אין לבכם נמשך אל יהוה כי הוא
 תופח בגאוה רבה, ואתם עוסקים בהתפארות
 ובהתנשאות, בקנאה ובסכסוכים, בידון
 ובדיפות, ובכרצח ובכל מיני עול. על כן שולח
 יהוה אלהים מארה בארצכם ואף בעשרכם,
 וזאת מפני עוונכם. אוי לעם הזה כי הגיעה
 העת אשר אתם מגרשים את הנביאים ולועגים
 להם, ורוגמים בהם אבנים והורגים אותם
 ועושים להם כל מיני עולה, כאשר עשו להם
 בימי קדם. ובדברכם אומרים אתם: אלו חיינו
 בימי אבותינו אשר מלפנים, לא היינו הורגים
 את הנביאים, לא רוגמים בהם אבן ומגרשים
 אותם. הנכם רעים מאבותיכם. חי יהוה כי
 בבוא אליכם נביא וכהודיעו אתכם את דבר
 יהוה המעיד על חטאתיכם ועוונותיכם, אתם
 רוגזים עליו, מגרשים אותו ומבקשים כל דרך
 להשמידו. אכן, תאמרו כי נביא שקר הוא,
 וחוטא, ושלוח מאת השטן, יען אשר מעיד
 הוא כי מעשיכם רעים. ואם יבוא אליכם איש
 ויאמר עשו זאת ואין בך עון, עשו זאת ולא
 תסבלו! או אם יאמר: לכו בדרך גאות לבכם,
 לכו אחר גבהות עיניכם ועשו ככל תאות
 לבכם! הן קבל תקבלוהו ונביא תכנוהו. אכן,
 אותו תרוקמו ומהונכם תתנו לו; את זהבכם
 וכסףכם תתנו לו ובגדי יקר תלבישוהו; יען
 אשר יחליק דבריו אליכם ויאמר כי הכל טוב,

יהוה: יען אשר הקשו עם הנפיים את לבם,
 בלתי אם ישובו מרעתם אסיר את דברי מהם,
 ואאסף מהם את רוחי, נשוא לא אשאם עוד,
 ואת לב אחיהם אטה עליהם. ולא תחלפנה
 ארבע מאות שנה בטרם אסב עליהם את
 מכתם; אכן, פקוד אפקדם בחרב ובקרב ובמגפה.
 אכן, בעז אפי אפקדם, ובדור הרביעי יחיו מבני
 אויביכם אשר יחזו בכליונכם החרוץ; וכל זאת
 אכן יבוא עליכם בלתי אם תשובו מרעתכם,
 נאום יהוה. ובני הדור הרביעי הם אשר יביאו
 את כליונכם. אף אם תנחמו על רעתכם
 ותשובו אל יהוה אלהיכם, אשיב מכם את
 חמתי, נאום יהוה. כי כה אמר יהוה: ברוכים
 הם השבים מרעתם הפונים אלי, אף אוי
 לאשר לא ישוב. אכן, אוי לעיר הגדולה הזאת,
 ורעתחמלה; הן בעבור הצדיקים היא נצלת.
 כי כה אמר יהוה: אוי לעיר הגדולה הזאת,
 יען אשר רואה אני כי רבים מהם, אכן,
 רב יושבי העיר הגדולה הזאת יקשו את לבם
 עלי, נאום יהוה. אף ברוכים הם המנחמים על
 חטאייהם, כי אותם אציל. הן לולא הצדיקים
 אשר בעיר הגדולה הזאת, שלחתי אש מן
 השמים והשדמתיה. הן בעבור הצדיקים היא
 נצלת. אף הנה תבוא העת, והשלכתם את
 הצדיקים מקרבכם, אז תבשילו לקראת
 השדמתיכם, נאום יהוה; ואוי לעיר הגדולה
 הזאת, על הרשעה ועל התועבות אשר בקרבה.
 אוי לעיר גדעון, על הרשעה ועל התועבות אשר
 בה. ואוי לכל הערים אשר בארץ מסביב, אשר
 נחלון הנפיים, מפני הרשעה והתועבות אשר
 בקרבן. כי כה אמר יהוה צבאות: קללה תבוא
 על הארץ, מפני אנשיה, אכן, מפני רשעתם
 ותועבותיהם. וכל אשר הטמין את אוצרו
 באדמה לא ימצאהו בעת ההיא, מפני קללת
 הארץ הגדולה; לא כן הצדיק אשר יטמין את
 אוצרו לשם יהוה, נאום יהוה צבאות, אלהי
 אמת הגדול. כי כה אמר יהוה: חפצי כי הם
 יטמינו את אוצרותיהם לשמי; ארור הוא אשר
 לא יטמין את אוצרו לשמי; כי הטמין לא יטמין
 איש את אוצרו לשמי, כי אם הצדיק; וכל אשר

לכם אות; בעוד חמש שנים, והנה בא בן אלהים
 לגאל את כל אשר יאמינו בשמו. וזה לכם האות
 לעת בואו; הנה יראו מאורות גדולים בשמים,
 עד כי בלילה אשר לפני בואו לא תהיה כל
 חשכה, ובשני בני אדם ידמה כאילו יום הוא.
 על כן יהיו יום ולילה יום כאלו יום אחד הם,
 בלא לילה. וזה לכם אות, כי אכן תדעו על
 זריחת השמש ועל שקיעתו, לכן ידוע תדעו כי
 יהיו אלה שני ימים ולילה; והלילה אשר לא
 יחשיך, הוא הלילה לפני הנלדו. והנה, כוכב
 חדש יעלה, אשר כמותו לא ראיתם מעודכם;
 ואף זה יהיה לכם אות. ואין זה הכל, אותות
 ונפלאות רבים יהיו בשמים. אזי תשתוממו
 ותתפלאו, עד כי לארץ תפלו. וכל אשר יאמין
 בבן אלהים, יחיה חיי עולם. וזה צוני יהוה על
 ידי מלאכו לבוא ולהגיד לכם את הדבר הזה;
 אכן, הוא צוה כי אנבא לכם את הדברים
 האלה; וזה אמר אלי: קרא נא אל העם הזה,
 הנחמו על חטאיכם ופנו את דרך יהוה! ויען
 אשר לפני אני, ודברתי אליכם את אשר צוני
 יהוה, ויען אשר היו הדברים עליכם קשים,
 הנכם רוגזים עלי ומבקשים לכלותני, ואתם
 גרשתם אותי מקרבכם. ועתה תשמעו את
 דברי, כי בעבור זאת עליתי על חומת העיר
 הזאת, למען תשמעו ותדעו את משפט אלהים
 המצפה לכם מפני עוונותיכם, ואף למען תדעו
 את תנאי התשובה; ובעבור תדעו על בוא
 ישוע המשיח, בן אלהים, אבי שמים וארץ,
 בורא הכל מבראשית; ואף למען תדעו על
 אותות בואו, בעבור תאמינו בשמו. ואם
 תאמינו בשמו, תשובו מכל חטאתיכם, ובזאת
 תהיה לכם כפרה עליהם, בזכותו. והנה, אות
 נוסף נותן אני לכם, אות על מותו. כי הנה,
 אכן מות ימות הוא בעבור תבוא השועה.
 אכן, ראוי הדבר והכרח עליו למות בעבור קים
 את תחית המתים, אשר על ידיה יובאו בני האדם
 אל נכח פני יהוה. אכן, המנות הזה מביא את
 התחיה וגואל את כל האנושות מן המנות
 הראשון, אשר הוא מנת רוחני. כי כל האנושות,
 יען אשר נכרתה מלפני יהוה על ידי נפילת אדם,

כט לא תמצאו בו כל מום. הוי, דור רשע ונלוז;
 עם קשה ועקש, עד מתי, סוברים אתם, ישאכם
 יהוה? עד מתי תפקירו עצמכם לסור אחר
 מנהיגים שוטים ועורים? עד מתי תבחרו
 בחשך תחת אור? הנה כבר בוערת חמת
 יהוה עליכם. הנה הוא ארר את הארץ מפני
 עוונותיכם. הנה באה העת אשר יקלל יהוה
 את עשרכם, כי יהפך חלק, אשר לא תהיה לכם
 אחיזה בו, ובימי עניכם ישמט מידכם. ובימי
 עניכם תקראו אל יהוה, אף לשוא תקראו, כי
 כבר נחרץ חרבונכם וכליוונכם נכון, נאום יהוה
 צבאות. אזי תבכו ותיללו, אכן, ביום ההוא
 תקוננו לאמר: מי יתן והייתי שוב מרעתי
 ונמנע מהרג את הנביאים, ומרגם אותם באבן
 ומגרשם. אכן, ביום ההוא תאמרו: מי יתן
 ונכרנו את יהוה אלהינו ביום תתו לנו את
 עשרנו, כי אז לא היה חלק ונשמט מידנו,
 כי הנה אבד לנו עשרנו. הנה אנחנו מניחים
 כאן כלי ולמחרת הוא נעלם. הנה חרבוננו
 תלקחנה ממנו ביום אשר נבקשו לקרב.
 את אוצרותינו הטמנו והם נשמטו ממנו,
 מפני קללת הארץ. מי יתן ושבנו מרשתנו ביום
 אשר בו שמענו את דבר יהוה; כי הנה ארוה
 הארץ וכל דבר חלק ונשמט מידנו. הנה
 מקפים בשדים, אכן, מכתרים במלאכי המבקש
 לאבד את נפשותינו. הנה, גדול עוננו. אנא,
 יהוה, הלא תשיב אפך ממנו? בלשון כזאת
 תדברו בעת ההיא. הנה, חלפו אז ימי מבחנכם.
 עכבתם את יום ישועתכם עד אשר אחרתם
 לעולם וכליוונכם נחרץ. כי בקשתם כל ימי חייכם
 את אשר לא יכלתם להשיגו. אכן, בקשתם
 אשר בעשית אנו, וזה נגד לטבע הצדק אשר
 לאדונו הגדול, רבון העולמים. אהה, תושבי
 הארץ, מי יתן והקשבתם לדבריו ואני מתחנן
 כי ישיב יהוה מכם את אפו, וכי תנחמו
 מחטאתכם ותושעו.

יד

א והיה כי עוד דברים רבים מאד, אשר אין לכתבם,
 ב נבא שמואל הלמני. והוא אמר אליהם: הנני נותן

ל החֲסִיבִים בְּדִין אֶת הַרְשָׁעָתָם עַל עֲצָמָם. זָכְרוּ, זָכְרוּ נָא, אַחִי, כִּי כָּל הָאוֹבֵד, לְשֵׁם עֲצָמוֹ הוּא אוֹבֵד, וְכָל הַפּוֹעֵל עָלָיו, לְעֲצָמוֹ הוּא מַעֲוֵל; כִּי חֲפִשִּׁיִּים הֵנֶכֶם, וְרָשָׁאִים אַתֶּם לַפֶּעַל בְּרִשּׁוֹת עֲצָמְכֶם; כִּי הִנֵּה נָתַן לָכֶם אֱלֹהִים דַּעַת וְעִשָּׂה אֶתְכֶם בְּנֵי חַרִּין. אָכֵן, הוּא נָתַן לָכֶם לְהַבְדִּיל בֵּין טוֹב וּבֵין רָע; וְהוּא נָתַן לָכֶם לִבְחֹר בַּחֲסִים אוֹ בַּמָּוֶת; וּבִידְכֶם לְהִסִּיב עֲשׂוֹת וּלְהִשִּׁיב עֲלֵיכֶם אֶת הַטּוֹב, וּבִידְכֶם לְהִרְעוֹת וּלְהִשִּׁיב עֲלֵיכֶם אֶת הָרָע.

טו

א וְעַתָּה, אַחִי הָאֲהוּבִים, הִנְנִי מוֹדִיעֶכֶם כִּי בִלְתִּי אִם תִּשְׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם, לְשֵׁמוֹ בְּתִיכֶם מֵאִין יוֹשֵׁב. אָכֵן, בִּלְתִּי אִם תִּשְׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם, תִּקְאָבְלָה וְשִׁיכֶם אֲבָל כִּבֵּד בַּעַת הַנִּיקָן כִּי תִבְקָשׁוּ לְנוֹס, וְלֹא יִהְיֶה לָכֶם מִפְּלִט; אוֹי לְנָשִׁים הַהֲרוֹת כִּי לֹא תוֹכְלָה לְהַמְלִט מִפְּנֵי כִבֵּד מִשְׁאָן; עַל כֵּן בְּרַגְלִים הֵן תִּרְמַסְנָה וּלְכִלְיוֹן תִּעֲזֹבְנָה. אוֹי לָעַם הַזֶּה הַנִּקְרָא עַם נָפִי, בִּלְתִּי אִם יִשְׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם בְּרִאוֹתֶם אֶת כָּל הָאוֹתוֹת וְהַנִּפְלְאוֹת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר יִרְאוּ לְעֵינֵיהֶם; כִּי הֵם עַם אֲשֶׁר נִבְחַר לִיהוָה; הֵן אֶת עַם נָפִי הוּא אֶהָב וְאֶף הוֹכִיחַ; אָכֵן, בְּיוֹם עֲוֹנָם הוּא הוֹכִיחָם מֵאַהֲבָתוֹ אוֹתָם. וְהִנֵּה, אַחִי, אֶת הַלְּמָנִים הוּא שָׂנֵא, כִּי מַעֲשִׂיהֶם הִיוּ רָעִים תָּמִיד; וְזֹאת מִפְּנֵי הַעֲוֹן אֲשֶׁר בְּמִסְרַת אֲבוֹתֵיהֶם. וְאוֹלָם, הִיתָה לָהֶם הַיְשׁוּעָה עַל יְדֵי הַסִּפְת הַנִּפְיִים; וּבַעֲבוּר זֹאת תִּקְרֶיךָ יְהוָה אֶת יְמֵיהֶם. וּרְצוֹנִי כִּי תִרְאוּ כִּי רַבִּם הוֹלְכִים בְּנִתִּיב חוֹבְתָם, וְהֵם מִשְׁגִּיחִים בְּהִתְהַלֵּכָם לִפְנֵי אֱלֹהִים, וּמִקְפִּידִים לְשׁוֹר אֶת מִצְוֹתָיו וְאֶת חֻקָּיו וְאֶת מִשְׁפָּטָיו עַל פִּי תוֹרַת מֹשֶׁה. הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי רַבִּם עוֹשִׂים כֵּן, וְהֵם מֵתַמְצִים בְּשִׁקְדָּה לֹא לָאוֹת לְהַבִּיא אֶת שְׂאָר אַחֵיהֶם אֶל דַּעַת הָאֱמֶת. עַל כֵּן רַבִּים הֵם הַנִּסְפָּחִים עֲלֵיהֶם מִדֵּי יוֹם בְּיוֹמוֹ. הֵן אֲמַנְם יוֹדְעִים אֶתָּם, יַעַן אֲשֶׁר בַּעֲנִיכֶם חֲזִיתֶם בְּזֹאת, כִּי כָּל אֲשֶׁר מִתְוַדְּעִים אֶל הָאֱמֶת וְאֶל הַכֶּרֶת מִסּוּרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם כִּי מִרְשָׁעוֹת וְנִתְעֲבֹבוֹת הֵן, וּמִנִּהְגִים לְהִאֲמִין בְּכִתְבֵי הַקֶּדֶשׁ, אָכֵן, בְּנִבְאוֹת הַנְּבִיאִים הַקְּדוּשִׁים

נְחֻשְׁבֶּת לְמִתָּה, בַּעֲנִינִי הָרוּחַ כְּבַעֲנִינִי הַגּוֹף. וְהִנֵּה, תַּחֲתֵי הַמְּשִׁיחַ גּוֹאֲלֶת אֶת הָאֲנוּשׁוֹת; אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם הִיא מְשִׁיבָה אֶל נִכְח פְּנֵי יְהוָה. וְהִיא מְקַיֶּמֶת אֶת תְּנָאֵי הַתְּשׁוּבָה, אֲשֶׁר כָּל הַשֵּׁב מִרְעָתוֹ אֵינוֹ נִכְרַת וְאֵינוֹ מְשָׁלָךְ אֶל הָאֵשׁ. וְאוֹלָם כָּל אֲשֶׁר אֵינוֹ שֵׁב מִרְעָתוֹ נִכְרַת וּמְשָׁלָךְ אֶל הָאֵשׁ, וְשֵׁב עָלָיו מוֹת רֹחוּנִי, מוֹת שָׁנִי, כִּי הוּא נִכְרַת שְׁנִית בְּאֲשֶׁר לְעֵינֵי צֶדֶק. לָכֵן, שׁוּבוּ מִרְעַתְכֶם, שׁוּבוּ פֶן תִּרְשָׁעוּ וְתוֹרְדוּ אֶל הַמָּוֶת הַשְּׁנִי, יַעַן אֲשֶׁר יִדְעַתֶּם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְלֹא עֲשִׂיתֶם אוֹתָם. וְהִנֵּה, כְּפִי אֲשֶׁר אֲמַרְתִּי לָכֶם עַל אוֹת שְׁנִי, אוֹת עַל מוֹתוֹ, הִנֵּה בְּיוֹם הַהוּא אֲשֶׁר הוּא יְמוֹת, יִחְשַׁף הַשֶּׁמֶשׁ וְיִסְרַב לְהַגִּיהַ אוֹרוֹ עֲלֵיכֶם וְכִמּוּהוּ הַיָּרֵחַ וְהַכּוֹכָבִים; וְלֹא יִזְרַח אוֹר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת בַּמָּשָׁךְ שְׁלֹשָׁה יָמִים, מִשְׁעַת מִיתָתוֹ וְעַד שְׁעַת קוּמוֹ מִן הַמֵּתִים. וְבַעַת אֲשֶׁר יִשִּׁיב אֶת רוּחוֹ וְיִפְצוּ וְרַעֲמִים וּבְרָקִים בַּמָּשָׁךְ שְׁעוֹת רַבּוֹת, וְהָאָרֶץ תִּחְרַד וְתִרְעַד, וְהַסְּלָעִים אֲשֶׁר עַל פְּנֵיהָ אֲשֶׁר הֵם מֵעַל הָאָרֶץ וּמִתַּחְתֶּיהָ, אֲשֶׁר יוֹדְעִים אֶתָּם כִּי הַיּוֹם מוֹצִיקִים הֵם, אוֹ כִּי רַבִּם גּוֹשׁ מוֹצֵק, יִבְקָעוּ. אָכֵן, הַבְּקָע יִבְקָעוּ הֵם, וּמֵאֵז וְהִלָּאָה יִמְצְאוּ סוֹדִיקִים וּמִבְּקָעִים, שְׁבוּרִים וּמְפּוֹרָרִים עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ, מֵעֲלִיהָ וּמִתַּחְתֶּיהָ. בַּעַת הַהִיא תִּתְחַלְלֶנָּה סַעְרוֹת גְּדוֹלוֹת וְהָרִים רַבִּים יִשְׁפְּלוּ וְיִהְיוּ לְבִקְעוֹת, וּמִקּוֹמוֹת רַבִּים הַנִּקְרָאִים הַיּוֹם בְּקַעוֹת יִהְיוּ הָרִים גְּבוּהִים וְנִשְׁאִים. וּדְרָכִים רַבּוֹת תִּהְרַסְנָה, וְעָרִים רַבּוֹת תִּהְיֶינָה לְשִׁמְמָה. וּקְבָרִים רַבִּים יִפְתָּחוּ וְיִוצִיאוּ רַבִּים מִמִּיתָהֶם, וּקְדוּשִׁים רַבִּים יוֹפִיעוּ לִפְנֵי רַבִּים. כֹּה דִבֵּר אֱלִי הַמַּלְאָךְ. אָכֵן, הוּא אָמַר לִי כִּי רַעֲמִים וּבְרָקִים יִתְחַלְלוּ בַּמָּשָׁךְ שְׁעוֹת רַבּוֹת. וְהוּא אָמַר אֵלֵי כִּי בַעַת הַתְּחַלּוֹל הָרַעַם וְהַבְּרָק וְהַסַּעְרָה, יִחֻלוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, וְכִי חֲשָׁךְ יִכְסֶּה אֶת פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ בַּמָּשָׁךְ שְׁלֹשָׁה יָמִים. וְהַמַּלְאָךְ אָמַר אֵלֵי כִּי רַבִּים יִרְאוּ דְּבָרִים אֵף גְּדוֹלִים מֵאֵלֶּה, לְמַעַן יֵאֱמִינוּ כִּי הָאוֹתוֹת וְהַנִּפְלְאוֹת הָאֵלֶּה יִחֻלוּ עַל פְּנֵי כָּל הָאָרֶץ הַזֹּאת, לְבַל תִּהְיֶה כָּל סִבָּה לְסַפֵּק בֵּין בְּנֵי הָאָדָם; וְזֹאת לְמַעַן יִשָּׁע כָּל הַמֵּאֲמִין, וּלְמַעַן יִחּוֹל מִשְׁפַּט צֶדֶק עַל כָּל אֲשֶׁר לֹא יֵאֱמִין; וְאֵף לְמַעַן יִבְיִאוּ

טז

א וְהָנָה, רַבִּים הָיוּ הַשּׁוֹמְעִים אֶת דְּבָרֵי שְׁמוּאֵל
הַלֵּמְנִי, אֲשֶׁר דִּבֶּר מֵעַל חוֹמַת הָעִיר. וְכָל אֲשֶׁר
הָאָמִין בְּדָבְרוֹ הִלֵּךְ וּבִקֵּשׁ אֶת נְפִי; וּבְבוֹאָם אֵלָיו,
הֵם הִתְנוּדוּ לִפְנֵיו עַל חֲטָאֵיהֶם בְּלֹא כַחַשׁ וּבִקְשׁוּ
בִּלְהִסְתֵּב לְשֵׁם יְהוָה. אֲף כָּל אֲשֶׁר לֹא הָאָמִינוּ
בְּדָבְרֵי שְׁמוּאֵל רָגְזוּ עָלָיו וְהִשְׁלִיכוּ אֲבָנִים לְעֶבְרוֹ,
אֶל רֹאשׁ הַחוֹמָה, וְרַבִּים אִף יָרוּ אֵלָיו חֲצִים
בְּעִמְדוֹ עַל הַחוֹמָה. אֲף רוּחַ יְהוָה הָיָה עִמּוֹ וְהֵם
לֹא יָכְלוּ לִפְגֹּעַ בוֹ בְּאַבְנֵיהֶם וּבְחֲצֵיהֶם. וְהָיָה
כְּאֲשֶׁר רָאוּ כִּי לֹא יוֹכְלוּ לִפְגֹּעַ בוֹ, הָאָמִינוּ רַבִּים
נוֹסְפִים בְּדָבְרָיו וְהָלְכוּ אֶל נְפִי לְשֵׁם טְבִילָה.
ד כִּי הִנֵּה הָיָה נְפִי מִטְבִּיל וּמִנְבֵּא וּמִשְׁפִּי, קוֹרֵא
אֶת הָעָם לְתִשְׁבּוּבָה וּמִרְאָה אוֹתוֹת וּנְפִלְאוֹת,
וְעוֹשֶׂה נִסִּים בְּקִרְבָּה הָעָם, בְּעִבּוּר יָדָעוּ כִּי אֲכֹן
קִרְבִּי בּוֹא הַמְּשִׁיחַ. וְהוּא סֵפֶר לָהֶם עַל דְּבָרֵים
הַקְּרוֹבִים לְבוֹא בְּעִבּוּר יָדָעוּ וַיִּזְכְּרוּ בַּעַת בּוֹאָם
כִּי הֵם נִודְעוּ לָהֶם מִרְאֵשׁ, לִמְעַן יֵאָמְנוּ. לְכֹן
הָלְכוּ כָּל הַמֵּאֲמִינִים בְּדָבְרֵי שְׁמוּאֵל אֶל נְפִי
לְשֵׁם טְבִילָה, כִּי הֵם בָּאוּ כְּשִׁבִּים עַל רַעְתָּם
וּמִתְּנוּדִים עַל חֲטָאֵיהֶם. אֲף רַב הָאֲנָשִׁים לֹא
הָאָמִינוּ בְּדָבְרֵי שְׁמוּאֵל. וְהָיָה בְּרֹאֲתָם כִּי לֹא
יִכְלּוּ לִפְגֹּעַ בוֹ בְּאַבְנֵיהֶם וּבְחֲצֵיהֶם, הֵם קִרְאוּ
אֶל שָׂרֵיהֶם לֵאמֹר: קַחוּ אֶת הָאִישׁ הַזֶּה
וְכַפְתּוּהוּ, כִּי שָׂדֵה אַחָז; וּמִפְּנֵי כֹחַ הַשֵּׁטֶן אֲשֶׁר
בְּקִרְבּוֹ אֵינָנו יְכוּלִים לִפְגֹּעַ בוֹ בְּאַבְנֵינוּ וּבְחֲצֵינוּ;
ז לְכֹן קַחוּהוּ וְכַפְתּוּהוּ וְהוֹצִיאוּהוּ מִפֹּה! וְהָיָה
בְּבוֹאָם לְשַׁלַּח בּוֹ יָד, וְהִנֵּה הוּא הַשְׁלִיךְ עַצְמוֹ
מִן הַחוֹמָה וְנָס מֵאַרְצָם אֶל אֲרָצוֹ וְהִחַל לְהִטִּיף
ח וּלְנַבֵּא בְּקִרְבָּה עִמּוֹ. וְלֹא יִסַּף אִישׁ מִן הַנְּפִיִּים
לְרֹאוֹתוֹ. כֹּה הָיָה מִצַּב הָעָם. וְכֹה כָּלְתָה שְׁנַת
שְׁמוֹנִים וָשֵׁשׁ לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים בְּעַם נְפִי.
י וְאִף כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת שְׁמוֹנִים וָשֶׁבַע לְשִׁלְטוֹן
הַשּׁוֹפְטִים, בְּעוֹד אֲשֶׁר רַב הָעָם מִחֻזֵּק בְּנִגְאוֹתוֹ
וּבְרִשְׁעוֹתוֹ, וְהַמְעַשִּׂים מִתְּהַלְכִּים בְּרַב הַשְׁגָּחָה
יֵאָהֳרָה. וְכֹזֶה הָיָה מִצַּבָּם אִף בְּשְׁנַת
יב שְׁמוֹנִים וָשִׁשׁ לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים. וּבְשְׁנַת
שְׁמוֹנִים וָתֵשַׁע לְשִׁלְטוֹן הַשּׁוֹפְטִים לֹא חָל כְּמַעַס
כָּל שְׁנוֹי בְּמִצַּב הָעָם וְזוֹלַת הַכְּבֹדָה עִוּוֹנָם, כִּי פָּעְלוּ

הַכְּתוּבוֹת, הַמּוֹלִיכוֹת אוֹתָם אֶל אֲמוֹנַת יְהוָה
וְאֶל הַתִּשְׁבּוּבָה, וְהָאָמוֹנָה וְהַתִּשְׁבּוּבָה הָאֵלֶּה
ח מְחוֹלְלוֹת שְׁנוֹי בְּלִבָּם; אֲכֹן, יוֹדְעִים אֲתָם כִּי
כָּל אֲשֶׁר הִגִּיעוּ לִידֵי כֹף, אֵיתָנִים הֵם וַיִּצְיָבִים
בְּאֲמוֹנָתָם וּבְדָבְרֵי אֲשֶׁר עַל יָדָיו נַעֲשׂוּ בְּנֵי
חֲרִין. וְעוֹד יוֹדְעִים אֲתָם כִּי הֵם קִבְּרוּ אֶת כָּלִי
נִשְׁקָם וְכִי יֵרָאִים הֵם לְשִׁאֲתָם, פֶּן יִחְטְאוּ בְּכָל
אִפְּן שֶׁהוּא; הֵן רֹאִים אֲתָם כִּי יֵרָאִים הֵם לַחֲטָא,
וְכִי יִבְכְּרוּ לְהִרְמֵס וּלְהִהָרֵג בְּיַד אוֹיְבֵיהֶם,
וְלֹא יִשְׂאוּ אֶת חֲרִבוֹתֵיהֶם עֲלֵיהֶם, וְזֹאת מִפְּנֵי
י אֲמוֹנָתָם בְּמִשְׁחָת. וַיַּעַן אֲשֶׁר יִצְיָבִים הֵם
בְּאֲמוֹנָתָם בְּאֲשֶׁר הֵם מֵאֲמִינִים, אֲכֹן, מִפְּנֵי
אֵיתָנוּתָם, אַחֵר אֲשֶׁר תֵּאִיר לָהֶם הַדַּעַת,
בִּרְךְ יִבְרַכֵּם יְהוָה וַיֹּאדְרֶךְ אֶת יְמֵיהֶם, עַל אִף
יג עִוּוֹנָם. אֲכֹן, אִף אִם יִדְרָדְרוּ אֶל חֹסֶר אֲמוֹנָה,
יֹאדְרֶךְ יְהוָה אֶת יְמֵיהֶם, עַד אֲשֶׁר יָבוֹא הַיּוֹם
אֲשֶׁר עָלָיו דְּבָרוֹ אֲבוֹתֵינוּ, וְכֹן הִנְבִּיא נְנוֹס
וּנְבִיאִים רַבִּים נוֹסְפִים, בְּדָבְרֵי הַשְּׁבִת אַחֵינוּ
יד הַלֵּמְנִים שְׁנִית אֶל יְדִיעַת הָאָמֶת. הַנְּנִי אוֹמֵר
לָכֶם כִּי בְּאַחֲרִית הַיָּמִים יַחֲלוּ דְבָרֵי בְרִית יְהוָה
עַל אַחֵינוּ הַלֵּמְנִים; וְעַל אִף הַצָּרוֹת הַרְבוֹת אֲשֶׁר
תִּפְקֹדְנָה אוֹתָם, וְאִף כִּי יִגְרְשׁוּ מִמְּקוֹם אֶל מְקוֹם
עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה, וַיִּדְרָדּוּ וַיִּפְּצוּ עַל פְּנֵי
הָאָרֶץ, בְּלֹא מְקוֹם מִקְלָט, רַחֵם יִרְחָמֶם יְהוָה.
יז וְזֹאת עַל פִּי דְבַר הַנְּבוּאָה כִּי הֵם יִשׁוּבוּ אֶל דַּעַת
הָאָמֶת, אֲשֶׁר הָיָה יְדִיעַת גּוֹאֲלָם, רוּעֵם הַגְּדוֹל
יח וְהַנָּאֵמָן, וַיִּמְנֵנו עִם צֹאנֹו. לְכֹן הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם,
כִּי אִם לֹא תִשְׁבוּ מִרְעַתְכֶם, יִיטֵב לָהֶם מֵאֲשֶׁר
טו לָכֶם. כִּי אֵלֹו הֵם, אֲשֶׁר הִדְרָדְרוּ אֶל חֹסֶר
אֲמוֹנָה מִפְּנֵי מִסּוּרוֹת אֲבוֹתֵיהֶם, הִרְאוּ אֶת
מַעֲשֵׂי הָעֵז אֲשֶׁר הִרְאוּ לָכֶם, אֲזִי נֹוכַחְתָּם כִּי
לְעוֹלָם לֹא הָיוּ שָׁבִים לְהִדְרָדֵר אֵלֵי חֹסֶר אֲמוֹנָה.
טז לְכֹן, כֹּה אָמַר יְהוָה: לֹא אַעֲשֶׂה בָהֶם כְּלָה עַד
תָּמָס, כִּי אִם אֶסָּב כִּי בְיוֹם חֲקָמְתִּי הֵם יִשׁוּבוּ
יז אֵלַי, נְאוּם יְהוָה. וְעַתָּה, כֹּה אָמַר יְהוָה עַל עַם
נְפִי: בְּלִתִּי אִם יִשׁוּבוּ מִרְעַתָּם, וַיִּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת
אֶת רְצוֹנִי, אֲשַׁמְּדִם עַד תָּמָס, נְאוּם יְהוָה. וְזֹאת
מִפְּנֵי חֹסֶר אֲמוֹנָתָם, עַל אִף מַעֲשֵׂי הָעֵז אֲשֶׁר
עָשִׂיתִי בְּקִרְבָּם. חִי יְהוָה כִּי בּוֹא יָבוֹאוּ כָּל
אֵלֶּה, נְאוּם יְהוָה.

מאמינים בדבר גדול ומפלא, אשר יקרה, אולם
לא בקרבנו, כי אם בארץ רחוקה, ארץ אשר לא
נודעה; לכן יש בידם להחזיקנו שקועים בבלי
דעת, כי איננו יכולים לחזות במו עינינו כי אמת
דברים. ועל ידי דרכי הערמה והסתרים אשר
למרשע ההוא, ופעלו הם איזו פעלת מסתורין
אשר לא נוכל להבין ואשר תתנגנו עבדים
לדבריהם ואף להם עצמם. כי סומכים אנו
בהם בלמוד דבר אלהים. לכן, אם נכנע להם
יחזיקונו במצב בערות כל ימי חיינו. ועוד
דברים רבים, אשר היו אולת והבל, עלו בלב
העם, והם נרששו ונבהלו, כי עוררם השטן
לפעל תמיד און; כי הוא היה משוטט ומפיץ
שמועות ומדון על כל פני הארץ, למען יקשה
את לב בני האדם על הטוב ועל אשר עתיד
לבוא. ועל אף האותות והנפלאות אשר נעשו
בקרב עם יהוה, והנסים הרבים אשר עשו,
השיג השטן אחיזה חזקה בלב האנשים אשר
על כל פני הארץ. כה כלתה שנת תשעים
לשלטון השופטים בעם נפי. וכה תם ספר
הילקמן, על פי כתבי הילקמן ובניו.

האנשים ביתר שאת את אשר הוא הפך למצוות
אלהים. ובשנת תשעים לשלטון השופטים,
נתנו לעם אותות גדולים ונפלאות, ודברי
הנביאים החלו להתקיים. ומלאכים הופיעו
לפני בני אדם, לפני אנשים חכמים, והודיעו
בשורת ששון ורב שמחה. אכן, בשנה ההיא
החלו דברי כתבי הקדש להתקיים. על אף זאת
הקשו האנשים את לבם, וזולת הדברים ביותר
באמונתם, אשר היו בהם נפיים וגם למנים.
והאנשים החלו לסמוך על כחם ועל חכמתם,
לאמור: אשר לדברים אחרים מבין דברים כה
רבים, אפשר כי הם נחשו נכונה; אף יודעים
אנו כי כל המעשים הגדולים והנפלאים
האלה אשר דבר עליהם לא יתכנו ולא יהיו.
והם החלו להתנפח ולריב ביניהם, לאמור:
אין זה מתקבל על הדעת כי אחד כמשיח יבוא;
ואם כן הדבר והוא בן אלהים, אבי שמים וארץ
כפי אשר נאמר, מדוע לא יתגלה אלינו כאלהים
אשר יהיו בירושלם? מדוע לא יתגלה בארץ
הזאת, כבארץ ירושלים. הנה יודעים אנו
כי מסרת רשע מסרו לנו אבותינו, לעשותנו

ספר נפי ג

ספר נפי בן נפי בן הילקמן, הוא הילקמן בן הילקמן בן עלמא בן עלמא אשר היה צאצא נפי בן לחי אשר יצא
מירושלם בשנה הראשונה למלך צדקיהו, מלך יהודה. (בערך 1-35 לספירה.)

תחת אביו, אלה כתבי זכרונות העם הזה.
והיה בראשית שנת תשעים ושתים, והנה החלו
נבואות הנביאים להתקיים ביתר דיוק; כי נעשו
בקרב העם אותות ונפלאות גדולים יותר.
אף היו אשר אמרו כי עת קיום דברי שמואל
הלמני כבר חלפה. והם החלו לשחוק על
אחיהם, ואמרו: הנה חלף המועד ודברי שמואל
לא התקיימו; על כן לשוא היה ששונכם ולרית
אמונתכם בדבר הזה. והם הקימו מהומה
גדולה בכל הארץ; והאנשים אשר האמינו
נעצבו מאד פן לא יתקיימו הדברים האמורים

א

ושנת תשעים ואחת חלפה, והיו שש מאות
שנה מעת יציאת לחי מירושלם. ובשנה ההיא
היה לכוניאוס השופט העליון ומושל הארץ.
ונפי בן הילקמן יצא מארץ ורעהמלה אחר
הפקידו בידי נפי, בכורו, את לוחות נחשת
הקלל ואת כל כתבי הזכרון ואת כל החפצים
אשר נשמרו בהיותם קדושים מעת יציאת לחי
מירושלם. והוא יצא מן הארץ ואיש אינו
יודע לאן הלך. ובנו נפי רשם את הזכרונות

הנביאים; אכן, לא נפל מהם דבר. ואף כוכב
חדש הופיע, כדבר אשר נאמר. ומן היום ההוא
והלילה החל השטן לשלח כזב בין האנשים,
להקשות את לבם לכל יאמינו באותות
ובנפלאות ההם אשר ראו. ואולם, על אף
הכזב והמרמה האלה, האמינו רב העם והפכו
למאמינים ביהוה. ונפי הלך בקרב העם, ועוד
רבים נוספים, להטבילם לשם תשובה, אשר
בזאת היתה מחילת עוונות גדולה. וכה שב
העם לשבת בארץ בשלום. ולא היו עוד
מריבות בעם, וזולת אחרים אשר החלו להטוי
בהתאמצם להוכיח על פי כתבי הקדש כי אין
עוד הכרח לשמר את תורת משה. ובזאת הם
טעו, כי לא הבינו את כתיבי הקדש. והנה, עד
מהרה הם הפכו את דעתם כי נזכחו בטעותם,
אחר אשר נודע להם כי התורה לא התקיימה
עדין, וכי הכרח הוא כי תתקם על כל פריסה;
והיה אליהם דבר אלהים כי קום תקום התורה,
ולא תעבר ממנה יוד אחת, או תג, עד אשר
תתקם כלה; על פן הם הובאו בשנה ההיא
להכרת טעותם והתודו על משונותם. כה
חלפה שנת תשעים ושתים, אחר הביאה
בשורות משמחות אל העם, על ידי בוא
האותות, אשר על פי דברי נבואות כל
הנביאים הקדושים. אף שנת תשעים
ושלש חלפה בשלום, חוץ מפעלת שודדי
גדיאנטון, אשר התגוררו בהרים ושרצו בארץ;
וכה חזקים היו מאחזיהם ומחבואיהם, עד כי
לא יכלו האנשים לגבר עליהם; לכן הם בצעו
מעשי רצח רבים והרבו לטבח בעם. ובשנת
תשעים וארבע התרבו השודדים עד מאד, כי
רב מספר הפורשים מן הנפיים אשר ברחו
אליהם. והדבר צער מאד את הנפיים אשר
נשארו בארץ. גם ללמנים נגרם צער רב,
כי היו להם בנים רבים אשר גדלו ובגרו ועמדו
ברשות עצמם, אשר זורמים הטו את לבם
בכזביהם ובדברי חלקות להסתפח אל שודדי
גדיאנטון. כך פגעה הרעה אף בלמנים,
והם החלו לשקע בדבר אמונתם וצדקתם,
מפני רשעת הדור הצעיר.

ההם. על אף זאת, הם היו דבקים בצפיתם
ליום ההוא וללילה ההוא וליום ההוא, אשר
יהיו פיוס אחד, כאלו בלא לילה, למען ידעו כי
לא לשוא היתה אמונתם. אז קבעו הכופרים
יום, אשר בו יוציאו להורג את כל אשר האמינו
במסרת ההיא, אם לא יקום האות אשר עליו
דבר שמואל הנביא. ובראות נפי בן נפי את
הרשעה הזאת אשר בעמו, הוא נעצב מאד אל
לבו. והוא יצא והשתתח ארצה וקרא בקול
גדול אל אלהיו למען עמו, למען אלה אשר
סכנת השמדה נשקפה להם מפני אמונתם
במסרת אבותיהם. כל היום קרא הוא אל
יהוה ברב כח. והנה, קול יהוה דבר אליו
לאמר: שא ראשך והתעודד; כי הנה קרבה
העת. ובלילה הזו ינתן האות ולמחרת הנני בא
אל העולם, להראות לעולם כי אקים את כל
הדברים אשר שמתי בפי נביאי הקדושים.
הנני בא אל אשר לי, להקים את כל הדברים
אשר הודעתים לבני האדם מיסוד העולם,
ולעשות את רצון האב והבן; את רצון האב
בעבורי, ואת רצון הבן בעבור בשרי. הנה, בא
המועד והלילה הזה ינתן האות. והדבר אשר
היה אל נפי קם כפי אשר נאמר כי שקע השמש
והחשכה לא ירדה; והאנשים השתוממו כי לא
היה חשך בבוא הלילה. והיו רבים אשר לא
האמינו לדברי הנביאים, והם נפלו ארצה והיו
כמתים. יען אשר ידעו כי הופרה מזמת
ההשמדה הגדולה אשר הכינו למאמינים
בדברי הנביאים, כי האות אשר נזכר אכן קם
והיה. אז הם ידעו כי בן אלהים קרב לבוא;
אכן, כל האנשים אשר על פני כל האדמה,
ממערב וממזרח, בארץ הצפון ובארץ הדרום,
השתוממו כל כך עד כי נפלו ארצה. וזאת
מפני ידעם כי העידו הנביאים על הדברים
האלה במשך שנים רבות וכי האות אשר נזכר
קם והיה; והם יראו על דבר עוונם ועל כפירתם.
והיה כי כל הלילה ההוא לא החשיך, והאור
היה כבצהרים; ובבקר זרח השמש, כסדרו.
אז ידעו האנשים, על פי האות אשר נתן, כי בא
היום אשר בו ילד האדון. הנה הכל קם בדברי

נְשִׁיָּהִם וְיִלְדֵיהֶם, וְאִףּ בְּעִבּוּר שְׁמִירַת זְכוּתֵיהֶם
וְזְכוּת כְּנִסְיָתָם, וְעִבּוּדֹת קִדְּשָׁם וְעִנְיָן חֲרוּתָם.
וּבְטָרָם תִּמְחָה הַשָּׁנָה הַהִיא, שְׁנַת שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה,
וְשָׁקֶפָה לַנְּפִיִּים סִכְנַת כְּלִיִּין חֲרוּץ מִפְּנֵי
הַמְּלַחְמָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר הִחְמִירָה עַד מָאֵד.
וְהַלְמָנִים אֲשֶׁר הִתְאַחֲדוּ עִם הַנְּפִיִּים נִמְנוּ
עִמָּם. וְהַקָּלָלָה אֲשֶׁר רִבְצָה עֲלֵיהֶם הִוְסָרָה
וְעוֹרֵם הַלְבִּיִן, כְּעוֹר הַנְּפִיִּים. אָכֵן, נִעְרִיָּהֶם
וְנִעְרֹתֵיהֶם נָהִיו יָפִי תֹאֵר מָאֵד, וְהֵם נִמְנוּ עִם
הַנְּפִיִּים וְנִקְרְאוּ בְּשֵׁם נְפִיִּים. כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת
שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה. וְהָיָה כִּי בְּרֹאשִׁית שְׁנַת אַרְבַּע
עֶשְׂרֵה נִמְשְׁכָה מִלְחָמַת הַשְּׂוֹדֵדִים וְעַם נְפִי
וְהַחְמִירָה מָאֵד. עַל אִףּ זֹאת, הִשְׁיֵג עִם נְפִי
יְתָרוֹן כְּלִשְׁהוּ עַל הַשְּׂוֹדֵדִים, בְּהִדְפָּם אוֹתָם
אֶל מַחוּץ לָאָרֶץ, אֶל הַהָרִים וְאֶל מַחְבְּאוֹתֵיהֶם.
כֹּה כָּלְתָה שְׁנַת אַרְבַּע עֶשְׂרֵה. וּבִשְׁנַת חֲמֵשׁ
עֶשְׂרֵה יֵצְאוּ הַשְּׂוֹדֵדִים עַל עַם נְפִי, וּמִפְּנֵי רִשְׁעַת
עַם נְפִי וּמְרִיבוּתֵיהֶם וּפְלוּגֵיהֶם, הִשְׁיֵגוּ שְׂוֹדֵדִי
גְּדִיאֲנָטוֹן יְתָרוֹן רַב עֲלֵיהֶם. כֹּה תִמְחָה שְׁנַת
חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה, וְכֹה הָיוּ הָאֲנָשִׁים שְׂרִיִּים בְּתִלְאָה
רְבָה; אָכֵן, חֲרַב הַכְּלִיִּין הֵיחָה תְּלוּיָה מֵעֲלֵיהֶם,
קְרוּבָה לְהַכּוֹתָם אַרְצָה עַל דְּבַר עוֹנָם.

ג

וְהָיָה בִּשְׁנַת שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה לְבּוֹא הַמְּשִׁיחַ, קִבֵּל
לְכוֹנָאוּס, מוֹשֵׁל הָאָרֶץ, אֲגִרַת מֵאֵת רֹאשׁ
כְּנַפֵּי הַשְּׂוֹדֵדִים וּמוֹשְׁלָה. וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
נִכְתְּבוּ, לְאִמּוֹר: אֶל לְכוֹנָאוּס הָאֲצִיל, מוֹשֵׁל
הָאָרֶץ הָרֹאשִׁי. הִנְנִי כּוֹתֵב אֶת הָאֲגִרָה הַזֹּאת
אֵלֶיךָ, וְאֲנִי מֵהַלְלֶךָ וּמְשַׁבַּחְךָ עַל אֵיתָנוּתְךָ וְעַל
אֵיתָנוּת עַמֶּךָ בְּשְׁמִירַת הַדְּבָר אֲשֶׁר סְבוּרִים
אַתָּם כִּי הוּא זְכוּתְכֶם וְחֲרוּתְכֶם. הִנֵּכֶם נִצְבִּים
אֵיתָנִים, כְּאֵלֹּי יָד אֶל תּוֹמֶכֶת בְּכֶם, לְהַגִּיֵּת
חֲרוּתְכֶם וּרְכוּשְׁכֶם וְאַרְצְכֶם, אוֹ אֶת אֲשֶׁר
מְכִנִּים אֶתְּם אַרְצְכֶם. צֹר לִי, לְכוֹנָאוּס הָאֲצִיל,
כִּי תִדְמּוּ לָכֶם בְּרַב אֲוִלְתְּכֶם וְהַבְּלִיכֶם כִּי תּוֹכְלוּ
לְעַמֵּד בְּפָנֵי גְבוּרִים כֹּה רַבִּים אֲשֶׁר תַּחַת פְּקֻדָּתִי,
הַנִּצְבִּים עִתָּה חֲמוּשִׁים בְּכָלִי נֶשֶׁק, וּמְצַפִּים
בְּרַב תְּשׁוּקָה לְדַבֵּר הַפְּקָדָה: רְדוּ עַל הַנְּפִיִּים
וְהַשְּׂמִידוּם! וּבִקְדַעִי אֶת רוּחַם, אֲשֶׁר אֵין

ב

כֹּה חֲלָפָה גַם שְׁנַת תְּשַׁעִים וְחֲמִשָּׁה. וְהָאֲנָשִׁים
הַחֲלוּ לְשַׁכַּח אֶת הָאוֹתוֹת וְאֶת הַנִּפְלְאוֹת הָהֵם,
אֲשֶׁר שָׁמְעוּ; וְהִשְׁתּוֹמְמוּתָם עַל אוֹת אוֹ פֶּלֶא מִן
הַשָּׁמַיִם הִלְכָה וּפְחַתָּה עַד אֲשֶׁר הִתְקַשָּׁה לָבָם
וְדַעַתָּם הִתְעוּרָה וְהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ עוֹד בְּכָל אֲשֶׁר
שָׁמְעוּ וָרָאוּ. כִּי הֵם הֶעֱלוּ בָלָבם דְּמִיּוֹן שָׂוָא,
כִּי הַדְּבָרִים הָהֵם נַעֲשׂוּ בְיַד אָדָם וּבְכַח הַשֵּׁטֶן,
לְהַטּוֹתָם מִן הַדֶּרֶךְ וּלְרַמּוֹת אֶת לֵב הָעָם. כֹּה שָׁב
הַשֵּׁטֶן וְקָנָה שְׁבִיתָה בָּלָב הָעָם, עַד כִּי עוֹר אֶת
עֵינֵיהֶם וְהֵסֵם לְהֶאֱמִין כִּי עָקֵר הָאֱמוּנָה בְּדַבֵּר
הַמְּשִׁיחַ הוּא אוֹלֵת וְדַבֵּר שָׂוָא. וְרִשְׁעַת הָעָם
וְתוֹעֲבוּתֵיהֶם הִלְכוּ וַרְבוּ, וְהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ כִּי
יָקוּמוּ אוֹתוֹת וּנִפְלְאוֹת נּוֹסָפִים. וְהַשֵּׁטֶן הִתְהַלֵּךְ
לֹו, וְהוּא הִסָּה אֶת לֵב הָאֲנָשִׁים וּפְתָה אוֹתָם
וְהִסָּבֵם לְהַגְדִּיל רִשְׁעָתָם בְּאָרֶץ. כֹּה חֲלָפָה שְׁנַת
תְּשַׁעִים וְשֵׁשׁ וְכֹן שְׁנַת תְּשַׁעִים וְשִׁבְעִי; וְאִףּ שְׁנַת
תְּשַׁעִים וְשִׁמּוֹנָה וְשְׁנַת תְּשַׁעִים וְחֲשֵׁעִי. וְכֹה
חֲלָפָה מֵאָה שְׁנָה מִיָּמֵי מוֹשִׁיעַ, אֲשֶׁר הָיָה מְלֶכֶךְ
עַל עַם הַנְּפִיִּים. וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וְחֲשֵׁעִי שָׁנִים חֲלָפָה
מֵעַתָּה יֵצֵא לְחֵי מִירוּשָׁלַם. וְתִשַּׁע שָׁנִים חֲלָפָה
מֵעַתָּה נִתֵּן הָאוֹת, אֲשֶׁר עָלְיוּ דְּבָרוֹ הַנְּבִיאִים, כִּי
הַמְּשִׁיחַ יָבוֹא אֶל הָעוֹלָם. וְהַנְּפִיִּים הַחֲלוּ לַחֲשֹׁב
אֶת עֲתוּתֵיהֶם מֵעַתָּה הִנָּתַן הָאוֹת, אָכֵן מֵעַתָּה בּוֹא
הַמְּשִׁיחַ; כִּךְ חֲלָפָה תִּשַּׁע שָׁנִים לְמִנְיָנָם. וְנְפִי
אֲבִי נְפִי, אֲשֶׁר הָיָה מִפְּקָד עַל כְּתָבֵי הַזְּכָרוֹן, לֹא
שָׁב אֶל אָרֶץ זֶרַעַח מְלָה, וְלֹא יָכַל אִישׁ לְמַצְאוֹ
בְּכָל הָאָרֶץ. וְהָיָה כִּי הָעָם לֹא חָדַל מִהֲרַע עַל
אִף הַהִסְטוֹת וְהַנְּבּוֹאוֹת הַרְבוּת אֲשֶׁר נִשְׁלַחוּ
אֵלֵיהֶם; כֹּה חֲלָפָה הַשָּׁנָה הָעֲשִׂירִית, וְאִףּ שְׁנַת
אַחַת עֶשְׂרֵה חֲלָפָה בָּעוֹן וּבַעֲוֹל. וּבִשְׁנַת שְׁלֹשׁ
עֶשְׂרֵה פָּרְצוּ מִלְחָמוֹת וּמְרִיבוֹת בְּכָל הָאָרֶץ, כִּי
הִתְרַבּוּ מָאֵד שְׂוֹדֵדִי גְּדִיאֲנָטוֹן; וְהֵם הִרְגוּ אֲנָשִׁים
רַבִּים וְהִחְרִיבוּ עָרִים רַבּוֹת וְזָרְעוּ מוֹת וְטִבַּח בְּכָל
הָאָרֶץ, עַד כִּי הִכְרִיחַ הָיָה כִּי כָּל הָעָם, הַנְּפִיִּים
וְהַלְמָנִים כָּאֵחָד, יֵשְׂאוּ עֲלֵיהֶם נֶשֶׁק. לָכֵן
הִתְאַחֲדוּ כָּל הַלְמָנִים אֲשֶׁר הִפְכוּ מֵאֲמִינֵי יְהוָה
עִם אֲחֵיהֶם הַנְּפִיִּים. וְהֵם נֶאֱלָצוּ לְשֹׂאת נֶשֶׁק עַל
שְׂוֹדֵדִי גְּדִיאֲנָטוֹן הָהֵם לְמַעַן בְּטַחוֹן חִיֵּיהֶם וְחִיֵּי

עמו לקרא אל יהוה, לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ כֹחַ לַעֲתֹד רִדְתָּ
 יג הַשּׁוֹדְדִים עֲלֵיהֶם. וְהוּא הֶעֱבִיר קוֹל בְּכָל הָעָם
 לְאַסֹּף אֶת נְשִׁיהֶם וְטָפָם, וְאֵת צִאֲנָם וּבָקָרָם וְכָל
 יד קִנְיָנָם, וְזֹלַת אֲדָמָתָם, אֶל מְקוֹם אֶחָד. וְהוּא
 צִוָּה לְבָנוֹת מִבְּצָרִים מִסְבִּיבִם וּלְחֻזְקָם עַד מָאֹד.
 וְהוּא צִוָּה כִּי יֵצְבוּ צְבָאוֹת כְּשׁוֹמְרִים מִסְבִּיב,
 צְבָאוֹת נִפְיִים וְצְבָאוֹת לְמָנִים, אַכּוּ, כָּל אֲשֶׁר
 באו בַּמִּסְפָּר הַנִּפְיִים יֵצְבוּ לְצִפּוֹתָם וּלְשִׁמְרָם
 טו יוֹמָם וּלְלַיְלָה מִפְּנֵי הַשּׁוֹדְדִים. וְכֵן הוּא אָמַר
 אֲלֵיהֶם: חֵי יְהוּה, אִם לֹא תִשׁוּבוּ מִכָּל עֲוֹנוֹתֵיכֶם
 וְלֹא תִקְרְאוּ אֶל יְהוּה, הִנְצֵל לֹא תִנְצֹלוּ מִיַּד
 טז שׁוֹדְדֵי גְדִיאֲנָטוֹן הֵהֱם. כֹּה גְדוֹלִים וּמִפְּלָאִים
 הָיוּ דְבָרֵי לְכוֹנָאוֹס וּנְבוֹאוֹתָיו אֲלֵיהֶם, עַד כִּי
 הפִּילוּ אִימָה עַל כָּל הָעָם, וְהֵם הִתְאַמְצוּ בְּכָל
 יז מַאֲדָם לַעֲשׂוֹת כְּדִבְרָיו. אַז מָנָה לְכוֹנָאוֹס שְׂרִי
 צָבָא עַל כָּל חִילוֹת הַנִּפְיִים, לְהִיּוֹת מִפְּקֻדֵּיהֶם
 בַּעֲת אֲשֶׁר יִפְּלְשׁוּ הַשּׁוֹדְדִים מִן הַיַּעְרוֹת אֲלֵיהֶם.
 יח וְשֵׁם רֹאשׁ כָּל שְׂרֵי הַצָּבָא אֲשֶׁר מָנָה, נִקְרָא
 גִּדְדוֹנִי, הוּא הַמִּפְקֵד הַעֲלִיּוֹן אֲשֶׁר לְכָל חִילוֹת
 טט הַנִּפְיִים. וּמִנְהַג כָּל הַנִּפְיִים הָיָה, וְזֹלַת בַּעֲת
 שְׁקִיעֶתָם בְּרִשְׁעָה, לְמָנוֹת לַמִּפְקֵד עֲלִיּוֹן אִישׁ
 אֲשֶׁר רוּחַ הַחַיּוֹן וְהַנְּבוּאָה שׁוֹרָה עָלָיו. וְאֶכּוּ
 הָיָה גִּדְדוֹנִי נְבִיא גְדוֹל בְּקִרְבָּם וְכֹן שׁוֹפֵטָם
 כ הַעֲלִיּוֹן. וְהָעָם אָמְרוּ אֶל גִּדְדוֹנִי: הַתְּפִלָּל נָא
 אֶל יְהוּה וְנִשְׁעָלָה אֶל הַהָרִים וְאֶל הַיַּעְרוֹת, וְנִפְלַ
 כא עַל הַשּׁוֹדְדִים וְנִשְׁמִידֵם בְּשִׁטָּחָם. וּגִדְדוֹנִי אָמַר
 לָהֶם: יִשְׁמְרֵנוּ יְהוּה מַעֲשׂוֹת זֹאת; כִּי אִם נִשְׁעָלָה
 עֲלֵיהֶם, יִמְסְרֵנוּ יְהוּה לַיָּדֵיהֶם; עַל כֵּן נַעֲרֹךְ
 בְּמִרְכָּז אֲרֻצָּנוּ, וְנִקְבֹּץ אֶת כָּל חִילוֹתֵינוּ וְלֹא
 נֵצֵא אֲלֵיהֶם, כִּי נִמְתִּין עַד אֲשֶׁר יֵצְאוּ הֵם עָלֵינוּ.
 חֵי יְהוּה כִּי אִם כֹּה נַעֲשֶׂה, נָתוּן יִתְּנֵם בְּיָדֵינוּ.
 כב וְהָיָה בַּשָּׁנָה שֶׁבַע עֶשְׂרֵה, בְּטָרָם תִּכְלֶה הַשָּׁנָה,
 יֵצְאָה הַכְּרוֹת לְכוֹנָאוֹס וּפְשֻׁטָה עַל כָּל פְּנֵי
 הָאָרֶץ. וְהָכַל לָקְחוּ אֶת סוֹסֵיהֶם וּמִרְכָּבוֹתֵיהֶם,
 אֶת בָּקָרָם וְכָל צִאֲנָם וְעֲדָרֵיהֶם, אֶת תְּבוּאוֹתָם
 וְאֶת כָּל רְכוּשָׁם וְהִלְכוּ בְּאַלְפֵיהֶם וּבִרְבּוּבוֹתֵיהֶם,
 עַד אֲשֶׁר הִגִּיעוּ אֶל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר נִקְבַּע
 לְהִתְקַבְּצוֹתָם, לְהִגּוֹן עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי אוֹיְבֵיהֶם.
 כג וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר נִקְבְּעָה לְהִתְקַבְּצוֹתָם הָיְתָה אָרֶץ
 זֶרַעַתְמָלָה וְכֹן הָאָרֶץ אֲשֶׁר בִּינָהּ וּבִין אָרֶץ

לְכַבְּשָׁה, כִּי נִסִּיתִים בַּשָּׂדֶה הַקָּרֵב, וּבִידְעִי אֶת
 שְׁנֵאתָם הַנִּצְחִית אֲלֵיכֶם, מִפְּנֵי הָעוֹלוֹת אֲשֶׁר
 עֲשִׂיתֶם לָהֶם, יוֹדַע אֲנִי כִּי אִם יֵצְאוּ עֲלֵיכֶם
 ה' לְקָרֵב, פְּקוּד יִפְּקֹדוּכֶם בְּכָלִיו מִחֻלָּה. לָכֵן
 כְּתַבְתִּי אֶת הָאֲגָרֹת הַזֹּאת וְחִתְמַתִּיהָ בְּמוֹ יָדִי,
 בַּעֲדֵי שִׁוְחָר אֶת טוֹבְתְכֶם בַּעֲבוּר אִתְּנוֹתְכֶם
 לְמַעַן הַדְּבַר אֲשֶׁר מֵאֲמִינִים אַתֶּם כִּי הוּא הַצֶּדֶק,
 וּבַעֲבוּר אֲצִילוֹת רוּחְכֶם בַּשָּׂדֶה הַקָּרֵב. עַל כֵּן
 י אֲנִי כוֹתֵב אֲלֵיךְ וּמִבְּקֵשׁ כִּי תִמְסְרוּ לְאִנְשֵׁי אֶלֶּהָ
 אֶת עֲרִיכֶם וְאֲדָמוֹתֵיכֶם וּקְנִינֵיכֶם, פֶּן יִפְּקֹדוּכֶם
 י' בַּחֲרֵב וְיָבֹאוּ עֲלֵיכֶם הַכָּלִיו. וּבִלְשׁוֹן אַחֵר:
 הַכְּנֵעוּ לָנוּ וְהִתְאַחֲדוּ עִמָּנוּ, וְהִתְדַּעְדְּעוּ אֶל מַעֲשֵׂינוּ
 הַנִּסְתָּרִים; הָיוּ לָנוּ לְאֲחִים וְהָיִיתֶם כְּמוֹתֵנוּ, לֹא
 עֲבָדֵינוּ תִּהְיוּ, כִּי אִם אֲחֵינוּ וְשִׁתְּפִינוּ בְּכָל אֲשֶׁר
 ח' לָנוּ. הִנְנִי נֹשֶׁבַע לָכֶם בְּאַלֶּהָ, כִּי אִם כֹּה תַעֲשׂוּ
 לֹא תִשְׁמְדוּ. אֲךָ אִם לֹא תַעֲשׂוּ כֵן, הִנְנִי נֹשֶׁבַע
 לָכֶם בְּאַלֶּהָ, כִּי בַחֲדָשׁ הַקָּרֵב אֲצִוָּה עַל חִילוֹתֵי
 י"ה כִּי יִרְדּוּ עֲלֵיכֶם לְמַלְחָמָה. וְהֵם לֹא יִנְיחוּ יָדָם וְלֹא
 יִחְשְׁכוּ מִפְּתָם, כִּי הָרוֹג יִהְרֹגוּכֶם, וְחִרְבָּם תִּקְצֹר
 ט' בְּכֶם עַד הַכְּחַדְתְּכֶם. הִנְנִי גְדִיאֲנָכִי; וְאֲנֹכִי
 מוֹשֵׁל הַחֲבֵרָה הַחֲשָׁאִית הַזֹּאת, הִיא חֲבֵרַת
 גְּדִיאֲנָטוֹן; יָדַעְתִּי כִּי הַחֲבֵרָה וּמַעֲשֵׂיהָ טוֹבִים
 וְעֵתִיקֵי יָמִים, וְדָבַר פְּעֻלָּתֶיהָ נִמְסָר מִנִּי אֹז, עַד
 י' אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ. כְּתַבְתִּי אֶת הָאֲגָרֹת הַזֹּאת אֲלֵיךְ,
 לְכוֹנָאוֹס, בְּקִוּיֹתִי כִּי תִמְסְרוּ אֶת אֲדָמוֹתֵיכֶם
 וְאֶת קְנִינֵיכֶם בְּלִי שְׁפָךְ דָּם, בַּעֲבוּר יִשְׁבִּיבוּ לָהֶם
 אִנְשֵׁי אֶת זְכוּיֹתֵיהֶם וְאֶת שְׁלֹטוֹנָם; כִּי פָּרְשׁוּ הֵם
 מִכֶּם יַעַן אֲשֶׁר הִרְעַתְם לַעֲשׂוֹת בְּמִנְעֶכֶם מֵהֵם
 אֶת זְכוּיֹתֵיהֶם לְשִׁלְטוֹן; וְאִם לֹא כֵן תַעֲשׂוּ, גְּמוּלָה
 אֲגַמֵּל עַל הָעוֹלוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לָהֶם. אֲנִי גְדִיאֲנָכִי.
 י"א וְהָיָה כֹּאֲשֶׁר קִבַּל לְכוֹנָאוֹס אֶת הָאֲגָרֹת הַזֹּאת
 הוּא הִשְׁתוֹמֵם מְאֹד, מִפְּנֵי עֲזוֹת גְּדִיאֲנָכִי לְדָרֵשׁ
 כִּי יִקְבֹּל לִידָיו אֶת נַחֲלַת אָרֶץ הַנִּפְיִים, וּלְהַטִּיל
 אִימָה עַל הָעָם וּלְגַמֵּל עַל הָרְעוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ,
 לְאַלֶּהָ אֲשֶׁר כָּל רַע לֹא נַעֲשָׂה לָהֶם, כִּי אִם הֵם
 אֲשֶׁר הִרְעוּ לַעֲצֶמָם בַּפְּרִישְׁתָּם אֶל הַשּׁוֹדְדִים
 י"ב הַרְשָׁעִים וְהַנִּתְעַבִּים הֵהֱם. וְהַמוֹשֵׁל לְכוֹנָאוֹס
 הָיָה אִישׁ צָדִיק, אֲשֶׁר לֹא נִבְהַל מִדְּרִישׁוֹת
 וְאִיוִּמִּים מִפִּי שׁוֹדֵד. עַל כֵּן הוּא לֹא שָׁמַע לְדְבָרֵי
 אֲגָרֹת גְּדִיאֲנָכִי, מוֹשֵׁל הַשּׁוֹדְדִים, כִּי אִם צִוָּה עַל

והם לא העזו לפזר את אנשיהם על פני הארץ^א
 בעבור יגדלו דגן, פן יתנפלו עליהם הנפיים
 ויהרגום. על כן צוה גדיאנכי על חילותיו כי יעלו^ב
 בשנה ההיא למלחמה בנפיים. והיה כי הם^ג
 אכן עלו לקרב, וזאת בחדש הששי. והנה, גדול
 ונורא היה יום בואם למלחמה; אזורים היו הם
 כדרך השודדים, על מתניהם עור כבש וגופם
 צבוע בדם וראשיהם גזוזים וחבושים מגנים.
 אכן, גדול ונורא היה מראה חילות גדיאנכי,^ד
 מפני שריוניהם ומפני הצטבעם בדם. והיה^ה
 כראות חילות הנפיים את מראה צבא גדיאנכי,
 הם נפלו ארצה ונשאו את קולם אל יהוה
 אלהיהם, כי יצילם ויחלצם מידי אויביהם.
 וכראות זאת חילות גדיאנכי, הם צעקו בקול^ו
 גדול מרב גיל, בסברם כי חילותיהם הטילו
 בהלה בנפיים וכי הם נפלו אחוזי פחד. אף^ז
 בזאת הם נחלו אכזבה, כי הנפיים לא יראו
 מהם, כי אם יראו את אלהיהם והתחננו לפניו
 כי יגן עליהם; לכן, בהשתער חילות גדיאנכי^ח
 עליהם, הם היו נכונים להתראות עמם פנים אל^ט
 פנים; אכן, הם קבלום לבושים עז יהוה. והקרב
 החל בחדש הששי; גדול ונורא היה הקרב
 ההוא; אכן, גדול ונורא היה השבח אשר נעשה
 שם, ולא נודע מעולם טבח כזה גדול בקרב כל^י
 צאצאי לחי מיום צאתו מירושלם. ועל אף
 האיומים והאלות אשר יצאו מפי גדיאנכי,
 הכו הנפיים את אנשיו, עד אשר נסוגו אחור
 מפניהם. אז צוה גדיאנכי את חילותיו לרדף^{יא}
 אחריהם עד גבול היער ולא לחוס על איש
 אשר יפל לידיהם בדרך. וכה הם רדפו אחריהם
 והרגו בהם עד הגיעם אל גבול היער, ובזאת^{יב}
 קימו את פקדת גדיאנכי. וגדיאנכי, אשר עמד
 ונלחם בעז, נרדף בעת המלטו; ונען אשר הוא
 יגע מרב לחימתו השיגוהו רודפיו והרגוהו. כה^{יג}
 הקיץ הקץ על השודד גדיאנכי. אז שבו חילי
 הנפיים אל מקום המבטחים שלהם. והיה כי^{יד}
 חלפה השנה ההיא, שנת תשע עשרה,
 והשודדים לא יספו לצאת למלחמה, ואף^{טו}
 בשנת עשרים הם לא באו. ובשנת עשרים
 ואחת לא עלו השודדים למלחמה; אף הם באו

רב־שפע, עד הן אשר עבר בין ארץ רב־שפע^א
 ובין ארץ חרבה. והיו שם אלפי אדם רבים^ב
 אשר נקראו בשם נפיים והתפנסו בארץ ההיא.
 ולכונאוס צום להתאסף בארץ הדרום, מפני
 הקלה הגדולה אשר רבצה על ארץ הצפון.
 כה הם התבצרו לקראת בוא אויביהם; והם^ג
 שכן בארץ אחת ובמחנה אחד, והם יראו
 מדברי לכונאוס אשר דבר, עד כי נחמו על
 כל חטאיהם. והם פנו אל יהוה אלהיהם
 בתפלותיהם כי יצילם בעת רדת אויביהם^ד
 להלחם בהם. והם התעצבו מאד מפני
 אויביהם. ונגדונו צום לעשות כלי מלחמה
 מכל סוג ולהתחזק בשריון ובמגנים ובצננות,
 כפי הוראותיו.

ד

והיה באחרית שנת שמונה עשרה, נערכו^א
 חילות השודדים האלה לקרב והחלו להגים מן
 הגבעות ולרדת מן ההרים ולצאת מן היערות
 וממעייניהם וממחבואיהם. והם תפשו שטחים
 בארץ הדרום ובארץ הצפון, וכבשו את כל
 השטחים אשר נטשו הנפיים ואת הערים אשר^ב
 נותרו שוממות. אף בכל השטחים האלה,
 אשר נטשו הנפיים, לא נמצאו חיות בר או
 חיות ציד. על כן לא היה ציד לשודדים, כי אם^ג
 ביערות בלבד. והשודדים לא יכלו להתקיים, כי
 אם ביערות, אשר ספקו את מזונם; כי הנפיים^ד
 עזבו את אדמותיהם שוממות, ואספו את עדרי
 צאנם ובקרים וכל אשר להם, והתקבצו במחנה
 אחד. לכן לא יכלו השודדים לבז ולקחת^ה
 מזון, כי אם בצאתם אל שדה המערכה להלחם
 בנפיים. והנפיים היו כלם מחנה אחד, במספרם
 הרב, ובשפע המזון אשר אצרו להם, ובסוסייהם
 ובבקרם ובכל צאנם למיניהם, למען יוכלו לספק
 את צרכי מחיתם לשבע שנים כי הם קוו, בתוך
 העת ההיא, למחות את השודדים מעל פני^ו
 האדמה. כה חלפה שנת שמונה עשרה. ובשנת
 תשע עשרה ראה גדיאנכי כי הכרח לו לצאת
 לקרב על הנפיים, כי לא היתה לשודדים כל^ז
 דרך להתפלכל, כי אם בבזה ובשד ובגרצח.

יִקְרָאוּ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיהֶם לְמַעַן הִגְנָתָם. וְהֵם פָּרְצוּ
בְּרִנָּה, כָּלֶם כְּאֶחָד, וְשָׁבְחוּ אֶת אֱלֹהֵיהֶם עַל
הַדָּבָר הַגָּדוֹל אֲשֶׁר עָשָׂה לְמַעַנָם, בְּשִׁמְרוֹ אוֹתָם
מִנִּפְל בְּיַד אוֹיְבֵיהֶם. וְכֹה הֵם קָרְאוּ: הוֹשֵׁעַ נָא,
אֵל עֲלִיּוֹן. וְעוֹד קָרְאוּ: בְּרוּךְ שֵׁם יְהוָה אֱלֹהִים,
אֵל שִׁדִּי, אֵל עֲלִיּוֹן. וְלָכֵם רַחֵם בְּגִיל וְעִנְיָנֵיהֶם
זָלְגוּ רַב דָּמַע עַל גָּדֹל טוֹבַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר הִצִּילָם
מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם; וְהֵם יָדְעוּ כִּי מִפְּנֵי תְשׁוּבָתָם
וּכְנִיעָתָם נוֹשְׁעוּ מֵאֲבֹדוֹן עוֹלָם.

ה

וְהִנֵּה, בְּכָל עִם הַנִּפְיִים לֹא הָיְתָה נֶפֶשׁ חַיָּה אַחַת
אֲשֶׁר הִטִּילָה סִפֵּק אֶף בְּדָבָר זָעִיר מִדְּבָרֵי כָל
הַנְּבִיאִים הַקְדוּשִׁים; כִּי הֵם יָדְעוּ כִּי הֵם אֲכֹן
יִתְקִימוּ. וְהֵם יָדְעוּ כִּי בֹא הַמְּשִׁיחַ אֶל הָעוֹלָם,
מִפְּנֵי הָאוֹתוֹת הַרְבִּים אֲשֶׁר קָמוּ, עַל פִּי דְבָרֵי
הַנְּבִיאִים. וּמִפְּנֵי הַדְּבָרִים אֲשֶׁר כָּבַר בָּאוּ, יָדְעוּ
הֵם כִּי אֲכֹן יִתְקַיְּמוּ כָל הַדְּבָרִים, כְּפִי אֲשֶׁר
נֶאֱמַר. עַל כֵּן הֵם חָדְלוּ מִכָּל חֲטָאֵיהֶם
וּמִתּוֹעֲבוֹתֵיהֶם וּמִזִּנּוּנֵיהֶם, וְשָׁקְדוּ מְאֹד לַעֲבֹד
אֶת אֱלֹהִים יוֹמָם וְלַיְלָה. וְהָיָה כִּי הֵם לָקְחוּ
בְּשָׁבִי אֶת כָּל הַשְּׂוֹדִדִּים, וְלֹא הָיָה בָּהֶם אֶחָד
אֲשֶׁר נִמְלֹט וְלֹא נִהָרַג. וְהֵם כָּלְאוּם בְּבֵית הַכְּלֹא
וְהוֹרִו לְהִסְיֹף אֲלֵיהֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים; וְכָל אֲשֶׁר
שָׁב מִחֲטָאָתָיו וּנְכַנֵּס בְּבְרִית לְחַדֵּל מִרְצָח, נִתְּנָה
לוֹ חֵרוּתוֹ. וְכָל אֲשֶׁר לֹא בָּא בְּבְרִית וְאֶף שֹׁמֵר
בְּלִבּוֹ מִחֲשׁוֹבוֹת רָצָח בְּחִשָּׁאִי, אֲכֹן, כָּל אֲשֶׁר
נִמְצָא מִפִּיחַ אִיּוֹמִים עַל אֲחִיו נָדוֹן וְנִעְנָשׁ
כַּחֲק. כֹּף הֵם שָׁמוּ קוֹץ לְכָל הַכְּנִפְיוֹת הַרְשָׁעוֹת
וְהַחֲשָׁאוֹת וְהַנִּתְעַבּוֹת הָהֵן, אֲשֶׁר כֹּה רַבָּה הָיָה
רִשְׁעָתָן וְאֲשֶׁר רָצְחוּ רַבִּים כָּל כֹּף. כֹּה חָלְפָה
שְׁנַת עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם, וְכֹן שְׁנַת עֲשָׂרִים וְשָׁלֹשׁ
וְעֲשָׂרִים וָאַרְבַּע וְעֲשָׂרִים וְחָמֵשׁ. וְכֹה חָלְפוּ
עֲשָׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה. וְהָיָה כִּי הִתְרַחֲשׁוּ דְבָרִים
רַבִּים אֲשֶׁר בְּעִינֵי אַחֲדִים הָיוּ גְדוֹלִים וְנִפְלְאוֹם;
אֶף לֹא נִתָּן לְכַתֵּב אֶת כָּלֶם בַּסֵּפֶר הַזֶּה; אֲכֹן, אֵין
הַסֵּפֶר הַזֶּה יָכוֹל לְהַכִּיל אֶף חֶלֶק אֶחָד מִמָּאָה
בְּאֲשֶׁר נַעֲשָׂה בְּקֶרֶב אַנְשִׁים כֹּה רַבִּים בְּמִשְׁוֹ
עֲשָׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה. וְאוֹלָם יֵשׁ כְּתָבֵי זָכְרוֹן
הַמְכִּילִים אֶת כָּל קוֹרוֹת הָעָם הַזֶּה. וְקִצּוֹר

מִכָּל עֵבֶר לְשֵׁים מְצוּר עַל עַם נָפִי, בְּסִבְרָם כִּי
אִם נִתְקוּ אֶת עַם נָפִי מֵאֲדָמָתָם וְיִסְגְּרוּם מִכָּל
עֵבֶר וְיִמְנְעוּ מֵהֶם כָּל יִתְרוֹן מִסְבִּיבָתָם, הֵם
יִכְנִיעוּם כְּחֻפָּצִים. וְהֵם מִנּוּ לָהֶם מִנְהִיג אַחֶר,
אֲשֶׁר שְׁמוֹ נִקְרָא וּמְנִרְיָהּ, וְהוּא הָאִישׁ אֲשֶׁר
צָוָם לְצוֹר אֶת הַמְּצוּר הַזֶּה. וְהִנֵּה, הָיָה זֶה יִתְרוֹן
לְנִפְיִים, כִּי נִבְצָר מִן הַשְּׂוֹדִדִּים לְצוֹר מְצוּר לְאַרְוֹ
יָמִים בְּעִבּוֹר תַּצְלַח מִזְמָתָם, יַעַן אֲשֶׁר אֲצִרוּ
הַנִּפְיִים צִדְדָה רַבָּה. וְאֵלּוּ מִזֶּן הַשְּׂוֹדִדִּים הָיָה
מִגְבֹּל, כִּי רַק בְּשׂוֹר בָּא אֶל פִּיהֶם לְחַיּוֹת אֶת
נִפְשָׁם, מִן הַצִּיד אֲשֶׁר הִשִּׁיגוּ בַּיַּעֲרוֹת. אֶף חַיּוֹת
הַצִּיד הִתְמַעֲטוּ בַּיַּעֲרוֹת, עַד כִּי כִמְעַט נִגְוְעוּ
הַשְּׂוֹדִדִּים בְּרָעַב. וְהַנִּפְיִים צָעְדוּ וַיִּצְאוּ תָמִיד,
בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה, וְהִתְנַפְּלוּ עַל חַיּוֹת הַשְּׂוֹדִדִּים
וְהִפִּילוּ בָהֶם אֲלָפִים וּרְבֻבוֹת. כֹּה גָמַל בָּלָב
אֲנָשִׁי וּמְנִרְיָהּ חֲפֹץ לְכַסֵּל אֶת מִזְמָתָם, אֲשֶׁר
הִבִּיֵּאָה עֲלֵיהֶם חָרָב וְכִלְיוֹן בְּלִיל וּבַיּוֹם. וְהָיָה
כִּי וּמְנִרְיָהּ אֲכֹן צָוָה אֶת אַנְשֵׁיוֹ לְסַגֵּת מִן
הַמְּצוּר וּלְלַקֵּת אֶל קִצְוֵי אֶרֶץ הַצִּפּוֹן. וְגִדְּדוּנִי,
אֲשֶׁר יָדַע עַל תְּכִינָתָם, וְעַל חֲלָשָׁתָם, מִפְּנֵי
הַמִּחְסוֹר בְּמִזֹּן וְהִסְבַּח הָרַב אֲשֶׁר נַעֲשָׂה בָהֶם,
שֶׁלַח אֶת חַיּוֹתָיו לִלְחָה; וְהוּא נִתַּק אֶת דֶּרֶךְ
מִפְּלֹתָם וְהִצִּיב אֶת חַיּוֹתָיו בְּדֶרֶךְ נִסְיָגָתָם.
אֲכֹן, בְּלִילָה הֵם עָשׂוּ זֹאת; וְהֵם נָעוּ מֵעֵבֶר
לְשְׂוֹדִדִּים, בְּאֶפֶן אֲשֶׁר לְמַחֲרָת, כְּאֲשֶׁר הִחֲלוּ
הַשְּׂוֹדִדִּים בְּמִסְעָם, בְּגִשְׁם צָבָא הַנִּפְיִים מִלְּפָנִים
וּמֵאֲחוֹר. וְאֶף הַשְּׂוֹדִדִּים אֲשֶׁר בְּדָרוֹם הָיוּ
מִנְתָּקִים מִמְּקוֹמוֹת מִפְּלֹתָם. כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
נַעֲשׂוּ בְּפִקְדַת גִּדְּדוּנִי. וְהָיָה כִּי אֲלָפִים רַבִּים
נִכְנְעוּ וְהִתְמַסְרוּ לְשָׁבִי הַנִּפְיִים, וּשְׂאֲרֵיתָם
הוֹמָתוּ. וּמִנְהִיגָם, וּמְנִרְיָהּ, נִתְפַּשׁ וְנִתְלָה עַל
עֵץ. עַל צִמְרַת הָעֵץ תְּלוּהוּ עַד אֲשֶׁר נִפַח אֶת
נִשְׁמָתוֹ. וְאַחֵר תְּלוּתָם אוֹתוֹ עַד כִּי מָת, הֵם
פָּרְטוּ אֶת הָעֵץ וְקָרְאוּ בְּקוֹל גְּדוֹל, לֵאמֹר: יְהִי
רָצוֹן כִּי יִשְׁמַר יְהוָה אֶת עַמּוֹ בְּצִדָּק וּבִקְדֻשָּׁת
הַלֵּב בְּעִבּוֹר יִכְרָתוֹ, כְּהִפְרַת הָאִישׁ הַזֶּה, אֶת כָּל
אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ לְהִרְגָם לְמַעַן כּוֹחַ וְשִׁלְטוֹן, וְלְמַעַן
אֲגָדוֹת סֵתֶר. וְהֵם שָׁמְחוּ וְקָרְאוּ שְׁנִית פֶּה אֶחָד,
לֵאמֹר: יְהִי רָצוֹן כִּי יִגַּן אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם וְאֱלֹהֵי
יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב עַל הָעָם הַזֶּה בְּצִדָּק, כָּל עוֹד

הם ידעו את גואלם, אשר הוא ישוע המשיח, בן אלהים; אזי הם יקבצו מארבע כנפות הארץ אל אדמתם, אשר ממנה נפוצו. חי יהוה כי כן יהי. אמן.

1

א וְהָיָה בְּשָׁנָה עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ, שָׁב כָּל עַם הַנִּפְיִים
 אֶל אֲדָמָתָם, אִישׁ וּבֵיתוֹ, בְּצִאֲנוּ וּבִבְקָרוֹ, בְּסוּסֵי
 ב וּבִבְהֶמְתּוֹ וּבְכָל רְכוּשָׁם אֲשֶׁר לָהֶם. וַעֲנֵן אֲשֶׁר
 לֹא כָלוּ לֵאמֹל אֶת כָּל הַמְּזוֹן אֲשֶׁר אֶצְרוּ, הֵם
 לְקַחוּ עִמָּם אֶת כָּל הַנוֹתֵר לָהֶם, מִכֹּל דָּגָנָם
 לְמִינֵהוּ, וְכֹן אֶת זֶהָבָם וְכֶסֶףָם וְכָל יְקָרֹתֵיהֶם.
 וְהֵם שָׁבוּ אֶל אֲדָמָתָם וְאֵל נַחֲלָתָם בְּצִפּוֹן וּבְדִרוֹם,
 ג בָּאֶרֶץ הַצִּפּוֹן וּבָאֶרֶץ הַדְּרוֹם. וְהֵם נָתְנוּ לַשּׁוֹדְדִים
 אֲשֶׁר בָּאוּ בְּבְרִית לְשֹׁמֵר אֶת הַשְּׁלוֹם בָּאֶרֶץ,
 אֲשֶׁר חָפְצוּ לְהַשְׁאֵר לְמִנִּים, אֲדָמוֹת עַל פִּי
 מִסְפָּרָם, בְּעֶבֶר וּבְצִיָּאוֹ אֶת לַחֲמֵם מִן הָאֶרֶץ
 בִּיגִיעַ כְּפִיהֶם. כֹּה הֵם יִסְדּוּ שְׁלוֹם בְּכָל הָאֶרֶץ.
 ד וְהֵם שָׁבוּ וְהִצְלִיחוּ וְהִתְחַזְּקוּ מְאֹד. כֹּה חָלְפוּ
 שָׁנוֹת עֲשָׂרִים וְשֵׁשׁ וְעֶשְׂרִים וְשָׁבַע, בַּהֲיוֹת סֹדֵר
 רַב בָּאֶרֶץ; וְהֵם חֹזְקִיו אֶת חֲמִיָּהֶם בְּצֶדֶק וּבְיִשְׁרָאֵל.
 ה וְלֹא הָיָה בְּכָל הָאֶרֶץ אֶף מִכְשׁוֹל אֶחָד לְהִצְלַחַת
 וְהַשְׁלֹוֹת הָאֱלֹהִים נִסְדּוּ בָּאֶרֶץ עַל יְדֵי גִדְדוּנֵי
 ז וְהַשּׁוֹפֵט לְכוֹנִיָּאוֹס וְהַמְּנַהֲיִים אֲשֶׁר מִנּוּ. וְהָיָה
 כִּי נִבְנוּ עָרִים חֲדָשׁוֹת רַבּוֹת וְעָרִים עֲתִיקוֹת
 ח שְׂפִצּוּ. וְדֹרְכִים רַבּוֹת הֻקְמוּ, וְנִסְלְלוּ מִסְּלוֹת
 רַבּוֹת הַמּוֹלִיכוֹת מֵעִיר אֶל עִיר, וּמֵאֶרֶץ אֶל אֶרֶץ,
 ט וּמִמָּקוֹם אֶל מָקוֹם. כֹּה חָלְפָה שָׁנָה עֲשָׂרִים
 י וְשִׁמּוֹנָה, וְשָׁלוֹת הָעָם נִמְשְׁכָה. וְאוֹלָם בְּשָׁנָה
 עֲשָׂרִים וְתִשְׁעֵי הִתְגַּלְעוּ בָּעַם סִסְכּוּכִים. הָיוּ
 אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִתְנַשְּׂאוּ בְּגִאוּהָ וּבַהֲתַפָּאֲרוֹת
 מִפְּנֵי עֲשָׂרָם הַעֲצוֹם עַד כִּי הִכְבִּידוּ רִדְפּוֹת עַל
 יא זֻלָּתָם. כִּי רַבִּים הָיוּ הַסּוֹחֲרִים אֲשֶׁר בָּאֶרֶץ, וְכֹן
 יב עוֹרְכֵי דִין רַבִּים וְשָׂרִים רַבִּים. וְהָאֲנָשִׁים הִחֲלוּ
 לְהַבְדִּיל זֶה מִזֶּה בְּמַעֲמָדָם, כְּפִי עֲשָׂרָם וְתַלְמוּדָם;
 אֲכֹן, הָיוּ אֲנָשִׁים נְבָעָרִים מִדַּעַת מִפְּנֵי עֲנִים, וְהָיוּ
 יג אַחֲרֵים אֲשֶׁר קִנּוּ דַּעַת מִרְבָּה מִפְּנֵי עֲשָׂרָם. וְהָיוּ
 אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִתְנַשְּׂאוּ בְּגִאוּהָ, בְּעוֹד אֲשֶׁר אַחֲרֵים
 הָיוּ עֲנִים עַד מְאֹד. וְהָיוּ אֲשֶׁר הִשְׁבִּיחוּ בְּזֹת תַּחַת

הַדְּבָרִים, אֲשֶׁר הוּא סְפוֹר נְאֻמָּן, כְּתַב נְפִי.
 י עַל כֵּן רָשָׁמְתִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה עַל פִּי כְּתַב
 הַזִּכְרוֹן אֲשֶׁר לִנְפִי הַנִּחְרָט עַל הַלּוּחוֹת הַנִּקְרָאִים
 יא לּוּחוֹת נְפִי. וְהִנֵּנִי רוֹשֵׁם אֶת כְּתָבִי עַל לּוּחוֹת
 יב אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּמוֹ יְדִי. הִנֵּנִי נִקְרָא מוֹרְמוֹן, עַל
 פִּי אֶרֶץ מוֹרְמוֹן, הָאֶרֶץ אֲשֶׁר יִסַּד בָּהּ עֲלָמָא אֶת
 הַכְּנִסְיָה בְּקֶרֶב הָעָם; הִיא הַכְּנִסְיָה הָרִאשׁוֹנָה
 יג אֲשֶׁר נִוְסְדָה בְּתוֹכָם אַחֵר אֲשֶׁר פָּשְׁעוּ. הִנֵּנִי
 תַלְמִיד יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים. הוּא אֲשֶׁר
 קִרְאֵנִי לְהוֹדִיעַ אֶת דְּבָרוֹ בְּקֶרֶב עַמּוֹ, בְּעֶבֶר וּבְכֹן
 יד בְּחַיֵּי עוֹלָם. וְעַל פִּי רָצוֹן אֱלֹהִים כִּי תִתְקַיֶּמֶנָּה
 תְּפִלּוֹת הַנִּפְסָרִים הַקְּדוּשִׁים, כְּפִי אֲמוּנָתָם,
 ראוי כי אֲרַשֵׁם לִזְכְּרוֹן אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
 טו נַעֲשִׂו; אֲכֹן, כְּתַב הַזִּכְרוֹן אֲשֶׁר הוּא קִצּוֹר
 הַקּוֹרוֹת מַעַת צֵאֶת לַחֵי מִירוּשָׁלַם וְעַד הַיּוֹם
 טז הַזֶּה. לָכֵן רוֹשֵׁם אֲנִי אֶת כְּתַב הַזִּכְרוֹן אֲשֶׁר לִי
 עַל פִּי הַכְּתָבִים אֲשֶׁר הִנִּיחוּ קוֹדְמֵי עַד רִאשִׁית
 יז יָמַי. וְאַחֲרֵי כֵן אֲרַשֵׁם לִזְכְּרוֹן אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 יח רָאִיתִי בְּמוֹ עֵינִי. וְיִוָּדַע אֲנִי כִּי כְּתַב הַזִּכְרוֹן
 אֲשֶׁר אֲנִי רוֹשֵׁם אֵמֶת הוּא. עַל אֵף זֹאת, רַבִּים
 הֵם הַדְּבָרִים אֲשֶׁר, עַל פִּי צוּרַת לְשׁוֹנִי, אֵין
 יט יְכוּלִים אֲנִיחֵנוּ לְכַתֵּבָם. וּבְזֹאת כְּלִיתִי לְדַבֵּר
 אֶת דְּבָרֵי אֲשֶׁר מִמֶּנִּי הוּא, וְאֲנִי שָׁב לְסַפֵּר עַל
 כ הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ לִפְנֵי יָמַי. אֲנִי מוֹרְמוֹן,
 צִצְאָצָא טְהוֹר לְלִחֵי. רָאוּ לִי לְבָרֵךְ אֶת אֱלֹהֵי
 וְאֶת מוֹשִׁיעֵי יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, עַל כִּי הוֹצִיָּא אֶת
 אֲבוֹתֵינוּ מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם, וְאֵף אִישׁ אֶחָד לֹא
 יָדַע זֹאת וְזוֹלַת לַחֵי עֲצָמוֹ וְאֵלֶּה אֲשֶׁר הִבִּיאָם מִן
 הָאֶרֶץ הַהִיא; וְעַל כֵּן חָנַן אוֹתִי וְאֶת עַמִּי יָדִיעָה
 כא כֹּה מִרְבָּה לְמַעַן יִשׁוּעַת נַפְשׁוֹתֵינוּ. אֲכֹן, בְּרַךְ
 בְּרַךְ הוּא אֶת בֵּית יַעֲקֹב וְאֶת זֶרַע יוֹסֵף רַחֵם.
 כב וְכִדְּבָרוֹ אֲשֶׁר דָּבַר, הוּא בְּרַךְ וְהִצְלִיחַ אֶת בְּנֵי
 כג לַחֵי כְּפִי שְׁקִידָתָם לְשֹׁמֵר אֶת מִצְוֹתָיו. וְהוּא
 אֲכֹן יוֹסֵף וְיִשְׁבִּי שְׂרִיד מִבֵּית יוֹסֵף אֵל יָדִיעַת
 כד יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם. חֵי יְהוָה כִּי קִבֵּץ וְקִבֵּץ אֶת כָּל
 שְׂאֵרֵי זֶרַע יַעֲקֹב, הַמִּפְזָר עַל כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה,
 כה מֵאֶרְבַּע כְּנָפּוֹת הָאֶרֶץ. וְכִפִּי אֲשֶׁר כָּרַת בְּרִית
 עִם כָּל בֵּית יַעֲקֹב, קוֹם תְּקוֹם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת
 עִמָּם בְּמוֹעֵד אֲשֶׁר קָבַע, לְמַעַן יֵשִׁיב אֶת כָּל בֵּית
 כו יַעֲקֹב אֵל יָדִיעַת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּם. אֲזִי

כד הארץ, כי אם לאחר מותם. והנה, היה זה
בנגוד לחקי הארץ, הוצאת איש להורג בלי
כה תקף שררה מאת מושל הארץ. על כן הגיעה
תלנה אל ארץ ורעחמלה, אל מושל הארץ על
השופטים ההם, אשר הוציאו להורג את נביאי
כו יהוה שלא כחוק. אז הם נתפשו והובאו לפני
השופט להשפט על פשעם, כחוק אשר חוקק
כז העם. ולשופטים ההם היו ידדים וקרוכי
משפחה רבים. ושארם, אשר מנו כמעט את
כל עורכי הדין והכהנים הגדולים, התאספו
יחדו והתאחדו עם קרובי השופטים ההם אשר
העמדו לדין כחוק. והם באו בברית, איש עם
כח רעהו, והיא הברית אשר נתנה על ידי אנשי
קדם, הברית אשר השטן מסר ושמש לקשר
כט קשר על כל דבר צדק. על כן הם התאגדו על
אנשי יהוה; והם באו בברית להשמידם ולמלט
את האשמים ברצח מכף הדין, אשר עמד
ל לצאת לפעל על פי החוק. והם בזו לחק ולזכויות
ארצם וכרתו ברית, איש עם רעהו, לאבד את
המושל ולהמליך מלך על הארץ, בעבור תחדל
החרות מקרב הארץ בהמסרה לרשות מלכים.

T

א הנה, אני אראה לכם כי הם לא המליכו מלך על
הארץ; ואולם בשנה ההיא, שנת שלשים, הם
הרגו את שופט הארץ העליון, אכן, הם רצחוהו
ב בשפטו על פס המשפט. והעם נחלק זה על זה,
והם נפרדו איש מעל רעהו והתפלגו לשבטים,
איש לביתו ולמשפחתו ולידידיו; כה הם אבדו
ג את ממשלת הארץ. וכל שבט מנה לו ראש או
מנהיג; וכה היו הם לשבטים ולראשי שבטים.
ד ולא היה בהם איש בלא משפחה גדולה ורב
קרובים וידידים; על כן היו שבטיהם גדולים
ה מאוד. כל זה נעשה ולא היו עדין מלחמות
ביניהם; וכל העוון הזה בא על העם כי נכנעו
ו לכח השטן. וסדרי הממשל אכן נהרסו מפני
אגדת הסתרים אשר לידידי רוצחי הנביאים
ז ולקרוביהם. כי הם זרעו ריב ומדון בארץ, עד
כי חלק העם הצדיק הפך כמעט כלו לרשעים;
ח אכן, רק צדיקים מעטים נותרו בהם. והנה, לא

בזו, ואחרים אשר קבלו בזו ונגישה וכל מיני
ענויים ולא השיבו בגדוף, כי אם הלכו בדרך
יד כניעה ותשובה לפני אלהים. כה התפתח
העדר שיויו גדול בכל הארץ, עד כי החלה
הכניסה להתפורר אכן, עד כי בשנת שלשים
התפוררה הכניסה בכל הארץ, זולת בקרב
מעטים מן הלמנים, אלה אשר הפכו למאמינים
באמונת האמת. המה לא רחקו מאמונתם,
כי היו מוצקים ואיתנים וצדיקים, ושקדו בכל
טו מאדם לקיים את מצוות יהוה. וזאת היתה סבת
עוון העם: לשטן היה כח רב לעורר את העם
לכל מיני און, ולהפיח בלבם גאווה ולפתותם
לבקש כח ושלטון ועשר והבלי העולם הזה.
טז כה הטה השטן את לב העם לעשות כל מיני
און. על כן נהנה העם משלוה שנים מעטות
יד בלבד. ובראשית שנת שלשים, אחר אשר
נשאו האנשים עת ממשכת על ידי פתויי
השטן אל כל אשר הוא רצה לשאתם, ופשעו
ככל אשר חפץ כי יפשעו, הם שקעו ברשעה
יח נוראה. ולא בלי דעת חטאו, כי הם ידעו את
חפץ אלהים לגביהם כי הם למדו בדבר הזה.
יט על כן במזיד מרדו באלהים. והיה זאת בימי
לכונאוס בן לכונאוס אשר ישב על כסא אביו
כ ומשל בעם בשנה ההיא. ובעת ההיא נשלחו
אנשים אשר רוח משמים מלאתם. והם עמדו
בקרב העם בכל הארץ, והם הטיפו והעידו
בעז רוחם על חטאי העם ועוונותיו. והם העידו
לפניהם על הגאולה אשר יגאל יהוה את עמו,
ובלשון אחר: על התחיה אשר מאת המשיח;
והם אף העידו באמץ על מותו ועל יסוריו.
כא והיה כי רבים מן העם קצפו מפני המעידים את
הדברים האלה; ועקר הזועמים היו השופטים
העליונים, ואלה אשר היו כהנים גדולים ועורכי
דין. אכן, כל עורכי הדין זעמו על המעידים את
כב הדברים האלה. ולא היה ביד שום עורך דין או
שופט או כהן גדול לתת תקף לגזר דין מות על
איש, בלתי אם נחתם גזר דינם בידי מושל
כג הארץ. ורבים מן המעידים על עניני המשיח
אשר העידו בעז רוחם, נתפשו והומתו בחשאי
על ידי השופטים; ודבר מותם לא נודע למושל

חטאים על ידי אמונה באדון ישוע המשיח.
 י" דברים רבים הוא דרש לפניכם; לא נתן לכתב את כל דבריו, וחלקם לא יספיק; על כן הם אינם כתובים בספר הזה. ואולם, נפי אכן דרש לפניכם בעז ובתקף סמכות. והיה כי בעסו עליו האנשים, כי כחו גבר על כחם, והם לא יכלו שלא להאמין בדבריו; כי כח גדולה היתה אמונתו באדון ישוע המשיח, עד כי מלאכים שרתוהו מדי יום ביומו. ובשם ישוע הוא גרש שדים ורוחות טמאה; ואף את אחיו העלה מן המתים, אחר אשר נרגם באבנים בידי העם עד מות. והאנשים ראו זאת והעידו על כך, וכעסו עליו מפני כחו. והוא עשה נסים נוספים רבים בשם ישוע לעיני העם. כה חלפה שנת שלשים ואחת, ורק מעטים היו אשר הפכו מאמיני יהוה; ואולם כל אלה העידו לעם כי אכן פקדום כח אלהים ורוחו אשר בישוע המשיח, אשר בו האמינו. וכל אשר גרשו מתוכם שדים, ואשר נרפאו ממחלתם ומחלשות גופם, הכריזו באזני העם כי אכן רוח אלהים פעלה בהם ורפא להם; ואף הם הראו מופתים ועשו כמה נסים בקרב העם. כה חלפה גם שנת שלשים ושתים. ובראשית שנת שלשים ושלש קרא נפי אל העם והסיר להם על תשובה ועל מחילת חטאים. ורצוני כי תזכרו כי לא היה בעם אף איש אחד אשר שב מרעתו ולא הטבל במים. לכן הסמיו נפי אנשים לשמש בשליחות הזאת, בעבור יטבל במים כל הבא אליהם, וזאת כראיה וכעדות, לפני אלהים ואל העם, כי הם שבו מרעתם ונמחל להם על חטאיהם. ובראשית השנה ההיא היו רבים אשר הטבלו לשם תשובה; וכה חלפה מרבית השנה.

ח

א ואלה הדברים אשר באו והיו על פי כתב זכרונותינו; ויודעים אנחנו כי הכתוב אמת הוא, כי איש ישר כתבם, כי הוא אכן עשה נסים רבים בשם ישוע; ולא היה אף אדם אחד אשר יכל לעשות נס בשם ישוע, בלתי אם טהר מכל שמץ עוון. על כן, אם לא טעה האיש בחשוב

חלפו שש שנים ורב העם סר מצדקתם, ככל שב על קאו, או כחזרה המתפלשת ברפש. ונגדת הסתרים ההיא, אשר הסבה און כה גדול בעם, התכנסה והעמידה בראשה איש אשר שמו נקרא יעקב. והם קראוהו מלכם, והוא היה מלך על כנפית הרשע ההיא; והוא היה אחד מראשי אלה אשר נתנו קולם נגד הנביאים אשר העידו על ישוע. אף אנשי הכנפיה לא היו רבים בעם אשר בשבטים, אשר היו מאחדים, וזולת בחקיהם אשר חוקקו כל מנהיג, איש בעבור שבטו. ואף כי הם היו אויבים זה לזה ואף כי לא היו עם צדיק, מאחדים היו בשנאתם את הבאים בברית לאבד את הממשל. לכן, כראות יעקב, מלך הכנפיה, כי אויביו מרבים מאנשיו, הוא צום לנוס אל ירפתי צפון הארץ ולהקים להם שם ממלכה, עד אשר יתחברו אליהם פורשים, כי הוא דבר אליהם חלקות באמרו כי ירבו הפורשים, והכנפיה תחזק דיה להתנגד לשבטי העם. וכן עשו אנשיו. וכה מהירה היתה צעדתם, עד כי לא נתן להכשילה, והם הרחיקו מעבר להשג יד העם. כה בלטה שנת שלשים וכה היה מצב עניני עם נפי. ובשנת שלשים ואחת היה העם מפלג לשבטים, איש לביתו ולמשפחתו ולידידיו. על אף זאת, הם עשו הסכם שלא להלחם זה בזה. אף בחקיהם ובדרכי הממשל לא היו הם מאחדים, כי אלה נכונו כפי דעות ראשיהם ומנהיגיהם. ויען אשר הם חוקקו חקים חמורים מאד למנוע עברות שבט אחד על משנהו, היתה מדה של שלום בארץ. ואולם, לבם סר מעם יהוה אלהיהם והם סקלו נביאים באבנים וגרשו מתוכם. ונפי, יען אשר נגלו אליו מלאכים ואף שמע את קול יהוה, ויען אשר הוא ראה מלאכים, ובהיותו עד ראיה, כי כח נתן לו לדעת על אודות שליחות המשיח, ויען אשר הוא חזה במו עיניו כי סר העם מהרה מן הצדק אל רשעתם ואל תועבותיהם; ובהתעצבו על קשי לבם ועל עורו דעתם, לכן הוא יצא אליהם בשנה ההיא, והחל להעיד בעז רוח על תשובה ועל מחילת

כבד על כל פני הארץ, עד כי יכלו יושביה,
אשר לא נפל, לחוש את ערפלי החשכה.
ומפני החשך לא יכול היה להיות אור, לא
בירות ולא בפנסים; ואף לא יכלו האנשים
להדליק אש בעציהם הדקים והיבשים. כך לא
נמצא להם אור כלל. אכן, כל אור לא נראה,
לא אש ולא זיק, לא שמש ולא ירח ולא כוכבים;
כה גדול היה ערפל החשכה אשר ירד על פני
הארץ. והיה כי לא נראה אור במשך שלשה
ימים. וכל העת ההיא רבו האבל והיבבה
והבכיה בקרב כל העם; אכן, גדולה היתה
נאקת העם מפני החשך והחרבן הגדול אשר
בא עליהם. ובמקום אחד נשמע קול זעקתם
לאמר: אהה, אלו שבנו מרענתנו לפני בוא היום
הגדול והנורא הזה, כי אז היו אחינו נצלים ולא
נשפרים בעיר הגדולה ההיא, זרעחמלה.
ובמקום אחר נשמע קול זעקתם ואבלם לאמר:
אהה, אלו שבנו מרענתנו לפני בוא היום הגדול
והנורא הזה, ולא הרגנו ולא רגמנו אכן בבניאים
ולא גרשנום מתוכנו, כי אז היו אמותינו ובנותינו
היפות וילדינו נצלים, ולא נקברים בתוך העיר
הגדולה ההיא מורונייה. הנה, כה, גדולות
ונוראות היו יבבות העם.

ט

אז נשמע קול בקרב כל יושבי האדמה, על פני
כל הארץ הזאת, וכה קרא: אוי, אוי, אוי לעם
הזה! אוי ליושבי תבל כלה, אם לא ישובו
מרעתם; כי שוחק השטן ומלאכיו ששים על
הרג בני עמי הנאים ובנותיהם היפות; מפני
עוונם ותועבותיהם באה עליהם המפלה הזאת.
הנה, את העיר הגדולה זרעחמלה ואת יושביה
אנכי שרפתי באש. ואת העיר הגדולה מורוני
אנכי השקעתי במעמקי הים ואת יושביה
הטבעתי. ואת העיר הגדולה מורונייה ואת
יושביה אנכי כסיתי בעפר, להסתיר מפני את
עוונותיהם ואת תועבותיהם לכל יוסיף דם
הנביאים והקדושים לבוא אלי כנגדם. ואת
העיר גלגל אנכי השקעתי, ואת יושביה קברתי
במעמקי האדמה. וכמו כן השקעתי את העיר

ג עתינו, חלפה שנת שלשים ושלש. והעם החל
לצפות בכבד ראש לאות אשר נתן הנביא
שמואל הקמני בדבר את אפלה על פני הארץ
ד במשך שלשה ימים. וספקות וסכוחים גדולים
התעוררו בעם, על אף האותות הרבים אשר
ה כבר קמו. והיה בשנת שלשים וארבע,
ה בארבעה לחדש הראשון, קמה סערה גדולה,
אשר כמוה לא נודעה מעולם בכל הארץ.
ו אף סופה גדולה ונוראה באה, ורעם אים נשמע,
אשר החריד את כל האדמה כאלו עמדה הארץ
ז להבקע. ובקרים עזים ומסנורים הבריקו, אשר
ח כמותם לא נודעה מעולם בכל הארץ. ואש
ט אחזה בעיר זרעחמלה. והעיר מורוני שקעה
י לתוך מעמקי הים, וכל יושביה טבעו. והאדמה
התרוממה על העיר מורונייה, ובמקומה
יא התנשא הר גדול. ובארץ הדרום התחולל
יב חרבן גדול ונורא. אף חרבן גדול ונורא
יותר היה בארץ הצפון; כי הנה, כל פני הארץ
השתנו מפני הסופה ורוחות הסערה והרעמים
והברקים ורעידות האדמה האדירות בכל
יג הארץ. והדרכים נבקעו והמסלות התקלקלו
יד ומישורים רבים היו לעקב. והיה כי ערים
גדולות וגודעות רבות שקעו, ורבות אחרות
נשרפו, ורבות הרעו עד אשר נפלו בתיהן
ארצה ויושביהן נהרגו ומשכנותן נותרו
טו שוממות. והיה כי ערים אחדות נשארו על
תלן, אך גדול מאד היה הנזק אשר פגען, ורבים
טז משוכניהן נהרגו. והיו אנשים אשר נשאו ברוח
הסערה; ואיש אינו יודע אים, זולת כי נשאו
יז הלאה ממקומם. כה נשחתו פני כל האדמה
מפני הסופות והרעמים והברקים ורעידת
יח האדמה. והנה נבקעו הסלעים; הם נשברו
על פני כל האדמה, עד כי נמצאו מפוררים,
יט סדוקים ומבקעים על כל פני הארץ. והיה
כאשר חדלו הרעמים והברקים, והסערה
והסופה ורעידות האדמה, והם נמשכו כשלש
שעות, והיו אשר אמרו כי ארכו מזאת; על אף
זאת, כל הדברים הגדולים והנוראים האלה
נעשו במשך שלש שעות, והנה, אחר אשר
כ חדלו ירדה חשכה על פני הארץ. והיה חשך

י' וְכַתְּבִי הַקֹּדֶשׁ הַמְדַּבְּרִים עַל בּוֹאֵי קִימוֹ. וְכֹל
אֲשֶׁר קִבְּלוּנִי, נִתְּנִי לָהֶם לְהִיּוֹת בְּנִים לְאֱלֹהִים;
וְכֹן אֶעֱשֶׂה לְכָל אֲשֶׁר יֵאֻמְיִנוּ בְּשִׁמִּי; כִּי הִנֵּה,
מֵאִתִּי בָּאָה הַגָּאֻלָּה וְבִי מְקִימַת תּוֹרַת מֹשֶׁה.
יח' אֲנִי אֹרֵךְ הָעוֹלָם וְחַיָּיו. אֲנִי אֶלְף וְתוֹי, רֵאשִׁית
יט' וְאַחֲרִית. לֹא תִקְרִיבוּ לִי עוֹד שְׁפִיכוֹת דָּמִים;
אֲכֹן, קִרְבָּנוֹתֵיכֶם וְעוֹלוֹתֵיכֶם חֲדוֹל יִחַדְלוּ.
כ' כִּי לֹא אֶקְבֹּל מִכֶּם כָּל קֶרֶבָן וְעוֹלָה. לֵב נִשְׁפָּר
וְרוּחַ נִכְבָּה וְיִהְיֶה הַקֶּרֶבָן אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לִי. וְכֹל
אֲשֶׁר בָּא אֵלַי בְּלֵב שָׁבוּר וּבְרוּחַ נִכְבָּה, אוֹתוֹ
אֶטְבִּיל בְּאֵשׁ וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲכֹן כָּל־מִנִּים, אֲשֶׁר
מִפְּנֵי אֲמוֹנָתָם בִּי בָעֵת אֲשֶׁר הִפְכוּ לְמֵאֲמִינִים,
הַטְּבִילוּ בְּאֵשׁ וּבְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְהֵם לֹא יֵדְעוּ זֹאת.
כא' הִנֵּה, בָּאתִי אֶל הָעוֹלָם לְהִבְיֵא גָאֻלָּה לְעוֹלָם,
כב' לְהוֹשִׁיעוֹ מִחֲסָאָה. לָכֵן, כָּל הַשֵּׁב מִרְעֻתוֹ וּבָא
אֵלַי כְּיֶלֶד קֶטָן, אוֹתוֹ אֶקְבֹּל, כִּי מַלְכוּת אֱלֹהִים
הִנֵּה מִכְּאֻלָּה. הֵן לְמַעַן כָּאֻלָּה נִתְּנִי אֶת חַיִּי
וּלְקַחְתִּים לִי שְׁנִית. עַל כֵּן, שׁוּבוּ וּבּוֹאוּ אֵלַי,
אֶפְסִי אֶרֶץ, וְהוֹשְׁעוּ.

7

א' וְהִנֵּה, כָּל אֲנָשִׁי הָאֶרֶץ שָׁמְעוּ אֶת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה וְהָיוּ עֲדִים לָהֶם. וְהָיָה אַחֵר הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה הַשְׁתַּרְרָה שֶׁקֵּט בְּאֶרֶץ בְּמִשְׁךְ שְׁעוֹת
ב' רְבוּת. כִּי כֹה גְדוֹלָה הָיְתָה הַשְׁתוּמָּמוֹת הָעָם,
עַד כִּי הֵם חָדְלוּ לְקוֹנֵן וּלְלֵל עַל אֲבָדוֹן בְּנֵי
מִשְׁפַּחְתָּם אֲשֶׁר נִהְרְגוּ. עַל כֵּן נִמְשַׁךְ הַשֶּׁקֶט
ג' בְּכָל הָאֶרֶץ שְׁעוֹת רְבוּת. וְקוֹל נִשְׁמַע שְׁנִית
בְּאֲזֵנֵי הָעָם, וְכָל הָאֲנָשִׁים שָׁמְעוּהוּ וְהָיוּ עֲדִים
ד' לוֹ, וְכֹה אָמַר: הוּא, אֲנָשִׁי הָעָרִים הַגְּדוֹלוֹת הָאֵלֶּה,
אֲשֶׁר נָפְלוּ, אֲשֶׁר צָאצָאִי יַעֲקֹב אִתָּם, אֲכֹן, אֲשֶׁר
מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הִנָּכְסוּ עַד כִּמָּה קִבְּצִיתִכֶּם כִּקְבֹּץ
ה' תְּרַנְּגִלְתָּ אֶת אֶפְרוֹחֶיהָ תַּחַת כִּנְפֶיהָ וְכִלְכַּלְתִּיכֶם.
וְיָמָה חִפְצִיתִי לְקִבֹּץ אִתְּכֶם כִּקְבֹּץ תְּרַנְּגִלְתָּ אֶת
אֶפְרוֹחֶיהָ תַּחַת כִּנְפֶיהָ, אָהֳהָ, אֲנָשִׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל,
אֲשֶׁר נָפְלִיתֶם; אָהֳהָ, אֲנָשִׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל, אִתְּכֶם
הַשׁוֹכְנִים בִּירוּשָׁלַם, כִּאֲשֶׁר אֵלֶּה אֲשֶׁר נָפְלִיתֶם;
וְיָמָה חִפְצִיתִי לְקִבֹּץ אִתְּכֶם כִּקְבֹּץ תְּרַנְּגִלְתָּ אֶת
אֶפְרוֹחֶיהָ, וְלֹא אֲבִיתֶם. אָהֳהָ, בֵּית יִשְׂרָאֵל
ו' אֲשֶׁר חֲסִיתִי עֲלֵיכֶם, כִּמָּה אַחֲפֹץ לְקִבֹּץ אִתְּכֶם

אוֹנִיָּה וְאֶת יוֹשְׁבֶיהָ, וְאֶת הָעִיר מוֹקוּם וְאֶת
יוֹשְׁבֶיהָ, וְאֶת הָעִיר יְרוּשָׁלַם וְאֶת יוֹשְׁבֶיהָ; וּמִיָּם
הָעֲלִיתִי עֲלֵיהֶם, לְהַסְתִּיר מִפְּנֵי אֶת רִשְׁעָתָם וְאֶת
תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם לְכָל יוֹסִיף דָם הַנְּבִיאִים וְהַקְדוּשִׁים
ח' לְבּוֹא אֵלַי כִּנְגֵדָם. וְאֶת הָעִיר גְּדִיאֲנִטִי וְאֶת
הָעִיר גְּדִיאֲמוֹנָה וְאֶת הָעִיר יַעֲקֹב וְאֶת הָעִיר
גְּמִגְמוֹנָה, אֶת כָּל אֵלֶּה אֲנִכִּי הַשְׁקַעְתִּי, וּבִמְקוֹמָן
הַקְמַתִי גְּבָעוֹת וְעַמְּקִים; וְאֶת יוֹשְׁבֵיהֶן קִבְּרִיתִי
בְּמַעַמְקֵי הָאֲדָמָה, לְהַסְתִּיר מִפְּנֵי אֶת רִשְׁעָתָם
וְאֶת תּוֹעֲבוֹתֵיהֶם לְכָל יוֹסִיף דָם הַנְּבִיאִים
ט' וְהַקְדוּשִׁים לְבּוֹא אֵלַי כִּנְגֵדָם. וְאֶת הָעִיר
הַגְּדוֹלָה יַעֲקֹבִגָּת, אֲשֶׁר יוֹשְׁבֶיהָ הָיוּ אֲנָשִׁי
הַמֶּלֶךְ יַעֲקֹב, שְׂרָפְתִי בְּאֵשׁ. מִפְּנֵי חֲטָאֵיהֶם
וְרִשְׁעָתָם, אֲשֶׁר גְּדְלוּ מִרְשַׁעַת כָּל הָאֶרֶץ, מִפְּנֵי
רְצִיחוֹתֵיהֶם בְּמַסְתֵּרִים וּגְדוּתֵיהֶם הַחֲשָׁאוֹת,
כִּי הֵם אֲשֶׁר הִפְרוּ אֶת שְׁלוֹת עַמִּי וְהָרְסוּ אֶת
מִמְשַׁל הָאֶרֶץ. עַל כֵּן שְׂרָפְתִים בְּאֵשׁ לְהַשְׁמִידָם
מִלִּפְנֵי, לְכָל יוֹסִיף דָם הַנְּבִיאִים וְהַקְדוּשִׁים לְבּוֹא
י' אֵלַי כִּנְגֵדָם. וְאֶת הָעִיר לָמוֹ, וְאֶת הָעִיר יוֹשׁ
וְאֶת הָעִיר גֵּד וְאֶת הָעִיר קִישְׁקוּמָן וְאֶת יוֹשְׁבֵיהֶן
שְׂרָפְתִי בְּאֵשׁ, עַל כִּי הִרְעוּ בְּגִרְשָׁם אֶת הַנְּבִיאִים,
וְעַל כִּי סָקְלוּ אֶת אֵלֶּה אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּי לְהוֹדִיעַם
יא' אֶת דְּבַר רִשְׁעָתָם וְתּוֹעֲבוֹתֵיהֶם. וְיַעַן אֲשֶׁר
גִּרְשׁוּ אֶת כָּלָם, עַד כִּי לֹא הָיָה בָהֶם אִף אִישׁ
צָדִיק אֶחָד, הוֹרִדְתִּי אֵשׁ עֲלֵיהֶם וְהַשְׁמַדְתִּים
בְּעִבוֹר הַסְתִּיר אֶת רִשְׁעָתָם וְתּוֹעֲבוֹתֵיהֶם
מִפְּנֵי, לְכָל יַעֲקֹב אֵלִי מִן הָאֲדָמָה דָם הַנְּבִיאִים
וְהַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּי בְּקִרְבָּם וּיִקְרָא כִּנְגֵדָם.
יב' כִּרְבֹן וְכִלְיוֹן רַב שְׁלַחְתִּי עַל הָאֶרֶץ הַזֹּאת וְעַל
יג' הָעָם הַזֶּה, מִפְּנֵי רִשְׁעָתָם וְתּוֹעֲבוֹתֵיהֶם. הוּא, אִתָּם
אֲשֶׁר נִצַּלְתֶּם בְּעִבוֹר הַיּוֹתָכֶם צָדִיקִים מֵהֶם, הִלֵּא
תִּשְׁוּבוּ עִתָּה אֵלַי, וְתִנָּחֲמוּ עַל חֲטָאֵיכֶם וְתִהְיֶיכוּ
יד' לְמֵאֲמִינִים לְמַעַן אֶרְפָּאכֶם? אֲכֹן אֲנִי אוֹמֵר
לָכֶם: אִם תָּבוֹאוּ אֵלַי, וְיִהְיֶה לָכֶם חַיִּי עוֹלָם. הִנֵּה
פְּשׁוּטָה אֲלֵיכֶם זְרוּעַ רַחֲמִי, וְכֹל אֲשֶׁר יְבּוֹא
טו' אֶקְבֹּלָנוּ; וּבְרוּכִים הֵם הַבָּאִים אֵלַי. הִנֵּנִי יוֹשֵׁעַ
הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים, אֲנִכִּי בְּרָאִיתִי אֶת הַשָּׁמַיִם
וְאֶת הָאֶרֶץ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם. מִבְּרָאשִׁית הָיִיתִי
עִם אֲבִי. אֲנִי בָאִבִּי וְאֲבִי בִּי: וְבִי פֶּאֶר אֲבִי אֶת
טז' שְׁמוֹ. בָּאתִי אֶל אֲשֶׁר לִי וְאֲשֶׁר לִי לֹא קִבְּלוּנִי;

חֲסִדִּים גְּדוֹלִים לְאַנְשֵׁי נָפִי אֲשֶׁר נִצְלוּ, וְכֵן לְאַלֶּה
אֲשֶׁר נִקְרְאוּ פַעַם לְמַנִּים וְאֲשֶׁר נִוְתְּרוּ בַּחַיִּים,
וְעַל רֹאשֵׁם יָרַד שְׁפַע בְּרָכוֹת, עַד כִּי בְּמַהֲרָה
לְאַחַר עֲלוֹת הַמְּשִׁיחַ הַשְּׁמִימָה, הוּא אָכֵן
וְהַתְּגַלָּה לְעֵינֵיהֶם. וְהוּא הִרְאָה לָהֶם אֶת גּוֹפּוֹ
וְשֵׁמֶשׁ לְפָנֵיהֶם; וְסִפּוֹר מַעֲשֵׂה שְׁמִשׁוֹתָיו וְסִפּוֹר
בְּהַמְשֹׁךְ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. לָכֵן אֲנִי מְסִיס, לְפִי
שְׁעָה, אֶת דְּבָרִי.

*ישוע המשיח מראה עצמו לעם נפי ומשמש
לפניהם, בעוד ההמונים מתקבצים בארץ רב-שפעה
(בערך 34 לספירה). נכלל בפרקים יא-כו.*

יא

א וְהָיָה הַמּוֹן רַב מֵעַם נָפִי מִתְקַבֵּץ לִיד בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
אֲשֶׁר בְּאַרְץ רֶב־שְׁפַע. וְהֵם הִבִּיעוּ אֶת תְּמִיּהָתָם
וְאֶת הַשְׁתּוֹמָמוֹתָם אִישׁ עִם רֵעֵהוּ, וְהִשִּׁיחוּ זֶה
לְזֶה בַּדְּבָר הַתְּמוּרָה הַגְּדוֹלָה וְהַנִּפְלְאָה אֲשֶׁר
בִּיָּרְעָה. ב הֵם גַּם שֹׁחֲחוּ עַל יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר
ג עָל מוֹתוֹ נָתַן אוֹת וּמוֹפֵת. וְהָיָה בְּעוֹדָם שׁוֹחִים
זֶה עִם זֶה, הֵם שָׁמְעוּ קוֹל אֲשֶׁר בָּא כְּאִלּוּ
מִמְרוֹם. וְהֵם נִשְׂאוּ עֵינֵיהֶם סְבִיב, כִּי לֹא הִבִּינוּ
אֶת הַקּוֹל אֲשֶׁר שָׁמְעוּ. וְהַקּוֹל לֹא הָיָה קָשֶׁה וְאֵף
לֹא רָם; וְאוֹלָם, אֵף כִּי הָיָה הַקּוֹל חֲרִישִׁי, הוּא
חָדָר בְּקֶרֶב אֶלֶּה אֲשֶׁר שָׁמְעוּהוּ, עַד כִּי לֹא נִוְתַּר
אֵף אֶיבָר אֶחָד בְּכָל גּוֹם אֲשֶׁר לֹא הִתְרַד. אָכֵן,
הַקּוֹל חָדָר בְּקֶרֶבָם עַד עֶצֶם נְשִׁמָתָם וְהִצִּית אֶת
ד לְבָבָם. וְהֵם שָׁמְעוּ אֶת הַקּוֹל שְׁנִית, אֵף לֹא
הִבִּינוּהוּ. וְהֵם אֵף שָׁמְעוּ אֶת הַקּוֹל בַּפֶּעַם
הַשְּׁלִישִׁית, וְהֵם פָּתְחוּ אֶת אוֹזְנֵיהֶם לְשָׁמְעוֹ
בַּפְּנוֹתָם אֶת עֵינֵיהֶם אֶל עֲבָרָה, וּבִהְיִשִּׁירָם אֶת
י מִבְּטָם הַשְּׁמִימָה, כִּי מִשֵּׁם בָּא הַקּוֹל. וְהִנֵּה,
בַּפֶּעַם הַשְּׁלִישִׁית הֵם הִבִּינוּ אֶת הַקּוֹל הַנִּשְׁמָע
ז בְּאוֹזְנֵיהֶם, וְכֵה אָמַר אֲלֵיהֶם: רְאוּ אֶת בְּנֵי
אֶהוֹבִי, אֲשֶׁר בּוֹ רְצִיתִי, אֲשֶׁר בּוֹ פָּאֲרָתִי אֶת
ח שְׁמִי. שָׁמְעוּ אוֹתוֹ! וְהָיָה כַּאֲשֶׁר הִבִּינוּ, הֵם
נִשְׂאוּ עֵינֵיהֶם שְׁנִית הַשְּׁמִימָה; וְהִנֵּה אִישׁ יוֹרֵד
מִמְרוֹם, וְהוּא לּוֹבֵשׁ שִׁמְלָה לְבָנָה. וְהוּא יָרַד
וְעָמַד בְּקֶרֶבָם; וְעִינָיו כָּל הַהֲמוֹן הִפְנוּ אֵלָיו, וְהֵם
לֹא הִעֲזוּ לַפְּצוֹת פִּיהֶם, וְאֵף לֹא דָּבְרוּ זֶה אֶל זֶה;

כַּקִּבֵּץ תְּרַנְּגֶלֶת אֶת אֶפְרוֹחֶיהָ תַּחַת כַּנְּפֶיהָ, אִם
תִּנְחָמוּ עַל חֲטָאֵיכֶם וְתִשׁוּבוּ אֵלַי בְּלֵב שָׁלֵם.
ז אֵךְ אִם לֹא כֵן, בֵּית יִשְׂרָאֵל, יִהְיוּ מִשְׁכָּנוֹתֵיכֶם
ח לְשִׁמְמָה עַד עַתָּה קִיוֵם הַבְּרִית לְאַבּוֹתֵיכֶם. וְהָיָה
אֲחֵר אֲשֶׁר שָׁמְעוּ הָעָם אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הֵם
הוֹסִיפוּ לִבְכוֹת וּלְיִלֵּל עַל אֲבָדוֹן בְּנֵי מִשְׁפַּחְתָּם
ט וְיַדִּידֵיהֶם. כֹּה חָלְפוּ שְׁלֹשֶׁת הַיָּמִים. וְהָיָה זֶה
בְּבֹקֶר הַיּוֹם; וְנִמְוָה הַחֹשֶׁכָה מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ
וְהָאֲדָמָה חָדְלָה מִרַעְדָּה, וְהַסְּלֵעִים חָדְלוּ
מִהַתְּפוֹרֵר, וְהַשָּׁאוֹן הָאִים פָּסָה, וְכָל קוֹלוֹת
י הַהִמְלָה שָׁקֵטוּ. וְהָאֲדָמָה שָׁבָה וְהִתְאַחֲתָה
וְעָמְדָה מְנוּעָה; אִךְ שְׁבָתוֹ הַמִּסְפָּד וְהַבְּכִי וְהָיָה
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר נִצְלוּ מִמוֹת. וְאֶבְלָם הִפְּפוּ לְשִׁשׁוֹן
וּמִסְפָּדָם לְתַהֲלָה וּלְהוֹדִיָּה לְאֲדוֹן יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ,
יא גּוֹאֲלָם. עַד כֹּה הִתְקַיְּמוּ דְּבָרֵי כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ
יב אֲשֶׁר נִבְאָוּ הַנְּבִיאִים. וְהַנְּצוּלִים הָיוּ הַצַּדִּיקִים
אֲשֶׁר בָּעָם. הֵם אֲשֶׁר קִבְּלוּ אֶת הַנְּבִיאִים וְלֹא
רָגְמוּם, וְהֵם אֲשֶׁר לֹא שָׁפְכוּ אֶת דַּם הַקְּדוֹשִׁים.
יג וְהֵם נִוְתְּרוּ בַּחַיִּים וְלֹא שָׁקְעוּ לְתַחֲתִית הָאֲדָמָה
לְהַקְבֵּר בָּהֶּ; וְהֵם לֹא טָבְעוּ בַּמַּעַמְמָקִי הַיָּם, וְלֹא
נִשְׂרָפוּ בָּאֵשׁ, וְלֹא נִמְחָצוּ לְמוֹת בַּמְּפּוֹלוֹת, וְלֹא
נִשְׂאוּ הַרְחָק בְּרוּחַ הַסַּעֲרָה, וְאֵף לֹא הִכְרַעוּ עַל
יד יְדֵי עֲרָפְלֵי הָעֶשֶׂן וְהַחֹשֶׁכָה. וְעָתָה, כָּל הַקּוֹרָא
זֹאת יִבִּין נָא, וְכָל אֲשֶׁר לוֹ כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ יַחְקֹר
נָא בָּהֶם, וְיִרְאָה וְיִזְכֹּךְ אִם כָּל הַמִּיתוֹת הָאֵלֶּה,
וְהַחֲרָבֹן בָּאֵשׁ וּבְעֶשֶׂן וּבְסוּפּוֹת וּבְרוּחוֹת סַעֲרָה
וּבַפְּתִיחַת פִּי הָאֲדָמָה לְבָלַע אֶת הָאֲנָשִׁים וְכָל
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֹא בָּאוּ כְּקִיוֵם נְבוּאוֹת אֲשֶׁר
טו לְרַבִּים מִן הַנְּבִיאִים הַקְּדוֹשִׁים. הִנְנִי אוֹמֵר
לָכֶם כִּי רַבִּים הָעִידוּ כִּי יָקוּמוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
לְעַתָּה בּוֹא הַמְּשִׁיחַ, וְהֵם הוֹמְתוּ עַל הָעִידָם
טז זֹאת. הַנְּבִיא זָנוּס הָעִיד עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וְאֵף זִינוּק דָּבָר עַל אוֹדוֹתֵיהֶם, כִּי הֵם הָעִידוּ
עַל הַדְּבָרִים הַנּוֹגְעִים לָנוּ בַּפֶּרֶט, בְּאֲשֶׁר אֲנִי
יז שְׂאֲרִית זֶרְעִם. הִנֵּה, אֵף יַעֲקֹב אֲבִינוּ הָעִיד
בַּדְּבָר שְׂאֲרִית בֵּית יוֹסֵף. וְהָאִין אֲנִי שְׂאֲרִית
בֵּית יוֹסֵף? הָאִין הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הַמְּעִידִים
עָלֵינוּ, כְּתוּבִים עַל לוחוֹת נְחֹשֶׁת הַקָּלָל, אֲשֶׁר
יח אֲבִינוּ, לְחִי, הוֹצִיאָם מִירוּשָׁלַם? וְאֲנִי אֲרָאָה
לָכֶם כִּי בְּאַחֲרִית שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וָאַרְבַּע הָרָאוּ

נתנה לי מאת ישוע המשיח, הנני מטביל אותך
בשם האב והבן ורוח הקדש. אמן. אז תשקיעו
אותם במים ותשובו ותעלו מן המים. באפן
הזה תטבילו בשמי, כי אכן, הנני אומר לכם,
כי האב והבן ורוח הקדש אחד הם. אני באב
והאב בי, והאב ואני, אחד. כאשר צויתכם,
כן תטבילו; אל יהיו ופוחים ביניכם, כאשר היו
לפנים, ואל יהיו ופוחים ביניכם על עקרי תורתך,
כאשר היו לפנים. אכן, הנני אומר לכם, זה
אשר רוח מדון שוררת בקרבך, איננו מפני,
כי מן השטן הוא, אשר הוא אבי מדון והוא
המעורר את לב בני האדם לריב בזעם זה עם
זה. הנה, אין זו תורתך לעורר את לב בני האדם
לזעם זה על זה. כי אם זאת תורתך: כי ירחקו
מעליכם דברים כאלה. אכן, הנני אומר לכם,
את תורתך אודיעכם. זאת תורתך, והיא התורה
אשר נתנני האב; ואנכי מעיד על האב והאב
מעיד עלי, ורוח הקדש מעיד על האב ועלי;
והנני מעיד כי האב צוה את כל האדם, בכל
מקום, להנחם מחטא ולהאמין בי. וכל המאמין
בי ומטביל הוא יושע. והם אשר יירשו את מלכות
אלהים. וכל אשר לא מאמין בי ואינו מטביל
ארור יהיה. אכן, הנני אומר לכם; כי זאת
תורתך ומאת האב מעיד אני עליה; וכל
המאמין בי מאמין אף באב; ולפניו יעיד
האב עלי, כי הוא יפקדנו באש וברוח הקדש.
וכה יעיד האב עלי, ורוח הקדש יעיד לפניו על
האב ועלי, כי האב, ואני, ורוח הקדש, אחד.
ושוב אני אומר לכם: עליכם להנחם מחטא,
ולהיות כילד קטן, ולהטביל בשמי; ובלתי אם
תעשו כן, לא תוכלו בשום אופן לקבל את
הדברים האלה. ושוב אני אומר לכם: עליכם
להנחם מחטא ולהטביל בשמי ולהיות כילד
קטן, ובלתי אם תעשו כן, לא תוכלו בשום אופן
לרשת את מלכות אלהים. אכן, הנני אומר
לכם, כי זאת תורתך, וכל אשר בונה עליה, על
צוירי הוא בונה, ושערי שאול לא יוכלו לו. וכל
המכריז על יותר או פחות מזה ויכונן את דבריו
כאלו תורתך הם, מאת רשעה מוצאו ואין הוא
בונה על צוירי. כי על יסודות חול הוא בונה,

והם לא ידעו את פשר הדבר, וען אשר סברו כי
הופיע אליהם מלאך אלהים. והוא נטה את ידו
וידבר אל העם לאמר: הנני ישוע המשיח, אשר
הנביאים העידו כי אבוא אל העולם. אנכי אור
העולם וחייו; אני שתיתי מכוס התרעלה אשר
נתנני האב, ופארתי את האב בקחתי עלי את
חטאי העולם; ובקד נשאתי את רצון האב בכל
הדברים מבראשית. והיה כדבר ישוע את
הדברים האלה, נפל כל ההמון ארצה; כי הם
זכרו את דברי הנבואה אשר נאמרו בקרבם
כי המשיח יתגלה אליהם, אחר עלותו
השמימה. אז דבר האדון אליהם לאמר:
קומו ובואו אלי בעבור תשלחו ידיכם אל צד
גופי ותמששו את עקבות המסמרים בדי
וברגלי, בעבור תדעו כי אנכי אלהי ישראל
ואלהי כל הארץ, וכי הומתי למען חטאי העולם.
אז קרבו אליו אנשי ההמון ושלחו את ידיהם
אל צדו ומששו את עקבות המסמרים בדי
וברגליו. וכה הם עשו, אחד-אחד, עד אשר
עברו כלם לפניו וראו במו עיניהם, ומששו במו
ידיהם וידעו ללא ספק, והיו עדים, כי אכן הוא
זה, אשר עליו כתבו הנביאים כי יבוא. והיה
אחר אשר עברו כלם לפניו וראו במו עיניהם,
הם קראו פה אחד לאמר: השענא! ברוך
שם אל עליון! והם נפלו ארצה לרגלי ישוע
והשתחוו לו. אז הוא פנה בדבריו אל נפי, כי
נפי היה בקרב הקהל וצוהו לגשת. ונפי קם
והלך אל האדון והשתחוה לפניו ונשק את
רגליו. אז צוהו האדון לקום. והוא קם ועמד
לפניו. אז אמר אליו האדון: הנני מיפה את
ידך להטביל את העם הזה אחר אשר אעלה
שנית השמימה. והאדון שב וקרא לאחרים
ואמר להם כדברים האלה, ונתן להם תקף
סמכות להטביל. וכה אמר אליהם: באפן הזה
תטבילו, ואל יהיו ביניכם ופוחים. אכן, אני
אומר לכם, כי כל אשר ינחם על חטאיו מפני
דברייכם ויחפוץ להטביל בשמי, באפן הזה
תטבילוהו: הנה, תרדו נא ותעמדו במים, ובשמי
תטבילו. ואלה הדברים אשר תאמרו, בקראכם
אותם בשם, לאמר: בתקף הסמכות אשר

וְשַׁעֲרֵי שְׂאוֹל פְּתוּחִים לְקַבֵּל אֲשֶׁר כְּמוֹתוֹ כְּאֲשֶׁר
מא יבוא עֲלֵיהֶם הַשְּׁטָפוֹן וְיִכּוּם הַרוּחֹת. עַל כֵּן,
לְכוּ נָא אֶל הָעָם הַזֶּה וְהַשְׁמִיעוּ אֶת הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי עַד אַפְסֵי אֶרֶץ.

יב

א וּכְכֹלֹת יִשׁוּעַ לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל נָפִי
וְאֶל אֵלֶּה אֲשֶׁר קָרָא, וּמִסְפָּר הַקְּרוֹאִים אֲשֶׁר
קִבְּלוּ תִּקְוָה וְסִמְכוֹת לְהַטְבִּיל הָיָה שְׁנַיִם עָשָׂר,
וְהִנֵּה הוּא נֹטֶה אֶת יָדוֹ אֶל הַקֶּהֱל וְקָרָא אֵלָיו
לֵאמֹר: בְּרוּכִים תִּהְיוּ בְּהַקְשִׁיבְכֶם אֶל דְּבָרֵי
שְׁנַיִם עָשָׂר אֵלֶּה, אֲשֶׁר בְּחַרְתִּי מִתּוֹכְכֶם לְשִׁמֵּשׁ
לְפָנֶיכֶם וְלִהְיוֹת מְשֻׁרְתֵיכֶם. הִנֵּה, יָפִיתִי אֶת יָדִים
לְהַטְבִּילְכֶם בְּמִים; וְאַחֵר אֲשֶׁר תִּטְבְּלוּ בְּמִים,
אִסְטִבִּילְכֶם אֲנִי בָּאֵשׁ וּבִרוּחַ הַקֹּדֶשׁ. לָכֵן בְּרוּכִים
תִּהְיוּ אִם תִּתְּמִינוּ בִּי וְתִטְבְּלוּ, אַחֵר אֲשֶׁר רְאִיתֶם
ב אֹתִי, וּבִגְדַעְכֶם כִּי אֲנִכִּי אֶהְיֶה. וּמִבְּרָכִים אֲףִי
יֹתֵר וְהָיוּ כָּל אֲשֶׁר יִתְּמִינוּ בְּדַבְּרֵיכֶם, יַעַן אֲשֶׁר
תַּעֲדִידוּ כִּי רְאִיתֶם אֹתִי וְיַדַּעְתֶּם כִּי אֲנִכִּי אֶהְיֶה.
אָכֵן, בְּרוּכִים הַמֵּאֲמִינִים בְּדַבְּרֵיכֶם, וְאֲשֶׁר יִשְׁפִּילוּ
אֶל מַעַמְקֵי הַהִכְנָעָה וְיִטְבְּלוּ, כִּי הֵם יִפְקְדוּ בָּאֵשׁ
וּבִרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְיִקְבְּלוּ מַחִילָה עַל חַטְאֵיהֶם.
ג אָכֵן, בְּרוּכִים שְׁפִלֵי הָרוּחַ הַבָּאִים אֵלַי, כִּי לָהֶם
ד מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם. וּבְרוּכִים כָּל הָאֲבָלִים, כִּי הֵם
ה יִנְחָמוּ. בְּרוּכִים הָעֲנֻוִּים, כִּי הֵם יִירְשׁוּ אֶת הָאֶרֶץ.
ו בְּרוּכִים כָּל הָרַעֲבִים וְהָעֲמָאִים לַעֲדֻקָּה, כִּי הֵם
ז יִמְלְאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. בְּרוּכִים הַרְחֻמָּנִים, כִּי
ח הֵם יִרְחָמוּ. בְּרוּכִים כָּל טְהוֹרֵי הַלֵּב, כִּי הֵם
ט יִיחָזוּ בְּאֵלֵהֶם. בְּרוּכִים כָּל עוֹשֵׂי שְׁלוֹם, כִּי בְּנֵי
י אֱלֹהִים יִקְרָאוּ. בְּרוּכִים כָּל הַנִּרְדָּפִים לְמַעַן
יא שָׁמִי, כִּי לָהֶם מַלְכוּת שָׁמַיִם. בְּרוּכִים תִּהְיוּ
בְּחֹרֵף אֶתְכֶם אֲנָשִׁים וּבִרְדָּפָם אֶתְכֶם, וּבִדְבָרָם
יב עֲלֵיכֶם שֶׁקֶר וְכָל דְּבַר רָעָה, בַּעֲבוּרִי; כִּי שָׁמַח
כִּסְתָּמוֹ וְרוּחוֹ תִתְרוֹנֵנוּ, כִּי רַב יְהִיָּה שִׁכְרָכֶם
בְּשָׁמַיִם, כִּי כֵן רָדְפוּ אֶת הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר הָיוּ
יג לְפָנֶיכֶם. אָכֵן, הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, נִתְתִּיכֶם לִהְיוֹת
לְמַלְחָה הָאֶרֶץ; וְאִם לְמַלְחָה יֵאבֵד טַעְמוֹ, בְּמַה תִּמְלַח
הָאֶרֶץ? הֵן בִּזְזָת לֹא יִצְלַח הַמְּלַח לְדַבֵּר, כִּי אִם
יד לִהְיוֹת מְשֻׁלָּח הַחוּצָה לְמִרְמָס בְּנֵי אָדָם. אָכֵן,
הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, נִתְתִּיכֶם לִהְיוֹת אוֹר לָעָם

הַזֶּה. עִיר הַיּוֹשֶׁבֶת עַל הַהָר לֹא תוּכַל לְהִסְתֵּר.
טו הַיִּדְלָק נֵר וַיּוֹשֵׁם תַּחַת הָאֵיפָה? לֹא, כִּי אִם עַל
טז מְנוּרָה יוֹשֵׁם; אֲזִי יֵאִיר לְכָל בָּאֵי הַבַּיִת. עַל כֵּן,
יֵאָר נָא אוֹרְכֶם לְפָנֵי הָעָם הַזֶּה, בַּעֲבוּר יִרְאוּ
אֶת מַעֲשֵׂיכֶם הַטּוֹבִים וַיִּפְאֲרוּ אֶת אֲבִיכֶם
יז אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם. אֵל תִּשְׁעֲרוּ כִּי בָאתִי לְבִטֵּל אֶת
הַתּוֹרָה, אוֹ אֶת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים. לֹא בָאתִי לְבִטֵּל
יח כִּי אִם לְקַיֵּם. כִּי אָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, לֹא תַעֲבֹר
יוד אַחַת, אוֹ תֵּג, מִן הַתּוֹרָה, כִּי בִּי הַתְּקִימָה
יט כְּלָה. הִנֵּה נִתְּתִי לָכֶם אֶת תּוֹרַת אֲבִי וְאֶת
מִצְוֹתָיו, לְמַעַן תִּתְּמִינוּ בִּי, וְלִמַּעַן תִּנְחַמוּ עַל
חַטְאֵיכֶם, וְתִבּוֹאוּ אֵלַי בְּלֵב נְשֹׁבֵר וּבִרוּחַ נִכְאָה.
כ הֵן לְפָנֶיכֶם הַמִּצְוֹת וְהַתּוֹרָה מְקִימָה. לָכֵן,
בּוֹאוּ אֵלַי וְהִנְשְׁעוּ, כִּי אָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם,
בְּלִתִּי אִם תִּשְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי אֲשֶׁר צִוִּיתִיכֶם
עֲתָה, לֹא תִבּוֹאוּ בְּשׁוּם אָפֹן אֶל מַלְכוּת
הַשָּׁמַיִם. שְׁמַעְתֶּם כִּי בִימֵי קֹדֶם נִאֲמַר, וְאֲףִי
כא לְפָנֶיכֶם כְּתוּב: לֹא תִרְצַח; וְאֲשֶׁר יִרְצַח, יַעֲמֹד
כב בְּסַפְנַת מִשְׁפַּט אֱלֹהִים. וְאוּלָם אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם,
כִּי כָּל הַקּוֹצֵץ עַל אַחִיו, יַעֲמֹד בְּסַפְנַת מִשְׁפָּטוֹ,
וְאֲשֶׁר יִקְרָא לְאַחִיו רִיקָה יַעֲמֹד בְּסַפְנַת מוֹעֲצַת
הַדִּינִים, וְאֲשֶׁר יֹאמַר שׁוֹטֵה אֶתָּה, יִסְתַּכֵּן
כג בָּאֵשׁ שְׂאוֹל. עַל כֵּן, אִם תִּבּוֹאוּ אֵלַי, אוֹ אִם
ד תַּחְפֹּץ לָבוֹא אֵלַי, וְתִזְכֹּר כִּי לְאַחִיף יֵשׁ דְּבַר־רִמָּה
כד עֲלֶיךָ, לֶךְ לָךְ אֵלָיו וְהַתְּפִיס תַּחֲלָה עִמּוֹ, וְאַחֲרֵי
כה כֵּן תִּבּוֹאוּ אֵלַי בְּלֵב שְׁלֵם וְאֲנִי אֶקְבִּלְךָ. מִהֵרָה
לְהַתְּרִצּוֹת אֶל אִישׁ רִיבָה בְּעוֹדָה בְּדֶרֶךְ עִמּוֹ, כֵּן
כו יִתְפָּשֶׂף אִי־פָעַם וְאֶל בֵּית הַפֶּלֶא תִשְׁלַח. אָכֵן,
הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, יִצְאוּ לֹא תִצָּא מִשָּׁם, כִּי אִם
כז אַחֵר אֲשֶׁר שְׁלַמְתָּ אֶת הַסִּנִּין הָאֲחֵרוֹן. וּבִשְׂבָתָה
כח בְּכִלְאֵי, הַתּוּכַל לְשָׁלֵם אֶף סִנִּין אַחַד? אָכֵן, הַנְּנִי
כט אוֹמֵר לָכֶם, לֹא! הִנֵּה, בִּימֵי קֹדֶם נִקְטַב: לֹא
תִנְאָף. וְאוּלָם אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי כָּל הַמַּבִּיט
בְּאִשָּׁה לְחֹמֶד אוֹתָהּ, נְאוּף נִאָּפָה בְּלִבּוֹ. הַנְּנִי
ל מַצְוֶה אֶתְכֶם אֲשֶׁר לֹא תִתִּירוּ לֵאמֹר אַחַד מִכֶּם
לֵאמֹר לְהַכְנִס אֶל לְבַבְכֶם. כִּי טוֹב אֲשֶׁר תִּמְנְעוּם
לא מִכֶּם, וּבִזְזָת תִּשְׁאוּ אֶת צִלְבְּכֶם, מֵאֲשֶׁר תִּשְׁלַח
לב שְׂאוֹלָה. כְּתוּב כִּי הַמְּשַׁלַּח אֶת אִשְׁתּוֹ, יִתֵּן לָהּ
סֶפֶר כְּרִיתוֹת. אָכֵן, הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי כָּל
הַמְּשַׁלַּח אֶת אִשְׁתּוֹ, בְּלִתִּי עַל דְּבַר זָנוּת, עוֹשָׂה

1 וְאֵתָהּ, כִּי תִתְפַּלֵּל, בּוֹא בַחֲדָרָךְ וּסְגֵר אֶת דִּלְתָךְ
 2 וְהִתְפַּלֵּל אֶל אֲבִיךָ אֲשֶׁר בְּסֶתֶר; וְאֲבִיד הָרוּאָה
 3 בַּמִּסְתָּרִים, גָּמוּל יִגְמְלֶךָ בְּגָלוֹי. וּבְהִתְפַּלֵּלְכֶם,
 4 אֵל תִּשְׁתַּמְּשׁוּ בַחֲדָוֹת שָׁוָא, כַּכּוֹפְרִים, הַסּוֹבְרִים
 5 כִּי בַהֲרִבּוֹתֶם מְלִים יִשְׁמְעוּ. וְאַתֶּם, אֵל תִּדְמוּ
 6 לָהֶם אַפּוֹא, כִּי יוֹדַע אֲבִיכֶם אֶת כָּל צָרְכְּכֶם
 7 בְּסֶטֶר תִּבְקָשׁוּהוּ. לָכֵן, בְּאַפּוֹ הַזֶּה תִּתְפַּלְלוּ:
 8 אֲבִינוּ אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם, יִתְקַדֵּשׁ שְׁמֶךָ. יַעֲשֵׂה
 9 רְצוֹנְךָ בְּאַרְצֵנוּ כְּבִשְׁמַיִם. מַחֵל נָא לָנוּ עַל
 10 חוֹבוֹתֵינוּ, כְּפִי שְׁמוֹחִילִים אֲנַחְנוּ לַחַיִּים לָנוּ.
 11 וְאַל תִּבְיָאֵנוּ לִידֵי נִסְיוֹן, כִּי אִם הִצִּילָנוּ מִן הָרָע.
 12 כִּי לָךְ הַמְּמַלְכָה וְהַעֲזָ וְהִתְפַּאֲרַת עַד עוֹלָם. אָמֵן.
 13 כִּי אִם תִּסְלַחוּ לִבְנֵי אָדָם עַל עֲבֹרוֹתֵיהֶם, יִסְלַח
 14 אֲבִיכֶם אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם אֵף לָכֶם. אֵף אִם לֹא
 15 תִּסְלַחוּ לִבְנֵי אָדָם עַל עֲבֹרוֹתֵיהֶם, לֹא יִסְלַח
 16 אֲבִיכֶם לָכֶם עַל עֲבֹרוֹתֵיכֶם. וְכִי תִצּוּמוּ, אֵל
 17 תִּהְיוּ כְּחַנְּפִים הַמְּקַדְרִים פְּנִים, כִּי מִשְׁנִים הֵם
 18 אֶת פְּנֵיהֶם בַּעֲבוּר יִרְאוּ לִבְנֵי אָדָם כְּצִמִּים. אָכֵן
 19 אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, לְקוֹחַ לָקְחוּ אֶת שְׂכָרְךָ. וְאַתָּה,
 20 כִּי תִצּוּם, סוּף רֹאשֶׁךָ וְרַחֲץ פָּנֶיךָ; לִמְעַן לֹא
 21 יִרְאֶה צוּמְךָ לִבְנֵי אָדָם, כִּי אִם לְאֲבִיךָ אֲשֶׁר
 22 בְּסֶתֶר; וְאֲבִיד הָרוּאָה בַּמִּסְתָּרִים, גָּמוּל יִגְמְלֶךָ
 23 בְּגָלוֹי. אֵל תִּאֲצֹר לָכֶם אוֹצְרוֹת בְּאַרְצֵנוּ, אֲשֶׁר
 24 יִשְׁחַתּוּם שָׁם עֵשׂ וְחִלְדָהּ, וְגִנְבִים יַחְתְּרוּ אֲלֵיהֶם
 25 וְיִגְזְלוּם; כִּי אִם אֲצֹרוּ לָכֶם אוֹצְרוֹת בְּשָׁמַיִם,
 26 אֲשֶׁר עֵשׂ וְחִלְדָהּ לֹא יִשְׁחַתּוּם שָׁם, וְגִנְבִים לֹא
 27 יַחְתְּרוּ אֲלֵיהֶם וְלֹא יִגְזְלוּם. כִּי בַמָּקוֹם אֲשֶׁר
 28 יִהְיֶה אוֹצְרֶךָ, שָׁם יִהְיֶה אֵף לְבָבְךָ. אִזּוֹר הַגּוֹף
 29 הוּא הָעֵין; וְאִם עֵינְךָ אַחַת, כָּל גּוֹפְךָ מְלֵא אֹר.
 30 אֵף אִם רְעָה עֵינְךָ, כָּל גּוֹפְךָ יִמְלֵא חֹשֶׁךְ; עַל כֵּן,
 31 אִם הָאֹר אֲשֶׁר בְּךָ יִחְשֹׁךְ, מָה רַב הַחֹשֶׁךְ הַהוּא!
 32 לֹא יוּכַל אִישׁ לַעֲבֹד שְׁנֵי אֲדוֹנִים; כִּי אִם יִשְׁנָא
 33 אֶת הָאֶחָד וַיֹּאהֲב אֶת הָאֲחֵר, אוֹ יִדְבַק בָּאֶחָד
 34 וַיִּבְזֶה אֶת הָאֲחֵר. לֹא תוּכְלוּ לַעֲבֹד אֶת אֱלֹהִים
 35 וְאֶת הַמָּמוֹן. וּכְכֹלּוֹת יִשׁוּעַ לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים
 36 הָאֵלֶּה, הוּא הַבֵּיט עַל שְׁנַיִם עוֹשֵׂר נִבְחָרָיו וְאָמַר
 37 אֲלֵיהֶם: וְזָכְרוּ אֶת דְּבָרֵי אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי. כִּי הִנֵּכֶם
 38 אֲשֶׁר בַּחֲרִיתִי לְשִׁמְשׁ לִפְנֵי הָעָם הַזֶּה. עַל כֵּן אֲנִי
 39 אוֹמֵר לָכֶם, אֵל תִּדְאָגוּ לִנְפְשְׁכֶם מִה תֵּאֱכָלוּ וּמִה
 40 תִּשָּׁתּוּ, וּלְגוֹפְכֶם מִה תִּלְבָּשׁוּ; הַאִין הַנֶּפֶשׁ יִקְרָה

אֹתָהּ נוֹאֲפָת וְכָל אֲשֶׁר נִשְׂאָה לוֹ לֹאשָׁה נוֹאֲפָה
 1 לָג. הוּא. וְאֵף כְּתוּב: לֹא תִשָּׁבַע לְשִׁקְרָה, כִּי הָקָם
 2 לְד. תִּקֵּים לִיהוָה אֶת שְׁבוּעוֹתֶיךָ. וְאוֹלָם, אָכֵן הַנִּנִּי
 3 אוֹמֵר לָכֶם, לֹא תִשָּׁבַע כָּל שְׁבוּעָה; לֹא בְשָׁמַיִם,
 4 לָה. כִּי כִסֵּא אֱלֹהִים הִמָּה; וְלֹא בְאַרְצֵנוּ, כִּי הָדוּם רִגְלָיו
 5 לָו. אֵף בְּרֹאשְׁךָ אֵל תִּשָּׁבַע, כִּי אִין בִּיכְלִיתָךְ
 6 לָו. לְהַפִּךְ שְׁעָרָה אַחַת לְשַׁחֲרָה אוֹ לְלִבְנָה. אֵף יִהְיֶה
 7 דְּבָרְךָ: הֵן, הֵן; לֹא, לֹא; כִּי כָּל הַנוֹסֵף עַל אֵלֶּה רַע
 8 לָח. הוּא. וְהִנֵּה, כְּתוּב: עֵין תַּחַת עֵין וְשֵׁן תַּחַת שֵׁן.
 9 לָט. וְאוֹלָם אֲנִי אוֹמֵר לָךְ אֵל תִּתְנַגֵּד לְרַע, וְכָל הַמְּכַדֵּךְ
 10 מ. עַל הַלְחִי הַיְמָנִית, הִטָּה לוֹ גַּם אֶת הַשְּׁנִיָּה. וְאִם
 11 יִתְבַּע אוֹתָךְ אִישׁ לְדִין וַיִּקַּח אֶת כְּתָנְתָּךְ, הִנֵּחַ לוֹ
 12 גַּם אֶת מַעֲלִיךְ. וְכָל הַמְּפָצִיר בָּךְ לִלְכֹת עִמּוֹ דְּרָךְ
 13 מִב. מִיֵּל לָךְ עִמּוֹ שְׁנַיִם. הַשְׁוֹאֵל מִמֶּךָ תָּן לוֹ, וְהִבֵּא
 14 מִג. לְלוֹת מִמֶּךָ אֵל תִּשָּׁב פָּנָיו רִיקָם. וְהִנֵּה, אָכֵן
 15 מִד. כְּתוּב, וְאַהֲבֵת לְרַעַךְ וְאַתָּה אוֹיְבֶךָ תִּשָּׁנָא. וְאוֹלָם
 16 הַנִּנִּי אוֹמֵר לָכֶם, אֲהָבוּ אֶת אוֹיְבֵיכֶם וּבְרָכוּ אֶת
 17 מְקַלְלֵיכֶם, וְהִיטִיבוּ לְשׁוֹנְאֵיכֶם וְהִתְפַּלְלוּ בַּעַד
 18 מִה. מַנְצִילֵיכֶם וְרוֹדְפֵיכֶם; לְמַעַן תִּהְיוּ בָנִים לְאֲבִיכֶם
 19 אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם, כִּי הוּא מַעֲלֶה אֶת שְׁמֹשׁוֹ הַזֹּרֵחַ
 20 מִו. עַל הָרָעִים וְעַל הַטּוֹבִים. לָכֵן, הַדְּבָרִים אֲשֶׁר
 21 מִימֵי קֹדֶם, אֲשֶׁר בַּתּוֹרָה, בִּי קָדְמוּ כָּלֶם. הַדְּבָרִים
 22 מִח. הַיִּשְׁנִים חָלְפוּ וְהַכֹּל הִתְחַדֵּשׁ. לָכֵן, חֲפָצִי כִּי תִהְיוּ
 23 מְשֻׁלָּמִים פְּמוֹנִי וּכְמוֹ אֲבִיכֶם אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם.

יג

א. אָכֵן, הַנִּנִּי אוֹמֵר לָכֶם; רְצוּנִי כִּי תִתְּנוּ צִדְקָה
 1 לְעַנְיִים; אֵף הַשְּׁמָרוֹ לָכֶם מַעֲשׂוֹת אֶת צִדְקַתְכֶם
 2 לְפָנֵי בְנֵי אָדָם, לְמַעַן יִרְאוּכֶם. אֲשֶׁר אִם לֹא כֵן,
 3 אִין לָכֶם שְׂכָר מֵאֵת אֲבִיכֶם אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם.
 4 לָכֵן בַּעֲשׂוֹתְכֶם צִדְקָה, אֵל תִּרְעִיזוּ לְפָנֵיכֶם בְּשׁוֹפָר,
 5 כְּמַעֲשֵׂה הַחֲנָפִים בְּבִתֵּי הַכְּנָסִיּוֹת וּבְרַחֲוֹבוֹת,
 6 לְמַעַן יִהְלָלוּם בְּנֵי אָדָם. אָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם,
 7 לְקוֹחַ לָקְחוּ אֶת שְׂכָרְךָ. וְאַתָּה, בַּעֲשׂוֹתְךָ צִדְקָה,
 8 אֵל תִּדַּע שְׁמֵאלְךָ אֶת אֲשֶׁר עוֹשֶׂה יְמִינְךָ; לְמַעַן
 9 תִּהְיֶה צִדְקָתְךָ בְּסֶתֶר; וְאֲבִיד, הָרוּאָה בַּמִּסְתָּרִים,
 10 גָּמוּל יִגְמְלֶךָ בְּגָלוֹי. וְכִי תִתְפַּלֵּל אֵל תַּעֲשׂ כְּחַנְּפִים,
 11 הָאוֹהֲבִים לְהִתְפַּלֵּל בְּעַמֻּדָם בְּבִתֵּי הַכְּנָסִיּוֹת
 12 וּבְכַפּוֹת הַרְחֹבוֹת, לְמַעַן יִרְאוּם בְּנֵי אָדָם.
 13 אָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, לְקוֹחַ לָקְחוּ אֶת שְׂכָרְךָ.

מתנות טובות לבניכם, על אחת כמה וכמה
 ירבה אביכם אשר בשמים להיטיב למבקשיו.
 יב לכן, כל אשר תחפצו כי יעשו לכם בני אדם,
 אותו עשו להם, כי זה דבר התורה והנביאים.
 יג בואו בשער הצר, כי רחב השער ורחבה הדרך
 יד המוליכה אלי אבדון, ורבים הבאים בה. כי צר
 השער, וישרה הדרך המוליכה לחיים, ומעטים
 טו מוצאים. השמרו לכם מנביאי שקר, הבאים
 ז' אליכם בלבוש כבשים, אך בקרבם זאבים
 טז משחרי טרף. הן תפירות לפי פרים. הִיבצר
 איש ענבים מן הקוצים, או יארה תאנים מן
 יז הדרדרים? וכמו כן, כל עץ טוב נותן פרי טוב;
 יח ועץ נשחת נותן פרי רע. עץ טוב לא יוכל תת
 יט פרי רע, ועץ נשחת לא יתן פרי טוב. וכל עץ
 כ אשר לא יתן פרי טוב יגדע ולאש ישלף. לכן
 כא לפי פרים תפירות. לא כל האומר לי: אֲדֹנִי,
 אֲדֹנִי, יבוא אל מלכות השמים, כי אם העושה
 כב את רצון אבי אשר בשמים. וביום ההוא, רבים
 יאמרו אלי: אֲדֹנִי, אֲדֹנִי, הלא בשמד נבאנו,
 ובשמד גרשנו שדים, ובשמד עשינו נפלאות
 כג רבות? אז אענה להם לאמר: מעולם לא
 כד ידעתיכם; סורו ממני, פועלי און. לכן, כל
 השומע את דברי אלה ומקימם, אמשילהו
 להאיש חכם אשר בנה את ביתו על סלע.
 כה והגשם ירד, ושטפי המים עלו, והרוחות נשבו
 כו ונהלמו בבית ההוא; ואכן, הוא לא נפל, כי על
 סלע יסד. וכל השומע את דברי אלה ואינו
 כז מקים, משול לאיש בער אשר בנה את ביתו
 על חול. והגשם ירד, ושטפי המים עלו,
 והרוחות נשבו ונהלמו בבית ההוא; והוא
 נפל וגדולה היתה מפלתו.

טו

א וככלות ישוע לדבר את הדברים האלה, הוא
 נשא את עיניו סביב אל הקהל ואמר אליהם:
 הנה שמעתם את הדברים אשר למדתי לפני
 ב עלותי אל אבי; על כן, כל הזכר את דברי אלה
 ומקימם, אותו אנשא ביום האחרון. וכדבר
 י' ישוע את הדברים האלה, הוא ראה כי היו שם
 יא אנשים אשר התפלאו ותמהו על יחסו אל תורת

כו ממזון והגוף ממלבוש? ראו את עופות השמים,
 אשר אינם זורעים ואינם קוצרים ואינם אוספים
 לאסמים, אך אביכם אשר בשמים מכללם.
 כז האין טובים אתם מהם? מי בכם אשר יוכל,
 על ידי מחשבתו, להוסיף על קומתו אמה אחת?
 כח ומדוע תתנו דעתכם ללבוש? התבוננו נא אל
 שושי השדה, איך הן גדלות; אינן עמלות ואינן
 כט טוות. ואולם אני אומר לכם, כי אף שלמה
 ל בכל הדרו לא היה לבוש פאחת מהן. לכן, אם
 כך מלביש אלהים את חציר השדה אשר היום
 צומח ומחר ישלף לתוף התנור, הרי כך ילביש
 לא אתכם, אם לא תמעטו אמונה. על כן, אל
 תעלו בדעתכם כל מחשבה כגון: מה נאכל?
 לב או, מה נשתה? או, איכה נלביש? כי אביכם
 אשר בשמים יודע כי צריכים אתם לכל אלה.
 לג אך בקשו תחלה את מלכות אלהים ואת צדקתו
 לד וכל הדברים האלה יתוספו לכם. לכן, אל
 תדאגו ליום המחר, כי המחר ידאג לעניניו,
 וידיו היום לצרתו.

יד

א וככלות ישוע לדבר את הדברים האלה, הוא
 פנה שנית אל המון העם, ודבר אליהם לאמר:
 אכן, הנני אומר לכם, אל תדונו, למען לא תדונו
 ב אתם. כי בדין אשר אתם דנים, תדונו אתם;
 ובמדה אשר אתם מודדים, תמדדו אף אתם.
 ג ולמה זה אתה רואה את הקיסם בעין אחידה,
 ד ואלי לקורה אשר בעינך לא תשית לבד? או,
 איכה תאמר אל אחיד: תגני לטל את הקיסם
 ה מעינך, והנה, יש בעינך קורה? אתה החנף
 טל תחלה את הקורה מעינך, ואז ראה תראה
 ו לטל את הקיסם מעין אחיד. אל תתנו את
 אשר קדוש הוא לכלבים, ואל תשליכו פניניכם
 לפני חזירים, פן ירמסון ברגליהם, ויפגו אליכם
 ז ויטרפוכם. בקשו, וינתן לכם; דרשו, ותמצאו;
 ח דפקו, ויפתח לכם. כי כל המבקש, יקבל;
 ט והדורש, ימצא; והדופק, יפתח לו. ואיזה
 י איש מכם, כאשר בנו ובקשהו לחם, יתן לו
 י' אבן? וכי יבקש ממנו דג, היתן לו נחש?
 יא הן אם אתם, אשר רשעים אתם, יודעים לתת

יִשְׁמְעוּ אֶת קוֹלִי, וְהָיָה עֵדְרָא אֶחָד וְרוּעָה אֶחָד.
וְהֵם לֹא הִבִּינוּנִי, בְּסִבְרָם כִּי אֵלֶּה הַגּוֹיִים; יַעַן
אֲשֶׁר הֵם לֹא הִבִּינוּ כִּי הַגּוֹיִים יִהְיוּ לְמִאֲמִינִים
עַל יְדֵי הַטָּפְסָתָם. וְהֵם לֹא הִבִּינוּנִי בְּאִמְרֵי כִּי הוֹ
יִשְׁמְעוּ אֶת קוֹלִי; יַעַן אֲשֶׁר הֵם לֹא הִבִּינוּנִי כִּי
הַגּוֹיִים לֹא יִשְׁמְעוּ כָּלֵל אֶת קוֹלִי, בְּאֲשֶׁר לֹא
אֶתְגַּלֶּה אֲלֵיהֶם, כִּי אִם עַל יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ.
אֲף הִנֵּה, אַתֶּם שֹׁמְעֵתֶם אֶת קוֹלִי וְאִף רֵאִיתֶם
אוֹתִי; אַתֶּם צֹאנִי וְאַתֶּם נִמְנִים עִם אֵלֶּה אֲשֶׁר
נִתְּנָם לִי הָאֵב.

טז

וְאִכּוֹ, הִנֵּנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי יֵשׁ לִי צֹאן נֹסְפוֹת
אֲשֶׁר אֵינִן מִן הָאֶרֶץ הַזֹּאת, וְאֵינִן מֵאֶרֶץ יְרוּשָׁלַם,
וְאִף לֹא מֵאֶחָד מִחֻבְלֵי הָאֶרֶץ הַגּוֹבְלִים בְּהָ, אֲשֶׁר
שָׂם בְּאִתִּי לְשִׁמְשׁ. כִּי אֵלֶּה אֲשֶׁר עָלִיהֶם אֲנִי
מְדַבֵּר לֹא שָׁמְעוּ עֲדוֹן אֶת קוֹלִי, וְאִף לֹא הִתְגַּלִּיתִי
אֲלֵיהֶם אֲפֹלוּ פֶּעַם אַחַת. אֲף צֹנִי הָאֵב כִּי אֵלֶּה
אֲלֵיהֶם, בְּעִבּוֹר יִשְׁמְעוּ אֶת קוֹלִי וְיִמְנֶנּוּ עִם צֹאנִי,
לְמַעַן יִהְיֶה עֵדְרָא אֶחָד וְרוּעָה אֶחָד; עַל כֵּן אֲנִי
הוֹלֵךְ לְהִרְאוֹת אֲלֵיהֶם. וְאֲנִי מְצוֹכֶם כִּי תִכְתְּבוּ
אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אַחֵר לְכַתֵּב; וְהָיָה אִם עָמִי
אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם, הֵם אֲשֶׁר רְאוּנִי וְהָיוּ עָמִי בַּעַת
שִׁמְשׁוֹתִי לֹא יִבְקָשׁוּ מִן הָאֵב בְּשָׁמִי, כִּי יִקְבְּלוּ
יְדִיעָה עֲלֵיהֶם עַל יְדֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְכֵן עַל שְׁאָר
הַשְּׂבָטִים אֲשֶׁר עַל אוֹדוֹתֵיהֶם אֵין הֵם יוֹדְעִים
דְּבַר, וְהָיָה כִּי יִשְׁמְרוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר
תִּכְתְּבוּ, וְיִצְגּוּ לִפְנֵי הַגּוֹיִים, לְמַעַן תִּבּוֹא שְׂאֲרִית
זְרַעִם, אֲשֶׁר תִּהְיֶה פְּזוּרָה עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ מִפְּנֵי
חֶסֶר אֲמוּנָתָם, אֵל הַיְדִיעָה אוֹתִי, גּוֹאֲלָם, עַל
יְדֵי מֵלֶא הַגּוֹיִים. אֲזִי אֶקְבָּצֶם מֵאֶרְבַּע כְּנָפוֹת
הָאֶרֶץ, וְאֲזִי אֶקִּים אֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת הָאֵב
לְכָל אֲנָשִׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּבְרוּכִים יִהְיוּ הַגּוֹיִים
עַל אֲמוּנָתָם בִּי, בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְעַל יְדֵי, הַמַּעֲדִיד
לָהֶם עָלֵי וְעַל הָאֵב. הִנֵּה, מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם בִּי,
נָאוֹם הָאֵב, וּמִפְּנֵי חֶסֶר אֲמוּנָתָם, בֵּית יִשְׂרָאֵל,
תִּבּוֹא הָאֲמֶת בְּאַחֲרִית הַיָּמִים אֵל הַגּוֹיִים, בְּעִבּוֹר
יְדִיעָה לָהֶם הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּמֵלֶאֱם. אֲף אוֹי
לְגוֹיִים, נָאוֹם הָאֵב, אֲשֶׁר אֵינָם מִאֲמִינִים, אֲף
כִּי פָשְׁטוּ עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ הַזֹּאת וְהִפְצִיזוּ אֶת עָמִי,

מִשָּׁה; יַעַן אֲשֶׁר הֵם לֹא הִבִּינוּ אֶת אֲשֶׁר אָמַר כִּי
הַדְּבָרִים הַיְשָׁנִים חָלְפוּ וְכִי הִכַּל הַתְּחַדָּשׁ. וְהוּא
אָמַר אֲלֵיהֶם: אֵל תִּשְׁתַּחֲוֶהוּ עַל אִמְרֵי לָכֶם כִּי
הַדְּבָרִים הַיְשָׁנִים חָלְפוּ וְכִי הִכַּל הַתְּחַדָּשׁ.
ד הִנֵּנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר נִתְּנָה לְמֹשֶׁה
ה מְקִימָת. אֲנִכִּי אֲשֶׁר נִתְּתִי אֶת הַתּוֹרָה, וְאֲנִכִּי
אֲשֶׁר כָּרַתִּי בְּרִית עִם עָמִי יִשְׂרָאֵל; עַל כֵּן, בִּי
מְקִימָת הַתּוֹרָה, כִּי בְּאִתִּי לְקִימָה; וְלָכֵן יֵשׁ לָהּ
ו תְּכִלִּית. הִנֵּה, אֵינִנִּי מְבַטֵּל אֶת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים,
כִּי כָּל אֵלֶּה אֲשֶׁר לֹא קִיְּמוּ בִּי, אִכּוֹ אֲנִי אוֹמֵר
ז לָכֶם קִיּוּם יְקִימוּ. וּבְדַבְרֵי אֲלֵיהֶם כִּי הַדְּבָרִים
הַיְשָׁנִים חָלְפוּ, אֵינִנִּי מְבַטֵּל אֶת אֲשֶׁר נִאָּמַר עַל
ח הַבָּאוֹת. כִּי הִנֵּה, הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי עִם עָמִי
לֹא קִיְּמָה כְּלָה; אֲף לְתוֹרָה אֲשֶׁר נִתְּנָה לְמֹשֶׁה
ט יֵשׁ תְּכִלִּית בִּי. הִנֵּה, אֲנִכִּי הַתּוֹרָה וְהָאוֹר. הַבִּיטוּ
אֵלַי וְהַתְמַיִדוּ עַד הַקֵּץ וְתַחֲיוּ, כִּי לְמַתְמִיד עַד
י הַקֵּץ אֶתֶּן חַיִּי עוֹלָם. הִנֵּה נִתְּתִי לָכֶם אֶת
הַמִּצְוֹת; עַל כֵּן, שְׁמְרוּ אֶת מִצְוֹתַי, וְזֹאת הַתּוֹרָה
וְאֵלֶּה דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים, כִּי הֵם אִכּוֹ הַעֲשִׂידוּ עָלֵי
יא נִאָּמְנָה. וּכְכֹלּוֹת יִשׁוּעַ לְדַבֵּר אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
יב הוּא אָמַר אֵל שְׁנַיִם הָעֶשְׂרִי אֲשֶׁר בָּחַר: אַתֶּם
תְּלַמִּידֵי וְאַתֶּם אוֹר לָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר הוּא שְׂאֲרִית
יג בֵּית יוֹסֵף. הִנֵּה, זוֹ אֶרֶץ נַחֲלָתְכֶם וְהָאֵב נִתְּנָה
יד לָכֶם. וּמֵעוֹלָם לֹא צֹנִי הָאֵב לֹמַר זֹאת לְאַחֲיֶכֶם
טו אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם. אֲף לֹא צֹנִי הָאֵב לְהוֹדִיעֶם עַל
אוֹדוֹת שְׂאָר שְׂבָטֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הוֹצִיאָם
טז מִן הָאֶרֶץ. וְאוֹלָם זֹאת צֹנִי הָאֵב כִּי אֲגִידָם:
יז צֹאן נֹסְפוֹת לִי, אֲשֶׁר אֵין הֵן מִן הָעֵדְרָה הַזֶּה;
יח וְאִף אוֹתָן עָלֵי לְהַבִּיא; וְהוֹ יִשְׁמְעוּ אֶת קוֹלִי,
וְהָיָה עֵדְרָא אֶחָד וְרוּעָה אֶחָד. וְהִנֵּה, מִפְּנֵי קִשִּׁי
עֶרְף וְחֶסֶר אֲמוּנָה הֵם לֹא הִבִּינוּ אֶת דְּבָרִי. עַל
יט כֵּן צֹנִי הָאֵב כִּי לֹא אוֹסִיף לֹמַר לָהֶם עַל אוֹדוֹת
הַדְּבָרִים הַזֶּה. אִכּוֹ אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הָאֵב צֹנִי,
וְאֲנִי אוֹמֵר לָכֶם זֹאת, כִּי הִפְרַדְתֶּם מֵעַמָּם מִפְּנֵי
עוֹנָם; לָכֵן, מִפְּנֵי עוֹנָם אֵין הֵם יוֹדְעִים עֲלֵיהֶם.
כ וְאִף אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם כִּי אֶת שְׂאָר הַשְּׂבָטִים
הַפְּרִיד מֵהֶם הָאֵב, וּמִפְּנֵי עוֹנָם אֵין הֵם יוֹדְעִים
כא עֲלֵיהֶם. וְאִכּוֹ אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם כִּי הִנֵּכֶם אֵלֶּה
אֲשֶׁר עָלִיהֶם אִמְרָתִי: צֹאן נֹסְפוֹת לִי, אֲשֶׁר אֵין
הֵן מִן הָעֵדְרָה הַזֶּה; וְאִף אוֹתָן עָלֵי לְהַבִּיא; וְהוֹ

יז

א וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר דָּבַר יְשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הוּא שָׁב וְהִבִּיט סָבִיב עַל הַקְּהֵל וְאָמַר אֲלֵיהֶם:
 ב הִנֵּה, שְׁעֵתִי קָרְבָּה. רֹאֵה אֲנִי כִּי רַפִּים אַתֶּם, כִּי אֵינְכֶם יְכוּלִים לְהִבִּין אֶת כָּל דְּבָרֵי אֲשֶׁר צִוִּי
 ג הָאֵב לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם כְּעַתָּה. לָכֵן, לָכֵן נָא לְבַתִּיכֶם וְהִרְהוּרֵי בְּדָבָרִים אֲשֶׁר אָמַרְתִּי, וּבִקְשׁוּ מֵאֵת
 הָאֵב בְּשִׁמִּי, לְמַעַן תִּבְיִנוּ, וְהִכִּינוּ אֶת לְבַבְכֶם לְיוֹם
 ד הַמַּחֲרָה, וְאֲנִי אֲשׁוּב וְאָבֹא אֲלֵיכֶם. וְעַתָּה, אֲנִי הוֹלֵךְ אֶל הָאֵב וְאֶף לְהִרְאוֹת אֶל שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל
 הָאֲבוּדִים, כִּי אֵין הֵם אֲבוּדִים לָאֵב, הַיּוֹדֵעַ אֲנִי
 ה לְקַחְסָם. וּכְכֹלֹת יְשׁוּעַ לְדַבֵּר זֹאת, הוּא נִשָּׂא שְׁנִית אֶת עֵינָיו סָבִיב עַל הַקְּהֵל, וְרָאָה כִּי דָמְעוּ
 וְכִי דָבַק בּוֹ מִבְּטָס כָּאֵלוּ בִקְשׁוּ כִּי יֵאָרִיד מֵעַט
 י אֶת שְׁהוֹתָ עֵמָס. וְהוּא אָמַר לָהֶם: הִנֵּה, מַעֲי מְלָאִים רַחֲמִים עֲלֵיכֶם. הֵיטֵב בְּכֶם חוֹלִים?
 ז הַבִּיאוּם הִנֵּה. הֵיטֵב בְּכֶם פֶּסַח, אוֹ עֹר, אוֹ צוֹלַע, אוֹ נֶכֶח, אוֹ מִצְרַע, אוֹ בַעַל מוֹם, חֲרָשׁ אוֹ בַעַל פֶּגַע כְּלָשֶׁה?
 ח הַבִּיאוּם הִנֵּה וְאַרְפָּאֵם, כִּי חוֹמֵל אֲנִי עֲלֵיכֶם, וּמַעֲי מְלָאוּ רַחֲמִים. נוֹכַח אֲנִי כִּי
 ט חַפְצִים אַתֶּם כִּי אֶרְאֶה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי לְאַחֲיֶיכֶם אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם. הֵן רָאִיתִי כִּי אֲמוֹנַתְכֶם
 ט זִידָה כִּי אֲרַפָּאֲכֶם. וְאַחֵר דָּבָרוֹ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, יָצָא כָּל הַקְּהֵל כְּאִישׁ אֶחָד עִם הַחוֹלִים
 וְהַמַּעֲנִים, עִם הַפֶּסַחִים וְהַעֲוִרִים וְהָאֲלֻמִּים, וְעַם כָּל אֲשֶׁר הָיוּ בַּמִּצְוָה כְּלָשֶׁה; וְהוּא רָפָא אוֹתָם,
 י כָּל אִישׁ כְּאֲשֶׁר הוֹבֵא אֵלָיו. וְכָלֶם, הַנִּרְפָּאִים וְהַבְּרִיאִים, כָּרְעוּ לְרַגְלָיו וְהִשְׁתַּחֲוּוּ אֵלָיו; וְכָל אֲשֶׁר יָכְלוּ לָבוֹא מִן הַקְּהֵל בָּאוּ וְנִשְׁקוּ אֶת רַגְלָיו,
 יא עַד כִּי רָחֲצוּ אֶת רַגְלָיו בְּדַמְעוֹתֵיהֶם. אֲזַי הוּא צִוָּה כִּי יָבִיאוּ אֶת יְלָדֵיהֶם הַקִּטְנִים. וְהָיָה כִּי הֵם
 יב הַבִּיאוּ אֶת יְלָדֵיהֶם הַקִּטְנִים וְהִנִּיחוּם סָבִיב עַל הָאֶרֶץ, וְיִשְׁעוּ עֹמֵד בְּתוֹכָם; וְהַקְּהֵל פָּנָה מְקוֹם
 יג עַד אֲשֶׁר כָּלֶם הוֹבֵאוּ אֵלָיו. וְאַחֵר אֲשֶׁר הוֹבֵאוּ כָלֶם, צִוָּה יְשׁוּעַ, אֲשֶׁר עֹמֵד בְּקִרְבָּם, כִּי הַקְּהֵל יִכְרַע בְּרֹד עַל הָאֶרֶץ. וְאַחֵר אֲשֶׁר הֵם כָּרְעוּ עַל
 יד בְּרַכְיָהֶם נִאֲנַח יְשׁוּעַ וְאָמַר: אֲבָא, מְטָרָד אֲנִי מִפְּנֵי רִשְׁעַת אֲנָשֵׁי בֵּית יִשְׂרָאֵל. וּבִאֲמָרוֹ אֶת
 טו הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, כָּרַע אֵף הוּא אֶרְצָה עַל בְּרָקִיו;

אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הָמָּה; וְעַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הָמָּה, גָּרְשׁוּ מִקְרָבָם וְנִרְמָסוּ תַּחַת רַגְלֵיהֶם; וּמִפְּנֵי רַחֲמֵי הָאֵב עַל הַגּוֹיִים, וְכֵן מִפְּנֵי מִשְׁפָּטָיו עַל עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הָמָּה, אָכֵן, הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי אַחֵר כָּל אֵלֶּה, וְיַעַן אֲשֶׁר גִּרְמַתִּי כִּי עַמִּי, אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הָמָּה, וְהָיוּ מְכִים וּמַעֲנִים בְּיַדֵּי הַגּוֹיִים, וְהִרְגוּ וַיִּשְׁלְכוּ מִקְרָבָם, וְהָיוּ שְׁנוּאִים עֲלֵיהֶם וְהָיוּ לְמִשְׁלַל וְלִשְׁנִינָה בְּקִרְבָּם; וְכֹה צִוָּה הָאֵב כִּי אָמַר אֲלֵיהֶם: בְּיוֹם אֲשֶׁר יִחְטְאוּ הַגּוֹיִים כְּנֶגֶד בְּשׁוֹרְתִי, וְיִמְאָסוּ בְּבִשְׁוֹרְתִי בְּמִלְאָהּ, וְיִתְנַשְּׂאוּ בְּגִאוֹת לָבָם מַעַל כָּל הָאֲמוֹת וּמַעַל כָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר לְתַבֵּל כְּלָה, וְיִמְלְאוּ בְּכָל מִינֵי שִׁקָּר וּמִרְמָה וְזָכַב וְתַחְבּוּלוֹת רָשָׁע, וְכָל צְבִיעוֹת וְרִצָּח וְתַחְבּוּלוֹת כְּמוֹרָה, וְזוֹנוֹת וְתוֹעֵבוֹת סִתָּר; וְאִם יַעֲשׂוּ אֶת כָּל אֵלֶּה וְיִמְאָסוּ בְּמִלְאָ בְּשׁוֹרְתִי, נָאוּם הָאֵב, לְקוֹחַ אֶקַּח מִקְרָבָם אֶת מְלֵא בְּשׁוֹרְתִי. אֲזַי אֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתִי אֲשֶׁר כָּרַתִּי לְעַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְאָבִיא אֶת בְּשׁוֹרְתִי אֲלֵיהֶם. וְאֲזַי אֶרְאֶה לָכֶם, בֵּית יִשְׂרָאֵל, כִּי לֹא יִכְלּוּ לָכֶם הַגּוֹיִים; כִּי אֶזְכֹּר אֶת בְּרִיתִי לָכֶם, בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְאַתֶּם תָּבוֹאוּ אֵל יְדִיעַת בְּשׁוֹרְתִי בְּמִלְאָה. אֲזַי אִם יִנָּחְמוּ הַגּוֹיִים עַל רַעְתָּם וְיָשׁוּבוּ אֵלַי, נָאוּם הָאֵב, הַמִּנֵּה יִמְנּוּ עַם עַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְלֹא אֶתִּיר לְעַמִּי אֲשֶׁר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הָמָּה, לַעֲבֹר בְּקִרְבָּם וּלְרַמֶּסָם, נָאוּם הָאֵב. וְאִם לֹא יָשׁוּבוּ הַגּוֹיִים אֵלַי וְלֹא יִשְׁמְעוּ לְקוֹלִי, הַתֵּר אֶתִּיר לְעַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל, כִּי יַעֲבְרוּ בְּקִרְבָּם וְיִרְמָסוּם; אֲזַי יִהְיוּ הֵם כְּמִלַּח אֲשֶׁר סָר טַעְמוֹ, אֲשֶׁר לֹא יִזְלַח עוֹד, כִּי אִם לְהִיּוֹת מִשְׁלֹךְ הַחֲצוּצָה וְלְהִיּוֹת מִרְמָס לְרַגְלֵי עַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל. אָכֵן, הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם, כֹּה צִוִּי הָאֵב, כִּי אֶתֶּן לָעַם הַזֶּה אֶת הָאֶרֶץ הַזֹּאת לְנַחֲלָה לָהֶם. אֲזַי יִתְקִימוּ דְבָרֵי יִשְׁעֵיהוּ הַנְּבִיא אֲשֶׁר דָּבַר לֵאמֹר: קוֹל צִפְיָד נִשְׁאָר קוֹל; יִחַדּוּ יִרְגְּנוּ, כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוֹב יִהְיוּ צִיּוֹן. פִּצְחוּ רִנְנוּ יִחַדּוּ, חֲרָבוֹת יִרוּשָׁלַם, כִּי נַחֵם יִהְיוּ עִמּוֹ, כָּאֵל יִרוּשָׁלַם. חֲשׂוּ יִהְיוּ אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ לְעֵינֵי כָּל הַגּוֹיִם; וְרָאוּ כָּל אֲפָסֵי אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ.

יִסְמֹךְ, וְאֵת יְדוֹ אֵיפֹה לְבַצֵּעַ אֶת הַלֶּחֶם, וּלְבָרֶךְ
 עָלָיו וּלְתַתּוֹ לְאִנְשֵׁי כְנִסְיָתִי, לְכָל אֲשֶׁר יֵאָמְרוּ
 וַיִּשְׁתַּבְּלוּ בְּשָׁמִי. וְזֹאת תַּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת תָּמִיד,
 כִּפִּי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי אֲנִי, כִּפִּי אֲשֶׁר בָּצַעְתִּי אֶת
 הַלֶּחֶם וּבִרְכָּתִי עָלָיו וּנְתַתִּיו לָכֶם. וְזֹאת תַּעֲשׂוּ
 לְזִכָּר גּוֹפִי, אֲשֶׁר הִרְאִיתִי לָכֶם. וְתִהְיֶה זֹאת
 לַעֲדוּת לִפְנֵי הָאֵב, כִּי זֹכְרִים אַתֶּם אוֹתִי תָּמִיד.
 וְאִם תִּזְכְּרוּנִי תָּמִיד, תִּהְיֶה רוּחִי עִמָּכֶם. וְאַחֲרֵי
 אֲמַרְוּ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הוּא צִוָּה אֶת תַּלְמִידָיו
 לְקַחַת וּלְשַׁתּוֹת מִכּוּס הַיַּיִן וְאֵף לְתַתּוֹ לְקַהֵל
 לַשְׁתּוֹת מִמֶּנּוּ. וְכֹה עָשׂוּ. הֵם שָׁתוּ מִמֶּנּוּ וָרוּי;
 וְהֵם נָתְנוּ לְקַהֵל, וְאֵף הֵם שָׁתוּ וָרוּי. וְאַחֲרֵי
 אֲשֶׁר עָשׂוּ זֹאת הַתְּלָמִידִים, אָמַר יֵשׁוּעַ אֲלֵיהֶם:
 בְּרוּכִים אַתֶּם עַל הַדְּבָר הַזֶּה, אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם,
 כִּי הוּא קִיּוּם מִצְוֹתַי וְזֹאת עֲדוּת לִפְנֵי הָאֵב כִּי
 חֲפִצִּים אַתֶּם לַעֲשׂוֹת אֶת אֲשֶׁר צִוִּיתֶכֶם. וְזֹאת
 תַּעֲשׂוּ תָּמִיד לְשִׁבְיָם מִרְעַתָּם הַמִּטְבָּלִים בְּשָׁמִי;
 וְזֹאת תַּעֲשׂוּ לְזִכָּר דָּמִי, אֲשֶׁר שִׁפְכִיתִי לְמַעַנְכֶם,
 בַּעֲבוּר תַּעֲדִידוֹ לִפְנֵי הָאֵב כִּי זֹכְרִים אַתֶּם אוֹתִי
 תָּמִיד. וְהִיֶּה אִם תִּזְכְּרוּנִי תָּמִיד, תִּהְיֶה רוּחִי עִמָּכֶם.
 הֲגִנִי מִצְוַתְכֶם כִּי תַשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה; וְהִיֶּה אִם תַּעֲשׂוּ תָּמִיד אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, בְּרוּכִים תִּהְיוּ, כִּי עַל צוּרֵי נִבְנִיתֶם.
 וְכָל אֲשֶׁר יוֹסִיפוּ עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אוֹ יַפְחִיתוּ
 מֵהֶם, אֵין הֵם בְּנוּיִים עַל צוּרֵי כִּי אִם עַל יִסּוּדוֹת
 חוּל; וּבִרְדַּת הַגִּשָּׁם וּבִבּוּא הַשֶּׁטֶפּוֹן וּבִנְשׁוּב
 הָרוּחוֹת, אֲשֶׁר יִהְיֶמוּ בָהֶם, נִפְּלוּ יָפְלוּ, וְשִׁעְרֵי
 שְׂאוֹל פְּתוּחִים וּמוֹכִינִים לְקַבֵּלָם. עַל כֵּן בְּרוּכִים
 אַתֶּם בְּשִׁמְרָתְכֶם אֶת מִצְוֹתַי, אֲשֶׁר צוּנִי הָאֵב כִּי
 אֶתֶן לָכֶם. אַכֵּן, הֲגִנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי עָלֵיכֶם
 לְהִשָּׁמֵר וּלְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד, פֶּן יִפְתָּכֶם הַשָּׁטָן,
 וְיִוְלִיכְכֶם אֶלִּי שָׁבִי. וְכִפִּי אֲשֶׁר הִתְפַּלֵּלְתִּי אֲנִי
 בְּקִרְבְּכֶם, כֵּן תִּתְפַּלְּלוּ בְּכִנְסִיָּתִי, בְּקִרְבִּי עִמִּי
 הַשְּׁבִיִּים מִחֻטָּא וְהַמִּטְבָּלִים בְּשָׁמִי. הֲגִנִי הָאֹר;
 מוֹפֶת אֲנִי לָכֶם. וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר דִּבֶּר יֵשׁוּעַ אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל תַּלְמִידָיו, הוּא פָּנָה שְׁנִית
 אֶל הַקָּהֹל וְאָמַר אֲלֵיהֶם: אַכֵּן הֲגִנִי אוֹמֵר לָכֶם,
 עָלֵיכֶם לְהִשָּׁמֵר וּלְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד, פֶּן תִּתְּפְתּוּ,
 כִּי הַשָּׁטָן מִשְׁתַּוָּקֵק לְקַחְתְּכֶם, בַּעֲבוּר יִנְפָּכֶם
 כְּחֻטָּא. עַל כֵּן עָלֵיכֶם לְהִתְפַּלֵּל תָּמִיד אֶל

אֵל הוּא הַתְּפַלֵּל אֶל הָאֵב וּדְבָרֵי תְּפִלָּתוֹ אֵינֶם
 יְכוּלִים לְהַתְּבָר, וְהַקָּהֹל שָׁמַע וְהַעֲדָה עַל כֵּן.
 וְעֲדוּתָם הִיא כְּדְבָרִים הָאֵלֶּה: עֵין לֹא רָאָתָה
 מַעֲוֹדָה, וְאֵין לֹא שָׁמְעָה מַעֲוֹלָם דְּבָרִים כֹּה
 גְּדוּלִים וְנִפְלְאִים כְּדְבָרִים אֲשֶׁר רָאִינוּ וְשָׁמַעְנוּ
 כְּדִבְרֵי יֵשׁוּעַ אֶל הָאֵב. אַכֵּן, לֹא תוּכַל אֵף לִשְׁוֹן
 אַחַת לְדַבֵּר, וְיָד אִישׁ לֹא תוּכַל לְכַתֵּב, וְלֵב אֲנוּשׁ
 לֹא יִשְׁכִּיל לְהַגִּיד דְּבָרִים כֹּה גְּדוּלִים וְנִפְלְאִים
 כְּדְבָרִים אֲשֶׁר רָאִינוּ וְשָׁמַעְנוּ כְּדִבְרֵי יֵשׁוּעַ; וְאֵף
 אָדָם אֶחָד לֹא יוּכַל לְדַמּוֹת אֶת הַשְּׁמִיחָה אֲשֶׁר
 מִלָּאָה אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ בַּעֲת אֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ אוֹתוֹ
 מִתְּפִלָּה אֶל הָאֵב לְמַעַנְנוּ. וְהִיֶּה כְּכֹלֹת יֵשׁוּעַ
 אֶת תְּפִלָּתוֹ אֶל הָאֵב, הוּא קָם עַל רִגְלָיו,
 וְאוּלַם כֹּה רַבָּה הִיָּתָה שְׁמַחַת הַקָּהֹל, עַד כִּי
 הֵם הִכְרִיעוּ. אֲזַי דִּבֶּר אֲלֵיהֶם יֵשׁוּעַ וּבִקְשָׁם לְקוּם.
 וּבִקְוָם מִן הָאֶרֶץ הוּא אָמַר לָהֶם: בְּרוּכִים אַתֶּם
 מִפְּנֵי אֲמוּנַתְכֶם, הִנֵּה, שְׁמַחְתִּי מִלָּאָה. וּבִאֲמָרוֹ
 אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הוּא בָּכָה, וְהַקָּהֹל הַעֲדָה עַל
 כֵּן; אֲזַי הוּא לָקַח אֶת יְלִדֵיהֶם הַקְּטַנִּים, אֶחָד־אֶחָד,
 וּבִרְכָם וְהִתְפַּלֵּל אֶל הָאֵב לְמַעַנָם. וְאַחֲרֵי עֲשׂוֹתוֹ
 זֹאת הוּא בָּכָה שְׁנִית. אֲזַי הוּא דִּבֶּר אֶל הַקָּהֹל
 וְאָמַר אֲלֵיהֶם: רְאוּ אֶת יְלִדֵיכֶם. וּבְהַפְנוּתָם אֶת
 מִבְטֵיהֶם לְרֵאוֹת, הֵם נִשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם לְמָרוֹם;
 וְהִנֵּה נִפְתְּחוּ הַשָּׁמַיִם וּמַלְאָכִים יִרְדּוּ מִהַשָּׁמַיִם,
 כְּבָתוֹף אֲשֶׁר יִרְדּוּ וְהַקִּיפוּ אֶת הַיְלָדִים הָאֵלֶּה,
 אֲשֶׁר הָיוּ מְקֻפִּים בָּאֵשׁ, וְהַמַּלְאָכִים שָׁמְשׁוּ
 לִפְנֵיהֶם. וְהַקָּהֹל רָאָה וְשָׁמַע וְהַעֲדָה עַל זֹאת;
 וְהֵם יוֹדְעִים כִּי עֲדוּתָם אֶמֶת, כִּי כָּלֶם רָאוּ וְשָׁמַעוּ,
 אִישׁ־אִישׁ בְּמוֹ עֵינָיו וּבְמוֹ אוֹזְנוֹ. כְּאֵלֶּפֶס וְחִמְשׁ
 מֵאוֹת נֶפֶשׁ הָיָה מִסְפָּרָם, גְּבָרִים, נָשִׁים וְטָף.

יח

א וְהִיֶּה כִּי יֵשׁוּעַ צִוָּה אֶת תַּלְמִידָיו לְהִבְיֵא אֵלָיו
 ב לֶחֶם וַיֵּין. וּבַעֲת הַלֶּחֶם לְהִבְיֵא לָהֶם וַיֵּין, הוּא
 ג צִוָּה אֶת הַקָּהֹל לְשִׁבַת עַל הָאֶרֶץ. וְכֹאֲשֶׁר
 הִבְיֵאוּ הַתְּלָמִידִים לָהֶם וַיֵּין, הוּא לָקַח מִן הַלֶּחֶם
 וּבָצַע אוֹתוֹ וּבָרַךְ עָלָיו וּנְתַנוּ לְתַלְמִידֵיהֶם וְצִוָּם
 ד לֵאכֹל. וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר הֵם אָכְלוּ וְשָׁבְעוּ, הוּא צִוָּם
 ה לְתַתּוֹ לְקַהֵל. וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר אָכַל הַקָּהֹל וְשָׁבַע,
 וְהוּא אָמַר אֶל הַתְּלָמִידִים: הִנֵּה, אִישׁ אֶחָד מִכֶּם

ג לישועה. לכן, שמרו לעשות את הדברים
האלה אשר צויתכם, לבל תבוא עליכם
ד הרשעה כי אזי לאֲשֶׁר ירשיעוהוּ הָאֵב. ואני
מצוכם את המצוות האלה, מפני המחלוקות
אשר היו ביניכם. וברוכים אתם באין מחלוקות
ה ביניכם. ועתה הולך אני אל הָאֵב, כי טוב
ו הדבר אשר אלף אל הָאֵב למענכם. וככלות
ישוע לדבר את הדברים האלה, הוא סמך את
ידו על התלמידים אשר בחר, אחד־אחד, עד
אשר נגע בכלם, ובעת אשר הוא נגע בהם הוא
ז דבר אליהם. והקהל לא שמעו את הדברים
אשר דבר ועל כן לא העידו עליהם, אך
התלמידים העידו כי הוא יפה את ידם להעניק
את רוח הקדש. ואני אראה לכם בהמשך
הדברים כי עדות זאת אמת היא. והיה אחר
אשר סמך ישוע ידו על כלם, בא ענן וכסה את
המון העם עד כי הם לא יכלו לראות את ישוע.
ו בעת אפסם הענן, הוא נפרד מהם ועלה
השמימה. והתלמידים ראו והעידו כי הוא
שב ועלה למרום.

יט

א והיה אחר עלות ישוע השמימה, התפזר הקהל
וכל איש לקח עמו את אשתו ואת ילדיו ושב
ב אל ביתו. והיה כי במהרה, בטָרֶם תרד החשכה,
י צא קול בקרב העם, כי ראה הקהל את ישוע,
וכי שמש לפניהם, וכי הוא ישוב ביום המחרת
ג להראות לעיני הקהל. אכן, אף כל הלילה
הכרוזו הדברים למרחקים על אודות ישוע.
והם כה שקדו להפיץ את הדברים בעם, עד כי
היו רבים, אכן, עצום ורב היה מספרם, אשר
עמלו רב עמל כל הלילה ההוא, בעבור ימצאו
למחרת במקום אשר עתיד היה ישוע להראות
ד אל המון העם. והיה ביום המחרת, בהתאסף
הקהל, והנה בא נפי יחד עם אחיו, אשר העלהו
מן המתים ואשר שמו נקרא סימתי. ועמם בא
בן נפי, אשר שמו נקרא יונה, וכן מתוני ואחיו
מתוניהה, וקומן וקומנאונכי וירמיהו ושמןון
ויונה וצדקיהו וישעיהו; אלה שמות התלמידים
אשר בחר ישוע. והיה כי הם הלכו ועמדו בקרב

כ הָאֵב בְּשָׁמִי. וכל אשר תבקשו מן הָאֵב בְּשָׁמִי,
וְאֲשֶׁר יִשֶׁר הוּא, בְּאִמּוֹנְתְכֶם כִּי תִקְבְּלוּהוּ, הִנֵּה
כא יֵנָתֵן לָכֶם. הַתְּפַלְלוּ בְּקֶרֶב מִשְׁפּוּחֵיכֶם אֶל
הָאֵב, תְּמִיד בְּשָׁמִי, בְּעִבּוֹר יִבְרְכוּ נְשִׁיכֶם
כב וְיִלְדֵיכֶם. הֶאֱסָפוּ נָא יַחַד לְעֵתִים קְרוֹבוֹת;
וְאֵל לָכֶם לֹאֲסֹר עַל אִישׁ לְבֹא אֵלֵיכֶם בַּעַת
הַתְּאִסְפוֹתְכֶם, כִּי אִם הִתִּירוּ לָהֶם לְבֹא אֵלֵיכֶם
כג וְאֵל תִּמְנְעוּם. אָכֵן, הַתְּפַלְלוּ נָא עֲלֵיהֶם, וְאֵל
תִּגְרְשׁוּם. וְאִם יִרְבוּ לְבֹא אֵלֵיכֶם, הַתְּפַלְלוּ
כד לְמַעַן אֵל הָאֵב בְּשָׁמִי. עַל כֵּן שָׂאוּ אוֹרְכֶם,
בְּעִבּוֹר יִזְרַח לְעוֹלָם. הִנֵּה, אֲנִי הָאוֹר אֲשֶׁר
תִּשָּׂאוּ, אָכֵן, אֵת אֲשֶׁר רְאִיתֶם כִּי עָשִׂיתִי אֲנִי.
הו רְאִיתֶם כִּי הַתְּפַלְלֵתִי אֶל הָאֵב; כָּלֶכֶם עֲדִים
כה לְזֹאת. וְרִאִיתֶם כִּי צִוִּיתִי כִּי לֹא יַעֲבֹד אִישׁ מִכֶּם,
כִּי אִם צִוִּיתִי כִּי תִבְּאוּ אֵלַי, לְמַעַן תִּמְשְׁשׁוּ
וְתִרְאוּ; וְכֵן תַּעֲשׂוּ לְעוֹלָם. וְכֹל אֲשֶׁר יַפֵּר אֵת
הַמִּצְוָה הַזֹּאת, מִתְּמַסֵּר לְבֹא אֵלַי מִדּוּחִים.
כו וְאַחֵר אֲשֶׁר דִּבֶּר יִשׁוּעַ אֵת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
הוּא שָׁב וְנִשָּׂא אֵת מִבְּטֹו אֶל הַתְּלִמִּידִים אֲשֶׁר
כז בָּחַר וְאָמַר אֲלֵיהֶם: אָכֵן הִנְנִי אוֹמֵר לָכֶם,
מִצְוָה נּוֹסֶפֶת אֲנִכִּי מִצְוֹכֶם, וְאַחֲרֵי כֵן עָלִי לָלֶכֶת
אֶל אָבִי לְמַעַן אֲמַלֵּא מִצְוֹת אַחֲרוֹת אֲשֶׁר נָתַן
כח לִי. וְהִנֵּה, זֹאת הַמִּצְוָה אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצְוֹכֶם: לֹא
תִתִּירוּ מִדַּעַת כִּי יֵאָכֵל אִישׁ מִבֶּשָׂרִי, אוֹ יִשְׁתֶּה
כט מִדָּמִי, וְאֵין הוּא רְאוּי לָכֶן, בַּעַת שֶׁשְּׁמֶשְׁכֶם
בִּקְדָּשׁ. כִּי כָּל הָאוֹכֵל מִבֶּשָׂרִי, אוֹ הַשּׂוֹתֶה
מִדָּמִי, וְאֵינוּ רְאוּי, אוֹכֵל וְשׂוֹתֶה מֵאַרְהָ לְנַפְשׁוֹ.
עַל כֵּן כָּל אִישׁ אֲשֶׁר תִּדְּעוּ כִּי אֵין הוּא רְאוּי
לְאָכֵל מִבֶּשָׂרִי אוֹ לְשׂוֹת מִדָּמִי, מְנוּעַ
ל תִּמְנְעוּהוּ. וְאוֹלָם, לֹא תִגְרְשׁוּהוּ מִתּוֹכְכֶם,
כִּי שֹׁמֵשׁ תִּשְׁמְשׁוּ לִפְנֵיו וְתִתְּפַלְּלוּ לְמַעַן אֵל
הָאֵב, בְּשָׁמִי; וְכִי יִשׁוּב מִרְעֻתוֹ וְיִשְׁבֵּל בְּשָׁמִי,
לב כָּבֵל תִּקְבְּלוּהוּ, וְתִשְׁמְשׁוּהוּ וְתִתְּנוּ לוֹ מִבֶּשָׂרִי
וּמִדָּמִי. וְאִם לֹא יִשׁוּב מִרְעֻתוֹ, לֹא יִמְנָה הוּא
עִם עַמִּי לְבֵל יֵאָבִידִם, כִּי יִדְּעַ אֲנִי אֵת צִאֲנִי,
וּסְפּוֹרוֹת הֵנָּה. וְאוֹלָם, לֹא תִגְרְשׁוּהוּ מִבֵּיתִי
כְּנִסְיוֹתֵיכֶם, אוֹ מִבֵּיתִי תִפְלֹתְכֶם, כִּי אִם לְאֲשֶׁר
כְּמוֹתוֹ תּוֹסִיפוּ לְשֹׁמֵשׁ, כִּי אֵינְכֶם יוֹדְעִים, אוֹלִי
יִשׁוּבוּ וְיִנְחֲמוּ עַל רַעְתָם, וְיִבְּאוּ אֵלַי בְּלֵב שָׁלֵם
וְאֲנִי אֶרְפָּאם; וְאַתֶּם תִּהְיוּ כְּלִי שֶׁרֵת לְהַבְיֵאם

אָהִיָּה אֲנִי בָהֶם, כְּפִי אֲשֶׁר אַתָּה, אָבִי, הִנֵּה
 בִּי, בַּעֲבוּר נִהְיָ אַחַד. וְאַחֵר אֲשֶׁר הִתְפַּלֵּל כָּךְ
 יִשׁוּעַ אֶל הָאֵב, הוּא בָּא אֶל תַּלְמִידָיו, וְהִנֵּה,
 הֵם עוֹדִים מִתְפַּלְלִים אֵלָיו, בְּלֹא הַפּוּגָה; וְהֵם
 לֹא הִכְבִּירוּ מִלִּים, יַעַן אֲשֶׁר נָתַנוּ לָהֶם הַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר יִתְפַּלְּלוּ, וְלָבָם מִלֵּא שְׂקִיקָה. וְכִהְתְּפַלְּלוּ
 אֵלָיו בִּרְכָם יִשׁוּעַ; וּפְנֵיו חִיבּוּ אֵלֵיהֶם וְאוֹר פָּנָיו
 נֹרָח עָלֵיהֶם, וְהִנֵּה, הֵם הָיוּ לִבְנִים כְּפִנֵּי יִשׁוּעַ
 וְשִׁמְלָתוֹ. וְהִלְכוּ הָיָה בְּהִיר מִכָּל לָכֵן; אָכֵן
 לֹא הָיָה דְּבָר לָכֵן עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ כִּלְכֹּן הַהוּא.
 וְאָמַר אֵלֵיהֶם יִשׁוּעַ: הוֹסִיפוּ לְהִתְפַּלֵּל, וְאָכֵן,
 הֵם לֹא חָדְלוּ מִתְפַּלְּתֵם. וְהוּא פָּנָה מֵהֶם שְׁנִית
 וְהִתְרַחַק מֵהֶם מַעֲט וְהִשְׁתַּחֲוָה אֶרְצָה, וְשָׁב
 וְהִתְפַּלֵּל אֶל הָאֵב לֵאמֹר: אָבָא, אוֹדֶךָ כִּי טִהַרְתָּ
 אֶת אֵלֶּה אֲשֶׁר בְּחִרְתִּי מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם; וּמִתְפַּלְּל
 אֲנִי לְמַעַנָם וְאֶף לְמַעַן אֵלֶּה אֲשֶׁר יֹאמְרוּ
 בְּדַבְּרֵיהֶם, כִּי יִשְׁהָרוּ בִּי, עַל יְדֵי אֲמוּנָתָם
 בְּדַבְּרֵיהֶם, כְּפִי אֲשֶׁר מִטְּהָרִים הֵם בִּי. אָבָא,
 אֵינִי מִתְפַּלֵּל לְמַעַן הָעוֹלָם, כִּי אִם לְמַעַן אֵלֶּה
 אֲשֶׁר נָתַתָּם לִי מִן הָעוֹלָם, מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם, כִּי
 יִשְׁהָרוּ בִּי, בַּעֲבוּר אָהִיָּה בָהֶם, כְּפִי אֲשֶׁר אַתָּה,
 אָבָא, הִנֵּה בִּי, בַּעֲבוּר נִהְיָ אַחַד, וְאֲנִי אֶתְפָּאֵר
 בָּהֶם. וְהָיָה כְּדַבֵּר יִשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 הוּא שָׁב וְקָרַב אֶל תַּלְמִידָיו, וְהִנֵּה הֵם דִּבְקִים
 בַּתְּפִלָּתָם אֵלָיו בְּלֹא הַפּוּגָה; וְהוּא חִידָ אֵלֵיהֶם
 שְׁנִית, וְהִנֵּה הֵם לִבְנִים כְּיִשׁוּעַ עֲצֻמוֹ. וְהָיָה כִּי
 הוּא שָׁב וְרַחַק מֵהֶם מַעֲט וְהִתְפַּלֵּל אֶל הָאֵב.
 וְלֹא תוּכַל לָשׁוֹן לְסַפֵּר אֶת דְּבָרֵי תְּפִלָּתוֹ, וְאָדָם
 לֹא יוּכַל לְכַתְּבָם. וְהִקְהֵל שָׁמְעוּ וְהִעִידוּ עַל כֵּן;
 וְלָבָם נִפְתַּח וְהֵם הִבִּינוּ בְּלָבָם אֶת דְּבָרֵי תְּפִלָּתוֹ.
 וְאוֹלָם, כֹּה גְדוֹלִים וְנִפְלְאִים הָיוּ דְּבָרֵי תְּפִלָּתוֹ,
 עַד כִּי אֵין הֵם יְכוּלִים לְהַכְתֵּב, וְאֵין אִישׁ יְכוּל
 לְסַפֵּרָם. וְהָיָה כִּכְלוֹת יִשׁוּעַ לְהִתְפַּלֵּל, הוּא שָׁב
 אֶל הַתַּלְמִידִים וְאָמַר אֵלֵיהֶם: אֲמוּנָה כֹּה רַבָּה
 לֹא רִאִיתִי מֵעוֹדֵי בְּקָרֵב כָּל הַיְּהוּדִים. לָכֵן,
 מִפְּנֵי חֶסֶד אֲמוּנָתָם, לֹא יָכַלְתִּי לְהִרְאוֹתָם
 נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת כָּאֵלֶּה. אָכֵן, אֲנִי אוֹמֵר לָכֵם,
 אִישׁ מֵהֶם לֹא רָאָה גְּדוֹלוֹת כְּדַבְּרִים אֲשֶׁר
 רִאִיתִם, וְאֶף לֹא שָׁמַע גְּדוֹלוֹת כְּדַבְּרִים
 אֲשֶׁר שָׁמַעְתֶּם.

הִקְהֵל. וְהִנֵּה, כֹּה רַב הָיָה הִקְהֵל, עַד כִּי
 הֵם הוֹרוּם כִּי יִחְלְקוּ לְשֵׁתִים עֲשָׂרָה קְבוּצוֹת.
 וְשֵׁנִים עֲשָׂר הַתַּלְמִידִים לְמֹדוֹ אֶת הִקְהֵל;
 וְהֵם הוֹרוּ לְקַהֵל לְכָרַע אֶרְצָה, עַל בְּרִפְיָהֶם,
 וְלְהִתְפַּלֵּל אֶל הָאֵב בְּשֵׁם יִשׁוּעַ. וְאֶף הַתַּלְמִידִים
 הִתְפַּלְּלוּ אֶל הָאֵב בְּשֵׁם יִשׁוּעַ, וְאַחֵר כָּךְ הֵם קָמוּ
 וְשָׁמְשׁוּ לְפָנֵי הָעָם. וְאַחֵר אֲשֶׁר שָׁמְשׁוּ בְּחֻזְרָם
 עַל אוֹתָן הַמַּלְאִכִּים אֲשֶׁר אָמַר יִשׁוּעַ, בְּלֹא כָל שְׁנוֹי
 מִמְּלוֹתָיו, הֵם שָׁבוּ וְכָרְעוּ בְּרֹךְ וְהִתְפַּלְּלוּ אֶל
 הָאֵב בְּשֵׁם יִשׁוּעַ. וְהֵם הִתְפַּלְּלוּ עַל אֲשֶׁר
 הִשְׁתּוֹקְקוּ לוֹ יוֹתֵר מִכָּל; וְחִפְצָם הָיָה כִּי יִנָּתֶן
 לָהֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְאַחֵר אֲשֶׁר הִתְפַּלְּלוּ כָךְ,
 הֵם יָרְדוּ אֶל קִצָּה אֲגַם הַמַּיִם, וְהִקְהֵל
 בַּעֲקֻבוֹתֵיהֶם. וְנָפִי יָרַד אֶל הַמַּיִם וְטָבַל.
 וְהָיָה בַּעֲלוֹתוֹ מִן הַמַּיִם, הוּא הִחַל לְהִסְבִּיל;
 אָכֵן, הוּא הִסְבִּיל אֶת כָּל אֵלֶּה אֲשֶׁר בְּחֻזְרָם
 יִשׁוּעַ. וְאַחֵר אֲשֶׁר הִסְבִּילוּ הִכַּל וְעָלוּ מִן הַמַּיִם,
 נָח עָלֵיהֶם רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְהֵם מָלְאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 וְאִשׁ. וְהִנֵּה, הֵם כְּאֵלוֹ הִקְפּוּ בָּאֵשׁ, וְהָיָה יָרְדָה
 מִן הַשָּׁמַיִם; וְהִקְהֵל הָיוּ עֲדִים לָזֶה וְהִעִידוּ עַל
 כֵּן; וּמִלְאָכִים יָרְדוּ מִמָּרוֹם וְשָׁמְשׁוּ לְפָנֵיהֶם.
 וְהָיָה בְּעוֹד הַמַּלְאָכִים מְשַׁמְשִׁים לְפָנֵי
 הַתַּלְמִידִים, וְהִנֵּה בָּא יִשׁוּעַ וְעָמַד בְּתוֹכָם
 וְשָׁמַשׁ לְפָנֵיהֶם. אַזְ הוּא דִּבֵּר אֶל הַמּוֹן הָעָם
 וַעֲנֹם כִּי יִכְרְעוּ אֶרְצָה שְׁנִית, וְאֶף כִּי תַלְמִידָיו
 יַעֲשׂוּ כֵן. וְאַחֵר אֲשֶׁר כָּרְעוּ הִכַּל עַל הָאֶרֶץ,
 הוּא צִוָּה עַל תַּלְמִידָיו כִּי יִתְפַּלְּלוּ. וְהִנֵּה, הֵם
 הִחֲלוּ בַּתְּפִלָּה; אָכֵן, הֵם הִתְפַּלְּלוּ אֶל יִשׁוּעַ
 וּקְרָאוּהוּ אֲדוֹנֵיהֶם וְאֵלֵיהֶם. אַזְ נִפְרַד יִשׁוּעַ
 מֵתוֹכָם, וְהִתְרַחַק מֵהֶם מַעֲט וְהִשְׁתַּחֲוָה אֶרְצָה,
 וְאָמַר: אָבָא, מוֹדָה אֲנִי כִּי נָתַתָּ אֶת רוּחַ
 הַקֹּדֶשׁ לְאֵלֶּה אֲשֶׁר בְּחִרְתִּי; הֵן מִפְּנֵי אֲמוּנָתָם
 בִּי בְּחִרְתִּים מִבְּנֵי הָעוֹלָם. אָבָא, אֲבָקְשְׁךָ כִּי
 תִּתֵּן אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לְכָל אֵלֶּה אֲשֶׁר יֹאמְרוּ
 בְּדַבְּרֵיהֶם. אָבָא, נָתַתָּ לָהֶם אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
 עַל אֲמוּנָתָם בִּי, וְרוּאָה אַתָּה כִּי הֵם מֵאֲמִינִים
 בִּי כִּי שׁוֹמַע אַתָּה אוֹתָם, וְהֵם מִתְפַּלְלִים אֵלַי;
 וְתִפְלָתָם הִיא אֵלַי כִּי אֲנִי עֹמֵם. וְעַתָּה, אָבִי,
 מִתְפַּלֵּל אֲנִי אֵלֶיךָ לְמַעַנָם, וְאֶף לְמַעַן כָּל אֲשֶׁר
 יֹאמְרוּ בְּדַבְּרֵיהֶם, בַּעֲבוּר יֹאמְרוּ בִּי, בַּעֲבוּר

כ

נחֻשָׁה. וְהִדְקוֹת עַמִּים רַבִּים; וְהִחְרַמְתִּי
 לִיהוּה בַּצֶּעַם וְחִילָם לְאֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. הֵן אֲנִי
 כ הוא הַעֹשֶׂה זֹאת. בְּיוֹם הַהוּא, נָאוֹם הָאֵב,
 תִּהְיֶה חֶרֶב מִשְׁפָּטִי תִלְוֶיהָ מֵעַלֶיהֶם; וְאִם לֹא
 יִשׁוּבוּ מִרְעַתָּם, נִפּוֹל תִּפֹּל עֲלֵיהֶם, נָאוֹם הָאֵב;
 כא אָכֹן, עַל כָּל גּוֹי הָאֲרָצוֹת. וְאֲנִי אֶכּוֹנֵן אֶת עַמִּי,
 כב בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְהִנֵּה, אֶת הָעָם הַזֶּה אֶכּוֹנֵן בְּאָרֶץ
 הַזֹּאת, לְקִים אֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי עִם יַעֲקֹב
 אֲבִיכֶם; וְהָאָרֶץ הַזֹּאת תִּהְיֶה יְרוּשָׁלַם חֲדָשָׁה.
 וְכֹחוֹת מְרוֹמִים יִהְיוּ בְּקֶרֶב הָעָם הַזֶּה; אָכֹן,
 כג אִף אֲנִי אֶהְיֶה בְּתוֹכְכֶם. הִנֵּה, אֲנִכִּי הוּא אֲשֶׁר
 עַל אֹדוֹתַי דִּבֶּר מִשְׁלָה לְאִמֹר: נָבִיא מִקֶּרְבְּךָ,
 מֵאַחֶיךָ כְּמִנִּי, יָקִים לִי יְהוּה אֱלֹהֶיךָ. אֲלֹו
 תִּשְׁמַעוּ, בְּכָל דְּבָרָיו אֲשֶׁר יִדְבֹּר אֲלֵיכֶם. וְהִי
 כד כִּי הִנֵּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא תִשְׁמַע אֶל דְּבַר הַנְּבִיא הַהוּא,
 כה הַכֶּרֶת תִּכְרֹת מִן הָעָם. אָכֹן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כָּל
 הַנְּבִיאִים מִשְׁמוּאֵל וְאַלְהָ אֲשֶׁר בָּאוּ אַחֲרָיו, כֹּל
 אֲשֶׁר נִבְּאוּ, הִעִידוּ עָלַי. הִנֵּה, בְּנֵי הַנְּבִיאִים אֲתֶם;
 מִבֵּית יִשְׂרָאֵל אֲתֶם; וְאֲתֶם בְּנֵי הַבְּרִית אֲשֶׁר
 כז כָּרַת הָאֵב עִם אֲבוֹתֵיכֶם בְּאִמְרוֹ אֵל אֲבֹתֵיכֶם:
 וְהִתְבָּרְכוּ בְּזֶרְעֶךָ כָּל גּוֹי הָאָרֶץ. הָאֵב הַקִּימֵנִי
 רֹאשׁוֹן לְמַעַנְכֶם, וְשִׁלַּחֲנִי לְכַרְכֶּכֶם בְּהִסְרֹת כָּל
 כח אֶחָד מִכֶּם מֵעוֹנוֹתַי; וְזֹאת כִּי בְנֵי הַבְּרִית אֲתֶם.
 כט וְאַחֵר הִתְבָּרְכֶכֶם, יָקִים הָאֵב אֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר
 כָּרַת עִם אֲבֹתֵיכֶם, לֵאמֹר: וְהִתְבָּרְכוּ בְּזֶרְעֶךָ כָּל
 גּוֹי הָאָרֶץ, בְּהִשְׁפֹּךְ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ מֵאֵתִי עַל
 הגּוֹיִים. וְהַבְּרָכָה הַזֹּאת תִּשְׁיִמַם גְּבוּרִים מְכֹל,
 לה לְהַפִּיץ אֶת עַמִּי, בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְהֵם יִהְיוּ שׁוֹט
 לָעָם אֲשֶׁר בְּאָרֶץ הַזֹּאת. אִף אִם אַחֵר קִבֵּלְתָּ אֶת
 מֵלֶאכְשָׁן בְּשׁוֹרְתִי יִקְשׁוּ הֵם אֶת לֶבָם עָלַי, אֲזִי אֲשִׁיב
 את עוֹלָם בְּרָאשָׁם, נָאוֹם הָאֵב. וְאֲנִי אֶזְכֹּר אֶת
 הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַתִּי עִם עַמִּי; כִּי כָרַתִּי עִם בְּרִית
 לְקַבֵּץ בָּעֵת אֲשֶׁר תִּישַׁר בְּשִׁעֲנִי לְהַשִּׁיבֶם אֶת
 אֶרֶץ אֲבוֹתֵיהֶם לְנַחֲלָה, אֲשֶׁר הִיא אֶרֶץ יְרוּשָׁלַם,
 הָאָרֶץ הַעֲוֹדָה לָהֶם לְעוֹלָם, נָאוֹם הָאֵב.
 ל וְיוֹם יָבוֹא וְיִשְׁפּוּ לָהֶם אֶת מֵלֶאכְשָׁן בְּשׁוֹרְתִי.
 לא וְהֵם יִאֲמִינוּ בִּי, כִּי אֲנִי יֹשֵׁעַ הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים,
 לב וְיִתְפַּלְּלוּ אֵל הָאֵב בְּשִׁמִּי. אֲזִי יִשְׁאוּ צוּפִיָּהֶם קוֹלָם,
 יַחֲדוּ יִרְנְנוּ, כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוֹב יְהוּה צִיּוֹן.
 לג אֲזִי שׁוֹב יִקְבָּצֶם הָאֵב וְיִתֵּן לָהֶם אֶת יְרוּשָׁלַם

א וְיֹשֻׁעַ צִוָּה אֶת הַקֹּהֵל כִּי יַחֲדְלוּ מִתְּפַלְתָּם וְכֹן
 את תִּלְמִידָיו; וְאוֹלָם הוּא צִוָּם כִּי לֹא יַחֲדְלוּ
 ב מִהַתְּפַלֵּל בְּלִבָּם. וְהוּא צִוָּם כִּי יָקוּמוּ עַל
 ג רִגְלֵיהֶם; וְכֹן עָשׂוּ. וְהוּא בַּצֶּעַ שְׁנִית לָחֶם וּבִרְכוּ
 ד וּנְתָנוּ לְתַלְמִידֵים לֶאֱכֹל. וְאַחֵר אָכְלָם, הוּא צִוָּם
 ה לְבַצֵּעַ לָחֶם וּלְתַת לָקֶהֱל. וְאַחֵר תָּתֵם לָקֶהֱל,
 הוּא נָתַן גַּם יָוִן לְשִׁתּוֹת וְצִוָּם לְתַת לָקֶהֱל.
 ו וְהִי כִּי הִתְלַמִּידִים לֹא הִבִּיאוּ עִמָּם כָּל לָחֶם
 ז אוֹ יָוִן, וְאִף הַקֹּהֵל לֹא הִבִּיֵאֵם. עַל אִף זֹאת,
 ח הוּא נָתַן לָחֶם לֶאֱכֹל וְכֹן יָוִן לְשִׁתּוֹת. וְהוּא
 אָמַר אֲלֵיהֶם: הָאוֹכֵל אֶת הַלָּחֶם הַזֶּה, אוֹכֵל
 מִגּוֹפִי לְנַפְשׁוֹ, וְהַשּׁוֹתָה מִן הַיָּיִן הַזֶּה, שׁוֹתָה
 מִדְּמִי לְנַפְשׁוֹ; וְלֵעוֹלָם לֹא תִרְעַב נַפְשׁוֹ וְלֹא
 ט תִּצְמָא, כִּי שׁוֹבֵעַ תִּשְׁבֹּעַ. וְאַחֵר אֲשֶׁר אָכַל כָּל
 הַקֹּהֵל וְשָׁתָה, וְהִנֵּה הֵם מְלֹאוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ; וְהֵם
 קָרְאוּ בְּפֶה אֶחָד, וּפָאָרוּ אֶת יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר רָאוּ
 י וְאִף שָׁמְעוּ. וְהִי אַחֵר אֲשֶׁר פָּאָרוּ כָּלֶם אֶת
 יֵשׁוּעַ, הוּא אָמַר לָהֶם: הִנֵּנִי מְכַלֵּה עֵתָה אֶת
 אֲשֶׁר צִוֵּנִי הָאֵב בְּעֵנֵן הָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר שְׁאֲרִית
 יא בֵּית יִשְׂרָאֵל הִמָּה. הֵן זֹכְרִים אֲתֶם כִּי דִבַּרְתִּי
 אֲלֵיכֶם בְּאִמְרֵי כִּי דִבְרִי יִשְׁעִיהוּ יִתְקִימוּ; הִנֵּה,
 כב כְּתוּבִים הִמָּה וְהִי הֵם לְפָנֵיכֶם; עַל כֵּן חִקְרוּם.
 כג וְאָכֹן, הִנֵּנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי הֵעֵת אֲשֶׁר יִתְקִימוּ
 יד הֵיא עַת קִיּוֹם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת הָאֵב לְעַמּוֹ,
 יו בֵּית יִשְׂרָאֵל. אֲזִי יִקְבְּצוּ הַנּוֹתָרִים, הַנִּפְּצִים עַל
 פְּנֵי הָאָרֶץ, מִמְּזוֹרָח וּמִמְּעַרְב, מִדְּרוֹם וּמִצָּפוֹן;
 יז וְיִתְּנוּ עָלַי דַּעַת יְהוּה אֱלֹהֵיהֶם, אֲשֶׁר גָּאֲלָם.
 יח וְהָאֵב צִוֵּנִי לְתַתְּכֶם אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְנַחֲלַתְכֶם.
 יט וְאוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, כִּי בִלְתִּי אִם יִשׁוּבוּ הַגּוֹיִים
 כז מִחֻטְאֵיהֶם, אַחֵר הַבְּרָכָה אֲשֶׁר יִבְרְכוּ, אַחֵר אֲשֶׁר
 חז הִפִּיצוּ אֶת עַמִּי, אֲזִי תִלְכוּ אֲתֶם, אֲשֶׁר שְׁאֲרִית
 בֵּית יַעֲקֹב הַנֶּכֶם, אֵל קֶרֶבְכֶם, אֲשֶׁר יִהְיוּ רַבִּים;
 וּבְקֶרֶבָם תִּהְיוּ כְּאִרְיָה בְּבִהְמוֹת יַעַר כְּכִפִּיר
 בְּעֶדְרֵי צֹאן אֲשֶׁר אִם עָבַר וְרָמַס וְסָרַף, וְאִין
 יז מַצִּיל תִּרְם יָדוֹ עַל צִרִיד וְכָל אִיבִיד יִכְרֹתוּ.
 יח וְאֲנִי אֶקְבֹּץ אֶת עַמִּי כְּקִבֵּץ אִישׁ אֶת עַמִּירוֹ אֵל
 יט גִּרְנוֹ. כִּי אֲשִׁים אֶת עַמִּי, אֲשֶׁר הָאֵב כָּרַת עַמּוֹ
 בְּרִית, אָכֹן, מְרַנֵּן אֲשִׁים בְּרִזָּל וּפְרִסְתִּין אֲשִׁים

בית יעקב המה, ועל אודות עמי זה אשר
 יופץ על ידיהם; אכן, הנני אומר לכם, כי
 כאשר יודעו הדברים האלה מעם האב לגוים,
 ויצאו אליהם מעם האב, ויבואו מהם אליכם;
 כי מחמת האב היא, לכוונכם בארץ הזאת
 ולהקים בכוהן כעם חפשי, בעבור יבואו
 הדברים האלה מעמם אל שארית זרעכם,
 בעבור תתקיים הברית אשר כרת האב עם
 עמו, בית ישראל; לכן, כאשר יבואו המעשים
 האלה, והמעשים אשר יעשו בקרבכם אחרי
 כן מן הגוים אל זרעכם, אשר ידרדרו בעוונם
 אל חסר אמונה; כי כה חפץ האב, כי יצאו
 הדברים האלה מן הגוים, למען יראה את כחו
 לגוים, למען ישוּבו הגוים מרעתם, ואם לא
 יקשו את לבם, ויבואו אלי ויטבלו בשמי, ויודעו
 אל אמת עקרי תורת, בעבור ימנו עם עמי, בני
 ישראל; ובבוא הדברים האלה, וזרעכם יחלו
 לדעת את הדברים האלה, יהיה זה להם לאות
 בעבור ידעו כי כבר החל מעשה האב למען
 קיום הברית אשר כרת לעם, אשר מבית
 ישראל המה. ובבוא היום ההוא, יקפצו
 מלכים פיהם, כי אשר לא ספר להם ראוי,
 ואשר לא שמעו התבוננו. כי ביום ההוא
 יעשה האב למעני מעשה, אשר יהיה בתוכם
 מעשה גדול ונפלא; ויהיו בהם פאלה אשר לא
 יאמינו בו, אף כי אדם יגידנו להם. אף הנה,
 חיי עבדי יהיו בידי, על כן לא ירעו לו, אף כי
 ישחת מפניהם. ואנכי ארפאהו, כי אראם כי
 חכמתי גוברת על ערמת השטן. על כן, כל
 אשר לא יאמין בדברי, אשר הם דברי ישוע
 המשיח, אשר האב צוה אליו להביאם אל
 הגוים, ויתן לו כח כי יביאם אל הגוים, יעשה
 להם כדבר משה: הכרת יפירתו מקרב עמי אשר
 מבני הברית המה. ועמי, אשר שארית יעקב
 המה, יהיו בקרב הגוים, אכן, הם יהיו בתוכם
 כאריה בבהמות יער ככפיר בעדרי צאן אשר
 אם עבר ורמס וטרף ואין מציל. תרם ידם על
 צריהם וכל איביהם יפירתו. אכן, אוי לגוים,
 בלתי אם ישוּבו מרעתם; והיה ביום ההוא,
 נאום האב, והכרתי סוסף מקרבך, והאבדתי

לארץ נחלתם. ואז הם יפצחו פיהם: רננו יחדו
 חרבות ירושלים כי נחם יהוה עמו, נאל ירושלים.
 חשף האב את זרוע קדשו לעיני כל הגוים,
 וראו כל אפסי ארץ את ישועת האב. והאב
 ואנכי אחד. אז יתקיים הכתוב: עורי, עורי,
 לבשי עזה, ציון, לבשי בגדי תפארתך, ירושלים
 עיר הקדש, כי לא יוסיף יבא בך עוד ערל
 וטמא. התנערי מעפר; קומי, שבי, ירושלים;
 התפתחי מוסרי צוארך, שביה בת ציון. כי כה
 אמר יהוה: חנם נמפרתם ולא בכסף תגאלו.
 אכן, הנני אומר לכם, כי ידע עמי את שמי;
 אכן, ביום ההוא ידעו המה כי אני הוא המדבר.
 אז יאמרו: מה נאוו על ההרים רגלי מבשר,
 משמיע שלום; מבשר טוב, משמיע ישועה;
 אמר לציון: מלך אלהיך. אז תצא קריאה:
 סורו, סורו, צאו משם, טמא אל תנעו; צאו
 מתוכה; הברו נשאי כלי יהוה. כי לא בחפזון
 תצאו, ובמנוסה לא תלכו; כי הלך לפניכם
 יהוה, ומאספכם אלהי ישראל. הנה ישפיל
 עבדי; ירום ונשא ונבה מאד. כאשר שמעו
 עליה רבים, כן משחת מאיש מראהו ותארו
 מבני אדם; כן יזה גוים רבים, עליו יקפצו
 מלכים פיהם, כי אשר לא ספר להם ראוי ואשר
 לא שמעו התבוננו. אכן, הנני אומר לכם, כי
 בוא יבואו כל הדברים האלה, כפי אשר צונו
 האב. אז תתקיים הברית הזאת אשר כרת
 האב עם עמו; ואז שוב יושב ירושלים בידי
 עמי, ותהיה היא ארץ נחלתם.

כא

ואכן אני אומר לכם, הנני נותן לכם אות למען
 תדעו את מועד קיום הדברים האלה, אשר בו
 אקבץ את עמי, בית ישראל, מתפוצצתם ארפת
 הימים ושוב אכונן בקרבם את ציון אשר לי.
 וזה הדבר אשר אתן לכם לאות, כי, אכן אני
 אומר לכם, כאשר יודעו הדברים האלה אשר
 אני מודיעכם, ואשר אודיעכם אותם אחרי כן
 מעמי, ואף מעם כח רוח הקדש אשר יתנכם
 האב; אכן, כאשר יודעו אלה לגוים, וזאת
 בעבור ידעו על אודות העם הזה, אשר שארית

ויתדתיך חזקי. כי ימין ושמאול תפריצי,
 ד תרענ גוים יירש, וערים נשמות יושיבו. אל
 תיראי, כי לא תבושי ואל תכלמי, כי לא תחפירי;
 ה כי בשת עלומיך תשפחי, ותרפת אלמנותיך לא
 תזכרי עוד. כי בעליך, עשיך, יהוה צבאות שמו;
 ו גאלך, קדוש ישראל, אלהי כל הארץ יקרא.
 י כי באשה עזובה ועצובת רוח קראך יהוה,
 ז ואשת נעורים כי תמאס, אמר אלהיך. ברנע
 ח קטן עובתיך, וברחמים גדלים אקבצך. בשצף
 קצף הסתתתי פני רנע ממך, ובחסד עולם
 ט רחמתיך, אמר גאלך יהוה. כי מי נח זאת לי,
 י אשר נשבעתי מעבר מי נח עוד על הארץ, כן
 נשבעתי מקצף עליך ומגער בך. כי ההרים
 ימוש, והגבעות תמוטינה, וחסדי מאתך לא
 ימוש, וברית שלומי לא תמוט, אמר מרחמוך יהוה.
 יא עניה סערה, לא נחמה! הנה אנכי מרביץ בפור
 יב אבניך, ויסדתיך בספירים. ושמתי כדכד
 יג שמשתיך, ושמעריך לאבני אקדח, וכל גבולך
 יד לאבני חפץ. וכל בניך למודי יהוה; ורב שלום
 יו בניך. בצדקה תכונני; רחמי מעשך כי לא תיראי,
 טו וממחתי כי לא תקרב אליך. הן גור יגור, אפס
 טז מאותי; מי גר אתך עליך פול. הנה, אנכי
 בראתי חרש נפח באש פחם, ומוציא כלי
 למעשהו; ואנכי בראתי משחית לחבל.
 יז כל כלי יוצר עליך לא יצלת, וכל לשון תקום
 אתך למשפט תרשיע. זאת נחלת עבדי
 יהוה, וצדקתם מאתי, נאם יהוה.

כג

א ועתה, אומר אני לכם, כי עליכם לחקר את
 הדברים האלה. אכן, מצוה אני מצוכם כי
 ב תשקדו לחקר את הדברים האלה; כי גדולים
 דברי ישעיהו. כי אכן דבר הוא על כל הדברים
 הנוגעים לעמי, אשר מבית ישראל המה; על
 כן, הכרח הוא כי אכן ידבר אף אל הגוים.
 ג וכל הדברים אשר דבר היו ואף יהיו, כפי דבריו
 ד אשר דבר. על כן שיתו לבכם לדברי; כהבו
 את הדברים אשר הנדתיכם; וכפי המועד
 אשר לאב וכרצונו, יבואו הם אל הגוים.
 ה וכל השומע אל דברי, ונחם על חטאיו,

טו מרבתיה. והכרתי ערי ארצה, והרסתי כל
 טז מבצריה. והכרתי כשפים מידך, ומעוננים לא
 יז יהיו לך. והכרתי פסיליך ומצבותיך מקרבך,
 יח ולא תשתחוה עוד למעשה ידיך. ונתשתי
 יט אשיריך מקרבך והשמדתי עריך. והיה כי
 יחדלו כל שקר וכזב וקנאה ומריבה ותרמיות
 כ הפמורה והזנוגים. והיה ביום ההוא, נאום
 האב, כל אשר לא ישוב מרעתו ולא יבוא אל
 בני אהובי, הכרת אכריתם מקרב עמי, בית
 כא ישראל. ושלחתי בהם את נקמתי ונקמתי, אף
 כב כעשיתי בבני נכר, אשר לא שמעו. אך אם
 ישובו מרעתם וישמעו לדברי, ולא יקשו את
 לבם, אכונן את כנסייתי בקרבם, והם יבואו
 בברית וימנו עם שארית יעקב הזאת, אשר
 להם נתתי את הארץ הזאת לנחלה.
 כג והם יעזרו לעמי, לשארית יעקב, ולכל אשר
 יבואו אשר מבית ישראל המה, למען יבנו עיר
 כד אשר שמה יקרא ירושלם החדשה. ואז הם
 כה יעזרו לעמי, הנפוצים על כל פני הארץ,
 להתקבץ יחד אל ירושלם החדשה. ואז ירד
 כו אל קרבם כח שמים; ואף אני אהיה בתוכם.
 כז ביום ההוא יחל מעשה האב, אכן בהשמע
 הבשורה הזאת בקרב שארית העם הזה.
 אכן, אני אומר לכם, ביום ההוא יחל מעשה
 האב בקרב כל נפוצי עמי, אף בקרב השבטים
 כח האבודים, אשר הגלם האב מירושלם. אכן,
 יחל מעשה האב בקרב כל פזורי עמי, לפנות
 את הדרך אשר בה יבואו אלי, בעבור יקראו
 כח אל האב בשמי. אכן, אז יחל מעשה האב,
 בקרב כל האמות, לפנות את הדרך אשר בה
 כט נקבצו בני עמו אל ארץ נחלתם. והם יצאו
 מכל האמות; לא בחפזו יצאו ובמנוסה
 לא ילכו, כי אני אלף לפניהם, נאום האב,
 ואנכי אהיה מאספם.

כב

א אז יתקיים הכתוב: רני עקרה לא ילדה; פצחי
 רנה וצחלי, לא חלה; כי רבים בני שוממה מבני
 ב בעולה, אמר יהוה. הרחיבי מקום אהלך ויריעות
 משכנותיך ישו; אל תחשכי, האריכי מיתריך

וּמִטָּבָל, הוּא יִשְׁע. חֲקְרוּ אֶת דְּבָרֵי הַנְּבִיאִים,
 כִּי רַבִּים הֵם הַמַּעֲשִׂים עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.
 וְאַחֵר אֲשֶׁר אָמַר לָהֶם יִשׁוּעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 וְאַחֵר אֲשֶׁר בָּאָר לָהֶם אֶת כָּל כְּתָבֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר
 בְּיָדֵיהֶם הוּא הוֹסִיף וְדָבַר אֲלֵיהֶם לֵאמֹר: הִנֵּה,
 רְצוֹנִי כִּי תִכְתְּבוּ כְּתָבִים נֹסְפִים אֲשֶׁר אֵין
 בְּיָדֵיכֶם. וְהוּא אָמַר אֶל נָפִי: הֲבֵא נָא אֶת
 הַכְּתָבִים אֲשֶׁר עָלֵיהֶם שְׁמִרְתֶּם. וְאַחֵר אֲשֶׁר
 הֵבִיא נָפִי אֶת הַכְּתָבִים וְהִנִּיחָם לַפְּנִי, הוּא הִבִּיט
 בָּהֶם וְאָמַר: אַכֹּן, אוֹמֵר אֲנִי לָכֶם, צִוִּיתִי אֶת
 עַבְדִּי שְׁמוּאֵל הַלִּמְנִי כִּי יַעֲיֵד לַפְּנֵי הָעָם הַזֶּה,
 כִּי בַּיּוֹם אֲשֶׁר יַפְאֵר הָאֵב אֶת שְׁמוֹ בִּי, יִקְוֹמוּ
 קְדוֹשִׁים רַבִּים מִן הַמֵּתִים וְיוֹפִיעוּ לַעֲיֵנִי רַבִּים
 וְיִשְׁמְשׁוּ לַפְּנֵיהֶם. וְהוּא אָמַר לָהֶם: הֲלֹא כֵן הָיָה
 הַדְּבָר? וְהַתְּלַמִּידִים עָנוּ וְאָמְרוּ: אַכֹּן, אֲדוֹנֵנוּ,
 שְׁמוּאֵל נָבֵא בַּדְּבָרִיָּה, וְכָל דְּבָרָיו הִתְקַיְּמוּ.
 וַיִּשְׁוּעַ אָמַר לָהֶם: אֵיכָכָה לֹא כְּתַבְתֶּם אֶת הַדְּבָר
 הַזֶּה, כִּי קָמוּ קְדוֹשִׁים רַבִּים וְהוֹפִיעוּ לַעֲיֵנִי רַבִּים
 וְשִׁמְשׁוּ לַפְּנֵיהֶם? וְנָפִי זָכַר כִּי לֹא נִכְתַּב הַדְּבָר
 הַזֶּה. אַזְ צוּה יִשׁוּעַ כִּי יִכְתַּב הַדְּבָר; עַל כֵּן נִכְתַּב
 הוּא כְּאֲשֶׁר צוּה. וְאַחֵר אֲשֶׁר בָּאָר יִשׁוּעַ אֶת
 כָּלִל הַכְּתוּבִים אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ עַל יְדֵיהֶם, הוּא צָנַם
 לְלַמֵּד אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הוּא בָּאָר לָהֶם.

כד

אֲזִי הוּא צָנַם לִכְתֹּב אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר נָתַן הָאֵב
 לְמִלְאָכִי, אֲשֶׁר יֹאמַר לָהֶם. וְאַחֵר אֲשֶׁר כְּתַבָּם
 הוּא בָּאָרָם, וְאֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הִגִּיד לָהֶם
 לֵאמֹר: כֹּה אָמַר הָאֵב אֶל מִלְאָכִי: הִנֵּנִי שְׁלַח
 מִלְאָכִי וּפְנֵה דֶרֶךְ לַפְּנִי, וּפְתָאֵם יְבוֹא אֶל הֵיכְלוֹ
 הָאֲדוֹן אֲשֶׁר אַתֶּם מִבְּקָשִׁים, וּמִלְאָךְ הַבְּרִית
 אֲשֶׁר אַתֶּם חֹפְצִים הִנֵּה בָּא, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת.
 וּמִי מִכְּלָכֵל אֶת יוֹם בּוֹאוֹ, וּמִי הַעֲמֵד בְּהִרְאוֹתָיו?
 כִּי הוּא כְּאֵשׁ מִצָּרָף וּכְבָרִית מִכְּבָסִים. וַיֵּשֶׁב
 מִצָּרָף וּמִטְהַר כֶּסֶף; וְטָהַר אֶת בְּנֵי לֵוִי, וְזָקַק
 אַתֶּם כְּזָהָב וּכְכֶסֶף, וְהָיוּ לַיהוָה מַגִּישֵׁי מִנְחָה
 בַּצִּדְקָה. וְעָרְבָה לַיהוָה מִנְחַת יְהוּדָה וְיִירוּשָׁלַם,
 כִּימִי עוֹלָם וּכְשֵׁנִים קְדֻמְנִיּוֹת. וְקִרְבָתִי אֲלֵיכֶם
 לְמִשְׁפָּט; וְהָיִיתִי עַד מִמָּהֵר בְּמִכְשָׁפִים וּבְמִנְאָפִים
 וּבְנִשְׁבָּעִים לְשָׁקֵר וּבְעִשְׂקֵי שָׁכַר שָׁכִיר אֶלְמָנָה

כה

כִּי הִנֵּה הַיּוֹם בָּא בְּעֵר פְּתָנוֹר; וְהָיוּ כָּל יוֹדִים וְכָל
 עֹשֵׂה רָשָׁעָה קֵשׁ; וְלֹהֵט אַתֶּם הַיּוֹם הַבֹּא, אָמַר
 יְהוָה צְבָאוֹת, אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב לָהֶם שֶׁרֶשׁ וְעָנָן.
 וְזָרְחָה לָכֶם, יִרְאִי שָׁמַי, שְׁמֵשׁ צִדְקָה וּמִרְפָּא
 בְּכִנְפֶיהָ; וַיִּצְאֲתֶם וּפְשַׁתֶּם כְּעִגְלֵי מִרְבָּק.
 וְעִסּוֹתֶם רָשָׁעִים; כִּי יִהְיוּ אֶפְרַח תַּחַת כְּפוֹת רַגְלֵיכֶם
 בַּיּוֹם אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה, אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת. זָכְרוּ
 תּוֹרַת מֹשֶׁה עַבְדִּי, אֲשֶׁר צִוִּיתִי אוֹתוֹ בַּחֲרֹב עַל
 כָּל יִשְׂרָאֵל, חֲקִים וּמִשְׁפָּטִים. הִנֵּה אֲנִכִּי שְׁלַח
 לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיאָה לַפְּנֵי בּוֹא יוֹם יְהוָה הַגָּדוֹל

^{יג} לכתב את הדברים אשר צויתי. לכן, רצוני כי תשיתו לבכם, כי האדון אכן למד את העם במשך שלשה ימים, ואחרי כן הוא נגלה אליהם לעתים קרובות, ובצע לחם לעתים קרובות,

^{יד} וברך עליו ונתנו להם. והוא למד את ילדי הקהל, אשר עליו דבר, ושמם לפניכם; והוא התיר את לשונם, והם דברו אל אבותיהם דברים גדולים ונפלאים, גדולים אף מן הדברים אשר גלה לעם. אכן, הוא התיר את חרצבות לשונם למען ימללו. והיה אחר עלותו השממה, זו הפעם השנייה אשר נגלה אליהם, והלך אל האב, אחר אשר רפא את כל חוליהם ואת פסחיהם ופקח את עיני עוריהם ופתח אזני החרשים, אכן אחר אשר עשה כל מיני רפוי בהם, והקים אדם מן המתים והראה להם את כחו, ועלה אל האב, והנה, למחרת התקבצו הקהל יחדו וראו את הילדים האלה ושקעו; אכן, אף עוללים פתחו פיהם ומללו נפלאות; ונאסר על כל אדם לכתב את אשר דברו.

^{טו} והתלמידים אשר בחר ישוע החלו מן העת ההיא להטביל את כל הבאים אליהם וללמדם; וכל אשר הטבילו לשם ישוע מלאו רוח הקדש. ורבים מהם ראו ואף שמעו דברים בל יספרו אשר אין ברשות אדם לכתבם. והם למדו ושמשו זה לפני זה. וכל הדברים היו משתפים להם, וכל אדם נהג ביישר איש עם רעהו. וכה הם עשו את כל הדברים כפי אשר צוים ישוע. והמטבילים לשם ישוע נקראו כנסית המשיח.

כז

^א והיה בעת אשר היו תלמידי ישוע במסעיהם והשיפו את הדברים אשר שמעו ואף ראו, והטבילו בשם ישוע, הם התאספו יחדו והתאחדו בתפלה אדירה ובצום. וישוע הוסיף והתגלה אליהם בעוד הם מתפללים אל האב בשמו. וישוע בא ועמד בתוכם, ואמר אליהם: מה חפצכם כי אתן לכם? והם אמרו לו: אדונינו, חפצנו כי תאמר לנו את השם אשר נקרא את הכנסיה הזאת, כי יש מחלוקות בעם על הדבר הזה. ואמר להם האדון: אכן הנני

^י והנורא. והשיב לב אבות על בנים, ולב בנים על אבותם, פן אבאו והפיתי את הארץ חרם.

כו

^א והיה אחר אשר הגיד ישוע את הדברים האלה, הוא בארם אל הקהל. אכן, הוא באר להם הכל, גדולות וקטנות. והוא אמר: הפתבים האלה, אשר לא היו בידיכם, צוני האב כי אתן לכם; כי מחכמתו היא לתתם לדורות אשר יבואו. והוא באר להם את כל הדברים, מן הראשית ועד עת בואו בתפארתו; אכן, את כל הדברים אשר יבואו על פני הארץ, אף עד העת אשר ינתכו היסודות בהם ליהט והאדמה תגל כמגלה, והשמים והארץ יסתלקו; אכן, עד ליום הגדול והאחרון, כאשר יעמדו כל בני האדם וכל המשפחות וכל האמות והלשונות לפני אלהים להשפט על מעשיהם, אם טובים ואם רעים. ואם טובים, חלקם לקום לחיי עולם; ואם רעים, חלקם לקום למשפט חרם; והם מקבילים, אחד בעבר האחד ואחד בעבר האחר, כפי הרחמים והמשפט והקדשה אשר במשיח, אשר הוא היה טרם ראשית העולם. והנה, לא נתן לכתב בספר הזה אף את חלק המאה מן הדברים אשר אכן למד ישוע את העם; אף לוחות נפי מכילים את רב הדברים אשר למד ישוע את העם. את הדברים האלה כתבתי אני, והם מעט מזער מן הדברים אשר למד ישוע את העם; והנה אני כתבתיים בעבור יובאו שוב אל העם הזה מאת הגויים, כדברים אשר דבר ישוע. ואחר אשר יקבלו את הדברים האלה, ויראו הוא כי יקבלום תחלה, בעבור תנסה בהם אמונתם, והנה, אם הם יאמינו בדברים האלה, אזי יתגלו לעיניהם הדברים אשר הם גדולים יותר. אף היה כי אם לא יאמינו בדברים האלה, ימנעו מהם הדברים הגדולים, ותגזר אשמתם. הנה, עמדתי לכתבם, את כל אשר חרוטים על לוחות נפי, אף יהוה מנע זאת כי אמר: אנסה את אמונת עמי. לכן, אני, מורמון, כותב את הדברים אשר צוני יהוה. ועתה, אני, מורמון, שם קץ לדברי ומוסיף

יח אֲשֶׁר מִמֶּנָּה אֵין שִׁיבָה, כְּפִי צִדְקַת הָאֵב. וְזֶה
 דִּבְרוּ אֲשֶׁר נָתַן לִבִּי הָאֵדָם. וְלָכֵן מְקִים הוּא אֶת
 דִּבְרוֹי אֲשֶׁר דִּבֵּר וְלֹא יִשְׁקָה, כִּי אִם מְקִים אֶת
 ט כָּל דִּבְרוֹי. וְכָל דִּבְרֵי טָמֵא אֵינוּ יָכוֹל לְהִכָּנֵס אֶל
 מַלְכוּתוֹ; לָכֵן לֹא יִכְנסוּ אֶל מְנוּחָתוֹ, כִּי אִם אֵלֶּה
 אֲשֶׁר רָחֲצוּ אֶת בְּגָדֵיהֶם בְּדָמֵי מִפְּנֵי אֲמוֹנָתָם,
 וּמִפְּנֵי הַנִּחְמָם עַל כָּל חַטָּאתֵיהֶם, וּמִפְּנֵי נֶאֱמָנוּתָם
 כ עַד הַקֶּץ. וְזֹאת הַמִּצְוָה: שׁוּבוּ מִחַטָּאתֵיכֶם, כָּל
 אִפְסֵי אֶרֶץ, וּבֹאוּ אֵלַי וְהִטְבַּלְוּ בְּשִׁמִּי, בַּעֲבוּר
 תַּתְקַדְּשׁוּ עַל יְדֵי קְבֻלַּת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, לְמַעַן
 כא תַּעֲמִדוּ לֵלֵא רָבָב, בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן. אָכֵן הִנְנִי
 אוֹמֵר לָכֶם, זֹאת בְּשׁוּרְתִי, יוֹדְעִים אַתֶּם אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר עָלֵיכֶם לַעֲשׂוֹת בְּכִנְסִיתִי כִּי אֶת
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתֶם אוֹתִי עוֹשֶׂה, תַּעֲשׂוּ גַם
 אַתֶּם; אָכֵן, אֶת אֲשֶׁר רָאִיתֶם אוֹתִי עוֹשֶׂה, אֵף
 כב אַתֶּם תַּעֲשׂוּ. לָכֵן, אִם תַּעֲשׂוּ אֶת הַדְּבָרִים
 הָאֵלֶּה, בְּרוּכִים תְּהִיוּ, כִּי תִנְשָׂאוּ בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן.
 כג כִּתְבוּ אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתֶם וּשְׁמַעְתֶּם, וְזֹלַת
 כד אֵלֶּה אֲשֶׁר נֶאֱסַר עָלֵיכֶם. כִּתְבוּ אֶת מַעֲשֵׂי הָעָם
 הַזֶּה, אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ, כְּפִי אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ הַמַּעֲשִׂים
 כה אֲשֶׁר הָיוּ. כִּי הִנֵּה, עַל פִּי הַסְּפָרִים אֲשֶׁר נִכְתְּבוּ,
 וְאֲשֶׁר יִכְתְּבוּ, יִשְׁפֹּט הָעָם הַזֶּה, כִּי עַל יְדֵיהֶם
 יוֹדְעוּ מַעֲשֵׂיהֶם לִבְנֵי הָאֵדָם. הִנֵּה, כָּל הַדְּבָרִים
 כו נִכְתְּבִים מֵאֵת הָאֵב; עַל כֵּן, עַל פִּי הַסְּפָרִים
 כז אֲשֶׁר יִכְתְּבוּ, יִשְׁפֹּט הָעוֹלָם. וְדַעוּ כִּי אַתֶּם תְּהִיוּ
 שׁוֹפְטֵי הָעָם הַזֶּה עַל פִּי הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר אֶתְּנֶכֶם,
 אֲשֶׁר מִשְׁפָּט צִדֵּק הוּא. לָכֵן, אֵילוּ אֲנִשִּׁים עָלֵיכֶם
 לִהְיוֹת? אָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, אֵף כְּמוֹנֵי תְּהִיוּ.
 וְעַתָּה הוֹלֵךְ אֲנִי אֶל הָאֵב; וְאָכֵן אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם,
 כח כָּל אֲשֶׁר תִּבְקְשׁוּ מֵאֵת הָאֵב בְּשִׁמִּי, נָתַן יָנִתִּן
 לָכֶם. עַל כֵּן, בִּקְשׁוּ וַיָּנִתִּן לָכֶם, דַּפְקוּ וַיִּפְתַּח
 כט לָכֶם. כִּי הַמִּבְקֵשׁ יִקְבַּל, וְהַדּוֹפֵק יִפְתַּח לוֹ. וְעַתָּה,
 ל הִנֵּה גְדוּלָּה שְׂמַחְתִּי וּמִלְּאָהּ הִיא, בַּעֲבוּרְכֶם
 וּבַעֲבוּר הַדּוֹר הַזֶּה. אָכֵן, אֵף הָאֵב שָׁשׁ וְכֵן כָּל
 מִלְּאָכֵי הַקֹּדֶשׁ, בַּעֲבוּרְכֶם וּבַעֲבוּר הַדּוֹר הַזֶּה,
 לא כִּי אִישׁ מֵהֶם לֹא יֵאבֵד. הֵן רָצוֹנִי כִּי תִבְיִנוּ;
 כב כִּי כֹנְנִי לֵאלֹהֵי הַחַיִּים עֲתָה מִן הַדּוֹר הַזֶּה; וְאִישׁ
 מֵהֶם לֹא יֵאבֵד, וּבָהֶם שְׂמַחְתִּי מִלְּאָה. אֵף צַר
 לִי עַל הַדּוֹר הַרְבִּיעִי אֲשֶׁר אַחֵר הַדּוֹר הַזֶּה, כִּי
 הַשָּׁטָן מוֹבִילָם בְּשָׁבִי, כְּהוֹבֵל בֶּן אֲבִידוֹן; כִּי הֵם

אוֹמֵר לָכֶם, מַדּוּעַ יִלּוּנוּ הָאֲנָשִׁים וַיִּרְיבוּ עַל
 ה הַדְּבָר הַזֶּה? הֲלֹא הֵם קִרְאוּ אֶת כְּתָבִי הַקֹּדֶשׁ,
 הָאוֹמְרִים כִּי תִקְחוּ עָלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ,
 אֲשֶׁר הוּא שְׁמִי? כִּי בְשֵׁם הַזֶּה תִּקְרְאוּ בְּיוֹם
 ו הָאֲחֵרוֹן. וְהִלּוּקָם עָלָיו אֶת שְׁמִי וְהַמְתַּמִּיד
 ז עַד הַקֶּץ, הוּא יִשְׁעֵ בְּיוֹם הָאֲחֵרוֹן. עַל כֵּן, כָּל
 אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ, בְּשִׁמִּי תַעֲשׂוּ. לָכֵן תִּקְרְאוּ אֶת שֵׁם
 הַכְּנִסְיָה בְּשִׁמִּי; וְלֵאב תִּקְרְאוּ בְּשִׁמִּי, כִּי הוּא
 ח יִבְרֶךְ אֶת הַכְּנִסְיָה לְמַעַנִי. וְכִיצַד תְּהִיָּה זֹאת
 כְּנִסְיָתִי אִם לֹא תִקְרָא בְּשִׁמִּי? כִּי אִם נִקְרָאת
 כְּנִסְיָה בְּשֵׁם מֹשֶׁה, כְּנִסְיָת מֹשֶׁה הִיא; וְאִם הִיא
 נִקְרָאת בְּשֵׁם אָדָם, כְּנִסְיָת הָאֵדָם הִיא; אֵף אִם
 בְּשִׁמִּי נִקְרָאת הִיא, כְּנִסְיָתִי הִיא, אִם אָכֵן בְּנוֹיִים
 ט חִבְרִיָּה עַל בְּשׁוּרְתִי. אָכֵן, אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי
 בְּנוֹיִים אַתֶּם עַל בְּשׁוּרְתִי, עַל כֵּן תִּקְרְאוּ אֶת כָּל
 הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ, בְּשִׁמִּי; עַל כֵּן וְהִיָּה כִּי
 תִּקְרְאוּ אֶל הָאֵב, לְמַעַן הַכְּנִסְיָה, בְּשִׁמִּי, הוּא
 י יִשְׁמַע אֶתְכֶם. וְאִם תְּהִיָּה הַכְּנִסְיָה בְּנוֹיָה עַל
 יא בְּשׁוּרְתִי, יִרְאֶה הָאֵב אֶת פְּעָלוֹ בְּקִרְבָּהּ. וְאִם
 לֹא תְהִיָּה הַכְּנִסְיָה בְּנוֹיָה עַל בְּשׁוּרְתִי, עַל פֶּעַל
 אָדָם תִּיִּסֵּד, אוֹ עַל פֶּעַל הַשָּׁטָן, אָכֵן, אֲנִי אוֹמֵר
 לָכֶם, כִּי לִשְׁעָה קָלָה יִשְׁמַחוּ אֲנִשִּׁים בַּפֶּעֶלָם,
 וְעוֹד זְמַן מָה יָבוֹא הַקֶּץ, וְלֹאֲרֶץ הֵם יִגְדְּעוּ וְלֹאֲשׁ
 כב הֵם יִשְׁלָכוּ, אֲשֶׁר מִמֶּנָּה אֵין שִׁיבָה. כִּי גְמוּלָה
 מַעֲשֵׂיהֶם יוֹדֶפֶם, אָכֵן, מִפְּנֵי מַעֲשֵׂיהֶם הֵם
 כג יִגְדְּעוּ; עַל כֵּן זָכְרוּ אֶת דְּבָרֵי אֲלֵיכֶם. הִנֵּה
 נִתְּתִי לָכֶם אֶת בְּשׁוּרְתִי; וְזֹאת הַבְּשׁוּרָה אֲשֶׁר
 נִתְּתִיכֶם: בְּאֵתִי אֶל הָעוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת רָצוֹן
 כד אָבִי, כִּי הוּא שְׁלַחְנִי. וְאָבִי שְׁלַחְנִי בַּעֲבוּר אֲנִשָּׂא
 עַל הַצֵּלָב; וּבַעֲבוּר אַחֵר אֲשֶׁר נִשְׂאִיתִי עַל הַצֵּלָב
 כט אֲמַשּׁוּף אֶת כָּל הָאָדָם אֵלַי; כִּי כְּפִי אֲשֶׁר נִשְׂאִיתִי
 ל אֲנִי בִידֵי בְנֵי אָדָם, כֵּן יִנְשָׂאוּ בְנֵי הָאָדָם בִּידֵי
 הָאֵב לְעַמּוֹד לִפְנֵי, לְהַשְׁפִּיט עַל מַעֲשֵׂיהֶם, אִם
 טו טוֹבִים וְאִם רָעִים. בַּעֲבוּר זֹאת נִשְׂאִיתִי; בְּאֲשֶׁר
 אֲמַשּׁוּף אֵלַי, כְּפִי כַח הָאֵב, אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם,
 טז בַּעֲבוּר וּשְׁפָטוּ כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם. וְכָל אֲשֶׁר שָׁב
 מִחַטָּאוֹ יִמְטָבֵל בְּשִׁמִּי מִלֵּא יִמְלֵא. וְאִם יִתְמַיד
 עַד הַקֶּץ, הִנֵּה, אוֹתוֹ אֲצַוֶּה לִפְנֵי אָבִי בְּיוֹם הַהוּא
 ז' אֲשֶׁר אֶעֱמַד לְשַׁפֵּט אֶת הָעוֹלָם. וְאֲשֶׁר לֹא
 יִתְמַיד עַד הַקֶּץ, אָכֵן, יִגְדַּע, וְאֶל הָאֵשׁ יִשְׁלָךְ,

י ובעבור זאת תהיה לכם שמחה שלמה, ותשובו במלכות אבי; אכן, שמחתכם תהיה שלמה, כשמחה השלמה אשר האב נתן לי. ואף כמוני תהיו ואני כאב; והאב ואני אחד. ורוח הקדש יא מעיד על האב ועלי; והאב נותן את רוח הקדש לבני האדם בעבורי. והיה אחר אשר דבר ישוע את הדברים האלה, הוא נגע באצבעו בכל איש מהם, וזלת השלשה אשר נועדו להשתהות על פני האדמה, ונפרד מהם. והנה נפתחו השמים, והשלשה העלו השממה, והם ראו ושמעו דברים יד בל יספרו. ונאסר עליהם לספר דבר; ואף לא נתן להם כח להגיד את הדברים אשר ראו ושמעו. ואם בגופם היו או מחוצה לו, לא יכלו להגיד, כי נדמה להם כהתחלפות צורתם, כאלו השתנו מגוף בשר אל מצב אלמות, עד כי יכלו לראות את הדברים הנוגעים לאלהים. אף הם שבו ושמשו על פני האדמה; ואולם הם לא שמשו בדברים אשר שמעו וראו, מפני המצוה אשר צוו בשמים. ועתה, אינני יודע אם מיום התחלפותם היו הם בני תמותה או בני אלמות; אף זאת יודע אני, על פי הכתבים המסורים בידנו: הם הלכו על פני הארץ, ושמשו לפני כל העם, וספחו אל הכנסייה את כל אשר האמינו בהטפתם והטבילום; וכל המטבילים קבלו את רוח הקדש. והם השלכו אל בית הפלא על ידי האנשים אשר לא חברו אל הכנסייה. ולא יכלו בתי הפלא להכילם פי נבקעו. והם השלכו אל עמקי האדמה, אף הם הכו את האדמה על ידי דבר אלהים, עד כי השתחררו בכחו מן המעמקים; על כן לא יכלו כולאיהם לברות בורות עמקים דים להחזיקם. שלש פעמים הם השלכו אל פשן אש ולא נפגעו כלל. ופעמים הם השלכו אל גב חיות פרא; והנה, הם שחקו עם החיות כילד עם שוה, ולא נפגעו כלל. והיה כי הם הלכו בקרב כל עם נפי והטיפו את בשורת המשיח לכל בני האדם אשר על פני הארץ. והאנשים הפכו למאמיני יהוה ונספחו אל כנסיית המשיח. כה התברכו אנשי הדור ההוא כדבר ישוע. ועתה, אני, מורמון, מכלה את דברי, לזמן מה, על אודות הדברים

י מכרונני תמורת כסף וזהב, ותמורת זה אשר ישחיתנו עש, ואשר גנבים יפרצו אליו ויגנבוהו; ביום ההוא אפקדם ואשיב את גמולם בראשם. והיה ככלות ישוע לדבר את הדברים האלה לא הוא אמר אל תלמידיו: בואו בשער הצר; כי צר השער, וישרה הדרך המוליכה לחיים, ומעטים מוצאים. אף רחב השער, ורחבה הדרך המוליכה אלי מות, ורבים הבאים בהם, עד אשר ירד הלילה אשר בו לא יוכל איש לעשות מעשה.

כח

א ואחר אשר דבר ישוע את הדברים האלה, הוא דבר אל תלמידיו, איש-איש, ואמר להם: ב מה תחפצו ממני, אחר לכתתי אל האב? וכלם, זולת שלשה, דברו לאמור: חפצים אנחנו, כי בהגיענו לגיל זקנה תסתים שליחותנו אשר קראתנו לשרת, בעבור נבוא עד מהרה אליה, ג אל מלכותך. והוא אמר להם: ברוכים אתם על כי חפצתם את הדבר הזה ממני; על כן, אחר הגיעכם אל שנת שבעים ושתיים לחייכם, אתם תבואו אלי, במלכותי, ואצלי תמצאו מנוחה. ד ואחר אשר דבר אל אלה הוא פנה אל השלשה ואמר אליהם: מה חפצכם כי אעשה למענכם, אחר לכתתי אל האב? והם התעצבו אל לבם, וי לא העזו לומר לו את דבר חפצם. והוא אמר להם: הן יודע אני את מחשבותיכם, ואתם חפצתם את הדבר אשר בקש ממני יוחנן, יקירי, אשר היה עמי בעת שמשי בטרם נשאתי מעלה על ידי היהודים. על כן תברכו אף יותר, כי לעולם לא תטעמו מות, כי אם תחיו ותחזו בכל מעשי האב לבני האדם, עד אשר יקומו כל הדברים, כרצון האב, בעת בואי בפתאומי בכח מרומים. לעולם לא תסבלו ח את יסורי המות; אף כאשר אבוא בפתאומי, תשתנו כהרף עין מבני תמותה לבני אלמות; וי ואזי תברכו במלכות אבי. אכן, בהיותכם בבשר, לא יהיה לכם כל מכאוב ואף לא צער, כי אם על חטאי העולם; ואת כל זאת אעשה מפני חפצכם ממני, כי חפצתם להביא אלי את נפשות בני האדם, בעוד אשר עומד העולם.

האחרון: כי נעשיתה בהם תמונה אשר על ידיה לא יכול להיות לשטן שליטון בהם ואף לא יכול הוא לפתותם; כי הם התקדשו בגופם עד כי הפכו קדושים, ולא יכלו כחות הארץ להחזיק בהם. במצב הזה הם נועדו להשאיר עד יום הדין אשר למשיח. וביום ההוא נכונה להם תמונה גדולה יותר, והם יתקבלו במלכות האב מבלי לצאת עוד; אכן, הם נועדו לשכון עם אלהים במרומים לעולם.

כט

א ועתה, אני אומר לכם כי פראות יהוה בהקמתו כי נכונה שעת הדברים האלה לבוא אל הגויים כדברו, אתם תדעו כי הברית אשר כרת האב עם בני ישראל בדבר שיבתם אל ארצות נחלתם כבר החלה להתקיים. ותדעו כי דברי יהוה אשר הגידו הנביאים הקדושים יתקיימו כלם; ואל לכם לומר כי משה יהוה את בוא אל בני ישראל. ואל לכם לדמות בלבכם כי הדברים אשר נאמרו שוא מהם; כי הנה, וזכר יהוה את בריתו אשר כרת עם עמו, בית ישראל. ובראותכם את הדברים האלה מופיעים בקרבכם, אל לכם להוסיף לבזו למעשי יהוה, כי חרב משפטו בימינו; והיה ביום ההוא, אם תבזו למעשי, מהרה ישלחה בכם להשיגכם. אוי לאשר יבזו למעשי יהוה; אכן, אוי לאשר יכחש במשיח ובפעלו! אכן, אוי לאשר יכחש בחזיונות יהוה, ואשר יאמר כי אין יהוה מוסיף לפעל על ידי חזיונות או נבואה או על ידי מתנות או לשונות או רפוי או על ידי כח רוח הקדש! אכן, אוי לאשר יאמר ביום ההוא, בעבור בצע, כי אין כל נס מבצע על ידי ישוע המשיח. כי העושה זאת, יהיה כבן אבדון, אשר לא ירחם לו, כדבר המשיח! ואל לכם לשרק ולבזו ליהודים, ואף לא לשחק להם או לכל שריד מבית ישראל; כי הנה, זוכר יהוה את בריתו אתם והוא אכן יעשה להם כדבר אשר נשבע לעשות. לכן, אל לכם לסבר כי תוכלו להחליף את ימין יהוה בשמאלו, לבל יוציא את משפטו בקיום הברית אשר כרת עם בית ישראל.

כה האלה. הנה, עמדתי לכתב את שמות אלה אשר לעולם לא יטעמו מות, אף יהוה אסר זאת; לכן אני כותבם, כי נסתרים הם מבני תבל. אף הנה, אני ראיתים והם שמשו לפני. כו והנה, הם יהיו בקרב הגויים, והגויים לא יכירום. כז והם יהיו אף בקרב היהודים, והיהודים לא יכירום. כח יום יבוא, באשר בהקמתו ימצא יהוה לנכון, והם ישמשו לפני כל שבטי ישראל הנפוצים, ולפני כל האמות והמשפחות והלשונות והעמים, ויביאו מתוכם נפשות רבות אל ישוע. בעבור יתקיים חפצם ואף מפני כח ל אלהים המשכנע אשר בהם. והם כמלאכי אלהים, ואם יתפללו אל האב בשם ישוע, יוכלו להראות עצמם אל כל אדם אשר ייטב באיניהם. על כן גדולים ונפלאים המעשים אשר יעשו על ידיהם, לפני היום הגדול הקרב, כאשר כל בני האדם התיצב יתיצבו לפני כס המשפט אשר למשיח. אכן, אף בקרב הגויים יהיה מעשה גדול ונפלא, אשר יעשה על ידיהם, לג לפני יום הדין ההוא. ואלו היו לכם כל כתבי הקדש המספרים על כל מעשי המשיח הנפלאים, הייתם יודעים, על פי דברי המשיח, לד כי הדברים האלה בוא יבואו. ואוי לאשר לא ישמע לדברי ישוע, ואף לדברי נבחריו השלוחים ממנו אליהם, כי כל אשר איננו מקבל את דברי ישוע, או את דברי שליחיו, אין הוא מקבל אותי; לכן הוא לא יקבלם ביום האחרון. הן טוב היה להם לולא נולדו: לה התחשבו כי תוכלו להפטר מדין אלהים אשר כבודו מחלל, הנרמס ברגלי בני אדם, למען תבוא הישועה? ועתה, באשר לאלה אשר דברתי עליהם כי בחרם האדון, והם השלשה אשר העלו השמימה, אשר לא ידעתי אם נטהרו מהיותם בני מות לבני אלמות; והנה, מאז אשר כתבתי, בקשתי מיהוה לדעת, וממנו נגלה לי, כי על גופם היה לעבר תמונה, ולא, יטעמו הם מות. לכן, בעבור לא יטעמו מות, נעשיתה תמונה בגופם, לבל יסבלו מכאוב ואף לא צער, כי אם על חטאי העולם. והתמונה הזאת לא הייתה כזאת אשר תחול ביום

על זנוניכם ותועבותיכם הנסתרות, על עבודת אלילים ומעשי הרצח ותרמיות כהניכם, ועל הקנאה והמריבות ועל כל רשעתכם ותועבותיכם ובואו אלי, והטבלו בשמי, בעבור תקבלו מחילה על חטאיכם ותמלאו ברוח הקדש, למען תמנו עם בני עמי, אשר מבית ישראל המה.

ל

א שָׁמְעוּ, גוֹיִים, וְהֶאֱזִינוּ לְדַבְּרֵי יְשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ, בֶּן אֵל חַי, אֲשֶׁר צוּנִי לְדַבֵּר עֲלֵיכֶם, כִּי הִנְהוּ מְצוּנִי בִּלְתֵּב, לֵאמֹר: שׁוּבוּ, כָּל הַגּוֹיִם, מִרְשַׁעַת דְּרָכֵיכֶם וְהִנַּחְמוּ עַל רָעַת מַעֲשֵׂיכֶם; עַל שְׁקָרֵיכֶם וְכַזְבֵּיכֶם,

סֵפֶר נְפִי ד

סֵפֶר נְפִי, הוּא נְפִי בֶן נְפִי, מִתְלַמִּידֵי יְשׁוּעַ הַמָּשִׁיחַ. סְפּוֹר קוֹרוֹת עִם נְפִי עַל פִּי סֵפֶר זְכוֹנוֹתָיו (בַּעֲרָךְ 321-35 לְסִפְרָה).

א הָיָה כִּי חִלְפָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְאַרְבַּע וְכֵן שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשׁ. וְהִנֵּה הִקִּימוּ תִּלְמִידֵי יְשׁוּעַ בְּנִסְיָהוּ לְמָשִׁיחַ בְּכָל הָאֲרָצוֹת אֲשֶׁר סָבִיב. וְכָל אֲשֶׁר בָּאוּ אֵלֵיהֶם, וְאָכְנוּ שָׁבוּ מִחֲטָאֵיהֶם, הִטְבְּלוּ בְּשֵׁם יְשׁוּעַ וְאָף קִבְּלוּ אֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְהָיָה בְּשָׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשֹׁשׁ הִפְכוּ הַכָּל, נְפִיִּים וְלִמּוּנִים, מֵאֲמִינֵי יְהוָה, עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְלֹא הָיוּ בִּינִיחִים מְרִיבוֹת וּמַחְלוֹקוֹת, וְכָל אִישׁ נִהַג בְּיָשָׁר עִם רֵעֵהוּ. וּבְכָל אֲשֶׁר הָיָה לָהֶם הָיוּ שְׁתָּפִים; עַל כֵּן לֹא הָיָה בָּהֶם עָשִׁיר וְעָנִי, אוֹ עֶבֶד וְחֹפְשִׁי, כִּי הַכָּל הָיוּ חֲפָשִׁים וְנוֹטְלִים חֶלֶק בְּמַתַּת שָׁמַיִם. וְאָף שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשִׁבְעַת חִלְפָה, וְהַשְׁלוֹם עוֹדוֹ נִמְשָׁךְ בְּאָרֶץ. וּבַעֲתָה הָיָה נַעֲשׂוּ מַעֲשִׂים גְּדוֹלִים וְנִפְלְאִים עַל יְדֵי תִּלְמִידֵי יְשׁוּעַ; אָכֵן, הֵם רָפְאוּ חוֹלִים וְהִקִּימוּ מֵתִים, הִסְבּוּ הַלִּיכָה לַפְּסָחִים וְנִתְּנוּ מְאוֹר עֵינַם לְעוֹרִים וּשְׁמִיעָה לְחָרָשִׁים, וְהֵם עָשׂוּ כָּל מִינֵי נִסִּים בְּקֶרֶב בְּנֵי הָאָדָם; וְכָל נִסְיָהָם לֹא נַעֲשׂוּ כִּי אִם בְּשֵׁם יְשׁוּעַ. כֹּה חִלְפָה שְׁנַת שְׁלֹשִׁים וְשִׁמוֹנָה וְכֵן שְׁנוֹת שְׁלֹשִׁים וְתִשְׁעֵי, אַרְבָּעִים, אַרְבָּעִים וְאַחַת, אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם, אָכֵן, עַד שְׁנַת אַרְבָּעִים וְתִשְׁעֵי, חֲמִשִּׁים, חֲמִשִּׁים וְאַחַת, חֲמִשִּׁים וּשְׁתַּיִם וְעַד שְׁנַת חֲמִשִּׁים וְתִשְׁעֵי, אֲשֶׁר חִלְפָה אָף הָיָה. וְיִהְיֶה הַצִּלְחָם בְּאָרֶץ עַד מָאָז; אָכֵן, עַד כִּי הֵם בָּנוּ שְׁנֵית עָרִים בְּמִקּוֹם הָעָרִים הַשְּׂרוּפוֹת. אָף אֶת הָעִיר הַגְּדוֹלָה הָיָה, זֶרַעַתְמָלָה, הֵם בָּנוּ שְׁנֵית. אָף הָיוּ עָרִים רַבּוֹת, אֲשֶׁר שָׁקְעוּ, וּמִים נָקוּ בְּמִקּוֹמָן; עַל כֵּן לֹא נִתְּנוּ

א הָיָה לְקוֹמָם אֶת הָעָרִים הָאֵלֶּה. וְהִנֵּה, הַתְּחִיזָק עִם נְפִי, וְהֵם רַבּוּ מִהֵר מְאֹד וְהָיוּ לְעַם נָאֶה וְנָעִים. יא וְהֵם נָשְׂאוּ וְנָשְׂאוּ, וְהַתְּבָרְכוּ כְּמֹלָא דְּבָרֵי הַבְּרִית אֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהִים יְהוָה. וְהֵם לֹא הוֹסִיפוּ לְלַכֵּת אַחֵר תּוֹרַת מֹשֶׁה וְחֻקֹּתֶיהָ, כִּי אִם בְּדֶרֶךְ הַמַּצְווֹת אֲשֶׁר קִבְּלוּ מֵאֲדוֹנֵיהֶם וְאֵלֵיהֶם, בְּהוֹסִיפָם לְצוּם וּלְהַתְּפַלֵּל, וּלְהוֹעֵד יַחַד לְעֵתִים קְרוֹבוֹת, לְתַפְלָה וּלְשִׁמְיעַת דְּבַר יְהוָה. יב וְלֹא הָיְתָה מְרִיבָה בְּקֶרֶב כָּל הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר בְּכָל הָאָרֶץ; אָף הָיוּ נָסִים גְּדוֹלִים, אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּקֶרֶב תִּלְמִידֵי יְשׁוּעַ. יד וְהָיָה כִּי חִלְפָה שְׁנַת שְׁבַעִים וְאַחַת, וְכֵן שְׁנַת שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם, וּבִקְצָרָהּ, חִלְפוּ כָּל הַשָּׁנִים עַד שְׁנַת שְׁבַעִים וְתִשְׁעֵי, אָכֵן, אָף שְׁנַת מָאָז, וְתִלְמִידֵי יְשׁוּעַ, אֲשֶׁר בְּחָרָם, הִלְכוּ בְּלֵם אֶל גּוֹ עֵדוֹן אֲשֶׁר לֵאלֹהִים, זֹלַת הַשְׁלִשָּׁה אֲשֶׁר נִוְעְדוּ לְהִשְׁתַּהוֹת; וְתִלְמִידִים אַחֲרֵים הִסְמִיכוּ תַּחְתֵּיהֶם; וְרַבִּים מִן הַדּוֹר הַהוּא עָבְרוּ מִן הָעוֹלָם. טו וְלֹא הָיְתָה בְּאָרֶץ כָּל מַחְלָקָה, מִפְּנֵי אֱהָבַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר שָׁכְנָה בְּלֵב הָעָם. טז וְלֹא שָׁרְרָה בִּינִיחָם קִנְאָה, וְלֹא מְרִיבָה, וְלֹא הִמָּלָה, וְאָף לֹא זָנוּת וּמִרְמָה וְרִצָּח וְכָל מִין זָמָה; אָכֵן, לֹא יָכַל לְהִיּוֹת עִם מֵאֲשֶׁר יוֹתֵר בְּכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר בָּרָאָה יְד אֱלֹהִים. יז אָכֵן, לֹא הָיָה בָּהֶם שׁוֹדֵד אוֹ רוֹצֵחַ, וְלֹא הָיוּ לְמִנִּים וְלֹא כָּל בְּנֵי עַם אַחֵר. כִּי הַכָּל הָיוּ אֶחָד, בְּנֵי הַמָּשִׁיחַ וְיִוְרָשִׁי מַלְכוּת אֱלֹהִים. יח הִנֵּה, מֵה מְבָרְכִים הָיוּ! כִּי בָרַכְם יְהוָה בְּכָל מַעֲשֵׂיהֶם, וְהֵם הָיוּ מְבָרְכִים וּמַצְלִיחִים, עַד אֲשֶׁר חִלְפָה

בְּתֵי הַכְּלָא וְהֵם יֵצְאוּ וְעָשׂוּ נִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת
 בְּקֶרֶב הָעָם. וְאֹלָם, וְעַל אִף כָּל הַנְּסִים הָאֵלֶּה, ^א
 הַקְּשׁוּ הָאֲנָשִׁים אֶת לִבָּם וּבִקְשׁוּ לְהִרְגֵם, אָכֵן,
 כִּי־הוּדִים אֲשֶׁר בִּירוּשָׁלַם אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ לְהַרְגֵם אֶת ^ב
 יֵשׁוּעַ, כִּפִּי דִבְרוּ. וְהֵם הִשְׁלִיכוּם אֶל כְּבִשְׁנֵי אֵשׁ, ^ג
 וְהֵם יֵצְאוּ מֵהֶם בְּלֹא פָגַע. הֵם אִף הִשְׁלִיכוּם אֶל
 גְּבֵי חַיּוֹת פָּרָא, אִף הֵם שָׁחֲקוּ עִם חַיּוֹת הַפָּרָא
 כְּשָׁחַק יֶלֶד עִם שֶׁה; וְהֵם יֵצְאוּ מֵהֶם בְּלֹא פָגַע.
 עַל אִף זֹאת, הַקְּשׁוּ הָאֲנָשִׁים אֶת לִבָּם, כִּי הִנְהִיגוּם ^ד
 בְּמֵרִים וּבִיבֵי שֶׁקֶר רַבִּים לִבְנוֹת כְּנִסְיוֹת רְבוֹת
 וּלְעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי אָוֶן. וְהֵם הִכּוּ אֶת אֲנָשֵׁי יֵשׁוּעַ,
 אִף אֲנָשֵׁי יֵשׁוּעַ לֹא הִשְׁיבוּם מִכָּה. וְכֵה הֵם שָׁקְעוּ
 בַּחֲסֵר אֱמוּנָה וּבְרִשְׁעָה מְשֻׁנָּה לְשָׁנָה, עַד אֲשֶׁר ^ה
 חָלְפוּ מֵאֲתֵימִים וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה. וּבִשְׁנָה הַהִיא,
 שְׁנַת מֵאֲתֵימִים שְׁלֹשִׁים וָאַחַת, הָיָה פְּלוּג גְּדוֹל ^ו
 בָּעָם. וּבִשְׁנָה הַהִיא קָם עִם אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמֵם
 הַנְּפִיִּים. וְהֵם הָיוּ מֵאֲמִינִים בָּנִים בְּמִשְׁחִי; וּבְתוֹכָם ^ז
 הָיוּ אֵלֶּה אֲשֶׁר נִקְרָאוּ בְּפִי הַלְּמָנִים יַעֲקֹבִים וְיוֹסֵפִים
 וְזוֹרְמִים. עַל כֵּן נִקְרָאוּ מֵאֲמִינֵי הַמִּשְׁחָה הַכְּנִים ^ח
 וְעוֹבְדֵי בָּאֻמָּת, אֲשֶׁר בָּהֶם הָיוּ שְׁלֹשֶׁת תַּלְמִידֵי
 יֵשׁוּעַ אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ בָּאֶרֶץ, בִּשְׁם נְפִיִּים, וְיַעֲקֹבִים ^ט
 וְיוֹסֵפִים וְזוֹרְמִים. וְאֵלֶּה אֲשֶׁר מֵאִסּוּ בִּבְשׁוּרָה
 נִקְרָאוּ לְמָנִים וּלְמֵאוֹלִים וְיִשְׁמַעְאֵלִים. וְהֵם לֹא ^י
 הִדְרָדְרוּ אֶל חֲסֵר אֱמוּנָה כִּי אִם בְּזָדוֹן מֵרָדוּ
 בִּבְשׁוּרַת הַמִּשְׁחָה; וְהֵם לָמְדוּ אֶת בְּנֵיהֶם כִּי אֵל ^{יא}
 לָהֶם לְהֶאֱמִין, כְּאַבּוֹתֵיהֶם, אֲשֶׁר מֵרֵאשִׁיתָם
 שָׁקְעוּ בַּחֲסֵר אֱמוּנָה. וְהָיָה זֶה מִפְּנֵי רִשְׁעַת ^{יב}
 אֲבּוֹתֵיהֶם וְתוֹעֲבָתָם, כִּפִּי אֲשֶׁר הָיָה בְּרֵאשׁוֹנָה.
 אָכֵן, הֵם לָמְדוּ לְשֹׂנְאֵי אֶת בְּנֵי אֱלֹהִים, כִּפִּי אֲשֶׁר ^{יג}
 לָמְדוּ הַלְּמָנִים מֵרֵאשִׁיתָם לְשֹׂנְאֵי אֶת בְּנֵי נְפִי.
 כֹּה חָלְפוּ מֵאֲתֵימִים וָאַרְבַּעַם שָׁנִים וְכֹה ^{יד}
 הָיוּ עֲנִיֵּי הָעָם בָּעֵת הַהִיא. וְחֶלֶק הָעָם הִרְשָׁע ^{טו}
 הַתַּחֲזִיקוּ וּמִסְפָּרָם רַב עַד מֵאֹד מִמִּסְפָּר עִם אֱלֹהִים.
 וְהֵם הוֹסִיפוּ לִבְנוֹת לָהֶם כְּנִסְיוֹת וּלְפָאֶרֶן בְּכָל מִינֵי ^{טז}
 יְקָרוֹת; כֹּה חָלְפוּ מֵאֲתֵימִים וְחֲמִשִּׁים שָׁנָה, וְאִף ^{טז}
 מֵאֲתֵימִים וְשִׁשִּׁים שָׁנָה. וְהָיָה כִּי חֶלֶק הָעָם הִרְשָׁע ^מ
 שָׁב לְהִקָּם אֶת הַשְּׁבוּעוֹת וְאֶת אֲגִדּוֹת הַסֵּתֵר ^{מא}
 אֲשֶׁר לְגִדְיָאֲנוּן. וְהָיָה כִּי אִף הָעָם הִנְקִרָא עִם ^{מב}
 נְפִי הַחֲלוּ לְהִתְנַשֵּׂא בְּלִבָּם מִפְּנֵי רַב עֲשָׂרָם, ^{מג}
 וּלְלַכֵּת בְּדִרְכֵי הַבֵּל כְּפֶאֱחִיהֶם הַלְּמָנִים. וּמִן ^{מד}

שְׁנַת מֵאָה וְעֶשְׂרִי; וְהַדּוֹר הָרֵאשׁוֹן מִימֵי יֵשׁוּעַ
 עָבַר מִן הָעוֹלָם, וְלֹא הָיָה רֵיב בְּכָל הָאֶרֶץ.
 וְהָיָה בָּעֵת הַהִיא, כִּי נְפִי, אֲשֶׁר רָשָׁם אֶת כְּתָב ^ט
 הַזְכָּרוֹן הָאֲחֵרוֹן הַזֶּה, וְהוּא רָשְׁמוֹ עַל גְּבֵי לוחות
 נְפִי, מָת; וְאֲחֵרָיו רָשָׁם אוֹתוֹ בְּנוֹ עֲמוּס, אֲשֶׁר ^י
 אִף הוּא רָשְׁמוֹ עַל לוחות נְפִי. וְהוּא רָשָׁם אֶת ^כ
 כְּתָב זִכְרוֹנוֹ בְּמִשְׁחָה שְׁמוֹנִים וָאַרְבַּע שָׁנִים, וּבְכָל
 הָעֵת הַהִיא נִמְשָׁח הַשְּׁלוֹם בָּאֶרֶץ, וְזֹלַת חֶלֶק קָטָן
 מִן הָעָם אֲשֶׁר מֵרָדוּ בְּכִנְסִיָּה וּלְקַחוּ לָהֶם אֶת
 הַשֵּׁם לְמָנִים; וְכֹה שָׁבוּ וְהָיוּ לְמָנִים בָּאֶרֶץ.
 וְגַם עֲמוּס מָת, וְזֹאת מֵאָה וְתִשְׁעִים וָאַרְבַּע ^{כא}
 שָׁנִים מֵעַתָּה בּוֹא הַמִּשְׁחָה; וְאֲחֵרָיו רָשָׁם אֶת
 סֵפֶר הַזְכָּרוֹנוֹת בְּנוֹ עֲמוּס, אֲשֶׁר הוּא כְּמוֹ כֵּן
 רָשְׁמוֹ עַל לוחות נְפִי. וּכְתָבוֹ נִרְשָׁם אִף הוּא ^{כב}
 בְּסֵפֶר נְפִי, אֲשֶׁר הוּא הַסֵּפֶר הַזֶּה. וְהָיָה כִּי ^{כג}
 חָלְפוּ מֵאֲתֵימִים שָׁנָה וְכָל הַדּוֹר הַשֵּׁנִי עָבַר מִן
 הָעוֹלָם, וְזֹלַת מִתֵּי מַעַט. וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרְמוֹן ^{כד}
 חִפֵּץ כִּי תִדְעוּ כִּי בְנֵי הָעָם רְבוּ, עַד כִּי פָשְׁטוּ עַל
 כָּל פְּנֵי הָאֶרֶץ, וְאִף הַתַּעֲשָׂרוֹ מֵאֹד, כִּי צָלְחָה ^{כה}
 דִּרְכָם בְּמִשְׁחָה. וְהִנֵּה, בְּשְׁנַת מֵאֲתֵימִים וָאַחַת ^{כו}
 קָמוּ בִּינֵיהֶם אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִתְנַשְּׂאוּ בְּגִאֲוָה,
 בְּלִבָּשָׁם לְבוּשׁ יָקָר וְכָל מִינֵי פְנִינֵי חֵן וּשְׂכִיחוֹת ^{כז}
 הָעוֹלָם. וּמִן הָעֵת הַהִיא חָדְלוּ קִנְיָנָם וְהוֹנִם ^{כח}
 לְהַיּוֹת מִשְׁתַּפִּיִּים. וְהֵם הִחֲלוּ לְהַפְלִגַּל לְמַעֲמָדוֹת; ^{כט}
 וְהֵם בְּנוּ לְעֶצְמָם כְּנִסְיוֹת בְּעֶבּוֹר בָּצַע, וְהִחֲלוּ ^ל
 לְכַחֵשׁ בְּכִנְסִיָּה הָאֻמָּת אֲשֶׁר לְמִשְׁחָה. וְכַעֲבַר ^מ
 מֵאֲתֵימִים וְעֶשְׂרִי שָׁנִים רְבוּ הַכְּנִסְיוֹת בָּאֶרֶץ; אָכֵן, ^{מא}
 רְבוֹת הָיוּ הַכְּנִסְיוֹת אֲשֶׁר טָעְנוּ כִּי הֵן יוֹדְעוֹת אֶת ^{מב}
 הַמִּשְׁחָה; אִף הֵן כָּחֲשׁוּ בְּעִקְרֵי בְשׁוּרָתוֹ, עַד כִּי ^{מג}
 קָבְלוּ כָּל מִינֵי רִשְׁעָה בְּקֶרְבָם, וְהֵן שָׁמְשׁוּ אֶת ^{מד}
 אֲשֶׁר קִדָּשׁ הוּא לְאֲשֶׁר לֹא הָיוּ רְאוּיִים לוֹ וּלְכֵן ^מ
 אִסּוּר לָהֶם. וְהַכְּנִסִּיָּה הַזֹּאת גְּדֹלָה וְעֲצָמָה מִפְּנֵי ^{מז}
 עֲוֹן וּמִפְּנֵי כַח הַשָּׁטָן אֲשֶׁר קָנָה שְׂבִיתָה בְּלִבָּם. ^{מח}
 וְעוֹד הָיְתָה שְׁמָה כְּנִסִּיָּה אַחֶרֶת אֲשֶׁר כָּחֲשָׁה ^{מט}
 בְּמִשְׁחָה; וְאֲנִשְׁיָה רָדְפוּ אֶת אֲנָשֵׁי כְּנִסִּיָּה הָאֻמָּת ^נ
 אֲשֶׁר לְמִשְׁחָה, מִפְּנֵי עֲנוּתָם וְאֱמוּנָתָם בּוֹ; וְהֵם ^{נא}
 בָּזוּם מִפְּנֵי הַנִּפְלְאוֹת הַרְבוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּקֶרְבָם. ^{נב}
 עַל כֵּן הֵם הִפְעִילוּ כַח וּשְׁרָרָה עַל תַּלְמִידֵי יֵשׁוּעַ ^{נג}
 אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ בְּקֶרְבָם, וְהִשְׁלִיכוּם אֶל הַכְּלָא; אִף ^{נד}
 עַל יְדֵי כַח דְּבַר אֱלֹהִים, אֲשֶׁר הָיָה בָּהֶם, נִבְקְעוּ

אמרון, רשם את כתבי הזכרון אחריו. והיה
כחלף שלש מאות ועשרים שנה, הצפין אמרון,
אשר עוררתהו רוח הקדש, את כתבי הזכרון
הקדושים, אכן, את כל כתבי הזכרון הקדושים
אשר נמסרו מדור לדור, אשר הם קדושים, עד
שנת שלש מאות ועשרים לבוא המשיח.
אכן, הוא הצפינם לשם יהוה, בעבור ישו
אל שארית בית יעקב, כפי נבואות יהוה ודברי
בריתו. וזה סוף כתב הזכרון אשר לאמרון.

מח

מט

העת ההיא החלו תלמידי ישוע להתעצב על
חטאי העולם. והיה כחלף שלש מאות שנה
היו שני העמים, הנפיים והלמנים כאחד,
מרשעים מאד, איש כאחיו. ושוודי גדיאנטון
התפשטו על כל פני הארץ; ולא היה איש צדיק,
וזלת תלמידי ישוע. והם צברו שפע זהב וכסף
באוצרותיהם והם שלחו את ידם בכל מיני דרכי
מסחר. והיה כעבר שלש מאות וחמש שנים,
בעוד העם מחזיק ברשעתו, מת עמוס, ואחיו,

מה

מו

מז

ספר מורמון

מורמון מקבל לידיו את כתבי הזכרון של הנפיים. הוא מקצרים. הוא מוביל את צבאות הנפיים במלחמות נגד
הלמנים. כתב זכרונותיו על אודות הקרב האחרון בקומורה ומותו של עם נפי. (בערך 385-321 לספירה).
נכלל בפרקים א-יז.

פרצה מלחמה בין הנפיים, אשר היו מזרע
הנפיים, והיעקבים והיוספים והזורמים ובין
הלמנים והלמואלים והישמעאלים. והלמנים
והלמואלים והישמעאלים נקראו בשם למנים.
אכן, שתי המפלגות היו הנפיים והלמנים.
והמלחמה ביניהם החלה בגבולות זרעהמלה,
ליד מי צידון. והנפיים אספו מספר אנשים רב,
אשר עלה על שלשים אלף. ובשנה ההיא היו
קרבות אחרים, והנפיים נצחו בהם את הלמנים
והרגו רבים מהם. והיה כי הלמנים חדלו
מתכונתם, והשלוש שכן בארץ. כארבע שנים
שרר השלום ולא היתה שפיכות דמים. אך
הנה, הרשעה שלטה על פני כל הארץ, עד כי
לקח יהוה את תלמידיו האהובים, ומעשי הנסים
והרפוי חדלו מפני עוון העם. ולא היו מתננות
מאת יהוה ורוח הקדש לא נחה על איש, מפני
רשעתם וחסר אמונתם. ואני, בהיותי אז בן
חמש עשרה שנים וברדעת מפכחת דיה,
על כן פקדני יהוה ואני טעמתי מטובת ישוע
וידעתי. ואני התאמצתי להסיר לעם הזה,
אך פי נחתם, ונאסר עלי להסיר להם; כי בידון
מרדו באלהיהם; והתלמידים האהובים נלקחו
מן הארץ מפני עוונם. ואולם אני נשארת

יא

יב

יג

יד

טו

טז

יז

א

ועתה, אני, מורמון, רושם את הדברים אשר
ראיתי ושמעתי, וקורא את כתב הזכרון הזה
בשם ספר מורמון. ובעת אשר הצפין אמרון
את הכתבים לשם יהוה, הוא בא אלי, ואני
הייתי כבן עשר שנים, והחלתי ללמד דברמה
בדרכי למוד עמי, וזה אמר אלי אמרון: הנה
ראיתי כי נער מפכח אתה ומהיר להשכיל. ולכן,
רצוני כי בהיותך כבן עשרים וארבע שנים תזכר
את קורות העם הזה אשר ראיתי; ובהגיעך לגיל
הזה, לך אל ארץ אנטום, אל גבעה אשר שמה
יקרא שים; שם הפקדתי לשם יהוה את כל
לוחות הקדש החרוטים על אודות העם הזה.
ובעת ההיא, קח אליך את לוחות נפי ואת
זולתם השאר במקומם. ועל לוחות נפי תחרט
את כל קורות העם הזה אשר ראיתי. ואני,
מורמון, צאצא לנפי, אשר שם אבי מורמון,
זכרתי את הדברים אשר צוני אמרון. ובהיותי
בן אחת עשרה שנים לקחני אבי אל ארץ
הדרום, אל ארץ זרעהמלה. והנה, כל פני
הארץ היו מכסים בגנים ורב מספר העם,
כמעט כחול אשר על שפת הים. ובשנה ההיא

א

ב

ג

ד

ה

ו

ז

ח

ט

נס מפני. הנה, כל זה היה, וְחִלְפָה שְׁנַת שְׁלֹשׁ
 מאות ושלשים. בַּעַת הָיָה הַחֲלוּ הַנְּפִיִּים
 לְהַנְחִים עַל עֲוֹנָם וְלָעֵק, כְּנִבְאוֹת שְׁמוּאֵל
 הַנָּבִיא; כִּי הִנֵּה, אִישׁ לֹא יָכַל לְהַחֲזִיק בְּרוֹכֹשׁוֹ
 מִפְּנֵי הַגָּבִים וְהַשּׁוֹדְדִים וְהַרוֹצְחִים, וּמִפְּנֵי
 יא הַקָּסִם וְהַכְּשׁוֹף אֲשֶׁר הָיוּ בְּאֶרֶץ. כֹּה נִשְׁמָעוּ
 הָאֵבֶל וְהַקִּינָה בְּכָל הָאֶרֶץ, מִפְּנֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה,
 יב וּבַעֲקָר בְּקֶרֶב עַם נָפִי. וְאֲנִי, מִזְרַמּוֹן, בְּרֹאוֹתִי
 אוֹתָם מְקוֹנְנִים וּמִתְאַבְּלִים וּמִצְטַעְרִים לִפְנֵי
 יְהוָה, הַחֲל לִבִּי לַעֲלֹץ בְּקֶרְבִּי, כִּי יִדְעֵתִי אֵת
 רַחֲמֵי יְהוָה וְאֵת אֶרֶץ אֲפִיו. לָכֵן סִבַּרְתִּי כִּי
 יג יִרְחַמַם בַּעֲבוּר יִשׁוּבוּ לְהִיּוֹת עִם צִדִּיק. אַךְ
 שְׁמַחְתִּי זֹאת הָיְתָה לְשׂוֹא, כִּי הִצְטַעַרְתֶּם לֹא
 הָיְתָה לְשֵׁם תְּשׁוּבָה, מִפְּנֵי טוֹב אֱלֹהִים; כִּי אִם
 הָיְתָה זֹאת הִצְטַעַרְתֶּם הַמְקַלְלִים, יַעַן אֲשֶׁר לֹא
 יִתִּיר לָהֶם תְּמִיד יְהוָה לַעֲלֹז בְּחֶסֶד. אָכֵן, הֵם
 לֹא בָאוּ אֶל יִשְׁרָע בְּלֵב נִשְׁבֵּר וּבְרוּחַ נִכְאָה, כִּי
 אִם קָלְלוּ אֵת אֱלֹהִים וּבִקְשׁוּ לָמוּת. עַל אֵף זֹאת,
 יד הֵם נִלְחַמוּ עַל חַיֵּיהֶם בְּחֶרֶב. וְצַעֲרִי שֶׁב אֵלֵי
 וְרֹאִיתִי כִּי יוֹם חֶסֶד חָלַף מֵהֶם, בְּגוֹף וּבְרוּחַ;
 כִּי רֹאִיתִי אֲלֵפִים מֵהֶם נִגְדָּעִים בַּעַת מִרְדָּם
 גְּלוּיוֹת בִּאלֹהֵיהֶם, וְנִעְרַמִּים כְּדָמָן עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.
 טו כֹּה חִלְפוּ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וָאַרְבָּעִים וָאַרְבַּע שָׁנִים.
 וּבִשְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וָאַרְבָּעִים וְחָמֵשׁ הַחֲלוּ
 הַנְּפִיִּים לָנוֹס מִלִּפְנֵי הַלְּמָנִים; וְהֵם נָסוּ עַד אֲשֶׁר
 הִגִּיעוּ אֶל אֶרֶץ יִשׁוּן, בְּטָרִם אֲפֹשֶׁר הָיָה לַעֲצֹר
 יז אֵת נְסִיגָתָם. וְהָעִיר יִשׁוּן הָיְתָה בְּקֶרֶבֶת הָאֶרֶץ
 אֲשֶׁר בְּאֲדָמְתָהּ הִפְקִיד אֲמֶרֶון, לְשֵׁם יְהוָה, אֵת
 כְּתָבֵי הַזִּכְרוֹן לְבָל יִשְׁכַּח. וְהִנֵּה, אֲנִי הִלְכְּתִי
 כְּדָבָר אֲמֶרֶון אֵלֵי, וְלִקְחֹתִי אֵת לוֹחֹת נָפִי,
 יח וְהִכְנֵתִי כֶּתֶב זִכְרוֹן, כְּדָבָרוֹ. וְהִנֵּה כִּי רָשַׁמְתִּי עַל
 לוֹחֹת נָפִי אֵת מִלָּא סִפּוֹר הָרָשָׁעָה וְהַתּוֹעֵבוֹת;
 וְאוֹלָם עַל הַלוֹחֹת הָאֵלֶּה הִתְאַפַּקְתִּי מִרְשֵׁם
 אֵת מִלָּא רִשְׁעָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם, כִּי מִרְאוֹת
 בִּלְתִּי פּוֹסְקִים שֶׁל רִשְׁעָה וְתוֹעֲבוֹת הָיוּ לִפְנֵי
 עֵינֵי מֵאָז בְּגִרְתִּי לַחֲזוֹת בְּדֶרֶךְ אָדָם. אוֹי לִי
 מִפְּנֵי רִשְׁעָתָם, כִּי כָל יְמֵי מִלָּא לִבִּי צָעַר מִפְּנֵי
 רִשְׁעָתָם, אֵף כִּי יוֹדַע אֲנִי כִּי בְיוֹם הָאֲחֵרוֹן
 כ אֲתַנְשֵׂא. וּבִשְׁנָה הַהִיא הוֹסִיפוּ הַלְּמָנִים לָרְדֹף
 אַחֵר עִם נָפִי וְהַנִּיסוּם. וְאֲנִי הוֹנֵסְנִי עַד אֲשֶׁר

בַּתוֹכָם, אַךְ נֶאֱסַר עָלַי לְהִטִּיף לָהֶם מִפְּנֵי קִשִּׁי
 לָבָם. וּמִפְּנֵי קִשִּׁי לָבָם הָיְתָה הָאֶרֶץ אֲרוּרָה
 יח בַּעֲבוּרָם. וְשׁוֹדְדֵי גְדִיאֲנִטוֹן הָאֵלֶּה, אֲשֶׁר הָיוּ
 בְּקֶרֶב הַלְּמָנִים, שָׂרְצוּ בְּאֶרֶץ, עַד כִּי הַחֲלוּ
 תוֹשְׁבֵיהָ לְהַחֲבִיא אֵת אוֹצְרוֹתֵיהֶם בְּאֲדָמָה;
 וְהָאוֹצְרוֹת הִפְכוּ חִלְקִים, כִּי אֲרַר יְהוָה אֵת
 הָאֶרֶץ, עַד כִּי נִשְׁמָטוּ מִיַּד תוֹשְׁבֵיהָ וְאֵף לֹא
 יט יָכְלוּ הֵם לָשׁוּב וּלְקַחְתָּם. וְהִנֵּה כִּי רַבּוּ מַעֲשֵׂי
 כְּשׁוֹף וְלַהֲטִים וְקִסְמִים; וְכֵן הַמֶּרְשָׁע הָהוּא
 פָּעַל עַל כָּל פְּנֵי הָאֶרֶץ; וּבִזְזָת הַתְּקִימוּ כָּל
 דְּבָרֵי אֲבִינָדִי וְכֵן דְּבָרֵי שְׁמוּאֵל הַלְּמָנִי.

ב

א וְהִנֵּה בִשְׁנָה הַהִיא שָׁבָה וּפְרָצָה מִלְחָמָה בֵּין
 הַנְּפִיִּים וּבֵין הַלְּמָנִים. וְעַל אֵף גִּילִי הִצְעִיר הָיִיתִי
 בַּעַל מִדָּה, לָכֵן מְנוּנִי עִם נָפִי לְמַנְהִיגִם אוֹ לְמַפְקֵד
 ב צָבָאוֹתֵיהֶם. וְכֹה, בִּשְׁנַת שֵׁשׁ עָשָׂרָה לִימֵי חַיִּי,
 יצֵאתִי בְּרֹאשׁ צָבָא הַנְּפִיִּים עַל הַלְּמָנִים; כֹּה
 ג חִלְפָה שְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וָשֵׁשׁ. וְהִנֵּה
 בִּשְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וָשֶׁבַע עָלוּ הַלְּמָנִים
 עֲלֵינוּ בְּכַח עֲצוֹם וָרֵב, עַד כִּי הִפְחִידוּ אֵת
 חִילוֹתִי; עַל כֵּן הֵם לֹא אָבוּ לְהִלָּחֵם, וְהַחֲלוּ
 ד לְסָגֵת אֶל אֲרָצוֹת הַצִּפּוֹן. וְאֲנַחְנוּ בָּאוּ אֶל
 הָעִיר אֲנְגוֹלָה, וְהַחֲזִקְנוּ בָּהּ וְהַתְּכַוְּנוּ לְהַגְנִתָּנוּ
 מִפְּנֵי הַלְּמָנִים; אָכֵן, בָּצַרְנוּ אֵת הָעִיר בְּכַחֲנוּ;
 וְאוֹלָם עַל אֵף כָּל בְּצוּרֵינוּ, עָלוּ עֲלֵינוּ הַלְּמָנִים
 ה גִּרְשׁוֹנוּ מִן הָעִיר. וְהֵם אֵף הִדְּפוּנוּ מֵאֶרֶץ
 י דוֹד. וְאֲנַחְנוּ צָעַדְנוּ וּבָאנוּ אֶל אֶרֶץ יְהוֹשֻׁעַ,
 אֲשֶׁר שְׁכָנָה בְּגִבּוֹל הַמִּעֲרָבִי, לִיד חוּף הַיָּם.
 ז וְאֲנַחְנוּ אֶסְפָּנוּ אֵת אֲנָשֵׁינוּ בְּמַהִירוֹת, כְּכֹל אֲשֶׁר
 הָיָה לֵאלֹלֵי יְדִינוּ, בַּעֲבוּר קִבְּצָם לְמַחְנֶה אֶחָד.
 ח וְהִנֵּה מִלָּאָה הָאֶרֶץ שׁוֹדְדִים וְלְמָנִים. וְעַל אֵף
 הַהִשְׁמָדָה הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר אֵימָה עַל עַמִּי, הֵם לֹא
 שָׁבוּ מִרְעָתָם; לָכֵן פָּשְׁטוּ שְׁפִיכוֹת דָּמִים וְטָבַח
 עַל פְּנֵי כָּל הָאֶרֶץ, מִיַּד הַנְּפִיִּים כְּמִיַּד הַלְּמָנִים.
 ט אָכֵן, הָיְתָה זֹאת מִהֶפְכָּה אַחַת שֶׁלָּמָּה עַל פְּנֵי כָּל
 הָאֶרֶץ. וְלַלְמָנִים הָיָה מָלֵךְ, וְשָׁמוֹ נִקְרָא אֶהְרֹן.
 וְהוּא בָּא עֲלֵינוּ בְּרֹאשׁ חֵיל בֵּין אַרְבָּעִים וָאַרְבָּעָה
 אֲלָף אִישׁ. וְהִנֵּה, אֲנִי עֲמַדְתִּי בְּפָנָיו עִם אַרְבָּעִים
 וּשְׁנַיִם אֲלָף אִישׁ. וְהִבְסֵתִי אוֹתוֹ בְּצָבָא, וְהוּא

הַמְשִׁיחַ, שֶׁלַח אֵלַי מֶלֶךְ הַלְמָנִים אֲנֶרְתָּ, וּמִמֶּנָּה
 נֹדַע לִי כִּי הֵם נִעְרְכִים שְׁנִית לְצֹאת לְקָרֵב עֲלֵינוּ.
 וְאֲנִי הוֹרִיתִי אֶת עַמִּי כִּי יֵאָסְפוּ בְּאֶרֶץ חֲרָבָה,
 בְּעִיר אֲשֶׁר בְּגָבֹול, עַל יַד הַמַּעְבָּר הַצָּר הַמּוֹלִיד
 אֶל אֶרֶץ הַדְּרוֹם. שָׁם הִחְנִינוּ אֶת חִילוֹתֵינוּ
 בַּעֲבוּר נַעֲצֵר אֶת חִילוֹת הַלְמָנִים, לְכָל יִתְפָּשׂוּ
 כָּל חֶלֶק מֵאַרְצֵנוּ. לָכֵן הִתְבַּצְּרֵנוּ עֲלֵיהֶם בְּכָל
 כְּחֹנֵנוּ. וְהָיָה בְּשָׁנָה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וָאַחַת,
 יָרְדוּ הַלְמָנִים אֶל הָעִיר חֲרָבָה לְצֹאת עֲלֵינוּ לְקָרֵב;
 וּבִשְׁנָה הַהִיא הִבְסֵנוּ אוֹתָם, עַד כִּי הֵם שָׁבוּ אֶל
 אֶרֶצָם. וְהָיָה בְּשָׁנָה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְשִׁתִּים,
 הֵם יָרְדוּ עֲלֵינוּ שְׁנִית לְמַלְחָמָה. אִף הַפַּעַם הִבְסֵנוּ
 אוֹתָם וְהִרְגָנוּ בָּהֶם מִסֶּפֶר רַב; וְהָרֹוּגִים הִשְׁלָכוּ
 אֶל הַיָּם. וְעַתָּה, מִפְּנֵי הַמַּעֲשֵׂה הַגָּדוֹל הַזֶּה אֲשֶׁר
 עָשׂוּ בְּנֵי עַמִּי, הַנִּפְיִים, הֵם הִחְלוּ לְהִתְפַּאֵר בְּכֹחַם
 וּלְהִשָּׁבַע לְפָנַי שְׁמִי מְרוֹם כִּי יִנָּקְמוּ אֶת דָּם אֲחֵיהֶם
 אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּיַד אוֹיְבֵיהֶם. הֵם נִשְׁבָּעוּ בְּשֵׁם שְׁמַיִם
 וָאֶף בְּכֹס אֱלֹהִים כִּי יַעֲלוּ לְקָרֵב עַל אוֹיְבֵיהֶם
 וְיִכְרִיתוּם מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְאֲנִי, מוֹרְמוֹן,
 סִרְבִּיתִי תַּכְלִית סְרוּב, מִן הַיּוֹם הַהוּא וְהַלָּאָה,
 לְהִיּוֹת מִפְּקֹד הָעָם הַזֶּה וּמִנְהִיגוֹ מִפְּנֵי רִשְׁעָתָם
 וְתוֹעֲבָתָם. הֵנָּה, הַנְּהִגְתִּים, עַל אִף רִשְׁעָתָם,
 וְהוֹלֵכְתִּים פְּעָמִים רַבּוֹת אֵלַי קָרֵב. וְאַהֲבֵתִים
 כְּפִי אֲהַבַת אֱלֹהִים אֲשֶׁר בִּי, בְּכָל לְבִי; וְנִנְשָׂי
 וְשִׁפְכָה בְּתַפְלָה אֶל אֱלֹהֵי לְמַעַנָם כָּל הַיּוֹם;
 וְאוֹלָם, הָיָה זֶה בְּלֹא אֲמוּנָה, מִפְּנֵי קִשִּׁי לָבָם.
 שְׁלֹשׁ פְּעָמִים הִצְלָתִים מִיַּד אוֹיְבֵיהֶם, וְהֵם לֹא
 שָׁבוּ מִחֲטָאֵיהֶם. וְכֹאֲשֶׁר הֵם נִשְׁבָּעוּ בְּכָל אֲשֶׁר
 הָיוּ אֲסוּרִים עָלָיו מֵאֵת אֲדוֹנָיו וּמוֹשִׁיעֵנוּ, יִשׁוּעַ
 הַמְּשִׁיחַ, כִּי יַעֲלוּ לְהִלָּחֵם בְּאוֹיְבֵיהֶם וְיִנָּקְמוּ נָקָם
 דָּם אֲחֵיהֶם, בָּא אֵלַי קוֹל יְהוָה לֵאמֹר: לִי הַנָּקָם
 וְאֲנִי אֲשַׁלֵּם גָּמוּל. יַעַן אֲשֶׁר לֹא נָחַם הָעָם הַזֶּה
 מִרְעָתָם אַחֵר הַצִּילִי אוֹתָם, הֵנָּה, הַכְרַת יִכְרָתוֹ
 מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. וְאֲנִי סִרְבִּיתִי תַּכְלִית סְרוּב
 לְצֹאת עַל אוֹיְבֵי; כְּמִצְוֹת יְהוָה אֲשֶׁר צִוִּנִּי כֵּן
 עֲשִׂיתִי; אָכֵן, עֲמַדְתִּי כְּעַד עַצֵּל לְהַעֲדִיד לְפָנַי
 הָעוֹלָם עַל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר רָאִיתִי וְשָׁמַעְתִּי, כְּפִי
 הַצְהָרוֹת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר הַעֲדִיד עַל הַעֲתִיד
 לְבֹא. עַל כֵּן כּוֹתֵב אֲנִי אֵלֵיכֶם, הַגּוֹיִים, וְכֵן
 אֵלֵיכֶם, בֵּית יִשְׂרָאֵל; בַּעֲבוּר תְּהִיו מוֹכֵנִים,

בְּאֵנו צְפוּנָה, אֶל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִקְרָאָה שֵׁם.
 וְאֲנִי חֲנִינוּ בְּצִרְנוּ אֶת הָעִיר שֵׁם וְקִבְצָנוּ אֶת אֲנָשֵׁינוּ,
 כְּכֹל אֲשֶׁר הָיָה לָאֵל יְדִינוּ, בַּעֲבוּר הַצִּילָם מֵאֲבִדוֹן.
 וְהָיָה בְּשָׁנָה שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וָאַרְבָּעִים וְשֵׁשׁ, הֵם
 שָׁבוּ וְיָצְאוּ עֲלֵינוּ. בַּעַת הַהִיא דְּבַרְתִּי אֶל אֲנָשִׁי
 וְהַמְרָצִתִּים עַד מָאֵד כִּי יַעֲמְדוּ בְּגִבּוֹרָה לְפָנַי
 הַלְמָנִים וְיִלְחָמוּ לְמַעַן נִשְׁיָהֶם וְיִלְדֵיהֶם, בְּתִיָּהֶם
 וּמִשְׁפָּנוֹתֵיהֶם. וּדְבַרִּי הִפִּיחוּ בָהֶם מַעַט אִמָּץ,
 עַד כִּי הֵם לֹא נָסוּ מִפְּנֵי הַלְמָנִים, כִּי אִם עָמְדוּ
 נִגְדָם בְּגִבּוֹרָה. וְאֲנִי חֲנִינוּ עֲמַדְנוּ בְּצָבָא אֲשֶׁר מִנָּה
 שְׁלֹשִׁים אֲלָף אִישׁ בְּפָנַי צָבָא אֲשֶׁר מִנָּה חֲמִשִּׁים
 אֲלָף. וְכֹה אֵיתְנִים עֲמַדְנוּ, עַד כִּי נָסוּ הֵם מִפְּנֵינוּ.
 וְהָיָה כְּנוֹסֶם, דָּלְקֵנוּ אַחֲרֵיהֶם בְּחִילוֹתֵינוּ, וּפְגַשְׁנוּ
 אוֹתָם שְׁנִית וְהִבִּיסוּנוֹם. וְאוֹלָם לֹא הָיָה עִמָּנוּ
 כַּח יְהוָה; אָכֵן, נַעֲזֹבְנוּ לְנִפְשָׁנוּ וְלֹא שָׁכְנָה בְּנוּ
 רוּחַ יְהוָה. לָכֵן נִחַלְשָׁנוּ כְּאֲחִינוּ. וְלִבִּי נַעֲצַב
 מִפְּנֵי הַמַּכָּה הַגָּדוֹלָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הָכָה עַמִּי,
 מִפְּנֵי רִשְׁעָתָם וְתוֹעֲבֹתֵיהֶם. אִף הֵנָּה, יָצְאָנוּ
 עַל הַלְמָנִים וְעַל שׁוֹדְדֵי גְדִיאֲנָטוֹן עַד אֲשֶׁר
 הִחְזַקְנוּ שְׁנִית בְּאֲדָמוֹת נִחַלְתָנוּ. וּשְׁנִית שְׁלֹשׁ
 מֵאוֹת וָאַרְבָּעִים וְחֲשֵׁעַ חֲלָפָה. וּבִשְׁנִית שְׁלֹשׁ
 מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים כְּרַתְנוּ בְּרִית עִם הַלְמָנִים וְעִם
 שׁוֹדְדֵי גְדִיאֲנָטוֹן וְכֹה הִסְכַּמְנוּ עַל חֲלֻקַת אֲדָמוֹת
 נִחַלְתָנוּ. וְהַלְמָנִים נָתְנוּ לָנוּ אֶת אֶרֶץ הַצִּפּוֹן עַד
 הַמַּעְבָּר הַצָּר הַמּוֹלִיד אֶל אֶרֶץ הַדְּרוֹם.
 וְאֲנִי חֲנִינוּ נָתְנוּ לְלָמָנִים אֶת כָּל אֶרֶץ הַדְּרוֹם.

ג

וְהָיָה כִּי לֹא הוֹסִיפוּ הַלְמָנִים לְצֹאת לְקָרֵב עַד
 אֲשֶׁר עָבְרוּ עוֹד עֶשֶׂר שָׁנִים. וְאֲנִי הִסְלַתִּי עַל
 עַמִּי, הַנִּפְיִים, לְהַכִּין אֶת אֲדָמוֹתֵיהֶם וְאֶת כָּלִי
 נִשְׁקָם לְקִרְאָת עַת מַלְחָמָה. וְאָמַר אֵלַי יְהוָה:
 קְרָא אֶל הָעָם הַזֶּה לֵאמֹר: הִנָּחְמוּ נָא עַל
 חֲטָאֵיכֶם וּבֹאוּ אֵלַי, וְהִסְבַּלְוּ וּבְנוּ שְׁנִית אֶת
 כְּנִסְיָתִי וְתִנְצְלוּ. וְאֲנִי קִרְאֵתִי אֶל הָעָם הַזֶּה,
 אֲדָ לְשׂוֹא הָיָה, יַעַן אֲשֶׁר לֹא הִבִּינוּ כִּי הַצִּילָם
 יְהוָה וְהַעֲנִיק לָהֶם אֲפָשָׁרוֹת לְהִנָּחֵם עַל חֲטָאֵיהֶם.
 וְהֵנָּה, הֵם הִקְשׂוּ אֶת לָבָם עַל יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם.
 וְהָיָה אַחֵר חֲלָף הַשָּׁנָה הָעֲשִׁירִית הַהִיא, אֲשֶׁר
 עָמָה חֲלָפּוֹ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים שָׁנָה מֵעַת בּוֹא

וְשָׁשִׁים וָאַרְבַּע, בָּאוּ הַלְמָנִים עַל הָעִיר טִיאֲנָקוּם
 לְכַבְּשָׁהּ אִף הִיא. וְהַנְּפִיִּים הִדְפוּם וְהִסְיִגוּם
 לְאַחֹר. וְכִרְאוֹת הַנְּפִיִּים כִּי הִדְפוּ אֶת הַלְמָנִים
 הֵם שָׁבוּ וְהִתְפָּאֲרוּ בְּגִבּוֹרָתָם; וְהֵם הִלְכוּ בְּכֹחַם
 וַיִּכְבְּשׁוּ שְׁנֵית אֶת הָעִיר חֲרִבָּה. וְהִנֵּה, כָּל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה קָמוּ וְהָיוּ; וְאַלְפִים נִהְרְגוּ מִשְׁנֵי
 הַצָּדָדִים, מִן הַנְּפִיִּים וּמִן הַלְמָנִים. וְשֵׁנִית שָׁלַשׁ
 מֵאוֹת וְשָׁשִׁים וָשֵׁשׁ חָלְפָה, וְהַלְמָנִים יָצְאוּ שׁוֹבִים
 לְהִלָּחֵם בְּנְפִיִּים. וְאוֹלָם, לֹא שָׁבוּ הַנְּפִיִּים
 מִרְעֻתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ, כִּי אִם הוֹסִיפוּ לִשְׁקֹד עַל
 רָשָׁעֵתָם. הִנֵּה, לֹא יָכוֹלָה לָשׁוֹן לְתֹאֵר וְאִין
 אִישׁ יָכוֹל לְכַתֵּב תֹּאֵר מִשְׁלֵם עַל מַחְזֵה הַדְּמִים
 וְהַטֵּבַח הַנּוֹרָא אֲשֶׁר הָיָה בָּעֵם, בְּקִרְבַּת הַנְּפִיִּים
 בְּבִקְרֵב הַלְמָנִים. כָּל לֵב הִקְשָׁה וְלָכוּן שָׁבְעוּ נַחַת
 תְּמִיד בְּשִׁפְיֹת הַדְּמִים. וְלֹא הִיָּתָה מַעֲוֹלָם
 רָשָׁעָה כֹּה גְדוֹלָה בְּקִרְבָּה כָּל בְּנֵי לָחִי, וְאִף לֹא
 בְּקִרְבָּה כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל, עַל פִּי דְבַר יְהוָה, כִּרְשָׁעָה
 אֲשֶׁר הִיָּתָה בָּעֵם הַזֶּה. וְהַלְמָנִים כָּבְשׁוּ אֶת
 הָעִיר חֲרִבָּה, וְזֹאת מִפְּנֵי מִסְפָּרָם אֲשֶׁר עָלָה עַל
 מִסְפָּר הַנְּפִיִּים. וְהֵם אֵף עָצְדוּ עַל הָעִיר טִיאֲנָקוּם
 וְגִרְשׁוּ מִמֶּנָּה אֶת תּוֹשְׁבֶיהָ, וְלָקְחוּ שְׁבוּיִים רַבִּים,
 נָשִׁים וְיֻלְדִים, וְהָעֵלֹם קִרְבָּנוֹת לְאַלִּילֵיהֶם. וְהָיָה
 בְּשֵׁנִית שָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁשִׁים וָשֵׁבַע, יַעַן כִּי רָגְזוּ
 הַנְּפִיִּים עַל הַלְמָנִים כִּי הִקְרִיבוּ אֶת נְשֵׁיהֶם
 וְיֻלְדֵיהֶם, הֵם יָצְאוּ עַל הַלְמָנִים בַּחֲמַת זַעַם, עַד
 כִּי הִבִּיסוּ אוֹתָם פַּעַם נֹסֶפֶת וְגִרְשׁוּם מֵאַרְצָם.
 וְלֹא יָסְפוּ הַלְמָנִים לָבוֹא עַל הַנְּפִיִּים עַד שְׁנֵית
 שָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁבְעִים וָחֲמִשׁ. וּבְשֵׁנִית הָיָה הֵם
 יָרְדוּ עַל הַנְּפִיִּים בְּכָל צָבָאָם; וְלֹא נִמְנָה מִסְפָּרָם
 כִּי הָיָה עֲצוֹם וָרַב. וּמִן הָעֵת הַהִיא לֹא גָבְרוּ עוֹד
 הַנְּפִיִּים עַל הַלְמָנִים, כִּי אִם נִמְגֹּמוּ לַפְּנִיָּהם כְּטַל
 מִפְּנֵי הַשֶּׁמֶשׁ. וְהַלְמָנִים יָרְדוּ עַל הָעִיר חֲרִבָּה;
 אִזּוֹ הִתְחַלֵּל קִרְבָּה מִרַעַד מֵאֹד בְּאַרְץ חֲרִבָּה, וּבִּי
 הִבִּיסוּ הַלְמָנִים אֶת הַנְּפִיִּים. וְהַנְּפִיִּים נָסוּ שׁוֹבִים
 מִפְּנֵיהֶם וּבָאוּ אֶל הָעִיר בָּעוֹ. שָׁם הֵם עָמְדוּ בְּפָנֵי
 הַלְמָנִים בְּגִבּוֹרָה גְדוֹלָה, עַד כִּי לֹא נִצְחוּם
 הַלְמָנִים, כִּי אִם בָּבוֹאִם שְׁנִית. וּבְבוֹאִם שְׁנִית,
 נִהְדְּפוּ הַנְּפִיִּים וְנִטְבְּחוּ טִבַּח גְּדוֹל מְאֹד; וְשׁוֹבִים
 הִקְרִיבוּ נְשֵׁיהֶם וְיֻלְדֵיהֶם לְאַלִּילֵי הַלְמָנִים.
 וְהַנְּפִיִּים נָסוּ פַּעַם נֹסֶפֶת מִפְּנֵיהֶם וְלָקְחוּ עִמָּם

כָּאֲשֶׁר תַּחֲלֵה הַפְּעֵלָה, לְהַעֲרֹךְ לְשׁוֹב אֶל אֶרֶץ
 נִחְלָתָכֶם. אָכֵן, הִנְנִי כּוֹתֵב אֶל כָּל אִפְסֵי אֶרֶץ;
 אָכֵן, אֲלֵיכֶם, שְׁנִים עָשָׂר שְׁבָטֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר
 תִּשְׁפְּטוּ כָּפִי מִעֲשִׂיכֶם עַל יְדֵי אוֹתָם שְׁנִים עָשָׂר,
 אֲשֶׁר בָּחַרְםָּ יְשׁוּעָה בְּאַרְץ יְרוּשָׁלַם לְתַלְמִידָיו.
 וְכוֹתֵב אֲנִי אֶל שְׁאֵרִית הָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר אִף הִיא
 תִּשְׁפֹּט עַל יְדֵי שְׁנִים עָשָׂר הַתַּלְמִידִים אֲשֶׁר בָּחַר
 יְשׁוּעָה בְּאַרְץ הַזֹּאת; וְאַלֶּה יִשְׁפְּטוּ עַל יְדֵי שְׁנִים
 הָעָשָׂר אֲשֶׁר בָּחַר יְשׁוּעָה בְּאַרְץ יְרוּשָׁלַם. אֶת
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מוֹדִיעֵנִי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ; עַל כֵּן
 כּוֹתֵב אֲנִי לְכָלכֶם. וּבַעֲבוּר זֹאת אֲנִי כּוֹתֵב לָכֶם,
 לְמַעַן תִּדְּעוּ כִּי תַעֲמְדוּ בְּכָלכֶם לִפְנֵי כֹס מִשְׁפָּט
 הַמֵּשִׁיחַ; אָכֵן, כָּל נֶפֶשׁ אֲשֶׁר לְמִשְׁפַּחַת הָאָדָם
 כָּלָה, עָמְדוּ תַעֲמְדוּ לְמִשְׁפָּט עַל מַעֲשִׂיכֶם, אִם
 טוֹבִים הֵם וְאִם רָעִים. וְאֲנִי כּוֹתֵב לָכֶם אִף
 בַּעֲבוּר תִּאֲמִינוּ בְּבִשְׁוֹרַת יְשׁוּעָה הַמֵּשִׁיחַ, אֲשֶׁר
 תִּהְיֶה בְּתוֹכְכֶם; וְאִף בַּעֲבוּר יִהְיֶה לְיֹהֲדִים, עִם
 הַבְּרִית אֲשֶׁר לִיהוָה, עַד נֹסֶף, מִלְּבַד זֶה אֲשֶׁר
 רָאוּהוּ וְשָׁמְעוּהוּ, כִּי יְשׁוּעָה, אֲשֶׁר הֵם הִרְגוּ, הוּא
 אָכֵן הַמֵּשִׁיחַ וְאַלֵּהִים עֲצֻמוֹ. מִי יִתֵּן וְיִכְלָתִי
 לְשַׁכְנֶעַ אֶת כָּל קְצוֹת הָאֶרֶץ לְהִנָּחֵם מִחֻטָּא
 וּלְהִתְכַּוֵּן לַעֲמֹד לִפְנֵי כֹס מִשְׁפָּט הַמֵּשִׁיחַ.

ד

וְהָיָה בְּשֵׁנִית שָׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁשִׁים וָשֵׁשׁ, יָצְאוּ
 הַנְּפִיִּים עִם חִילוֹתֵיהֶם מֵאַרְץ חֲרִבָּה וְעָלוּ לְהִלָּחֵם
 בְּלְמָנִים. וְהִנֵּה שָׁבוּ וְנִהְדְּפוּ חִילוֹת הַנְּפִיִּים אֶל
 אֶרֶץ חֲרִבָּה. וְהָיָה בְּעוֹדָם יֹגְעִים, עָלָה עֲלֵיהֶם חֵיל
 לְמָנִים רַעְנָן; וְהִתְפַּתַּח קִרְבָּה מֵר, וְהַלְמָנִים כָּבְשׁוּ
 אֶת הָעִיר חֲרִבָּה וְהִרְגוּ רַבִּים מִן הַנְּפִיִּים וְאִף לָקְחוּ
 רַבִּים בְּשִׁבְיָה. וְהִנֵּה תִרִים בָּרְחוּ וְהִתְחַבְּרוּ אֶל
 תּוֹשְׁבֵי הָעִיר טִיאֲנָקוּם. וְהָעִיר טִיאֲנָקוּם שָׁכְנָה
 בְּגִבּוֹל אֲשֶׁר לְחוּף הַיָּם בְּקִרְבַּת הָעִיר חֲרִבָּה.
 וַיַּעַן כִּי עָלוּ חִילוֹת הַנְּפִיִּים עַל הַלְמָנִים, הֵם
 הוֹבְסוּ; וְלֹא זֹאת לֹא הָיָה בְּלְמָנִים כֹּחַ לְהִתְגַּבֵּר
 עֲלֵיהֶם. אִף הִנֵּה, מִשְׁפַּט אֱלֹהִים יִשְׁגִּי אֶת
 הָרָשָׁעִים; כִּי מִיָּד הָרָשָׁעִים בָּאִים הָרָשָׁעִים
 עַל עֲנָשִׁם; כִּי הָרָשָׁעִים הֵם הַמַּעֲזוּרִים אֶת לֵב
 בְּנֵי הָאָדָם לְשַׁפֹּךְ דָּם. וְהַלְמָנִים נִטְעָרוּ לְקִרְבָּה
 עַל הָעִיר טִיאֲנָקוּם. וְהָיָה בְּשֵׁנִית שָׁלֹשׁ מֵאוֹת

כֹּאֲנוּ בְּתוֹכָם; לָכֵן הִנֵּנִי כוֹתֵב אֶת קִצּוֹר הַדְּבָרִים,
מִפְּנֵי הַמַּעֲוָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי, כִּי אֵינִי מַעֲזוֹ לִסְפֹּר
בְּפִרוֹט אֶת כָּל אֲשֶׁר רָאִיתִי, וְאִףּ בְּעִבּוֹר מְנוּעַ
מִכֶּם יֵתֵר צֶעַר עַל רִשְׁעַת הָעָם הַזֶּה. וְעַתָּה,
הִנֵּה אֲדַבֵּר זֹאת אֶל זֶרְעִם, וְכֵן אֶל הַגּוֹיִים, אֲשֶׁר
דֹּאגְתֶּם נְתוּנָה לְבֵית יִשְׂרָאֵל, וְהַמְּכִירִים וְאִףּ
יֹדְעִים אֶת מְקוֹר בְּרִכְתָּם. וְאֵנִי יוֹדֵעַ כִּי אֵלֶּה
יִתְעַצְּבוּ עַל שִׁבְרֵי בֵּית יִשְׂרָאֵל; אָכֵן, הֵם יִתְעַצְּבוּ
עַל חֲרָבֵי הָעָם הַזֶּה; וְהֵם יִתְעַצְּבוּ כִּי לֹא נָחַם
הָעָם הַזֶּה מִחֲטָא בְּעִבּוֹר יִחְבְּקוּ בְּזִרְעוֹת יִשׁוּעַ.
וְהִנֵּה, הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כְּתוּבִים אֶל שְׂאֵרֵי בֵּית
יִשְׂרָאֵל; וְהֵם כְּתוּבִים בְּאֶפֶס הַזֶּה, כִּי יוֹדַע מֵאֵת
אֱלֹהִים כִּי לֹא רִשְׁעָה תוֹצִיאֵם אֵלֵיהֶם; וְיֵשׁ
לְהַצְפִּינָם לְשֵׁם יְהוָה, בְּעִבּוֹר יִצְאוּ לְאוֹר בְּעַת
אֲשֶׁר תִּישֶׁר בְּעֵינָיו. אָכֵן, זֹאת הַמַּעֲוָה אֲשֶׁר
צִוִּיתִי; וְהִנֵּה, הֵם יִצְאוּ לְאוֹר כְּפִי מִצְוַת יְהוָה,
בְּעַת אֲשֶׁר תִּישֶׁר בְּעֵינָיו בְּחֻכְמָתוֹ. וְהִנֵּה, הֵם
יָלְכוּ אֶל חֲסֵרֵי הָאֱמוּנָה אֲשֶׁר בִּיהוּדִים. וּבְכֻנָּה
הַזֹּאת הֵם יִצְאוּ, בְּעִבּוֹר שִׁכְנָעִם כִּי יִשׁוּעַ הוּא
הַמְּשִׁיחַ, בֶּן אֱלֹהִים חַיִּים; וְזֹאת לְמַעַן יוֹצִיא
הָאֵב לַפֶּעַל, עַל יְדֵי אֶהוֹבֹ, אֶת תְּכֵלִיתוֹ הַגְּדוֹלָה
וְהַנִּצְחִית, הַיָּא הַשְּׁבֵת הַיְּהוּדִים, אָכֵן, אֶת כָּל בֵּית
יִשְׂרָאֵל, אֶל אֶרֶץ נַחֲלָתָם, אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם
נָתַן לָהֶם, בְּעִבּוֹר יָמָם אֶת בְּרִיתוֹ עִמָּם; וְאִףּ
בְּעִבּוֹר יָאֲמִינוּ זֶרַע הָעָם הַזֶּה בֵּיתֵר אֱמוּנָה
בְּבִשּׁוּרָתוֹ, אֲשֶׁר תִּצָּא אֵלֵיהֶם מֵאֵת הַגּוֹיִים;
כִּי הָעָם הַזֶּה יִפְּזֹר וְיִהְיֶה עִם קוֹדֶר וְטָמֵא וּמָאוֹס,
מֵעֵבֶר לְתִאֲוֹר אֲשֶׁר רוּחַ בִּינָיו מַעֲוֹלָם; אָכֵן, אִףּ
מֵעֵבֶר לְנִמְצָא בְּקִרְבֵּי הַלְּמָנִים. וְזֹאת מִפְּנֵי חֲסֵר
אֱמוּנָתָם וְאִלִּילוּתָם. כִּי הִנֵּה, רוּחַ יְהוָה חָדַל
כְּבֹד לְהִתְאַמֵּץ עִם אֲבוֹתֵיהֶם; וְהֵם בְּלִי מְשִׁיחַ
וּבְלִי אֱלֹהִים בְּעוֹלָם; וְהֵם נִדְּפִים כְּמוֹץ לִפְנֵי
רוּחַ. הֵן לִפְנֵים הָיוּ הֵם עִם חֲבִיב, וְהַמְּשִׁיחַ הָיָה
לְרוּעָם; אָכֵן, אִףּ אֱלֹהִים הָאֵב הַנִּהְיָגִים. וְאוֹלָם
עַתָּה, הַשָּׁטָן מְנַהֵגֵם, וְהֵם נִדְּפִים, כְּהַנְדֹּף מוֹץ
לִפְנֵי רוּחַ אוֹ כְּסִפְיָהּ הַמְּשַׁלֵּטֶת עַל פְּנֵי הַגּוֹלִים,
בְּלִי מִפְּרֵשׁ וּבְלִי עֵגוֹן, אוֹ בְּלִי כָּל כְּלִי לְכוּנָה;
וְכִמּוֹהֶם כְּמוֹהֶם. וְהִנֵּה שֹׁמֵר יְהוָה אֶת בְּרִכְתָּם,
אֲשֶׁר יוֹלִים הָיוּ לְקַבֵּל בְּאֶרֶץ, עִבּוֹר הַגּוֹיִים
אֲשֶׁר יִנְחָלוּ אֶת הָאֶרֶץ. אָכֵן, בּוֹא תְּבֹא עַת

אֶת כָּל הַתּוֹשָׁבִים, מִן הָעָרִים וּמִן הַכְּפָרִים.
וְאֵנִי, מוֹרְמוֹן, בְּרֹאֲתִי כִּי הַלְּמָנִים עֲמָדוֹ
לְהַשְׁתַּלֵּט עַל כָּל הָאֶרֶץ, הַלֵּכְתִּי אֶל גִּבְעַת
שִׁים וְלִקְחֹתִי אֶת כָּל הַכְּתָבִים אֲשֶׁר הִצְפִּין
אִמְרוֹן לְשֵׁם יְהוָה.

ה

וְהָיָה כִּי יִצְאֹתִי אֶל הַנְּפִיִּים וְנִחְמָתִי עַל הַשְּׁבוּעָה
אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי, לְחַדֵּל מִכָּל עֲזָרָה לָהֶם; וְהֵם נָתְנוּ
לִי שְׁנִית אֶת הַפְּקוּדַת עַל חִילוּתֵיהֶם, כִּי נִרְאִיתִי
בְּעֵינָיהֶם כְּאֵלֹו יִכְלָתִי לְהוֹשִׁיעַם מִצָּרוֹתֵיהֶם.
אִךְ הִנֵּה, הָיִיתִי בְּלֹא כָּל תְּקוּהָ, כִּי יִדְעֹתִי אֶת
דִּין יְהוָה אֲשֶׁר יְבוֹאֵם כִּי הֵם לֹא נִחְמוּ עַל
עוֹנוֹתֵיהֶם, אֲלֹא נִלְחְמוּ עַל חַיֵּיהֶם, בְּלֹא לִקְרֹא
אֶל בּוֹרְאָם. וְהַלְּמָנִים בָּאוּ עֲלֵינוּ כְּאֲשֶׁר בְּרַחְנוּ
אֶל הָעִיר יִרְדֹּן; וְאוֹלָם, הֵם נִהְדְּפוּ וְלֹא תִפְּשׂוּ אֶת
הָעִיר בְּעַת הַהִיא. וְאַחֵר זֹאת הֵם שָׁבוּ וְעָלוּ
עֲלֵינוּ, אִךְ אֲנַחְנוּ הַחֲזֻקִּים בְּעִיר וְאִףּ הָיוּ עָרִים
נוֹסֶפּוֹת אֲשֶׁר הִחֲזִיקוּ הַנְּפִיִּים; וְהַמְּבַצְרִים הָאֵלֶּה
נִתְּקוּ אֶת דֶּרֶךְ הַלְּמָנִים לְבָל יוֹכְלוּ לְחַדֵּר אֶל
פְּנֵים הָאֶרֶץ הַמְּשֻׁתָּרֶעֶת לִפְנֵינוּ, וְלְהַשְׁמִיד אֶת
יֹשְׁבֵי אֶרְצָנוּ. וּבְכָל הָאֲזוּרִים אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהֶם,
אֲשֶׁר תּוֹשְׁבֵיהֶם לֹא הִתְקַבְּצוּ אֵלֵינוּ, הַשְּׁמִידוֹ
הַלְּמָנִים אֶת שׁוֹכְנֵיהֶם; וְעָרֵיהֶם וּכְפָרֵיהֶם
וּכְרִיֵּיהֶם נִשְׁרָפוּ בְּאֵשׁ. כֹּה חָלְפָה שְׁנַת שְׁלֹשׁ
מֵאוֹת וְשִׁבְעִים וְתִשְׁעִי. וְהָיָה בְּשַׁנַּת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
וְשִׁמוֹנִים, יִצְאוּ הַלְּמָנִים פַּעַם נּוֹסֶפֶת לְמִלְחָמָה
עֲלֵינוּ. וְאֲנַחְנוּ עֲמָדָנוּ נִגְדָם בְּגִבּוּרָה, אִךְ הַכָּל
הָיָה לְשׁוֹא, כִּי כֹה עָצוֹם הָיָה מִסְפָּרָם, עַד כִּי הֵם
רָמְסוּ אֶת עַם הַנְּפִיִּים תַּחַת רַגְלֵיהֶם. וְאֲנַחְנוּ
נִסְגּוּ שְׁנִית; וְהַבּוֹרְחִים אֲשֶׁר קָלוּ רַגְלֵיהֶם מִרַגְלֵי
הַלְּמָנִים נִמְלָטוּ, וְאֵלֶּה אֲשֶׁר לֹא הָיוּ מִהִירִים
כְּלָמָנִים, הִכְרַעוּ וְהִשְׁמָדוּ. וְהִנֵּה, אֵנִי מוֹרְמוֹן,
אֵינִי חָפֵץ לְצַעַר נַפְשׁ בְּנֵי אָדָם בְּהִצְיָגִי לָהֶם
מִחֻזָּה דְּמִים וְטִבַּח נּוֹרָא כְּזֶה אֲשֶׁר נִגְלָה לְעֵינִי;
וְאוֹלָם, בִּידְעִי כִּי עַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְהוֹדוּעַ, וְכִי
כָּל הַנִּסְתָּרוֹת עֲתִידוֹת לְהִתְגַּלּוֹת בְּרֹאשׁ חוּצוֹת;
וְאִףּ בִּידְעִי כִּי תְּבֹא יְדִיעַת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל
שְׂאֵרֵי הָעָם הַזֶּה, וְכֵן אֶל הַגּוֹיִים, אַחֵר יִפְּצוּ,
כְּדַבֵּר יְהוָה, אֶת הָעָם הַזֶּה, וְכִי הָעָם הַזֶּה יִחְשַׁב

וְכָל נֶפֶשׁ מְלָאָה אִימָה מִפְּנֵי עֵצֶם מִסְפָּרָם.
 וְהֵם הִתְנַפְּלוּ עַל אָנְשֵׁי בַחֲרֵב וּבִקְשֻׁת וַחֲץ וּבִגְרִזֹּן
 וּבְכָל מִינֵי כְּלֵי מִלְחָמָה. וְאָנְשֵׁי נִגְדְּעוּ אַרְצָה.
 אָכֹן, הִרְבָּה אֲשֶׁר לִי, אֲשֶׁר הָיוּ עִמִּי; וְאִף אֲנִי
 נִפְלָתִי פָּצוּעַ בְּתוֹכָם, וְהַלְּמָנִים עָבְרוּ לִידִי וְלֹא
 שָׁמוּ קוֹץ לְחִי. וְאַחֵר אֲשֶׁר עָבְרוּ הַלְּמָנִים
 בְּתוֹכִנִּי, וְאַחֵר אֲשֶׁר גָּדְעוּ אַרְצָה אֶת כָּל בְּנֵי
 עַמִּי, זֹלַת עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה אִישׁ, אֲשֶׁר בִּינִיהֶם
 הָיָה בְּנֵי מוֹרוֹנִי, אָכֹן לְמַחֲרָת, כְּשׁוֹב הַלְּמָנִים
 אֶל מַחְנֵיהֶם, רָאִינוּ אֲנַחְנוּ, הַנּוֹתָרִים בַּחַיִּים,
 אֶת הָרֶג בְּנֵי עַמְּנוּ מֵרָאשׁ גִּבְעַת קוֹמוֹרָה, אָכֹן
 אֶת רַבְּבַת בְּנֵי עַמִּי אֲשֶׁר נִגְדְּעוּ בַּהִיּוּתִי עוֹמֵד
 בְּרָאשָׁם. וְכֹן רָאִינוּ אֶת רַבְּבַת בְּנֵי עַמִּי אֲשֶׁר
 מוֹרוֹנִי בְּנֵי הַנְּהִיגִים. וְהִנֵּה, אִף הִרְבָּה אֲשֶׁר
 לְגִדְדוֹנָה נִפְּלוּ וְהוּא בְּתוֹכָם. וְלִמָּא נִפְּלָ עִם
 הִרְבָּה אֲשֶׁר לוֹ, וְגִלְגָּל נִפְּלָ עִם הִרְבָּה אֲשֶׁר
 לוֹ; וְלִמְחָה נִפְּלָ עִם הִרְבָּה אֲשֶׁר לוֹ; וְיִנְיָאוֹם
 נִפְּלָ עִם הִרְבָּה אֲשֶׁר לוֹ; וְכַמְנִיָּה וּמוֹרוֹנִיָּה
 וְאַנְטִיאֹנוֹם וְשִׁבְלוֹם וְשֵׁם יוֹשׁ נִפְּלוּ, אִישׁ-אִישׁ
 עִם רַבְּבַת אָנְשָׁיו. וְהָיוּ עוֹד עֲשָׂרָה אֲשֶׁר נִפְּלוּ
 בַּחֲרֵב, כָּל אִישׁ עִם הִרְבָּה אֲשֶׁר לוֹ. אָכֹן,
 כָּל עַמִּי זֹלַת אוֹתָם עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה אֲשֶׁר
 הָיוּ עִמִּי, וְכֹן מַעֲשִׂים אֲשֶׁר נִמְלְטוּ אֶל אַרְצוֹת
 הַדְּרוֹם, וּמַעֲשִׂים אֲשֶׁר עָרְקוּ אֶל הַלְּמָנִים. וּבִשְׁר
 הַהֲרוּגִים וְעַצְמוֹתֵיהֶם וְדָמָם כְּסוּ אֶת פְּנֵי הָאֲדָמָה,
 יַעַן אֲשֶׁר יָדִי הוֹרִיגֶהם הַשְׂאִירוֹם לְהַרְקִיב עַל
 הָאָרֶץ, וְלִהְיוֹתָר לְשׁוֹב אֶל אִמָּא אֲדָמָה.
 הִנֵּה, נִקְעָה נֶפֶשִׁי עַל הַרוּגֵי עַמִּי וְכֹה קָרָאתִי:
 אֶהָה, יְפִי מֵרָאָה, אֵיכָה רַחֲקָתָם מִדְּרָכֵי יְהוָה!
 אֶהָה, יְפִי מֵרָאָה, אֵיכָה מֵאֲסַתָּם אֶת יְשׁוּעָה. זֶה
 אֲשֶׁר עָמַד בְּזִרְעוֹת פְּתוּחוֹת לִקְבֹּל אֶת פְּנִיכָם!
 הִנֵּה, לֹאֵל עֲשִׂיתָם זֹאת, לֹא נִפְלַתָם. אִף הִנֵּה,
 נִפְלַתָם חֲלָלִים, וְאֲנִי אָבֵל עַל אֲבָדְנֶכֶם. אֶהָה,
 בָּנִים יָפִים וְגִבּוֹת יְפוֹת, אֲבוֹת וְאִמָּהוֹת, בָּעֲלִים
 וְנָשִׁים, יְפִי מֵרָאָה, אֵיכָה נִפְלַתָם חֲלָלִים! וְהִנֵּה,
 חִלַּפְתָּם וְיֹגִזִי לֹא יִשְׁיָבְכָם. הֵן בְּמִהְרָה יָבוֹא
 הַיּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ יִהְיֶה מוֹתָכֶם אֲלֵמָוֹת, וְהַגּוֹפּוֹת
 הָאֵלֶּה, הַמְּרַקִּיבוֹת עֲתָה לְשַׁחַת, עַד מִהְרָה
 יִהְיוּ בִלְתִּי נִשְׁחָתוֹת. אַזְ עוֹמֵד תַּעֲמִדוּ לִפְנֵי כֹס
 מִשְׁפָּט הַמְּשִׁיחַ לְהִשְׁפֹּט כְּפִי מֵעֹשִׂיכֶם; וְאִם

אֲשֶׁר יִשְׁאוֹם הַגּוֹיִים וּפִיצוּם. וְהִנֵּה, אַחֵר אֲשֶׁר
 יִנְשְׂאוּ וְיִפְצוּ עַל יְדֵי הַגּוֹיִים, אַזְ יִזְכֹּר יְהוָה אֶת
 הַבְּרִית אֲשֶׁר פָּרַת לְאַבְרָהָם וְלָכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל.
 וְאִף יִזְכֹּר יְהוָה אֶת תְּפִלוֹת הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר הִעֲלוּ
 אֵלָיו לְמַעַנָם. וְאַתֶּם, הַגּוֹיִים, אִיךָ תַעֲמִדוּ אַזְ
 לִפְנֵי כֹחַ אֱלֹהִים, אִם לֹא תִנָּחֲמוּ עַל חֲטָאֵיכֶם
 וְתִשְׁוִבוּ מֵרַעַתְכֶם? הַאֵינְכֶם יוֹדְעִים כִּי בִידִי
 אֱלֹהִים אַתֶּם? הַאֵינְכֶם יוֹדְעִים כִּי לוֹ כָּל הַכֹּחַ
 וְלִפְקֻדָּתוֹ הָאֲדִירָה תְּגוֹלֵל הָאָרֶץ כְּמַגִּלָּה? עַל
 כֹּן, הִנָּחֲמוּ עַל חֲטָאֵיכֶם וְהִקְנְעוּ לִפְנֵי, כֹּן יָקוּם
 עֲלֵיכֶם בְּמִשְׁפָּט; כֹּן תִּפְרֹץ שְׂאֵרִית זֶרַע יַעֲקֹב
 אֶל תּוֹכְכֶם כְּאֶרֶץ, וְסִרְוֹף תִּסְרֹף וְאִין מִצִּיל.

1

וְעַתָּה אֲשַׁלֵּם אֶת כְּתָב הַזְכָּרוֹן בְּדָבָר חֲרִיב עַמִּי,
 הַנִּפְיִים. וְהָיָה בַעַת הַהִיא, צַעֲדֵנוּ לִפְנֵי הַלְּמָנִים.
 וְאֲנִי, מוֹרְמוֹן, כְּתַבְתִּי אֲגֵרָת אֶל מֶלֶךְ הַלְּמָנִים
 וּבִקְשָׁתִי כִּי יִתְּנֵנוּ לְקַבֵּץ אֶת בְּנֵי עַמְּנוּ אֶל אָרֶץ
 קוֹמוֹרָה, לִיד גִּבְעָה בָּשֵׁם קוֹמוֹרָה, וְשֵׁם נַעֲשָׂה
 עִמָּם מִלְחָמָה. וּמֶלֶךְ הַלְּמָנִים נָתַן לִי אֶת אֲשֶׁר
 חִפְצָתִי. וְאַנַּחְנוּ נִסְעָנוּ אֶל אָרֶץ קוֹמוֹרָה וְנִסְתִּינוּ
 אֶת אֹהֲלֵינוּ סָבִיב לְגִבְעַת קוֹמוֹרָה; וְהָאָרֶץ הַזֹּאת
 הִיְתָה רַבַּת אֲגָמֵי מִים וְנִהְרֹת וּמַעֲיִנוֹת; בְּמָקוֹם
 הַזֶּה הִיְתָה לִנּוֹ תִקְוָה לְהַשִּׁיג יִתְרוֹן עַל הַלְּמָנִים.
 וְהָיָה כְּעֶבֶר שְׁנַת שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁמוֹנִים וְאַרְבַּע,
 קִבְּצָנוּ אֶת כָּל שְׂאֵרִית עַמְּנוּ אֲלֵינוּ, אֶל אָרֶץ
 קוֹמוֹרָה. וּבַעַת קִבְּצָנוּ אֶת כָּל בְּנֵי עַמְּנוּ יַחְדוֹ
 אֶל אָרֶץ קוֹמוֹרָה, רָאִיתִי כִּי אֲנִי, מוֹרְמוֹן, זָקֵנָתִי.
 וּבִידְעִי כִּי יִהְיֶה זֶה מֵאֲבָק עַמִּי הָאֲחֵרוֹן, וַיַּעַן כִּי
 צֹנִי יְהוָה כִּי לֹא אֲנִיחַ לְכַתְּבִים אֲשֶׁר מִסְרוֹם
 אֲבוֹתֵינוּ מִדּוֹר לְדוֹר, וְאֲשֶׁר הֵם קְדוֹשִׁים, לִפְל
 לִידֵי הַלְּמָנִים, אֲשֶׁר הָיוּ מִשְׁמִידִים אוֹתָם, לְכֹן
 רָשָׁמְתִי אֶת כְּתָב הַזְכָּרוֹן הַזֶּה עַל פִּי לִחוֹת נָפִי,
 וְהַצִּפְנָתִי בְּגִבְעַת קוֹמוֹרָה אֶת כָּל כְּתָבִי הַזְכָּרוֹן
 אֲשֶׁר יָדִי יְהוָה הִפְקִידָה לִידִי, זֹלַת הַלּוֹחוֹת
 הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר מִסְרָתִי לְבְנֵי מוֹרוֹנִי.
 וְהָיוּ כְּרָאוֹת בְּנֵי עַמִּי עִם נְשׁוֹתֵיהֶם וְיִלְדֵיהֶם,
 אֶת מִסַּע צָבָא הַלְּמָנִים לְקִרְאָתָם, הֵם מְלָאוּ
 פֶּחַד הַמּוֹת הַנּוֹרָא הַמִּמְלֵא אֶת לֵב כָּל הָרָשָׁעִים;
 כֹּה חִפּוֹ הֵם לְבוֹאֵם. וְהַלְּמָנִים בָּאוּ לְהִלָּחֵם בָּנוּ,

הָרָאשׁוֹנָה. וְאִם אָכַן תֹּאמִינוּ בְּמִשִּׁיחַ וּתְשַׁבְּלוּ,
תַּחֲלָה בְּמִים וְאַחֲרֵי כֵן בְּאֵשׁ וּבִרוּחַ הַקֹּדֶשׁ,
כְּדִגְמַת מוֹשִׁיעֵנו, כְּאֲשֶׁר צִוְּנוּ, טוֹב יִהְיֶה לָכֶם
בְּיוֹם הַדִּין. אָמֵן.

ח

א הִנֵּה, אָנִי, מוֹרוֹנִי, מְשָׁלִים אֶת כְּתָב הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר
לְאַבִּי, מוֹרְמוֹן. יֵשׁ לִי לְכַתֵּב רַק דְּבָרִים מְעַטִּים
ב אֲשֶׁר אָבִי צִוְּנִי עָלֵיהֶם. וְהִיא אַחֵר הַקֶּרֶב הַגָּדוֹל
וְהָאֲדִיר בְּקוֹמוֹרָה, עָרְכוּ הַלְמָנִים מִצּוֹד עַל הַנְּפִיִּים
אֲשֶׁר נִמְלְטוּ אֶל אֶרֶץ הַדְּרוֹם, עַד אֲשֶׁר הִשְׁמִידוּ
ג אֶת כָּלָם. אַף אָבִי נִהְרַג בִּידֵיהֶם, וְנוֹתַרְתִּי אָנִי
לְבָדִי לְכַתֵּב אֶת הַסְּפּוֹר הַעֲגוּם עַל חֲרַבֵּן בְּנִי
עָמִי. וְהִנֵּה, הֵם חָלְפוּ וְאֵינִם, וְאֵנִי מְקִיִּם אֶת
ד מִצְוֹת אָבִי. וְאִם הִרְגוּנִי אֵינִנִּי יוֹדֵעַ. עַל כֵּן
אֶכְתֹּב וְאֶצְפֹּן אֶת הַכְּתָבִים בְּאֲדָמָה; וְאֵין
ה חִשְׁבוֹת לֹאֵן אֱלֹהִי. הִנֵּה, אָבִי רָשָׁם אֶת כְּתָב
הַזְכָּרוֹן הַזֶּה, וְאֵף כְּתָב אֶת כְּנָתוֹ. וְהִנֵּה, גַּם אָנִי
הֵייתִי כּוֹתֵב זֹאת אֵלּוּ הָיָה לִי מְקוֹם לִכְדֹּעַ עַל גְּבִי
הַלּוֹחֹת, אֵף אֵין לִי; וְעוֹפְרַת אֵין לִי כָּלָל, כִּי
בּוֹדֵד אָנִי. אָבִי נִהְרַג בְּקֶרֶב, וְכֵן כָּל בְּנֵי
מִשְׁפַּחְתִּי, וְאֵין לִי יְדִידִים וְאֵף לֹא מְקוֹם אֲשֶׁר
אֵלּוּ אֵלָּה; וְכִמְהָ זְמַן יִתֵּן לִי יְהוָה לַחֲיוֹת עוֹד,
י אֵינִנִּי יוֹדֵעַ. וְהִנֵּה, אֲרַבַּע מֵאוֹת שָׁנָה חָלְפוּ
ז מֵעַתָּה בּוֹא אֲדוֹנִינוּ וּמוֹשִׁיעֵנו. וְהַלְמָנִים עָרְכוּ
מִצּוֹד עַל עָמִי, הַנְּפִיִּים, מַעִיר אֶל עִיר וּמִמְקוֹם
אֶל מְקוֹם, עַד כְּלוֹתָם. וְכֵה גְדוֹלָה הֵיטָה מִפְּלִתָם,
אָכֵן, גְּדוֹל וּמִפְּלִיא הוּא חֲרַבֵּן עָמִי, בְּנִי נָפִי.
ח הִנֵּה, יָד יְהוָה עֲשִׂתָהּ זֹאת; וְאֵף הַלְמָנִים נִלְחָמִים
זֶה בָּזֶה וְכָל פְּנֵי הָאֶרֶץ הַזֹּאת הֵם מִהִפְכַת רֹצַח
וּשְׁפִיכוֹת דָּמִים בְּלִיתִי פּוֹסְקָת; וְאֵין אִישׁ יוֹדֵעַ
ט אֶת אַחֲרִית הַמִּלְחָמָה הַזֹּאת. וְעַתָּה, לֹא אוֹסִיף
לְדַבֵּר עוֹד עַל אוֹדוֹתֵיהֶם, כִּי אֵין קִיָּמִים עַל פְּנֵי
י הָאֶרֶץ כִּי אִם הַלְמָנִים וְהַשּׁוֹדְדִים. וְאֵין אִישׁ
יוֹדֵעַ אֶת אֱלֹהֵי הָאֲמַת וְזוֹלַת תַּלְמִידֵי יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר
נִשְׁאָרוּ בְּאֶרֶץ, עַד אֲשֶׁר הֵיטָה רָשָׁעַת הָעָם כֹּה
גְּדוֹלָה וְלֹא נִתְּנָם יְהוָה לְהִשָּׁאֵר עוֹד בְּקֶרֶבָם;
וְאִם עוֹדִם נִמְצְאוּ עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ, אֵין אִישׁ
יא יוֹדֵעַ. וְאוֹלָם אָבִי וְאֵין רְאִינוֹ אוֹתָם וְהֵם שְׁמִשּׁוּ
יב לְפָנֵינוּ. וְכָל הַמִּקְבָּל אֶת כְּתָב הַזְכָּרוֹן הַזֶּה, וְלֹא

תִּמְצָאוּ יִשְׂרָאֵל, בְּרוּכִים תִּהְיוּ עִם אֲבוֹתֵיכֶם
כב אֲשֶׁר חָלְפוּ לְפָנֵיכֶם. מִי יִתֵּן וְנַחֲמָתֶם עַל
חֲטָאֵיכֶם לְפָנֵי בּוֹא הַהִשְׁמָדָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת
עָלֵיכֶם. אֵף הִנֵּה, חָלְפָתֶם, וְהָאֵב, אָבִי הַשָּׁמַיִם
הַנִּצָּחִי, יוֹדֵעַ אֶת מִצְבְּכֶם; וְהוּא נוֹהֵג בְּכֶם כְּפִי
דִּינוֹ וְכִפִּי רַחֲמָיו.

ז

א וְעַתָּה אֲדַבֵּר מְעַט אֶל שְׂאֲרֵית הָעָם הַזֶּה, אֲשֶׁר
נִוְתָרוּ בַּחַיִּים, אִם אָמְנִים יִמְסֹר לָהֶם אֱלֹהִים אֶת
דְּבָרִי, בַּעֲבוּר יָדְעוּ אֶת דְּבַר אֲבוֹתֵיהֶם; אָכֵן,
אֲלֵיכֶם אֲדַבֵּר, שְׂאֲרֵית בֵּית יִשְׂרָאֵל; וְאֵלָּה
ב דְּבָרֵי: יָדְעוּ כִּי מִבֵּית יִשְׂרָאֵל הֵנֶכֶם.
ג דַּעוּ כִּי עָלֵיכֶם לָשׁוּב וּלְהִנָּחֵם מִחֲטָא; וְלֹא,
ד לֹא, תִּשְׁעֶנּוּ. דַּעוּ כִּי עָלֵיכֶם לְהִנִּיחַ אֶת
ה כְּלֵי הַמִּלְחָמָה וּלְחַדֵּל מִהִנָּאָה בְּשְׁפִיכוֹת דָּמִים.
וְאֵל לָכֶם לָשׁוּב אֶל כְּלֵי נִשְׁקָכֶם, בְּלִיתִי אִם יִצְוֶכֶם
ה אֱלֹהִים לֶאֱחָז בָּהֶם. דַּעוּ כִּי עָלֵיכֶם לְקַנּוֹת אֶת
דַּעַת אֲבוֹתֵיכֶם, וּלְהִנָּחֵם עַל כָּל חֲטָאֵיכֶם
וְעוֹנוֹתֵיכֶם, וּלְהִתְאָמֵן בְּיֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, כִּי בֶן
אֱלֹהִים הוּא, וְכִי הוּא הוֹמַת עַל יְדֵי הַיְּהוּדִים,
וּבְכַח הָאֵב הוּא קָם מִן הַמֵּתִים, וּבְזֹאת זָכָה
בְּנִצְחוֹן עַל שְׂאוֹל; וְבוֹ נִבְלַע עֶקֶץ הַמָּוֶת.
ו עַל יְדֵי בָאָה תַּחֲתֵית הַמֵּתִים, אֲשֶׁר בָּהּ יָקוּם
ז הָאָדָם וְיַעֲמֹד לְפָנֵי כֹס מִשְׁפָּטוֹ. וְהוּא הִבִּיא אֶת
גְּאֻלַּת הָעוֹלָם, וּבְכַף כָּל הַנִּמְצָא זָכָא לְפָנֵי בְּיוֹם
הַדִּין, נָתַן לוֹ לְשַׁכֵּן לְפָנֵי אֱלֹהִים בְּמִלְכוּתוֹ, לְשִׁיר
תְּהִלּוֹת לְלֹא חֲשׂוֹךְ עִם מַקְהֵלוֹת מְרוֹם, לְאֵב וּלְבָן
וּלְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר אֱלֹהִים אֶחָד הֵמָּה, בְּאֲשֶׁר
ח לְלֹא קֵץ. עַל כֵּן שׁוּבוּ מִרַעַתְכֶם וְהִטְבְּלוּ בְּשֵׁם
יֵשׁוּעַ, וְהִחְזִיקוּ בְּבִשּׁוֹרַת הַמְּשִׁיחַ אֲשֶׁר תוֹשֵׁם
לְפָנֵיכֶם, לֹא רַק בְּכַתֵּב הַזְכָּרוֹן הַזֶּה, כִּי אִם אֵף
בְּכַתֵּב הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר יָבוֹא אֶל הַגּוֹיִים מֵאֵת
הַיְּהוּדִים, וְהוּא אֲשֶׁר יָבוֹא מִן הַגּוֹיִים אֲלֵיכֶם.
ט כִּי הִנֵּה זֶה נִכְתָּב בַּעֲבוּר תֹּאמִינוּ בְּכַתֵּב הַזְכָּרוֹן
הַזֶּה; וְאִם תֹּאמִינוּ בְּכַתֵּב הַזְכָּרוֹן הַהוּא, אֲזִי
תֹּאמִינוּ אֵף בָּזֶה; וְאִם תֹּאמִינוּ בָּזֶה תִּדְּעוּ עַל
אוֹדוֹת אֲבוֹתֵיכֶם וְכֵן עַל הַנִּפְלְאוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ
י בְּקֶרְבָּם עַל יְדֵי כַח אֱלֹהִים. וְתִדְּעוּ אֵף כִּי שְׂאֲרֵית
יב יָרַע יַעֲקֹב הֵנֶכֶם; לָכֵן נִמְנִים אַתֶּם עִם עַם הַבְּרִית

הַמִּטְוִי בְּתִי כָּלֵא אֲרָצָה; אָכֵן, אֵף הַכְּבִשָּׁן
הַלֹּחֵט לֹא יָכֹל לִפְגֹּעַ בָּהֶם, וְאֵף לֹא חַיִּית פָּרָא
וְנִחְשֵׁי אָרֶס, וְזֹאת מִפְּנֵי כַח דְּבָרוֹ. וְהֵנָּה,
תְּפִלּוֹתֵיהֶם הָיוּ אֵף לְמַעַן זֶה אֲשֶׁר יִתֵּן יְהוָה כִּי
יֹצִיא אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאוֹר. וְאֵל יֵאמֹר
אִישׁ כִּי הֵם לֹא יֵצְאוּ, כִּי אָכֵן, יֵצֵאוּ יֵצְאוּ. אָכֵן,
מִן הָאֲדָמָה יֵצְאוּ, בְּיַד יְהוָה, וְאֵין מוֹנֵעַ; וְתִהְיֶה
זֹאת בְּיוֹם אֲשֶׁר יֵאמֹר כִּי חָדְלוּ נְסִים; וְתִהְיֶה
זֹאת כְּאֵלוֹ דְּבַר אִישׁ מִן הַמֵּתִים. וְתִהְיֶה זֹאת
בְּיוֹם אֲשֶׁר יַעֲקֹב דָּם הַקְּדוּשִׁים אֶל יְהוָה עַל
אֲגָדוֹת סֵתֶר וּמַעֲשֵׂי חֲשׁוֹךְ. אָכֵן, תִּהְיֶה זֹאת
בְּיוֹם אֲשֶׁר יִכְחֹשׁוּ הָאֲנָשִׁים בַּכַּח אֱלֹהִים,
וּכְנִסְיוֹתֵיהֶם תִּחְלַלְנָה וְתִתְנַשְּׂאָנָה בְּגָאוֹת לְבָן;
אָכֵן, בְּיוֹם אֲשֶׁר יִתְנַשְּׂאוּ מִנְהִיגֵי כְּנִסְיוֹת וּמוֹרִיָּהוּ
בְּגָאוֹת לְבָם, וְאֵף יִקְנְאוּ בַּחֲבֵרֵי כְּנִסְיוֹתֵיהֶם.
אָכֵן, תִּהְיֶה זֹאת בְּיוֹם אֲשֶׁר יִשְׁמַע עַל אֵשׁ וּסְפוֹת
וְתִימְרוֹת עֶשֶׂן בְּאֲרָצוֹת נֶכֶד. וְאֵף יִשְׁמַע עַל
מִלְחָמָה וּשְׂמוּעוֹת מִלְחָמָה וְרַעֲדוֹת אֲדָמָה
בְּמִקְוֹמוֹת שׁוֹנִים. אָכֵן, יִהְיֶה זֹאת בְּיוֹם אֲשֶׁר
יִהְיוּ זְהוּמִים גְּדוֹלִים עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה; וְיִהְיוּ מַעֲשֵׂי
רִצָּח וְשֹׂד, שְׁקֵר וּמִרְמָה, זְנוּת וְכָל מִינֵי תוֹעֵבוֹת;
בָּעֵת אֲשֶׁר יֵאמְרוּ אֲזִי רַבִּים: עֲשֵׂה זֹאת אוֹ עֲשֵׂה
זֹאת, וְאֵין לָכֵד חֲשִׁיבוֹת, כִּי יִסְעָדֵם יְהוָה בְּיוֹם
הָאֲחֵרוֹן. אֵף אֵין לְשַׁכְמוֹתָם, כִּי שְׂרוּיִים הֵם
בְּמִרְרַת רוּשׁ וּבְכִבְלֵי עֲוֹן. אָכֵן, תִּהְיֶה זֹאת
בְּיוֹם הַבְּנוֹת כְּנִסְיוֹת אֲשֶׁר תִּאֲמַרְנָה: בּוֹא אֵלֵינוּ
וְתִמְוֹרֵת כִּסְפֶּךָ יִמְחַלּוּ לָךְ חֲטָאִיךָ. אֵין לָכֵם, עִם
רְשָׁעִים וּמְשַׁחֲתִים וְקִשֵׁי עֲרִי! מִדּוּעַ בְּנִיתֶם לָכֵם
כְּנִסְיוֹת לְמַעַן בָּצַע? מִדּוּעַ עֲוִיתֶם אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
הַקְּדוֹשׁ, לְהַבְיִיא מֵאֲרָה עַל נַפְשְׁכֶם? הִנֵּה הַבִּיטוּ
אֶל חַיִּוֹנוֹת אֱלֹהִים; כִּי הִנֵּה, בּוֹא תְּבוֹא הָעֵת
בְּיוֹם הַהוּא, אֲשֶׁר יִקְוִמוּ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
וְיִהְיוּ. הִנֵּה הָרֵאנִי יְהוָה גְּדוֹלוֹת וְנִפְלְאוֹת עַל
אֲשֶׁר קְרוֹב לְבֹא, בְּיוֹם בּוֹא הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה
אֵלֵיכֶם. הִנֵּה מִדְּבַר אֵלֵיכֶם כְּאֵלוֹ אֲתֶם לְפָנַי,
אֵף כִּי לֹא כֵן הַדְּבַר. כִּי הִנֵּה, יִשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ הָרֵאנִי
אֲתֶכֶם, וְאֵין יוֹדֵעַ אֶת מַעֲשֵׂיכֶם. יוֹדֵעַ אֵין כִּי
מִתְּהַלְכִים אֲתֶם בְּגָאוֹת לְבָבְכֶם, וְכִי זוֹלַת מַעֲשִׂים,
מִתְנַשְּׂאִים הַכֹּל בְּגָאוֹת לְבָב, לּוֹבְשִׁים בְּגָדִים
הַדּוּרִים מֵאֵד, וְנוֹהֲגִים בְּקִנְיָה וּבְמִדּוֹן וּבְזִדּוֹן

מִגְנָהוּ מִפְּנֵי הַפְּגָמִים אֲשֶׁר בּוֹ, הוּא אָכֵן יוֹדֵעַ
גְּדוֹלוֹת מֵאֵלֶּה. הִנֵּה מוֹרִיָּה, וְאֵלוֹ נִתֵּן הָיָה, הִיִּיתִי
יג מוֹדִיעֶכֶם אֶת כָּל הַדְּבָרִים. הִנֵּה מְכַלֶּה אֶת
דְּבָרֵי עַל הָעֵם הַזֶּה. אֵין כֵּן מוֹרְמוֹן, וְאֵין צָאצָא
יד נְפִי. וְאֵין הוּא הַמַּצְפִּין אֶת כְּתָב הַזְכָּרוֹן הַזֶּה
לְשֵׁם יְהוָה; הַלּוֹחוֹת עֲצָמָם אֵינֶם בְּעֲלֵי עֶרֶךְ,
מִפְּנֵי מַצּוֹת יְהוָה, יַעַן אֲשֶׁר הוּא אָכֵן אֵמֹר כִּי לֹא
יִהְיוּ לְאִישׁ לְמַעַן בָּצַע; אֵף לְכַתְּבֵי הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר
עַל גְּבֵי הַלּוֹחוֹת עֶרֶךְ רַב; וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם לְאוֹר,
טו יִכְרַחֲהוּ יְהוָה. כִּי אֵין לְאִישׁ כַּח לְהוֹצִיאֵם לְאוֹר,
בְּלִתִּי אִם יִתֵּן לוֹ מֵאֵת אֱלֹהִים; יַעַן אֲשֶׁר חָפֵץ
אֱלֹהִים כִּי יַעֲשֶׂה הַדְּבַר לְשֵׁם תִּפְאָרְתוֹ בְּלִבָּד,
לְטוֹבוֹת עִם בְּרִית יְהוָה הָעֲתִיק וְהַמְּפֹרָשׁ עִת
טז אֲרָכָה. וּבְרוּךְ הוּא אֲשֶׁר יוֹצִיא אֶת הַדְּבַר הַזֶּה
לְאוֹר, כִּי מַחֲשָׁו לְאוֹר יוֹצֵא כְּדַבֵּר אֱלֹהִים; אָכֵן,
מִן הָאֲדָמָה יוֹצֵא וְיִזְהִיר מִתּוֹךְ הַחֲשִׁכָה, וְיִוָּדַע
יז לְבִנֵּי הָאָדָם; וְזֹאת יַעֲשֶׂה בַּכַּח אֱלֹהִים. וְאִם יֵשׁ
בּוֹ פְּגָמִים, פְּגָמֵי אָדָם הֵם, אֵף אֲנַחְנוּ לֹא מַצְאָנוּ
בּוֹ כָּל פְּגָם, וְאוֹלָם, אֱלֹהִים יוֹדֵעַ הַכֹּל. לָכֵן,
הַמִּגְנָה, יִשְׁמַר נָא פֶן יִסְתַּכֵּן בְּאֵשׁ שְׂאוֹל.
יח וְהֵאמֹר: הָרֵאנִי, וְלֹא, תִּכָּה; יִשְׁמַר נָא פֶן יֵצֵא
יט אֶת אֲשֶׁר אִסֵּר יְהוָה. כִּי, הִנֵּה, הַנִּחְפָז לְשַׁפֵּט,
בַּחֲפֹזוֹן יָשׁוּב וְיִשְׁפֹט, כִּי כִפְעָלוֹ כֵּן יִהְיֶה שְׁכָרוֹ;
כ עַל כֵּן, הַמִּכָּה, יָשׁוּב יְהוָה וְיִכְהוּ. רְאוּ אֶת
הַכְּתוּב בְּסִפְרֵי הַקְּדוֹשׁ: אִישׁ בַּל יִכֶּה וְאֵף לֹא
יִשְׁפֹט כִּי לִי הַמִּשְׁפָּט, נְאוּם יְהוָה, וְאֵף לִי הַנֶּקֶם
כא וְאֲנִי אֲשַׁלֵּם גְּמוּלָה. וְאֲשֶׁר יִפְחִי זַעַם וּמִדּוֹן עַל
פְּעֻלַּת יְהוָה וְעַל עִם בְּרִית יְהוָה אֲשֶׁר בֵּית
יִשְׂרָאֵל הֵמָּה, וְיֵאמֹר: נִשְׁמִיד אֶת פֶּעַל יְהוָה,
וְלֹא יִזְכֹּר יְהוָה אֶת בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר כָּרַת לְבֵית
יִשְׂרָאֵל, מִסְתַּכֵּן הוּא כִּי יִכְרַת וְיִשְׁלַךְ אֶל הָאֵשׁ.
כב כִּי תִכְלִית יְהוָה הַנִּצְחִית תּוֹסִיף לְהַתְקִים, עַד
כג אֲשֶׁר יִמְלֹא כָּל דְּבָרוֹ. חֲקֵרוּ בְּנִבְאוֹת יִשְׁעִיהוּ.
הִנֵּה, אֵינִי יָכוֹל לְכַתְּבוֹ. אֵף, אֵין אוֹמֵר לָכֵם כִּי
הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר חָיו לְפָנַי, אֲשֶׁר הִחְזִיקוּ בְּאֲרָץ
הַזֹּאת, יַעֲצֻקוּ, אָכֵן, מַעֲפָר יִקְרָאוּ אֶל יְהוָה; וְחִי
יְהוָה, הוּא יִזְכֹּר אֶת הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּהֶם.
כד וְהוּא יוֹדֵעַ אֶת תְּפִלּוֹתֵיהֶם, כִּי לְמַעַן אֲחִיהֶם הֵיוּ.
וְהוּא יוֹדֵעַ אֶת אֲמוֹנָתָם, כִּי בְשִׁמוֹ הִסִּירוּ הָרִים,
וּבְשִׁמוֹ הִרְעִידוּ אֶת הָאֲדָמָה, וּבְכַח דְּבָרוֹ

וּבְרִדְפוֹת וּבְכָל מִינֵי עוֹנוֹת. וּכְנִסְיוֹתֵיכֶם, אָכוּ. כָּלן כְּאַחַת, הִזְדַּהְמוּ מִפְּנֵי גִאוּת לְבָבְכֶם. לז
כִּי הִנֵּה רַבָּה אֶהְבַּתְכֶם לְמִמּוֹן וּלְקִנְיָנְכֶם, לְבַגְדֵיכֶם הַהֲדוּרִים וּלְקִשּׁוּטֵי כְּנִסְיוֹתֵיכֶם לח
מֵאֶהְבַּתְכֶם לְעֵנִי וּלְאַבְיוֹן, לְחוֹלָה וּלְנִכָּה. הוּא, אַתֶּם הַזֵּהוּמִים! אַתֶּם הַחֲנָפִים, אַתֶּם הַמּוֹרִים, הַמּוֹכְרִים עַצְמְכֶם לְמַעַן זֶה אֲשֶׁר יִקְבֹּה! מַדּוּעַ זֶה־מֵתֶם אֶת כְּנִסְיֹת אֱלֹהִים הַקְדוּשָׁה? מַדּוּעַ תְּבוֹשׁוּ לְשֹׂאת עֲלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ? מַדּוּעַ לֹא יִקְרָה בְּעֵינֵיכֶם אֲשֶׁר נִצְחִי מִיִּסּוּרֵי עוֹלָם? מט
הַמִּפְנִי שְׂבַחִי הָעוֹלָם הַזֶּה? מַדּוּעַ תִּתְּצִיפוּ בָּזֶה אֲשֶׁר הוּא נְעֹדֵר חַיִּים, אֲף תִּתִּירוּ כִּי יִחְלְפוּ עַל פְּנֵיכֶם רָעַב וְאַבְיוֹן, עָרֶם וְחוֹלָה וְנִכָּה, וְאַתֶּם לב
לְבָבְכֶם לֹא תִשְׁתִּיחוּ לָהֶם? אָכוּ, מַדּוּעַ תִּקְיִמוּ אֶת אֲגֻדּוֹת סִתְרֵיכֶם בַּעֲבוּר בָּצַע, וְתִסְבּוּ לֹאֲלַמְנוּת וּלְתִימוּמִים כִּי יִתְאַבְּלוּ לִפְנֵי יְהוָה? מַדּוּעַ תִּסְבּוּ כִּי תַעֲלֶה צַעֲקַת דִּם אֲבוֹתֵיהֶם וּבַעֲלִיָּהֶן מִן הָאֲדָמָה מא
אֶל יְהוָה, לְמַעַן יָבִיֵא נֶקֶם עַל רֹאשָׁם? הִנֵּה חָרַב הַנֶּקֶם תְּלוּיָה מַעֲלֵיכֶם וְקִרְבָּה עַת בּוֹא יְהוָה לְקַחַת מִכֶּם אֶת נִקְמַת דִּם הַקְדוּשִׁים, כִּי הוּא לֹא יִתִּיר עוֹד אֶת זַעֲקוֹתֵיהֶם.

ט

וְעַתָּה אֲף אֲדַבֵּר עַל אֵלֶּה אֲשֶׁר אֵינֶם מֵאֲמִינִים א
בַּמְּשִׁיחַ. הַתֵּאֲמִינוּ בַּיּוֹם הַזֶּה, הִנֵּה, בַּיּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ יָבוֹא יְהוָה, אָכוּ בַּיּוֹם הַגָּדוֹל הַהוּא, בְּהַגֵּלל הָאָרֶץ כְּמִגְלָה וּבְהַנְתִּיף הַיְּסוּדוֹת בְּחֹם לוֹהֵט. אָכוּ, בַּיּוֹם הַגָּדוֹל הַהוּא כְּאֲשֶׁר תְּבוֹאוּ לַעֲמֹד לִפְנֵי שֵׁה אֱלֹהִים, הַתֵּאֲמְרוּ אֲזַי כִּי אֵין אֱלֹהִים? הַתּוֹסִיפוּ אֲזַי לְכַחַשׁ בַּמְּשִׁיחַ, אוֹ, א
הַתּוֹכְלוּ לְהַבִּישׁ אֶל שֵׁה אֱלֹהִים? הַתִּשְׁאַרוּ כִּי תִשְׁכְּנוּ עִמּוֹ בַּעֲדֹת מִקְנֵנָת כֶּכֶם הַכֶּרֶת אֲשַׁמְכֶם? הַתִּשְׁאַרוּ כִּי תּוֹכְלוּ לִשְׁכֹּן עִם אוֹתָהּ הַיְּהִית קֹדֶשׁ, בַּעֲדֹת נִפְשָׁכֶם שְׁסִיעָה בְּהַכֶּרֶת אֲשֶׁם כִּי מַעוֹלָם ד
הַפֶּרֶתֶם אֶת חֲקִיו? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי הֵייתֶם אֲמָלִים יוֹתֵר בְּשִׁכְנֵכֶם עִם אֵל קְדוֹשׁ וְיֹשֵׁר, וּמִצְּפוּנְכֶם כְּבֵד עַל טְמֵאֲתֵיכֶם, מֵאֲשֶׁר ה
בְּשִׁכְנֵכֶם עִם הַנִּפְשוֹת הַמְּקַלְלוֹת אֲשֶׁר בְּשָׂאוֹל. כִּי כְּאֲשֶׁר תּוֹבְאוּ וְתִרְאוּ אֶת מַעֲרַמְיָכֶם לִפְנֵי אֱלֹהִים וְתִפְאַרְתּוֹ, וְאַתֶּם קֹדֶשֶׁת יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ,

וְתִצַּת עֲלֵיכֶם שְׁלֵהֶבֶת אֵשׁ בַּל תִּכְבֶּה. הוּא, חֲסִרֵי אֲמוּנָה, פָּנוּ נָא אֶל יְהוָה, צַעֲקוּ צַעֲקָה אֶל הָאֵב בְּשֵׁם יְשׁוּעַ; אוֹלֵי תִמְצְאוּ בַּיּוֹם הַגָּדוֹל וְהָאֲחֵרוֹן הַהוּא זִכִּים וְטְהוּרִים וּבְהִירִים וּצְהוּרִים, וְאַתֶּם חֲטֵאתֶם בְּדַם הַשֵּׁה. וְעוֹד אֲנִי מְדַבֵּר אֲלֵיכֶם, הַמְּכַחְשִׁים בְּחַזִּינוּת אֱלֹהִים, הָאוֹמְרִים כִּי תִמּוּ, כִּי אֵין עוֹד חַזִּינוּת, וְאַף לֹא נְבוֹאוֹת, וְלֹא מִתַּת שָׁמַיִם, וְרַפּוּי, וְדְבוּר בְּלִשׁוֹנוֹת וּבְאוּר מִשְׁמַעִיהֶן. הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי הַמְּכַחַשׁ בְּדַבְרֵים הָאֵלֶּה, אֵינּוּ יוֹדַע אֶת בְּשׁוֹרַת הַמְּשִׁיחַ; אָכוּ, הוּא לֹא קִרָּא אֶת כְּתָבִי הַקָּדֹשׁ; וְאַם כֵּן, אֵין הוּא מְבִינֵם. הָאֵין אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים כִּי אֱלֹהִים אֶחָד הוּא אֲתִמּוֹל, הַיּוֹם וְלַעוֹלָם, וְאֵין בּוֹ כָּל הַשְׁתַּנּוּת וְאַף לֹא תִמּוּרָה כְּלִשְׁהִי? וְעַתָּה, אִם דְּמִיתֶם בְּנִפְשָׁכֶם אֶל מִשְׁתַּנָּה, אֲשֶׁר יֵשׁ בּוֹ תִמּוּרָה כְּלִשְׁהִי, הִנֵּה דְמִיתֶם בְּנִפְשָׁכֶם אֶל אֲשֶׁר אֵינְנוּ אֱלֹהִי פְּלִאוֹת. וְהִנֵּה, אֲנִי אֲרָאָה לָכֶם אֱלֹהֵי פְּלִאוֹת, אֶת אֱלֹהֵי אֲבִרָהֶם וְאֵלֵהִי יִצְחָק וְאֵלֵהִי יַעֲקֹב; וְהוּא אוֹתוֹ הָאֵל אֲשֶׁר בָּרָא אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם. וְהִנֵּה, הוּא בָּרָא אֶת אָדָם, וְעַל יְדֵי אָדָם בָּאָה נְפִילַת בְּנֵי הָאָדָם. וּמִפְּנֵי נְפִילַת בְּנֵי הָאָדָם בָּא יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, הוּא אֵב וּבֵן, וּמִפְּנֵי יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ בָּאָה נְאֻלַּת הָאָדָם. וּמִפְּנֵי נְאֻלַּת בְּנֵי הָאָדָם, אֲשֶׁר בָּאָה עַל יְדֵי יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, מוֹשָׁבִים הֵם לִפְנֵי יְהוָה; אָכוּ, בְּאִפְּן הַזֶּה נִגְאָלִים כָּל בְּנֵי הָאָדָם, כִּי מוֹת הַמְּשִׁיחַ מְבִיא אֶת תְּחִית הַמֵּתִים, הַמְּבִיאָה נְאֻלָּה מִשְׁנַת עוֹלָם, אֲשֶׁר מְמַנָּה יַעוּרֵי כָּל בְּנֵי הָאָדָם עַל יְדֵי כֹחַ אֱלֹהִים בְּהִשְׁמַע תְּרוּעַת הַשּׁוֹפָר. אֲזַי הֵם יְבוֹאוּ, קִטְנִים וּגְדוֹלִים, וְיַעֲמְדוּ בָּלֶם לִפְנֵי כֶסֶם מִשְׁפָּט, גְּאוּלִּים וּמִשְׁחָרְרִים מִמּוֹסְרוֹת הַמָּוֶת הַנִּצְחִיּוֹת, מָוֶת אֲשֶׁר הוּא מוֹת הַגּוֹף. וְאֲזַי יָבוֹא עֲלֵיהֶם מִשְׁפָּט הָאֵל הַקְדוֹשׁ; אֲזַי תְּבוֹא הַעֵת אֲשֶׁר הַסְּמָא יִשְׂאֵר בְּטִמְאָתוֹ, וְהַצְּדִיק יִשְׂאֵר בְּצַדִּיקוֹ; הַמֵּאֲשֵׁר יִשְׂאֵר בְּאֲשֶׁרוֹ, וְהָאֲמָלִל יִשְׂאֵר בְּאֲמָלְלוֹתוֹ. וְעַתָּה אֲשַׁאֲלֵכֶם, אַתֶּם אֲשֶׁר דְּמִיתֶם בְּנִפְשָׁכֶם אֱלֹהִים אֲשֶׁר אֵינּוּ יְכוּל לַעֲשׂוֹת נִסִּים, הֲאֵם חָלְפוּ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר דְּבַרְתִּי עֲלֵיהֶם? הֲאֵם הִגִּיעַ כְּבֹר הַקֶּץ? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, לֹא! וְלֹא חֹדֶל אֱלֹהִים

וּבְרִדְפוֹת וּבְכָל מִינֵי עוֹנוֹת. וּכְנִסְיוֹתֵיכֶם, אָכוּ. כָּלן כְּאַחַת, הִזְדַּהְמוּ מִפְּנֵי גִאוּת לְבָבְכֶם. לז
כִּי הִנֵּה רַבָּה אֶהְבַּתְכֶם לְמִמּוֹן וּלְקִנְיָנְכֶם, לְבַגְדֵיכֶם הַהֲדוּרִים וּלְקִשּׁוּטֵי כְּנִסְיוֹתֵיכֶם לח
מֵאֶהְבַּתְכֶם לְעֵנִי וּלְאַבְיוֹן, לְחוֹלָה וּלְנִכָּה. הוּא, אַתֶּם הַזֵּהוּמִים! אַתֶּם הַחֲנָפִים, אַתֶּם הַמּוֹרִים, הַמּוֹכְרִים עַצְמְכֶם לְמַעַן זֶה אֲשֶׁר יִקְבֹּה! מַדּוּעַ זֶה־מֵתֶם אֶת כְּנִסְיֹת אֱלֹהִים הַקְדוּשָׁה? מַדּוּעַ תְּבוֹשׁוּ לְשֹׂאת עֲלֵיכֶם אֶת שֵׁם הַמְּשִׁיחַ? מַדּוּעַ לֹא יִקְרָה בְּעֵינֵיכֶם אֲשֶׁר נִצְחִי מִיִּסּוּרֵי עוֹלָם? מט
הַמִּפְנִי שְׂבַחִי הָעוֹלָם הַזֶּה? מַדּוּעַ תִּתְּצִיפוּ בָּזֶה אֲשֶׁר הוּא נְעֹדֵר חַיִּים, אֲף תִּתִּירוּ כִּי יִחְלְפוּ עַל פְּנֵיכֶם רָעַב וְאַבְיוֹן, עָרֶם וְחוֹלָה וְנִכָּה, וְאַתֶּם לב
לְבָבְכֶם לֹא תִשְׁתִּיחוּ לָהֶם? אָכוּ, מַדּוּעַ תִּקְיִמוּ אֶת אֲגֻדּוֹת סִתְרֵיכֶם בַּעֲבוּר בָּצַע, וְתִסְבּוּ לֹאֲלַמְנוּת וּלְתִימוּמִים כִּי יִתְאַבְּלוּ לִפְנֵי יְהוָה? מַדּוּעַ תִּסְבּוּ כִּי תַעֲלֶה צַעֲקַת דִּם אֲבוֹתֵיהֶם וּבַעֲלִיָּהֶן מִן הָאֲדָמָה מא
אֶל יְהוָה, לְמַעַן יָבִיֵא נֶקֶם עַל רֹאשָׁם? הִנֵּה חָרַב הַנֶּקֶם תְּלוּיָה מַעֲלֵיכֶם וְקִרְבָּה עַת בּוֹא יְהוָה לְקַחַת מִכֶּם אֶת נִקְמַת דִּם הַקְדוּשִׁים, כִּי הוּא לֹא יִתִּיר עוֹד אֶת זַעֲקוֹתֵיהֶם.

ט

וְעַתָּה אֲף אֲדַבֵּר עַל אֵלֶּה אֲשֶׁר אֵינֶם מֵאֲמִינִים א
בַּמְּשִׁיחַ. הַתֵּאֲמִינוּ בַּיּוֹם הַזֶּה, הִנֵּה, בַּיּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ יָבוֹא יְהוָה, אָכוּ בַּיּוֹם הַגָּדוֹל הַהוּא, בְּהַגֵּלל הָאָרֶץ כְּמִגְלָה וּבְהַנְתִּיף הַיְּסוּדוֹת בְּחֹם לוֹהֵט. אָכוּ, בַּיּוֹם הַגָּדוֹל הַהוּא כְּאֲשֶׁר תְּבוֹאוּ לַעֲמֹד לִפְנֵי שֵׁה אֱלֹהִים, הַתֵּאֲמְרוּ אֲזַי כִּי אֵין אֱלֹהִים? הַתּוֹסִיפוּ אֲזַי לְכַחַשׁ בַּמְּשִׁיחַ, אוֹ, א
הַתּוֹכְלוּ לְהַבִּישׁ אֶל שֵׁה אֱלֹהִים? הַתִּשְׁאַרוּ כִּי תִשְׁכְּנוּ עִמּוֹ בַּעֲדֹת מִקְנֵנָת כֶּכֶם הַכֶּרֶת אֲשַׁמְכֶם? הַתִּשְׁאַרוּ כִּי תּוֹכְלוּ לִשְׁכֹּן עִם אוֹתָהּ הַיְּהִית קֹדֶשׁ, בַּעֲדֹת נִפְשָׁכֶם שְׁסִיעָה בְּהַכֶּרֶת אֲשֶׁם כִּי מַעוֹלָם ד
הַפֶּרֶתֶם אֶת חֲקִיו? הַנְּנִי אוֹמֵר לָכֶם, כִּי הֵייתֶם אֲמָלִים יוֹתֵר בְּשִׁכְנֵכֶם עִם אֵל קְדוֹשׁ וְיֹשֵׁר, וּמִצְּפוּנְכֶם כְּבֵד עַל טְמֵאֲתֵיכֶם, מֵאֲשֶׁר ה
בְּשִׁכְנֵכֶם עִם הַנִּפְשוֹת הַמְּקַלְלוֹת אֲשֶׁר בְּשָׂאוֹל. כִּי כְּאֲשֶׁר תּוֹבְאוּ וְתִרְאוּ אֶת מַעֲרַמְיָכֶם לִפְנֵי אֱלֹהִים וְתִפְאַרְתּוֹ, וְאַתֶּם קֹדֶשֶׁת יְשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ,

אל תפקפקו, כי אם היו מאמינים ועשו כבימי
קדם, ובואו אל יהוה בכל לבבכם, והכינו את
ישיבתכם ביראה וברצוה מלפניו. ^{כח} היו חקמים
בימי מבחנכם; השירו מכל טמאה; אל תבקשו
דבר לספוק תאוותיכם, כי אם בקשו בתקיפות
לב כי לא תכנעו לכל פתוי, וכי תעבדו את
אלהי האמת, אל חי. השמרו לכם לבל
תטבלו ואינכם ראויים לכך; השמרו לכם
לבל תטעמו מסעדת הקדש אשר למשיח
ואינכם ראויים לכך; אף השגיחו כי תעשו הכל
בהיותכם ראויים, ועשו בן בשם ישוע המשיח,
בן אלהים חיים. ואם תעשו זאת, ותתמידו עד
הקץ, השלף לא תשלוכו. ^כ הנני מדבר אליכם
כאלו דברתי מן המתים, יען אשר יודע אני כי
יהיו לכם דברי. ^{לא} אל תדגנו אותי לכף חובה על
פגמי, ואף לא את אבי על פגמיו, ואף לא את
אלה אשר כתבו לפני; כי אם הודו לאלהים על
אשר הראה לכם את פגמינו, בעבור תלמדו
ותחכימו ממנו. ^{לב} הנה, רשמנו את כתב הזכרון
הזה כפי ידיעתנו, בסימנים הנקראים בפיו
בשם מצרית מתקנת אשר נמסרו מדור לדור,
ואשר שוננו אותם על פי אפן דבורנו. ^{לג} ואלו היו
לוחותינו גדולים דים, היינו כותבים בעברית;
אף אף את העברית שנינו; ולו יכלנו לכתב
בעברית, לא היו נמצאים פגמים בכתב הזכרון
אשר לנו. ^{לד} ואולם יהוה יודע את הדברים אשר
כתבנו, ואף כי אין עם אחר היודע את שפתנו;
וען אשר אין עם אחר היודע את שפתנו, הכין
יהוה אמצעים לבארם. ^{לה} והדברים האלה
כתובים בעבור נסיר מבגדינו את דם אחינו,
אשר שקעו בחסר אמונה. ^{לו} והנה, הדברים
האלה אשר חפצנו כי יבואו על אחינו, אכן,
כי ישובו אל ידיעת המשיח, הם כפי תפלות
כל הקדושים אשר שִׁכְנו בארץ. ^{לז} מי יתן והאדון
ישוע המשיח יסב בחסדו כי תענינה תפלותיהם
כפי אמונתם; ומי יתן ויזכר אלהים האב את
הברית אשר כרת עם בית ישראל ויברכם לעולם,
על ידי האמונה בשם ישוע המשיח. אמן.

^{טז} להיות אלהי פלאות. הנה, האין מעשי
אלהים נפלאים בעינינו? אכן, ומי יכול להבין
את מעשי אלהים הנפלאים? ^{יז} מי יאמר כי לא
היה זה נס, היות שמם וארץ בדבר? הן בכח
דברו נוצר האדם מעפר הארץ, ובכח דברו
נעשו נסים. ^{יח} ומי יאמר כי ישוע המשיח לא
עשה נסים גדולים? הן נסים גדולים רבים נעשו
בידי השליחים. ^{יט} ואם בעת ההיא נעשו נסים,
מדוע יחדל אלהים מהיות אלהי פלאות, ועדין
הוא הויה בלתי משתנה? ^כ הנני אומר לכם:
אין הוא משתנה; שאם לא כן, יחדל מהיותו
אלהים; אף אין הוא חדל מהיות אלהים, ואכן
אלהי פלאות הוא. ^{כא} והנה, חדל הוא מעשות
נסים בקרב בני האדם מפני שקיעתם בחסר
אמונה, כי הם סרו מדרך הישר ואינם יודעים
את האלהים אשר בו עליהם לשים את
מבטם. ^{כב} הנני אומר לכם כי המאמין במשיח
ואינו מטיל ספק, כל אשר יבקש מאת האב
בשם המשיח יתן לו; ודבר הברית הזה נתון
לכל, אף לקצות הארץ. ^{כג} כי כה אמר ישוע
המשיח, בן אלהים, אל תלמידיו אשר נשארו
לשהות בעולם הזה, אכן, אף לכל תלמידיו,
באזני המון העם: צאו נא אל כל העולם והטיפו
את הבשורה לכל בריה. ^{כד} והמאמין אשר נטבל
ינשע, אף זה אשר לא יאמין, ארור יהיה.
^{כה} ואלה האותות אשר ילכו את המאמינים:
בשמי יגרשו שדים; הם ידברו בלשונות
חדשות; הם ירימו נחשים; ואם ישתו כל
רעל, לא יאנה להם כל רע; הם יסמכו ידיהם
על חולים ואלה ירפאו. ^{כו} וכל אשר יאמין בשמי,
ולא יטיל ספק, לו אאשר את כל דברי, אף עד
קצות הארץ. ^{כז} הנה, מי יעמד נגד פעלת יהוה?
מי יכחש בדבריו? ^{כח} מי יקום על כח יהוה העליון?
מי יבזה את מעשי יהוה? מי יבזה את בני
המשיח? ^{כט} ראו, כל המבזים את מעשי יהוה,
כי אכן תתמיהו ותאבדו. ^ל לא תבזו אפוא, ולא
תתמיהו, כי אם הקשיבו לדברי יהוה, ובקשו
את האב בשם ישוע על כל הנחוץ לכם. אכן,

ספר אתר

מורוני בן מורמון מקצר את ספר זכרון הירדים אשר באו מהמגדל הגדול, כְּאִשֶּׁר בְּלִבָּל אֱלֹהִים אֶת לְשׁוֹנוֹת
בְּנֵי הָאָדָם. נִלְקַח מֵעֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה הַלּוּחוֹת אֲשֶׁר מִצָּאֹם אֲנִשִּׁי לְמַחִי בְּיָמֵי הַמֶּלֶךְ מוֹשִׁיעַ.

א

- א וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרוֹנִי, אוֹסִיף לְרַשֵּׁם אֶת סְפּוֹר
הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר לַתּוֹשְׁבִים הַקְדוּמִים, אֲשֶׁר הִשְׁמְדוּ
ב' יְהוָה מַעַל פְּנֵי אֶרֶץ הַצֶּפֶן הַזֹּאת. וְאֲנִי לוֹקַח
אֶת סְפּוֹרִי, מִתּוֹךְ עֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה הַלּוּחוֹת
הַנִּקְרָאִים סֵפֶר אֶתֶר, אֲשֶׁר מִצָּאֹם אֲנִשִּׁי לְמַחִי.
ג וַיַּעַן אֲשֶׁר סְבוּר אֲנִי כִּי הַחֶלֶק הָרִאשׁוֹן מִכְּתָב
הַזִּכְרוֹן הַזֶּה נִמְצָא בְּקֶרֶב הַיְּהוּדִים, וְהוּא עַל
אֻדּוֹת בְּרִיאַת הָעוֹלָם וְעַל אָדָם, וְעַל הַקּוֹרוֹת
מִן הָעַת הַהִיא וְעַד יְמֵי הַמִּגְדָּל הָרָם, וְכֵן עַל
ד' כָּל קוֹרוֹת בְּנֵי הָאָדָם עַד הָעַת הַהִיא; לָכֵן לֹא
אֶכְתֹּב אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ מִיָּמֵי אָדָם
עַד הָעַת הַהִיא; וְאוֹלָם הֵם רְשׁוּמִים עַל גְּבִי
הַלּוּחוֹת; וְאֲשֶׁר יִמְצָאֵם, יִהְיֶה לְאֵל יָדוֹ לְהַשִּׁיג
ה' אֶת הַסְּפּוֹר בְּמֵלֶאךֹ. וְאֲנִי לֹא אֶכְתֹּב אֶת מֵלֶאךֹ
הַדְּבָרִים כִּי אִם אֶת חֶלְקָם, מִיָּמֵי הַמִּגְדָּל וְעַד
ו' יוֹם הַשְּׁמִדָּתָם. וּבִאֲפֻן הַזֶּה אֶכְתֹּב אֶת סְפּוֹר
הַמַּעֲשֵׂה. רוֹשֵׁם כְּתָב הַזִּכְרוֹן הַזֶּה הִיָּה אֶתֶר,
וְהוּא הִיָּה צָאצָא לְקוֹרִיאֲנִטוֹר.
ז קוֹרִיאֲנִטוֹר הִיָּה בֶן מוֹרוֹן.
ח וּמוֹרוֹן הִיָּה בֶן עֵתָם.
ט וְעֵתָם הִיָּה בֶן אַחָא.
י וְאַחָא הִיָּה בֶן שֵׁת.
יא וְשֵׁת הִיָּה בֶן שָׁבְלוֹן.
יב וְשָׁבְלוֹן הִיָּה בֶן קוֹם.
יג וְקוֹם הִיָּה בֶן קוֹרִיאֲנִטוֹם.
יד וְקוֹרִיאֲנִטוֹם הִיָּה בֶן אֲמִינִיגְדָא.
טו וְאֲמִינִיגְדָא הִיָּה בֶן אֶהֱרֹן.
טז וְאֶהֱרֹן הִיָּה צָאצָא חַת, אֲשֶׁר הִיָּה בֶן הַיֶּאֱרִטוֹם.
יז וְהַיֶּאֱרִטוֹם הִיָּה בֶן לִיב.
יח וְלִיב הִיָּה בֶן קִישׁ.
יט וְקִישׁ הִיָּה בֶן קוֹרָאֹם.
כ וְקוֹרָאֹם הִיָּה בֶן לוֹי.
- כא וְלוֹי הִיָּה בֶן קִים.
כב וְקִים הִיָּה בֶן מוֹרִיאֲנִטוֹן.
כג וּמוֹרִיאֲנִטוֹן הִיָּה צָאצָא רִפְלִכִישׁ.
כד וְרִפְלִכִישׁ הִיָּה בֶן שׁוֹ.
כה וְשׁוֹ הִיָּה בֶן חַת.
כו וְחַת הִיָּה בֶן קוֹם.
כז וְקוֹם הִיָּה בֶן קוֹרִיאֲנִטוֹם.
כח וְקוֹרִיאֲנִטוֹם הִיָּה בֶן עֶמֶר.
כט וְעֶמֶר הִיָּה בֶן עֶמֶר.
ל וְעֶמֶר הִיָּה בֶן שׁוֹל.
לא וְשׁוֹל הִיָּה בֶן קִיב.
לב וְקִיב הִיָּה בֶן אוֹרִיָהָה, אֲשֶׁר הִיָּה בֶן יִרְד.
לג וְיִרְד יִצָּא עִם אָחִיו וּמִשְׁפּוּחֹתֵיהֶם, וְעִם אֲנָשִׁים
נוֹסְפִים וּמִשְׁפּוּחֹתֵיהֶם, מִן הַמִּגְדָּל הָרָם, בַּעֲת
אֲשֶׁר בָּלַל יְהוָה אֶת שְׁפַת בְּנֵי הָאָדָם, וְנִשְׁבַּע
בְּחִמָּתוֹ כִּי יִפְצֹצוּ עַל כָּל פְּנֵי הָאֶרֶץ; וְכִפִּי דְבַר
לד יְהוָה, נִפְצֹצוּ בְנֵי הָאָדָם. וְאַחִי יִרְד הִיָּה אִישׁ
בַּעַל מִדּוֹת וְגִבּוֹר חֵיל, וַיְהוּה נָטָה לוֹ חֶסֶד רַב.
וְאָמַר אֵלָיו אַחִיו יִרְד: קְרָא אֶל יְהוָה לְבָל
לה יִבְלָבְלוּ, וְלֹא נִבִּין אֶת דְּבָרֵינוּ. וְאַחִי יִרְד קְרָא
אֶל יְהוָה, וְנִרְחַמִּי יְהוָה נִכְמְרוּ עַל יִרְד; עַל כֵּן הוּא
לֹא בָלַבַּל אֶת שְׁפַת יִרְד, וְיִרְד וְאַחִיו לֹא בָלַבְלוּ.
לו וְיִרְד אָמַר אֶל אַחִיו: קְרָא אֶל יְהוָה שְׁנִית, אוֹלִי
יִסִּיר הוּא אֶת חִמָּתוֹ מִרַעֲיָנוּ וְלֹא יִבְלָבַל אֶת
לז שְׁפָתָם. וְאַחִי יִרְד קְרָא אֶל יְהוָה, וְנִרְחַמִּי יְהוָה
נִכְמְרוּ עַל רַעֲיָהֶם וְאַף עַל מִשְׁפּוּחֹתֵיהֶם, וְהֵם
לח לֹא בָלַבְלוּ. וְיִרְד הוֹסִיף לְדַבֵּר אֶל אַחִיו לֵאמֹר:
לָךְ וּדְרַשׁ מִיְהוָה לְעֵת אִם יִגְרְשֵׁנוּ מִן הָאֶרֶץ,
וְהִיָּה אִם יִגְרְשֵׁנוּ מִן הָאֶרֶץ, קְרָא אֵלָיו אָנָּה גִּלְוֹ.
מִי יוֹדַע, אוֹלִי יִשְׁאֲנוּ יְהוָה אֶל אֶרֶץ אֲשֶׁר הִיא
מִבְּחָר מִכָּל אֲרָצוֹת תִּבְלָ? וְאִם כֹּה יִהְיֶה, הֲבֵיא
נִהְיָה נִאֲמָנִים לִיְהוָה; בַּעֲבוּר נִקְבְּלָה לְנִחֲלָה לָנוּ.
לט וְאַחִי יִרְד קְרָא אֶל יְהוָה וְדַבֵּר בְּדְבָרִים אֲשֶׁר
מ נִאֲמָרוּ מִפִּי יִרְד. וַיְהוּה שָׁמַע אֶת אַחִי יִרְד.

וראים אנחנו את גזרת אלהים על הארץ הזאת, כי ארץ יעודה היא; וכל אמה אשר תנחל אותה תעבד את אלהים; ולא, יסחפו בבוא עליהם מלא חמתו. וחמת זעמו כתמה תבוא עליהם כאשר תמלא סאת עוונם. אכן, זאת ארץ מבקר מכל הארצות; על כן, הנוחל אותה יעבד את אלהים; ולא, הסחף יסחף; כי גזרת עולם היא מאת אלהים. ולא יסחפו, כי אם כאשר תמלא סאת העוון בקרב בני הארץ. וזאת בא אליכם, הגויים, למען תדעו את גזרות אלהים, בעבור תנחמו מרע, ולכל תוסיפו לענות עד אשר תמלא הסאה, בעבור לא תעירו את מלא חמת אלהים עליכם, כאשר עשו יושבי הארץ לפנים. הנה, ארץ מבקר היא, וכל אמה אשר תנחלה חפשית תהיה משעבוד ומשבי ומכל שאר האמות אשר תחת השמים, אם אף יעבדו את אלהי הארץ, אשר הוא ישוע המשיח, אשר התגלה בדברים אשר כתבנו. ועתה אשוב אל כתב זכרונותי. ויהיה הביא את ירד ואת עמיתיו אל הים הגדול המפרץ בין היבשות. והיה בבואם אל הים, הם נטו את אהליהם; והם קראו את שם המקום מוריאנקומר; והם שכנו באהלים על חוף הים במשך ארבע שנים. והיה כתם ארבע שנים בא יהוה שנית אל אחי ירד; והוא עמד בענן ודבר עמו. ובמשך שלש שעות דבר יהוה עם אחי ירד והוכיחו על כי לא זכר לקרא בשם יהוה. ואחי ירד נחם על רעתו אשר עשה וקרא בשם יהוה למען רעיו אשר עמו. ואמר אליו יהוה: סלחתי לך ולא אחיד על חטאיכם; אף אל תוסף לחטא, כי זכור תזכרו כי לא ידון רוחי באדם לעולם; על כן, אם תחטאו עד המלא הסאה, הכרת תכרתו מלפני יהוה. אלה מחשבותי על הארץ אשר אתנה לנחלה, כי היא ארץ מבקר מכל הארצות. ואמר יהוה: לך ועבד, ובנית ארבות באפן אשר בנית עד עתה. ואחי ירד הלך ועבד, וכן עשו עמיתיו; והם בנו ארבות באפן אשר בנו לפני כן, כפי אשר הורם יהוה. והארבות היו קטנות והיו קלות על פני המים, בקלות עוף השט על

ורחמיו נכמרו עליו, והוא אמר אליו: לך ואספת את עדריך, זכר ונקבה, מכל מין, ולקחת מזרע הארץ, מכל מין, ואת בני משפחתך, ואת ירד אחיד ואת משפחתו וכן את רעיד ומשפחותיהם, ואת רעי ירד ומשפחותיהם. ואחר עשותך זאת, תרד בראשם אל העמק אשר מצפון. שם אפגשך, והלכתי לפניך אל ארץ אשר היא מבקר מכל ארצות תבל. ושם אברך אותך ואת זרעך; ומזרעך ומזרע אחיד ומזרע ההולכים עמך אנדל לי אמה גדולה. ולא תהיה על פני כל תבל אמה גדולה מן האמה אשר אנדל לי מזרעכם. וכה אעשה לך על כי עת ארפה זאת קראתני.

ב

וירד ואחיו ירדו עם משפחותיהם, וכן רעי ירד ואחיו עם משפחותיהם, אל העמק אשר מצפון; ושם העמק נמרד, כשם הצייד הגבור. והם ירדו שמה עם עדריהם אשר אספו, זכר ונקבה מכל מין. והם הטמינו פחים וצדו מעוף השמים; והם בנו סירה ונשאו בה את דגי הנהרות. והם אף נשאו עמם דסרת, אשר פשרו דבורת דבש. וכה הם נשאו עמם נחילי דבורים, וכל סוג דבר אשר על פני הארץ, זרעים מכל מין. והיה בבואם אל עמק נמרד, ירד יהוה ודבר אל אחי ירד. והוא בא בענן ולא נראה לעיני אחי ירד. ויהוה צום ללכת אל היער; אכן, אל האזור אשר איש לא היה בו מעולם. ויהוה הלך לפניו; והוא דבר אליהם, והוא עומד בתוך הענן ומורה את דרך מסעם. והם נסעו ביער ובגו ארבות; והם עברו בהן בתוך מים רבים, ויד יהוה מוליכה אותם כל העת. ויהוה לא התיר כי ישארו ביער אשר מעבר לים כי אם חפץ אשר ימשיכו במסעם, ויבואו אל הארץ היעודה, אשר היא מבקר מכל הארצות, אשר שמרה יהוה אלהים לעם צדיק. והוא נשבע בחמתו לאחי ירד כי כל הנוחל את הארץ היעודה הזאת, מן העת ההיא ועד עולם, עבד יעבדהו, את אלהי האמת היחיד; ולא, הסחף יסחפו בבוא עליהם מלא חמתו. ועתה,

פְּנִיָּהֶם. וְהוּן נִבְנוּ בְּאֶפֶן אֲשֶׁר הָיוּ אֲטוּמוֹת
 הַיִּטֵּב, עַד כִּי יָכְלוּ לְהַכִּיל מִים כְּקַעְרָה; וְתַחֲתִיתָן
 הָיְתָה אֲטוּמָה כְּקַעְרָה; וַצִּדּוֹ הָיָה אֲטוּם כְּקַעְרָה;
 וּקְצוֹתָיו הִסְתִּימוּ בְּחֹד וְתַקְרָתָן הָיְתָה אֲטוּמָה
 כְּקַעְרָה; וְאָרְכָן הָיָה כְּאֶרֶץ עַץ; וּבְהֶסְגֵּר פֶּתַח
 הָאֲרֶבֶה, הָיְתָה דִּלְתָהּ צְמוּדָה כְּקַעְרָה. וְאַחִי
 יִרְדָּה קָרָא אֶל יְהוָה לֵאמֹר: יְהוָה, עֲשִׂיתִי אֵת
 אֲשֶׁר צִוִּיתָנִי; וּבִנִּיתִי אֵת הָאֲרָבוֹת כְּפִי אֲשֶׁר
 הוֹרִיתָנִי. וְהִנֵּה, יְהוָה, אֵין בְּהוּן אֹר; לָאֵן נִכְוֹן
 מִהֲלִכְנִי? וְאֵף נֹאבֵד, כִּי לֹא נוֹכַל לְנַשֵּׁם בְּהוּן,
 זֹלַת הָאֹוִיר אֲשֶׁר בְּתוֹכָן; לָכֵן נֹאבֵד. וְאָמַר
 יְהוָה אֶל אַחִי יִרְדָּה: הִנֵּה, תַעֲשֶׂה לָּךְ חֹר בְּתַקְרָה,
 וְאֵף בְּתַחֲתִיתִי; וְכִי יִחַסֵּר לָךְ אֹוִיר, וְחִלַּצְתָּ אֵת
 מִגּוֹפֶת הַחֹר וְתִקְבַּל אֹוִיר. וְכִי יָבֹאוּ הַמַּיִם עֲלֶיךָ,
 וְהִנֵּה הִנֵּפֶת אֵת הַחֹר, וְלֹא אֲבִדְתָּ בְּשִׁטָּף. וְאַחִי
 יִרְדָּה עָשָׂה כֵּן, כְּמַצּוֹת יְהוָה. וְאַחִי יִרְדָּה הוֹסִיף
 לְקָרָא אֶל יְהוָה לֵאמֹר: יְהוָה, הִנֵּה עֲשִׂיתִי כְּאֲשֶׁר
 צִוִּיתָנִי; וְהַכִּינוֹתִי אֵת הַסְּפִינוֹת בְּעִבּוֹר אֲנָשִׁי,
 וְהִנֵּה אֵין בְּהוּן אֹוִיר. הִתְתַּנְּנוּ יְהוָה, לַעֲבֹר אֵת
 הַיָּם הַגָּדוֹל הַזֶּה בְּחִשְׁכָה? וְאָמַר יְהוָה אֶל אַחִי
 יִרְדָּה: מַה חִפְצְכֶם כִּי אֶעֱשֶׂה בְּעִבּוֹר יְהוָה אֹוִיר
 בְּסְפִינוֹתֵיכֶם? הֵן אֵין לַעֲשׂוֹת בְּהֶם חֲלוּנוֹת,
 פֶּן יִתְנַפְּצוּ; וְאֵשׁ אֵל לָכֵם לִקְחַת עִמָּכֶם, כִּי לֹא
 תִסָּעוּ לְאֹוִיר אֵשׁ. אָכֵן, כְּלוּיָתָן בְּתוֹף הַיָּם תִּהְיוּ,
 כִּי גִלִּים אֲדִירִים יִתְנַפְּצוּ עֲלֵיכֶם; אֵף אֲנִי אֶעֱלֶכֶם
 מִמַּעַמְקֵי הַיָּם; כִּי הָרוּחוֹת יֵצְאוּ מִפִּי, וְאֵף אֵת
 הַגִּשְׁם וְאֵת מִי הַשֶּׁטֶפּוֹן אֲנִי שֹׁלַחְתִּי. וְהִנֵּנִי מְכִין
 אֶתְכֶם לַעֲמֹד עֲלֵיהֶם; כִּי לֹא תוּכְלוּ לַעֲבֹר אֵת
 תְּהוֹם רַבָּה הַזֹּאת בְּלֹתִי אִם אֲכִינֶכֶם לַעֲמֹד עַל
 גִּלִּי הַיָּם וְעַל הָרוּחוֹת אֲשֶׁר יֵצְאוּ, וְעַל מִי הַשֶּׁטֶפּוֹן
 אֲשֶׁר יָבֹאוּ. עַל כֵּן, מַה חִפְצְכֶם כִּי אֲכִין לָכֶם,
 בְּעִבּוֹר יְהוָה לָכֶם אֹוִיר, עַת תִּבְלְעוּ בְּמַעַמְקֵי הַיָּם?

ג

א וְשִׁמוּנָה הָיָה מִסְפֵּר הַסְּפִינוֹת הַבְּנוּיוֹת. וְהָיָה כִּי
 אַחִי יִרְדָּה יֵצֵא אֶל הָהָר, אֲשֶׁר קָרְאוּהוּ הַר שְׁלֹם
 מִפְּנֵי גִבּוֹהוּ הָרֵב, וְהוּא הִתִּיף שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה אֲבָנִים
 קִטְנוֹת מִתּוֹף סֵלַע; וְהָאֲבָנִים הָיוּ לִכְנוֹת וּבְהִירוֹת,
 שְׁקוּפוֹת כְּזֹכֵכִית; וְהוּא נִשְׁאָן בִּידָיו אֶל פִּסְגַּת
 הָהָר וְקָרָא שְׁמִית אֶל יְהוָה לֵאמֹר: יְהוָה, אֲמַרְתָּ

והוא לא מנעו מהביט בהם, אף עד קצוי ארץ.
 כו כי הוא אמר אליו לפנים כי אכן, אם יאמין כי
 יוכל הוא להראותו את כל הדברים, הראה
 יראו לו. לכן, לא היה ביד יהוה למנע ממנו
 דבר, יען אשר ידע כי יכול יהוה להראותו
 את כל הדברים. ואמר יהוה אליו: כתב את
 הדברים האלה וחתמת אותם; ואני אראם לבני
 האדם בעת אשר תישר בעיני. ויהוה צוה את
 אחי ירד לחתם את שתי האבנים אשר קבל
 ולא להראותן, עד אשר יראן יהוה לבני האדם.

ד

א ויהוה צוה את אחי ירד לרדת מן ההר, מלפני
 יהוה, ולכתב את הדברים אשר ראה; והם היו
 אסורים לבוא אל בני האדם כי אם אחר עלותו
 על הצלב. ועל כן שמרם המלך מושיע, בעבור
 לא יצאו אל הקהל כי אם אחר הראות המשיח
 עצמו לעמו. ואחר אשר התגלה ישוע אל עמו,
 הוא צוה כי יתגלו. ואחר כל זאת שקעו כלם
 בחסר אמונה; ואין איש זולת הלמנים, והם
 מאסו בבשורת המשיח; על כן מצוה אני כי
 יצפנו שנית באדמה. הנה, כתבתי על הלוחות
 האלה את עצם הדברים אשר ראה אחי ירד;
 ומעולם לא התגלו לעיני איש דברים גדולים
 מאלה אשר התגלו לאחי ירד. על כן צוני יהוה
 לכתבם, ואני כתבתים. והוא צוני לחתם אותם;
 והוא אף צוני לחתם את באורם; לכן חתמתי
 את כלי הבאור, כפי מצות יהוה. כי זה אמר
 יהוה אלי: לא יצאו הם אל הגויים עד היום
 אשר ישובו מעוונם ויטהרו לפני יהוה. וביום
 אשר יאמינו בי, נאום יהוה, כהאמין בי אחי
 ירד, בעבור יתקדשו בי, אזי אגלה להם את
 הדברים אשר ראה אחי ירד, ואף אפרש
 לפניהם את כל גלויי, נאום ישוע המשיח,
 בן אלהים, אבי שמים וארץ וכל אשר בם.
 ח ואשר יצא על דבר יהוה, ארור יהיה; ואשר
 יכחש בדברים האלה, ארור יהיה; כי להם לא
 אראה גדולות מאלה, נאום ישוע המשיח; כי
 אני הוא אשר דבר. לפקדתי נפתחים השמים,
 אף נסגרים; ובדברי תרעד הארץ ובמצוותי

אשר הוכן מיסוד העולם לגאל את עמי. הנני
 ישוע המשיח. אנכי האב והבן. בי יחיו כל בני
 האדם, עד עולם, אכן, לאשר יאמינו בשמי;
 טו והם יהיו בני ובנותי. ומעולם לא הראיתי את
 מראי לאיש אשר בראתי, כי מעולם לא האמין
 בי איש כפי אמונתך. הרואה אתה כי נבראתם
 כדמותי? אכן, כל בני האדם נבראו בראשונה
 כדמותי. הנה, הגוף הזה, אשר רואה אתה
 עתה, גוף רוחי הוא; ואת האדם בראתי בדמות
 גוף רוחי; וכפי אשר הופעתי אליך ברוח, כן
 י" אופיע אל עמי בבשר. ועתה, אני, מורוני, כפי
 אשר אמרתי, לא יכלתי לספר במלאם את
 הדברים אשר הם כתובים; על כן די באמרי
 כי ישוע התגלה אל האיש הזה ברוח, באפן
 ובדמות אותו הגוף אשר הראה עצמו אל
 יח הנפיים. והוא שמש לפניו כפי אשר שמש
 את הנפיים; וכל זאת בעבור ידע האיש הזה
 כי הוא אלהים, מפני המעשים הגדולים והרבים
 ט אשר יהוה הראהו. ומפני הידיעה אשר לאיש
 הזה, לא נתן היה למנעו מהביט אל מעבר
 ללוט; והוא ראה את אצבע ישוע. וכראותו
 אותה, הוא נפל באימה, יען אשר ידע כי אצבע
 יהוה היא; ולא היתה לו עוד אמונה, כי ידוע
 כ ידע, ללא כל ספק. על כן, בהיותו בעל ידיעת
 אלהים שלמה, לא נתן היה למנעו מהביט אל
 מעבר ללוט; לכן הוא ראה את ישוע, והוא
 כא שמש לפניו. ואמר יהוה אל אחי ירד: לא תתן
 כי יצאו הדברים אשר ראית ושמת אל העולם,
 עד בוא העת אשר אפאר את שמי בבשר. על
 כן אצרת את הדברים אשר ראית ושמת ולא
 כב תראם לאיש. והנה, בבווא אלי תכתבם
 ותחתמם, לכל יבארם איש, כי בשפה אשר
 כג לא יקראו תכתבם. הנה, את שתי האבנים
 האלה אתן לך, וחתמת אף אותן עם הדברים
 כד אשר תכתב. כי את השפה אשר תכתב,
 בלבלתי; על כן אתן, בעת אשר תישר בעיני,
 כי יגדילו האבנים האלה לעיני בני האדם את
 כה הדברים האלה אשר תכתב. ואחר דבר יהוה
 את הדברים האלה, הוא הראה לאחי ירד את
 כל יושבי תבל אשר היו, ואף את כל אשר יהיו.

ה

א והנה, אני, מורוני, כתבתי את הדברים אשר צויתי עליהם, כפי זכרוני; ואף ספרתי לכם את הדברים אשר חתמתי. על כן, לא תגעו בהם לתרגמם, כי אסור הדבר לכם לעשותו, כי אם בבוא שעתם כפי חכמת אלהים. והנה, אכן תזכו להראות את הלוחות לאלה אשר יעזרו להוציא לאור את העבודה הזאת. לעיני שלשה הם יראו בכח אלהים; לכן ידוע ידעו המה כי הדברים האלה אמת הם. ובפי שלשת העדים יכוננו הדברים האלה; ועדות שלשה והעבודה הזאת, אשר בה יראה כח אלהים וכן דברו, אשר עליו מעידים האב והבן ורוח הקדש, כל אלה יעמדו כעדות על בני תבל ביום האחרון. ואם אכן ינחמו על חטאייהם ויבואו אל האב בשם ישוע, יתקבלו הם אל מלכות אלהים. ועתה, אם אין לי כח סמכות בדברים האלה, שפטו אתם; כי ידוע תדעו כי לי כח הסמכות בראותכם אותי בעמדתו לפני אלהים ביום האחרון. אמן.

ו

א ועתה, אני, מורוני, מוסיף לרשם את כתבי הזכרונות אשר לירד ולאחיו. והיה אחר אשר הכין יהוה את האבנים אשר נשא אחי ירד אל ההר, ירד אחי ירד מן ההר, ושם את האבנים בתוף הספינות, אשר הוכנו, אחת בקצה כל ספינה. והנה הן האירו לספינות. וכה הסב יהוה לאבנים כי תזהרנה באפלה; להאיר לגברים ולנשים ולילדים, לבל יעברו את המים הרבים בחשכה. והיה אחר הכינם כל מיני מזון, בעבור מחיתם על פני המים, וכן מזון בעבור צאנם ויבקרם וכל בהמה וחיה ועוף, אשר נשאו עמם; אכן, אחר עשותם כל זאת, הם עלו על ספינותיהם, או ארבותיהם, ויצאו אל הים, מפקידים עצמם בידי יהוה אלהיהם. והוה אלהים השיב רוח עזה על פני המים ופניה אל עבר הארץ היעודה; וכה הם השלטלו מפני הרוח על פני גלי הים. פעמים רבות הם

י יחלפו ממנה יושביה, כמאכלת אש. ואשר איננו מאמין לדברי, איננו מאמין לתלמידי. ואם לא אני הוא המדבר, שפטו אתם; כי ידוע ידעו ביום האחרון כי, אכן, אני המדבר. אף המאמין לדברים האלה אשר דברתי, אותו אפקד בגלוי רוחי; והוא ידע ויעיד על כך; כי מפני רוחי ידע כי אמת הדברים האלה; כי משכנעים הם את בני האדם להיטיב עשות. וכל דבר המשכנע את בני האדם להיטיב, ממני הוא; כי אין הטוב בא כי אם ממני. אנכי הוא המוליד את בני האדם אל כל הטוב. ואשר לא יאמין לדברי, לא יאמין לי כי אני הוא; ואשר לא יאמין לי, לא יאמין לאב אשר שלחני. כי הנה, אנכי האב, ואנכי אור העולם וחייו ואמתותו. בואו אלי, הגויים, ואראה לכם את הגדולות, אשר ידיעתן נסתרת מפני חסר אמונה. בואו אלי, בית ישראל ויתגלה לעיניכם, מה גדולים הדברים אשר אצר האב בעבורכם, מיסוד העולם; ולא באו אליכם מפני חסר אמונה. אכן, בקרעכם את לוט חסר האמונה ההוא, המסב לכם להשאיר במצב הרשע הנורא אשר בו אתם שרויים, ובקשי הלב ובעורון הדעת, אזי הנפלאות הגדולות אשר הסתרו מכם מיסוד העולם, אכן, בקרעכם אל האב בשמי, בלב נשבר וברוח נכאה, אזי תדעו כי זוכר האב את הבית אשר פרת לאבותיכם, בית ישראל. אזי יפרשו לעיני כל העם דברי גלוי אשר צויתי כי יכתבו ביד עבדי יוחנן: וזכו כי בראותכם את הדברים האלה, ידוע תדעו כי קרבה עת הופעתם והוצאתם במעשה. על כן, בקבלכם את כתב הזכרון הזה, תדעו כי החלה פעלת האב על כל פני הארץ. על כן, שובו כל אפסי ארץ ובואו אלי, והאמינו בבשרותי, והטבלו בשמי; כי המאמין והמטבל, יושע; ואשר איננו מאמין, ארור יהיה; ואותות ולו את המאמינים בשמי. ברוד האיש אשר ימצא שומר אמונים בשמי ביום האחרון, כי הוא ינשא לשכן במלכות המוכנה לו מיסוד העולם. הנה, אני הוא המדבר זאת. אמן.

הָיָה הַדָּבָר בְּעֵינֵיהֶם. וְאָמַר אֵלֵיהֶם אַחִי יֵרֵד:
 כד הֵן יוֹלִיד הַדָּבָר לְשַׁעֲבֹד. אֵף יֵרֵד אָמַר אֶל
 אַחִיו: הִנֵּחַ לָהֶם, וְהָיָה לָהֶם מִלֶּךְ. לָכֵן אָמַר
 אֵלֵיהֶם אַחִי יֵרֵד: בָּחֲרוּ לָכֶם מֶלֶךְ מִבְּיִן בְּנֵינוּ,
 כה אֶת אֲשֶׁר תִּרְצוּהוּ. וְהֵם בָּחֲרוּ אֶת בָּכוֹר בְּנֵי
 אַחִי יֵרֵד; וְשִׁמוֹ נִקְרָא פִגְגִּי; וְאוֹלָם הוּא סָרַב
 וּמָאֵן לַמֶּלֶךְ עֲלֵיהֶם. וְהָאֲנָשִׁים בִּקְשׁוּ כִּי יִשְׁדְּלוּ
 אֲבִיו בְּדַבָּרִים, אֵף לֹא אָבָה אֲבִיו לַעֲשׂוֹת כֵּן;
 והוא צִוָּם כִּי לֹא יִשְׁדְּלוּ אִישׁ לִהְיוֹת מֶלֶכָם.
 כו וְהָיָה כִּי הֵם בָּחֲרוּ בְּכָל אֶחָד מֵאַחֵי פִגְגִּי, וְכָלֶם
 כז מָאֵנוּ לַמֶּלֶךְ עֲלֵיהֶם. אֵף בְּנֵי יֵרֵד מָאֵנוּ לַמֶּלֶךְ,
 זולת אֶחָד. וְאוֹרִיָּהָ נִמְשַׁח לַמֶּלֶךְ עַל הָעָם.
 ח ואוֹרִיָּהָ הִחֵל לַמֶּלֶךְ, וְהָאֲנָשִׁים רָאוּ בִּרְכָה
 כט בַּעֲמָלָם וְעֲשֻׁרוֹ עַד מָאֵד. וְהָיָה כִּי מֵת יֵרֵד
 ל ואֵף מֵת אַחִיו. וְאוֹרִיָּהָ הֲצִנִיעַ לָכֶת לַפְּנֵי
 יוהוה, וְזָכַר מֶה גְדוֹלִים הָיוּ מַעֲשֵׂי יוהוה לְמַעַן
 אֲבִיו, וְאֵף לְמַד אֶת עַמּוֹ מֶה גְדוֹלִים הָיוּ
 מַעֲשֵׂי יוהוה לְמַעַן אֲבוֹתֵיהֶם.

ז

א וְהָיָה כִּי אוֹרִיָּהָ שָׁפַט בְּאֶרֶץ מִשְׁפַּט צֶדֶק כָּל
 ב יָמָיו, וְהָיוּ יָמָיו רַבִּים מָאֵד. וְהוּא הוֹלִיד בְּנִים
 ובָּנוֹת; אֲכָן, הוּא הוֹלִיד שְׁלֹשִׁים וָאֶחָד, וּבָהֶם
 ג עֲשָׂרִים וּשְׁלֹשָׁה בְּנִים. וְהוּא הוֹלִיד אֶת קִיב
 לַעַת זְקוּנָיו. וְקִיב מֶלֶךְ תַּחְתָּיו; וְקִיב הוֹלִיד אֶת
 ד קוֹרִיהוֹר. וְהָיָה בְּהִיּוֹת קוֹרִיהוֹר בֶּן שְׁלֹשִׁים
 וּשְׁתַּיִם שָׁנָה, הוּא מָרַד בְּאֲבִיו וְהָלַךְ וְגַר בְּאֶרֶץ
 נַחֲרוֹ. וְהוּא הוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת, וְהֵם הָיוּ יָפִי תֹאֵר
 עד מָאֵד; עַל כֵּן הָסָה אֵלָיו קוֹרִיהוֹר אֲנָשִׁים רַבִּים
 ה לָלֶכֶת אַחֲרָיו. וְהוּא אָסַף צָבָא וְעָלָה אֶל אֶרֶץ
 מוֹרוֹן, מְקוֹם מוֹשֵׁב הַמֶּלֶךְ, וְהוּא לָקַח בְּשָׁבִי
 וְכָה הִתְקַמֵּם דָּבָר אַחִי יֵרֵד כִּי הֵם יָפְלוּ בְּשָׁבִי.
 וְאֶרֶץ מוֹרוֹן, אֲשֶׁר בָּהּ יֹשֵׁב הַמֶּלֶךְ, הִיתָה לִיד
 אֶרֶץ אֲשֶׁר שָׁמָּה נִקְרָא חֲרָבָה בְּפִי הַנְּפִיִּים.
 ז וְקִיב שָׁכַן בְּשָׁבִי, וְעַמּוֹ יֹשֵׁב תַּחַת שְׁלֹטוֹן בְּנוֹ
 קוֹרִיהוֹר, עַד אֲשֶׁר זָקַן מָאֵד; וְאוֹלָם קִיב הוֹלִיד
 ח אֶת שׁוּל בִּימֵי זְקָנָתוֹ, בְּעוֹדוֹ בְּשָׁבִי. וְשׁוּל כָּעַס
 עַל אַחִיו; וְשׁוּל חִזַּק וְהָיָה אִישׁ חֵיל אֲשֶׁר לוֹ כֹּחַ
 ט גָּבֵר; וְכַחוֹ רַב לוֹ אֵף בְּשָׁפוּט. עַל כֵּן הוּא בָּא
 אֶל גִּבְעַת אֶפְרַיִם, וְהִתְיַד עֲפָרָה מִתּוֹכָהּ, וְעָשָׂה

נִקְבְּרוּ בְּמַעֲמָקֵי הַיָּם, מִפְּנֵי הַגָּלִים הָאֲדִירִים
 אֲשֶׁר נִשְׁבְּרוּ עֲלֵיהֶם, וּמִפְּנֵי הַסּוּפּוֹת הַגְּדוֹלוֹת
 ז וְהַנּוֹרְאוֹת אֲשֶׁר חוֹלְלָה הָרוּחַ הָעֶזְרָה. וּבָעַת
 אֲשֶׁר כָּסוּם הִתְהוּמוֹת, לֹא פָּגְעוּ בָהֶם הַמַּיִם,
 כי הָיוּ סְפִינוֹתֵיהֶם אֲסוּמוֹת בְּקַעֲרָה וְאֲסוּמוֹת
 כה כְּתֻבֹת נָח; עַל כֵּן בְּעֵטֶף אוֹתָם מַיִם רַבִּים הֵם
 קָרְאוּ אֶל יוהוה וְהוּא שָׁב וְהָעֵלָם עַל פְּנֵי הַמַּיִם.
 ח וְהָרוּחַ לֹא חָדְלָה לְנָשֹׁב אֶל עֶבֶר הָאֶרֶץ הַיְעוּדָה
 בְּעוֹדָם עַל פְּנֵי הַמַּיִם; וְכָה הֵם נִדְּחָפוּ מִפְּנֵי הָרוּחַ.
 ט וְהֵם זָמְרוּ תַּהֲלוֹת לַיהוָה; אֲכָן, אַחִי יֵרֵד זָמַר
 כז תַּהֲלוֹת לַיהוָה; כָּל הַיּוֹם הוֹדָה לַיהוָה וְהָלַלּוּ,
 וּבְבוֹא הַלֵּילָה לֹא חָדַל פִּיהֶם לְשַׁבַּח אֶת יוהוה.
 י וְכָה הֵם נִדְּחָפוּ הִלָּאָה, וְאֵף מִפְּלָצֶת יָם אַחַת לֹא
 יָכְלָה לְשַׁבֵּר אוֹתָם, אֵף לֹא פָּגַע בָּהֶם כָּל לַיְלָתוֹ;
 כט וְהָיָה לָהֶם אוֹר תָּמִיד, עַל פְּנֵי הַמַּיִם, אוֹ תַּחְתִּיהֶם.
 ל וְכָה הֵם נִדְּחָפוּ הִלָּאָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם, שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
 יא וְאַרְבָּעִים וָאַרְבָּעָה יוֹם. וְהֵם הִגִּיעוּ אֶל הָאֶרֶץ
 יב הַיְעוּדָה וְעָלוּ עַל חוֹפָהּ. וְהָיָה בְּהִצִּיגָם אֶת כַּף
 רַגְלָם עַל חוֹפֵי הָאֶרֶץ הַיְעוּדָה, הֵם הִשְׁתַּחֲווּ
 אֶרֶץ וְנִכְנָעוּ לַפְּנֵי יוהוה, וְשָׁפְכוּ דִמְעוֹת גִּיל
 לַפְּנֵי יוהוה עַל הַמּוֹן רַחֲמָיו הַרְפִּים עֲלֵיהֶם.
 יג וְהֵם הִלְכוּ עַל פְּנֵי הָאֶרֶץ, וְהִחֲלוּ לַעֲבֹד אֶת
 יד הָאֲדָמָה. וְלִיָּרֵד הָיוּ אֲרָבַעָה בְּנִים; וְהֵם נִקְרָאוּ
 טו יָקוֹם, גִּילְגָּה, מָהָה וְאוֹרִיָּהָ. וְאֵף אַחִי יֵרֵד הוֹלִיד
 טז בְּנִים וּבָנוֹת. וּמִסְפַּר רַעִי יֵרֵד וְאַחִיו כְּעֶשְׂרִים
 וּשְׁתַּיִם נָפֶשׁ. וְאֵף הֵם הוֹלִידוּ בְּנִים וּבָנוֹת לַפְּנֵי
 ז בּוֹאֵם אֶל הָאֶרֶץ הַיְעוּדָה. עַל כֵּן הִחֵל מִסְפַּרָם
 ח לִפְרֹץ. וְהֵם לָמְדוּ לְהֲצִנִיעַ לָכֶת לַפְּנֵי יוהוה, וְהֵם
 ט חָלְמוּ מִמָּרוֹם. וְהֵם הִחֲלוּ לְהִתְפַּשֵּׁט עַל פְּנֵי
 יח הָאֶרֶץ, וְהֵם רַבּוּ וְעָבְדוּ אֶת הָאֲדָמָה; וְהֵם עָשׂוּ
 יט חֵיל בְּאֶרֶץ. וְאַחִי יֵרֵד זָקַן וְרָאָה כִּי קִרְבָּה שְׁעַתוֹ
 לָרֶדֶת אֵלֵי קָבֶר. וְהוּא אָמַר אֶל יֵרֵד: הִבֵּה נִמְבֵּץ
 אֶת אֲנָשֵׁינוּ לְמִנוּתָם, בְּעֶבֶר יוֹדִיעוּנוּ מֶה חֲפָצָם
 כ מִמָּנוּ לַפְּנֵי רִדְתָנוּ אֵלֵי קָבֶר. וְכָה נִקְבְּצוּ הָאֲנָשִׁים.
 ז וְהָיָה מִסְפַּר בְּנֵי אַחִי יֵרֵד וּבָנוֹתָיו עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
 ח נָפֶשׁ, וּמִסְפַּר בְּנֵי יֵרֵד וּבָנוֹתָיו שְׁנַיִם עָשׂוֹר, וּבָהֶם
 יא אֲרָבַעָה בְּנִים. וְהֵם מָנוּ אֶת אֲנָשֵׁיהֶם, וְאַחֵר
 יב עָשׂוּתָם כֵּן הֵם שָׁאֲלוּם מֶה חֲפָצָם כִּי יַעֲשׂוּ לַפְּנֵי
 יג רִדְתָם אֵלֵי קָבֶר. וְהָאֲנָשִׁים בִּקְשׁוּם כִּי יִמְשְׁחוּ
 יד אֶת אֶחָד מִבְּנֵיהֶם לַמֶּלֶךְ עֲלֵיהֶם. וְאוֹלָם, רַע

אֲשֶׁר שָׁבוּ הָעָם מֵעֹנֹנִים וּמֵאֲלִילוֹתֵם חָס יְהוָה
עַל חַיֵּיהֶם; וְהֵם שָׁבוּ לַעֲשׂוֹת חֵיל בְּאַרְצָךְ. וְהָיָה
כִּי בִזְקַנְתּוֹ הוֹלִיד שׁוֹל בְּנִים וּבָנוֹת. וְלֹא הָיוּ
עוֹד מַלְחָמוֹת בַּיָּמִי שׁוֹל. וְהוּא זָכַר אֶת הַגְּדוּלוֹת
אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה לְאַבּוֹתָיו בְּהִבְיֹאוֹ אוֹתָם דֶּרֶךְ
תְּהוֹם רַבָּה אֶל הָאָרֶץ הַיְעוּדָה; לָכֵן שָׁפַט
בְּצֶדֶק כָּל יָמָיו.

ח

א וְשׁוֹל הוֹלִיד אֶת עַמּוֹ, וְעָמַר מֶלֶךְ תַּחֲתָיו. וְעָמַר
ב הוֹלִיד אֶת יֶרֶד; וְיֶרֶד הוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת. וְיֶרֶד
ג מָרַד בְּאֲבִיו, וְהָלַךְ וְשָׁכַן בְּאַרְצָךְ חַת. וְהוּא הָדִיחַ
ד בְּחֻלְקָתָ לְשׁוֹנוֹ אֲנָשִׁים רַבִּים, כִּי דָבַר בְּעָרְמָה,
ה עַד אֲשֶׁר הִשִּׁיג אֶת חֲצִי הַמַּמְלָכָה. וְאַחֲרָי
ו הִשִּׁיגוּ אֶת חֲצִי הַמַּמְלָכָה הוּא יָצָא לְמַלְחָמָה
ז בְּאֲבִיו, וְהוּא לָקַחוּ בְּשִׁבִּי וְשַׁעֲבָדָהוּ. וַיְמִי עָמַר
ח בְּשִׁבְיָה הָיוּ כְּמַחְצִית יָמֵי חַיָּיו. וְהוּא הוֹלִיד בְּנִים
ט וּבָנוֹת, וּבָהֶם עָזְרוּם וְקוֹרִי־אֲנָטוֹמָר. וְהֵם רָגְזוּ
י מָאֵד עַל מַעֲשֵׂי יֶרֶד אַחֲרֵיהֶם, עַד כִּי הִקִּימוּ צָבָא
יְהוֹנָדָב בֶּן נָחִיָּה; וְהֵם עָרְכוּ עִמּוֹ קֶרֶב בְּלִילָה. וְהָיָה
יג בְּהָרְגָם אֶת חֵיל יֶרֶד, הֵם אָמְרוּ אַף לְהָרְגוֹ.
יד וְאוֹלָם הוּא הַפְּצִיר בָּהֶם לְבַל יִהְרָגוּהוּ, וְאָמַר
טו כִּי יִמְסַר אֶת הַמַּמְלָכוֹת לְאֲבִיו. וְאָכֵן הֵם חָסוּ עַל
טז נַפְשׁוֹ. וְהָיָה אַחֲרָי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, הִתְעַצֵּב יֶרֶד
יז מָאֵד עַל כִּי אָבְדָה לּוֹ הַמַּמְלָכוֹת, כִּי נַפְשׁוֹ חֲשָׁקָה
יח בַּמַּמְלָכוֹת וּבַתְּהִלַּת בְּנֵי תַבַּל. וְלִיָּרֶד בַּת חַכְמָה
יט וּנְבוֹנָה. וּבִרְאוּתָהּ אֶת יָגוֹן אֲבִיהָ זְמָמָה מִזְמָה,
כ אֲשֶׁר תָּשִׁיב אֶת הַמַּמְלוּכָה לְיָדָיו. וּבַת יֶרֶד יָפָה
כא מָאֵד לְמִרְאָהּ. וְהָיָה דְּבָרָה אֶל אֲבִיהָ לֵאמֹר:
כב מִדּוּעַ כֹּה נִעְצֵב אָבִי? הֲאֵם לֹא קָרָא אֶת כְּתָב
כג הַזְּכָרוֹן אֲשֶׁר הִבִּיאוּ אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם לְתֵהוֹם רַבָּה?
כד וְכִי אֵין מִסְפָּר שָׁם עַל הַקְּדָמוֹנִים, אֲשֶׁר עַל יְדֵי
כה מִזְמוֹת סִתְרָה הִשִּׁיגוּ מִמַּמְלָכוֹת וְרַב תַּפְאָרָה?
כו עַל כֵּן, יִשְׁלַח נָא אָבִי לְקָרָא אֶל אָכִישׁ בֶּן קִמְנוֹר;
כז וְרָאֵה, יָפָה אֲנֹכִי, וְאֶרְקֹד לְפָנָיו, וְאֶעֱנֶג אֶת לְבָבוֹ,
כח וְיִחְשַׁק בִּי לְאַשָּׁה. וְהָנָה, בְּשִׁאָלוֹ מֵאֵתָּךְ כִּי
כט תִּתְּנֵנִי לוֹ לְאִשָּׁה, תֹּאמַר: אֶתְּנֶנָּה אִם תְּבִיאֵנִי
לא אֶת רֹאשׁ אָבִי, הַמֶּלֶךְ. וְעָמַר הָיָה רַע לְאָכִישׁ.
לב וְהָיָה אַחֲרָי אֲשֶׁר שָׁלַח יֶרֶד לְקָרָא אֶל אָכִישׁ,
לג רָקְדָה בַּת יֶרֶד לְפָנָיו; וְהָיָה עֲנֻגָתָהּ עַד כִּי

א חֲרָבוֹת פָּלְדָה לַתֶּתֶן לַיָּדִי אֵלֶּה אֲשֶׁר הָטָה אֵלָיו.
ב וְאַחֲרָי אֲשֶׁר חָמַשׁ בְּחָרְבוֹת, הוּא שָׁב אֶל הָעִיר
ג נַחֲוֹר וְנָלַחֵם בְּאֲחָיו קוֹרִי־הוֹר; כֹּה הוּא תָּפַשׁ אֶת
ד הַמַּמְלוּכָה וְהִשְׁבִּיבָהּ לְאֲבִיו, קִיב. וְעַל הַדְּבָר הַזֶּה
ה אֲשֶׁר עָשָׂה שׁוֹל, הִעֲנִיק לוֹ אֲבִיו אֶת הַמַּמְלוּכָה.
ו עַל כֵּן הוּא הִחֵל לְמֶלֶךְ תַּחַת אֲבִיו. וְהוּא שָׁפַט
ז בְּצֶדֶק; וְהוּא פָּרַשׁ אֶת מַמְלָכוֹתָיו עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ,
ח כִּי רַב הָעָם וְעֶצֶם מָאֵד. וְאַף שׁוֹל הוֹלִיד בְּנִים
ט וּבָנוֹת רַבִּים. וְקוֹרִי־הוֹר נָחַם עַל רָעָתוֹ אֲשֶׁר
י הִרְבָּה לַעֲשׂוֹת. עַל כֵּן נָתַן לוֹ שׁוֹל שְׂרָרָה
יא בַּמַּמְלָכָתוֹ. וְלִקְוִי־הוֹר הָיוּ בְּנִים וּבָנוֹת רַבִּים,
יב וְשָׁם אֶחָד מִבְּנֵי קוֹרִי־הוֹר נָח. וְנָח מָרַד בְּשׁוֹל
יג הַמֶּלֶךְ וּבְאֲבִיו קוֹרִי־הוֹר, וְהָטָה אֵלָיו אֶת קוֹהוֹר
יד אַחִיו, וְכֵן אֶת כָּל אַחָיו וְאֶף רַבִּים מִהָעָם.
טו וְהוּא נָלַחֵם בְּמֶלֶךְ שׁוֹל, וְכָבַשׁ אֶת אֶרֶץ נַחֲלָתָם
טז הָרֵאשׁוֹנָה; וְהוּא מֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ הַהוּא.
יז וְהוּא יָצָא שְׁנִית לְמַלְחָמָה בְּמֶלֶךְ שׁוֹל. וְהוּא
יח תָּפַשׁ אֶת הַמֶּלֶךְ שׁוֹל וְלָקַחוּ בְּשִׁבִּי אֶל אֶרֶץ מוֹרוֹן.
יט וְהָיָה בְּאֲמָרוֹ לְהַמִּיתוֹ, הִתְגַּנְּבוּ בְּנֵי שׁוֹל בְּלִילָה
כ אֶל בֵּית נָח וְהַמִּיתוּהוּ. וְהֵם שָׁבְרוּ אֶת דֶּלֶת בֵּית
כא הַכֶּלֶא וְהוֹצִיאוּ אֶת אֲבִיהֶם וְהוֹשִׁיבוּהוּ עַל כֶּסֶּם
כב מַמְלָכוֹתָיו בַּמַּמְלָכָתוֹ. וְהָיָה כִּי בֶן נָח כּוֹנֵן אֶת
כג הַמַּמְלָכוֹת תַּחַת אֲבִיו, וְאוֹלָם עִמּוֹ לֹא גָבַר עוֹד
כד עַל הַמֶּלֶךְ שׁוֹל. וְהָעָם אֲשֶׁר תַּחַת שְׁלִטוֹן הַמֶּלֶךְ
כה שׁוֹל גָּדַל וְהִצְלַחְתָּם רַבָּתָהּ מָאֵד. וְהָאָרֶץ הָיְתָה
כו מַחֲלֻקָּת לִשְׁתֵּי מַמְלָכוֹת, מַמְלַכְתָּ שׁוֹל וּמַמְלַכְתָּ
כז קוֹהוֹר, בֶּן נָח. וְקוֹהוֹר, בֶּן נָח, צִוָּה אֶת עִמּוֹ
כח לְהִלָּחֵם בְּשׁוֹל. וְשׁוֹל הִכָּם וְאֶת קוֹהוֹר הָרַג.
כט וְלִקְוִי־הוֹר בֶּן הַנִּקְרָא בְּשֵׁם נִמְרֹד; וְנִמְרֹד עָזַב
לא אֶת מַמְלַכְתָּ קוֹהוֹר וְעָבַר אֶל שׁוֹל, וְהָיָה כִּי הוּא
לב מִצָּא חֵן בְּעֵינֵי שׁוֹל. וְשׁוֹל הִרְבָּה חֲסָדָיו עִמּוֹ וְנִמְרֹד
לג עָשָׂה כְּחֻפְצוֹ בַּמַּמְלָכָתָ שׁוֹל. וְהָנָה, בַּיָּמִי הַמֶּלֶךְ
לד שׁוֹל, בָּאוּ נְבִיאִים בְּקֶרֶב הָעָם, שְׁלוּחִים מֵאֵת
לה יְהוָה, וְנִבְּאוּ כִּי רִשְׁעַת הָעָם וְעִבּוּדַת אֱלִילָיו
לו יְמִיטוּ קָלְלָה עַל הָאָרֶץ, וְכִי הֵם יִשְׁמְדוּ בְּלִתֵּי אִם
לז יִשׁוּבוּ מִרְעָתָם. וּבְנֵי הָעָם גִּדְּפוּ אֶת הַנְּבִיאִים
לח וְלָעָגוּ לָהֶם. וְהַמֶּלֶךְ שׁוֹל הִבִּיאַ לְמִשְׁפָּט אֶת כָּל
לט מַגְדֵּי הַנְּבִיאִים. וְהַמֶּלֶךְ חוֹקֵק חָק לְכָל הָאָרֶץ,
מ אֲשֶׁר יָפָה אֶת כָּח הַנְּבִיאִים לְלַכֵּת לְכָל אֲשֶׁר
מא יִחְפָּצוּ; וּבִאֲפֹן זֶה הוּבָא הָעָם לְתִשׁוּבָה. וַיַּעַן

והנה תחול עליכם הפעלה, היא פעלת ההרס, ותפל עליכם חרב הדין אשר לאלהי העולמים, אכן עד מפלתכם והשמדתכם. על כן מצוכם יהוה, כי בראותכם את הדברים האלה קמים בקרבכם, תתעוררו לחוש את אימת מצבכם, מפני אגדת הסתר הזאת אשר תהיה בקרבכם; אכן, אוי לה על דם אלה אשר הרגו, כי הם צועקים מן העפר לנקם בה ואף במקימיה. כי יבוא יום אשר כל מקימה יבקש להרס את חרות כל הארצות והאומות והמדינות; וכה תבוא השמדת כל האדם, כי השטן, אשר הוא אבי כל כזב, יסדה. אכן, הוא השקרן אשר רמה את אבותינו הראשונים, הרמאי אשר הסב לבני אדם להרג מימי קדם; אכן, הוא אשר הקשה את לב בני האדם עד אשר הרגו את הנביאים, וסקלום באבן וגרשום מאז. לכן אני, מורוני, מצוה לכתב את הדברים האלה למען יבטל הרע, ובעבור תבוא העת אשר לא יהיה לשטן כח על לב בני האדם, כי אם יטה לבם לעשות תמיד את הטוב, למען יבואו אל מעין כל הצדקה ויושעו.

ט

ועתה, אני, מורוני, אוסיף לרשם את כתב הזכרון הזה, והנה, מפני אגדות הסתרים אשר לאכיש ולמרעיו הם הפילו את ממלכת עמה ואולם יהוה רחם על עמר ועל בניו ובנותיו, אשר לא בקשו להשמידו. ויהוה הזהיר את עמר בחלום האומר לו כי עליו לעזב את הארץ. על כן יצא עמר מן הארץ עם משפחתו ונסע ימים רבים, והגיע אל גבעת שים, ובעברו ממנה הוא הגיע אל המקום אשר בו השמדו הנפיים. והוא נסע משם מזרחה ובא אל מקום אשר נקרא שמו אבלוס, ליד חוף הים. שם הוא נטה את אהלו, הוא ובניו ובנותיו וכל ביתו, וזולת ירד ומשפחתו. וירד נמשח למלוך על העם ביד הרשעה. והוא נתן לאכיש את בתו לאשה. ואכיש בקש את נפש חותנו; והוא פנה אל אלה אשר השביעם באלת הקדמונים, והם כרתו את ראש חותנו, בשבתו על כס מלכותו, בהטותו

חשקה להיות לו לאשה, והוא אמר אל ירד: תננה לי לאשה. ואמר אליו ירד: אתננה לך, אם תביאני את ראש אבי, המלוך. ואכיש אסף את כל בני משפחתו אל בית ירד, ואמר אליהם: התשבעו לי כי תהיו נאמנים לי בדבר אשר אבקשכם? וכלם נשבעו לו באלהי השמים, ובשמים ובארץ ובראשם, כי כל אשר יסור מעזר בבקשת אכיש, יוסר ראשו מעליו; וכל אשר יגלה את אשר ספר להם אכיש, מות יומת. והם היו בעצה אחת עם אכיש, ואכיש השביעם באלות אשר השביעו בהן הקדמונים, אשר אף הם בקשו שררה; הן נמסרו מדור אל דור, מידי קין, אשר היה רוצח מראשית. והן נשקרו בכח השטן להשביע בהן אנשים, להחזיקם בחשד, ולעזר לאלה המבקשים שררה כדי לשלט ולרצח ולגזל ולשקר ולעשות כל מיני רשעה וזנות. ובת ירד היא אשר נטעה בלב אביה את דבר חפוש דברים אלה אשר מקדם. וירד נטע את הדבר בלב אכיש; על כן השביע אכיש את בני משפחתו ומרעיו ואף הטה אותם בדברי חלקות לפעל ככל אות נפשו. והם התחברו לאגדת סתר כדרך הקדמונים, אשר היא אגדה נתעבת ומרשעת מכל בעיני אלהים; כי אין יהוה פועל באגדות סתר ואינו חפץ כי ישפך האדם דם; כי בכל דבר אשר זאת, מראשית האדם. ועתה, אני, מורוני, לא אכתב את אפן שבועותיהם וקשריהם, יען אשר נודע לי כי הם קמים בין כל העמים והם נמצאים אף בין הלמנים. והם הביאו את השמדת העם אשר דברתי עליו בזה, ואף את השמדת עם נפי. וכל אמה אשר תקים אגדות סתר באלה, למען השג שררה ובצע עד כי תתפשטנה בכל האמה, השמיד תשמדי; כי לא יתן יהוה לדם קדושו, אשר ישפך על ידיהם, לצעק עליו תמיד מן האדמה לנקמה עליהם, והוא לא ינקם את נקמתם. על כן, הגויים, חכמת אלהים היא, כי יראו לכם הדברים האלה בעבור תנחמו מחסאיכם, ולא תתירו את אגדות הרצח האלה, אשר הוקמו להשיג שררה ובצע, להשתרר עליכם, והיה אם תתירו את קיומן,

חֲיִיו וְהוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת רַבִּים; וְהוּא הוֹלִיד אֶת
 כב קוֹרְיָאֲנֻסוֹם וּמִשַּׁח אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ תַּחְתָּיו. וְהָיָה
 אַחֵר מִשְׁחוֹ אֶת קוֹרְיָאֲנֻסוֹם לְמֶלֶךְ תַּחְתָּיו, הוּא
 חי אַרְבַּע שָׁנִים, וְרָאָה שְׁלוֹם בָּאָרֶץ; וְאָף הוּא
 רָאָה אֶת בֶּן הַצֶּדֶק, וְשָׁמַח וְהִתְהַלֵּל בְּיוֹמוֹ, וְהוּא
 כג מֵת בְּשָׁלוֹם. וְקוֹרְיָאֲנֻסוֹם הֵלֵךְ בְּדַרְכֵי אָבִיו;
 וְהוּא בָּנָה עָרִים אֲדִירוֹת רַבּוֹת, וְהָיָה מוֹרָה אֶת
 עַמּוֹ אֶת הַטּוֹב לָהֶם כָּל יְמֵי חַיָּיו. וְלֹא הָיָה לוֹ
 בְּנִים עַד אֲשֶׁר זָקַן וּבָא בְיָמָיו. וְאִשְׁתּוֹ מֵתָה,
 וְהָיָה בֵּת מֵאָה וּשְׁתֵּים שָׁנִים. וְהָיָה לַעֲתָז זִקְנָתוֹ,
 לָקַח קוֹרְיָאֲנֻסוֹם נַעֲרָה לוֹ לְאִשָּׁה. וְהוּא הוֹלִיד
 בְּנִים וּבָנוֹת; וְהוּא חִי עַד אֲשֶׁר מָלְאוּ לוֹ מֵאָה
 וְאַרְבָּעִים וּשְׁתֵּים שָׁנָה. וְהוּא הוֹלִיד אֶת קוֹם,
 וְקוֹם מֶלֶךְ תַּחְתָּיו אַרְבָּעִים וְתִשְׁעֵי שָׁנָה; וְהוּא
 כו הוֹלִיד אֶת חַת וְכֵן בְּנִים וּבָנוֹת נוֹסְפִים. וְהָעַם
 נִפְּצוּ שָׁנִית עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְשׁוֹב הִיתָה
 רִשְׁעָה גְדוֹלָה מֵאֹד עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְחַת הֵחַל
 לְאַמֵּץ לוֹ אֶת מִזְמוֹת הַסֵּתֶר אֲשֶׁר מִקְדָּם,
 כז בַּעֲבוּר הַשָּׁמַד אֶת אָבִיו. וְהוּא הִסִּיר אֶת אָבִיו
 מִכְּסָאוֹ, כִּי הִרְגָּהוּ בְּמוֹ חֶרֶב, וּמֶלֶךְ תַּחְתָּיו.
 אז בָּאוּ שָׁנִית נְבִיאִים בָּאָרֶץ, וְהֵם קָרְאוּ אֶל
 כח יוֹשִׁבֵיָהּ לָשׁוּב מִרְעָתָם, לְמַעַן יִפְּנוּ אֶת דֶּרֶךְ
 יְהוָה, וְלֹא, בּוֹא תְּבוֹא קִלְלָה עַל פְּנֵי הָאָרֶץ;
 אָכֵן, רָעַב גָּדוֹל יָבוֹא, אֲשֶׁר בּוֹ הֵם יֵאבְדוּ,
 בְּלִתִּי אִם יִשׁוּבוּ מִרְעָתָם. וְאוֹלָם הָעָם לֹא
 כט הִאֲמִין לְדַבְרֵי הַנְּבִיאִים וְגִרְשׁוּם; וּמִקְצֵתָם
 הֵם הִשְׁלִיכוּ אֶל בּוֹרוֹת וְעִצְבוֹם לְגֹעַ. וְכָל זֹאת
 ל עָשׂוּ עַל פִּי מִצְוֹת הַמֶּלֶךְ חַת. אֲזִי הָיָה רָעַב גְּדוֹל
 בָּאָרֶץ; וְיוֹשְׁבֵיָהּ אָבְדוּ בְּמַהֲרִית רַבָּה מִפְּנֵי
 הָרָעַב, יַעַן אֲשֶׁר לֹא הִמְטִיר הַמָּטָר עַל הָאָרֶץ.
 לה וְהָיָה כִּי בָאוּ נַחֲשֵׁי אֶרֶס עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְהִכִּישׁוּ
 אֲנָשִׁים רַבִּים. וְעֲדָרֵי צֹאנָם נָסוּ מִפְּנֵי הַנֶּחָשִׁים
 אֶל אֶרֶץ הַדְּרוֹם, אֲשֶׁר הִנָּפִים קָרְאוּ לָהּ
 לב זֶרַעְחַמְלָה. וְרַבִּים מֵהֶם אָבְדוּ בַּדֶּרֶךְ, וְאוֹלָם
 לג חָלָקָם מִצָּא מִפְּלֵט בָּאָרֶץ הַדְּרוֹם. וְהוּא הִסִּב
 כִּי יִחְדְּלוּ הַנֶּחָשִׁים מִדֶּרֶךְ אַחֵר הַצָּאן, וְכִי הֵם
 יִחְסְמוּ אֶת הַדֶּרֶךְ לְבָל יַעֲבְרוּ הָאֲנָשִׁים, וְכִי כָל
 הַמִּבְקָשִׁים לַעֲבֹר יִפְּלוּ בַּהֲפֹשֶׁת הַנֶּחָשִׁים.
 לד וְהָעַם הֵלֵךְ בַּעֲקֻבוֹת הַבְּהֵמוֹת, וְהָיוּ הַפְּגָרִים
 אֲשֶׁר נָפְלוּ בַּדֶּרֶךְ טָרֶף לָהֶם, עַד כִּי אָכְלוּם עַד

אֲזִין אֶל דַּבְרֵי עַמּוֹ. אָכֵן, כֹּה הִתְפַּשְׁטָה הַחֲבוּרָה
 הַחֲשָׁאִית וְהַמְרַשֶּׁעֶת הַזֹּאת, עַד כִּי הִשְׁחִיתָה
 אֶת לֵב כָּל הָאֲנָשִׁים; וְכֹף נִרְצַח יָרַד בְּשִׁבְתּוֹ עַל
 ז כְּסָאוֹ, וְאָכִישׁ מֶלֶךְ תַּחְתָּיו. אֲזִי הֵחַל אָכִישׁ לִקְנֹא
 בְּבָנָיו; וְהוּא כָּלְאָהוּ וְהֶאֱכִילוֹ אֶף מֵעַם מִזְעַר מְזוֹן
 ח עַד כִּי גָּעַ וּמָת. וְהָיָה כִּי אָחִי הַמָּת, אֲשֶׁר שָׁמוּ
 נִקְרָא נִמְרָה, רָגַז עַל אָבִיו מִפְּנֵי הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר
 ט עָשָׂה לְאָחִיו. וְנִמְרָה קִבֵּץ מִתִּי מִסָּפָר וּבָרַח מִן
 י הָאָרֶץ, וּבָא אֶל עֹמֶר וְשִׁכֵּן עַמּוֹ. וְאָכִישׁ הוֹלִיד
 עוֹד בְּנִים. וְהֵם קָנוּ אֶת לֵב הָעָם, אֶף כִּי נִשְׁבְּעוּ
 לְאַבְיָהֶם כִּי יִבְצְעוּ כָּל מִינֵי מַעֲשֵׂי אָנוֹן כְּאוֹת נִפְשׁוֹ.
 יא וְעַם אָכִישׁ הִתְאַוּוּ לְבִצָּעַ, כְּפִי אֲשֶׁר הִתְאַוָּה אָכִישׁ
 לְשִׁרְרָה; עַל כֵּן הִצִּיעוּ לָהֶם בְּנֵי אָכִישׁ כֶּסֶף וְכֹה
 יב הָיוּ אֲלֵיהֶם אֶת לֵב רַב הָעָם. וּמִלְחָמָה פָּרְצָה
 בֵּין בְּנֵי אָכִישׁ וּבֵין אָכִישׁ, וְהָיָה אָרְכָּה שָׁנִים
 רַבּוֹת, אָכֵן, עַד כִּי נִשְׁמַד כְּמַעֲט כָּל עַם הַמַּמְלָכָה;
 אָכֵן, כָּלָם, זוֹלַת שְׁלֹשִׁים נֶפֶשׁ וְאֵלוֹ אֲשֶׁר בָּרְחוּ
 יג עַם בֵּית עֹמֶר. כֹּה הוֹשִׁב שָׁנִית עֹמֶר אֶל אֶרֶץ
 יד נַחְלָתוֹ. וְעֹמֶר זָקַן, וְאוֹלָם בּוֹקְנָתוֹ הוֹלִיד אֶת
 עֹמֶר; וְעֹמֶר מִשַּׁח אֶת עֹמֶר לְמֶלֶךְ, לְמֶלֶךְ תַּחְתָּיו.
 טו וְהָיָה אַחֵר מִשְׁחוֹ אֶת עֹמֶר לְמֶלֶךְ, הוּא רָאָה
 שְׁלוֹם בָּאָרֶץ שְׁנָתִים יָמִים וּמָת אַחֵר שְׁנוֹת חַיָּים
 מְרַבּוֹת עֲקֻבוֹת עֶצֶב וָצַעַר. וְעֹמֶר מֶלֶךְ תַּחְתָּיו
 טז וְהֵלֵךְ בְּדַרְכֵי אָבִיו. וְהוּא הִסִּיר שָׁנִית אֶת
 הַקִּלְלָה מִן הָאָרֶץ, וְהָיָה בֵּית עֹמֶר מִצְלִיחַ מֵאֹד
 תַּחַת שְׁלֹטוֹנוֹ עַד כִּי בִתּוֹף שָׁשִׁים וּשְׁתֵּים שָׁנָה
 יז הִתְחַזְּקוּ מֵאֹד וַעֲשֶׂרָם פָּרַץ. וְהָיוּ לָהֶם פָּרִי
 וְדִגְנִים מִכָּל מִין, וּמִשִּׁי וְשֵׁשׁ מְשֻׁזָּר וְזָהָב וְכֶסֶף
 יח וְשָׁאֵר יְקָרוֹת. וְאָף הָיוּ לָהֶם כָּל מִינֵי בְּהֵמָה,
 שְׁנָרִים וּפְרוֹת וְכִבְשִׁים וְחִזִּירִים וְעִזִּים וְחִיּוֹת
 מִמִּינֵים אֲחֵרִים לָרֶב, אֲשֶׁר צָלְחוּ לְמֵאֻכָּל
 יט אָדָם. וְהָיוּ לָהֶם סוּסִים וְחִמּוּרִים; וְאָף פִּילִים
 וְקוֹרְלוֹמִים וְקוֹמוֹמִים; כָּל אֵלֶּה הָיוּ עֹז לְאָדָם,
 וּבִפְרֹט הַפִּילִים וְהַקּוֹרְלוֹמִים וְהַקּוֹמוֹמִים.
 כ וְכֹה הִעֲתִיר יְהוָה אֶת בְּרַכְתּוֹ עַל הָאָרֶץ הַזֹּאת,
 אֲשֶׁר הָיָה מִבְּחָר מִכָּל הָאֲרָצוֹת; וְהוּא צִוָּה כִּי
 כל אֲשֶׁר יִנְחֲלוּ אֶת הָאָרֶץ יִנְחִילוּהָ לְשִׁמּוֹ, וְלֹא,
 הַשָּׁמַד יִשְׁמְדוּ כְּאֲשֶׁר תִּמְלֹא סֵאת עֲוֹנוֹם;
 כִּי כֹה אָמַר יְהוָה: עַל כֵּגוֹן אֵלֶּה, אֲשַׁפֵּף אֶת
 כא מְלֹא חֲמָתִי. וְעֹמֶר שָׁפַט מִשְׁפַּט צֶדֶק כָּל יְמֵי

לְרִיפְלָכִישׁ, צָבָא מְגַרְשִׁים וְיָצָא לְמַלְחָמָה עַל
הָעָם; וְהָיָא גְבֵר עַל עָרִים רַבּוֹת. וְהַמְלָחְמָה
הִיְתָה קֶשֶׁה מְאֹד וְאָרְכָה שְׁנַיִם רַבּוֹת; וְהָיָא
הַשְׁתָּרַר עַל כָּל הָאָרֶץ וְכוּנֵן עֲצָמוֹ לְמִלְחָה עָלֶיהָ.
וְהָיָה אַחֵר כּוֹנֵנוֹ לְמִלְחָה, הוּא הִקָּל אֶת עַל הָעָם,
וּבְזֹאת נִשָּׂא חֵן לְפָנֶיהֶם, וְהֵם מִשְׁחִיחוּ לְמִלְחָה
עָלֵיהֶם. וְהָיָא נְהָג בְּצֶדֶק עִם עַמּוֹ אֲף לֹא כֵן עִם
עֲצָמוֹ, מִפְּנֵי רַב זְנוּנֵיו; עַל כֵּן נִכְרַת מִלְפָּנֵי יְהוָה.
וּמִוִּרְיָאֲנִטוֹן בְּנֵה עָרִים לָרַב, וְהָעָם הִתְעַשֵּׂר עַד
מְאֹד תַּחַת שְׁלֹטוֹנוֹ בְּהִיּוֹת לָהֶם בְּתִים רַבִּים
וְזָהָב וְכֶסֶף וְדָגָן וְעֹדְרֵי צֶאֱן וּבִקְרָה וְכָל דְּבָר אֲשֶׁר
הוֹשֵׁב לָהֶם. וּמִוִּרְיָאֲנִטוֹן חֵי עַד הִגִּיעוּ לְזִקְנָה
מִפְּלִגְתָּ, וְהוֹלִיד אֶת קִים; וְקִים מִלְחָה תַּחַת אֲבִיו,
וְהָיָא מִלְחָה שְׁמוֹנֶה שְׁנַיִם לְפָנֵי מוֹת אֲבִיו. וְקִים
לֹא מִלְחָה בְּצֶדֶק, עַל כֵּן לֹא נָטָה לוֹ יְהוָה אֶת
חֲסִדּוֹ. וְהָיָה כִּי קָם עָלָיו אַחִיו בְּמֶרֶד וְשָׁבָה
אוֹתוֹ; וְהָיָא הִיָּה בְּשָׁבִי כָּל יָמָיו. וּבִימֵי שְׁבִיּוֹ הוּא
הוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת; וְלָעֵת זָקְנָתוֹ הוּא הוֹלִיד אֶת
לֵוִי, וְמָת. וְלֵוִי עָבַד בְּשָׁבִי אַחֵר מוֹת אֲבִיו
בְּמִשְׁחָה אֲרַבְעִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה. וְהָיָא יָצָא לְקָרֵב
עַל מִלְחָה הָאָרֶץ וְלָקַח לוֹ אֶת הַמְּלוּכָה. וְהָיָה
אַחֵר תִּפְשׂוּ אֶת הַמְּלוּכָה, הוּא עָשָׂה אֶת הַיָּשָׁר
בְּעֵינֵי יְהוָה; וְהָעָם הִצְלִיחַ בְּאָרֶץ. וְהָיָא חֵי עַד
הִגִּיעוּ לְשִׁבְעָה טוֹבָה, וְהוֹלִיד בְּנִים וּבָנוֹת; וּבָהֶם
קוֹרְאוֹם, אֲשֶׁר מִשְׁחָה לְמִלְחָה תַּחֲתָיו. וְקוֹרְאוֹם
עָשָׂה אֶת הַטּוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה כָּל יְמֵי חַיָּיו, וְהוֹלִיד
בְּנִים וּבָנוֹת רַבִּים. וְאַחֵר אֲשֶׁר רָאָה שְׁנוֹת חַיִּים
רַבּוֹת, הוּא הִלָּךְ בְּדֶרֶךְ כָּל הָאָרֶץ; וְקִישׁ מִלְחָה
תַּחֲתָיו. וְקִישׁ מֵת אָף הוּא, וְלִיב מִלְחָה תַּחֲתָיו.
וְלִיב אָף הוּא עָשָׂה אֶת הַטּוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה. וּבִימֵי
לִיב הִשְׁמָדוּ נְחָשֵׁי הָאָרֶץ. עַל כֵּן הִלְכוּ הָאֲנָשִׁים
אֶל אָרֶץ הַדְּרוֹם, לְצוּד צִיד לְמֵאכָל לְאֲנָשִׁי
הָאָרֶץ, כִּי הָאָרֶץ מְלָאָה חַיּוֹת יָעַר. וְלִיב הִיָּה
לְצִיד גָּדוֹל. וְהֵם בָּנוּ עִיר גְּדוֹלָה בְּרָצוּעַת הָאָרֶץ
הַצָּרָה, לִיד מְקוֹם חִלְקַת הָאָרֶץ לִיד הַיָּם. וְהֵם
הוֹעִידוּ אֶת אָרֶץ הַדְּרוֹם לְהִיּוֹת אָרֶץ לֹא נוֹשֶׁבֶת,
בְּעֶבֶר תַּהֲיָה לָהֶם מְקוֹם צִיד. וְכָל פְּנֵי אָרֶץ
הַצָּפוֹן יוֹשְׁבוּ בְּתוֹשְׁבִים. וְהָיָה הָאֲנָשִׁים שׁוֹקְדִים
מְאֹד בְּעַמְלָם, וְהֵם קָנוּ וּמְכָרוּ וְסָחְרוּ אִישׁ עִם
רֵעֵהוּ, בְּעֶבֶר הוֹן וְרוֹחַן. וְהֵם עָבְדוּ בְּכָל מִינֵי

תָּם; וְכִרְאוֹת הָעָם כִּי בָּאָה שְׁעַת כְּלִינּוֹם, הֵם
הִחֲלוּ לְהִנָּחֵם עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם וּלְקַרֵּא אֶל יְהוָה.
וְהָיָה בְּהִכָּנְעַת הָעָם רַב הִכָּנְעָה לְפָנֵי יְהוָה, שְׁלַח
יְהוָה מָטָר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, וְשָׁבָה נֶפֶשׁ הָעָם
אֲלֵיהֶם. וְהָאֲדָמָה הִחֲלָה לָתֵת פְּרִיָּה בְּאֲרָצוֹת
הַצָּפוֹן וּבְכָל הָאֲרָצוֹת אֲשֶׁר סָבִיב. כֹּה הָרָאָה
יְהוָה אֶת כְּחוֹ בְּהִצְלִילוֹ אוֹתָם מִן הָרָעָב.

7

א וְהָיָה כִּי חַת מָת בְּרַעַב עִם כָּל בֵּיתוֹ, זוּלַת שְׁזֵר
אֲשֶׁר הוּא צָאֲצָא לוֹ. וְשְׁזֵר הִחֲלָה לְהָקִים שְׁנֵית
ב אֶת הָעָם הַנִּשְׁבֵּר. וְשְׁזֵר זָכַר אֶת כְּלִיּוֹן אֲבוֹתָיו
וּבְנֵה מַלְכוּת צֶדֶק; וְהָיָא זָכַר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה
יְהוָה בְּהִבְיֵאוֹ אֶת יָרֵד וְאֶת אַחִיו מֵעַל תְּהוֹם
הַיָּם. וְהָיָא הִלָּךְ בְּדֶרֶךְ יְהוָה, וְהוֹלִיד בְּנִים
ג וּבָנוֹת. וּבָנוּ בְּכוֹרוֹ, אֲשֶׁר שְׁמוֹ נִקְרָא שְׁזֵר,
מֶרֶד בּוֹ; וְאוֹלָם שְׁזֵר הָכָה בֶּיֶד שׁוֹדֵד, בְּעֶבֶר
עָשָׂה הַעֲצוֹם, וְכֹה שָׁבָה הַשְׁלָוָה אֶל אֲבִיו.
ד וְאֲבִיו בְּנֵה עָרִים רַבּוֹת עַל פְּנֵי הָאָרֶץ; וְהָאֲנָשִׁים
הִתְפַּשְׁטוּ שְׁנֵית עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ. וְשְׁזֵר חֵי עַד
הִגִּיעוּ לְזִקְנָה מִפְּלִגְתָּ; וְהָיָא הוֹלִיד אֶת רִיפְלָכִישׁ.
ה וְהָיָא מָת, וְרִיפְלָכִישׁ מִלְחָה תַּחֲתָיו. וְרִיפְלָכִישׁ
לֹא עָשָׂה אֶת הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה, כִּי הִרְבָּה לוֹ
נָשִׁים וּפְלִילָנִשִׁים, וְהָיָא הַכְּבִיד אֶת עַל הַמִּשְׁאָה
עַל שְׁכֵם הָאֲנָשִׁים; אֲכֹן, הוּא הִטִּיל עָלֵיהֶם
מַסִּים כְּבָדִּים, וּבְנֵה בָהֶם בְּתִים רַחְבֵּי מְדוֹת;
וְהָיָא עָשָׂה לוֹ כֶּסֶם מַלְכוּת הַדּוֹר וּמִפְּאָר;
וְהָיָא בְּנֵה בְּתִי כָּלָא לָרַב, וְכָלָא אֶת אֲשֶׁר לֹא
הָעָלוּ מִס. וְהָיָא כָּלָא אֶת אֲשֶׁר לֹא יָכֹלוּ לְשַׁלֵּם
מִס, וְצָוָה עָלֵיהֶם לְעַבֵּד כָּל הָעֵת לְכָל־כֶּלֶתָם;
וְאֲשֶׁר סָרַב לְעַבֵּד הוֹמַת בְּפִקְדָתוֹ. כֹּה הוּא
ז הִשִּׁיג כָּל מְלָאכְתָּה מִחֻשְׁבֵּת; אֲכֹן אֶת זָהָב
הַשְּׁהוֹר הוּא צָוָה לְצָרְף בְּבֵית הַכֶּלָא, וְכֹן
כָּל מְלָאכְתָּה אֲמֻנוֹת עֲדִינָה צָוָה כִּי תַעֲשֶׂה
בְּבֵית הַכֶּלָא. וְהָיָא צָרַר אֶת הָעָם בְּזוּנוֹיו
ח וּבְתוֹעֵבוֹתָיו. וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר מִלְחָה אֲרַבְעִים
וּשְׁתַּיִם שָׁנָה, קָם הָעָם וּמֶרֶד בּוֹ; וּפְרָצָה שְׁנֵית
מַלְחָמָה בְּאָרֶץ, עַד אֲשֶׁר נִהְרַג רִיפְלָכִישׁ,
ט וְצָאֲצָאוּ גֵרֵשׁוֹ מִן הָאָרֶץ. וְהָיָה אַחֵר שְׁנַיִם
רַבּוֹת, אֲסָף מוֹרִיאֲנִטוֹן, אֲשֶׁר הִיָּה צָאֲצָא

לְאֶבְדָם. וְהֵם נִבְּאוּ לְקוֹם דְּבָרִים רַבִּים; וְהוּא
 הַתְּבַרֵךְ כָּל שְׂאִירֵי יָמָיו. וְקוֹם חֵי עַד הִגִּיעוּ
 לְשִׁיבָה טוֹבָה, וְהוּא הוֹלִיד אֶת שְׁבָלוֹם; וְשְׁבָלוֹם
 מָלַךְ תַּחְתָּיו. וְאֵחָיו שְׁבָלוֹם מֶרֶד בּוּ, וּפָרְצָה
 מִלְחָמָה גְּדוֹלָה מְאֹד בְּכָל הָאָרֶץ. וְאֵחָיו שְׁבָלוֹם
 צִוָּה לְהִמָּית אֶת כָּל הַנְּבִיאִים אֲשֶׁר נִבְּאוּ אֶת
 כְּלִיּוֹן הָעָם. וְהִיתָה רָעָה גְּדוֹלָה בְּכָל הָאָרֶץ,
 יַעַן אֲשֶׁר הִעִידוּ הַנְּבִיאִים כִּי קִלְקָלָה גְּדוֹלָה
 תָּבוֹא עַל הָאָרֶץ וְעַל הָעָם, וְכִי חֲרָב גְּדוֹלָה יִהְיֶה
 בְּקִרְבָם, אֲשֶׁר כְּמוֹתוֹ לֹא הָיָה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה,
 וְכִי עֲצֻמוֹתֵיהֶם תִּעְרַמְנָה כַּצְּבֹרִי עֹפֵר עַל פְּנֵי
 הָאָרֶץ, אִם לֹא יִשׁוּבוּ מִרְעָתָם. וְהֵם לֹא שָׁמְעוּ
 לְקוֹל יְהוָה, מִפְּנֵי אֲגָדוֹת הָרָשָׁעָה אֲשֶׁר לָהֶם.
 לָכֵן פָּרְצוּ מִלְחָמוֹת וּמִרִיבוֹת בְּכָל הָאָרֶץ, וְאִף
 רַבּוֹ הָרָעַב וְהַדָּבָר, עַד כִּי הָיָה חֲרָב אֲדִירָה אֲשֶׁר
 כְּמוֹהוּ לֹא נֹדַע מֵעוֹלָם עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה. כָּל
 זֹאת הָיָה בִּימֵי שְׁבָלוֹם. וְהָעָם הִחְלוּ לְהִנָּחֵם
 עַל עֲוֹנָם, וּכְכֹל אֲשֶׁר נִחְמוּ רַחֵם עֲלֵיהֶם יְהוָה.
 ס אֲזַי הוּמַת שְׁבָלוֹם וְשֵׁת נִלְקַח בַּשָּׂבִי, וְהוּא שָׁכַן
 י בַּשָּׂבִי כָּל יְמֵי חַיָּיו. וְאַחֵא בִּנּוּ לְקַח אֶת הַמַּמְלָכָה
 לְיָדָיו. וְהוּא מָלַךְ עַל הָעָם כָּל יְמֵי חַיָּיו. וּבִיָּמָיו
 הוּא עָשָׂה כָּל מִינֵי מַעֲשֵׂי אָנוֹן, אֲשֶׁר הִסְבּוּ
 יא שְׁפִיכוֹת דָּמִים רַבָּה. וְיָמָיו הָיוּ מַעֲשִׂים. וְעַתָּה,
 אֲשֶׁר הוּא צָאֵצָא אַחָא, לְקַח אֶת הַמַּמְלָכָה
 יב לְיָדָיו; וְאִף הוּא עָשָׂה בִּיָּמָיו אֶת הָרָע. וְהָיָה
 בִּיָּמָיו עָתָה, בָּאוּ נְבִיאִים רַבִּים וְנִבְּאוּ עוֹד אֶל
 הָעָם; אָכֵן, הֵם נִבְּאוּ כִּי יִמָּחַס יְהוָה כָּלִיל מַעַל
 פְּנֵי הָאֲדָמָה בְּלִיתֵי אִם יִנָּחֲמוּ עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם.
 יג וּבְנֵי הָעָם הִקְשׁוּ אֶת לִבָם וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל
 דְּבָרֵיהֶם; וְהַנְּבִיאִים הִתְאַבְּלוּ וַיִּצְאוּ מִקְרֵב
 יד הָעָם. וְעַתָּה שֹׁפֵט בְּרָשָׁעָה כָּל יְמֵי חַיָּיו; וְהוּא
 הוֹלִיד אֶת מוֹרוֹן. וּמוֹרוֹן מָלַךְ תַּחְתָּיו; וּמוֹרוֹן
 טו עָשָׂה אֶת הָרָע בְּעֵינֵי יְהוָה. וְהָיָה כִּי פָרַץ מֶרֶד
 בָּעָם מִפְּנֵי אֲגָדַת הַסֵּתֵרִים אֲשֶׁר הוֹקֵמָה בְּעִבְרוֹ
 שְׁרָרָה וּבָצַע. וְקָם בָּהֶם אִישׁ גִּבּוֹר לְהַרְשִׁיעַ,
 וְהוּא לָחַס בְּמוֹרוֹן וְכָבַשׁ אֶת חֲצֵי הַמַּמְלָכָה,
 טז וְהוּא מָשַׁל בְּחֲצֵי הַמַּמְלָכָה שְׁנַיִם רַבּוֹת. וְהָיָה
 כִּי הִדִּיחוּ מוֹרוֹן מִן הַשְּׁלִטוֹן וְהָשִׁיב לְיָדָיו אֶת
 יז הַמַּמְלָכָה. וְהָנָה קָם אִישׁ חֹזֵק אַחֵר, אֲשֶׁר הוּא
 יח צָאֵצָא אֲחִי יִרְדָּ. וְהוּא הִדִּיחַ אֶת מוֹרוֹן מִן

עֲפָרָה, וְהִפִּיקוּ זָהָב וְכֶסֶף וּבְרָזֶל וּנְחָשֶׁת קָלֶל וְכָל
 מִינֵי מַתְכוֹת; וְהֵם חִפְּרוּ אוֹתָן מִן הָאֲדָמָה. עַל כֵּן
 עָרְמוּ עַל פְּנֵי הָאָרֶץ צְבֹרִי עֹפֵר אֲדִירִים לְהַפִּיק
 מֵהֶם עֲפָרוֹת זָהָב וְכֶסֶף וּבְרָזֶל וּנְחָשֶׁת. וְהֵם עָשׂוּ
 כד כָּל מִינֵי מַלְאכָת מַחֲשָׁבָה. וְהָיָה לָהֶם מָשִׁי וְשֵׁשׁ
 מְשֹׁר; וְהֵם עָשׂוּ כָּל סוּג אֲרִיג לְהַלְבִּישׁ אֶת
 כה מַעֲרֻמֵּיהֶם. וְהֵם עָשׂוּ כָּל מִינֵי כְּלִים לְעִבּוֹדַת
 הָאֲדָמָה, לְחָרִישׁ, לְזֹרִיעָה וּלְעִדּוֹר וְאִף לְדִישׁ.
 כו וְהֵם עָשׂוּ כָּל מִינֵי כְּלֵי עֲבוֹדָה אֲשֶׁר בָּהֶם הִעֲבִידוּ
 כז אֶת בְּהֵמָתָם. וְהֵם עָשׂוּ כָּל מִינֵי כְּלֵי מִלְחָמָה
 כח וְעִבְדוּ בְּכָל מַלְאכָת מַחֲשָׁבָה רַבָּה. וּמַעֲוֹלָם
 לֹא הָיָה עִם אֲשֶׁר הַתְּבַרֵךְ וְהַעֲלִים יוֹתֵר בְּיַד
 יְהוָה מֵאֲשֶׁר הָעָם הָזֶה. וְהֵם הָיוּ בְּאָרֶץ אֲשֶׁר
 הִיא מִבְּחָר מִכָּל הָאֲרָצוֹת, כִּי יְהוָה דִּבֶּר זֹאת.
 כט וְלִיב חֵי שְׁנַיִם רַבּוֹת וְהוֹלִיד בָּנִים וּבָנוֹת, וּבָהֶם
 ל הִיאֲרִטוּם. וְהִיאֲרִטוּם מָלַךְ תַּחַת אָבִיו. וְהָיָה
 כפ כַּעֲבֹר עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע שָׁנָה לְשִׁלְטוֹנוֹ, וְהָיָה
 לא נִלְקָחָה הַמַּלְכוּת מִיָּדָיו. וְהוּא עֲבַד שְׁנַיִם רַבּוֹת
 בַּשָּׂבִי, אָכֵן, כָּל שְׂאִירֵי יְמֵי חַיָּיו. וְהוּא הוֹלִיד
 אֶת חַת, וְחַת שָׁכַן בַּשָּׂבִי כָּל יְמָיו. וְחַת הוֹלִיד
 אֶת אֶהְרֹן; וְאֶהְרֹן שָׁכַן בַּשָּׂבִי כָּל יְמָיו וְהוֹלִיד
 אֶת אֲמִינִיגְדָא; וְאִף אֲמִינִיגְדָא שָׁכַן בַּשָּׂבִי כָּל
 יָמָיו. וְהוּא הוֹלִיד אֶת קוֹרִיאֲנָטוֹם; וְקוֹרִיאֲנָטוֹם
 לב שָׁכַן בַּשָּׂבִי כָּל יְמָיו, וְהוֹלִיד אֶת קוֹם. וְקוֹם הָטָה
 אֶלָּיו אֶת חֲצֵי הַמַּמְלָכָה; וְהוּא מָלַךְ עַל חֲצֵי
 הַמַּמְלָכָה אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם שָׁנָה. וְהוּא יָצָא
 לְמִלְחָמָה עַל הַמֶּלֶךְ אֲמַגִּיד; וְהֵם נִלְחָמוּ שְׁנַיִם
 רַבּוֹת, עַד אֲשֶׁר גָּבַר קוֹם עַל אֲמַגִּיד וְהִשְׁתַּלַּט
 לג עַל שְׂאִירֵי הַמַּמְלָכָה. בִּיָּמֵי קוֹם הִחְלוּ שׂוֹדְדִים
 לַפֶּעַל בְּאָרֶץ; הֵם אֲמָצוּ אֶת מְזֻמוֹת יְמֵי קֹדֶם,
 וְהִשְׁבִּיעוּ כְּדָרוֹ הַקְּדָמוֹנִים וּבִקְשׁוּ, כְּלָפְנִים,
 לד לְאֶבֶד אֶת הַמְּלוּכָה. וְקוֹם אָסַר עֲלֵיהֶם
 מִלְחָמָה כְּבֹדָה, אִף הוּא לֹא הִבִּיסָם.

יֵא

א וְהָיָה כִּי אָף בִּיָּמֵי קוֹם בָּאוּ נְבִיאִים רַבִּים, אֲשֶׁר
 טז נִבְּאוּ כְּלִיּוֹן עַל כָּל הָעָם הַגְּדוֹל הַהוּא, בְּלִיתֵי אִם
 יִנָּחֲמוּ עַל חַטָּאתֵיהֶם וַיִּפְּנוּ אֶל יְהוָה וַיַּחְדְּלוּ מִמַּעֲשֵׂי
 ב הָרָצָח וּמִרְשָׁעָתָם. וְהָעָם מָאָס בַּנְּבִיאִים, וְהֵם
 יח בָּרְחוּ אֶל קוֹם לְהִגָּנָתָם, יַעַן אֲשֶׁר בִּקְשׁוּ הָאֲנָשִׁים

אדם הוא נראה לעולם, ופאר את שם האב
לפנות את הדרך אשר על ידיה יוכלו אחרים
להנות ממתת השמים בעבור קווי לדברים
אשר לא ראו. לכן, אף אתם תוכלו לקוות
ולהנות מן המתת, אם אף תהיה לכם אמונה.
הן על ידי האמונה נקראו הקדמונים על פי סדר
הקדש אשר לאלהים. ואכן, על ידי האמונה
נתנה תורת משה. ואולם במתנת בנו הכין
אלהים דרך מעלה יותר; ועל ידי אמונה קם
הדבר. כי אם אין אמונה בקרב בני האדם, לא
יעשה אלהים כל נס בקרבם; לכן לא התגלה
הוא לעיניהם כי אם אחר אשר היתה להם
אמונה. הן היתה זאת אמונת עלמא ועמולק
אשר מוטטה את בית הכלא ארצה. והן היתה
זאת אמונת נפי ולחי אשר חוללה את התמורה
בלמנים, בבואם להשגל באש וברוח הקדש.
והן היתה זאת אמונת עמון ועמיתיו אשר
חוללה נס כה גדול בקרב הלמנים. אכן, כל
אשר חוללו נסים, על ידי אמונה חוללו; אכן,
אלה אשר קדמו למשיח כאלה אשר באו
אחריו. והיה זה על ידי אמונה אשר קבלו
שלשת התלמידים דבר ברית כי לא יטעמו את
טעם המות; והם לא קבלו את דבר הברית כי
אם אחר היות להם אמונה. ומעולם לא עשה
איש נסים כי אם אחר היות לו אמונה; אכן,
תחלה האמינו הם בבן אלהים. והיו רבים
אשר אמונתם היתה עזה עד מאד, אף לפני
בוא המשיח, אשר לא נתן למנעם מהביט
מעבר ללוט; והם ראו במו עיניהם את הדברים
אשר ראו בעין אמונה, והיו מאשרים. והנה,
ראינו בכתב הזכרון הזה כי אחד מאלה היה
אחי ירד; כי כה גדולה היתה אמונתו באלהים,
עד כי בשלח אלהים את אצבעו הוא לא יכול
היה להסתירה מעין אחי ירד, מפני דברו אשר
דבר אליו, אשר אף הוא קבל על ידי אמונה.
ואחר ראות אחי ירד את אצבע יהוה, מפני דבר
הברית אשר קבל על ידי אמונה, לא יכול היה
יהוה להסתיר דבר מעיניו. על כן הוא הראהו
הכל, כי לא נתן היה להותירו עוד מעבר ללוט.
ועל ידי האמונה קבלו אבותי דבר ברית כי

השלטון ולקח לידי את הממלכה. ומורון שכן
בשבי כל שארית ימי חייו; והוא הוליד את
קוריאנטור. וקוריאנטור שכן בשבי כל ימי
חייו. והיה בימי קוריאנטור, באו שוב נביאים
רבים ונבאו גדולות ונפלאות. והם קראו את
העם לתשובה באמרים כי אם לא ינחמו
על חטאייהם יוציא יהוה אלהים את משפטו
עליהם, לכלותם עד תם; וכי ישלח יהוה
אלהים, או יביא, בכחו, עם אחר לנחל את
הארץ, כדרך אשר הביא את אבותיהם.
והם מאסו בכל דברי הנביאים, מפני חבירתם
החשאית ותועבות רשעתם. וקוריאנטור שכן
בשביה כל ימי חייו; והוא הוליד את אתר, ונת.

יב

והיו ימי אתר בימי קוריאנטומר, וקוריאנטומר
היה מלך על כל הארץ. ואתר היה נביא יהוה;
ואתר בא בימי קוריאנטומר והחל לנבא לעם,
כי לא נתן למנעו מפני רוח יהוה אשר בו. והוא
קרא מן הבקר ועד שקיעת השמש, בהוכיחו
את העם להאמין באלהים לשם תשובה, פן
ישמודו, ואמר להם כי על ידי אמונה מתקיימים
כל הדברים; וכי כל המאמין באלהים יכול
לקוות בבטחה לעולם טוב יותר, אכן, אף
למקום לימיו אלהים; והתקנה הזאת באה
מאמונה והיא ענן לנפשות בני האדם, אשר
תעשם בטוחים ויציבים, שופעים תמיד מעשים
טובים ומנהיגים לפאר את אלהים. ואתר נבא
לעם דברים גדולים ונפלאים, אשר הם לא
האמינו בהם, יען אשר לא ראום. ועתה,
אני, מורוני, אדבר דבר-מה על הדברים האלה.
חפצי להראות לעולם כי אמונה היא דברים
אשר מקוים להם ואשר אינם נראים. על כן,
אל תתנכחו על כי אינכם רואים; כי לא תהיה
לכם כל עדות עד אשר תעמד אמונתכם בנסיון.
כי באמונה נראה המשיח לעיני אבותינו, אחר
קומו מן המתים; והוא לא התגלה אליהם, כי
אם אחר היות להם אמונה בו. לכן, הכרח הוא
כי למקצתם היתה אמונה בו, כי הוא לא
התגלה לבני תבל כלו. אך מפני אמונת בני

וְהוּא יוֹדֵעַ אֲנִי כִּי הָאֱהָבָה אֲשֶׁר אֶתָּה רוֹחֵשׁ לִבִּי
הָאֵדָם הִיא חֶסֶד; לָכֵן, בִּלְתִּי אִם יִהְיֶה לִבִּי הָאֵדָם
חֶסֶד, לֹא יוּכָלוּ לְנַלֵּחַ אֶת הַמָּקוֹם אֲשֶׁר הַכִּינוּתָּ
בְּמִשְׁכְּנוֹת אָבִיךָ. וְיֹדֵעַ אֲנִי עַל פִּי הַדְּבָר הַזֶּה
אֲשֶׁר אֲמַרְתָּ, כִּי בִלְתִּי אִם יִהְיֶה לְגוֹיִים חֶסֶד,
מִפְּנֵי חֲלָשְׁתָּנוּ, הוֹכֵחַ תּוֹכִיחֵם; וְאֵת כְּשָׁרוֹנָם
תִּסְרִיר מֵהֶם, אָכֵן, אֵת אֲשֶׁר קִבְּלוּ, וְתַתְּנֵהוּ לֵאלֹהִי
אֲשֶׁר יִהְיֶה לָהֶם רַב יוֹתֵר. וְאֲנִי הַתְּפַלְלֹתִי אֶל
יְהוָה כִּי יִכּוֹנֵן אֶת הַגּוֹיִים, בַּעֲבוּר יִהְיֶה לָהֶם
חֶסֶד. וְאָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי: אַחַת הִיא לָךְ אִם אֵין
לָהֶם חֶסֶד, הֵן אֶתָּה נֶאֱמָר: לָכֵן יִנְקוּ בְּגִידָךְ. וְיַעַן
אֲשֶׁר רָאִיתָ אֶת חֲלָשְׁתָּךְ חֶזֶק תִּהְיֶה, וּמוֹשָׁבְךָ
יִהְיֶה בְּמָקוֹם אֲשֶׁר הַכִּינוּתִי בְּמִשְׁכְּנוֹת אָבִי.
וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרוֹנִי, שׁוֹלַח בְּרֶכֶת שְׁלוֹם לְגוֹיִים,
וְאִף לְאַחִי, אֲשֶׁר אֲנִי אוֹהֶבֶם, עַד אֲשֶׁר נִפְגַּשׁ
לִפְנֵי כֹס הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר לְמִשְׁחִי; שֶׁם יִדְעוּ כָּל
בְּנֵי הָאָדָם כִּי אֵין בְּגִידֵי מַכְתָּמִים בְּדַמְכֶם. אִז
תִּדְעוּ כִּי רָאִיתִי אֶת יֵשׁוּעַ, וְכִי הוּא דִּבֶּר עִמִּי
פָּנִים אֶל פָּנִים, וְכִי הוּא סָפַר לִי, בַּעֲנוּה פְּשׁוּטָה,
כְּדִבַּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ בְּלִשׁוֹנִי, עַל אוֹדוֹת הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה. וְרַק מַעַט מִדְּבָרָיו רִשְׁמַתִּי, מִפְּנֵי חֲלָשְׁתִּי
בְּכַתִּיבָה. וְעַתָּה, אֲדַבֵּר עַל לִבְכֶם כִּי תִבְקָשׁוּ
אַחֵר יֵשׁוּעַ, אֲשֶׁר עָלָיו כָּתוּב הַנְּבִיאִים וְהַשְּׁלִיחִים,
בַּעֲבוּר יִהְיֶה וְאִף יִשְׁכֵּן בְּכֶם לַעֲוֹלָם חֶסֶד אֱלֹהִים
הָאֵב וְכֵן הָאֲדוֹן יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ,
אֲשֶׁר מַעִיד עֲלֵיהֶם. אָמֵן.

יג

וְעַתָּה, אֲנִי, מוֹרוֹנִי, אוֹסִיף לְהַשְׁלִים אֶת כָּתָב
הַזְכָּרוֹן הַזֶּה עַל אוֹדוֹת חֶרְבֵּן הָעָם אֲשֶׁר עָלָיו
כָּתַבְתָּ. כִּי הִנֵּה, הֵם מֵאֲסוּ בְּכָל דְּבָרֵי אֶתָּה,
כִּי הוּא אָכֵן הוֹדִיעָם עַל כָּל הַדְּבָרִים, מִרְאשִׁית
הָאָדָם; וְכִי אַחֵר שָׁף הַמִּים מֵעַל פְּנֵי הָאָרֶץ
הַזֹּאת, הִיא הָיְתָה אָרֶץ מִבְּחָר מִכָּל שְׂאֵר
הָאָרְצוֹת, אָרֶץ נִבְחָרַת אֲשֶׁר לִיהוָה. עַל כֵּן,
הָיָה בְּרָצוֹנוֹ כִּי פֶלֶא הַשְׁכָּנִים בְּאָרֶץ הַזֹּאת עָבֹד
יַעֲבֹדוּהוּ. וְכִי מִקוֹמָה יִהְיֶה מָקוֹם יְרוּשָׁלַם
הַחֲדָשָׁה, אֲשֶׁר תִּרְדּוּ מִן הַשָּׁמַיִם, מָקוֹם מִקְדָּשׁ
יְהוָה. וְהִנֵּה, אֶתָּה חֹזֵה אֶת יְמוֹת הַמְּשִׁיחַ. וְהוּא
דִּבֶּר עַל יְרוּשָׁלַם חֲדָשָׁה בְּאָרֶץ הַזֹּאת. וְהוּא אִף

יְבוֹאוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל אֲחֵיהֶם מִיְּדֵי הַגּוֹיִים;
עַל כֵּךְ צִוִּי יְהוָה, הוּא יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ. וְאָמַרְתִּי
אֵלָיו: יְהוָה, הַגּוֹיִים יִלְעָגוּ לְדְבָרִים הָאֵלֶּה מִפְּנֵי
חֲלָשְׁתָּנוּ בְּכַתִּיבָה. כִּי אֶתָּה, יְהוָה, נִתְּנָנוּ לִהְיוֹת
גְּבוּרֵי דְבוּר עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה, אִף לֹא נִתְּנָנוּ
לִהְיוֹת גְּבוּרֵי כְּתִיבָה; כִּי עֲשִׂיתָ אֶת כָּל הָעָם הַזֶּה
מִרְבֵּי כְּשֶׁר דְּבוּר, מִפְּנֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר נִתְּנָה
לָהֶם. וְעֲשִׂיתָנוּ מְעוּשֵׁי כְּשֶׁר כְּתִיבָה, מִפְּנֵי רַפְיוֹן
יָדֵינוּ. הֵן לֹא עֲשִׂיתָנוּ גְּבוּרֵי כְּתִיבָה כְּאִחִי יִרְדּוּ, כִּי
עֲשִׂיתָהוּ כִּךְ אֲשֶׁר כְּתִיבֵנו הָיוּ מְלָאִים עֹז כְּמוֹתָךְ
עַד כִּי גּוֹבְרִים עַל הָאָדָם הַקּוֹרָא אוֹתָם. וְאִף
אֶת דְּבָרֵינוּ עֲשִׂיתָ גְּדוּלִים וּמְלָאִים עֹז, עַד כִּי
אֵינָנוּ יְכוּלִים לְכַתֵּב; עַל כֵּן, בְּכַתְּבָנוּ רָאִינוּ אֶת
חֲלָשְׁתָּנוּ, מִפְּנֵי מַעֲיֵדְתָּנוּ בְּחִבּוּר דְּבָרֵינוּ; וְיִרְאָה
אֲנִי פֹה יִלְעָגוּ הַגּוֹיִים לְדְבָרֵינוּ. וְכִאֲמַרְתִּי אֶת
הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי: לֹא אִמַּר: כְּסִילִים
יִלְעָגוּ, אִף הֵם יִתְאַבְּלוּ; וְחֶסֶדִּי מִסְפִּיק לְעַנּוּיִם,
הַמָּה לֹא יִנְצְלוּ אֶת חֲלָשְׁתָּכֶם. וְהָיָה אִם יְבוֹאוּ
אֵלַי בְּנֵי אָדָם, אֲרָאֵם אֶת חֲלָשְׁתָּם. אֲנִכִּי הוּא
הַנוֹתֵן חֲלָשָׁה לִבִּי הָאֵדָם בַּעֲבוּר יִשְׁפִּילוּ עַצְמָם;
וְחֶסֶדִּי מִסְפִּיק לְכָל בְּנֵי הָאָדָם הַמְּכַנְיָעִים עַצְמָם
לִפְנֵי. כִּי אִם יִכְנִיעוּ עַצְמָם לִפְנֵי, וְאִמְּנוּ בִּי, לָהֶם
אֶהְפֹּךְ דְּבָרִים חֲלָשִׁים לְחֻזְקִים. הִנֵּה, אֲרָאָה
לְגוֹיִים אֶת חֲלָשְׁתָּם, וְכִי אֱמוּנָה, תִּקְוָה וְחֶסֶד
מוֹבִילִים אֵלַי, אֶל מַעַן כָּל הַצֹּדֶקָה. וְאֲנִי, מוֹרוֹנִי,
כְּשִׁמְעִי אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַתְּנַחֲמַתִּי וְאֲמַרְתִּי:
יְהוָה, תַּעֲשֶׂה נָא צְדָקָת רְצוֹנָךְ, יַעַן אֲשֶׁר יוֹדֵעַ
אֲנִי כִּי פּוֹעֵל אֶתָּה לִבִּי הָאֵדָם כְּפִי אֱמוּנָתָם.
כִּי אֲחִי יִרְדּוּ אֲמַר אֶל הַר זָרִי: סוּר! וְהוּא סָר.
וְלֹא יִהְיֶה לוֹ אֱמוּנָה לֹא הָיָה זֶע הַהָר. הִנֵּה,
פּוֹעֵל אֶתָּה לְאַחֵר הָיִיתָ אֱמוּנָה בְּבִנֵּי הָאָדָם.
כִּי כֹה הַתְּגִלָּתִי אֶל תִּלְמִידֶיךָ; כִּי אַחֵר הָיִיתָ לָהֶם
אֱמוּנָה, וְאַחֵר דְּבָרָם בְּשִׁמְךָ, הָרָאִיתָ עַצְמָךְ לָהֶם
בְּכִתְּךָ הַגְּדוֹל. וְאֲנִי אִף זֹכֵר כִּי אֲמַרְתָּ כִּי הַכִּינוּתָּ
בֵּית לְאָדָם; אָכֵן, בְּמִשְׁכְּנוֹת אָבִיךָ, אֲשֶׁר בּוֹ יְכוּלָה
לִהְיוֹת לְאָדָם תִּקְוָה מַעֲלָה יוֹתֵר. עַל כֵּן הִכְרַח
הוּא כִּי יִקְוָה הָאָדָם; וְלֹא, לֹא יוּכַל לְקַבֵּל נִחְלָה
בְּמָקוֹם אֲשֶׁר הַכִּינוּתָּ. וְאֲנִי זֹכֵר עוֹד כִּי אֲמַרְתָּ
כִּי אֶהְבֵּת אֶת הָעוֹלָם, עַד כִּדִּי הַנִּחַת חֵייד לְמַעַנִּי,
בַּעֲבוּר תָּקוּם שְׁנִית לְהַכִּין מָקוֹם לִבִּי הָאֵדָם.

אשר עליהן דבר. וקוריאנטומר, אשר היה
מלמד בכל דרכי המלחמה ובכל ערמת העולם,
יצא להלחם במבקשי נפשו. אך הוא לא שב
מסורו, וכמוהו בני ובנותיו יפי התאר; וכן בני
קוהור ובנותיו יפי התאר, ואף בני קוריהור
ובנותיו יפי התאר; ובקצרה אף אחד מן הבנים
והבנות יפי התאר אשר על פני כל האדמה לא
שב מחטאתו. על כן, בשנה הראשונה לשכן
אתר במערת הסלע, נהרגו אנשים רבים בחרב
אגדות הסתר הנלחמות בקוריאנטומר בעבור
תפוש המלוכה מידיו. ובני קוריאנטומר הרבו
להלחם ודמיהם נשפכו לרב. והיה דבר
יהוה אל אתר בשנה השנייה, כי ילף וינבא
לקוריאנטומר כי אם ישוב מרע, הוא וכל
ביתו, יתנהו יהוה את מלכותו ויחוס על העם;
ולא, יאבד העם וכל בני ביתו, וזולתו. והוא
יחיה רק עד ראותו את קיום דברי הנבואה על
אודות עם אחר אשר קבל את הארץ לנחלתם;
וכי קוריאנטומר יקבר בידם, וכי תאבד כל נפש,
וזלת קוריאנטומר. והיה כי קוריאנטומר לא
שב מרעתו, ואף לא ביתו ולא העם; והמלחמות
לא חדלו, והאנשים בקשו להרג את אתר, אף
הוא ברח מפניהם ושב להסתתר במערת
הסלע. והיה כי קם שרד, ואף הוא נלחם
בקוריאנטומר; והוא הכהו, עד כי שבה אותו
בשנה השלישית. ובני קוריאנטומר הכו את
שרד בשנה הרביעית והשיבו את המלכות
לאביהם. אז פשטה המלחמה על כל פני
הארץ; כל איש נלחם עם כנפיתו לקים את
חפצו. והיו בארץ שודדים; אכן, כל מיני
רשעה פשטו על כל פני הארץ. וחמת
קוריאנטומר בערה על שרד, והוא יצא אליו
עם צבאו להלחם בו; והם נפגשו בחמת זעם,
בעמק גלגל נפגשו; והמלחמה היתה כבדה
מאד. ושרד נלחם בו שלשה ימים. והיה כי
הכהו קוריאנטומר, ורדף אחריו עד בואו אל
שפלת חשלו. ושרד השיבו מלחמה בשפלת,
והנה הוא הכה את קוריאנטומר והדפו, והסיגוהו
אל עמק גלגל. וקוריאנטומר נלחם בשרד שנית
בעמק גלגל, והכה את שרד והמיתו. ויען אשר

דבר על בית ישראל ועל ירושלם אשר ממנה
יצא לחי, אשר אחר החרבה היא תבנה שנית,
ותהיה עיר קדש ליהוה; על כן אין היא ירושלם
חדשה, כי כבר היתה בימי קדם. ואולם היא
תבנה שנית ותהיה עיר קדש ליהוה; והיא
תבנה בעבור בית ישראל. וכי ירושלם חדשה
עתידה להבנות בארץ הזאת, לשארית זרע
יוסף; ולדברים האלה קיימת תבנית. כי כמו
אשר הוריד יוסף את אביו אל ארץ מצרים, וזה
מת בזה, כן הוציא יהוה את שארית זרע יוסף
מארץ ירושלם, בעבור ירחם עליהם, לבל
יאבדו; אכן, כפי אשר רחם על אבי יוסף, לבל
יאבד. על כן תבנה שארית בית יוסף בארץ
הזאת, ותהיה זאת ארץ נחלתם; והם יבנו עיר
קדש ליהוה, כמו ירושלם אשר מקדם, ולא
יכלמו עוד, עד אשר יבוא הקץ, בחלי הארץ.
ויהיו שמנים חדשים וארץ חדשה; והם יהיו
כקודמיהם, וזולת כי הישן יחלי וכל הדברים
יתחדשו. אז תופיע ירושלם החדשה; וברוכים
השוכנים בה, כי אלה הם אשר בגדיהם לבנים
על ידי דם השה; והם הנמנים עם שארית זרע
יוסף, אשר מבית ישראל המה. אז תבוא אף
ירושלם הישנה; ויושביה ברוכים הם, כי נרחצו
בדם השה; והם אלה אשר היו פזורים ואשר
נקבצו מארבע כנפות הארץ ומארצות הצפון.
והם הלוקחים חלק בקיום הברית אשר כרת
אלהים עם אברהם אביהם. ויבבוא הדברים
האלה יתקיים הכתוב האומר: יש אשר היו
ראשונים, ויהיו אחרונים; ויש אשר היו
אחרונים, ויהיו ראשונים. ואני אמרתי
לכתב עוד, אף אסור עלי הדבר. אולם גדולות
ונפלאות היו נבואות אתר, אף האנשים חשבוהו
כאין וגרשוהו; והוא הסתתר ביום במערת סלע
ובלילה יצא לחזות את אשר יבוא על העם.
ובשבתו במערת הסלע כתב את שאר כתב
הזכרון הזה, בחזונו לילה את האבדון אשר
יבוא על העם. והיה בעצם השנה אשר גרש
מתוך העם, פוצה בעם מלחמה גדולה;
כי רבים היו גבורי כח הקמים בבקשם לאבד
את קוריאנטומר במזמות רשעתם החשאיות,

פָּצְעוּ שֶׁרָד בִּירְכוּ, לֹא יָצָא עוֹד קוֹרִיאַנְטוֹמֶר
לְמַלְחָמָה שְׁנָתִים יָמִים; וּבָעֵת הַהִיא הָיוּ כָּל
אֲנָשֵׁי הָאָרֶץ שׁוֹפְכִים דָּם בְּאִין מוֹנֵעַ.

י

א וְהִיתָה קָלְלָה גְדוֹלָה עַל כָּל הָאָרֶץ מִפְּנֵי עוֹנוֹת
הָעָם. וְהָיָה כִּי הֵינִי אִישׁ אֶת כָּלִי, אוֹ אֶת חֲרָבוֹ,
עַל מִדְּף בֵּיתוֹ, אוֹ בַּמָּקוֹם הַחֻזְקָתָם, וְהִנֵּה
לְמַחֲרָת לֹא מִצָּאָם; כֹּה גְדוֹלָה הִיְתָה הַקָּלְלָה
ב עַל פְּנֵי הָאָרֶץ. עַל כֵּן דָּבַק כָּל אִישׁ בְּקִנְיָנוֹ
וְהִחְזִיקוּהוּ בִּידוֹ, בְּלֹא לָלוֹת וּבְלֹא לְהִשָּׁאֵל; וְכָל
אִישׁ הִחְזִיק אֶת נֹצֵב חֲרָבוֹ בִּימִינוֹ, לְמַעַן הֲגֹן עַל
ג רִכְוֹשׁוֹ, וְעַל חֵייוֹ וְעַל חַי נְשׁוֹתָיו וְיִלְדָיו. וְהָיָה
כַּעֲבֹר שְׁנָתִים יָמִים אַחֵר מוֹת שֶׁרָד, וְהִנֵּה קָם
אָחִי שֶׁרָד וַיֵּצֵא לְמַלְחָמָה עַל קוֹרִיאַנְטוֹמֶר;
וְקוֹרִיאַנְטוֹמֶר הִכְּהוּ וְרָדָף אַחֲרָיו עַד יַעַר
ד אֲכִישׁ. וְאָחִי שֶׁרָד נִלְחַם בּוֹ בַּיַּעַר אֲכִישׁ;
וְהִיתָה הַמַּלְחָמָה כְּבִדָּה מְאֹד, וְאֲלָפִים רַבִּים
ה נָפְלוּ בַּחֲרָב. וְקוֹרִיאַנְטוֹמֶר הִטִּיל מִצּוֹר עַל
הַיַּעַר; וְאָחִי שֶׁרָד יָצָא מִן הַיַּעַר בְּלִילָה וְהָרַג
חֻלַּק מִצָּבָא קוֹרִיאַנְטוֹמֶר בְּהִיוֹתָם שְׂכוּרִים.
ו הוּא בָּא אֶל אָרֶץ מוֹרוֹן, וַיֵּשֶׁב עַל כֶּסֶּם הַמַּלְכוּת
ז אֲשֶׁר לְקוֹרִיאַנְטוֹמֶר. וְקוֹרִיאַנְטוֹמֶר שָׁכַן עִם
צָבָאוּ בַּיַּעַר בְּמִשְׁוֹ שְׁנָתִים יָמִים, וְאַסֹּף כָּח גְּדוֹל
ח לְצָבָאוּ. וְאָף אָחִי שֶׁרָד, אֲשֶׁר שָׁמוּ נִקְרָא גִלְעָד,
קָבַל תַּגְבֵּרַת רַבָּה לְצָבָאוּ, מִפְּנֵי אֲגָדוֹת הַסֵּתֶר.
ט וְהָיָה בַּעַת שִׁבְתּוֹ עַל כֶּסֶּאֱ, רָצְחָהּ כֹּהֲנֵי
י הַגְּדוֹל. וְאַחַד מִחֲבָרֵי אֲגָדוֹת הַסֵּתֶר רָצַח אֶת
הַכֹּהֵן בְּמִשְׁעוֹל סֵתֶר, וְלָקַח לוֹ אֶת הַמְּלוּכָה.
ו שֵׁם הָאִישׁ לִיב. וְלִיב הָיָה גֵּבֶר בַּעַל מִדָּה רַבָּה,
יא וְהָיָה גְדוֹל מִכָּל אִישׁ אֲשֶׁר בָּעָם. וְהָיָה בִּשְׁנָה
הָרִאשׁוֹנָה לְשִׁלְטוֹן לִיב, עָלָה קוֹרִיאַנְטוֹמֶר אֶל
ב אָרֶץ מוֹרוֹן, וְאַסֹּר מַלְחָמָה עַל לִיב. וּבַהֲלָחֵם
קוֹרִיאַנְטוֹמֶר בְּלִיב, הִכָּה לִיב אֶת זְרוּעוֹ וּפָצְעָהּ;
ג אֲף צָבָא קוֹרִיאַנְטוֹמֶר הִשְׁתַּעַר עַל לִיב, וְהוּא נָס
ד אֶל גְּבוֹל חוֹף הַיָּם. וְקוֹרִיאַנְטוֹמֶר רָדָף אַחֲרָיו,
ה לִיב יָצָא עָלָיו לְקָרֵב עַל חוֹף הַיָּם. וְלִיב הִכָּה
ז אֶת צָבָא קוֹרִיאַנְטוֹמֶר, עַד כִּי נָסוּ שְׁנֵית אֵל
ח יַעַר אֲכִישׁ. וְלִיב רָדָף אַחֲרָיו עַד בּוֹאוֹ אֶל
ט שְׂפֵלַת אֲגוֹשׁ; וּבָעֵת מְנוּסָתוֹ מִפְּנֵי לִיב, לָקַח

קוֹרִיאַנְטוֹמֶר אֶת כָּל יוֹשְׁבֵי חֶבֶל הָאָרֶץ הַהוּא,
טו אֲשֶׁר נָס שְׁמָהּ. וְהָיָה בּוֹאוֹ אֶל שְׂפֵלַת אֲגוֹשׁ,
הוּא נִלְחַם בְּלִיב, וְהִכְּהוּ עַד מוֹת. וְאוֹלָם, אָחִי
לִיב יָצָא תַּחֲתָיו עַל קוֹרִיאַנְטוֹמֶר וְהַמַּלְחָמָה
כְּבִדָּה מְאֹד; וְקוֹרִיאַנְטוֹמֶר נָס שְׁנֵית מִפְּנֵי צָבָא
י אָחִי לִיב. וְשֵׁם אָחִי לִיב נִקְרָא שִׁז. וְשִׁז רָדָף
אַחֵר קוֹרִיאַנְטוֹמֶר; וְהוּא הָרַס עָרִים רַבּוֹת, וְהָרַג
יב נָשִׁים וְיִלְדִים, וְאֶת הָעָרִים שָׂרָף. וְהָיָה כִּי נָפַל
פָּחַד מִפְּנֵי שִׁז עַל כָּל הָאָרֶץ; אֲכֹן הִצָּעָקָה עֲבָרָה
בְּכָל הָאָרֶץ, לֵאמֹר: מִי יוּכַל לַעֲמֹד בְּפְנֵי צָבָא
שִׁז? הִנֵּה, מִטַּאטָא הוּא אֶת הָאֲדָמָה מִלְּפָנָיו!
טו וְהָאֲנָשִׁים הַחֲלוּ לָנוֹחַ בְּכָל פְּנֵי הָאָרֶץ וּלְהִתְגַּדֵּד
כ לְצָבָאוֹת. וְהֵם הָיוּ מְפֻלְגִים. חֻלַּקִם בָּרְחוּ אֶל
צָבָא שִׁז וְחֻלַּקִם בָּרְחוּ אֶל צָבָא קוֹרִיאַנְטוֹמֶר.
כא וְכֹה גְדוֹלָה וְאֲרָכָה הִיְתָה הַמַּלְחָמָה, וְכֹה מְמֻשָּׁךְ
הָיָה חֲזִיוֵן הַדְּמִים וְהַטְּבַח, עַד כִּי כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ
כב כָּסוּ בְּגִיּוֹת הַחֲלָלִים. וְכֹה מְהִירָה וְחַפְזָה
הִיְתָה הַמַּלְחָמָה, עַד אֲשֶׁר לֹא נוֹתַר אִישׁ לְקַבֵּר
אֶת הַמֵּתִים, כִּי הֵם צָעְדוּ מִמְּרָחֵץ דָּמִים אֶל
מְרָחֵץ דָּמִים בְּהוֹתִירָם אַחֲרֵיהֶם גּוֹפּוֹת גְּבָרִים
וְנָשִׁים וְיִלְדִים, פְּזוּרוֹת עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, לְהִיּוֹת
כג מְאֻכָּל לְרִמּוֹת הַבֶּשֶׂר. וְצַחֲנָתָם נִשְׁאָה עַל פְּנֵי
הָאָרֶץ, אֲכֹן, עַל כָּל פְּנֵיהֶ; לָכֵן הִתְעַנָּה הָעָם יוֹמָם
כד וְלַיְלָה, מִפְּנֵי הַצַּחֲנָה הַהִיא. וְאוֹלָם שִׁז לֹא חָדַל
מִרְדֵּף אַחֵר קוֹרִיאַנְטוֹמֶר, כִּי נִשְׁבַּע לָקֵם מִיָּדוֹ
אֶת דְּמֵי אָחִיו הַהוּג וּבַעֲבוּר דְּבַר יְהוָה אֶל אֶתֶר
האומר כי לא יפל קוריאנטומר בחרב. וְכֹה
ראים אֲנַחְנוּ כִּי פָקֵדִים יְהוָה בְּמִלָּא חֲמָתוֹ, וְכִי
רִשְׁעָתָם וְתוֹעֲבוֹתֵיהֶם הִכְּנִינוּ אֶת דֶּרֶךְ הַשְׁמָדָתָם
כז הַנִּצָּחִית. וְשִׁז וְרָדָף אַחֵר קוֹרִיאַנְטוֹמֶר מִזְרָחָה,
עַד גְּבוֹל חוֹף הַיָּם. שֵׁם נִלְחַם קוֹרִיאַנְטוֹמֶר בְּשִׁז
כח בְּמִשְׁוֹ שְׁלֹשָׁה יָמִים. וְכֹה נוֹרָאָה הִיְתָה
הַהֲשָׁמָדָה בְּקָרֵב צָבָא שִׁז, עַד כִּי אֲחֻזָּם הִפָּחַד,
וְהָאֲנָשִׁים הַחֲלוּ לָנוֹס מִפְּנֵי צָבָא קוֹרִיאַנְטוֹמֶר
אֶל אָרֶץ קוֹרִיהוֹר; וְהֵם סָחֲפוּ אֶת יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ
אֲשֶׁר עָמְדוּ בְּדֶרֶכָם, אֶת כָּל אֲשֶׁר לֹא הִתְחַבְּרוּ
צ אליהם. וְהֵם נָטוּ אֶת אֲהֻלֵּיהֶם בַּעֲמֶק קוֹרִיהוֹר;
וְקוֹרִיאַנְטוֹמֶר נָטָה אֶת אֲהֻלּוֹ בַּעֲמֶק שוֹר.
ועמק שור היה ליד הגבעה קומנור; על כן
אָסַף קוֹרִיאַנְטוֹמֶר אֶת צָבָאוֹ עַל הַגְּבֵעָה

וַנְטוּ אֶת אֱהֱלֵיהֶם בְּמָקוֹם אֲשֶׁר שָׁמוּ נִקְרָא
 אֹגוֹת. וַחֲלִילִי קוֹרִיאַנְטוֹמֶר נָטוּ אֶת אֱהֱלֵיהֶם
 לִיד הַגִּבְעָה רְמָה; הִיא הַגִּבְעָה אֲשֶׁר בָּהּ הִצְפִּין
 אָבִי מוֹרְמוֹן אֶת כְּתָבִי הַזְכָּרוֹן אֲשֶׁר לִיהוּה,
 אֲשֶׁר קְדוּשִׁים. וְהֵם קָבְצוּ אֶת כָּל הָעָם אֲשֶׁר
 עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ, אֲשֶׁר לֹא נִהְרְגוּ, וְזֹלַת אֶתֶר.
 וְאַתֶּר רָאָה אֶת כָּל מַעֲשֵׂי הָעָם; וְרָאָה כִּי הָעָם
 אֲשֶׁר הָיוּ בְּעַד קוֹרִיאַנְטוֹמֶר נִקְבְּצוּ אֶל צִבְאָ
 קוֹרִיאַנְטוֹמֶר, וְכִי הָעָם אֲשֶׁר הָיוּ בְּעַד שֵׁשׁ נִקְבְּצוּ
 אֶל צִבְאָ שֵׁשׁ. אָכֵן, בְּמִשָּׁו אַרְבַּע שָׁנִים הֵם הָיוּ
 מִקְבָּצִים אֶת הָעָם בְּעֵבֹר יָקוֹחַ לָהֶם אֶת כָּל
 הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָרֶץ, וּבְעֵבֹר יִקְבְּלוּ
 אֶת כָּל הָעֶצְמָה אֲשֶׁר הָיָה לֵאל יָדָם לִקְבֹּל.
 וְהָיָה בְּהַתְקַבֵּץ כָּלָם, אִישׁ-אִישׁ לְצִבְאָ אֲשֶׁר
 חָפְצוּ, עִם נְשִׁיהֶם וְיִלְדֵיהֶם, בְּהִיּוֹת גְּבָרִים,
 נָשִׁים וְיִלְדִים חֲמֻשִׁים בְּכָלִי מַלְחָמָה וּבְמִגְנִים
 וּבְשָׁרְיוֹנֵי חֲזָה וּבִקְוִבָּעִים, וּבְהִיּוֹתָם לְבוּשִׁים
 חֲגוֹר קָרֵב, הֵם יָצְאוּ לִקְרָב, חִיל לִקְרֹאת חִיל;
 וְהֵם נִלְחָמוּ כָּל הַיּוֹם הַהוּא, וְלֹא הָיְתָה הַכְרָעָה.
 וּבִרְדַּת הַלַּיְלָה הֵם הָיוּ יָגְעִים וְשָׁבוּ אֶל מַחֲנוֹתֵיהֶם;
 וְאַחֵר שׁוּבָם אֶל מַחֲנוֹתֵיהֶם הֵם נִשְׁאוּ אֶת קוֹלָם
 בִּלְלֵלָה וְקִינָה עַל אֲבָדוֹן אֲנָשֵׁיהֶם אֲשֶׁר נָפְלוּ. וְהָיוּ
 זַעֲקוּתֵיהֶם וְיִלְלוֹתֵיהֶם וְקִינּוֹתֵיהֶם כֹּה גְדוֹלוֹת,
 עַד כִּי פָלְחוּ אֶת הָאֹיֵר. וְלִמְחָרָת הֵם יָצְאוּ שְׁנִית
 לִקְרָב, וְהָיָה הַיּוֹם הַהוּא גְדוֹל וְנוֹרָא, וְאוֹיְלָם, לֹא
 הָיְתָה הַכְרָעָה. וּבֹבֹא הַלַּיְלָה, הֵם פָּלְחוּ שְׁנִית
 אֶת הָאֹיֵר בְּזַעֲקוּתֵיהֶם וּבִיִּלְלוֹתֵיהֶם וּבִקִּינּוֹתֵיהֶם
 עַל אֲבָדוֹן אֲנָשֵׁיהֶם אֲשֶׁר נָפְלוּ. וְקוֹרִיאַנְטוֹמֶר כָּתַב
 שְׁנִית אֲנִירָת אֶל שֵׁשׁ, וּבִקְשׁוּ כִּי לֹא יָשׁוּב לְהִלָּחֵם,
 כִּי אִם יִקַּח אֶת הַמְּלוּכָה, וְיִחוּס עַל חַיֵּי הָעָם.
 וְהִנֵּה, רוּחַ יְהוָה חָדְלָה לְהִתְאַמֵּץ עִמָּם, וְלִשְׁטֹן
 הָיְתָה שְׁלִיטָה מְלָאָה עַל לֵב הָעָם; כִּי הֵם הָיוּ
 מְסוּרִים לִקְשֵׁי לָבָם וּלְעוֹרוֹן דַּעְתָּם בְּעֵבֹר
 יִשְׁמָדוּ; עַל כֵּן הֵם שָׁבוּ וַיָּצְאוּ לְמַלְחָמָה. וְהֵם
 נִלְחָמוּ כָּל הַיּוֹם הַהוּא; וּכְבוֹא הַלַּיְלָה הֵם יָשְׁנוּ
 עַל חֲרֻבוֹתֵיהֶם. וּבַיּוֹם הַמְּחָרָת הֵם נִלְחָמוּ עַד
 בּוֹא הַלַּיְלָה. וּכְבוֹא הַלַּיְלָה הֵם הָיוּ שְׁפוּרִים מֵעַם,
 כְּשִׁכּוֹר הַלּוּם יוֹן; וְהֵם יָשְׁנוּ שְׁנִית עַל חֲרֻבוֹתֵיהֶם.
 וּבַיּוֹם הַמְּחָרָת הֵם שָׁבוּ לְהִלָּחֵם; וּכְבוֹא הַלַּיְלָה
 הֵם כָּלָם נָפְלוּ בַּחֲרָב, וְזֹלַת חֲמֻשִׁים וְשִׁנִּים מֵאֲנָשִׁי

קוֹמְנוֹר. וְהוּא תָקַע בְּשׁוֹפָר אֶל צִבְאָ שֵׁשׁ לִקְרָאָם
 אֶל הַקְּרָב. וַחֲלִילִי שֵׁשׁ יָצְאוּ לִקְרֹאתָם, וְאוֹלָם הֵם
 שָׁבוּ וְנִהְדָּפוּ; וְהֵם בָּאוּ בְּשִׁנִּית, וּבְשִׁנִּית נִהְדָּפוּ.
 וְהָיָה כִּי הֵם בָּאוּ עוֹד בְּשִׁלִּישִׁית, וְהַמְּלָחָמָה
 כָּבְדָה עַד מָאֵד. וְשֵׁשׁ הָלַם בְּקוֹרִיאַנְטוֹמֶר וּפָצְעוּ
 פָּצְעִים עֲמָקִים רַבִּים. וְקוֹרִיאַנְטוֹמֶר הִתְעַלֵּף
 מֵאֲבוֹד דָּם, וּנִשְׁאוּהוּ מַשֶּׁם, כְּאִלּוּ הָיָה מֵת.
 וְהָיוּ אֲבָדוֹת הַגְּבָרִים וְהַנָּשִׁים וְהַיִּלְדִּים, בְּשִׁנִּי
 הַמַּחֲנוֹת, כֹּה גְדוֹלוֹת עַד כִּי צָוָה שֵׁשׁ אֶת אֲנָשָׁיו
 לְחַדֵּל מִרְדִּיפָה אַחֵר צִבְאָ קוֹרִיאַנְטוֹמֶר;
 עַל כֵּן הֵם שָׁבוּ אֶל מַחֲנֵם.

טו

וְהָיָה אַחֵר אֲשֶׁר רָפָא קוֹרִיאַנְטוֹמֶר מִפָּצְעָיו,
 הוּא זָכַר אֶת דְּבָרֵי אֶתֶר אֵלָיו. וְהוּא רָאָה כִּי
 כָּבֵר נָפְלוּ בַּחֲרָב כְּמֵאֲתִים רְבוּא מַעֲמוֹ, וְנִעְצַב
 לְבוֹ, אָכֵן, נִהְרְגוּ רְבוּא וּרְבֻת גְּבוּרֵי חִיל וְכֹן
 נְשִׁיהֶם וְיִלְדֵיהֶם. וְהוּא הִחֵל לְהִנָּחֵם עַל הָרַע
 אֲשֶׁר עָשָׂה. הוּא זָכַר אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר יָצְאוּ
 מִפִּי כָּל הַנְּבִיאִים; וְרָאָה אֶת אֵלָה אֲשֶׁר קָמוּ
 וְהָיוּ עַד כֹּה, כָּל פָּרֵט וּפָרֵט. וּנִפְשׁוּ אֲבָלָה וּמֵאֲנָה
 לְהִנָּחֵם. וְהוּא כָּתַב אֲנִירָת אֶל שֵׁשׁ וּבִקְשׁוּ לְחוּס
 עַל הָעָם; וְהוּא אָמַר כִּי יִנָּחַ מִיָּדוֹ אֶת הַמְּלוּכָה
 בְּעֵבֹר חַיֵּי בְנֵי הָעָם. וְהָיָה כְּאֲשֶׁר קָבַל שֵׁשׁ אֶת
 הָאֲנִירָת, הוּא כָּתַב אֲנִירָת אֶל קוֹרִיאַנְטוֹמֶר
 וְאָמַר כִּי אִם יִמְסֹר עֲצָמוֹ לְמַעַן יִהְרָגֵהוּ בְּמוֹ
 חֲרָבוֹ, יָחוּס עַל חַיֵּי הָאֲנָשִׁים. וּבְנֵי הָעָם לֹא
 שָׁבוּ מִזַּעֲזָנָם. וְאֲנָשִׁי קוֹרִיאַנְטוֹמֶר עוֹרְרוּ לְכַעַס
 עַל אֲנָשִׁי שֵׁשׁ, וְאֲנָשִׁי שֵׁשׁ עוֹרְרוּ לְכַעַס עַל אֲנָשִׁי
 קוֹרִיאַנְטוֹמֶר; עַל כֵּן נִלְחָמוּ אֲנָשִׁי שֵׁשׁ בְּאֲנָשִׁי
 קוֹרִיאַנְטוֹמֶר. וְכִרְאוֹת קוֹרִיאַנְטוֹמֶר כִּי קְרוּבָה
 שָׁעֲתוֹ לְנָפֹל, הוּא בָּרַח שְׁנִית מִפְּנֵי אֲנָשִׁי שֵׁשׁ.
 וְהוּא בָּא אֶל מִי רִפְלִיאֲנִקוּם; וּמִשְׁמַע הַשֶּׁם
 הַהוּא גְדוֹל אוֹ רַב מִכָּל. וְהָיָה בְּבוֹאָם אֶל מָקוֹם
 הַמִּים הָאֵלָה, הֵם נָטוּ אֶת אֱהֱלֵיהֶם; וְשֵׁשׁ אָף
 הוּא נָטָה אֶת אֱהֱלֵי יָדָם; לָכֵן הֵם יָצְאוּ לְמַחָרָת
 אֶל הַקְּרָב. וְהֵם נִלְחָמוּ מַלְחָמָה קָשָׁה מָאֵד,
 וְקוֹרִיאַנְטוֹמֶר נִפְצַע שְׁנִית, וְהִתְעַלֵּף מֵאֲבוֹד
 דָּם. וַחֲלִילִי קוֹרִיאַנְטוֹמֶר הִשְׁתַּעֲרוּ עַל חִילוֹת
 שֵׁשׁ, וְהִכּוּם וְהִנִּיסוּם מִפְּנֵיהֶם. וְהֵם נָסוּ דְרוֹמָה,

קוריאנטומר, וְשֵׁשׁ וְתִשְׁעָה מֵאֲנָשֵׁי שׁוֹ. וּבְלִילָה הַהוּא הֵם יָשְׁנוּ עַל חֲרֻבוֹתֵיהֶם, וְלִמְחָרָת שָׁבוּ לְהִלָּחֵם; וְהֵם נִלְחְמוּ בִּרְבֹּבָה בְּחֲרֻבוֹתֵיהֶם וּבִמְגִנֵּיהֶם כָּל הַיּוֹם הַהוּא. וּכְבוֹא הַלֵּילָה נִוְתְּרוּ שְׁלִשִּׁים וּשְׁנַיִם מֵאֲנָשֵׁי שׁוֹ וְעֶשְׂרִים וְשִׁבְעָה מֵאֲנָשֵׁי קוֹרִיאָנְטוֹמֶר. וְהֵם אָכְלוּ וַיִּשְׁנוּ וְהִתְכַּוְּנוּ לְקִרְאָת הַמּוֹת אֲשֶׁר לִמְחָרָת. וְהֵם הָיוּ אֲנָשִׁים גְּדוֹלֵי מִדּוֹת וְחִזְקִים כְּכַח גְּבָרִים. וְהֵם נִלְחְמוּ בְּמִשְׁפָּחָ שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת וְנִפְּלוּ מִתַּעֲלָפִים מֵאֲבוֹד דָּם. וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הִתְאַוְּשׁוּ אֲנָשֵׁי קוֹרִיאָנְטוֹמֶר עַד כִּי יָכְלוּ לְהִלָּחֵם, הֵם עָמְדוּ לְהַמְלִיט עַל נַפְשָׁם; וְהָיָה קֹם שׁוֹ, וְכֵן אֲנָשָׁיו, וְהוּא נִשְׁבַּע בְּחַמְתּוֹ כִּי יִהְיֶה אֶת קוֹרִיאָנְטוֹמֶר, וְלֹא יֵאָבֵד בְּחֶרֶב. עַל כֵּן הוּא רָדַף אַחֲרֵיהֶם, וְהִשְׁיִגָם לִמְחָרָת; וְהֵם שָׁבוּ לְהִלָּחֵם בְּחֶרֶב. וְהָיָה בְּנִפְּלָם כָּלָם בְּחֶרֶב, זֹלַת

קוריאנטומר וְשֵׁשׁ וְתִשְׁעָה מֵאֲנָשֵׁי שׁוֹ. וּבְלִילָה הַהוּא הֵם יָשְׁנוּ עַל חֲרֻבוֹתֵיהֶם, וְלִמְחָרָת שָׁבוּ לְהִלָּחֵם; וְהֵם נִלְחְמוּ בִּרְבֹּבָה בְּחֲרֻבוֹתֵיהֶם וּבִמְגִנֵּיהֶם כָּל הַיּוֹם הַהוּא. וּכְבוֹא הַלֵּילָה נִוְתְּרוּ שְׁלִשִּׁים וּשְׁנַיִם מֵאֲנָשֵׁי שׁוֹ וְעֶשְׂרִים וְשִׁבְעָה מֵאֲנָשֵׁי קוֹרִיאָנְטוֹמֶר. וְהֵם אָכְלוּ וַיִּשְׁנוּ וְהִתְכַּוְּנוּ לְקִרְאָת הַמּוֹת אֲשֶׁר לִמְחָרָת. וְהֵם הָיוּ אֲנָשִׁים גְּדוֹלֵי מִדּוֹת וְחִזְקִים כְּכַח גְּבָרִים. וְהֵם נִלְחְמוּ בְּמִשְׁפָּחָ שְׁלֹשׁ שָׁעוֹת וְנִפְּלוּ מִתַּעֲלָפִים מֵאֲבוֹד דָּם. וְהָיָה כְּאֲשֶׁר הִתְאַוְּשׁוּ אֲנָשֵׁי קוֹרִיאָנְטוֹמֶר עַד כִּי יָכְלוּ לְהִלָּחֵם, הֵם עָמְדוּ לְהַמְלִיט עַל נַפְשָׁם; וְהָיָה קֹם שׁוֹ, וְכֵן אֲנָשָׁיו, וְהוּא נִשְׁבַּע בְּחַמְתּוֹ כִּי יִהְיֶה אֶת קוֹרִיאָנְטוֹמֶר, וְלֹא יֵאָבֵד בְּחֶרֶב. עַל כֵּן הוּא רָדַף אַחֲרֵיהֶם, וְהִשְׁיִגָם לִמְחָרָת; וְהֵם שָׁבוּ לְהִלָּחֵם בְּחֶרֶב. וְהָיָה בְּנִפְּלָם כָּלָם בְּחֶרֶב, זֹלַת

ספר מורוני

מורוני כותב חקי כנסיה הקדושים בקרב עמו. הוא רושם כמה מדברי אביו מורמון. הוא מדבר אל הגוים והלמנים אשר יהיו באחרית הימים. (בערך 401-421 לספירה.)

ב הוא קרא להם בשמותיהם, לאמר: קראו אל האב בשמי בתפלה אדירה, ואחר עשותכם כן, תמלאו כח לתת את רוח הקדש לזה אשר על ראשו תסמכו את ידיכם. בשמי תתנוה כי זה יעשו שליחי. אלה הדברים אשר דבר המשיח אליהם בעת הופעתו הראשונה; והיה כי לא שמעוהו המון העם, אף התלמידים שמעו. ועל כל אשר סמכו את ידיהם נחה רוח הקדש.

ג

א וזה אפן סמיכת כהנים ומורים אשר ערכו התלמידים, המה אשר נקראו זקני הכנסיה: ב אחר אשר התפללו אל האב בשם המשיח, הם סמכו את ידיהם עליהם וזה אמרו: ג בשם ישוע המשיח, הנני מסמיכך להיות כהן, א, אם יהיה מורה, הנני מסמיכך להיות מורה, להטיף לתשובה ולמחילת חטאים על ידי ישוע המשיח, באמונה מתמידה בשמו עד הקץ. אמן. ד באפן הזה הם הסמיכו כהנים ומורים כחסדי

א

א ועתה, אני, מורוני, אחר אשר כליתי לרשם את קצור קורות עם ירד, התכונתי לחדל מכתב; אף עדיו לא כלו ימי, ואיני מתודע אל הלמנים פן ישמידוני. כי הנה המלחמות ביניהם קשות ועזות עד מאד, ומפני שנאתם מוציאים הם להורג כל נפיי אשר לא יכחש במשיח. ואני, מורוני, לא אכחש במשיח; לכן נודד אני אל כל מקום אשר אוכל למצא בו מקלט לנפשי. לכן, אכתב דברים אחדים נוספים, אשר לא ככונתי הקודמת, כי התכונתי שלא להוסיף כתב. אף אני כותב דברים אחדים נוספים אשר אולי יהיו, ביום אשר יבוא, בעלי ערך בעיני אחי הלמנים, כרצון יהוה.

ב

א דברי המשיח אשר דבר אל תלמידיו, שנים העשר אשר בחרם, בסמכו את ידיו עליהם.

אֱלֹהִים וקריאתו אֶל בְּנֵי הָאָדָם; וְהֵם הִסְמִיכוּם
בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אֲשֶׁר בָּהֶם.

ד

א וְהָהָאפֹן אֲשֶׁר עַל פִּי שְׁמֹשׁוּ בַקֹּדֶשׁ וְקִנְיָהֶם
וְכִהְנִיָּהֶם אֶת בֶּשֶׂר הַמְּשִׁיחַ וְדָמוֹ לְחֻבְרֵי
הַכִּנְסָיָה; וְהֵם הִגִּישׁוּ אוֹתָם כְּפִי מִצְוֹת הַמְּשִׁיחַ.
ב לָכֵן יוֹדְעִים אֲנַחְנוּ כִּי הָאפֹן הַזֶּה נָכוֹן; וְהִזְקֵן אוֹ
ג הַכֹּהֵן שְׁמֵשׁ בָּזֶה: הֵם כָּרְעוּ בָרֹךְ עִם חֻבְרֵי
הַכִּנְסָיָה וְהִתְפַּלְלוּ אֶל הָאֵב בְּשֵׁם הַמְּשִׁיחַ,
א לֵאמֹר: אָנָּה, אֱלֹהִים, אֵב הָעוֹלָמִים, מִבְּקָשִׁים
אֲנַחְנוּ מִמֶּךָ בְּשֵׁם בְּנֶךָ, יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, כִּי תִבְרָךְ
אֶת הַלֶּחֶם הַזֶּה וְתִקְדָּשׁוּ בְּעֶבֶר נֶפֶשׁ כָּל
הָאוֹכְלִים מִמֶּנּוּ; לְמַעַן יִזְכָּר גּוֹי בְּנֶךָ
וְיַעֲבִידוּ לְפָנָיִךָ, אֱלֹהִים, אֵב הָעוֹלָמִים, כִּי תַפְצִיץ
הֵם לְקַחַת עֲלֵיהֶם אֶת שֵׁם בְּנֶךָ, וְלִזְכָּרוֹ תָּמִיד,
וְלִשְׁמֹר אֶת מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר צִוָּם, לְמַעַן תִּשְׁכַּן
רוּחוֹ עִמָּם תָּמִיד. אָמֵן.

ה

א וְהָה סֵדֶר הַגִּשְׁת הַיּוֹן: הֵם לָקְחוּ אֶת הַכּוֹס
ב וְאָמְרוּ: אָנָּה, אֱלֹהִים, אֵב הָעוֹלָמִים, מִבְּקָשִׁים
אֲנַחְנוּ מִמֶּךָ בְּשֵׁם בְּנֶךָ, יֵשׁוּעַ הַמְּשִׁיחַ, כִּי תִבְרָךְ
אֶת הַיּוֹן הַזֶּה וְתִקְדָּשׁוּ בְּעֶבֶר נֶפֶשׁ כָּל הַשּׁוֹתִים
מִמֶּנּוּ; לְמַעַן יַעֲשׂוּ זֹאת לִזְכָּר דָּם בְּנֶךָ, אֲשֶׁר
נִשְׁפָּךְ לְמַעַנָם, וְיַעֲבִידוּ לְפָנָיִךָ, אֱלֹהִים, אֵב
הָעוֹלָמִים, כִּי הֵם זֹכְרִים אוֹתוֹ תָּמִיד, לְמַעַן
תִּשְׁכַּן רוּחוֹ עִמָּם. אָמֵן.

ו

א וְעַתָּה אֲדַבֵּר עַל הַטְּבִלָּה. הִנֵּה, זְקֵנִים, כְּהֵנִים
וּמוֹרִים הַטְּבִלּוֹ; וְהֵם לֹא הַטְּבִלוּ כִּי אִם בַּהֲבִיאָם
ב אֶת פְּרִים, הַמַּעֲבִיד כִּי רֵאוּיִים הֵם לָקֹךְ. וְהֵם אֵף
ג לֹא קִבְּלוּ אִישׁ לְהַטְבִּילָה, כִּי אִם אֶת הַבָּאִים בָּלֵב
ד נִשְׁבָּר וּבְרוּחַ נִכְאָה, אֲשֶׁר הִעִידוּ לְפָנָי הַכִּנְסָיָה
א כִּי אָכֵן נִחְמוּ עַל כָּל חֲטָאֵיהֶם. וְלֹא הִתְקַבַּל
אִישׁ לְהַטְבִּיל, בְּלִיתִי אִם קִבַּל עָלָיו אֶת שֵׁם
הַמְּשִׁיחַ וְגָמַר אֲמָר בְּנִפְשׁוֹ לְשָׁרְתוֹ עַד הַקֵּץ.
ז וְאַחֵר אֲשֶׁר הַטְּבִלוּ הַמְּקַבְּלִים לְהַטְבִּילָה וּנְפַעְלוּ
וְטָהְרוּ בְּכַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, הֵם נִמְנוּ עִם אֲנָשִׁי

כְּנִסִּית הַמְּשִׁיחַ; וּשְׁמוֹתֵיהֶם נִרְשְׁמוּ, לְמַעַן
יִזְכָּרוּ וְיִתְפַּלְּלוּ עַל יְדֵי דְבַר אֱלֹהִים הַטּוֹב,
לְנִצָּרָם בְּדֶרֶךְ הַיֵּשֶׁר וּלְשִׁמְרָם תָּמִיד נְזָהִרִים
בַּתְּפִלָּה בְּשִׁימָם אֶת מִבְטָחָם רַק עַל סִגְלוֹת
הַמְּשִׁיחַ, אֲשֶׁר הוּא מִסַּד אֲמוּנָתָם וּמִשְׁלִימָה.
ה וְקֵהֵל הַכִּנְסָיָה הַתְּכַנֵּס לְעֵתִים קְרוֹבוֹת לְצוּם
וּלְהַתְפַּלֵּל וּלְשׁוּחַח אִישׁ עִם רֵעֵהוּ עַל דְּבַר
טוֹבוֹת נִשְׁמָתָם. וְהֵם נִפְגְּשׁוּ לְעֵתִים קְרוֹבוֹת
י לְאֹכֵל לֶחֶם וּלְשִׁתּוֹת יַיִן, לִזְכָּר הָאֲדוֹן יֵשׁוּעַ.
ז והֵם הִקְפִּידוּ כִּי לֹא יִהְיֶה כָל עוֹוֹן בְּקִרְבָּם;
וְכָל אֲשֶׁר נִמְצָא עוֹשֶׂה עוֹוֹן, הָאִשֶּׁם לְפָנָי
הַזְּקֵנִים עַל יְדֵי שְׁלִשָּׁה עֲדִים חֻבְרֵי הַכִּנְסָיָה,
וְאִם לֹא שָׁב מִרְעֵתוֹ וְלֹא הִתְוַדָּה, נִמְחָה שְׁמוֹ
ח וְהוּא לֹא נִמְנָה עִם הַמְּשִׁיחַ. וְאוּלָם בְּכָל
ט עֵת אֲשֶׁר שָׁב הַחוּטָא מִרְעֵתוֹ, וּבִקֵּשׁ סְלִיחָה
בְּכֹנֶה כְּנֵה, נִסְלַח לוֹ. וְאִסְפוּתֵיהֶם נִהְלּוּ עַל
יְדֵי חֻבְרֵי הַכִּנְסָיָה לְפִי דֶרֶךְ פְּעֻלַּת הָרוּחַ וְעַל יְדֵי
כַח רוּחַ הַקֹּדֶשׁ; כִּי אָכֵן, כְּפִי אֲשֶׁר הִנְהִיגָם כַּח
רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, אִם לְהַטְפָּה וְאִם לְתוֹכְחָה, אִם
לְתַפְּלָה אוֹ לְתַחֲנוּה, וְאִם לְשִׁירָה, כֹּן נַעֲשֶׂה.

ז

א וְעַתָּה, אָנִי, מוֹרוֹנִי, אֲכַתֵּב מַעַס מִדְּבַרֵי אָבִי,
מוֹרְמוֹן, אֲשֶׁר דִּבֶּר עַל אֲמוּנָה, תְּקוּהָ וְחֻסְדָּה. כִּי
בָאפֹן הַזֶּה הוּא דְבַר אֵל הָעָם בַּעַת לְמַדּוֹ אוֹתָם
בְּבֵית הַכִּנְסָתָא אֲשֶׁר בָּנוּ לְהִיטֵת מְקוֹם עֲבֹדַת
ב הַקֹּדֶשׁ: הִנֵּה, אָנִי, מוֹרְמוֹן, אֲדַבֵּר אֲלֵיכֶם,
אֲחֵי הַיִּזְקָרִים; וּבִזְכוּת אֱלֹהִים הָאֵב וְאֲדוֹנֵנוּ יֵשׁוּעַ
הַמְּשִׁיחַ וּרְצוֹנוֹ הַקֹּדֶשׁ וּמִפְּנֵי מִתַּת קְרִיאתוֹ לִי,
ג מִרְשָׁה אָנִי לְדַבֵּר אֲלֵיכֶם הַפַּעַם. עַל כֵּן אֲדַבֵּר
אֲלֵיכֶם, אֲשֶׁר חֻבְרֵי הַכִּנְסָיָה וְחִסְיָדֵי הַמְּשִׁיחַ
אַתֶּם, וְשׁוֹחֲרֵי הַשְּׁלוֹם אֲשֶׁר קִנְיָתָם דִּי תְּקוּהָ,
אֲשֶׁר עַל יְדֵיהָ תִּכְנְסוּ אֶל מְנוּחַת יְהוָה, מִעַתָּה
ד וְעַד מְנוּחַתְכֶם עִמּוֹ בְּשִׁמְיָם. וְהִנֵּה, אֲחֵי, יַעֲן
אֲשֶׁר הוֹלְכִים אַתֶּם בְּשְׁלוֹם עִם בְּנֵי הָאָדָם, מִגִּית
ה אָנִי זֹאת עֲלֵיכֶם. כִּי זֹכֵר אָנִי אֶת דְּבַר אֱלֹהִים
הָאוֹמֵר: עַל פִּי מַעֲשִׂיהֶם תִּכְיָרוּם; כִּי אִם טוֹבִים
ז מַעֲשִׂיהֶם, אֵף הֵם טוֹבִים. כִּי כֹה אָמַר אֱלֹהִים:
לֹא יוֹכֵל אִישׁ אֲשֶׁר רָע הוּא לַעֲשׂוֹת טוֹב; כִּי
בַּהֲגִישׁוֹ מִנְחָה, אוֹ בַּהֲתַפְּלָלוֹ אֶל אֱלֹהִים, וְלֹא

הטוב, אכן, אף לא אחד; וכן אין מלאכיו
 עושים זאת; אף לא אלה המקבלים עליהם
 את שלטונם. ועתה, אחי, יען אשר יודעים
 אתם את האור אשר על ידי תשפטו, והוא
 אור המשיח, השמרו לכל תטעו במשפט;
 כי באותו המשפט אשר תשפטו, תשפטו אף
 אתם. על כן אני מפציר בכם, אחים, כי תחקרו
 בשקידה באור המשיח, למען תדעו להבחין בין
 טוב ובין רע; ואם תחזיקו בכל דבר טוב, ולא
 תגנוהו, יהיה תהיו בני המשיח. עתה, אחי,
 איך יכולים אתם להחזיק בכל דבר טוב?
 הנני בא אל אותה האמונה, אשר עליה אמרתי
 כי אדבר; ואני לכן את הדרך אשר בה תוכלו
 להחזיק בכל דבר טוב. כי הנה, אלהים, היודע
 את כל הדברים, כי מעולמי עולמים הוא, שלח
 מלאכים לשמש לפני בני האדם, לגלות להם
 בדבר בוא המשיח. והן במשיח בוא יבוא כל
 דבר טוב. ואלהים אף הודיע לנביאים כמו פיו
 כי המשיח בוא יבוא. והנה, בדרכים שונות
 הראה אלהים דברים טובים לבני האדם; וכל
 הדברים אשר הם טובים, מאת המשיח הם
 באים; לולא זאת, היו האדם בני נפלים, ואף
 דבר טוב אחד לא היה בא אליהם. על כן,
 על ידי שרות המלאכים, ועל ידי כל דבר
 היוצא מפי אלהים, החלו בני אדם להאמין
 במשיח. וכך, על ידי האמונה, הם החזיקו בכל
 דבר טוב; וזה היה עד בוא המשיח. ואחר
 בואו נושעו בני אדם אף על ידי האמונה
 בשמו; ועל ידי האמונה הם נהיו לבני אלהים.
 וחי המשיח, כי דבר הוא את הדברים האלה
 אל אבותינו, לאמר: כל דבר אשר הוא טוב,
 אשר תבקשו מן האב בשמי, באמונתכם כי
 אכן תקבלוהו, עשה יעשה לכם. על כן, אחי
 היקרים, האם חדלו נסים יען אשר עליה
 המשיח השמימה וישב לימין אלהים, לדרש
 מן האב את זכויות רחמי על בני האדם?
 כי הוא, אכן, ספק את תכלית החוק, והוא
 דורש את זכות כל אלה אשר יש להם אמונה
 בו. והמאמינים בו ידבקו בכל דבר טוב; על כן
 הוא מליץ ישר לבני האדם, והוא שוכן מרומים

בכונת אמת, לא יפיק כל תועלת. כי הנה,
 לא תחשב לו זאת לצדקה. כי הנה, בתת איש
 אשר הוא רע מנחה, בחסר רצון נותנה.
 על כן היא נחשבת לו כאלו החזיקה לעצמו;
 לכן נחשב הוא רשע לפני אלהים. וכמו כן
 נחשבת היא רעה לאדם, אם מתפלל הוא
 ולא בכונת לב אמתית; אכן, לא תועיל
 זאת מאומה כי לא יקבל אלהים כמות אלה.
 על כן, לא יוכל איש אשר הוא רע לעשות
 טוב; ואף לא יתן מתן טוב. הן לא יוכל מעין
 מר לתת מים טובים; וכמו כן לא יוכל מעין טוב
 לתת מים מרים. על כן, לא יוכל איש אשר הוא
 עבד לשטן ללכת אחר המשיח; כי אם ילך הוא
 אחר המשיח, אין הוא יכול להיות עבד לשטן.
 על כן, כל הדברים אשר טובים הם, מאת
 אלהים הם באים, ואשר רעים, מאת השטן
 הם; כי השטן הוא אויב לאלהים ונלחם בו
 תמיד; אכן, קורא הוא ומפתה לחטא, ולעשות
 את אשר הוא רע תמיד. אף הנה, זה אשר
 מאת אלהים הוא, קורא ומושך לעשות תמיד
 את הטוב; לכן כל דבר הקורא ומושך לעשות
 טוב, ולאהב את אלהים ולעבדו, בהשראת
 אלהים הוא. על כן, השמרו, אחי היקרים,
 לכל תדונו את אשר הוא רע כאלו מאלהים
 הוא, או את הטוב ואשר מאלהים, כאלו מאת
 השטן הוא. כי הנה, אחי, נתון הוא זה לכם
 לשפט, למען תדעו להבחין בין טוב ובין רע;
 והדרך לשפט כה פשוטה, למען תדעו בידיעה
 מחלטת, כפי הבחינתם בין אור היום לחשכת
 הלילה. כי הנה, רוח המשיח נתונה לכל אדם,
 בעבור יבחין בין טוב ובין רע, לכן אני מראה
 לכם את הדרך לשפט; כל דבר הקורא לעשות
 טוב והמסב את הדעת להאמין במשיח, יוצא
 הוא מאת כח המשיח ומתתו; לכן תדעו ידיעה
 מחלטת כי מאת אלהים הוא. ואולם כל דבר
 המסב את דעת בני האדם לעשות רע, ולא
 להאמין במשיח, כי אם לכחש בו ולא לעבד
 את אלהים, דעו בידיעה מחלטת כי מאת
 השטן הוא. כי באפן הזה פועל השטן. כי אין
 הוא מסב דעת אף אדם אחד לעשות את

בו, אינכם ראויים להמנות עם עם כְּנִסְיָתוֹ.
 ועוד, אחי היקרים, רצוני לדבר אליכם על
 תקוה; כי איך תוכלו לקנות אמונה אם אין לכם
 תקוה? ומה הוא אשר תקוו לו? הנני אומר
 לכם, כי תהיה לכם תקוה על ידי כפרת המשיח
 וכח תחיתו מן המתים, להנשא לחיי עולם;
 וזאת מפני אמונתכם בו כפי דבר בריתו.
 על כן, אם יש לאדם אמונה, הכרח כי תהיה לו
 תקוה; כי בלי אמונה לא יכולה להיות כל תקוה.
 ועוד, הנני אומר לכם כי לא תהיה לאדם אמונה
 ותקוה, כי אם בהיותו ענו ושפל רוח. ואם לא
 יהיה כן לשוא אמונתו ותקוהו, כי שום איש
 איננו נרצה לפני אלהים, כי אם הענו ושפל
 הרוח; ואם יהיה איש ענו ושפל רוח, ומתודה
 בכח רוח הקדש כי ישוע הוא המשיח, הכרח
 כי יהיה לו חסד, כי אם אין לו חסד כריק הוא;
 על כן חייב להיות לו חסד. וחסד הוא סבלן
 ואדיב ואיננו צר עין ואיננו מתנפח בגאווה,
 איננו מבקש בעבור עצמו ואיננו מתעורר
 בקלות לכעס ואיננו זומם רע ואין לו ששון
 בעוון; כי אם הוא שמח באמת ונושא בכל
 משא ומאמין לכל ומקנה לכל ומתמיד
 באיתנותו בפני הכל. לכן, אחי היקרים,
 אם אין בככם חסד, פריק אתם, כי לעולם אין
 החסד כושל. על כן דבקו בחסד, אשר הוא
 הגדול מכל, כי הכל יכשל וימוט; ואולם החסד
 הוא אהבת המשיח הזכה, המתמידה לעולם;
 וכל אשר ימצא בו חסד ביום האחרון, טוב
 יהיה לו. על כן, אחי היקרים, התפללו אל האב
 בכל עצמת לבבכם, בעבור תמלאו באהבה
 הזאת, אשר העניק הוא לכל ההולכים הנאמנים
 אחר בנו. ישוע המשיח, בעבור תהיו לבני אלהים;
 ובעבור נהיה כמוהו כאשר יופיע, ונראהו כאשר
 הוא; ובעבור נקנה לנו את התקוה הזאת
 ונשחר, אכן, כפי אשר הוא טהור אמן.

ח

א זאת אגרת אבי, מורמון, אשר כתב אלי, מורוני;
 והיא נכתבה אלי זמן מה לאחר הקראי לשרות.
 ב וכה הוא כתב אלי לאמר: בני אהובי, מורוני,

כט לעולם. החדלו נסים, אחי היקרים, מפני
 עשותו זאת? הנני אומר לכם, לא! אף מלאכים
 ל לא חדלו לשמש לפני בני האדם. כי הנה
 המלאכים סרים אל משמעתו, לשמש בדבר
 אשר יצו, בהתגלותם לאנשי אמונה איתנה
 ודעה מוצקה בכל צורת קדשת אלהים.
 לא ותפקיד שרותם הוא לקרא את בני האדם
 לתשובה, ולקום ולעשות את עבודת בריתות
 האב, אשר פרת לבני האדם, לפנות בתוכם את
 הדרך, על ידי הודעת דבר המשיח אל כלי יהוה
 לב הנבחרים, למען יעידו עדותם עליו. ובעשותם
 כן מכין יהוה אלהים את הדרך לשאר האדם,
 למען יאמינו במשיח, וכה תקנה רוח הקדש
 שביה בלבם, כפי כחה. ובאפן הזה מקים
 האב את הבריתות אשר פרת לבני האדם.
 לג וכה אמר המשיח: אם תהיה לכם אמונה בי,
 עמוד יעמד לכם כחכם לעשות את כל אשר
 לד אמצא אהו לנכון. וכן אמר: שובו, כל אפסי
 ארץ, ובואו אלי, והטבלו בשמי, וקנו לכם
 לה אמונה בי, בעבור תושעו. ועתה, אחי היקרים,
 אם אכן נכונים הדברים אשר דברתי אליכם,
 ואלהים יראה לכם בכח וברב תפארה ביום
 האחרון כי אמת הם, ואם כן הדבר האם חדל
 לו יום הנסים? החדלו מלאכים להופיע אל בני
 האדם? וכי מנע אלהים מבני האדם את כח
 רוח הקדש? וכי ישעה זאת כל עוד ימשך הזמן,
 או כל עוד תהיה הארץ קיימת, או כל עוד יהיה
 לו על פניה איש אחד אשר יש להושיעו? הנני
 אומר לכם, לא! הן על ידי האמונה נעשים
 נסים; ועל ידי האמונה מופיעים מלאכים
 ומשמיים לפני בני אדם; לכן, אלו חדלו
 הדברים האלה, או לבני האדם, כי זאת
 לה מפני חסר אמונה והכל לשוא. כי אין איש
 יכול להושע, בדברי המשיח, כי אם בהיות לו
 אמונה בשמו; לכן, אלו חדלו הדברים האלה,
 חדלה אף האמונה; ומה נורא מצב בני האדם
 לו כי מצבם הוא כאלו לא חלה גאלה. אך הנה,
 אחי היקרים, סבור אני כי טובים אתם מזה,
 יעו אשר רואה אני כי הנכם בעלי אמונה
 במשיח מפני ענותכם; כי אם אין לכם אמונה

אני שמח מאד כי נשא אדוניך ישוע המשיח
פניו אליך, וקראך לשרותו ולעבודת קדשו.
אני זוכר אותך תמיד בתפילתי ומתפלל תמיד
אֶל אֱלֹהִים, הָאֵב, בָּשֶׁם בְּנוּ הַקְדוֹשׁ, יֵשׁוּעַ,
כי בטובו אשר ללא קץ ובחסדו ישמרה על
ידי התמידת האמונה בשמו עד הקץ. ועתה,
בני, אדבר אליך בענין המעציבני עד מאד;
כי צר לי על המחלוקות אשר התעוררו
בקרבכם. כי, אם נודעה לי האמת, היו
בקרבכם מחלוקות באשר להטבלת ילדיכם
הקטנים. והנה, בני, רצוני כי תעמל בשקידה
למען תוסר השגיאה הגדולה הזאת מתוכם,
כי לתכלית הזאת כתבתי את האגרת הזאת.
כי מיד אחר אשר נודעו לי הדברים האלה
עליכם, דרשתי ביהוה על הענין הזה. ודבר
יהוה היה אלי בכח רוח הקדש, לאמר:
שמע את דברי המשיח, גואלך, אדוניך
ואלהיך. הן לא באתי אל העולם לקרא את
הצדיקים לתשובה, כי אם את החוטאים. לכן,
הבריאים צריכים רופא, כי אם החולים. לכן,
ילדים קטנים הם תמים, כי אינם יכולים לבצע
חטא; על כן, מוסרת מהם בי קללת אדם, ואין
היא תקפה לגביהם; וכן בי מוסר חק המילה.
ובאפן הזה גלתה לי רוח הקדש את דבר אֱלֹהִים;
לכן, בני האהוב, יודע אני כי הטבלתכם ילדים
קטנים היא לעג לרש לפני אֱלֹהִים. והנני אומר
לך כי את הדבר הזה תלמדו: תשובה והטבלה
הן לאשר נושאים באחריות ויכולים לבצע
חטא; אכן, למדו הורים כי עליהם לשוב מחטא
ולהטבל, ולהשפיל עצמם כילדיהם הקטנים,
והם יושעו בלם, עם ילדיהם הקטנים. וחובת
התשובה ואף הטבילה לא חלה על ילדיהם
הקטנים. הן הטבלה היא לשם תשובה בעבור
קיום המצוות למחילת חטאים. אף ילדים
קטנים חיים במשיח, אכן, מיסוד העולם;
ולוא כן היה אֱלֹהִים אל נושא פנים, ואף
אל משתנה ומפלה בין אנשים; הן מה רבים
הילדים הקטנים אשר מתו בלא הטבלה!
על כן, לולא נושעו ילדים קטנים בלי הטבלה,
היו יורדים הם אל שאול נצחי. הנני אומר לך,

כי הסובר כי על ילדים קטנים להטבל שרוי
במרת רש ובכבלי עוון, כי אין לו כל אמונה,
או תקנה, ואף לא חסד; על כן אם יכרת וזאת
מחשבתו, שאולה ירד. כי נוראה רשעת
האומר כי אֱלֹהִים מושיע ילד אחד מפני
הטבלה, ואלו זולתו יאבד כי אינו מטבל.
אוי לאלה המעוותים את דרכי יהוה באפן הזה,
כי הם יאבדו אם לא ישובו מחטאיהם. הנני
מדבר בתקף, כי לי הסמכות מאת אֱלֹהִים;
אינני ירא מה יעשה לי אדם; כי אהבה שלמה
מסירה כל מורא. הן מלאתי חסד, אשר הוא
אהבת עולם; על כן כל הילדים שוים בעיני.
אכן, אוהב אני ילדים קטנים אהבה שלמה;
וכלם שוים ובהם חלק בישועה. כי יודע
אני כי אין אֱלֹהִים נושא פנים, ואף איננו הויה
משתנה; וכי הוא בלתי משתנה, מעולם ועד
עולמי עולמים. אין ילדים קטנים יכולים
לשוב מחטא; לכן רשעה נוראה לשלל מהם
את חמלת אֱלֹהִים הזכה, כי הם בלם חיים בו
מפני חמלתו. והאומר כי על ילדים קטנים
להטבל, מכחש בחמלת המשיח, ושלל את
הכפרה אשר מאתו ואת כח גאלתו. אוי לכאלה
כי הם בסכנת מות, שאול ויסורי עולם. אומר
אני זאת בתקף, כאשר צוני אֱלֹהִים. שמעו את
דברי ושייתו לבכם להם, לבל יעמדו עליכם
לפני כס המשפט אשר למשיח. הן כל הילדים
הקטנים חיים במשיח, וכן כל אלה אשר הם
בלי חק. כי כח הגאלה בא על כל אשר אין
החק חל עליהם; על כן זה אשר לא נמצא
אשם, או אשר אין עליו כל הרשעה, איננו יכול
לשוב מחטא; ואין כל תועלת בהטבלתו; כי זה
לעג לפני אֱלֹהִים, ולכחש ברחמי המשיח ובכח
רוח קדשו, ולשים מבטח במעשים ריקים.
הנה, בני, אין לעשות את הדבר הזה; כי תשובה
היא לאשר חל עליהם אשם או לאשר מקללים
על פריצת החק. ובכפרי התשובה הם הטבלה;
והטבלה באה על ידי אמונה לקיום המצוות.
וקיום המצוות מביא מחילת חטאים. ומחילת
חטאים מביאה עונה ושפלות רוח; ומפני עונה
ושפלות רוח באה לשרות רוח הקדש. והיא

שְׂרִיצָה; וְהָיוּ בָהֶם גְּבָרִים נָשִׁים וְיִלְדִים.
 וְאֵת בְּעָלֵי הַנָּשִׁים הָאֵלֶּה וְאֵת אֲבוֹת הַיִּלְדִּים
 הֵם הָרְגוּ; וְהֵם מֵאֲכִילִים אֶת הַנָּשִׁים בְּבָשָׂר
 בַּעֲלֵיהֶן, וְאֵת הַיִּלְדִּים בְּבָשָׂר אֲבוֹתֵיהֶם; וְאִין
 הֵם מִשְׁקִים אוֹתָם מִיָּם, כִּי אִם מֵעֵשׂ. וְאִף כִּי
 גְדוֹלָה תוֹעֵבַת הַלְמָנִים הַזֹּאת, אִין הִיא עוֹלָה עַל
 תוֹעֵבַת אֲנָשֵׁינוּ בְּמִוְרִיאָנוּס. כִּי הִנֵּה, הֵם שָׁבוּ
 רְבוֹת מִבְּנוֹת הַלְמָנִים; וְאַחֵר אֲשֶׁר שָׁלְלוּ מֵהֶן
 אֶת הַיָּקָר וְהַנֶּעֱלָה מִכָּל, אֶת צְנִיעוּתָן וְתַמְתָּן,
 וְאַחֵר עֲשׂוֹתָם אֶת הַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה, הֵם רָצְחוּ
 אוֹתָן בְּאִפְן אֲכֹרִי מָאֵד, בַּעֲנוּתָם אֶת גּוֹפֶן עַד
 מוֹת; וְאַחֵר עֲשׂוֹתָם כֵּן, הֵם טוֹרְפִים אֶת בָּשָׂרָן
 כְּמוֹ חַיּוֹת טָרֵף, מִפְּנֵי קָשִׁי לִבָּם. וְהֵם עוֹשִׂים זֹאת
 כְּאוֹת גְּבוּרָה. אָהֵה, בְּנֵי אֱהוֹבִי, אֵיכָה כּוֹל עִם
 כְּזֹה, חֹסֵר תְּרַבּוּת, וְרַק לִפְנֵי שָׁנִים אֲחָדוֹת הֵם
 חָיוּ עִם תְּרַבּוּתִי וְנָעִים הַלֵּיכוֹת, אָהֵה, בְּנֵי,
 אֵיכָה יָכוֹל עִם כְּזֹה, הַמִּתְעַנֵּג בְּתוֹעֵבָה כֹּה רַבָּה,
 אֵיכָה נִצָּפָה כִּי יִמְנַע אֱלֹהִים אֶת יָדוֹ בְּמִשְׁפָּט
 עֲלֵינוּ? הִנֵּה, לְבִי קוֹרָא: אוֹי לָעַם הַזֶּה. בּוֹאָה
 נָא בְּמִשְׁפָּט אֱלֹהִים, וְהִסְתֵּר אֶת חֲסִיאֵיהֶם וְאֶת
 רִשְׁעֵתָם וְאֶת תוֹעֵבוֹתֵיהֶם מִפְּנִי! וְהִנֵּה, בְּנֵי,
 אֲלֻמָּנוֹת רְבוֹת וּבְנוֹתֵיהֶן נִשְׁאָרוּ בְּשִׂרְיָצָה; וְאֵת
 חֶלֶק הַצִּידָה אֲשֶׁר לֹא נִשְׂאוּ עִמָּם הַלְמָנִים,
 הִנֵּה, צָבָא זָנְפִי נִשְׂאָ, וְאוֹתָן הַשָּׂאִיר נוֹדְדוֹת
 אֲנָה וְאֲנָה, לְבָקֶשׁ מְזוֹן; וְנָשִׁים זְקֻנוֹת רְבוֹת
 מִתְעַלְּפוֹת בְּדִרְכִּים וּמִתּוֹת. וְהִצָּבָא אֲשֶׁר עִמִּי
 חֶלֶשׁ; וְחֵיל הַלְמָנִים נִמְצָא בֵּינִי וּבֵין שְׂרִיצָה;
 וְכָל אֲשֶׁר בָּרְחוּ אֶל צָבָא אֱהוֹבִי, נִפְּלוּ קֶרֶבָן
 לְפָרָאוֹתָם הַנוֹרָאָה. אָהֵה, שְׁחִיתוֹת עִמִּי! הֵם
 חֲסָרֵי מִשְׁמַעַת וְחֲסָרֵי רַחֲמִים. הֵן רַק בֶּן אָדָם
 אֲנִי, וְרַק כֹּחַ אָדָם לִי, וְאִינִי יָכוֹל עוֹד לֵאכֹף אֶת
 פְּקֻדוֹתִי. וְהֵם הַתְּעַצְמוּ בַּעֲקֻשׁוֹתָם; וְכָלִם כְּאַחַד
 פְּרָאִים, וְאִין הֵם חֲסִים עַל אִישׁ, זָקֵן אוֹ צָעִיר;
 וְהֵם מִתְעַנְּגִים עַל כָּל דְּבָר, זוֹלַת אֲשֶׁר הוּא טוֹב.
 וְסִבֵּל נָשִׁינוּ וְיִלְדֵינוּ עַל כָּל פְּנֵי הָאָרֶץ הַזֹּאת
 עוֹלָה עַל כָּל סִבֵּל; אֲכֹן, לֹא תוֹכֵל לָשׁוֹן לְסַפֵּר
 זֹאת, וְלֹא נִתֵּן אֵף לְכַתְּבָם. וְעַתָּה, בְּנֵי, לֹא
 אוֹסִיף לְהַתְעַבֵּב עַל תֹּאזָר הַמְּרָאָה הַנוֹרָאָה הַזֶּה;
 הֵן יוֹדַע אֶתָּה אֶת רִשְׁעַת הָעָם הַזֶּה; אֲכֹן, יוֹדַע
 אֶתָּה כִּי אִין לָהֶם כָּל חֵק, וְאִסּוּמִי רָגֵשׁ הֵם; וְכִי

הַמִּנְחָמַת הַמִּמְלָאָה בְּתִקְוָה וְאֶהְבָּה שְׁלָמָה,
 אֶהְבָּה הַמִּתְמַיֶּדָה עַל דִּי שְׂקִידָה בְּתַפְלָה,
 עַד בּוֹא הַקֶּץ, כְּאֲשֶׁר יִשְׁכְּנוּ כָּל הַקְדוּשִׁים עִם
 אֱלֹהִים. הִנֵּה, בְּנֵי, עוֹד אוֹסִיף לְכַתֵּב לָךְ, אִם לֹא
 אֵצָא בְּקִרְבֹּב אֶל הַלְמָנִים. הִנֵּה, גְּאֻת הָעָם הַזֶּה,
 עִם נָפִי, חֲרָצָה אֶת כְּלִיוָנָם, אִם לֹא יִשׁוּבוּ מִרְעָתָם.
 הַתְּפַלֵּל לְמַעַנָם, בְּנֵי, כִּי יִשׁוּבוּ מִחֲסִיאֵיהֶם. אֲךָ
 חָרַד אֲנִי כִּי חֹדֶל רוּחַ הַקֹּדֶשׁ לְהִתְאַמֵּץ עִמָּם;
 וּבְחֶלֶק הָאָרֶץ הַזֶּה הֵם אֵף מְבַקְשִׁים לְבָטֵל כָּל
 כֹּחַ וְסִמְכוֹת הַבָּאִים מֵאֵת אֱלֹהִים, וּמִכְחָשִׁים
 הֵם בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ. וְאַחֵר מֵאֲסֵס, בְּנֵי, בִּידִיעָה
 כֹּה גְדוֹלָה, בְּמַהֲרָה יֵאָבֵדוּ, וְזֹאת לְקִים אֶת
 הַנְּבוּאוֹת אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִפִּי הַנְּבִיאִים וּמִפִּי
 מוֹשִׁיעֵנו עֲצֻמוֹ. שְׁלוֹם עֲלֶיךָ, בְּנֵי, עַד אֲשֶׁר
 אוֹסִיף כְּתֹב אֵלֶיךָ, אוֹ אֲשׁוּב לְרֹאוֹתְךָ. אָמֵן.

ט

בְּנֵי, אֱהוֹבִי, כּוֹתֵב אֲנִי אֵלֶיךָ שְׁנִית לְמַעַן תִּדַּע
 כִּי עוֹדֵנִי חִי; וְאוֹלָם אֲכַתֵּב בְּזֶה דְּבַר־מָה עַל עֲנִין
 כְּמוֹר. הִנֵּה, הִיָּה לִי קֶרֶב מֵרַע הַלְמָנִים וְלֹא
 הַכְרַעְנוּם. אֲרַחֲאֲנוּס נָפִל בְּחֶרֶב, וְכֵן לוֹרֵם
 וְאִמְרוּ: אֲכֹן, אֲבִדְנוּ מִסְפֵּר רַב מִמִּבְחָר אֲנָשֵׁינוּ.
 וְעַתָּה, בְּנֵי, יִרְאֵתִי פֶן יִשְׁמִידוּ הַלְמָנִים אֶת הָעָם
 הַזֶּה; כִּי אִין הֵם שָׁבִים מִרְעָתָם, וְהִשְׁטוּ מְעוֹרָרָם
 תְּמִיד לָעַם זֶה עַל זֶה. הִנֵּי עֲמַל עִמָּם תְּמִיד;
 וּבְדַבְרֵי אֶת דְּבַר אֱלֹהִים בְּתִקְוָה הֵם מִרְעִידִים
 וְכוֹעָסִים עָלַי; וְכֹאֲשֶׁר אֲדַבֵּר בְּלֹא תִקְוָה הֵם
 מְקַשִּׁים אֶת לִבָּם עָלַי. עַל כֵּן חָרַד אֲנִי פֶן חֹדֶל
 רוּחַ יְהוָה לְהִתְאַמֵּץ עִמָּם. כִּי כֹה גְדוֹל כְּעֵסָם,
 עַד אֲשֶׁר נִרְאָה בְּעֵינֵי כִּי אִין הֵם יִרְאִים אֶת
 הַמּוֹת; וְהֵם אֲבִדוּ אֶת אֶהְבָּתָם אִישׁ לְרַעְהוּ;
 וְתְּמִיד צְמָאִים הֵם לָדָם וּלְנֶקֶם. וְעַתָּה, בְּנֵי
 אֱהוֹבִי, עַל אֵף כִּי קָשִׁים הֵם, הִבָּה נַעֲמַל
 בְּשִׁקִּידָה; כִּי אִם נִחְדַּל מִמַּעֲמַלְנוּ, נִצָּא חִיבִים
 בְּדִין, כִּי יֵשׁ לָנוּ עֲבוּדָה אֲשֶׁר עָלִינוּ לְבַצְעָהּ
 בְּעוֹדְנוּ נִמְצָאִים בְּמִשְׁכַּן הַחֹמֶר הַזֶּה, בַּעֲבוּר
 נִכְנָע אֶת אוֹיֵב כָּל הַצִּדְקָה, וְנִנָּח אֶת נִשְׁמוֹתֵינוּ
 בְּמַלְכוּת אֱלֹהִים. וְעַתָּה אֲכַתֵּב דְּבַר־מָה עַל
 סִבְלוֹת הָעָם הַזֶּה. כִּי נוֹדַע לִי מֵאֵת עֲמוּרוֹן כִּי
 שָׁבוּ הַלְמָנִים שְׁבוּיִים רַבִּים, אֲשֶׁר לָקְחוּ מִמֶּגְדֵּל

כנה, בהיות לכם אמונה במשיח, יגלה הוא
 ה לכם אמת זאת בכם רוח הקדש. ובכח רוח
 י הקדש תדעו את אמת כל הדברים. וכל דבר
 אשר הוא טוב, צודק ודבר אמת הוא; על כן,
 דבר אשר הוא טוב לא יכחש במשיח, כי אם
 י אשר את קיומו. ואתם תדעו בכם רוח הקדש
 כי הוא קים; על כן אני מפציר בכם לבל תכחשו
 בכם אלהים; כי הוא פועל בכם, כפי אמונת בני
 ח האדם, ואחד הוא, היום ומחר, ולעולם. ועוד,
 אני מפציר בכם, אחי, לבל תכחשו במתנות
 אלהים, כי רבות הן, ובאות הן מאותו האלהים.
 והמתנות האלה מענקות בדרכים שונות, אף
 אותו האלהים הוא העושה הכל בכל; והן נתנות
 על ידי התגליות רוח אלהים אל בני האדם,
 ט להועילם. הנה, לאחד נתן ברוח אלהים, כי ילמד
 י את דבר החקמה; ולאחר כי ילמד את דבר
 יא הדעת, על ידי אותו רוח; ולאחר אמונה רבה
 מאד; ולאחר מתת הרפוי, על ידי אותו רוח;
 יב ולאחר, כי יעשה נפלאות גדולות;
 יג ולאחר, כי יבא על כל הדברים;
 יד ולאחר, ראית מלאכים ורוחות שרת;
 טו ולאחר, כל מיני לשונות;
 טז ולאחר באור שפוט ולשונות שונות.
 יז וכל המתנות האלה באות על ידי רוח המשיח;
 והן באות אל כל אדם בפני עצמו, כפי רצונו.
 יח ואני מפציר בכם, אחי היקרים, כי תזכרו כי כל
 יט מתנה טובה באה מאת המשיח. ואני מפציר
 בכם, אחי היקרים, כי תזכרו כי אחד הוא
 אֱתֵמוּל, היום, ולעולם, וכי כל המתנות האלה,
 אשר עליהן דברתי, אשר הן רוחניות, לעולם
 לא תחדלנה; אכן, כל עוד קים העולם, כי אם
 כ מפני חסר אמונת בני האדם. על כן הכרח הוא
 כי תהיה אמונה. ואם הכרח כי תהיה אמונה,
 אף הכרח כי תהיה תקנה. ואם הכרח כי תהיה
 כא תקנה, הכרח כי אף יהיה חסד. ובילתי אם יהיה
 לכם חסד, לא תושעו בשום אפן במלכות
 אלהים; אף לא תושעו במלכות אלהים אם אין
 כב לכם אמונה; ואף אם אין לכם תקנה. ואם אין
 לכם תקנה, שריים אתם ביאוש; והיאוש בא
 כג מפני עוון. והמשיח אכן דבר אל אבותינו

כא רשעתם עולה על רשעת הלמנים. הנה, בני,
 אינני יכול להיות להם מליץ ישר לפני אלהים
 כב פן יכני. ואולם עלי, בני, הנני ממליץ לפני
 אלהים, ובוסח אני במשיח כי תושע. ואני
 מתפלל אל אלהים כי יציל את נפשו, ותעיד
 על שיבת העם הזה אליו, או על כליונם
 המחלט; כי ידעתי כי אבוד יאבדו, בילתי
 כג אם ינחמו וישובו אליו. ואם יאבדו, יהיה זה
 כמקרה הירדים, על ידון לכם, בבקשם דם
 כד ונקם. ואם יאבדו, הן יודעים אנחנו כי רבים
 מאחינו ערקו ממנו אל הלמנים, ורבים עוד
 יערכו אליהם; על כן, כתב נא דברים אחדים,
 אם תצל אתה, ואני אמות ולא אראך; אף
 סבור אני כי עד מהרה אראך, כי בידי כתבי
 כה קדש אשר חפץ אני למסר לידך. בני, היה
 נאמן למשיח; ואל יעציבוך הדברים אשר
 כתבתי, להורידך אלי קבר. והי רצון כי ישאך
 המשיח, וכי ישכנו בדעתך לעולם סבלותיו
 ומותו, והראותו את גופו לאבותינו, ורחמי
 וארך אפיו והתקנה לזכות בתפארתו ובחיי עולם.
 כו והי רצון כי יחול עליך לעולם חסד אלהים
 האב, אשר פסאו בגבהי מרומים, וחסד אדוננו
 ישוע המשיח, היושב לימין גבורתו, עד אשר
 יקנעו לו כל הדברים. אמן.

י

א ועתה, אני, מורוני, כותב דברמה אשר הוא
 טוב בעיני; ואני כותב לאחי הלמנים. רצוני כי
 ידעו כי יותר מארבע מאות ועשרים שנה חלפו
 ב מעת נתן האות לבוא המשיח. ואני חותם את
 ב הכתבים האלה, אחר דברי אליכם דברים
 ג מעשים בדרך הפצרה. הנני מפציר בכם כי
 בקראכם את הדברים האלה, אם יהיה זה
 בחכמת אלהים כי תקראום, כי תזכרו מה
 רחום יהוה לבני האדם, מעת בריאת אדם
 ועד יום קבלכם את הדברים האלה, ותהרהרו
 ד בזאת בלבכם. ואני מפציר בכם כי בקבלכם
 את הדברים האלה תשאלו את אלהים, אב
 העולמים, בשם המשיח, אם אין הדברים
 האלה אמת. ואם תשאלו בלב שלם, בכונה

וכי לא תגנו במתת רע ובדבר טמא.
 עורי, קומי מעפר, ירושלם; אכן, לבשי בגדי
 תפארתך, בת ציון; חזקי יתדותיך, והרחיבי את
 גבולך לעולם לכל תפלמי עוד, בעבור יקומו
 בריתות אב העולמים, אשר כרת עמך, בית
 ישראל. אכן, בואו אל המשיח, והעשו
 משלמים בו, והמנעו מכל עולה; ואם תמנעו
 מכל עולה, ותאהבו את אלהים בכל מאדכם
 ובכל דעתכם ובכל כחכם, אזי יספיק לכם חסדו
 בעבור תעשו, על ידי חסדו, משלמים במשיח.
 ואם תהיו משלמים במשיח על ידי חסד אלהים,
 כחש לא תכחשו בשום אפן בכח אלהים.
 והנה, אם בחסד אלהים תעשו משלמים
 במשיח, ולא תכחשו בכחו, מקדשים תהיו
 במשיח בחסד אלהים, על ידי שפיכת דם
 המשיח אשר היא בברית האב למחילת
 חטאיכם, בעבור תהיו קדושים, ללא רבב.
 ועתה, שולח אני לכל ברפת שלום. עד מהרה
 אלך לנוח בגן עדן אשר לאלהים, עד אשר
 ישובו נשמותי וגופי להתאחד, ואובא באויר
 כמנצח, לקבל את פניכם לפני פס המשפט
 הנעים אשר ליהוה הגדול, שופט החיים
 והמתים הנצחי. אמן.

לאמר: אם יש לכם אמונה, יכולים אתם
 לעשות את כל הדברים אשר נכונים הם בעיני.
 ועתה אדבר אל כל קצות הארץ, כי אם יבוא
 יום אשר בו יחדלו כח אלהים ומתנותיו מקרבכם,
 יהיה זה מפני חסר אמונה. ואזי לבני האדם
 אם כה יהיה; כי לא יהיה בכם איש עושה טוב,
 אף איש אחד. כי אם יהיה בכם איש עושה טוב,
 הוא, אכן, יפעל בכח אלהים ובמתתו. ואזי
 לאלה אשר יבטלו את הדברים האלה וימותו,
 כי בחטאם ימותו, ולא תהיה להם ישועה
 במלכות אלהים; ואני אומר זאת על פי דבר
 המשיח, ואניני מכזב. ואני מפציר בכם לזכור
 את הדברים האלה; כי במהרה יבוא המועד
 אשר תדעו כי אני מכזב, כי תראוני ליד פס
 המשפט אשר לאלהים; וכה יאמר אליכם יהוה
 אלהים: הלא הודעתים את דברי, אשר נכתבו
 ביד האיש הזה, כאיש הקורא מן המתים,
 אכן, כדבר איש מן העפר? הנני מודיעכם
 את הדברים האלה למען קיום הנבואות. הנה,
 הם יצאו מפי אלהי העולמים, ודברו ילחש
 מדור אל דור. ואלהים יראה לכם כי את אשר
 כתבתי אמת הוא. ועוד אני מפציר בכם כי
 תבואו אל המשיח, ותחזיקו בכל מתת טוב,